T. 1442.

ஸ்ரீ

வில்லிபுத்தூரார் பாரதம்

உத்தியோகபருவம்

திருவல்லிக்கேணி

வை. மு. சடகோபராமாநுஜாசாரியரும்

சே. கிருஷ்ணமாசாரியரும்

இயற்றிய

உரையுடன்

சென்னை

நோபில் அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

விலை ரூ. 2 - 8 - 0.

ப்ரபவளு.

இப்புத்தகத்தில் அடங்கியவை:—

உத்தியோகபருவம். செய்யுள்.

க.	உலூகன்தூதுசருக்கம்	உக
உ.	வாசுதேவனைப்படைத்துணையழைத்தசருக்கம்	உ௦
ங.	சஞ்சயன்தூதுசருக்கம்	கசூ
ச.	கிருட்டிணன்தூதுசருக்கம்	உசுச
ரு.	படையெழுச்சிச்சருக்கம்	உச
சு.	முகூர்த்தங்கேள்விச்சருக்கம்	ரு
எ.	களப்பலியூட்டுசருக்கம்	அ
அ.	அணிவகுப்புச்சருக்கம்	ஙச

முதலாவது

உலூகன்தூதுசருக்கம்.

உலூகனது தூதின்செய்கையைக் கூறுகின்றதொரு நூற்கூறுபாடென்பது பொருள். உலூகன்-பாண்டவர்களால் துரியோதனனிடம் அனுப்பப்பட்டானொரு அந்தணன். தூது - இங்கே தூதுசென்றசெய்தி. சருக்கம் - ஸர்க்கம்என்னும்வடசொல்திரிபு; முடிபு அல்லது படைப்பு என்று பொருள்: அது-சங்கேதத்தால்,இந்நூலில்ஒருபெரியவகுப்பினுட்பட்டசிறியபாகத்தைக் குறிக்கும். இம்மூன்று சொற்கள் தொடர்ந்ததொரு தொடர்மொழியிலுள்ள இரண்டுபுணர்ச்சியுள்,முன்னது-ஆறும் வேற்றுமைத்தொகையும், பின்னது-இரண்டனுருபும் பயனுமுடன்தொக்கதொகையுமாம். இனி, பின்னதை - தூதினதுசம்பந்தமான சருக்கம் எனவிரித்து, விஷயமாகவுடைமையாகிய சம்பந்தப்பொருளில் வந்த ஆறும்வேற்றுமைத்தொகை யென்றுங் கொள்ளலாம். பாண்டவர்கள் அஜ்ஞாதவாசங் கழிந்தபின் கண்ணன் முதலானரோடு ஆலோசித்து முடிவுசெய்து உலூகனென்னும் அந்தணனைத் திருதராட்டிரனிடம் தூதனுப்ப, அவ்வேதியன் சென்று செய்திகூறி, அங்குத் துரியோதனன் துரோணர் முதலிய பெரியோர்கள் பலர் சொல்லவுங் கேளாமல் கர்ணன் முதலிய சிற்றினத்தவரின் கருத்தையே முக்கியமாகத்தழுவிச் சிறிதும் இராச்சியங்கொடுக்கமாட்டேனென்று சொல்லிவிட்டதைக் கேட்டுவந்து பாண்டவர்களுக்குங் கண்ணபிரானுக்குந் தெரிவித்த செய்தியை விளக்கும் பாகமென்பது திரண்டபொருளாம். 'தூதுச்சருக்கம்' என்ற பாடத்துக்கு-இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகையாதலின், சிறப்புவிதியால் வலிமிக்கதென்க: மேல் 'சஞ்சயன் தூதுசருக்கம்', 'கிருஷ்ணன் தூதுசருக்கம்' என்பவற்றிற்கும் இங்ஙனமே காண்க.

[கடவுள் வணக்கம்.]

க. மீனமாகியுங்கமடமதாகியுமேருவையெடுக்குந்தா
ளேனமாகியுநரவரியாகியுமெண்ணருங்குறளாயுங்
கூனல்வாய்மழுத்தரித்தகோவாகியுமரக்கரைக்கொலேசெய்த
வானநாயகனாகியுநின்றமான்மலரடிமறவேனே.

(இ - ள்.) மீனம் ஆகியும் - மீன்வடிவமாயும், கமடமது ஆகியும்-ஆமைவடிவமாயும், மேருவை எடுக்கும் தாள் ஏனம் ஆகியும்-மகா மேருமலையைத் தாங்கவல்ல பாதத்தையுடைய பன்றிவடிவமாயும், நர அரி ஆகியும்-நரசிங்கவடிவமாயும், எண் அரு குறள் ஆயும்-(இத்தன்மையதென்று) நினைத்தற்கும் அருமையான வாமனவடிவமாகியும், கூனல் வாய் மழு தரித்த கோ ஆகியும்-வளைவான நுனியையுடைய கோடாலிப்படையை (க் கையில்) ஏந்திய பாசு

ராம வடிவமாயும், அரக்கரை கொலைசெய்த வானம் நாயகன் ஆகியும் - (இராவணன் முதலிய) இராக்கதர்களை வதைத்தல்செய்தருளின மூத்தியுலகத்துக்குத் தலைவனான ஸ்ரீராமவடிவமாயும், நின்ற - (திருவவதாரஞ்செய்து) நின்ற, மால் - திருமாலாகிய கண்ணபிரானது, மலர் அடி - தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளை, மறவேன்-(எப்பொழுதும்) மறக்கமாட்டேன் ; (எ - று.)—ஏ - தேற்றம்; ஈற்றசையெனினும் அமையும்.

"தேவுடைய மீனமா யாமையா யேனமா யரியாய்க் குறளாய், மூவுருவில் இராமனாய்க் கண்ணனாய்க் கற்கியாய் முடிப்பான்", "மச்சா கூர், மா கோலா சிங்கா வாமா ராமா ராமா ரா, மா கோபாலா மாவாவாய்" என்றபடி மத்ஸ்யம், கூர்மம், வராகம், நரசிம்மம், வாமநன், பரசுராமன், தசரதராமன், பலராமன், கிருஷ்ணன், கல்கி என்ற திருமாலின் பத்துத்திருவவதாரங்களுள், கிருஷ்ணாவதாரமூர்த்தி இந்நூலின் வரலாறு நிகழ்ந்தகாலத்தில் எழுந்தருளியுள்ளதனால் அவரை 'நின்றமால்' என விசேடியமுகத்தாற்கூறி, பலராமாவதாரம் கிருஷ்ணாவதாரத்தில் ஐக்கியமாதலாலும், கற்கியவதாரம் இனி நிகழ்வதாதலாலும், அவ்விரண்டையும் நீக்கி, மற்றையேழு நிகழ்ந்த திருவவதாரங்களையே இங்கு முறைபடக்கூறினர். முன்னொருகாலத்தில் பிரமதேவன் கண்துயில்கையில், சோமகனென்னும் அசுரன் வேதங்களையெல்லாங்கவர்ந்துகொண்டு கடலினுள் மறைந்துசெல்ல, பிரமன்முதலிய தேவர்களின் வேண்டுகோளால் திருமால் மத்ஸ்யமாகத் திருவவதரித்துக் கடலினுட்புக்கு அவ்வசுரனைத் தேடிப் பிடித்துக்கொன்று, அவன் கவர்ந்துசென்ற வேதங்களை மீட்டுக்கொணர்ந்து, அன்னவடிவமாய் அவற்றைப் பிரமனுக்கு உபதேசித்தருளினர். துருவாசமுனிவரது சாபத்தாற் கடலினுட்புக்கு ஒளித்த சுவர்க்கலோகத்துச் செல்வங்களையெல்லாம் மீளவும் பெறும்பொருட்டு இந்திரன்முதலிய தேவர்கள் திருமாலின் நியமனப்படி அசுரர்களுடன் கூடிச்சென்று மந்தரமலையை மத்தாகநாட்டி வாசுகியென்னும் பெரும்பாம்பைக் கடைகயிறாகப் பூட்டித் திருப்பாற்கடலைக் கடைந்தபொழுது, அம்மந்தரகிரி கடலினுள்ளே சென்று அழுந்திவிடாதபடி எம்பெருமான் மகாகூர்மரூபத்தைத்தரித்து அதற்கு ஆதாரமாக எழுந்தருளியிருந்தார்; அன்றியும், உலகங்களின் கீழ் நின்று அவற்றை எப்பொழுதுந் தாங்கியருளும் ஆதிகூர்மமூர்த்தியும் உண்டு. ஒரு காலத்தில் பூமியைப் பாயாகச் சுருட்டி எடுத்துக்கொண்டு கடலில் மூழ்கிப்போன இரணியாக்கனைத் திருமால் தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளால் மகாவராகரூபமாகத் திருவவதரித்துக் கொன்று பூமியைக் கோட்டாற்குத்தியெடுத்துக்கொண்டுவந்து பழையபடி விரித்தருளினர். எல்லாமலைகளினும் பெரிய மகாமேருகிரி சிலம்பினிடத்துச் சிறிய பருக்கைக் கற்போலத் தன்குளம்பினிடத்துமிகச்சிறு பொருளாகுமாறு கொண்ட பெரிய பன்றித்திருவடிவமாதலால், 'மேருவையெடுக்குந்தாளேனம்' என்றது; "சிலம்பினிடைச் சிறுபரல்போற் பெரியமேரு திருக்குளம்பிற் கணகணப் பத்திருவாகாரங் ,குலுங்க நிலமடந்தைதனையிடந்துபுல்கிக் கோட்டிடைவைத் தருளிய வெங்கோமான்கண்டீர்" என்னும் பெரியதிருமொழியையும்,"பாருக்

கரந்தை தவிர்ப்பதற்காகப் பழிப்பில்பெருஞ், சீருற்றசெங்கட் கரும்பன்றியாகித் திருக்குளம்பின், மேருக்கணகணமாத் தலைநாளில் விநோதிப்பரே'' என்னுந் திருவரங்கத்துமாலையையும்,''தூரமத்யகதோயஸ்ய மேருஃகணகணாயதே'' என்னும் வடநூல்மேற்கோளையுங் காண்க. தேவர் மனிதர் விலங்கு முதலிய பிராணிகளாலும், ஐம்பெரும் பூதங்களாலும், ஆயுதங்களாலும் தனக்கு மரணமில்லாதபடி அளவற்றவரங்களைப்பெற்றுத் தேவர்முதலிய யாவர்க்குங் கொடுமையியற்றித் தன்னையேகடவுளாகவணங்கச்செய்த (இரணியாக்கனது உடன்பிறந்தவனான) இரணியன், தன்புத்திரனும் மகாவிஷ்ணுபக்தனுமான பிரகலாதாழ்வான் தன்பெயர்சொல்லிக்கல்விகற்காமல் நாராயணநாமஞ்சொல்லிவரவே அவனைக்கொல்லுதற்கு என்ன உபாயஞ்செய்தும் அவன்பகவானருளால் இறந்திலனாக, இரணியன் மகனைநோக்கி 'நீ சொல்லும் நாராயணனென்பான் எங்கு உளன் ? காட்டாய்' என்ன, அப்பிள்ளை ''சாணினுமுளனோர்தன்மையணு வினைச்சதகூறிட்ட, கோணினுமுளன். மாமேருக்குன்றினுமுளன் இந்நின்ற, தூணினுமுளன் நீசொன்ன சொல்லினு முளன் இத்தன்மை, காணுதிவிரைவின்''என்றுசொல்ல, உடனே இரணியன் நன்றென்று சினந்து தூணைப்புடைக்க, அதில்நின்றும் பகவான் நரசிங்கவுருவமாய்த்தோன்றித் திருக்கைந்நகங்களால் அவன்மார்பைப்பிளந்து அழித்திட்டார். மகாபலியென்னும் அசுரராசன் தன்வல்லமையால் இந்திரன் முதலிய யாவரையுஞ் சயித்து மூவுலகங்களையுந் தன்வசப்படுத்தி அரசாண்டு செருக்குக்கொண்டிருந்தபொழுது, அரசிழந்த தேவர்கள் திருமாலைச்சரணமடைந்துவேண்ட, அவர் குள்ளவடிவான வாமனாவதாரமெடுத்துக் காசியபமுனிவருக்கு அதிதிதேவியினிடந் தோன்றின பிராமணப்பிரமசாரியாகி,வேள்வியியற்றி யாவர்க்கும்வேண்டிய அனைத்தையுங்கொடுத்துவந்த அப்பலியினிடஞ்சென்று, தவஞ்செய்தற்குத் தன்காலடியால் மூவடிமண்வேண்டி, அதுகொடுத்தற்கிசைந்து அவன்தத்தஞ் செய்தநீரைக் கையிலேற்று, உடனே திரிவிக்கிரமனாக ஆகாயத்தை அளாவி வளர்ந்து ஓரடியால் மண்ணையும் ஓரடியால் விண்ணையும்அளந்து மற்றோரடியால் அவனையும் பாதாலத்திலழுத்தி அடக்கினார்.உலகத்திலே எவரும்அழிப்பவரில்லாமையால்கொழுத்துத்திரிந்து கொடுமையியற்றிவந்த க்ஷத்திரியவம்சங்கள்பலவற்றைநாசஞ்செய்யும்பொருட்டு நாராயணமூர்த்திஜமதக்கிமுனிவரது மனைவியான ரேணுகையினிடம் ராமனாய்த் திருவவதரித்து, பரசு என்னுங் கோடாலிப்படையையேஆயுதமாகக்கொண்டுதமதுதந்தையின்ஓமதேனுவைக் கவர்ந்து அவரைக் கொன்றிட்டது காரணமாகக் கார்த்தவீரியார்ச்சுனனையும் அவனதுகுமாரர்களையுங் கொன்றுஅழித்து, அதனாலேயே க்ஷத்திரியவமிசம் முழுவதன்மேலுங் கோபாவேசங்கொண்டு, உலகத்திலுள்ள அரசர்கள்பலரையும் இருபத்தொருதலைமுறை பொருது ஒழித்திட்டார். ஒருகாலத்தில்தேவர்களெல்லோரும் இராவணன் முதலிய ராக்ஷசர்களின் உபத்திரவம்பொறுக்கமாட்டாமல் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவைச் சரணமடைந்துவேண்ட,அவர் தசரதசக்கரவர்த்திகுமாரனாய் ஸ்ரீராமனாகத்திருவவதரித்து அரக்கர்கள் அனைவரையும் அழித்து நல்லோரைக்காத்தருளினர். துஷ்டஅசுரர்கள்பலரும் கெட்டஅரசர்

கள்பலரும் ஒருங்கேகூடிவசிப்பதாலுண்டான பூமிபாரத்தை நிவிருத்திசெய்யும்பொருட்டு அப்பூமிதேவியின்பிரார்த்தனையின்படி தேவர்கள்வேண்டுகோளால் திருமால்வசுதேவகுமாரராய்ப் பலராமகிருஷ்ணர்களாகத் திருவவதரித்தார். கலியுகத்தின் இறுதியில் முழுவதுமழிகிற தருமத்தை நிலைநிறுத்தும்பொருட்டு மகிமையுடையதொரு குதிரையின் வடிவமாகத் தோன்றுவது, கற்கியவதாரம். காத்தற்றொழிற்குரியகடவுளான திருமால் பயிரைவளர்த்தற்குக்களையைப்பறித்தல்போலச்சிஷ்டர்களைப்பரிபாலநஞ்செய்யும்பொருட்டுத் துஷ்டர்களை நிக்கிரகிப்பதற்காக அருளாற் கொள்ளும் அவதாரங்கள் இவையென்றும்,இவை-மற்றையோரதுபிறப்புக்கள்போலக்கருமசம்பந்தத்தால்உண்டாகுமவையன்றி, பகவானதுஇச்சாமாத்திரத்தால் வேண்டியபொழுதுஉதிப்பவையென்றும்உணர்க. இப்பத்தவதாரங்களுள் பரசுராமபலராமாவதாரங்கள் ஆவேசாவதாரமென்றும், மற்றவை அம்சாவதாரமென்றும், அவற்றுள்ளும் ஸ்ரீராம கிருஷ்ணாவதாரங்கள் பூர்ணாவதாரமென்றும் கூறப்படும்.

மேரு - பூமிமத்தியில் இருக்கும் பொன்மயமானதொரு பெருமலை. நரவரி-மனிதவடிவமுஞ் சிங்கவடிவமுங் கலந்த மூர்த்தி. நரன் - மனிதன். அரி-சிங்கம்; ஹரியென்னும் வடமொழியின் திரிபு; யானைமுதலிய பெரிய விலங்குகளையும் அரிக்கவல்லதென்று பொருள்; அரித்தல் - அழித்தல், 'மேருவையெடுக்குந்தாள்'என அடைமொழிகொடுத்துவராகாவதாரத்தை விசேடித்தது-மற்றையஅவதாரங்கள்போல உலகத்தாரது துன்பத்தைத்தீர்ப்பதன்றி உலகத்துக்கேநேர்ந்ததுன்பத்தைத்தீர்ப்பதும், அடியவர்களைக்காத்தலேயன்றி அடியவர்களுள் தலைவியான நிலமகளைக்காத்தலுமாகிய அவ்வவதாரத்தினதுசிறப்புத்தோன்ற வென்க. இரணியன் தனித்தனி மனிதர்களாலும் மிருகங்களாலும் தேவர்களாலுஞ் சாவதில்லையென்று வரம்பெற்றிருந்ததனால், அவனைக்கொல்லுதற்கு, மனிதத்தன்மையும் விலங்கின்தன்மையுங் கலந்ததொரு வடிவத்தையெடுத்தருளினார். மிகச்சிறிய வாமனரூபம்மிகப்பெரியதிரிவிக்கிரமரூபத்தை உள்ளடக்கிக்கொண்டிருந்த உயர்வுதோன்ற'எண்ணருங்குறள்'எனப்பட்டது; "ஆலமர்வித்தினருங்குறளானான்" என்றும், "அற்புதனற்புதரேயறியுந்தன், சிற்பதமொப்பதொர்மெய்க்கொடுசென்றான்" என்றுங் கம்பர் கூறியவாறுங் காண்க. கம்பர் "பயந்தவர்களுமிகழ்குறளன்" எனக்கூறியதற்கேற்ப, எண்ணருங்குறள் என்பதற்கு - (வடிவத்தின் சிறுமையைப்பார்த்தவர் எவரும்) நன்குமதித்தற்குக் கூடாத வாமனனென்றும் பொருள்கூறலாம். திரிகரணங்களுள் மற்றையவற்றின் செய்கைக்குக் காரணமான மனத்தினால் எண்ணுதற்கருமை கூறவே, வாயாற்சொல்லுதற்கும் கண்ணால் நோக்குதற்கும் அருமை தானே பெறப்படும். குறள் - சிறுமை; பண்புப்பெயர்: குறு - பகுதி, அள் - விகுதி; இது - பண்பாகுபெயராய், சிறுமையுடையவடிவத்தைக் குறிக்கும். இரண்டடியளவுள்ளதற்குக்குறளென்றும், மூன்றடியுயரமுள்ளதற்குச்சிந்தென்றும் பெயர்; அதனை யாப்பிலக்கணத்தில், இரண்டடிவெண்பாவைக் குறள்வெண்பாவென்றும், மூன்றடிவெண்பாவைச் சிந்தியல்வெண்பாவென்றும்இருசீரடியைக்குறளடியென்றும்,முச்சீரடியைச் சிந்தடியென்றுங் கூறுவதுகொண்டும்

உணர்க. கூன் நல் எனப்பிரித்து, வளைவையும் நன்மையையும் உடைய எனவும் பொருள்கொள்ளலாம். நன்மை-அழகும், துஷ்டநிக்கிரகமும். வாய் - வெட்டுமிடம். பரசுராமர் பிராணகுமாரராயிருந்துத் தமது தந்தையின் கருப்போற்பத்திக்குக் காரணமான சருவினது [சரு - ஒருவகைச்சோறு] பேதத்தால் கோபம் தாபம் போர் வெற்றி பலம் பராக்கிரமம் முதலிய க்ஷத்திரியாசாரமுடையவரான தன்மைதோன்ற, அவரை'கோ' என்றபெயரார்கூறினர்; இனி,அரசர்களனைவரையும்வேரறுத்து அவர்களுடைய இராச்சியத்தையெல்லாம் தனதாக்கிக்கொண்டு, பின்பு காசியபமுனிவருக்குத் தானஞ்செய்த பெருந்தகைமைபற்றி, 'கோ' என்றதாகவுங் கொள்ளலாம். அரக்கர் - ரக்ஷஸ் என்னும் வடமொழியின்திரிபு; படைத்தற்கடவுளானபிரமதேவர், ஆதியில்நீரைப் படைத்து அதனைக்காக்கும்பொருட்டுச் சிலபூதங்களைச்சிருஷ்டித்து 'நீங்கள் இதனைக்காக்கக்கடவீர்' என்றபோது, அவர்களிற்பசியுற்ற சிலர் 'ஜக்ஷாம[உண்ணக்கடவேம்]' என்றும், பசியுறாத சிலர் 'ரக்ஷாம [காக்கக்கடவேம்]' என்றுங் கூற, அதுகேட்டு அக்கடவுள், ஜக்ஷாம என்றவர் யக்ஷராகக்கடவரென்றும், ரக்ஷாமஎன்றவர் ராக்ஷஸராகக்கடவரென்றும் அருளிச்செய்ததனால், யக்ஷர் என்று ஒருகுலத்தாரும், ராக்ஷஸர் என்று மற்றொருகுலத்தாருமாயினரென நூல்கள் கூறும்; இவர்கள் பின்பு அளவில்லாத வலிமைபெற்று மிகச்செருக்குற்று உலகத்துக்குத் துன்பமியற்றுபவ ராளுர்கள். "அன்று சராசரங்களை வைகுந்தத்தேற்றி" என்றபடி இராமபிரான் தன்னடிச்சோதிக்கு எழுந்தருளுகையில் அயோத்தியிலுள்ள சகல பிராணிகளுக்கும் ஸ்ரீவைகுண்டமளித்த மகிமை விளங்க, அவரை'வானநாயகன்' என்றார். வான்என்ற ஆகாயத்தின் பெயர் - இங்கே இலக்கணையாய், எல்லாவுலகங்களுக்கும் மேலுள்ள மோக்ஷ சமமான ஸாந்தாநிகமென்னும் லோகத்தை உணர்த்திற்று; இனி, வான் - இடவாகுபெயராய், வானநாயகன் - பரமபதத்திலுள்ள நித்தியசூரிகளுக்குத் தலைவனென்றுமாம். இனி, வானநாயகன் - தேவாதிதேவனுமாம்; உபேந்திரமூர்த்தியுமாம். வானம்-மூலப்பிரகிருதியுமாம். நின்றஎன்றது - தான் அவதரித்த காரியமாகிய பூமிபாரநிவிருத்தியை நிறைவேற்றும்பொருட்டுப் பாண்டவசகாயனாய்க் காலம்நோக்கியிருந்த தன்மையை விளக்கும். மால்-பெருமை: அதனையுடையவனுக்குப் பண்பாகுபெயர்; இனி, மால்-விருப்பமாய், அதனை எல்லாவுயிர்களிடத்திலுங் கொண்டவனும், எல்லாராலும் விரும்பத்தக்கவனுமானவனென்றும் பொருளுரைக்கலாம். திருவடிகளுக்குத் தாமரைமலர் உவமை, செம்மை மென்மை குளிர்ச்சி யழகுகளுக்கென்க. "அன்றுநான்பிறந்திலேன் பிறந்தபின் மறந்திலேன்" என்றாற்போல, 'மறவேனே' என்றார்.

இங்ஙனம், கொடியவர்களைக்கொன்று அடியவர்களையளித்தருளுகிற ஆதிதேவன்விஷயமான வணக்கங் கூறியதனால், கவி தாம் எடுத்துக்கொண்ட காரியம் இடையூறின்றி இனிதுமுடியுமென்பது கருத்து. இங்கு, ஆகிஎன்றும் ஆய்என்றும் வந்தவை - அந்தந்த வடிவமாகப் பிறந்தபொழுது தமது தெய்வத்தன்மையையே மேலிடாமல், அந்தந்தப் பிறப்புக்கு உரிய உருவம் குணம் செயல்களைக் கொண்டுள்ளமையைத் தெரிவிக்குமென்பது, சம்பிர

தாயம்; இதனைத் திருவிருத்தத்தில் "உயிரளிப்பான், எந்நின்றயோனியுமாய்ப் பிறந்தாயிமையோர் தலைவா" என்றவிடத்து 'ஆய்' என்றதன் வியாக்கியானங்களைக்கொண்டு அறிக. இப்பாட்டுக்கு 'நான்' என்னுந் தோன்றா எழுவாய் வருவிக்க. இப்பாட்டு-மொழிமாற்றுமுதலியன இன்மையால், யாற்றுநீர்ப்பொருள்கோள். "மீனமைகோல நெடுநாசிங்கமாகி நிலம்விரகாலளந்தகுறளாய், ஆனதுசீறுமழு வல்வில்லும் வெல்லுமுனையலமுற்ற செங்கையவராய், வானுடர் வந்துதொழ மண்ணுடர்யாவரையுமடிவிக்க வந்தவடிவாய், நானுவிதங்கொள் பரியாளாகி நின்றருளு நாராயணயநமவே" என்பர், மேல் சல்லியபருவத்தும்.

இதுமுதல் இச்சருக்கம் முடிகிறவரையில் இருபத்தொருகவிகள் - பெரும்பாலும் முதற்சீர் மாச்சீரும், ஆறுஞ்சீர் மாங்காய்ச்சீரும், மற்றை நான்கும் விளச்சீர்களு மாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள். (க)

[தூதனுப்பித் துரியோதனன் கருத்தைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்று கண்ணன் கூறுதல்.]

உ. வல்லினாலவன்கொண்ட மண்மீளவும்வல்லினாற்கொளலன்றி
வில்லினாலமர்மலைந்துகொள்ளுதுமெனல்வேந்துநீதியதன்றாற்
சொல்லினாலொருதூதினிலறியலாஞ்சுயோதனனினைவென்று
கல்லினால்வருகன்முகில்விலக்கியகரியமாமுகில்சொன்னான்.

(இ - ள்.) 'வல்லினால் - சூதாட்டத்தினால், அவன் - துரியோதனன், கொண்ட - கவர்ந்துகொண்ட, மண் - இராச்சியத்தை, மீளவும் - மறுபடியும், வல்லினால் - அச்சூதாட்டத்தினாலே, கொளல் அன்றி - சயித்துப்பெறுவது தகுதியேயல்லாமல், வில்லினால் - வில்லைக்கொண்டு, அமர் மலைந்து - போரைச்செய்து, கொள்ளுதும் - பெறுவோம், எனல் - என்று நிச்சயிப்பது, வேந்து நீதியது அன்று - அரசநீதியாகாது; சுயோதனன் நினைவு - (இவ்விஷயத்தில்) துரியோதனனது எண்ணத்தை, சொல்லினால் - (அவன்சொல்லுஞ்) சொல்லின்மூலமாய், ஒரு தூதினில் - ஒரு தூதனைக்கொண்டு, அறியலாம் - தெரிந்துகொள்ளலாம்', என்று—, வரு கல் முகில் கல்லினால் விலக்கிய கரிய மா முகில் - (இந்திரனேவலால்) வந்த கல்மழையை(க் கோவர்த்தனமென்னும்) மலையினால் தடுத்த கருநிறமுடைய அழகிய மேகம்போன்ற கண்ணன், சொன்னான் - (அப்பொழுது ஆலோசனைச்சபையில் எல்லா அரசர்களையும் நோக்கிக்) கூறியருளினான்; (எ - று.)— ஆல் - ஈற்றசை; ஆதலால் என்பதன் விகாரமெனினும் அமையும்.

வல் - சூதாடுகருவி; இங்கே, இலக்கணையாய், ஆட்டத்தைக் குறித்தது. அவன் - சேய்மைச்சுட்டு. வேந்து - அரசத்தன்மை; இங்கே அரசனுக்குப் பண்பாகுபெயர்: அரசு அமைச்சு தூது என்பனவும் இங்ஙனமேநிற்கும். நீதி- நல்வழியடைவிப்பதென்று காரணப்பொருள். ஸுயோதநன் என்னும் வட

மொழிப்பெயர்க்கு-நல்ல [வெற்றியைத்தருகிற] போரையுடையவனென்று பொருள்; [சு - நன்மை, யோதநம் - யுத்தம்] என்று சொன்னான் என்றும், கல்லினால் விலக்கிய என்றும் இயையும். கல் - மலைக்கு இலக்கணை. முகில் என்னுஞ்சொல் இரண்டனுள், முன்னது-மழைக்கு முதலாகுபெயரும், பின்னது - கண்ணனுக்கு உவமவாகுபெயருமாம். முகில்என்பது - சொல்லால் பால்பகா அஃறிணையாயினும், பொருளால் உயர்திணையாண்பாலாதலால் சொன்னான் என்பதைக் கொண்டது. திருவாய்ப்பாடியில் ஆயர்களெல்லாருங் கூடி மழையின்பொருட்டாக இந்திரனை யாராதித்தற்கென்று சமைத்த சோற்றைக் கண்ணன் அவனுக்கிடாதபடி விலக்கி, கோவர்த்தனமலைக்கு இடச்சொல்லி, தானே ஒருதேவதாரூபமாய் அமுதுசெய்தருள, அவ்விந்திரன் கோபத்தோடு புஷ்கலாவர்த்தகம் முதலிய மேகங்களை ஏவிக் கண்ணன் விரும்பிமேய்க்கிற கன்றுகளுக்கும் பசுக்களுக்கும் கண்ணனுக்கு இஷ்டரான இடையருக்கும் இடைச்சியர்க்குந் தீங்குதரும்படி கல்மழையை ஏழுநாள் இடைவிடாது பெய்வித்தபொழுது, கண்ணன் கோவர்த்தனமென்னும் மலையையெடுத்துக் குடையாகப்பிடித்து மழையைத் தடுத்து எல்லாவுயிர்களையும் இடையூறு சிறிதுமின்றிக் காத்தருளின னென்பது - இதிற்குறித்த கதை. கரியமாமுகில் சொன்னான் என்பதற்கு - "சேயோன் வீழவுவிழைவோடு சிறந்தபின்னர், மாயோனு மாயாக்குருமைந்தரு மன்னர்யாரும், போயோதைவீதி யுபலாவி புகுந்துதங்கள், ஆயோதனத்துக்குறுநீர்மைசளாயலுற்றார்" எனக் கீழ்க் கதைத்தொடர்ச்சியை யுணர்க. பாண்டவ சகாயனை கண்ணன் இங்ஙனம் முதலிற்சொன்னது, அங்குள்ள மற்றையோரதுகருத்து வெளியாதற்பொருட்டென்க, 'கன்முகில் கல்லினால் விலக்கிய முகில்' என ஒரு சாதுரியந்தோன்றக் கவி கூறினார். கண்ணனுக்கு முகில் உவமை-கருமைக்கு மாத்திரமேயன்றி, கைம்மாறுகருதாது கருணைமழை பொழிதற்கும் தண்மையுடைமைக்குமாம். (௨)

[துரியோதனனிடத்தினின்று இராச்சியத்தைமீட்டல் தகாதென்று பலராமன் கூறுதல்.]

௩. உரியவம்புவியுதிட்டிரன்றனையவனுற்றவர்பலர்காணப்
பரியவன்பெருஞ்சூதினால்வென்றுபல்லாண்டடிப்படவாண்டான்
றிரியவன்புடன்வாங்குதற்கெண்ணுமித்தீமதிகொடிதென்று
கரியவன்புகல்கட்டுரைகேட்டபின்காமபாலனுஞ்சொன்னான்.

(இ - ள்.) கரியவன் - கரியதிருநிறமுடைய கண்ணபிரான், புகல் - (இவ்வாறு) சொன்ன, கட்டு உரை-உறுதிமொழியை, கேட்ட பின் - செவியுற்றவுடனே,-காமபாலனும்-பலராமனும், - 'பரியவன்-பெருமையையுடைய துரியோதனன், அவண் உற்றவர் பலர் காண - அவ்விடத்தில் [சபாமண்டபத்தில்] வந்துள்ளவர்பலரும் (பிரதியக்ஷமாகப்) பார்க்கையில், யுதிட்டிரன்தனை - தருமபுத்திரனை, பெரு சூதினால்-பெரியசூதாட்டத்தினால், வென்று-

சயித்து, உரிய அம் புவி - (அத்தருமனுக்கு) உரியதாயிருந்த அழகியபூமியை, பல் ஆண்டு- அநேகவருஷகாலம், அடிப்பட்ட - தன்கீழ்ப்பட்டுஅமைய, ஆண்டான் - அரசாண்டான்; (அங்ஙனம் அவன் வென்று பலநாள்ஆண்ட இராச்சியத்தை), திரிய - மீளவும், வன்புடன் - பலாத்காரமாக, வாங்குதற்கு - பறித்துக்கொள்வதற்கு, எண்ணும் - நினைக்கிற, இ தீ மதி - இந்தக் கெட்ட அறிவு, கொடிது - கொடுமையுடையது', என்று சொன்னான்—; (எ - று.)

துரியோதனன் பலராமனிடங் கதாயுதப்பயிற்சியை விசேஷமாகக் கற்றுக்கொண்டதுபற்றிப் பலராமன் அவனிடம் மிகுந்தபக்ஷபாதமுடையவனாதலாலும், தனது தங்கையான சுபத்திரையைத் துரியோதனனுக்கும் தனதுமகளான வற்சலையைத் துரியோதனன்மகனான லக்ஷணகுமாரனுக்கும் மணஞ்செய்விக்கக் கருதியிருந்தஎண்ணம் நிறைவேறாதபடி கிருஷ்ணன் சுபத்திரையை அருச்சுனனுக்கும் வற்சலையை அருச்சுனகுமாரனான அபிமந்யுவுக்கும் தந்திரமாக மணஞ்செய்துவைத்தாலும் பலராமனுக்குப் பழைய அபிமானம் துரியோதனனிடத்தில் நீங்காதிருந்ததனாலும்,இங்ஙனங்கூறினனென அறிக. எந்தவகையிலோ ஒருகால் தருமனைவென்று துரியோதனனாற் கொள்ளப்பட்டதாதலாலும், பதின்மூன்று வருஷமாய்விட்டதனாற் காலதோஷம் வந்துவிட்டதனாலும், மறுபடி அந்த இராச்சியத்தைப் பாண்டவர் எவ்விதத்திலாயினும் பெறமுயல்வது நீதியன்று என்பது, இதன் கருத்து. திருதராஷ்டிரன் பாண்டு என்ற இரண்டு ஞாதிகளுள் மூத்தவனாதலால் இராச்சியத்துக்கு உரியவனான திருதராஷ்டிரனது புத்திரனாதல்பற்றியும் துரியோதனனுக்கு அந்த இராச்சியத்தில் அதிகபாத்தியதை இருக்கிறதென்றகருத்து 'பரியவன்' என்ற சொல்லில் தொனிக்குமாறுங் காண்க. "அவனும் முடிக்குரியான்தோன்றல் அவனுக்கு, இவனும் இடுகவற்றால் தோற்றான் - அவனும், அரசிழவாவண்ணம் அறிந்துரைமி னென்றான், வரைகெழுதோள் மன்னன் மதித்து" என்பது பாரதவெண்பா.

பூமிக்கு அழகு-பலவளங்களையு முடைமை. புவி என்னும் வடசொல் - அப்பாஷையில் ஏழாம்வேற்றுமைவிரி;தமிழுக்குவரும்பொழுது,பெயர்மாத்ரமாய் நிற்கும். யுதிட்டிரன் - யுதிஷ்டிரன் ; வடசொல்: இதற்கு - போரில் (பின்வாங்காமல்) நிலைநிற்பவனென்றுபொருள்; யுதி ஸ்திரன் எனப்பிரியும்: இப்பெயர், இவனது பலபராக்கிரமங்களை விளக்கும். அவண், அண்-இடப்பொருள்காட்டும்விகுதி. பரியவன் வென்று—வெல்லுதல்வினைக்குத். துரியோதனன் - ஏவுதற்கருத்தா ; துரியோதனனது கருத்தின்படி அவன்மாமனான சகுனி சூதாடித் தருமனைவென்றனனாதலால். சகுனியின் பக்கத்துக்கு வேண்டிய பந்தயம் வைத்தவன் துரியோதனனாதலால், அவ்வாட்டத்தில் வெல்லப்படும் பொருளுக்குத் துரியோதனனே உரியவனாதல்பற்றி, 'பரியவன்பெருஞ்சூதினால் வென்று' என்றதாகவுங் கொள்ளலாம். இனி, வெல்வித்து என்பது பிறவினைவிகுதி தொக்குநின்றதென்றாவது, வென்று என்பது பிறவினைப்பொருளில்வந்த தன்வினை யென்றாவது கொள்ளுதலும்

ஒன்று. பலராமனுக்குச் சூதாட்டத்தில் மிகப்பிரியமாதலால், அவன் 'பெருஞ் சூது' என்றான்; அவனுக்குச் சூதில் மிகவிருப்பமாதலைப் பாகவதம் விஷ்ணு புராணம் முதலியவற்றில் விளங்கக் காண்க: சூதில் வென்றதையே பிரதான மான வெற்றியாக இங்குஎடுத்துக்கூறிச் சாதித்தற்கு இதுவும் ஒரு காரணம். இனி, போர்முதலிய எவ்வகைமுயற்சிகளாலும் பெறுதற்கரிய இராச்சியம் முதலிய பொருள்களை எளிதிற்பெறுவித்த மகிமையைக்கருதி 'பெருஞ்சூது' என்றாறுமாம். பரிய வல் எனப்பிரித்து, மிகவலிய எனப்பொருள்கொண்டு, சூதுக்கு அடைமொழியாக்கினும் அமையும்; அப்பொழுது, ஆண்டான் என் பதற்கு-துரியோதனனென்ற எழுவாய் வருவித்தல் வேண்டும். துரியோதன னைப் பரியவனென்றது, மிக்கவலியுடைமையாலும், பெருங்குடும்பமுடை மையாலும், பெருஞ்சேனையுடைமையாலும், பெருஞ்செல்வமும் பேரிராச்சி யமுமுடைமையாலும், 'ராஜராஜன்' என அரசர்கள்பலர்க்குப் பெரியவனாத லாலும், பாண்டவர்களுள்அருச்சுனன் முதலியமூவரினும்பிராயத்தில்மூத்தவ னாதலாலு மென்க. பரியவன்-பருமையென்னும் பண்படியாப்பிறந்தபெயர். இனி, பரியவன்-குதிரைச்சேனையையுடையானென்றுமாம்: பரி - குதிரை; (பாரங்களைப்) பரிப்பது; பரித்தல் - சுமத்தல்; கருத்தாப்பொருள்விகுதி புணர்ந்துகெட்ட காரணப்பெயர். அடிப்பட - வசப்பட, பழக என்றுமாம். திரிய - (அவன்மனம்) மாறுபட என்பாருமுளர். அன்புட எனப் பிரித்து, ஆசையோடு எனவுமாம். கரியவன் - க்ருஷ்ணனென்னும் வடசொல்லின் பொருள் கொண்ட பெயர். காமபாலனென்னும் வடமொழிப்பெயர்க்கு - (அடியார்களது) வேண்டுகோளைப் பாதுகாப்பவனென்று பொருள்; காமம் - விருப்பம். உம்மை - கீழ்க்கவியில் 'கரியமாமுகில் சொன்னான்' என்றதனை நோக்குதலால், இறந்ததழுவிய எச்சம்; இங்ஙனம் எச்சவும்மை கதைத் தொடர்ச்சியை விளக்கப் பலவிடத்து வரும். துரியோதனன் தருமனைச் சூதில் இரகசியமாக வென்றானில்லை யென்பார் 'பலர்காண' என்றார். அவண் உற்றவர்பலர்-பீஷ்மர் துரோணர் கிருபர் அசுவத்தாமன் முதலிய பெரி யோர்களும், கர்ணன்முதலிய ஒத்த அரசர்களும், பிறரு மென்க. புகல்கட் டுரை - இறந்தகாலவினைத்தொகை. உற்று அவர் எனப் பதம்பிரித்து, அப் பாண்டவர்களும் மற்றும் பலரும் அவ்விடத்திற் பொருந்தியிருந்துகாணவென் றுங் கொள்ளலாம். பலர்காண ஆண்டான் என்றலு மொன்று. பலராமன் - கிருஷ்ணனது தமையன்; விஷ்ணுவின் எட்டாம் அவதாரம்; வசுதேவரு டைய பத்தினிகளுள் தேவகியின் வயிற்றில் ஆறுமாதமும் உரோகிணியின் வயிற்றில் ஆறுமாதமும் இருந்து பிறந்தவன்; இவனை ஆதிசேஷனது அம்ச மென்றும் நூல்கள் கூறும். (௩)

[சாத்தகி பலராமனைப் பழித்தல்.]

௪. இளையசாத்தகிதமையனைமிகக்கரிதிதயமாயினுநாவில்
விளையுமாற்றநின்றிருவடிவினுமிகவெள்ளையாகியதென்ன

'வுளையவார்த்தைகளுரைத்தனனுரைத்தலுமுற்றவரிடுக்கண்கள்
களையுமாப்புயலிருவருமொழிமினுங்கட்டுரையினியென்றான்.

(இ - ள்.) (உடனே), இளைய சாத்தகி - (பலராமகிருஷ்ணர்களுக்கு) இளையவனான சாத்தகியென்பவன், தமையனை - (தனதுபெரிய) தமையனான பலராமனை நோக்கி, 'இதயம் மிக கரிது ஆயினும் - (உனது) மனம் மிகவும் கருமையுடையதானாலும், நாவில் விளையும் மாற்றம் - (உனது) நாக்கினிடத்து உண்டாகின்ற வார்த்தை, நின் திருவடிவினும் மிக வெள்ளை ஆகியது - உனது அழகிய உடம்பைக்காட்டிலும் மிகவெளுத்ததாயிருந்தது,' என்ன - என்று, உளைய - (பலராமனது மனம்) வருந்தும்படி, வார்த்தைகள் உரைத்தனன் - பரிகாச வார்த்தைகளைச் சொன்னான்; உரைத்தலும் - (அங்ஙனஞ்) சொன்னவளவிலே, உற்றவர் இடுக்கண்கள் களையும் மா புயல் - (தன்னைச்) சரணமடைந்தவரது துன்பங்களை ஒழித்தருளுகிற சிறந்த காளமேகம் போன்ற கண்ணபிரான், இனி இருவரும் நும் கட்டுரை ஒழிமின் என்றான் - இப்பொழுது நீங்களிரண்டுபேரும் உங்களுடைய உறுதிமொழிகளை ஒழியுங்கள்' என்று சொன்னான்; (எ - று.)

யதுகுலத்தரசர்களுள் வசுதேவனுக்கு உடன்பிறந்த முறையாகிய சத்தியகனது குமாரனும், பிராயத்தில் பலராமகிருஷ்ணர்களினும் இளையவனுமாதலால், சாத்தகி இவர்க்குத் தம்பிமுறையாவன். இவன் - இலக்குமணன் இராமனிடத்திற்போல, கண்ணனிடம் மிகுந்த அன்புகொண்டு அவனது கருத்துக்குச் சிறிதும்மாறுபடாது நடப்பவன். அன்றியும், இவன் - அருச்சுனனிடம் வில்வித்தையைக் கற்றறிந்த மாணாக்கனாதலால், ஆசிரியனாகிய அருச்சுனனிடத்தும் மற்றைப்பாண்டவரிடத்தும் நீதிமுறைவழுவாது அன்புகொண்டொழுகுபவன்; ஆதலால், பாண்டவர்க்கு விரோதமாக அக்கிரமமாகப்பேசின பலராமன் தனக்குத் தமையனாயினும், மனம்பொறாது அவன்பால் மாறுபாடு கொண்டான். இதயம் மிகக்கரிது என்பதற்கு - மனம் மிகக் களங்கமுடையதென்றும், நீதி அநீதிகளை நடுவுநிலைமையாக உணருந் தெளிவு இல்லாதகுற்றமுடையதென்றும் கருத்து. கருமையென்பது - இருளென்றபொருளாய் அறியாமைமேல் நிற்பதை "புறங்குன்றிகண்டனையரேனும் அகங்குன்றி, மூக்கிற்கரியா ருடைத்து" எனத் திருக்குறளிலுங் காண்க. மாற்றம் மிகவெள்ளையாகியது என்றது - சொல் சிறிதும் சாரமற்றது என்று கருத்து. வெண்மை என்பது - சாரமின்மை யென்னும் பொருளதாய் அறிவுமுதிராமைமேல் நிற்பதை "வெண்மை யெனப்படுவ தியாதெனி னொண்மை, யுடையம்யா மென்னுஞ் செருக்கு" எனத் திருக்குறளிலும், "வெள்ளைமை கலந்த நோக்கின்" எனச் சீவகசிந்தாமணியிலும், "வெண்மையில்லை பல்கேள்விமேவலால்", "வெள்ளியையாதல் விளம்பினை" எனக் கம்பராமாயணத்திலுங் காண்க. 'நின்திருவடிவினும் மிகவெள்ளையாகியது' என்றது, பலராமன் வெண்ணிறமுடையவனாதலால்; அதனை "மடல் சேர்கமுநீர்மலர் வாட்கணுரோணிசெம்மல், சுடர்கான் மதியிற் சுடர்கின்ற தொர்தோற்றமேய, அடலேறனையான்" என்ற பாகவ

தத்தாலும் அறிக; "வெண்ணிறமதியமன்னவிடலையுங் கரியமேக, வண்ண னும்" என்றார் கீழ்ச்சம்பவச்சருக்கத்தும். "மானமணிவரைத் தோள்வாள் வேந்தீர் மற்றிவன்தன், மேனியைக் காட்டின் வெளுத்ததே-தானோ, ரறத் தினு லன்றியே யன்பொருபா லோடி, மறத்தினுற் கட்டுரைத்த வாக்கு" என்ற பாரதவெண்பாவோடு இப்பாட்டின் முதலிரண்டடிகளை ஒப்பிடுக.

சாத்தகி-ஸாத்யகி என்னும் வடமொழியின் திரிபு; சத்யகனது குமார னென்று பொருள்; பிள்ளைப்பொருளில் வந்த தத்திதாந்தநாமம். மாற்றம் என்பதற்கு நாவில்விளையும் என்ற அவசியமில்லாத அடைமொழி கொடுத் தது. பலராமனது நாக்குப் பாண்டவர்திறத்து நடுவுநிலைமையுள்ள சொற் பயின்றறியாதெனெ இழிவைவிளக்கும்; அவர் பாண்டவர்க்கு மாறாகவேபேசு வதைப் பாரதகதையிற் பலவிடத்துங் காணலாம். தம்பிக்குத் தமையனிடம் இயல்பாக இருக்க வேண்டிய மரியாதை பற்றி, 'திருவடிவு' என்றார்; இனி இதுவும்-பரிகாசத்தைப்பற்றிய தாகலாம். உரைத்தலும் - உம்ஈற்று இறந்த காலவினையெச்சம்; பிற்பொருளோடு விரைவுங் குறித்தது. துன்பம் நேர்கிற காலத்துக் கண் இடுங்குதலால்,இடுக்கண் என்பது காரணப்பெயராம்; இடுங்கு கண் என்பது இடுக்கண் என விகாரப்பட்டதென்க; 'இடுக்கண் என்பது - மலர்ந்த நோக்கம் இன்றி மையல்நோக்கம் படவரும் இரக்கம்' என்றார் ஆசிரி யர் நச்சினார்க்கினியர். இடுக்கண்களாவன - தன்னைப்பற்றி வருவனவும் பிற வுயிர்களைப்பற்றி வருவனவும், தெய்வத்தைப்பற்றி வருவனவும் என மூவகை யான் வரும் பிறவித்துன்பங்கள். களையும் - எதிர்காலப்பெயரெச்சம், காலங் குறியாது தன்மை குறித்தது. இருவர் என்றது - சாத்தகியையும், பலராமனை யும். 'இனி' என்னும் இடைச்சொல் - இங்கே எதிர்காலங் குறியாமல், இப் பொழுதென்னும் பொருள் தந்தது; "இனி நினைந் திரக்கமாகின்று" எனப் புறநானூற்றிலும், "எண்கையாய்கேளினி" எனக்கலித்தொகையிலும் போல. என்று சொன்னானென்ற பொருளில் என்றானென வருதலைச் சொல்லெச்ச மென்பர். "வாய்ப்பறையாகவும் நாக்கடிப்பாகவும்" வார்த்தை பேசப்படுதலால், 'நாவில் விளையும் மாற்றம்' எனப்பட்டது. "யாகாவாராயினு நாகாக்க", "ஆறா தே, நாவினுற் சுட்டவடு" என்பன காண்க. 'வார்த்தைகள்' என வேண்டாது கூறியது, அவற்றின் பழிப்புடைமையை உணர்த்தும். 'வெண்மையதாகியது' என்ன வேண்டியதை 'வெள்ளையாகியது' என்றது, பண்பியைப் பண்பாகக் கூறின உபசாரவழக்கு. 'இதயங் கரிதாயினும் மாற்றம் வடிவினும் வெள்ளை யாகியது' என்றதனால், மனமாகிய அகமும், மொழிமெய்களாகிய புறமும் ஒற்றுமைப்பட்டிராது வேறுபட்டிருப்பதெனப் பழித்தவாறு. திரிகரணங்கள் பேதப்பட்டிருப்பது, உத்தமர்க்கு உரியதன்று. வெண்மையென்பது, வடிவத் துக்கு - கீர்த்திலும், சொல்லுக்கு-அறியாமையிலும் சென்றனவாயினும், பண் பால் ஒத்தலால், சிலேடையாக வெள்ளையென ஒருசொல்லாற் கூறினார். புயல் - உவமவாகுபெயர். இங்கே, உற்றவரிடுக்கண்களையும் மாப்புயல் என் றது - தன்னைச்சேர்ந்த பாண்டவர்களது ஆபத்துக்களைக் கண்ணன் பலவகை யிலுந் தீர்த்தருளுதலால்; இனி, உற்றவர் என்ற சொல்லுக்கு - உறவின

ரென்ற பொருளும் உள்ளதாதலால் தனது தமையன் தம்பிமார்களுக்கு நேர்ந்த மனஸ்தாபத்தை மத்தியஸ்தராய் நடுநின்று தீர்த்தல்பற்றி, 'உற்றவரிடுக்கண் கள் களையு மாப்புயல்' என்ற தெனவுங் கொள்ளலாம். உம் கட்டுரை என் றும் பிரிக்கலாம். இருவரும் ஒழிமின் - இடவழுவமைதி. (௪)

[கண்ணன் உலூகனைத் தூதுபோகச்சொல்லித் தான் துவாரகை சேர்தல்.]

ரு. பேருலூகமும்பிணையுநல்கியபெரும்பிறப்புடைப்பரித்திண்டேர்க்
காருலூகலநிகரடிக்களிறுடைக்கண்ணிலாவரசன்பாற்
சீருலூகனைத்தூதுசென்றிவர்மனஞ்செப்பிமீள்கெனப்போக்கி
யோருலூகலமுடன்றவழ்ந்தவன்றனதூர்புகுந்தனனன்றே.

(இ - ள்.) (என்று சொன்னபின்), ஓர் உலூகலமுடன் தவழ்ந்தவன் - ஒருஉரலுடனே தவழ்ந்துசென்றவனாகிய கண்ணன்,—சீர் உலூகனை-சிறப்பு டைய உலூகனென்னும் அந்தணனை நோக்கி, 'பேர் - பிரசித்திபெற்ற, உலூ கமும் - உயர்ந்தசாதி யாண்குதிரையும், பிணையும் - (அந்தச்சாதிப்) பெண்குதி ரையும், நல்கிய - (சேர்ந்து) பெற்ற, பெரு பிறப்பு - சிறந்த உற்பத்திமுறை மையை, உடை - உடைய, பரி - குதிரைகளையும், திண் தேர் - வலியதேர் களையும், கார்உலூகலம் நிகர் அடி களிறு - பெரிய உரலையொத்த கால்களை யுடைய யானைகளையும், உடை - உடைய, கண் இலா அரசன்பால் - பிறவிக் குருடனான திருதராஷ்டிரமகாராசனிடத்து, தூது சென்று-(நீ) தூதுபோய், இவர் மனம் செப்பி - இப்பாண்டவரது கருத்தைக் கூறி, மீள்க - (அவன் கருத்தை யுணர்ந்து) திரும்பிவருவாயாக,' என - என்று சொல்லி, போக்கி - (அவ்வுலூகனை அத்தினாபுரத்துக்கு) அனுப்பிவிட்டு, தனது ஊர் புகுந்த னன் - தனது துவாரகாபுரியை அடைந்தான்; (எ - று.)—அன்று, ஏ - ஈற் றசை; தேற்றப்பொருளில் வருதலு முண்டு: அப்பொழுதே யென்றுமாம்.

சதுரங்கசேனைகளுள் பிரதானமான குதிரை தேர் யானை என்ற மூன் றையுங் கூறி, அவற்றை வாகனமாகக்கொண்டு ஏறிநடத்தும் வீரரையும் காலாட்சேனையையும் உபலட்சணத்தாற் பெறவைத்தார். விரைந்துசெல்லு தற்கேற்ற குதிரை முதலிலும், அதனைப்பூட்டிச் செலுத்தற்குஉரிய தேர் அதன் பின்னும், இவ்விரண்டினும்மேம்பட்டு அழகியதாய் மதத்தாற் கதஞ் சிறந்து தானும்போர்செய்யும் யானை அதன்பின்னுமாக முறையே நிறுத் தப்பட்டனவென அறிக. ஒரு பிராணி சிறந்ததாயிருத்தற்குத் தந்தைமரபு தாய்மரபு என்ற இரண்டும் முக்கியகாரண மாதலால், 'பேருலூகமுங் பிணையு நல்கிய பெரும்பிறப்புடைப் பரி' என்றார். உலூகமென்பதற்கு - சந்தருப் பத்திற்கு ஏற்ப, இங்கு, ஆண்குதிரையெனப் பொருள்கொள்ளப்பட்டது. பிணை - பெண்பாற்பெயர்: இது குதிரைக்குரியதாதலை "புல்வாய்நவ்வி யுழையேகவரி, சொல்வாய்நாடிற் பிணையெனப்படுமே" என்னுந் தொல் காப்பியச் சூத்திரத்து 'சொல்வாய்நாடின்' என்ற மிகையாற் கொள்ளவேண் டும். பிணைவது எனக் காரணப்பெயர்; பிணைதல் - சேர்தல்: கருத்தாப்

பொருள்விகுதி புணர்ந்து கெட்டது; இச்சொல்லின்பொருளை 'பிணையென் னுஞ் சொற் பொருளினை உண்மைநோக்கின் பிரியாதுபிணையும் பிறசாதிக் கும் சேவற்கும் செல்லும்' என நச்சினார்க்கினியர் உரைத்ததனாலும் அறிக. கருமை யென்னுஞ் சொல் - கருப்புநிறத்தையேயன்றி, பெருமைக்குணத் தையும் உணர்த்தும்; "கருந்தனம் கைத்தலத்தவுய்த்துச் சொரிந்திட்டு" என் னுமிடத்துங் காண்க. இனி, கார் என்பதற்கு - கரிய வென்று உரைத்து, களிறு என்பதனோடு சேர்த்தலுமாம்; பண்பாகுபெயராய், மேகம் போன்ற எனினும் அமையும். யானைக்காலுக்கு உரல்உவமை - வடிவத்துக்கும் வலி மைக்கு மென்க; "உரற்கால்யானை" என்றார் முன்னோரும். களிறு - ஆண் பாற் பெயர்; இது யானைக்கு உரியதாதலை "வேழக்குரித்தே விதந்துகளி றென்றல்" என்ற தொல்காப்பியத்தாலறிக: மதக்களிப்பையுடையதெனக் காரணப்பெயர்: இது - பால்பகா அஃறிணைப்பெயராதலால், று - ஒன்றன் பால் விகுதியாகாது; இதன் பெண்பால்-பிடி.

விசித்திரவீரியன்மனைவிகளுள் ஒருத்தியான அம்பிகை, கணவனையிழந்த பின்பு சந்ததிவிருத்தியின்பொருட்டு மாமியார்கட்டளைப்படிமைத்துனனோடு சேர்கையில், கூச்சத்தால் கண்விழியாதிருந்ததனால், அவளிடம் திருதராஷ் டிரன் பிறவிக்குருடனாய்ப் பிறந்தான். இங்கே உலூகனுக்குச் சீர் என்றது, தூதுரைப்பார்க்கு இன்றியமையாத அன்பு, அறிவு, ஆராய்ந்தசொல்வன்மை, உயர்குடிப்பிறத்தல், தானே வகுத்துச்சொல்லுமாற்றல் முதலிய குணங்களை. கண்ணன் குழந்தையாயிருக்குங் காலத்தில் துன்பப்படுத்துகின்ற பல திரு விளையாடல்களைச் செய்யக் கண்டு கோபித்த நந்தகோபர்மனைவியான யசோ தை, ஒருநாள் கிருஷ்ணனைத் திருவயிற்றில் கயிற்றினாற்கட்டி ஒருரலிலே பிணித்துவிட, கண்ணன் அவ்வுரலை யிழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்து அங்கிருந்த இரட்டைமருதமரத்தின் நடுவிலே எழுந்தருளியபொழுது, அவ்வுரல் குறுக் காய்நின்று இழுக்கப்பட்டபடியினாலே அம்மரங்களிரண்டும் முறிந்து விழுந்த வளவில், முன் நாரதர்சாபத்தால் அம்மரங்களாய்க்கிடந்த நளகூபரன் மணிக் கிரீவன் என்னுங் குபேரபுத்திரரிருவரும் சாபந்தீர்ந்துசென்றன ரென்பது கதை. உலூகனைத்தூதனுப்பினசமயத்தில் கண்ணனுக்கு இராசதானியான ஊர் மதுரையன்றித் துவாரகையாதலை அடுத்தசருக்கத்தில் (அ)"மாயவன்றன் னைக்கூட்ட வளர்மதிற்றுவரைசேர்ந்தான்" என்பதனாலு மறிக; "தன்னையே, யெண்ணினருள்ளத்திடரகற்றவல்லானும், நண்ணினைத்துவரைநன்கு" என் றார் வெண்பாப்பாரதத்தும். தவழ்ந்தவன் உலூகனைக் கண்ணிலான்பால் தூதுசென்று மீள்கெனப் போக்கித் தனதூர் புகுந்தன னென்று அந்வயம்.

[அங்குவந்துள்ள அரசர்கள்யாவரும் திருதராஷ்டிரன் இராச்சியம் தூராவிட்டால் செய்திதெரிவிக்கும்படி கூறித் தம்தம் நகர மடைதல்.]

கூ. இந்தவந்தணனீயிசைத்தனவெலாமியல்புட னினிதாக
வந்தவந்தனோடுரைத்தபினவனினதவனிதந்திலனாகின்

முந்தவந்தண்மாமுரசகேதன திருமுகம்வரவிடுகென்று
வந்தவந்தமன்னவர்களுந்தத்தமாநகரடைந்தனர்மன்னே.

(இ - ள்.) 'அம் - அழகிய, தண் - குளிர்ந்த (செவிக்கினிய ஒலியையுடைய), மா - பெரிய, முரசும் - பேரிகைவாத்தியத்தின் வடிவத்தையெழுதின, கேதன - துவசத்தையுடைய தருமபுத்திரனே!—இந்த அந்தணன் - (உலூகனென்னும்) இந்தப்பிராமணன், நீ இசைத்தன எலாம் - நீசொன்ன கருத்துக்களையெல்லாம், இயல்புடன் - (தூதுசொல்வோர்க்குரிய) முறைமையோடு, இனிது ஆக - இனிமையுடையதாம்படி, அந்த அந்தனோடு - பிறவிக்குருடனாகிய அத்திருதராட்டிரனுடன், உரைத்தபின் - (சென்று) சொன்னபின்பு, அவன் - அத்திருதராட்டிரன், நினது-உன்னுடைய, அவனி-இராச்சியத்தை, தந்திலன் ஆகில் - கொடுத்திடானானால், முந்த - முன்னதாக (உடனே என்றபடி), திருமுகம் - பத்திரிகையை, வர விடுக - (எங்களுக்கு) வந்துசேரும்படி அனுப்புவாயாக, என்று-என்று சொல்லி, வந்த அந்த மன்னவர்களும்-(அஜ்ஞாதவாசங்கழிந்த செய்தியறிந்து பாண்டவர்களைப் பார்த்தற்கு) வந்த அவ்வரசர்களெல்லோரும், தம் தம் மா நகர் அடைந்தனர் - தங்கள் தங்களுக்கு உரிய பெரியபட்டணத்தைச் சேர்ந்தார்கள்; (எ - று.)— மன், ஓ - ஈற்றசை.

அந்தணன்-அம் தண் அன்எனப்பிரித்து,அழகியதண்மையை [அதாவது-அருளை] உடையவனென்றும் அந்த அணவு அன்எனப்பிரித்து, வேதாந்தத்தையே பொருளென்று மேற்கொண்டு பார்ப்பவனென்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; இது - காரணங்கருதியவழி அருளையும் வேதாந்த ஞானத்தையுமுடைய பிறசாதியார்க்கும் பெயராகத்தக்கதாயினும், அங்ஙனமின்றி, இடுகுறியளவாய் வேதியர்க்கே பெயராக வழங்குதலால், காரணவிடுகுறிப்பெயர்: இதனை வடநூலார் யோகரூடமென்பர்; இங்கே 'நீ இசைத்தனவெல்லாம்' என்றதனால், கீழ்த் தருமன் தன்கருத்தை விளக்கிச் சிலவார்த்தைகளை எல்லாவரசர்கள்முன்னும் வெளிப்படையாகக் கூறினனென அறிக; இது - கீழ்க் கண்ணன்வார்த்தையில் 'வில்லினலமர்மலைந்து கொள்ளுது மெனல்', 'இவர் மனம்' என்றவற்றாலும் பெறப்படும். இயல்புஎன்றது, நூல்களிற்கூறப்பட்ட தூதவிலக்கணவமைதியை. ''தூவாதநீக்கி நகச்சொல்லி, நன்றி பயப்பதாந் தூது'' என்றபடி தான் வேற்றரசர்க்கு இன்னாத காரியங்களைச் சொல்லும்பொழுது வெய்யசொற்களை நீக்கி இனிய சொற்களால் மன மகிழச்சொல்லிக் காரியத்தைத் தவறாமல்முடித்துத் தன் அரசனுக்கு நன்மைபயப்பது நல்லதூதனது முறைமையாதலால், 'இனிதாகவுரைத்தபின்' என்றார். அந்தன் என்ற சொல்-புறமாகிய ஊனக்கண் இல்லையென்றமாத்திரத்தை யுணர்த்துவதோடு அகமாகிய ஞானக்கண்ணுமில்லை யென்ற கருத்தையுங் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம்; கீழ்க்கவியில் 'கண்ணிலாவரசன்' என்றதிலு மிது. அவநி - பூமி; (அரசர்களாற்) காத்தற்குரியதென்றபொருள்பற்றிய காரணப்பெயர்: அவநம் - காத்தல். முந்தவரவிடுகென இயையும். தனதுவெற்றிக்கு அடை

யாளமாகவும் மங்கலகரமாகவும் முரசத்தின்வடிவத்தைத் தருமன் கொடியிற் கொண்டான்போலும். திருமுகம் என்ற சொல்லுக்கு - அழகியமுகமென்று பொருள்; இப்பெயரால் ஓலையைக்கூறுவது, மங்கலவழக்கென்பர்: வடமொழியில் 'ஸ்ரீமுகம்' என்றுவழங்கும். வந்த வந்த எனவேகொண்டு, அடுக்கை - மிகுதிபற்றியதென்னலாம். வந்த வந்த மன்னவர்கள் என்றது, கீழ் வெளிப்பாட்டுச்சருக்கத்தில் 'பாஞ்சாலர் போசகுலமன்னவர் பாண்டிவேந்தர், வாஞ்சாமனத்தின் வயமத்திரர் மாகதேயர், பூஞ்சாபவெற்றிக்கொடிக்கோளர் பொன்னிநாடர், தாஞ்சால்புடனப்பதிவந்தனர் தானையோடும்'' எனக் கூறப்பட்டவர்களே. அம்தண் என்பதற்கு - அழகையும் குளிர்ந்தகருணையையுமுடைய என்றுஉரைத்து, முரசகேதனனுக்கு அடைமொழியாக்கினும் அமையும். திருமுகம் என்றது - தனதுசொல்லாற்றலால் யுதிட்டிரனிடம் அவ்வரசர்களுக்குள்ள நன்குமதிப்பை விளக்கும். 'முந்தத்திருமுகம்வரவிடுக' என்றது போரைவிரைந்து செய்தற்பொருட்டுத் தாம் துணையாய்வருதற்கு என்க; தங்களைத் துரியோதனன் படைத்துணையாக விரும்புமுன் நீ பத்திரிகையனுப்பிவிடுவாய் என்ற பொருளும் இதில் ஏற்படும். அவன் - துரியோதனனென்றுங்கொள்ளலாம். அந்தம் மன்னவர் எனப் பிரித்தால், அழகையுடைய அரசரென்று பொருள்படும். (சு)

[தருமன் உலூகனைத் தூதனுப்புதல்.]

எ. அரசர்போனபின்மால்பணிதவறுறுதம்முனிதனைநோக்கி
முரசகேதனனீயெழுந்தருள்கெனமுனிவனைத்தொழுதேத்தி
விரைசெய்தார்புனைவீடுமனெந்தைமெய்விதுரன்வேதியர்கோவைப்
பரசினேமடியென்றுபின்னுரியசொற்பணித்தருளெனப்போந்தான்

(இ - ள்.) அரசர் போன பின் - வந்த அரசர்கள்யாவரும் (தத்தம்நகருக்குச்) சென்றபின்பு, முரசகேதனன் - பேரிகைவடிவையெழுதிய கொடியையுடைய தருமபுத்திரன்,—மால் பணி தவறுறுது- திருமாலின் திருவவதாரமான கண்ணபிரானது கட்டளையைப் பிழையாமல் [கட்டளைப்படியே என்றபடி], அ முனிதனை நோக்கி - அந்த உலூகமுனிவனைப் பார்த்து, நீ எழுந்தருள்க என - 'நீ கருணையுடன் தூதுசெல்வாயாக' என்றுகூறி, முனிவனை - அவ்வுலூகனை, தொழுது - வணங்கி, ஏத்தி - துதித்து, 'விரை செய் - நல்வாசனையை வீசுகிற, தார் - பூமாலையை, புனை - தரித்துள்ள, வீடுமன் - பீஷ்மனும், எந்தை - எமது பெரியதந்தையான திருதராட்டிரனும், மெய் விதுரன் - சத்தியந்தவறாத விதுரனும், வேதியர் கோவை - அந்தணர்களுக்குத்தலைவனான துரோணாசாரியனும் என்னும்இவரை, அடி பரசினேம் என்று - திருவடிகளை நமஸ்கரித்தோம் என்று முதலிற்கூறி, பின் - அதன் பின்பு, உரிய சொல் பணித்தருள் - (நீ செல்லுந் தூதகாரியத்துக்கு) உரிமையுடைய சொற்களைக் கூறியருள்வாய்', என - என்று பிரார்த்திக்க,— போந்தான் - (அம்முனிவன் புறப்பட்டுச்) சென்றான்; (எ - று.)

இப்பாட்டில், கண்ணன்முதலியோர் சென்றபின்பு தருமன் சிலகூறி வேண்டியபின் உலூகன் சென்றான் என்றதனால், கீழ் ஐந்தாங்கவியில் கண்ணன்செய்கையாக 'போக்கி' என்றதற்கு - செல்ல உடன்படுத்தி யென்று கருத்துக் கொள்க. முனி - முநி, வடசொல்; இதற்கு-கடவுளை எப்பொழுது தியானஞ்செய்பவன் அல்லது திரிகாலஞானமுடையவன் என்றுபொருள்; இனி, (எல்லாப்பற்றுக்களையும்) முனிந்தவன் [வெறுத்துவிட்டவன்] ஆதலால் முனி என்று தமிழ்வகையாற் காரணப்பொருள் கூறலாகாது; வடசொல்லாதலின். நோக்கி என என்று இயையும். எழுந்தருள்க என்றதில், அருள் என்ற துணைவினை - மரியாதையை விளக்கும். விரைசெய்தார் என்றது - அடையாளப்பூமாலையையும், வெற்றிப்பூமாலையையும் விரைசெய் தார்புனை என்ற அடைமொழியைப் பிறர்க்கும் கூட்டலாம். இரத்தினவாரத்தினும் வேறுபாடுதோன்ற, பூமாலை யென்றற்கு, 'விரைசெய்' என்ற அடைமொழி தாருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட தென்க. திருதராஷ்டிரனுக்குப் பாண்டவர்களிடம் அன்பில்லையாயினும், இவர்களுக்கு அவனிடம் அன்புண் டென்பது, அவனைத் தருமன் இங்கு 'தந்தை' என்றதனால் விளங்கும். விதுரன், யமதருமராசனது அம்சமாவன். மற்றைப் பீஷ்மர் முதலியோரினும் பாண்டவர் பக்கல் விதுரனுக்கு மெய்யன்பு மிகுதியாதலின், 'மெய்விதுரன்' என்றது; "மெய்விதுரன் வீடணைந்தான் வேறு" என்றார் பெருந்தேவனாரும். வேதத்தை ஓதுதல் ஓதுவித்தல் என்னும் இருதொழிலுக்கும் உரியவர் அந்தணரே யாதலால், வேதியரென்ற காரணப்பெயர் அவருக்கே வழங்கும். வேதியர்கோ என்ற சொல்லில், இரட்டுறமொழிதலால் கிருபாசாரியனையும் அசுவத்தாமனையும் அடக்கலாம். வீடுமன் முதலியன இறுதியிற் பலர்பாலால் முடியாததனால், இவற்றை உம்மைத்தொகையாகக் கொள்ளாமல், ஒவ்வொரு சொல்லி னிறுதியிலும் ஐ என்ற இரண்டனுருபை எடுத்துக்கூட்டிப் பெயர்ச்செவ்வெண்ணாகக் கொள்க. பணித்தருள் - இதுபோல்வனவற்றை வினைப்பகுதிதானே ஓசை வேறுபட்டால் ஏவ லொருமைப் பொருளுணர்த்திற் றென்றும், ஏவலொருமைக்கு உரிய ஆய்விகுதிபுணர்ந்து கெட்டதென்றும் இருவகையாகக் கூறுவர். பின்இரண்டடிகள், பெரியோர்களிடத்தில் தருமனுக்கு உள்ள விநயத்தைத் தெரிவிக்கும். இரண்டாமடியிலுள்ள முனிவனை யென்றது, சுட்டுமாத்திரையாய் நின்றது. அடிபரசினேம் என்பது - ஒருசொல்லாய், வணங்குதலெனப்பொருள்பட்டு, கோவை யென்னும் இரண்டாம் வேற்றுமைக்கு முடிக்குஞ்சொல்லாம்: இனி கோவை-கோவினது என உரைத்து உருபுமயக்கமென்றுவது, ஐ அசையென்றுவது கொள்ளினும் அமையும்; கோவை அடியில் பரசினேம் என்றலுமொன்று. ()

[அத்தினபுரிக்கு வந்த உலூகமுனிவனை வணங்கித் துரியோதனன் ஆசனத்தில் இருத்துதல்.]

அ. போனநான்மறைப்புரோகிதனத்தினபுரிபுகுந்தெரிபைம்பொன்
மானவார்கழற்றிருதராட்டிரனெனுமன்னவைதனிலெய்த

ஞானமாமுனிவரவுகண்டெதிர்கொளாநயந்திருபதம்போற்றி
யானமாமணியாசனத்திருத்தினனரவவெங்கொடியோனே.

(இ - ள்.) போன - (அங்ஙனம்) தூதுசென்ற, நால் மறை புரோகிதன் - நான்குவேதங்களையுமறிந்த (விராடனது) புரோகிதனாகியஉலூகன், அத்தின புரி புகுந்து - அஸ்தினபட்டணத்தை அடைந்து, எரி - விளங்குகிற, பைம் பொன் - பசும்பொன்னாகிய, மானம் வார் கழல் - பெருமைக்கு அடையாளமான நீண்ட வீரக்கழலையுடைய, திருதராட்டிரன் எனும் மன் - திருதராஷ்டிரனென்னும் அரசனது, அவைதனில் - சபையிலே, எய்த - சேர — அரவம் வெம் கொடியோன்-பாம்பின் வடிவத்தை யெழுதின (பகைவர்க்குப்) பயங்கரமான துவசத்தையுடைய துரியோதனன், ஞானம் மா முனி வரவு கண்டு-சிறந்த அறிவையுடைய மகிமையுள்ள சிறந்த இருடியாகிய அவ்வுலூகனது வருகையைப் பார்த்து, எதிர் கொளா - எதிர் சென்று உபசரித்து அழைத்துக்கொண்டுவந்து, நயந்து இருபதம் போற்றி - விரும்பி [அன்புடனே] (அம்முனிவனது) உபயபாதங்களை வணங்கி, ஆன மா மணி ஆசனத்து- ஏற்ற சிறப்புடையதான பெரிய நவரத்தினமிழைக்கப்பெற்ற திவ்வியாசனத்திலே, இருத்தினன் - (அவனை) எழுந்தருளப்பண்ணினன்; (எ - று.)

அரசன் முனிவர்க்குச்செய்யவேண்டிய உபசாரங்களையெல்லாங் குறைவின்றி மனமகிழ்ச்சியோடு செய்தன னென்பதாம். நால்மறை - இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வணம் என்பன; தைத்திரியம், பௌடியம், தலவகாரம், சாமம் என்றலுமொன்று. புரோகிதன் என்னுஞ் சொல்லுக்கு - (வைதிககாரியங்களிலும் மந்திராலோசனையிலும்) முன்னே வைக்கப்படுபவ னென்றும் பின்னேவரும் நன்மைதீமைகளை முன்னமே அறிந்து சொல்பவனென்றும் காரணப்பொருள். சந்திரகுலத்திற் பிரசித்திபெற்ற அஸ்தி யென்னும் அரசனால் ஏற்படுத்தப்பட்டதுபற்றியும், யானைச்சேனையை மிகுதியாகவுடைமையாலும், அஸ்தினபுரியெனக் காரணப்பெயர் வந்த தென்பர்: ஹஸ்தி-ஓர் அரசன்; அல்லது, யானை: ஹஸ்தம் - கை, இங்கே துதிக்கை, அதனையுடையது. கழல்-வீரர்காலணி; "வீரத்தின் வீக்கிய, கழலே யாடவர்கான்மிசையணிவடம்" என்பதனாலு மறிக. ஞானம் - இயற்கையறிவும், கல்விகேள்விகளினாலாகிய செயற்கையறிவும், உலகநடையையறிதலும், பொருள்களின் உண்மையையுணருந் தத்துவஞானமும். அரவவெங்கொடியோன் என்றது- அவன்கொடியே அவனது கொடுந்தன்மையையும், நாவிரண்டுடைமையையும்,நன்றியறிவின்மையையும்,எப்பொழுதும் வக்கிரகதியிற்செல்லுந்தன்மையையும் விளக்கும் என்றற்குப்போலும். இனி, நல்லபாம்புபோல மிகக் கொடியனென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். நயந்து, போற்றி இருத்தினன் என்றதனால், திரிகரணங்களாலும் உபசரித்தமை தோன்றும். ஞானம் ஆம் முனி எனப்பிரித்து, தத்துவஞானவடிவமான முனி யெனினும் அமையும்.

(அ)

[துரியோதனன் முதலியோர் மனங்கோதிக்கும்படி உலூகன் தான் வந்த வரலாற்றைக் கூறத்தொடங்குதல்.]

கூ. விந்தமன்னதோள்வீடுமன்முதலியோர்விழைவுடன்றொழுதேத்தி
வந்தவாறுரைத்தருள்கெனமுனிவனும்வரன்முறையடைவாக
வந்தனாகியகந்தடர்கடகளிற்றரசனுமவன்றந்த
மைந்தர்யாவருங்கன்னனுஞ்சகுனியுமனங்கனன்றிடச்சொல்வான்.

(இ - ள்.) விந்தம் - விந்தியமலையை, அன்ன-ஒத்த, தோள் - புயங்களையுடைய, வீடுமன் முதலியோர் - பீஷ்மன் முதலானவர்கள், விழைவுடன், விருப்பத்துடனே, தொழுது - (அம்முனிவனை) வணங்கி, ஏத்தி - துதித்து, வந்த ஆறு உரைத்தருள்க என - (நீ இங்கு) எழுந்தருளிய காரணத்தைச் சொல்லியருள்வாயாக என்று வேண்ட, முனிவனும் - அவ்வுலூகனும்,— அந்தன் ஆகிய-பிறவிக்குருடனான, கந்து அடர் கடம் களிறு அரசனும் - கட்டுத்தறியை முறிக்கின்ற மதம்பொழிகிற யானைச்சேனையையுடைய திருதராட்டிரனும், அவன் தந்த மைந்தர் யாவரும் - அவன்பெற்ற (துரியோதனன் முதலிய) புத்திரரெல்லோரும், கன்னனும் - கர்ணனும், சகுனியும்—, (என்னும் இவர்கள்), மனம் கனன்றிட - மனங்கொதிக்கும்படி, வரல்முறை- தான்வந்த வரலாற்றை, அடைவு ஆக - முறைமைப்படி, சொல்வான் - சொல்பவனானான்; (எ - று.)—அதனை, மேல் மூன்றுகவிகளிற் காண்க.

தோளுக்கு மலை உவமை பருமைக்கும், வலிமைக்கும், ஆயுதங்களால் அழிவடையாமைக்கு மென்க. இங்கே பிறமலைகளை யெடுத்துக்கூறாமல் விந்தியமலையை யெடுத்துக்கூறினது, அது-முன்னொருகாலத்தில் மலையரசனான இமவானோடு மாறுபட்டுத் தான் எல்லாமலைகளினும் மேலாகுமாறு வானத்தில் சூரியசந்திராதுகதியையும் தடுத்து உயர்ந்துசென்றதாதலின், அவ்வுயர்வைக்கருதி யென்க. முதலியோர் என்றது - விதுரன், துரோணன், கிருபன் ஆதியரை. கந்து-ஸ்கந்தம்; வடமொழியின்திரிபு; மரக்கிளை: இலக்கணையாய், யானைகட்டுந்தறியை யுணர்த்தும். மதயானை கட்டுத்தறியை முறிப்பதாதலை "தூணும் விலங்கு முறிப்பது" என மேல் பதினாறும்போர்ச்சருக்கத்துக் கூறுவதனாலு மறிக. கடம் - கன்னம்; இது அதனின்றுவழியும் மத நீருக்கு இடவாகுபெயர். இங்கே, களிறு என்றது, தேர் குதிரை காலாள் என்னும் மற்றையங்கங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். "யானையுடைய படை காண்டல் மிகவினிதே", "படைதனக்கியானைவனப்பாகும்" என்றபடி அழகியதும் பெரியதுமாய் யதத்தாற்கதஞ்சிறந்து தானும்போர்செய்யும் யானை மற்றைத் தேர்முதலியவற்றினுஞ் சிறந்ததென்ற கருத்தால், இங்கு அதனையே பிரதானமாகக் கூறினர். "குடர்தொடர்குருதிக்கோட்டுக்குஞ்சரநகரத்து" அரசனென்பது தோன்ற, களிற்றரசனென்றாரெனினு மமையும். இனி, யானைபோன்ற அரச னென்றுமாம்; வலிமை, கம்பீரத்தன்மை, நடை, நோக்கம், கோபத்தை மறைத்தற்குரிய காலத்தில் மறைத்துவைத்து வெளிப்

படுத்தற்குரியகாலத்தில் வெளிப்படுத்தல் என்பனவற்றில், வீரனுக்கு யானை உவமை. "கராசலம்பதினாயிரம் பெறுவலிக்காயமொன்றினிற்பொற்றோள், இராசகுஞ்சரம்பிறந்திடும் விழிப்பலனில்லை மற்றதற்கென்றான்" என முன் வியாசர்கூறியபடி இவன் பதினாயிரம் யானைபலங்கொண்டவன் என்பது தோன்ற, தளிற்றரசனென்றானென்றலும் பொருந்தும். சகுனி - காந்தார தேசத்தரசன்; திருதராஷ்டிரன் மனைவியான காந்தாரியுடன் பிறந்தவனாதலால், துரியோதனாதியர்க்கு மாமன்; சுபலனென்னும் அரசனது புத்திரன். இராச்சியபாகங் கேட்கும் வார்த்தையாதலால், இவர்கள்மனங் கனல்வதாயிற்று. 'அந்தணாகிய அரசனாகிய அவன் தந்தைமைந்தர்யாவரும்' என்ற சொற்போக்கு - தந்தை ஊனக்கண்குருடன் மைந்தர் ஞானக்கண்குருடர் என்ற இழிவைத் தொனிப்பிக்கும். இவர்கள் மனங்கனன்றிடச் சொல்வான் என்றதனால், உலூகன்சொல்லும் வார்த்தை இவரொழிந்த மற்றையோர்க்கெல்லாம் சம்மத மென்பது பெறப்படும். (கூ)

[இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - ஒருதொடர்;
உலூகமுனிவன் வார்த்தை.]

கo ஆண்டுபன்னிரண்டடவியுற்றொருருவருமறிவுறாவகைமற்றோர்
ஆண்டுமன்னியபாண்டுவின்மதலையரைவரும்வெளிப்பட்டார்
ஆண்டுமன்னர்முன்சூதுபோர்பொருதழிந்திடுதலினதுநீர்கொண்டு
ஆண்டுவந்தபார்நும்மொழிப்படியவர்க்களித்திரோவளியீரோ.

(இ - ள்.) பன்னிரண்டு ஆண்டு - பன்னிரண்டுவருஷகாலம், அடவி உற்று - வனத்திலே பொருந்திவசித்து, மற்று ஓர் ஆண்டு - இன்னொருவருஷம், ஒருவரும் அறிவுறா வகை - எவரும் (தம்மை) அறியாதபடி [அஞ்ஞாதவாசமாக], மன்னிய - (விராடநகரத்தில்) வசித்த, பாண்டுவின் மதலையர் ஐவரும் - பாண்டுகுமாரர்களைந்துபேரும், வெளிப்பட்டார்—; ஆண்டு - அவ்விடத்தில் [சபாமண்டபத்தில்], மன்னர் முன் - பலஅரசர்கள் எதிரில், சூது போர் பொருது - (சகுனியோடு) சூதாட்டத்தையாடி, அழிந்திடுதலின் - (தருமன்) தோற்று இராச்சியத்தையிழந்ததனால், நீர் - நீங்கள், அது கொண்டு - அக்காரணத்தால், ஆண்டு வந்த - அரசாட்சிசெய்துவந்த, பார் - (அவர்களது) இராச்சியபாகத்தை, நும் மொழிப்படி - (முன்னே) நீங்கள் சொன்ன வார்த்தையின்படி, அவர்க்கு - அப்பாண்டவர்களுக்கு, அளித்திரோ - (இப்பொழுது) கொடுப்பீர்களோ? அளியீரோ - கொடுக்கமாட்டீர்களோ? (எ - று.)

கீழ்ச் சூதுபோர்ச்சருக்கத்தில் "அரிவையோடகன்று நீவிரைவிருமடவியெய்திச், சுரர்தினமீராறங்கண் துன்னுதிர் மன்னுநாட்டின், ஒருவருமறியா வண்ண மொருதினமுறைதி ருங்கள், பெருவிறலரசும் வாழ்வும் பின்னுறப் பெறுதிரென்றான்", "மறைந்துறைநாளினும்மை மற்றுளோரீண்டுளாரென்று, அறிந்திடின் மீண்டு மிவ்வா றரணிய மடைதி ரென்றான்" என்று கூறியபடி, இப்பொழுது நடக்க உங்களுக்குச் சம்மதமா? இல்லையா? என்று

உலூகன் துரியோதனாதியரை வினவினன். அம்பாலிகை வியாசரோடு சேர்கையில், கூச்சத்தால் உடம்புமுழுவதும் நிறம்வேறுபட்டு வெண்மையடைந்ததனால், அவளிடம் பாண்டு விளர்த்தஉடலுடையவனாய்ப் பிறந்தான். ஒருவர் என்ற பலர்பால், அறிதற்கரியதை அறியவல்ல அறிவினுயர்வை விளக்கும். ஆண்டு-அக்காலத்தி லென்றுமாம். வெற்றிதோல்விகளுக்கு இடமாதலாலும், அரசாட்சிச்செல்வத்தைப் பெறுதல் இழத்தல்களுக்குக் காரணமாதலாலும், சூதாட்டத்தை 'போர்' என்றது; போர் - யுத்தம்; கீழ் 'சூதுபோர்ச் சருக்கம்' எனக்கூறியவாறுங் காண்க. பார்க்கப்படுவது பார் எனக் காரணப் பெயர் என்னலாம்; பருமையுடையது பார் என்றுங் கூறுவர். அளிஎன்ற வினைப்பகுதி-பாண்டவர்கள் இராச்சியத்தையிழந்த தாழ்வும், துரியோதனாதியர் அதனையாண்டுவந்த உயர்வும் தோன்ற நின்றது. இப்பாட்டில் முதலடியொழிந்த மற்றை மூன்றடிகளிலும், முதலில் ஆண்டுஎன்றசொல் வெவ்வேறு பொருளில்வந்தது, யமகமென்னுஞ்சொல்லணியாம்; மூன்றாமடியிலுள்ள ஆண்டு என்பது-சுட்டடியாப்பிறந்த அண்டுஎன்பதன் நீட்டலெனப்படும். "காடுறையுமாண்டுங் கரந்துறையுமாண்டும்போய், நாடுறையும் பாண்டவர்கள் நண்ணினரால்—நீடுறையிற், பூவேந்துவாவிப்புனவேந்து நன்னாடர், கோவேந்தேயென்னுன்குறிப்பு" என்பது - பாரதவெண்பா. (கய)

கக. முன்னரும்பொருதுளதுநீர்சூதுபோர்மோதுபோர்கருதாம, லின்னமும்பொரவேண்டுமேற்பொருதிடுமிலஞ்சியிற்பொலஞ்செங்கா லன்னமுங்கிரிமயில்களுமுடன்விளையாடு நல்வளநாட்டீர், பின்னமும் பிறவா தினிப்பண்டுபோற்பீடுறும்பெறுவாழ்வும்.

(இ - ள்.) இலஞ்சியில் - நீர்நிலைகளிலுள்ள, பொலம் செம் கால் அன்னமும் - பொன்னிறமான சிவந்த கால்களையுடைய அன்னப்பறவைகளும், கிரி மயில்களும் - மலையிலுள்ள மயிற்பறவைகளும், உடன் விளையாடும் - ஒருங்கே விளையாடப்பெற்ற, நல் வளம் நாட்டீர் - சிறந்தவளங்களையெல்லாமுடைய குருநாட்டி னரசர்களே! மோது போர் கருதாமல் - (ஒருவரோடொருவர்) தாக்கிச்செய்யும் யுத்தத்தை யெண்ணாமல், நீர் முன்னரும் பொருது உளது - நீங்கள் (பாண்டவரது இராச்சியத்தைப் பறித்துக்கொள்ளும்பொருட்டு) முன்பு செய்துள்ளதும், சூது போர் - சூதாட்டமேயாம்; (ஆதலால் அவ்விராச்சியத்தை அவர்மீட்டுக்கொள்ளும்பொருட்டு), இன்னமும் பொர வேண்டுமேல் - இன்னியும் (மோதுபோரில்லாமல் சூதுபோரைச்) செய்ய வேண்டுமென்றால், பொருந்திடும் - (அவர்களோடு அதனையே செய்யுங்கள்; (இங்ஙனம் நியாயப்படி நடப்பீரானால்), இனி பின்னமும் பிறவாது - இனிமேல் (உங்கள்இருதிறத்தாருள்) மாறுபாடும் உண்டாகாது; பெரு வாழ்வும் - பெரிய (உங்கள்) அரசாட்சிச்செல்வமும், பண்டு போல் பீடு உறும் - முன்போலப் பெருமையடையும்; (எ - று.)

மொழிப்படி கொடாவிட்டாலும், முன்போல மறுபடி இருதிறத்தாருஞ் சூதாடுவது, அதில் பாண்டவர்கள் சயித்தால் அவர்களுக்கு இராச்சியங்

கொடுத்துவிடுவது, இதுவாவது செய்யவேண்டுவது நலம் என்றான். மோது போர் கருதாம லென்றது-முன்வாக்கியத்திலும் பின்வாக்கியத்திலுஞ் சேர்ந்து இடையில் மத்திமதீபமாய் நிற்கும். காலும் மூக்குஞ் சிவந்து உடம்புவெளுத்திருக்கும் அரசவன்ன மென்பார், செங்காலன்ன மென்றார்; "பவளக்காலி வர்கவானரசன்னம்" என்றார் கம்பரும். நாடும் நாடுசார்ந்த இடமுமாகிய மருதநிலத்தின் கருப்பொருளான அன்னங்களும், மலையும் மலைசார்ந்த இடமுமான குறிஞ்சி நிலத்தின் கருப்பொருளான மயில்களும் ஓரிடத்திற்கூடி விளையாடுவ தெனத் திணைமயக்கங்கூறியவாறு. வெவ்வேறுநிலத்திலுள்ளன வான விவேகமில்லாத அஃறிணையுயிர்களாகிய பறவைகளும் தமக்குள்பேத மின்றி உமது நாட்டில் ஒற்றுமைப்பட்டிருக்க, விவேகிகளான நீங்கள் உங்க ளினத்தவரான பாண்டவர்களோடு பேதப்பட்டிருப்பது தகுதியன்று என்ற பொருள் இவ்வருணனையில் தொனிக்குமாறு காண்க. மருதநிலத்துராஜஹம் சம்-நாட்டில் அரசாளுந் துரியோதனனையும், கிரிமயில்கள்-வனவாசஞ்செய்த பாண்டவர்களையும் ஞாபிக்கும். இலஞ்சி - அகமென்றுங் கொள்ளலாம். (கக)

கஉ. அன்றியேயவருடன்மலைகுவமெனவழிவினைக்கருதாமல்
வென்றியேநினைந்தெதிர்த்திரேலுங்களால்வெல்லுதலரிதம்மா
கன்றியேயடல்வீமனும்விசயனுங்களம்புகிலனைவீரும் [தே
பொன்றியேவிடுகின்றீர்நீர்முனிவர்சொற்பொய்க்குமோபொய்யா

(இ - ள்.) அன்றியே - (இங்ஙனஞ்சூதாட்டவழியில்) அல்லாமல், அழிவினை கருதாமல் - தோல்வியை (நேரக்கூடுமென்று நினையாமல், வென்றியே நினைந்து - ஜயித்தலையே (நேருமென்று) நினைத்து, அவருடன் மலைகுவம் என - அப்பாண்டவர்களோடு போர்செய்வோமென்று நிச்சயித்து, எதிர்த்திரேல் - (அவர்களை) எதிர்ப்பீரானால், உங்களால் வெல்லுதல் அரிது - உங்களால் அவர்களைச் சயித்தல் முடியாது; அடல் - வலிமையுடைய, வீமனும் - பீமசேனனும், விசயனும் - அருச்சுனனும், கன்றியே - கோபங்கொண்டு, களம்புகில் - போர்க்களத்தையடைந்தமாத்திரத்தில், நீர் அனைவீரும் - நீங்களெல்லீரும், பொன்றியே விடுகின்றீர் - (யுத்தத்தில்) நிச்சயமாக இறந்தே விடுவீர்கள்; முனிவர் சொல் பொய்க்குமோ பொய்யாதே - முனிவரது வார்த்தை தவறுமோ? தவறவேமாட்டாது; (எ - று.)

அம்மா - வியப்பிடைச்சொல்; பாண்டவர்களது பராக்கிரமங்களை நோக்கிய அதிசயத்தால் வந்தது. அடல் என்பதை விசயனுக்கும் கூட்டுக. வீமனுக்கு அடல் - தேகபலமும், கதைவலிமையும்; அருச்சுனனுக்கு அடல்- வில்வன்மையும், பாசுபதம் முதலிய அஸ்திரபலமு மாம். வீமன் - பீமனென்னும் வடசொல்லின் திரிபு;(பகைவர்க்குப்)பயங்கரனானவன் என்று பொருள். விசயன்-விஜயனென்னும் வடமொழியின்திரிபு; இதற்கு-விசேஷமானவெற்றியையுடையவனென்று பொருள்: இராஜசூயயாகத்திற்காக வடக்கிற் சென்று பல அரசர்களைச் சயித்ததனாலும், காண்டவதகனகாலத்துத் தேவர்

களை வென்றதனாலும், பாசுபதம் பெறுங்காலத்துப் பரமசிவனையெதிர்த்து விற்கழுந்தால் முடியிலடித்ததனாலும், பின்பு தேவர்க்குப் பகைவராகிய நிவாதகவசர் காலகேயர்களை வதைத்ததனாலும், இவை முதலிய வெற்றிகளால், இவனுக்கு இப்பெயர் அமைந்தது. இனி விசயன்-தன்னைச்சயிப்பாரெவரும் இல்லாதவன் என்றும் பொருள்கொள்வர். ''பயிற்றியபடையால் வாகுவலியினாற் பாரிலென்னைச், செயித்தவரிலாத பண்பால் விசயனானாமஞ்செய்தார்'' என்றார் நல்லாப்பிள்ளை பாரதத்தும். முன்னைய பொருளில், வி-விசேஷமும், பின்னைய பொருளில், வி-எதிர்மறையுங் குறிப்பனவாம்; இருபொருளிலும், ஜயம்-வெற்றி. 'உங்களெல்லோரையும் ஒழித்தற்கு வீமன் விசயன் என்ற இருவரும் ஒருங்குவேண்டுவதில்லை, இருவருள் எவனாயினும் ஒருவன் போதும்' என்ற கருத்து விளங்க, 'வீமவிசயர்' என உம்மைத்தொகையாற் சேர்த்துக்கூறாமல் 'வீமனும் விசயனும்' எனத் தனித்தனி பிரித்துக்கூறினார். 'உங்களை அழித்தற்கு அவர்கள் போர் செய்யவேண்டா, போர்க்களத்தில் வருதல்மாத்திரமே அமையும், அம்மாத்திரத்திலே நீங்கள் அச்சத்தால் இறப்பீர்கள்' என்ற பொருளைத் தோன்றுவித்தற்கு, 'களம்புகில்' என்றார். பொன்றிவிடுவீரென எதிர்காலத்தாற் கூறவேண்டியவிடத்து 'பொன்றிவிடுகின்றீர் என நிகழ்காலத்தாற் கூறினது-நிச்சயமும் விரைவும்பற்றி வந்த காலவழுவமைதி; பொன்றுகின்றீர் என்னாது 'பொன்றி விடுகின்றீர்' எனக் கூறியதில், விடு என்பதும் - அத்துணிவையே உறுதிப் படுத்தும்.

அருள்கொண்டு கூறினாலும் வெகுண்டுகூறினாலும் அவ்வப்பயன்களைத் தவறாமல் தந்தேவிடுகின்றபழுதுபடாதபொருள்நிரம்பின சொற்களையுடைய நிறைமொழிமாந்தரான முனிவரது வார்த்தை பயன்தராதுவிடாதாதலின், 'முனிவர்சொற்பொய்க்குமோ பொய்யாதே' என்றார். 'பொய்க்குமோ, பொய்யாதே' என்ற இரண்டனுள் யாதாயினும் ஒன்றே அமைவதாயிருக்க, உடன்பாடு எதிர்மறை என்ற இரண்டுமுகத்தாலுங் கூறினது, அது தவறாமையை உறுதிப்படுத்தும்பொருட்டென்க: இதனை ''வளம்படவேண்டாதார்யார் யாருமில்லை'', ''உண்டோ உணர்ச்சி மற்றில்லாகும்'' என்பனபோலக்கொள்க. 'முனிவர்சொல்' என்றது-கீழ் ஆரணியபருவத்தில் துருவாசமகாமுனிவர் ''வண்டோலிடுந்தார்ப் பேறத்தின் மகனே புன்னையாசென்று, கொண்டோரல்லா லெதிர்ந்தோரில் யாரேவாழ்வார் குவலயத்தில்'' என்றது முதலியவற்றை. இனி, 'முனிவர்சொற்பொய்க்குமோ பொய்யாதே' என்றதை உலூகன் வார்த்தையாகக் கொள்ளாமல், கவிக்கூற்றாகக்கொண்டு, 'கன்றியேயடல் வீமனும் விசயனுங் களம்புகில் அனைவீரும், பொன்றியேவிடுகின்றீர் நீர்' என்று இங்கே உலூகமுனிவன் சொன்ன வார்த்தை பொய்யாகாதுபலித்தே தீரும் என்றதாகவுங் கருதலாம். அன்றியும், சாபானுக்கிரகசக்தியுடைய அந்தணர்பலர் துரியோதனனுக்கு அப்பொழுதப்பொழுது புத்திகூறி அவன் கேளாததுகாரணமாக அவனுக்குக்கொடுத்த சாபங்களும், பாண்டவர்களது நற்குணநற்செய்கைகளை நோக்கிமகிழ்ந்தமுனிவர்பலர் அவர்களுக்குச்செய்த அனுக்கிரகங்களும் அனேகம் உண்டு. போரில் வெற்றி தோல்விகள் ஒருதலை

யன்றாதலால் அங்ஙனங் கருதுதல் தகுதியன் றென்பார், 'அழிவினைக்கருதாமல் வென்றியேநினைந்து' என்றார். 'அரிது' என்பதில், அருமை-இன்மை குறிக்கும்; பாண்டவரைவருள் வீம அருச்சுனரையே எடுத்துக்கூறினது, இவ்விருவரும் துரியோதனனுதியரையும் கர்ணனையும் கொல்வதாக முன்னர்ச் சபதஞ்செய்திருத்தலாலும், பல பராக்கிரமங்களிற் சிறந்தவராதலாலும்என்க. 'முனிவர்சொற் பொய்க்குமோ பொய்யாதே' என்ற பொதுப்பொருளால் முன்வாக்கியங்களில் வந்த சிறப்புப்பொருளை விளக்கியதனால், **வேற்றுப்பொருள் வைப்பணி**; பொதுப்பொருளாற் சிறப்புப்பொருளையாவது சிறப்புப் பொருளாற் பொதுப்பொருளையாவது சாதித்தல், இவ்வணியின் இலக்கணமாம்; இதனை வடநூலார் 'அர்த்தாந்தரந்யாஸாலங்காரம்' என்பர். (கஉ)

[துரியோதனன் அலட்சியமாக மறுமொழி கூறுதல்.]

கங. என்றுபூசுரனியம்பலுங்குங்குமமெழிலுறுமிணைமேருக்
குன்றுபூசியதனையபொற்றடம்புயக்குருகுலவயவேந்த
னின்றுபூசைபோலிருந்துழியுரைக்குமீதிகலதன்றிருவர்க்குந்
துன்றுபூசலிற்காணலாமாண்மையுந்தோள்வலிமையுமென்றான்.

(இ-ள்.) என்று-, பூசுரன் - (உலூகனென்னும்) அந்தணன், இயம்பலும் - சொன்னவளவிலே,—குங்குமம் பூசியது - குங்குமப்பூவின் குழம்பைப் பூசப்பெற்றதான, எழில் உறும் இணை மேரு குன்று-வளர்ச்சிமிக்க மேருமலை இரண்டு இருந்தால் அவற்றை, அனைய-ஒத்த, பொன் தட புயம் - அழகிய பெரிய தோள்களையுடைய, குரு குலம் வய வேந்தன்-குருவம்சத்திலேபிறந்த வலிமையுடைய இராசராசனான துரியோதனன்,—'இன்று-இப்பொழுது, பூசைபோல்-பூனையைப்போல, இருந்த உழி - உள்ளிடத்திலேயிருந்துகொண்டு, உரைக்கும் - வீரமாகப்பேசுகிற, ஈது - இவ்வார்த்தை, இகலது அன்று - வலியதாகாது; இருவர்க்கும் - எங்கள் இருதிறத்தார்க்கும், துன்று பூசலில் - நெருங்கிநேரும்போரில், ஆண்மையும்-பராக்கிரமத்தையும், தோள் வலிமையும் - புயங்களின் பலத்தையும், காணலாம் - (இன்னாரிடத்திலுள்ளதென்று வெளிப்படையாகப்) பார்க்கலாம்,' என்றான் - என்று கூறினான்; (எ-று.)

இங்ஙனங்கூறினது, ஆண்மையுந் தோள்வலிமையும் போரில் தங்களிடத்தே மிக்குவிளங்குமென்றகருத்தால். பூஸுரன் என்னும்வடசொல்லுக்கு- பிரமதேஜசினால் பூமியில் தேவன் போல விளங்குபவனென்று பொருள்; இது - அந்தணர்க்குச் சிறப்புப்பெயர்: "மேலாத்தேவர்களும் நிலத்தேவரும் மேவித்தொழும்" என்றார் திருவாய்மொழியிலும். துரியோதனனது பெரிய வலிய தோளுக்கு உவமையாகக்கூறுகிற மகாமேருகிரிக்கு 'குங்குமம் பூசியது' என்ற அடைமொழி கொடுத்தது, அத்தோள்கள் எப்பொழுதும் குங்குமக்கலவைச்சாந்தைப் பூசப்பெற்றுள்ளனவாதலின். குங்குமம்பூசிய எழிலுறும்மேரு இரண்டு இல்பொருளுவமை. குங்குமமென்னும் மரத்தின்

பெயர், அதன் பூவின் குழம்பிற்கு இங்கே இருமடியாகுபெயர். 'எழிலாவது-வளர்ந்தமைந்த பருவத்தும் இது வளர்ந்துமாறியதன்றி இன்னும் வளருமென் பதுபோன்று காட்டுதல்' என்றார் நச்சினார்க்கினியர்; என்றது, புஷ்டியென்ற படி. இணைமேரு பூசியது - ஒருமைப்பன்மைமயக்கம். இணை - இரண்டும் ஒன்றோடொன்று ஒத்த என்றுமாம். பொன் கருவியாகுபெயராய், பொன் னாபரணங்களை யணிந்த வென்றுங் கொள்ளலாம். குரு என்பவன் - சந்திர குலத்தில் பிரசித்திபெற்ற ஓரரசன்; இவனால் அக்குலம் குருகுலமென்றும், அக்குலத்தவர் கௌரவ ரென்றும், அந்நாடு குருநா டென்றும் கூறப்படும். வய - வலிமையுணர்த்து முரிச்சொல்; "வய வலியாகும்" என்பது தொல் காப்பியம். துரியோதனன் பதினாயிரம் யானைபலங் கொண்டவனாதலால், அவனை 'வயவேந்தன்' என்றார். இனி, வயம் எனப்பிரித்தால், பெயர்ச் சொல்லாய், வெற்றியென்று பொருள்படும் காடுமுதலிய இடங்களிலன்றி வீட்டினுள்ளே வசிக்கும் பூனைக்குப் பூசையென்று பெயராதலால், 'பூசை போலிருந்துழி' என உவமை கூறப்பட்டது; அதனை 'வெவ்வாய்வெரு கினைப் பூசையென்றலும்" என்ற தொல்காப்பியங்கொண்டும், "கிளர்மாடத் துள்ளுறையும் பூசை" என்ற கம்பராமாயணத்தாலு மறிக. ஆண்மை - ஆண் தன்மை, பௌருஷம். தோள்வலிமை - புஜபலம். வேந்தன் என்றானென இயையும். (கங)

[விதுரன் துரியோதனனுக்கு நற்புத்தி கூறுதல்.]

கச. கல்விதூயநெஞ்சிலாதவச்சுயோதனன்கழறியமொழிகேட்டு
வில்விதூரனிவ்வேதியன்மொழிப்படிமேதினிவழங்காமற்
புல்விதூடகரினுமுணர்விலாதவர்புகலும்வாசகங்கேட்கிற்
செல்விதூரியளாய்விடுஞ்சுற்றமுஞ்சேனையுங்கெடுமென்றான்.

(இ - ள்.) கல்வி - படிப்பினாலே, தூய - (குற்றமற்றுச்) சுத்தமான, நெஞ்சு - மனம், இலாத - இல்லாத, அ சுயோதனன் - அந்தத் துரியோத னன், கழறிய - உறுதியாகச்சொன்ன, மொழி - அவ்வார்த்தையை, வில் விதூரன் - வில்வித்தையில் வல்ல விதுரன், கேட்டு - செவியுற்று, (துரி யோதனனை நோக்கி), 'இ வேதியன் மொழி படி - இந்த அந்தணனது வார்த் தையின்படி, மேதினி வழங்காமல் - (பாண்டவர்களுக்குப்) பூமியைக்கொடா மல், புல் விதூடகரினும் உணர்வு இலாதவர் புகலும் வாசகம் கேட்கின் - இழிவான விதூஷகர்களைக்காட்டிலும் அறிவில்லாதவர்கள் சொல்லும் வார்த்தையைக் கேட்டு அதன்படி நடப்பாயானால், செல்வி தூரியள் ஆய் விடும்-(உனக்குத்) திருமகள் தூரத்திலுள்ளவளாய்விடுவள் [விலகிப்போவாள் என்றபடி]; சுற்றமும் சேனையும் கெடும் - (உனது) பந்துவர்க்கமும் சேனை களும் போரில் அழியும்,' என்றான் - என்று சொன்னான்; (எ - று.)

கல்வி தூய - மூன்றாம்வேற்றுமைத் தொகையில் வலி இயல்பாயிற்று. இனி, உம்மைத்தொகையாய், கல்வியுந் தூயநெஞ்சு மில்லாத என்றுமாம்;

இராவணன்போலப் படித்துக்கெட்டவனல்லாமல், துரியோதனன் படியாது கெட்டவனாதலால், 'கல்விதூயநெஞ்சிலாத வச்சுயோதனன்' என்றார். தூயநெஞ்சிலாத எனவே, தீயநெஞ்சுடைமை அருத்தாபத்தியால் தானே பெறப்படும். விதுரனது வில்வல்லமை பிரசித்தம்; "வெற்றி விதுரன் கையில்லிருக்க மேதினியில், மற்றவனை வெற்றிகொள்ளு மாறுண்டோ" என்னும் பாரதவெண்பாவினாலு மறிக. விதூரனென்ற நீட்டல்விகாரம், எதுகைத்தொடை நோக்கியது. மேதினீ யென்னும் வடசொல்லுக்கு - (திருமாலாற்கொல்லப்பட்ட மதுகைடபரென்னும் அசுரரது) உடற்கொழுப்பினால் நனைக்கப்பட்டதென்று காரணப்பொருள்; மேதஸ் - நிணம். விதூஷகர் - தமக்கு நேரிற்பகையில்லாதிருக்கையிலும் ஒருபயனையுங் கருதாமல் தானும் பிறரும் நகைத்தலொன்றையே நல்லபயனாகக்கொண்டு எப்பொழுதும் பிறரைநிந்தித்துத் திரியும் அவிவேகிகள்; வி - மிகுதியாய், தூஷகர்-தூஷிப்பவர், பழிப்பவர் என்க. புல்விதூடகரினும் உணர்விலாதவ ரென்றது, கர்ணன் சகுனி துச்சாதனன் முதலியோரை. செல்வி - செல்வங்களுக்கு உரியவள்; இனி, தூரியவளாய், விடும் என இரண்டாகக்கொண்டு, சிறிது சிறிதாகச் சேய்மையிற் சென்று நின்று பின்பு விட்டேயொழிவ ளென்றுங் கருத்துக் கொள்ளலாம். சுற்றம் - (சுப அசுபகாலங்களில் ஒருவனைவந்து) சூழுந்தன்மையதுபற்றி வந்த பெயர். சுற்றமென்னும் பால்பகா அஃறிணைப்பெயர் - ஆகுபெயர்ப்பொருளால் உயர்திணைப்பலர்பால் குறிப்பதாயினும், சொல்நிலைக்கு ஏற்ப, கெடும் என்னுஞ்செய்யுமென்முற்றைக் கொண்டது. "காடுறைந்த பின்னைக் கரந்துறைந்தா லுங்கட்கு, நாடுதருவேனென்ற நாப்புரண்டால் கோடுதியே, கொள்ளாதுலகங்குறுகாள் திரு நம்மை, நல்கார் பெருந்தக்கோர் நன்கு" என்பது பாரதவெண்பா. (கச)

[துரோணனும் கிருபனும் நற்புத்தி கூறுதல்.]

கரு. திரத்துவாய்மைநீதவறிமற்றவருடன்சேனையுந்திறலுங்கொண்
டுரத்துவாளமருடற்றலோபெரும்பிழையுடன்றனையாமாகிற்
சரத்துவாய்தொறுஞ்சோரிகக்கிடவிடுந்தனஞ்சயன்றனுவென்று
பரத்துவாசனும்பகர்ந்தனன்கிருபனும்பகர்ந்ததேபகர்ந்திட்டான்.

(இ - ள்.) (அப்பொழுது), பரத்துவாசனும் - பரத்துவாசகுமாரனான துரோணாசாரியனும், (துரியோதனனை நோக்கி), 'நீ—, திரத்து வாய்மை தவறி - உறுதியான சத்தியத்தைத் தப்பி, சேனையும் திறலும் கொண்டு - (உனது) சேனைகளையும் மற்றை வலிமைகளையுமே முக்கியமாகக்கொண்டு அவற்றால், அவருடன் - அப்பாண்டவர்களோடு, உரத்து வாள் அமர்-வலிமையுள்ளதான ஆயுதங்களாற் செய்யும் போரை, உடற்றலோ-செய்யத் தொடங்குதலோ, பெரு பிழை - பெரிய குற்றமாகும்; உடன்றனை ஆம் ஆகின் - (அங்ஙனம்) போரைச்செய்வாயாகில், தனஞ்சயன் தனு - அருச்சுனனது (காண்டீவமென்னும்) வில், சரத்து வாய் தொறும் - அம்புகள் தைத்த இடங்

களிலெல்லாம், சோரி கக்கிட - இரத்தம் பெருகும்படி, விடும் - (அம்புகளை) வீசும்,' என்று—, பகர்ந்தனன் - சொன்னான்; கிருபனும் - கிருபாசாரியனும், பகர்ந்ததே பகர்ந்திட்டான் - (கீழ்த்துரோணன்) கூறியதையே தானும் கூறினான்; (எ - று.)

இம்மை மறுமைகளில் சத்தியமே நன்மையை விளைத்தலால், திரத்து வாய்மை எனப்பட்டது. வாய்மை - மெய்யினது தன்மை. மற்று - அசை; வினைமாற்றென்றுங் கொள்ளலாம். மற்றவரென எடுத்து, எதிரிகளான அவர்களுடனே எனினுமாம். வாள்-ஒருவகையாயுதம்; இதனைத் தனியே தமிழ்மொழி யென்றாவது, வாள மென்னும் வடமொழியின் விகார மென்றாவது கொள்க. வாள் என்னுஞ் சிறப்புப்பெயர் இங்குப் பொதுவாகப் பல ஆயுதங்களையுங் குறித்துப் படைக்கலமென்றமாத்திரமாய் நின்றது. இங்ஙனம் சிறப்புப்பெயர் பொதுப்பொருளையும், பொதுப்பெயர் சிறப்புப்பொருளையும் உணர்த்துவது-ஒருவகைப் பாஷைவழக்கம். இனி, வாளென்னும் ஆயுதவிசேடத்தின் பெயர் மற்றைப் படைகள் பலவற்றிற்கும் உபலக்ஷணமென்றுங் கொள்ளலாம். வாய் - படுமிடமாதலை "வாள்வாயு மின்றி வடுவெங்கணை வாயுமின்றி" எனச் சிந்தாமணியிலுங் காண்க. தொறுஎன்பது-தன்னையேற்ற பெயர்ப்பொருளெங்கும் அப்பெயர்ப்பொருளோடு இயையும் பொருளிருக்கையைக் குறிக்கு மிடைச்சொல். சொரிவது,சோரி: காரணப்பெயர். தனஞ்சயன் என்பதற்கு - செல்வத்தைச் சயித்தவனென்று பொருள்; தருமபுத்திரன் இராஜசூயயாகஞ்செய்யவேண்டியபொழுது, அவர்கட்டளையால்அருச்சுனன் வடதிசையிற் சென்று பல அரசர்களைவென்று அவர்கள்செல்வத்தைத் திறையாகக் கொணர்ந்ததனால், இவனுக்கு இப்பெயர்வந்தது. இனி, இதற்கு-வெற்றியையே செல்வமாகக்கொள்பவனென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். பரத்துவாசன் என்பதை அவன் மைந்தனென்னும் பொருளில் தத்திதாந்தமாக வந்தபாரத்துவாசன் என்னும் வடமொழியின் குறுக்கல் விகாரமாகவாயினும், தந்தைபெயரால் மைந்தனைக் கூறியதாகவாயினுங் கொள்க; "வரத்தினுலொருமறையினால் வார்சிலைபயிற்றும், பரத்துவாசன் முன்பகர்தரக் கேட்டனன் பலகால்" எனக்கீழ்ப் புட்பயாத்திரைச்சருக்கத்திலும் துரோணனைப் பரத்துவாசனென்றது காண்க. "பரதநாதவேதபாரத்துவாசனென்பான், விரதவேள்வி தன்னில் மேனகையாலான, சுரததாதுவீழ்ந்த துரோணகும்பந்தன்னில், வரதனொருவன் வந்தான் வசிட்ட முனியையொப்பான்", "ஈரேழ்விஞ்சைத் திறனு மீன்றோன் றன்பாலெய்தி, நீரேழென்னயாவு நிறைந்த கேள்வி நெஞ்சன், பாரேழெண்ணும் படைகள் பரசுராமன்தன்பால், ஓரேழ்பகலினுலகுக்கொருவனென்னக் கற்றான்," எனக்கீழ் வாரணாவதச்சருக்கத்தில் வந்த செய்யுட்களால் துரோணாசாரியர் பரத்துவாசகுமாரராதலையும், அவரது பிற விவரங்களையுங் காண்க. கௌதமமுனிவனது பௌத்திரனும், சரத்துவந்தமுனிவனது குமாரனும் ஆகிய கிருபாசாரியன் முதலிலும், அக்கிருபனது உடன்பிறந்தவளான கிருபியினது கணவனான் துரோணன் அதன் பின்னும் கௌரவபாண்டவர்க்கு வில்வித்தை பயிற்றிவைத்தனரென அறிக.

[வீடுமன் திருதராட்டிரனுக்கு உறுதிகூறல்.]

கசு. காடுமன்னுநின்புதல்வருக்கறுதிசெய்காலமோகழிந்தன்று
நாடுமன்னவகொடாமல்வெஞ்சமர்பொரநாடினையெனினாளைக்
கோடுமன்னுவிலருச்சுனற்கெதிரெவர்குனிக்கவல்லவரென்று
வீடுமன்றிருத்தனயனோடுறுதிகள்வெகுண்டுரைத்தனனன்றே.

(இ - ள்.) (அப்பொழுது), வீடுமன் - பீஷ்மன், வெகுண்டு - கோபங் கொண்டு, திரு தனயனோடு - (தனது) சிறந்த குமாரனான திருதராட்டிரனுடனே, 'மன்னவ - அரசனே! காடு மன்னும் நின் புதல்வருக்கு - வனத்தில் வசித்திருந்த உனது குமாரர்களான பஞ்சபாண்டவர்க்கு, அறுதி செய் காலமோ - (வனவாசமும் அஜ்ஞாதவாசமுமாக) வரையறைசெய்யப்பட்டிருந்த(பதின்மூன்றுவருஷ) காலமோ, கழிந்தன்று - கழிந்துவிட்டது; (இனிமேல்), நாடுகொடாமல்-(அவர்களுக்கு) இராச்சியபாகத்தை அளித்திடாமல், வெம் சமர் பொர-(அவர்களுடன்) கொடிய போரைச் செய்தற்கு, நாடினை எனின் - விருப்பங்கொண்டாயானால், நாளை - நாளைக்கு, (யுத்தகளத்தில்), அருச்சுனற்கு எதிர்- அருச்சுனனுக்கு எதிராக, கோடு மன்னு வில் குனிக்க வல்லவர்-வளைவுபொருந்தின வில்லை (ப்போர்செய்தற்கு) வளைக்கவல்லவர், எவர் - (இந்தப்பக்கத்தில்) யாவர்உளர்? [எவருமில்லை யன்றோ?], என்று—, உறுதிகள் உரைத்தனன் - நன்மையைத் தரும் வார்த்தைகளைக் கூறினான்; (எ - று.)—அன்றே - ஈற்றசை.

பீஷ்மனது தம்பியான விசித்திரவீரியனதுபுத்திரனான திருதராட்டிரனை 'தனயன்' என்றது - அவனைவளர்த்தவன் வீடுமனாதலாலும், தந்தைக்குஉள்ள அவ்வளவு அன்பு இவனுக்கு அவனிடம் இருக்குமாதலாலு மென்க. பாண்டவரை 'நின்புதல்வர்' எனத் திருதராட்டிர குமாரராக அபேதப்படுத்திக்கூறியதற்குங் காரணம் இதுவே. காலமோ, ஓ - உயர்வுசிறப்பு; அது அவ்வனவாச அஜ்ஞாதவாசகாலங்களின் கழிதற்கருமையை விளக்கும். கழிந்தன்று - தகரவொற்று இறந்தகாலவிடைநிலையும், அன் சாரியையும், று-விகுதியும் பெற்ற தெரிநிலை உடன்பாட்டு ஒன்றன்பால் வினைமுற்று; எதிர்மறை வினைமுற்றன்று. நாளை - எதிர்காலங்குறிப்பதொரு இடைச்சொல்; இனி விரைவில் என்றபடி. கோடு - வளைவு; முதனிலைத்தொழிற்பெயர். இனி, கோடு - வினைத்தொகையாய், வளைந்த உறுதிபெற்ற வில்லுமாம். அருச்சுனன் - வடசொற்றிரிபு: அர்ஜுநன்; இதற்கு - வெண்ணிற முடையவன் என்பது பொருள்: இது-முதலில் இந்திரமுடைய கார்த்தவீரியமகாராசனுக்குப் பெயராயிருந்து, பின்பு அவனைப்போன்ற சௌரியதைரியங்களையுடைய பார்த்தனுக்கு இட்டுவழங்கப்பட்டது; இது - உவமவாகுபெயரின்பாற்படும்: பார்த்தன் கருநிறமுடையவனாதலால், அவனுக்கு அருச்சுனனென்பது நிறம்பற்றி வந்த பெயரென்றல், பொருந்தாது; இனி, "குருச்சுடர்மணிசெய் பச்சைக் கொழுந்துடற் பொலிவுநோக்கி, யருச்சுனனென்ப ரீதென் னரும்பெயர்

வந்த பான்மை'' என்ற நல்லாப்பிள்ளைபாரதச்செய்யுளைக்கொண்டு, அருச்சுனனென்பது பசுமைநிறம்பற்றிவந்த பெயரென்றலும் ஒன்று: அன்றியும், பார்த்தன் பார்வதிபோல முதலிற் பிறந்தபொழுது வெண்ணிறமுடையவனயிருந்து உடனே கருமைநிறமடைந்தானென்று கொள்ளுதலும் உண்டு. எவர் என்ற வினப்பெயர், இன்மைகுறித்துநின்றது. கோடுமன்னுவில் என்பதை அருச்சுனனுக்கு அடைமொழியாக்கிவிட்டால், குனிக்க என்பதற்கு-வில்லையென்னுஞ்செயப்படுபொருள்வருவித்தல்வேண்டும். இங்கே,வெகுளி, திருதராட்டிரனும் துரியோதனனும் பாண்டவர்திறத்தில் அநீதிநடத்தலால் வீடுமனுக்கு உண்டாயிற்று. அறுதி - வரையறுத்தல். (கசு)

[கர்ணன் வீடுமனைநோக்கிக் கோபத்தோடு கூறுதல்.]

கஎ. முன்னமேயுகிரிழந்தவெம்புலியெனமுரணழிமுனிமைந்தன்
றன்னைமற்றவனிடத்துநீகற்றவெஞ்சரத்தின்வென்றமையல்லா
லென்னசேவகங்கொண்டுநீயாரையுமிகழ்ந்துரைப்பதுவென்று
கன்னனுந்திறற்காங்கெயன்றன்னெடுகண்சிவந்துரைசெய்தான்.

(இ - ள்.) (அதுகேட்டு), கண் சிவந்து - (கோபத்தாற்) கண்கள் சிவந்து, கன்னனும் - கர்ணனும்,—உகிர் இழந்த வெம் புலி என - நகம்போகப்பெற்ற கொடிய (கிழப்) புலிபோல, முன்னமே முரண் அழி - முற்காலத்திலேயே (தசரதராமனால்) வலிமையொழிந்த, முனி மைந்தன் தன்னை - ஜமதக்நி முனிவனதுகுமாரனான பரசுராமனை, மற்று - பின்பு, அவனிடத்து நீ கற்ற வெம் சரத்தின் - அவனிடம் நீ அறிந்துகொண்ட கொடிய அம்புகளால், வென்றமை அல்லால் - சயித்துவிட்டதேயல்லாமல், என்ன சேவகம் கொண்டு - வேறு என்னபராக்கிரமத்தால், நீ—, யாரையும் இகழ்ந்து உரைப்பது - எல்லோரையும் அவமதித்துப் பேசுவது?' என்று—, திறல் காங்கெயன் தன்னொடு - வலிமையையுடைய கங்காபுத்திரனான வீடுமனுடனே, உரைசெய்தான் - சொன்னன்; (எ - று.)

வீடுமனைநோக்கி இங்ஙனங் கூறினன் கர்ணன் என்பதாம். கீழ் வீடுமன் அருச்சுனனுக்கெதிரில் வில்வளைப்பாரில்லை யென்று கூறியதைத் தனக்கு விஞ்சினவர் எவருமில்லை யென்ற செருக்கினால் எல்லாவீரரையுங் கீழ்ப்படுத்தித் தன்னால் ஆகாத காரியத்தைப் பிறராலும் ஆகாததாகக் கூறினதெனக் கொண்டு, கர்ணன் மிகவெகுண்டான். கர்ணன் தன்னிடம் எவ்வளவு சாமர்த்தியம் உண்டோ அவ்வளவினும் மிக அதிகம் உள்ளதென்று கருதிக் கர்வங்கொண்டவனாதலாலும், பாண்டவர்களிடத்தும் அவர்களுள் முக்கியமாக அர்ச்சுனனிடத்தும் வெகுகாலமாக வைரங்கொண்டவனாதலாலும், அர்ச்சுனனை வீடுமன் மிகச்சிறப்பித்துப்பேசினதைப் பொறாமல் கண்சிவப்பவனானன். மனிதர் தேவர் முதலாக யாவரையுந் திக்குவிசயஞ்செய்து வென்ற இராவணனை எளிதிற்சிறையிலிட்ட கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் முதலாக நிலவுலகத்து அரசர்பலரையும் வேரறுத்த பரசுராமனை இளமையிலே வென்றிட்ட தன்

னால் ஆகாதகாரியம் பிறரெவராலும் ஆகமாட்டா தென்ற உறுதி வீடுமனுக்கு இருத்தல்கூடு மென்று கருதிக் கர்ணன் அதனையெடுத்துக் காரணங்காட்டிக் கண்டித்துப்பேசுகிறான். தசரதராமன் சீதையை மணம்புரிந்து மிதிலையினின்று மீண்டுவருகையில், அவனை வலியச்சென்று எதிர்த்துப் பரசுராமன் அவனால்வெல்லப்பட்டு அப்பொழுது எல்லாவலிமைகளையு மிழந்தனனாதலாலும், 'பாம்பின் கால் பாம்பறியும்' என்றபடி அவனது வில்வித்தையிலுள்ள அந்தரங்கமான பொருள்களையெல்லாம் அவனிடம் நீ மாணாக்கனாயிருந்து அறிந்தவனாதலாலும், நீ அவனுடன் பொருதகாலத்து அவன் பிராயம் முதிர்ந்தவனும் நீ நல்லதருணவயதுடையவனுமாதலாலும், அவனைவென்றது ஒரு வெற்றியாகச் சிறிதும் மதிக்கத்தக்கதன் றென்று இகழ்ந்தவாறு. கர்ணன் இளம்பிராயத்திற் பிராமணவடிவங்கொண்டு பரசுராமனிடஞ் சென்று வில்வித்தையைக்கற்றுக் கைதேர்ந்துவருகையில், க்ஷத்திரியவம்சநாசகனான அவன் இவனை க்ஷத்திரியசாதியானென்று அறிந்து கடுங்கோபங் கொண்டு 'யான் உனக்குக் கற்றுக்கொடுத்த கல்வியனைத்தும் தக்கசமயத்தில் உதவாதபடி மறந்துபோய்விடக்கடவது' என்று சாபங்கொடுத்ததுபற்றிக் கர்ணன் பரசுராமன்மீது துரபிப்பிராயமுடையவனாதலால், இங்கே வீடுமனைப் பழிக்கிற சந்தர்ப்பத்தில் அவனையும் பழித்தான். காசிராஜனது பெண்கள் மூவரைத் தன் தம்பியான விசித்திரவீரியனுக்கு மணம்புரிவிக்கும்பொருட்டுச் சுயம்வரத்தில் வீடுமன் வலியத்தேரேற்றிக்கொண்டு செல்லுகையில், அரசர்கள்பலர் வந்து பொருது தோல்வியடைய, அவர்களுள் சிறிது போரில் முன்னிட்ட சாலுவனிடத்து அம்பையென்பவள் மனத்தைச்செலுத்தி வீடுமனினின்று நீங்கிச் சாலுவனிடஞ் சென்று சேர, அவன் 'பகைவர்கவர்ந்து போன உன்னை யான் தொடேன்' என்று மணம்மறுத்துவிட்டதனால், அவள் பின்னர் வீடுமனை மணஞ்செய்யும்பொருட்டுப் பலவாறு முயன்றும் பயன்படாமையால், முடிவில் பரசுராமனைச் சரணமடைய, அப்பிரான் அருளால் விரைந்துவந்து வீடுமனை மணஞ்செய்யும்படி வற்புறுத்த, விரதவுறுதியையுடைய வீடுமன் அதனை மறுக்கவே, அவன் கோபங்கொண்டு அறைகூவிப் பெரும்போர்செய்ய, அப்போரில் வீடுமன் பரசுராமனை வென்றிட்டானென்பது வரலாறு; இதனைக்கீழ்க் குருகுலச்சருக்கத்திலுங் காணலாம்.

முதலடி-**உவமையணி**. பரசுராமனுக்குப் புலியும், வலிமைக்கு உகிரும் உவமை. சேவகம் - வீரமாதலை "சார்ங்கவிற் சேவகன்" எனப் பெரியாழ்வார் திருமொழியிலும், "ஏறுசேவகன்" எனக் கம்பராமாயணத்திலுங் காண்க. மற்று - இடைச்சொல்; இங்கு, பிறபொருள் தந்தது. காங்கெயன் - விகாரம்; காங்கேயன் - வடமொழித்தத்திதாந்தநாமம். கண்சிவத்தல் - கோபக்குறிப்பு. புலிக்கு மற்றையுயிர்களைவருத்துதற்குக் கருவி நகமாதலால், அதனைப் பரசுராமனது வலிமைக்கு உவமைகூறினார். வெம் புலியென உபமானத்தை விசேடித்தது, உபமேயமான பரசுராமன் முன்பு பல அரசர்களைக் கருவறுத்த வீரமுடையவனாதலின். ஆவேசாவதாரம் அம்சாவதாரத்தினுங்

குறைவுபட்டதாதலால், ஆவேசாவதாரமான பரசுராமனுடைய சக்தி அம்சாவதாரமான ரகுராமனுற் கவர்ந்துகொள்ளப்பட்டதென்றும், பரசுராமனிடம் ஆவேசித்திருந்த திருமாலின்சக்தி அங்ஙனம் நீங்கினபின்பு அவன் வீடுமனிடந்தோல்வி யடைந்தன னென்றும் உண்மையுணர்க. "அத்திரங்களீந்தானை யம்பை பொருட்டாக, வித்தகத்தாற் பண்டொருகால் வென்றான் போல் - இத்தனையே, கல்லாத புல்லறிவிற் காங்கெயன் தான்செய்த, வல்லாண்மை சொல்லுதிரோ மற்று" என்பது பாரதவெண்பா. நீ கற்ற வெம் சரத்தின் வென்றமையல்லால் என்றது, நீ அவனிடம் கல்விபயிலாமலிருந்தால் அவனை வென்றிருக்கமாட்டா யென்பது தோன்ற நின்றது. (கஎ)

[இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - குளகம்: அவற்றுள், முதலிரண்டு கவிகள் - வீடுமன் வேதண்டு கர்ணனைப் பரிகசித்துச் சொல்லும் உத்தரம்.]

கஅ. தூமவெங்கனற்றோன்றியதோகையந்தொடையல்சூட்டியநாளி
னாமவெஞ்சிலைநாணெடுத்தனையடாநரனொடும்போர்செய்தாய்
தாமவெண்குடைநிருபனையந்தரசரிதர்கொண்டேகாமல்
வீமன்வெஞ்சிறைமீட்டநாளினுந்திறல்வினைபுரிமுனைவென்றாய்

(இ - ள்.) அடா—கர்ண! தூமம் - புகையையுடைய, வெம் - வெப்பத்தையுடைய, கனல் - அக்கினியிலே, தோன்றிய - பிறந்த, தோகை - மயில்போன்ற சாயலையுடையதிரௌபதி, அம் தொடையல் - அழகிய மணமாலையை, சூட்டியநாளில் - (அருச்சுனனுக்கு) இட்டகாலத்தில், நாம வெம் சிலை நாண் எடுத்தனை - அச்சத்தைத்தருகிற கொடியவில்லில் நாணியையேற்றி, நரனொடும் போர் செய்தாய் - அருச்சுனனுடனே யுத்தம்பண்ணி வென்றாய்! (அன்றியும்), தாமம் - ஒளியையுடைய, வெள் குடை - வெண்கொற்றக்குடையையுடைய, நிருபனை - துரியோதனராசனை, அந்தர சரிதர் - ஆகாயத்திற் சஞ்சரித்தலையுடைய (சித்திரசேனன் முதலிய) கந்தருவர்கள், கொண்டு ஏகாமல் - கட்டித் தூக்கிக்கொண்டு செல்லாதபடி, வீமன் - வீமசேனன், வெம் சிறை மீட்ட நாளினும் - பயங்கரமான காவலினின்று விடுவித்தகாலத்திலும், திறல் வினை புரி முனை வென்றாய் - வலிமையையுடைய போர்த்தொழிலைச் செய்யுமிடமான யுத்தகளத்தில் (அவனைச்) சயித்திட்டாய்! (எ - று.)

இதில், போர்செய்தாய், வென்றாய் என்பன - எதிர்நின்று சண்டை செய்யவும் வெல்லவும் சிறிதும் மாட்டாமல் பயந்தோடினாய் என்ற பொருளைக் குறிக்கும்; இது - பிறகுறிப்பின்பாற்படும்; இகழ்ச்சிக்குறிப்பு; எதிர்மறையிலக்கணையுமாம். திரௌபதிகலியாணகாலத்தில் பிறரால் அறுத்தற்கு முடியாத மத்ஸ்யயந்திரத்தை அருச்சுனன் அறுத்திட்டு அவளால் மாலைசூட்டப்பட்டது காரணமாக அழுக்காறுகொண்டு துரியோதனனும் கர்ணனும் மற்றும் பல அரசர்களோடு எதிர்த்துப் போர்செய்து அருச்சுனனாலும்

வீமனாலும் வென்றுஅடித்துத் துரத்தப்பட்டு ஓடினார்களென்பது பிரசித்தம். "புகைத்தகனல்விழிக் கன்னன் தருக்கா லெள்ளிப் பூசுரனென்றவமதித்துப் புனைவில்வாங்கி, உகைத்த பகழியு முகைத்தா னானுந் தன்கை யொரு கணையா லுடல் பிளந்தா னுருமேறொப்பான்" எனக் கீழ்த் திரௌபதிமாலை யிட்ட சருக்கத்தில் வந்ததுங் காண்க. பாண்டவர் வனவாசஞ் செய்கையில், ஒருநாள் துரியோதனன் தன்பெருமையைக்காட்டிப் பாண்டவரை அழுங்கச்செய்யவேண்டு மென்று ஆடம்பரத்துடனே அருகிற் சென்றபோது, இந்திரனேவலால் சித்திரசேன னென்னுங் கந்தருவராசன் வந்து துரியோதனனைக் கயிற்றாற் கட்டி வானத்தில் தூக்கிக்கொண்டுபோக, அப்பொழுது கர்ணன் முதலாயினோர் எதிர்த்துப் பொருது தோற்று ஓட, பின்பு துரியோதனனது பரிதாபகரமான நிலைமையை அவனது பரிவாரத்தா லறிந்த தருமபுத்திரனது கட்டளையால் வீமன் அருச்சுனனோடு சென்று கந்தருவனை வென்று துரியோதனனை மீட்டன னென்பது, பின்னிரண்டடியிற்குறித்த கதை. "தையல் சுயம்வரத்துஞ் சாய்த்துன்னை யீர்த்தமரர், பொய்கைக் கரைப்பிணித்த போதகத்தும்—ஐயா, நிரைதுரந்த வஞ்ஞான்றும் நின்னோடே யன்றோ, வரைதிரண்ட தோளாண் மகன்" என்பது பாரதவெண்பா.

அங்கிவேசமுனிவனிடத்தில் துரோணாசாரியனுடன் வில்வித்தையைக் கற்றுவந்தபோது, 'எனக்கு இராச்சியங் கிடைத்தபின்னர்ப் பாதி உனக்குப் பங்கிட்டுக்கொடுப்பேன்' என்றுஅவனுக்கு வாக்குத்தத்தஞ்செய்திருந்த பாஞ்சாலராசனாகிய துருபதன், பின்பு ஒருகாலத்தில் அத்துரோணன் தன் குழந்தைக்குப் பாலுக்காகப் பசுவேண்டு மென்று சென்று கேட்டபொழுது, முகமறியாதவன்போல் 'நீ யார்?' என்றுவினவிச் சிலபரிகாசவார்த்தைகளைச் சொல்லிச் சபையிற் பங்கப்படுத்த, அப்பொழுது அவன்'என்மாணாக்கனாகிய இராசகுமாரனொருவனைக்கொண்டு உன்னை வென்று கட்டிக்கொணரச் செய்து உன் அரசையுங் கைக்கொள்வேன்' என்று சபதஞ்செய்துவந்து, பின் அங்ஙனமே அருச்சுனனைக்கொண்டு பங்கப்படுத்தி அப்பிரதிஜ்ஞையை நிறைவேற்றிவிட, யாகசேனன் துரோணன்மீது மிகக்கறுக்கொண்டு 'அவனைக்கொல்லும்பொருட்டு ஒரு புத்திரனும் அருச்சுனனது பலபராக்கிரமங்களைக் கண்டு மகிழ்ந்து அவனுக்கு மணஞ்செய்துகொடுக்கும்பொருட்டு ஒரு புத்திரியும் உதித்தல்வேண்டும்' என்று புத்திரகாமயாகஞ் செய்விக்க, அவ்வோமத்தீயினின்றும் திருஷ்டத்யும்நனும், திரௌபதியுந் தோன்றினராதலின், 'கனற்றோன்றிய தோகை' எனப்பட்டாள்.

ஆசாரிய சிஷ்யக்கிரமத்தை அனைவரும் அறிந்து அனுஷ்டித்து உய்யுமாறு சிஷ்யனுங் குருவுமாகிப் பதரிகாச்சிரமத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கின்ற ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவின் அம்சமாகிய நரன் நாராயணன் என்னும் முனிவர்களே, இங்கு அருச்சுனனும் கிருஷ்ணனு மாகத் தோன்றினதனால், நரனென்று அருச்சுனனுக்கு ஒருபெயர்; இதனை மேல் கீதையில் கண்ணன் "உன்னை யான் பிரிவதில்லை யொருமுறை பிரிந்து மேல்நாள், நன்னிலாவெறிக்கும்

பூனாய் நரனு நாரணனு மானோம்'', "இந்நெடும் பிறப்பில் நீயும் யானுமா யீண்டுநின்றோம்'' என்பதனாலும் அறிக: இனி, நரனென்னும் மனிதனை யுணர்த்தும் பெயர், சிறப்பாய் அம்மனிதருட் சிறந்த அருச்சுனனை உணர்த் துவ தெனக் கொள்ளலு மொன்று. வெம்மை - கனலுக்கு இயற்கையடை மொழி; இனம் விலக்க வந்த தன்று. தோகையென்னும் மயில்வாலின் பெயர், அதனையுடைய மயிலுக்குச் சினையாகுபெயரும், அம்மயில்போன்ற சாயலையுடைய பெண்ணுக்கு உவமையாகுபெயருமாதலால், இருமடியாகு பெயர். கனற்றோன்றிய தோகை யென்றது, மனிதர்வயிற்றிற் பிறவாத அவளது தெய்வத்தன்மையை விளக்கும். (மலர்களைக்கொண்டு) தொடுக்கப் படுவது தொடை எனக் காரணக்குறி. 'அத்தொடையல்' என்ற பாடத்துக்கு அகரச்சுட்டு பிரசித்தியைக் காட்டிற்றென்க; சூட்டிய அந்நாளில் என இயைத்தலுமாம். நாம் - அச்சமுணர்த்தும் உரிச்சொல்; "பேம்நாம் உரும் என வரூஉங் கிளவி, ஆமுறை மூன்றும் அச்சப்பொருளன'' என்பது தொல் காப்பியம்; இதன்மேல், அ - சாரியை: அம் - சாரியை மவ்வீறொற்றழிந்த தெனினும் அமையும்; இனி, நாம் என்பதை உரிச்சொல்லடியாகப் பிறந்த குறிப்புப்பெயரெச்ச மெனக் கொள்ளலுமாம்: நாமம் எனப்பிரித்து, பிரசித்த மான என்றாவது, புகழைத்தருகிற என்றாவது கொள்ளினுமாம். அடா - இகழ்ச்சிபற்றிவரும் முன்னிலையொருமை யாண்பால் இடைச்சொல்; இதன் பெண்பால் - அடி. தாமம் - குடையிற் சுற்றிலுந் தொங்கவிடப்படும் முத்து மாலைகளுமாம், நீதிதவறாது புகழோடுகூடிய அரசாட்சியை வெண்குடை யென்றல் கவிமரபு. காவலின்பெயர் - இலக்கணையாய், இங்கே கட்டை யுணர்த்திற்று. இனி, சிலை நாண் எடுத்தனை அடா நரனொடும் போர்செய் தாய் என்பதற்கு, அடா - அடுத்து, நரனொடும் போர்செய்தாய் - அருச்சுன னுடனே போரைச்செய்து, சிலை நாண் எடுத்தனை-விற்போரில் நாணத்தை யடைந்தாய் என்றும் உரைக்கலாம். போர் செய்தாய், முனை வென்றாய் என்றவற்றில், அக்காலங்களில் யாதொன்றுஞ் செய்யமுடியாது தோற்று ஓடிப்போனாயே, இப்பொழுது வீண்வீரவாதஞ் செய்வதிற் பயனென்ன? என்னும் பொருள் தொனிக்கின்றது. இனி, அடா நரன் - உனக்கு ஏற்றவ னல்லாத அருச்சுனனென்றுமாம். (கஅ)

கக. ஒருதன்மாநெடுந்தேரினையறிவுறாவுத்தரான்விரைந்தூர
நெருநலானிரைகவர்தருமுகத்தினுநின்றனைநெடும்போது
மருநறாவுமிழ்துழாயவன்றேர்விடமலையுநாள்வயவாளி
வெருநர்மேல்விடாவிசயனைநீயலால்வெல்லவல்லவருண்டோ.

(இ - ள்.) ஒரு - ஒன்றான, தன் - தனது, மா - பெரிய, நெடு-உயர்ந்த, தேரினை - இரதத்தை, அறிவுறா உத்தரான் - (செலுத்துதற்கு) அறியாத உத் தரகுமாரன், விரைந்து ஊர - துரிதமாகச் செலுத்த, நெருநல் - நேற்று, ஆன் நிரை - பசுக்கூட்டங்களை, கவர்தரு - (அருச்சுனன்) மீட்டுக்கொண்டு

போன, முகத்தினும் - போர்முகத்திலும், நெடு போது நின்றனை - வெகு நேரம் (அருச்சுனன்முன் நீ எதிர்த்து) நிலைநின்றாய்; மரு - வாசனையையும், நறு - தேனையும், உமிழ் - வெளிப்படுத்துகிற, துழாயவன் - திருத்துழாய் மாலையையுடைய கண்ணபிரான், தேர் விட - தனது தேரைச் செலுத்த, மலையும் நாள்-(அருச்சுனன் இனிப்) பெரும்போர் செய்யும்பொழுது, வெருநர்மேல் வய வாளி விடா விசயனை - (போரில்) அஞ்சுகிறவர்கள்மீது வலிமையையுடைய அம்பைச் செலுத்தாத தன்மையையுடைய அருச்சுனனை, வெல்லவல்லவர் - சயிக்கவல்லவர், நீ அலால் உண்டோ - நீயல்லாமல் (வேறு யாவராயினும்) உளரோ? [எவரும் இல்லைபோலும் என்ப் பரிகாசமாகக் கூறியபடி]; (எ - று.)

நெடும்போது நின்றனை என்றது, சிறிதுபொழுதாயினும் உறுதியோடு முன்நிற்கவும் மாட்டாமல் ஓடினாய் என்றதைக் குறிப்பால் உணர்த்தும். விராடநகரத்திற் பாண்டவர் ஒளித்திருத்தல்கூடு மென்று துரியோதனுதியர் அந்நகரத்தின்மேல் படையெடுத்து வடபுறத்திற் சென்று பசுக்களைக்கவர்ந்து கொள்ள, அதனையறிந்து நிரைமீட்டற்குப் போருக்குவந்த உத்தரகுமாரனுக்குச் சாரதியாய்நின்ற பேடிவடிவான அருச்சுனன் உத்தரனைத் தேர்செலுத்தச்சொல்வித் தான் போர்செய்து அத்தனை பேரையும் வென்று துரத்திப் பசுக்களைத் திருப்பியோட்டிக்கொண்டு சென்றனன் என்பது - கீழ் விராடபருவத்தில் நிரைமீட்சிச்சருக்கத்தின் வரலாறு. அப்பொழுது கர்ணன் அருச்சுனனை எதிர்க்கமாட்டாமல் தோற்றோடினன் என்பதைக் கீழ் அச்சருக்கத்தில் "இம்முறை வந்துவந்தெதிர்ந்து வெஞ்சமர், மும்முறைமுறிதலும் முனிவன்மாமகன், அம்முறை முதுகிடும் அருக்கன்மைந்தனைத், தெம்முறைமையிற் சில வார்த்தை செப்புவான்" என்ற கவியாலும் உணர்க. போர்த்தொழிலையும் போர்க்குதிரை செலுத்துந் தொழிலையுஞ் சிறிதும் அறியாத அதைரியசாலியான உத்தரனென்னுஞ் சிறுவனைப் பேருக்குச் சாரதியாக வைத்துக்கொண்டு தானே சாரதியும் ரதியுமாக வேறுதுணையின்றித் தனியே வந்து போர்செய்த காலத்திலும் அருச்சுனனை வெல்லமாட்டாத நீயோ, போர்த்தொழிலையும் போர்க்குதிரை செலுத்துந் தொழிலையும் முழுவதுமறிந்த தந்திரசாலியும் மிக்க தைரியமுடையனுமான கண்ணபிரானைச் சாரதியாக வைத்துக்கொண்டு பெருஞ்சேனையோடு வந்து எதிர்த்துப் பெரும்போர்செய்யும்பொழுது அவனை வெல்வாய்? என்றவாறு. "பாலூன்று நீணிரையும் பார்கொளப்போய்ப் பார்வேந்தீர், வேலூன்றி நின்றீர் விராடனகர் - மாலூன்றும், வாயம்பால் வாள்விசயன் மற்றும்மை வென்றிலனோ, காயம்பாலாறக் கடிது" என்பது பாரதவெண்பா.

மா நெடு - ஒருபொருட்பன்மொழியாய், மிகப்பெரிய என்றலுமாம்; இனி, மா - குதிரை பூட்டிய எனினுமாம். நெருநல் - இறந்தகாலங் குறிக்கும் இடைச்சொல்; இங்கே, நெருநல் என்றது, மிகச் சிலநாளுக்குமுன் என்றவாறு. முகத்தின் - போர்க்களத்தில் முன்னிடத்தி லென்றபடி. துழாய் -

துளஸீ என்னும் வடமொழியின் திரிபு. அறிவுறு உத்தரன் என்றது, உணர்வுதோன்றாத மிக்க இளம்பிராயத்தையுடையவ னென்பதைக் குறிக்கும். உத்தரன் - மச்சதேசத்தரசனான விராடனது இளையகுமாரன்; மூத்த மைந்தன் பெயர், சுவேதன். 'வயவாளிவெருநர்மேல்விடா விசயன்' என்றது, அவனது தரும யுத்தத்தைக் குறிப்பிக்கின்றது. கீழ் நிரைமீட்சியில் "அறிவையர் வெஞ்சமரஞ்சுவோர் பெருங், குரவ ரென்றிவர்களைக் கோறல் பாவமே" என்றதனாலும், போரில் அஞ்சுபவர்மேல் அம்புசெலுத்துதல் அதருமமாதல் அறிக. 'என்று' என இறுதியில் வருவித்து, அடுத்த கவியில் 'புகல' என்பதனோடு இயைக்க. இங்கே 'வயவாளி வெருநர்மேல் விடாவிசயன்' என்றதனால், நீ அவனை எதிர்த்து வெல்லமாட்டாது அஞ்சிப் புறங்கொடுத்து ஓடுகையில் தருமம் நோக்கி அவன் உன்மேல் அம்பு செலுத்தானாதலின், நீ ஒருசால்உய்தல் கூடுமேயன்றி, இன்றாயின், உயிர்த்திருக்கமாட்டாயென்றதாம்; உத்தரகோக்கிரகண காலத்திலேயே ஒழிந்திருப்பா யென்றபடி. விசயனை நீயலால்வெல்லவல்லவருண்டோ - விசயனைவெல்ல நின்னால் ஆகாது. ஆனிரை - ஒன்றன்கூட்டத்தற்கிழமைப்பொருளில் வந்த ஆறாம் வேற்றுமைத்தொகை. தேரினை ஊர என இயையும். (கக)

[பாண்டவர்க்குப் பாகமில்லை யென்று துரியோதனன் கூற, உலூகன் பாண்டவரிடம் செய்தி கூறுதல்.]

உ0. கங்கைமாமகனிவையிவைபுகலவுங்கன்னனைக்கசிந்துட்கொண்
டங்கைகொட்டிநக்கிருந்தவந்தணனையுமவமதித்தெமதேபார்
தங்கள்கானகந்தமதெனப்புகன்றனன்சர்ப்பகேதனனந்தப்
பங்கயாசனமுனிவனுமீண்டுபோய்ப்பாண்டவர்க்கவைசொன்னான்.

(இ - ள்.) கங்கை மா மகன் - கங்காதேவியின் சிறந்தகுமாரனான வீடுமன், இவை இவை புகலவும் - இந்த இந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லவும், (சிறிதும் லக்ஷ்யஞ்செய்யாமல்), சர்ப்ப கேதனன் - பாம்புக்கொடியையுடைய துரியோதனன், கன்னனை கசிந்து உள்கொண்டு - கர்ணன் வார்த்தையையே விரும்பிக் கொண்டாடி, இருந்த அந்தணனையும் - (அங்குத் தூதனாய்வந்து) வீற்றிருந்த உலூகமுனிவனையும், அம் கை கொட்டி நக்கு அவமதித்து - அகங்கைகளைத் தட்டிச் சிரித்துப் (பரிகாசஞ் செய்து) அலக்ஷியம்பண்ணி, 'பார் - இந்தராச்சியம், எமதே-எங்களுடையதே; தங்கள் கான் அகம்-பாண்டவர்கள் தாங்கள் இவ்வளவு காலம் வசித்திருந்த காட்டினிடம், தமது - அவர்களுடையதேயாம்,' என - என்று, புகன்றனன் - சொன்னான்; (அதுகேட்டவுடனே) அந்த பங்கயம் ஆசனம் முனிவனும் - திருமாலின் திருநாபித் தாமரைமலரைத் தங்குமிடமாகவுடைய பிரமதேவனைப் போன்ற அவ்வுலூக முனிவனும், மீண்டுபோய்-திரும்பி (உபப்பிலாவியத்துக்கு)ச்சென்று, அவை-அங்கு நடந்த அவ்வரலாறுகளை, பாண்டவர்க்கு சொன்னான் - பாண்டுகுமாரர்களுக்குச் சொல்லியருளினான்; (எ - று.)

'இவையிவை' என்றது, கீழிரண்டுகவிகளிலுங் கூறியவற்றை. கசிந்து உட்கொண்டு - அன்புகொண்டு அங்கீகரித்து என்றபடி. அகம் + கை = அங்கை; ''அகமுனர்ச் செவி கை வரின் இடையன கெடும்'' என்னுஞ் சூத்திரம் விதி. இனி, அம் கை - அழகிய கை என்றுமாம். இராச்சியபாகம்வேண்டுகிற பாண்டவரிடத்து உள்ள அலக்ஷியத்தையும் பரிகாசத்தையும் அவர்களுக்குத் தூதனாய் வந்த உலூகன்மேற் காட்டினான் துரியோதனன். பங்கயம் - பங்கஜம்; இவ்வடசொல்லுக்கு - சேற்றில் முளைப்பது என்று பொருள். இது - அல்லி ஆம்பல் குவளை நெய்தல் முதலிய நீர்ப்பூங்கொடிகளின்மேற் செல்லாது தாமரைக்கே செல்லுதலால், காரணவிடுகுறிப்பெயர்; பங்கயமென்னுங்கொடியின்பெயர், அதன்மலரைக் குறித்தலால், பொருளாகுபெயர்: இது போல்வனவற்றை முதலுக்குஞ் சினைக்கும் பொது வென்பாரு முளர். உலூகனுக்குப் பிரமன் உவமை - தூய்மைக்கும், சிறந்த அறிவுக்கும், எப்பொழுதும் வேதமோதுதற்கும், நல்லொழுக்கத்துக்கு மென்க. பங்கயாசனமுனிவன் - உவமைத்தொகை. இவையிவை என்ற அடுக்கு, பன்மைப்பொருளது. இனி, பங்கயாசனமுனிவன் என்பதற்கு - யோகத்துக்குரிய அங்கங்கள்எட்டனுள் (ஒருவகையிற்சேர்ந்த) பதுமாசனத்தையுடைய முனிவனென்றும் உரைக்கலாம்; பதுமாசனமாவது - இருதொடையின்மேலும் இரண்டு உள்ளங்காலையும் மாறி மேல்தோன்றவைத்து உட்காரும் நிலை. (உ௦)

[அருச்சுனனைத் தன்னிடம் வரும்படி கண்ணன் உலூகனிடம் செய்திகூறி யனுப்புதல்.]

உக. ஆங்கவர்க்கிவ னவணிகழ்ந்தனவெலாமருந்தகையுடன்சொல்லி
யீங்குவந்தெழில்யாதவற்கியம்பலும்யாதவன்மகிழ்வுற்று
வாங்குவெஞ்சிலைவிசயனைவிரைவினில்வரவிடுகெனமீள
வோங்குமாதவவுலூகனைப்போக்கினனவனும்வந்துரைசெய்தான்.

(இ - ள்.) இவன் - உலூகன், ஆங்கு - அவ்விடத்தில் [உபப்பிலாவியத்தில்], அவர்க்கு - அப்பாண்டவர்களுக்கு, அவண் நிகழ்ந்தன எலாம் - அவ்விடத்து [அத்தினாபுரியிலே] நடந்த செய்கைகளையெல்லாம், அரு தகையுடன் சொல்லி - (பிறருக்கு) அருமையான தகுதியுடனே சொல்லி, ஈங்கு வந்து - இவ்விடத்தில் [துவாரகையில்] வந்து, எழில் யாதவற்கு - அழகையுடைய ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்திக்கு, இயம்பலும் - சொன்னவளவிலே, யாதவன் - அந்தக்கண்ணபிரான்,—மகிழ்வு உற்று - (அதுகேட்டு) மகிழ்ச்சியடைந்து, 'வாங்கு வெம் சிலை விசயனை - வளைந்தகொடியவில்லையுடைய அருச்சுனனை, விரைவினில் வர விடுக - சீக்கிரத்தில் (இவ்விடம்) வரும்படி அனுப்புவாயாக, என - என்றுசொல்லி, மீள - மறுபடி, ஓங்கு மா தவம் உலூகனை - சிறந்த பெருந்தவத்தையுடைய உலூகமுனிவனை, போக்கினான் - (உபப்பிலாவியத்துக்கு) அனுப்பினான்; அவனும் - அவ்வுலூகனும், வந்து (உபப்பிலாவியத்துக்கு) வந்து, உரைசெய்தான் - (கிருஷ்ணபகவான் வரச்சொன்ன செய்தியை அருச்சுனனுக்குச் சொல்லியருளினான்; (எ - று.)

தகை - தகுதி; இது - தொழிலடியாகப்பிறந்ததாயினும், பொருளாற் பண்புப்பெயர். யாதவன் - யதுகுலத்தில் அவதரித்தவன்; தத்திதாந்தநாமம் துரியோதனன் பாண்டவர்க்கு இராச்சியத்தைக் கொடுத்தற்குச் சம்மதியாதது பாரதயுத்தமூலமாகப்பலரை ஒழித்துத் தான் அவதரித்ததன்காரியமான பூமிபாரநிவிருத்தியை விரைவில்நடத்துதற்குக் காரணமாகுமென்ற கருத்தால், கண்ணன் மகிழ்வுமிகுவானுயினன். அவர்க்கு அவண்நிகழ்ந்தனஎலாம்- அப்பாண்டவர்கள்விஷயமாக அங்குநடந்த வார்த்தைகளையெல்லாம், அருந்தகையுடன் சொல்லி - (பிறரிடத்தில்) அருமையான நற்குணங்களையுடைய தருமனுடனே கூறி என்று உரைப்பினும் அமையும்; இவ்வுரைக்கு, அருந்தகை - பண்புத்தொகையன்மொழி. (உக)

உலூகன்தூதுசருக்கம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது

வாசுதேவனைப் படைத்துணையழைத்த சருக்கம்.

அதாவது-வசுதேவகுமாரனான கண்ணபிரானைத் தம்தமக்குப் போரில் ஏற்றதுணையாகும்படி துரியோதனனும் அருச்சுனனும் ஒருங்கேசென்றுகூப்பிட்டவரலாற்றைக் கூறும் பாகமென்று பொருள். வாஸுதேவன் என்னுங் காரணப்பெயர்- வடமொழித்தத்திதாந்தநாமம்; இது-திருமாலின் திருநாமங்களுள் ஒன்று. வாசுதேவனை யழைத்த என இயையும். படை - போர்செய்தல், பகைவரையழித்தல் ; சேனையென்றும் பொருள்-

[கடவுள்வணக்கம்.]

க. அராவணைதுறந்துபோந்தன்றசோதைகண்களிப்பநீடு
தராதலம்விளங்கவெண்ணெய்த்தாழிசூழ்தரநின்றாடிக்
குராமணங்கமழுங்கூந்தற்கோவியர்குரவைகொண்ட
புராதனன்றனையேயேத்தும்புனிதர்தாள்போற்றிசெய்வாம்.

(இ - ள்.) அரா அணை - ஆதிசேஷனாகிய சயனத்தை, துறந்து-விட்டு, போந்து - (வடமதுரையில் கண்ணனாக) வந்து அவதரித்து, அன்று - அக்காலத்தில், அசோதை கண் களிப்ப - (தன்னைவளர்க்கிறதாயாகிய) யசோதைப்பிராட்டி கண்களாற்கண்டு ஆனந்தத்தையடையவும், நீடு தராதலம் விளங்க - நீண்ட பூலோகத்தினிடம் செழிப்பையடையவும், வெண்ணெய் தாழி சூழ்தர நின்று ஆடி - வெண்ணெய்வைக்கும் பாத்திரத்தைச் சூழ்ந்து கூத்தாடி, குராமணம் கமழும் கூந்தல் - குராவென்னும் மரத்தின்மலர் நறுமணம் வீசப்பெற்ற தலைமயிரையுடைய, கோவியர் - இடைப்பெண்களுடனே, குரவை கொண்ட - குரவையென்னுங் கூத்தை ஆடியருளின, புராதனன் தனையே - மிகப்பழையவனான திருமாலையே, ஏத்தும் (எப்பொழுதும்) வணங்குகின்ற, புனிதர் - பரிசுத்தர்களான அடியார்களது, தாள் - திருவடிகளை, போற்றி செய்வாம் - (யாம்) வணங்கித் துதித்தல் செய்வோம் ; (எ - று.)

சர்ப்பங்களுக்குத் தலைவனான ஆயிரந்தலைகளையுடைய ஆதிசேஷன் திருமாலுக்குப் படுக்கையாதலை "சென்றாற் குடையா மிருந்தாற் சிங்காசனமாம், நின்றால் மரவடியாம் நீள்கடலுள்—என்றும், புணையாம் மணிவிளக்காம் பூம்பட்டாம் புல்கும், அணையாம் திருமாற்கு அரவு" என்ற பொய்கையாழ்வார் பாசுரத்தாலு மறிக. 'அராவணைதுறந்துபோந்து' என்றது, "ஆதியஞ்சோதியுருவை யங்குவைத்து 'இங்குப்பிறந்த'" என்றபடியே திருப்பாற்கடலில் தமது மூலகாரணமான வடிவம்நிற்க,தேவர்கள் வேண்டுகோளால் அதில் நின்று அம்சமாய் இங்கே அவதரித்ததை. இங்கு அவதரித்தவிடத்தில் ஆதிசேஷன் பலராமனாகத்தோன்றி உடன் இருந்தாலும், தமக்கு ஏற்ற திருப்

பள்ளிமெத்தையாகுந் தன்மை இல்லையாதலால், அராவணை துறந்து என்றது. அசோதை - யஶோதா என்னும் வடமொழியின் திரிபு; (தனது நற்குணநற் செய்கைகளால் தான் பிறந்தகுலத்துக்கும் புகுந்தகுலத்துக்கும்) புகழைத் தருபவளென்று பொருள்: இவள்-வடமதுரைக்குச் சமீபத்திலுள்ள கோகுல பிருந்தாவனம் எனப்படுகிற திருவாய்ப்பாடியிலிருக்கிற இடையர்களுக்கெல் லாந் தலைவரான நந்தகோபரது மனைவி. வசுதேவருந் தேவகியும் கம்சனால் சிறையில் இருத்தப்பட்டுத் தளை பூண்டிருக்கையில், திருமால் தேவகியி னிடம் எட்டாவதுகருப்பத்தில் கண்ணனாய் அவதரிக்க, அக்குழந்தையைக் கம்சன் கொன்றுவிடக்கூடுமென்கிற அச்சத்தால்தாய்தந்தையர் அத்தெய்வக் குழவியின் அனுமதிபெற்று, அந்தச் சிசுவை அது பிறந்த நடுராத்திரியி லேயே நந்தகோபரது திருமாளிகையிலே இரகசியமாகக்கொண்டு சேர்த்து விட்டு அங்கு அப்பொழுது யசோதைக்கு மாயையின் அம்சமாய்ப் பிறந் திருந்ததொரு பெண்குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு வந்துவிட, அதுமுதல் கம்சனைக் கொல்லுகிறவரையில் இளம்பருவத்திலெல்லாம் கண்ணபிரான் அவ்வாய்ப்பாடியிலேயே பலவகைத் திருவிளையாடல்கள் புரிந்து வளர்ந்தரு ளின னென்பது வரலாறு. குடக்கூத்து, குரவைக்கூத்து முதலியன - இடையர்கள் தமது செல்வச்செருக்குக்கு அறிகுறியாகவும், பெரியோர்கள் கொண்டாடவும், தமது வாசஸ்தாநமான முல்லைநிலமும் அதிலுள்ள பசுக்கள் முதலிய செல்வங்களும் எக்குறையுமின்றிச் செழித்துவளரவும் ஆடுவன ஆதலால், 'யசோதை கண்களிப்ப நீடுதராதலம் விளங்க' எனப்பட்டது.

குரவம் முல்லைநிலத்து மலராதலால், 'குராமணங்கமழுங் கூந்தற் கோவியர்' என அதனை யெடுத்துக் கூறினர். குராவென்னும் மரத்தின் பெயர், பூவுக்கு முதலாகுபெயர். பசுக்களைக் காப்பவனென்னுங் காரணத் தால் இடையனுக்கு வடமொழியில் கோபனென்று பெயர்; அதன் பெண் பாலான கோபீஎன்பது விகாரப்பட்டுக் கோவியென நின்று பலர்பால் விகுதி யேற்றது- குரவையாவது - கைகோத்தாடுங் கூத்து; "குரவைக்கூத்தே கைகோத்தாடல்" என்பது நிகண்டு: இதற்கு வடமொழியில் ராஸமென்று பெயர்; பல நாட்டியப்பெண்கள் வட்டமாய் நின்று சித்திரமன தாளலயைக ளுடன் மெதுவாகவும் உன்னதமாகவுங் கூத்தாடுதல், இதனிலக்கணமாம்: குரவையென்பது - காமமும் வென்றியும் பொருளாகக் குரவைச்செய்யுள் பாட்டாக எழுவரேனும் எண்மரேனும் ஒன்பதின்மரேனுங் கைபிணைந் தாடு வது; "குரவையென்பது கூறுங்காலைச், செய்தோர்செய்த காமமும்விறலும், எய்தக்கூறு மியல்பிற்றென்ப' எனவும், 'குரவையென்ப தெழுவர் மங்கையர், செந்நிலை மண்டலக் கடகக்கைகோத்து, அந்நிலைகொட்ப நின்றாடலாகும்' எனவுஞ் சொன்னாராதலின்' என்பது - சிலப்பதிகாரத்து அடியார்க்குநல்லா ருரை. கண்ணன் கோபஸ்திரீகளுடனே ராஸக்கிரீடைசெய்கையில், தான் விரைவாய்ப்பாயும் லாகவசமத்காரத்தினாலே, தன்னைவிட்டுநீங்க மனமில்லா மல் தன்கையையே தனித்தனி பிடித்திருக்கக்கருதிய அவ்வாயர்மகளிர் யாவர்க்கும் பக்கத்திலிருந்தவன்போலக் காணப்பட்டனனாதலால், கோவியர்

குரவைகொண்ட புராதனனென்றது. "ஊருந்திரைப் பொன்னிநன்னீராங்க வுருப்பலவாய்க், காருந்தடித்துங் கலந்ததுபோ லிடைக்கன்னியர்கள், யாருங் களிக்க விடைவிடையே கலந்தின்பநலங், கூருந்திருநடமாடிய மாயமென் கூறுகவே" என்றபடி ஏககாலத்தில் பலவடிவங்கொண்டு அவர்களிடையிடையே நின்று ஒவ்வொருத்தியது இவ்விருகைகளிலுந்தன் கைகளிரண்டும் பொருந்த ஆடினதாகவுங் கூறப்படும்.

புராதநன் என்ற வடசொல்லுக்கு - மிகப்பழையவனென்று பொருள்; அநாதிமூர்த்தி யென்க. ஏ-பிரிநிலை; இதனால், தேவாதிதேவனுன எம்பெருமானைத் திருவடிதொழுபவர் தேவதாந்தரங்களை அடைதல் கூடாதென்பது விளங்கும். "மறந்தும் புறந்தொழாமாந்தர்" என்றார் திருமழிசையாழ்வாரும். புநீதர் என்னும்வடசொல்லுக்கு - பரிசுத்தராக்கப்பட்டவரென்று பொருள். போற்றி - இங்கே தொழிற்பெயர்; இ - விகுதி. இப்பாட்டால், இந்நூலாசிரியர் தமக்குப் பாகவதர்களிடத்தில் உள்ள பரமபக்தியை வெளியிட்டார். செய்வோம் - இயற்கைத்தனித்தன்மைப்பன்மை; கடவுள்வணக்கமாதலால், உயர்வுத்தன்மைப்பன்மை யாகாது: தானொருவன் கடவுளை யறிந்து அன்புகூர்ந்து வணங்கி அப்பயனைத் தான்மாத்திரமே யடைதலினும், சிருஷ்டி தொடங்கித் தன்கோத்திரத்தாரையுந் தன்னொடுகூட்டிவணங்கி அவர்க்கும் அப்பயனையடைவித்தலே சிறந்ததெனக் கருதி அவர்களை உளப்படுத்திய தன்மைப்பன்மை யென்றுங் கொள்ளலாம்; இனி, தமது மாணாக்கர்களையும், இந்நூல் படிப்பவர்களையுங் கூட்டிக் கூறியது என்பாருமுளர். உத்தம அங்கமாகிய தலையிலுள்ள கூந்தலின் சிறப்பை எடுத்துக்கூறியது, மற்றை அங்கங்களின் சிறப்புக்கும் உபலக்ஷணம். அசோதைகண்களிப்ப நீடுதராதலம்விளங்கப் போந்து என அந்வயித்து, யசோதைப்பிராட்டியின் கண்கள் களிப்பை யடையவும், நீண்டபூமிமுழுவதும் பாரந்தீர்ந்து விளக்கமடையவுங் கண்ணனாய் அவதரித்து என்றும் உரைக்கலாம்.

இதுமுதல் இச்சருக்கம்முடிகிறவரையில் இருபதுகவிகள் - பெரும்பாலும் முதற்சீரும் நான்காஞ்சீரும் விளச்சீர்களும், மற்றைநான்கும் மாச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடிநான்குகொண்ட அறுசீராசிரிய விருத்தங்கள். (க)

[அப்போது துரியோதனன் மந்திரிமாரோடு ஆலோசனைசெய்தல்.]

உ. புரோகிதன் றூதுவந்துபோனபின்புயங்ககேது
விரோசனன்சுதனைக்கங்காசுதனொடும்வெருளிமாற்றித்
துரோணனைமுதலாமிக்கதொன்மதியமைச்சரோடுஞ்
சரோருகசதனமென்னத்தனித்திருந்தெண்ணினனே.

(இ - ள்.) புரோகிதன் - (உலூகனென்னும்)-புரோகிதன், தூது வந்து போன பின் - (பாண்டவர்களினிடத்தினின்று) தூதனாய்வந்து சென்றபின்பு,—புயங்க கேது - பாம்புக்கொடியையுடைய துரியோதனன்,—விரோசனன் சுதனை - சூரியனது குமாரனான கர்ணனையும், கங்கா சுதனொடும்

கங்கையின் குமாரனை வீடுமனையும், வெகுளி மாற்றி - கோபந்தணியச் செய்து,—(பின்பு),—துரோணனை முதல் ஆம் மிக்க தொல் மதி அமைச்சரோடும் - துரோணாசாரியனை முதலாகவுடைய மிகுந்த பழமையான நல்லறிவையுடைய மந்திரிகளுடனே, சரோருக சதனம் என்ன - தாமரையிலை போல, தனித்து இருந்து - தனியனாயிருந்து எண்ணினான் - ஆலோசித்தான்; (எ - று.)

உலூகன் பாண்டவதூதனாகி வந்து போனபின்பு, துரியோதனன் பீஷ்மனுக்கும் கர்ணனுக்கும் உண்டான கோபத்தைத் தணிப்பித்து, துரோணர் முதலிய அமைச்சரோடு தனித்திருந்து ஆலோசித்தனனென்பதாம். 'சரோருகசதனமென்னத் தனித்திருந்து' என்பதற்கு - தாமரையிலை நிர்மலமானபல நீர்த்துளிகளோடு கூடியிருந்தாலும் அவற்றுடன் தான்கலவாமலே யிருத்தல் போல, துரியோதனன் துரோணன்முதலிய குற்றமற்ற பலபெரியோருடன் கூடியிருந்தாலும் அவர்களோடு மனங்கலவாத தன்மை யுடையவன் என்று கருத்துக் கூறுவர். இலையென்ற பொருளில், சதநம் - வடசொல்; இனி, ஸதநம் என்னும் வடசொல்லின் திரிபாகக் கொண்டு, (இலக்குமிக்கு) வாசஸ்தாநமான தாமரைமலரிற்போல, (ஐசுவரியம் மிகுந்த தனதுஅரண்மனையில்) தனிப்பட [ஏகாந்தமாக] (ஆலோசனைச் சபாமண்டபத்தில்) மந்திரிகளோடு ஆலோசித்தானென உரைத்தலுமாம். 'தொன்மதியமைச்சர்' என்றது, பலகாலமாகப் பல காரியங்களில் மிகப் பழகி அனுபவமுடைய இயற்கை யறிவோடுங் கூடின மந்திரிகளென்றபடி.

துரோணகும்பத்திலிருந்து தோன்றினதனால், துரோணனென்று காரணப்பெயர். ஸரோருஹ மென்னும் வடசொல்லுக்கு - குளத்தில் முளைப்பதென்று பொருளாம்; தாமரைக்குக் காரணவிடுகுறிப்பெயர். புஜங்ககேது என்னும் வடமொழித்தொடர் - வேற்றுமைத்தொகைப்புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை; பாம்பைக் கொடியிலுடையவனென விரிக்க. புஜங்கம் என்பதற்கு - (கால்களில்லாமையால்) மார்பினாற் செல்வதென்றும், வக்கிரகதியாய்ச் செல்வதென்றும் பொருள்; புஜமென்னுந் தோளின்பெயர் - மார்புக்கு இலக்கணையாம். புஜம் - வக்ரம். விரோசனன் - மிகுதியாகப் பிரகாசிப்பவனென்பது பற்றிச் சூரியனுக்குக் காரணக்குறி. அமைச்சர் - அமாத்யர் என்னும் வடமொழியின் திரிபு; இதற்கு-அருகிலிருப்பவரென்று பொருள்: அமா - அண்மை, இடைச்சொல். மந்திரிக்குத் தமிழில் 'உழையிருந்தான்', 'உழையன்' எனப் பெயர் வழங்கும். தூது - தூதனுக்குப் பண்பாகுபெயர். ()

[பலதேயத்து அரசர்களை ஒருங்கேசேர்க்குமாறு தூதனுப்பிவிட்டுத் துரியோதனன் கிருஷ்ணனையழைக்கத் தானே செல்லுதல்.]

ரு. தேயமெங்கெங்குஞ்செங்கோல்செலுத்துமத்திகிரிவேந்த
ராயவர்தம்மைக்கூட்டவடைவினிற்றூதுபோக்கிக்
காயமுமுயிருமாகிப்பொருடொறுங்கலந்துநின்ற
மாயவன்றன்னைக்கூட்டவளர்மதிற்றுவரைசேர்ந்தான்.

(இ - ள்.) (அங்ஙனம் ஆலோசித்தபின்பு துரியோதனன்),—தேயம்எங்கு எங்கும் - பூமியில் பலபல நாடுகளில்,—செங்கோல் - நீதிதவறாத அரசாட்சியை, செலுத்தும் - நடத்துகின்ற, அ திகிரி வேந்தர் ஆயவர்தம்மை - பிரசித்தமான ஆஜ்ஞாசக்கரத்தையுடைய அரசர்களை, கூட்ட - (தனக்குப் படைத்துணையாகச்) சேர்ப்பதற்கு, அடைவினில் தூதுபோக்கி - முறையே தூதர்களை அனுப்பிவிட்டு,—காயமும் உயிரும் போன்று எல்லாப்பிராணிகளினிடத்தும் வியாபித்துநின்ற மாயையுடைய ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானை, கூட்ட - (தனக்குப் படைத்துணையாகச்) சேர்த்துக்கொள்வதற்கு, வளர் மதில் துவரை - ஓங்கின மதில்களையுடைய (அவனது) துவாரகாபுரியை, சேர்ந்தான் - அடைந்தான்; (எ - று.)

மற்றையரசர்களைப் படைத்துணையாகச் சேர்த்துக்கொள்வதற்குத் தூதர்களை அனுப்பிவிட்டு, ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானைத் தனக்குப் படைத்துணையாக அழைப்பதற்குத் துரியோதனன் தானே துவாரகைக்குச் சென்றனனென்பதாம். இக்கவியில் 'போக்கி', 'சேர்ந்தான்' என்ற வினைகளுக்கும், கீழ்க் கவியிலுள்ள 'புயங்ககேது' என்பதேஎழுவாய். 'காயமுமுயிருமாகிப் பொருள்தொறுங் கலந்துநின்ற' என்றது — ஸர்வாந்தர்யாமியாய் எல்லாப் பொருள்களிலும் மறைந்துநின்று தொழில்செய்பவனென்றபடி; சரீரத்தினுள் ஜீவாத்மா இன்றியமையாததாய் மறைந்துநின்று அதனைக்கொண்டு தொழில்களையெல்லாம் நடத்துதல்போல, அந்தச் சீவாத்மாவினுள்ளும் பரமாத்மா இன்றியமையாது மறைந்துநின்று தொழில்களையெல்லாம் நடத்துகின்றனனென்பது - நூற்கொள்கை. "திடவிசும்பெரிவளிநீர்நிலமிவைமிசை, படர் பொருள்முழுவது மாயவையவைதொறும், உடல்மிசையுயிரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்துளன், சுடர்மிகு சுருதியுளிவையுண்டசுரனே" என்னும் திருவாய்மொழியிலும், "வானின்றிழிந்து வரம்பிகந்த மாபூதத்தின்வைப்பெங்கும், ஊனுமுயிருமுணர்வும்போ லுள்ளும்புறத்துமுளனென்ப" என்ற கம்பராமாயணத்திலுங் காண்க. ஆகி-உவமவுருபு. இனி, 'ஸர்வம் விஷ்ணுமயம் ஜகத்' என்றபடி காணப்படுந் தோற்றமுடைய உடம்பும் உயிரும் என்ற அனைத்தின் வடிவமாய் எனினும் அமையும். மாயையாவது-கூடாததையுங் கூட்டுவிக்குந் திறம்; அகடித கடநா சாமர்த்தியம்: பிரபஞ்சகாரணமான பிரகிருதியுமாம்; ஆச்சரியகரமான குணங்களுஞ் செயல்களு மாகலாம். 'வளமதில்' என்ற பாடத்துக்கு - அழகிய மதி லென்க. மூன்றுமடியிற்கூறியதுபோன்ற திருமாலுக்கு உரிய அடைமொழிகள், அவனது அவதார விசேஷமான கண்ணனுக்கும் பொருந்தும். எங்கெங்கும் என்ற அடுக்கு - பன்மைபற்றியது. நீதி தவறாத அரசாட்சி கோணுதலில்லாத கோல் போலுதலால், அதனைச் செங்கோல் என்பது - உவமவாகுபெயர்; (இதன் எதிர்மொழி - கொடுங்கோல்: வளைவான கோல்போல நீதி கோணியதென்பதாம்.) செங்கோலுக்கு வடநூலில் 'தண்டம்' என்ற பெயருங் காண்க. ஆளுகையைக் கோலென்றும், கட்டளையைச் சக்கரமென்றுங் கூறுதல் - கவிமரபு. துவரை - த்வாரகா என்னும் வடமொழியின் சிதைவு. (ங)

[இதுமுதல் நான்குகவிகள் - துவாரகாபுரியின் வருணனை: அவற்றுள், இம்முதற்கவி - மதிலின்சிறப்பைக் கூறும்.]

௪. மாடநீள்வீதிமூதூர்வயங்குமாமதிலின்றோற்ற
மேடவிழ்துளபமாலங்கிருந்தனனென்றுகேட்டுச்
சேடன்வந்தநந்தகோடிசெங்கதிர்மணியின்பத்திச்
சூடிகாமகுடத்தோடுஞ்சூழ்ந்ததோர்தோற்றம்போலும்.

(இ - ள்.) மாடம் - பெரிய மாளிகைகளையுடைய, நீள் - நீண்ட, வீதி - தெருக்களையுடைய, முது ஊர் - பழமையான துவாரகாபுரியின் புறத்தில், வயங்கும் - விளங்குகின்ற, மா - பெரிய, மதிலின் - மதிலினது, தோற்றம் - காட்சி, (எத்தன்மையதெனின்),—சேடன்-(திருமாலுக்குச் சயநமான) ஆதி சேஷன், ஏடு அவிழ் துளபம் மால் அங்கு இருந்தனன் என்று கேட்டு - இதழ்கள் விரிந்த திருத்துழாய் மாலையையுடைய திருமால் அந்நகரத்தில் (கண்ணனாய்) எழுந்தருளியிருக்கிறானென்று செவியுற்றறிந்து, அநந்த கோடி - அனேக கோடிகளான, செம் கதிர் மணியின் பத்தி சூடிகா மகுடத்தோடும் - சிவந்த ஒளிபொருந்திய மாணிக்கங்களின் வரிசைகளோடு கூடிய உச்சிக்கொண்டையையுடைய (தனது ஆயிரம்) முடிகளுடனே, வந்து சூழ்ந்தது ஓர் தோற்றம் - வந்து சூழ்ந்ததாகிய ஒருகாட்சியை, போலும் - ஒக்கும்; (எ - று.)

மதிலினது வளைவு பருமை நீட்சிகளுக்கு - ஆதிசேஷனது உடம்பின் வளைவு பருமை நீட்சிகளும், நாஞ்சில் முதலாக மதிலின்மீது உயர்ந்து தோன்றுகிற உறுப்புக்களுக்கு - ஆதிசேஷனது சூட்டோடுகூடிய தலைகளும், மதிலின்மேல் இழைக்கப்பட்டுள்ள இரத்தினங்களுக்கு ஆதிசேஷனது தலையிலுள்ள மாணிக்கங்களும் உவமையாம். இங்கு ஆதிசேஷன் வருவதற்கு, 'ஏடவிழ்துளமா லங்கிருந்தனன் என்று கேட்டு' எனக் காரணங் கற்பித்தபடி. இது - தற்குறிப்பேற்றவணி. சராசந்தனும் காலயவனனும் ஏககாலத்தில் மதுரையில் வந்து எதிர்த்தால் யாதவர்களுக்கு நாசமுண்டாகக்கூடுமென்று கருதிக் கண்ணன் அம்மதுரையிலுள்ள குடிகளை வேறிடத்திற் சேர்ப்பிக்கும் பொருட்டுச் சமுத்திரராசனைப் பன்னிரண்டுயோசனைதூரம் இடம்விடும்படி கேட்டு அவ்விடத்தில் மிகவும் அழகாய்ப் புதிதாகநிருமித்துவைத்த துவாரகா நகரத்தை 'மூதூர்' எனப் பழையதாகக் கூறினது, அந்நகரம் பகவானது சங்கல்பத்தால் செயற்கைபோலத் தோன்றாமல் சிருஷ்டிகாலத்தில் இயற்கையாய்த் தோன்றினதுபோல அமைந்ததாதலி னென்க; அன்றியும், கண்ணனது பழைய இராசதானியான மதுராபுரிபோலவே எல்லாம் அமைந்ததாதலின் மூதூ ரென்றதாகவுங் கொள்ளலாம்.

மாடம் - உபரிகைவீடு. தோற்றம் - தோன்றும் நிலை. சேஷன் என்ற வடசொல்லுக்கு-(பிரளயகாலத்திலும் அழியாது) மிகுபவனென்று பொருள்

நீத்திய னென்று கருத்து: சேஷித்தல் - விஞ்சுதல். இனி, சேடனென்பது- "சென்றாற்குடையாம் இருந்தாற் சிங்காதனமாம், நின்றால் மரவடியாம் நீள் கடலுள்—என்றும், புணையாம் மணிவிளக்காம் பூம்பட்டாம் புல்குமணையாம், திருமாற்கரவு" என்றபடி திருமாலுக்குப் பலபடியாக சேஷவ்ருத்தியை அடிமைத்தொழிலைச் செய்வதால் வந்த பெயரெனினும் அமையும். ஒரு வகைக் கிரீடத்தைக் குறிக்கும் மகுடம் என்னும் வடசொல். இங்கே தலைக்கு இலக்கணை. (௪)

[இது - அகழியின் அமைதி கூறுகின்றது.]

௫. கார்க்கடல்வண்ணன்றன்பாற்கண்டுயிலொழிந்துபோந்து
மேற்கடற்றுவரைமூதூர்மேவரும்விரகுநோக்கிப்
போர்க்கடற்பொறிகள்யாவும்பொறித்தவப்புரிசைதன்னைப்
பாற்கடல்வளைத்தறொக்கும்பன்மலரகழியம்மா.

(இ - ள்.) பல் மலர் - பலவகையான புஷ்பங்களையுடைய, அகழி-அகழியானது,—பால் கடல் - திருப்பாற்கடல், கார் கடல் வண்ணன் - கருங்கடல் போன்ற திருநிறத்தையுடைய திருமால், தன்பால் - தன்னிடத்தில், கண் துயில் ஒழிந்து-யோகநித்திரை செய்தலைவிட்டு, போந்து - சென்று, மேல் கடல் துவரை மூதூர் மேவரும் - மேற்கடலிலேயுள்ள துவாரகையாகிய பழைய நகரியிலே எழுந்தருளியிருக்கிற,விரகு-உபாயத்தை,நோக்கி-பார்த்து, —போர் கடல் பொறிகள் யாவும் - போராகிய கடலைத் கடத்தற்கு உரிய (ஆயுதரூபமான) பலவகையந்திரங்களையும், பொறுத்த- தாங்கிய, அ புரிசை தன்னை-அந்த(த்துவாரகாநகரத்தின்) மதிலை, வளைத்தது - வந்துசூழ்ந்ததை, ஒக்கும் - போலும்; (எ - று.)——அம்மா - ஈற்றசை; அவ்வகழியின் ஆழம் பரப்பு முதலியவற்றைக் கருதின வியப்புப்பற்றி வந்ததுமாம்.

திருப்பாற்கடல் தனது நடுவிற் பள்ளிகொள்ளுகின்ற திருமால் அவ்விடத்தைவிட்டு இந்தத்துவாரகாபுரியில் வந்திருக்கின்றா னென்பதைக் கேள்வியுற்று இங்குத்தானே வந்து இந்நகரத்துமதிளைச் சூழ்ந்தது போன்றுள்ளது, அந்தத்துவாரகாநகரியின் மதிலைச் சூழ்ந்துள்ள அகழி யென்க. இதுவும்-தற்குறிப்பேற்றவணி. அவ்வகழிநீரின் ஆழ்ச்சி, அகற்சி, நீட்சி, தெளிவு என்பவற்றிற்குப் பாற்கடல் உவமையாம். "வாளாற்காய்ந்தே கடந்தான் பகை வேலை" என்றாற்போல, 'போர்க்கடற்பொறிகள்' என்றார்; இனி, போர்க்கு அடல் எனப் பதம்பிரித்து - போர்செய்தற்கு வலிமையையுடைய யந்திரங்களென்றுமாம்; பொறிகள் - நூற்றுவரைக்கொல்லி முதலாகச் சிந்தாமணியிலும் பிறநூல்களிலுங் கூறப்பட்டவை. கண்துயில் - எல்லாப்பொருள்களையும் மனத்தாற்கண்டுநின்றே வெளிக்கு உறக்கமாகப் பாவனைகாட்டும் அறிதுயில். பன்மலர் - தாமரை முதலியன. அகழப்படுதலின், அகழியென்று காரணப்பெயர்: அகழ்தல் - தோண்டுதல். விரகு - மாயை; தந்திரம். (௫)

[இது - கொடிகளின் காட்சி.]

சு. ஈண்டுநீவரினுமெங்களெழிலுடையெழிலிவண்ணன்
பாண்டவர்தங்கட்கல்லாற்படைத்துணையாகமாட்டான்
மீண்டுபோகென்றென்றந்தவியன்மதிற்குடுமிதோறுங்
காண்டகுபதாகையாடைகைகளாற்றடுப்பபோன்ற.

(இ - ள்.) வியன் - விசாலமான, அந்த மதில்-அந்நகரத்து மதில்களின், குடுமி தோறும் - சிகரங்களி லெல்லாம், காண் தகு-காணுதற்குத்தக்க [மிக அழகிய], பதாகை ஆடை - கொடிச்சீலைகள்,—'ஈண்டு நீ வரினும்-இந்நகரத்திற்கு நீ வந்தாலும், எழில் உடை-அழகையுடைய, எங்கள் எழிலி வண்ணன் - மேகம்போன்ற திருநிறத்தையுடைய எங்கள் தலைவனான கண்ணபிரான், பாண்டவர்தங்கட்கு அல்லால் - பாண்டவர்களுக்குப் (படைத்துணையாவனே) அல்லாமல், படை துணை ஆக மாட்டான்-(உனக்குப்) போருக்கு உதவியாக மாட்டான்; (ஆதலால், நீ இங்குவருவதிற் பயனில்லை); மீண்டு போகு - திரும்பிப்போய்விடு,' என்று என்று-என்று பலமுறை தெரிவித்து, கைகளால் தடுப்ப - (தமது) கைகளினால் அசைத்து(த் துரியோதனனது வருகையை)த் தடுப்பவற்றை, போன்ற - ஒத்தன; (எ - று.)

துரியோதனன் அந்நகரத்தினருகிற் செல்லும்பொழுது, அந்நகரத்து மதில்களின்மேலுள்ள கொடிகள் காற்றில் இயற்கையிற்பலமுறை அசைதலை அத்துரியோதனனை நோக்கி 'நீ இங்கு வாராதே' என்று குறிப்புக்காட்டிக் கைகளால் மறுத்துத் தடுப்பதுபோன்றதென வருணித்தார்; தற்குறிப்பேற்றவணி. கொடிச்சீலையைக் கையாகவும், துவசதண்டத்தை அந்தக்கைக்கு உடையவனாகவுங் கருதுக; பதாகையைக் கைகளாகவும், ஆடையைக் கைவிரல்களாகவுங் கொண்டு, மதிலை அவற்றிற்கு உடையவரெனக் கருதுதலும் அமையும். ஈண்டு நீ வரினும் என்றது, மற்றையரசர்களுக்குப்போலத் தூது போக்காமல் நீயே நேரில்வரினும் என்பது தோன்ற நின்றது. என்று என்று, அடுக்கு - பலமுறை குறிக்கும். (சு)

[இது - நகர வருணனை.]

எ. அருள்குடியிருக்குங்கண்ணனவதரித்தனனென்றெண்ணித்
தரணியின்மீதுவந்துதன்னுடைச்சோதிவைகும்
பரமமாஞானபோகப்பதிகுடியிருந்ததன்ன
திருநகர்வீதிபுக்கான்சித்தசித்துணர்விலாதான்.

(இ - ள்.) 'அருள் குடி இருக்கும் கண்ணன் - கருணை நிலைத்திருக்கப் பெற்ற திருக்கண்களை யுடைய திருமால், அவதரித்தனன் - (கண்ணனாகத்) திருவவதாரஞ்செய்தருளினான்,' என்று எண்ணி-என்று மனத்தில் அறிந்து, தன்னுடை சோதி - தன்னுடைய (கண்ணனது) (எல்லா அவதாரங்களுக்கும் ஆதிகாரணமான) ஒளிவடிவமான சொரூபம், வைகும் - நிலையாய்எழுந்

தருளி யிருக்கப்பெற்ற, பரமம் மா ஞானம்'-(எல்லா அறிவுகளினும்) மேலான சிறந்த தத்துவஞானத்தாற் பெறுதற்கு உரிய, போகம் - நிரதிசயப்பேரின் பத்தைத் தருகிற, பதி - பதவியான ஸ்ரீவைகுண்ட திவ்வியநகரம், தரணி யின்மீது வந்து-பூமியிலே (இழிந்து) வந்து, குடி இருந்து அன்ன-குடியிருந் ததைப்போன்ற, திரு நகர் - சிறந்த துவாரகாநகரத்தினது, வீதி-திருவீதி யில்,—சித்து அசித்து உணர்வு இலாதான் - சித்தின் நிலைமையையும் அசித் தின் நிலைமையையும் அறிதலில்லாத துரியோதனன், புக்கான் - சேர்ந் தான் ; (எ - று.)

மிகுந்த இன்பந்தருகிற நகரமாதல்பற்றி, துவாரகையை வைகுந்தநகரம் வந்ததுபோன்றதென்றார். முதலடி - இதற்குக் காரணங் கற்பித்தவாறு. தற் குறிப்பேற்றவணி. முத்திதரும் நகரம் ஏழனுள் துவாரகை ஒன்றாதலால், முத்திபெறுதற்குக் காரணமாகிய அந்நகருக்குப் பயனாகிய முத்தியுலகத்தை யே உவமைகூறுதல் ஏற்கும்; அன்றியும், திருமால் எழுந்தருளியுள்ள நகரத் துக்கு - அத்திருமாலின் திவ்வியநகரந்தானே உவமை கூறத்தகும். "வெற்ற வின்பம் விளைவிப்பான் விண்ணுவந்து வீழ்ந்தென, மற்றைநாடு வட்டமாக வைகு மற்றந்நாடரோ" எனச் சிந்தாமணியிலும் நாட்டின் இன்பந்தருதற் சிறப்புக்கு மேலுலகப்பதவியையே உவமைகூறியவாறு காண்க. பிறர்மேற் கண்சென்றவிடத்து அவ்வழியே கருணை நிகழ்தலாலும், கருணைக்குறிப்பு கண்ணின் நோக்கத்தில் காணப்படுதலாலும், 'அருள்குடியிருக்குங் கண் ணன்' என்றது. அவதரித்தல் - அங்குநின்று இங்கு இழிதல். உயிர் என் றும் நிலைத்திருக்குந் தன்மையையும் உடல் நிலைத்திராத தன்மையையும் ஆராய்ந்து அறியாமல், சித்தாகிய உயிருக்கு நற்கதிபெறுதற்கு வேண்டிய நற்றொழில்களுள் ஒன்றையுஞ் செய்தலின்றி, அசித்தாகிய உடம்பை வளர்த்தற்கு வேண்டிய பாடுகளையே எப்பொழுதும் பட்டு அலைபவனாத லால், துரியோதனனை 'சித்தசித்துணர்விலாதான்' என்றார். பரமம் ஆம் ஞானம் என்றும் பிரிக்கலாம்; சிறந்ததான அறிவென்க. தரணீயென்னும் வடசொல்லுக்கு - (எல்லாப்பொருள்களையுந்) தரிப்பதென்று பொருள். தரணியின்மீது வந்து என்பது - 'அவதரித்தனன்' என்றதனோடும் இயை தற்கு ஏற்றதாம். சித் என்பதற்கு - உணர்வுடையதென்றும், அசித் என்ப தற்கு - உணர்வில்லாததென்றும் பொருள். சித் சேதநம் என்பனவும், அசித் அசேதநம் என்பனவும் - ஒருபொருளன. சித்து - ஆத்மா, அசித்து - தேகம்.

[ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அப்போது பள்ளிகொண்டிருத்தல்.]

அ வந்தமையறிந்துகொற்றவாயிலோர்தம்மைநோக்கி
யந்தன்மாமதலைவந்தாலறிவியாதழைமினென்று
சந்திரனெடுங்கிரிற்பத்தபனனேசரிக்குமாறு
பந்தனையிலாதான்யோகத்துயில்வரப்பள்ளிகொண்டான்.

(இ - ள்.) பந்தனை இலாதான் -(இயல்பாகவே) பாசங்களின் தொடர்ச்சியில்லாத கண்ணபிரான்,—வந்தமை அறிந்து - (துரியோதனன் அருச்சுனனுக்குமுன்பு துவாரகைக்குள்) வந்துசேர்ந்துவிட்ட செய்தியை(த் தனது ஞானதிருஷ்டியால்) உணர்ந்து, கொற்றம் வாயிலோர்தம்மை நோக்கி - வெற்றி விளங்கும் (தனது அரண்மனை) வாயில் காவலாளரைப் பார்த்து, 'அந்தன் மாமதலை வந்தால் - பிறவிக்குருடனான திருதராட்டிரனது மூத்த குமாரனான துரியோதனன் இங்கு வந்தால், அறிவியாது - (எனக்கு முன்பு செய்தி) தெரிவிக்காமலே, அழைமின் - (அவனை உள்ளே) வரவிடுங்கள்', என்று - என்றுகட்டளையிட்டு, சந்திரன் ஒடுங்கி நிற்ப தபனனே சரிக்கும் ஆறு - சந்திரகலை குறைந்துநிற்கச் சூரியகலையே மிகுதியாக உலாவும்படி, யோகம் துயில் வர - (தனக்கு வழக்கமான) யோகநித்திரை வந்துபொருந்த, பள்ளிகொண்டான் - சயனித்துக்கொண்டான்; (எ - று.)

மூக்கின் இடப்பக்கச் சுவாசத்துக்குச் சந்திரகலையென்றும், வலப்பக்கச் சுவாசத்துக்குச் சூரியகலையென்றும் பெயராதலால், சந்திரன், தபனன்-அக் கலைகளை உணர்த்தின: சாய்ந்தபக்கத்துச்சுவாசம் அதிகப்பட்டும், மற்றைப் பக்கத்துச் சுவாசம் குறைந்தும் நிற்கு மாதலால், வலப்பக்கம் ஒருக்கணித்துச் சாய்ந்துபடுத்தன னென்பார், 'சந்திரன் ஒடுங்கிநிற்பத் தபனனே சரிக்குமாறு' என்றார்; திருமால் பள்ளிகொள்கையில் வலப்புறமாக ஒருக்கணித்திருத்தல் வழக்கமாதலை "குடதிசை முடியைவைத்துக் குணதிசை பாதம் நீட்டி, வடதிசை பின்புகாட்டித் தென்திசை யிலங்கைநோக்கிக், கடல்நிறக் கடவு ளெந்தை அரவணைத் துயிலுமா கண்டு, உடலெனக் குருகுமாலோ என்செய்கே னுலகத்தீரே" என்கிற திருமாலைப்பாசுரங் கொண்டும், "தாமக்கடையுகத்துள்ளே விழுங்கித்தரித்த பழஞ், சேமப்புவனஞ் செரிக்குமென்றே சிவன்மாமுடிக்கு, நாமப்புனல்தந்த பொற்றூளரங்கர் நலஞ்சிறந்த, வாமத்திருக்கரமேலாகவே கண்வளர்வதுவே" என்னுந் திருவரங்கத்துமாலைச் செய்யுளாலும் அறிக. இடக்கை கீழ்கொடுத்து வலக்கைமேலாகக் கண்வளர்ந்தருளினால், தன்வயிற்றில் இடப்பக்கத்திலுள்ள அக்கினியின் சுவாலை பட்டு அங்குத் தரிக்கப்பட்டிருக்கின்ற அண்டங்களெல்லாம் அழிந்துவிடு மென்பது கருதி, அங்ஙனமன்றி வலக்கை கீழ்கொடுத்து இடக்கை மேலாகக் கண்வளர்வன், எம்பெருமான். சந்திரகலை இடைகலை என்பன - இடமூக்கின் நாடிக்கும், சூரியகலை, பிங்கலை என்பன - வலமூக்கின் நாடிக்கும் பெயராம். இனி, ஒளியிற்குறைவுள்ள சந்திரன் ஒடுங்கிநிற்க ஒளியில்மிகுந்த சூரியனே சஞ்சரிக்கும்படி என்றது - ஆற்றலிற்குறைவுள்ள துரியோதனன் அழிவுபெற ஆற்றலில் மேம்பட்ட அருச்சுனனே வென்று வாழும்படி திருவுள்ளத்திற் கருதி என்ற பொருளைப் பிறிதுமொழிதலென்னும் அணியின் வகையால் விளங்குவதாகக் கொள்ளல் பொருந்தும்; (உபமேயத்தைக் கூறாமல் உபமானத்தைமாத்திரங்கூறி, அதனால் உபமேயத்தைப்பெறவைத்தல் அவ்வணியின் இலக்கணமாம்.) எல்லாப்பொருளையும் பற்றிநின்றே பற்றற்ற இறைவ னென்பார், 'பந்தனையிலாதான்' என்றார்; தனக்கு இயல்பாகக் கரும

சம்பந்த மில்லையென்பதனோடு, தனக்குச் சரீரமாகவுள்ள சமாசாரங்களின் கருமத்தின் தொடர்ச்சியும் பகவானுக்கு இல்லையென்பது இதில் விளங்கும்: உடம்பினுள் இருந்து தொழில்செய்விக்கின்ற உயிருக்கு அவ்வுடம்பின் குணமான கருமை செம்மை பெருமை சிறுமை வளர்ச்சி தேய்வு முதலியவற்றின் தொடர்ச்சி இல்லாதவாறுபோல, அச்சீவான்மாவினுள் இருந்து தொழில்செய்விக்கின்ற பரமான்மாவுக்கும் அவ்வுயிரின் குணங்களாகிய நல்வினை தீவினை முதலியவற்றுள் யாதொரு சம்பந்தமும் இல்லையென அறிக; இவ்வுண்மை, "யாவையும் யவருந் தானாயவரவர் சமயந்தோறுந், தோய்விலன் புலனைந்துக்குஞ் சொலப்படா னுணர்வின் மூர்த்தி, ஆவிசேருயிரினுள்ளா லாதுமோர்பற்றிலாத, பாவனை யதனைக்கூடி லவனையுங் கூடலாமே" என்ற திருவாய்மொழிப்பாசுரத்தாலும் விளங்கும். "தோய்ந்தும் பொருளனைத்துந் தோயாதுநின்ற சுடரே" எனக் கூறுவர் கம்பரும். அறிவியாது அழைமின் என்றது - முன்னே அருச்சுனனைக்கண்டு அவனுக்குத் தான் படைத்துணையாம்படி அருள்புரியவேண்டு மென்னுந் திருவுள்ளத்தால் என்க. "கொள்கை கொளாமை யிலாதான், எள்கலிராகமிலாதான்", "ஈடுமெடுப்புமிலீசன்", "வேண்டுதல் வேண்டாமை யிலான்," "பகைநண்பொடில்லான்" என்றபடி இயற்கையில் இறைவன் விருப்புவெறுப்பில்லாதவனாயினும், அவதாரகாரியமான துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலநத்தின் பொருட்டு ஒருவனிடத்தில் விருப்பும் ஒருவனிடத்தில் வெறுப்புங் காட்டினனென்பது, 'பந்தனையிலாதான் யோகத்துயில் வரப் பள்ளிகொண்டான்' என்றதில் தொனிக்கும். யோகத்துயில், அறிதுயில், விழிதுயில், துயிலாத் துயில், பொய்த்துயில் என்பன - ஒருகருத்துடையன. இல்வாய் என்பது வாயில் என மாறி வழங்கியது, இலக்கணப்போலி; முன்பின்னாகத்தொக்க ஆறும்வேற்றுமைத் தொகையென்பர்: வீட்டின் முன்னிடமென்று பொருள். தபநன் என்பதற்கு - (எல்லாப்பொருள்களையுந்) தபிப்பவனென்று பொருள்.

[துரியோதனன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் பள்ளிகொண்ட சயனத்தின் தலைப்பக்கத்தி லிட்ட ஆசனத்திற் சேர்தல்.]

௬. பொற்படைப்புனிதன்கோயிற்புறத்தினிலனிகநிற்பச்
சற்பவெம்பதாகைவேந்தன்றடையறத்தனிசென்றெய்தி
யுற்பலவண்ணன்பள்ளியுணர்தருகாறுமிட்ட
சிற்பவண்டவிசினேறித்திருமுடிப்பக்கஞ்சேர்ந்தான்.

(இ - ள்.) சற்பம் வெம் பதாகை வேந்தன் - பாம்பின் வடிவத்தையெழுதின பயங்கரமான துவசத்தையுடைய துரியோதனராசன்,— பொற்பு உடை புனிதன் கோயில் புறத்தினில் - அழகையுடைய பரிசுத்தமூர்த்தியான கண்ணபிரானது அரண்மனையின் வெளிப்புறத்திலே, அனிகம் நிற்ப - (தனது) சேனை நின்றுவிட,—தனி - (தான்) தனியனாய், தடை அற சென்று எய்தி - தடையில்லாமல் உள்ளே போய்ச்சேர்ந்து, உற்பலம் வண்

ணன் பள்ளி உணர்தரு காறும் - கருங்குவளைமலர்போன்ற திருநிறத்தை யுடைய அக்கண்ணபிரான் தூக்கம் விழித்தெழுந்திருக்குமளவும், இட்ட - (அங்கு) அமைத்து வைக்கப்பட்ட, சிற்பம் - விசித்திரவேலைப்பாடமைந்த, வள் தவிசின் - அழகிய (பெரிய) சிங்காசனத்தில், ஏறி - ஏறி வீற்றிருந்து, திரு முடி பக்கம் சேர்ந்தான்-(கண்ணபிரானது) அழகிய முடியின் பக்கத்தை அடைந்தான்.

துரியோதனன் அளவிறந்த செருக்குக்கொண்ட வணங்காமுடிமன்ன னாதலால், அங்கு இருந்த ஆசனங்களுள் சிறந்த தொன்றன்மே லேறி உட் கார்ந்து அதனைக் கண்ணனது தலைப்பக்கத்தே சேர்த்திருந்தன னென்க. கீழ் 'அந்தன்மாமதலைவந்தா லறிவியாதசைமின்' என்றதனால், தடையறச் சென்று எய்துபவனானான். இனி, அடிப்பக்கத்தினுஞ் சிறந்த முடிப்பக்க மென்பார், 'திருமுடிப்பக்கம்' என்ரு ரென்றுங் கொள்ளலாம்: திரு - சிறப்பு. பொற்பு - பொலிவுணர்த்தும் உரிச்சொல்; "பொற்பே பொலிவு" என்பது, தொல்காப்பியம். பள்ளியென்னும் படுக்கையின் பெயர் துயிலுக்கு ஆகு பெயர். காறு - வரையறை குறிப்பதொரு இடைச்சொல். மயிர்முடியப் படுதலால், முடியென்று தலைக்குப் பெயர். (௯)

[அருச்சுனன் திருவடிப்பக்கத்தில் வந்துசேர, ஸ்ரீகிருஷ்ணன் முந்துற அவனைக் கடாக்ஷித்தல்.]

௧0. வந்திலன்விசயனென்றுவான்றுயில்புரிந்தவண்ணல்
சிந்தனைசெய்யும்வேலைச்சிந்தையிற்கடியதேரோன்
பந்தனையறுக்கும்பாதபங்கயம்பணிந்துநிற்ப
முந்துறவிழித்துநோக்கிமுகமலர்ந்தருள்செய்தானே.

(இ - ள்.) வான் துயில் புரிந்த அண்ணல் - சிறந்த யோக நித்திரை யைக் கொண்டருளின கண்ணபிரான், விசயன் வந்திலன் என்று-(இன்னும்) அருச்சுனன் வந்தானில்லையே யென்று, சிந்தனை செய்யும் வேலை - (அருச் சுனனது வருகையை) நினைத்தல் செய்கிற சமயத்திலே, சிந்தையின் கடிய தேரோன் - மனோவேகத்தினும் மிக்கவேகமுடைய தேரையுடைய அருச் சுனன், (வந்து), பந்தனை அறுக்கும் பாத பங்கயம் பணிந்து நிற்ப - (சரண மடைந்த அடியார்களுடைய) ஊழ்வினைக்கட்டுக்களை அறுத்தருளுகிற செந் தாமரைமலர்போலும் (கண்ணபிரானது) திருவடிகளைச் சேவித்து (அத்திரு வடிப்பக்கத்தில்) நிற்க, (ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தி), முந்துற விழித்து நோக்கி - முற்பட (அவ்வருச்சுனனை) விழித்துப்பார்த்து, முகம் மலர்ந்து அருள் செய் தான் - (மகிழ்ச்சியால்) திருமுகமலர்ச்சிபெற்று (அவன்பக்கல்) கருணைபுரிந் தான் ; (எ - று.)

'வந்திலன்விசயனென்று' என்பதுவே, வான்துயில்புரிந்ததற்குங் காரண மாம். மற்றையோரது தூக்கம்போலத் தம்மைமறந்து உறங்கும் உறக்கமன்றி

எல்லாவற்றையும் அறிந்துநின்றே ஆலோசனையோடு செய்வது யோகநித்திரை யாதலால், வான்துயி லென அதனைச் சிறப்பித்தார். எவ்வளவுதூரத்திலுள்ள பொருளையும் நினைத்தமாத்திரத்தில் மனம் அப்பொருளினிடத்துச் செல்லுதலால், அது - மிக்கவிரைவுக்கு உவமை கூறப்படும்; அதனினும் அதிகமான விரைவையுடைய குதிரைகளைப் பூட்டிய இரத மென்பார், 'சிந்தையிற் கடிய தேர்' என்றார். சிறந்த வலியதொரு தேரும், விரைந்த அழகிய நான்கு வெள்ளைக்குதிரைகளும் காண்டவதகனகாலத்தில் அருச்சுனனுக்கு அக்கினிபகவானால் அளிக்கப்பட்டன என அறிக. "உடற்பகையை வேறுக்கு மொள்வாள்" ஆதலால், 'பந்தனையறுக்கும் பாதம்' என்றார். ஊழ்வினைத்தொடர்ச்சியை ஒழித்தலைக் கட்டறுத்தலாக உருவகப் படுத்தினதற்கு ஏற்ப, திருவடியை வாளென்னாதது - ஏகதேசவுருவகம். "அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோல் நெஞ்சங் கடுத்தது காட்டும் முகம்" ஆதலால், முக மலர்ந்து அருள்செய்தான் என்றது. விழித்துநோக்கி அருள்செய்தா னென்பது - கிருபாகடாக்ஷம் வைத்தான், கண்ணோட்டஞ் செய்தான் என்றதாம். அருச்சுனன் கண்ணனிடத்தில் மெய்யன்பும் விநயமு முடையவனாதலால், அவன் காற்கடையில் வணங்கிநின்றா னென்க. பாதபங்கயம் என்பது-வடநூல்முடிபு. தாமரையடி; முன்பின்னாகத்தொக்குவந்த உவமைத்தொகை: திருவடியாகிய தாமரையென உருவகமாக்கி உரைத்தற்கு இங்கே இயைபின்று; பாதபங்கயஞ்சூடியென வருமாயின் உருவகமாகும். 'வந்து மாலைப் பணிந்து மன்னையும் வணங்கிநிற்ப' என்ற பாடத்திற்கு - வந்து திருமாலினவதாரமாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை வணங்கிப் பின்பு தனக்கு அண்ணனாகின்ற துரியோதனமகாராசனையும் வணங்கிநிற்க எனப் பொருள்காண்க. (க0)

[அருச்சுனனால் துரியோதனனது வருகையை யறிந்து ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் அவனுக்கு முகமன் கூறுதல்.]

கக. நின்றவனிருந்தவேந்தன்வரவினைநிகழ்த்தநேமிப்
பொன்றிகழ்படையோனந்தப்பொய்த்துயிற்பாயனீங்கி
மன்றலந்தொடையன்மார்பாவரவெமக்குரைசெயாதென்
னென்றுரநெருங்கப்புல்லியின்சொலாலுவகைசெய்தான்.

(இ - ள்.) (பின்பு), நின்றவன் - (திருவடிப்பக்கத்தில் வணங்கி) நின்ற அருச்சுனன், இருந்த வேந்தன் வரவினை நிகழ்த்த - (திருமுடிப்பக்கத்தில் பெரிய ஆசனத்தி லேறி) வீற்றிருந்த துரியோதனனது வருகையைச் சொல்லித் தெரிவிக்க, (உடனே), நேமி பொன் திகழ் படையோன்-(சுதரிசனமென்னுஞ்) சக்கரமாகிய அழகு விளங்கும் ஆயுதத்தையுடைய அக்கண்ணன், அந்த பொய் துயில் பாயல் நீங்கி - பொய்யான உறக்கத்தைக்கொள்ளுதற்கு இடமாயிருந்த அந்தப்படுக்கையை விட்டு எழுந்து, (மரியாதைசெய்து அத்துரியோதனனை நோக்கி), 'மன்றல் அம்தொடையல் மார்பா-பரிமளத்தையுடைய அழகிய (நஞ்சாவட்டைப்பூ) மாலையைத் தரித்த மார்பையுடைய

அரசனே! வரவு எமக்கு உரைசெயாது என் - (உன்னுடைய) வருகையை நமக்குத் தெரிவியாதது என்னகாரணம்?' என்று - என்று சொல்லி,—உரம் நெருங்க புல்லி - (அவனைத் தன்)மார்போடு இறுகத்தழுவி, இன்சொலால் உவகை செய்தான் - இனிய உபசாரவார்த்தைகளைக் கூறி (அவற்றால் அவனுக்கு) மகிழ்ச்சியை உண்டாக்கினன்; (எ - று.)

தன்னைக்காண வந்து தனது திருவடிப்பக்கத்தில் நின்று தனது திருவருளுக்குப் பாத்திரனான அருச்சுனன், அப்போது துரியோதனன் வந்திருப்பதை ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடம்தெரிவிக்க, அந்தப்பாமன் தன்யோகநித்திரை செய்த அந்தப்படுக்கையினின்று உடனே எழுந்து 'நீ வந்ததை எனக்கு ஏன் அறிவிக்கவில்லை?' என்று அவன் மனமகிழும்படி இன்சொற் கூறி அவனைத் தழுவிக்கொண்டனனென்பதாம். எம்பெருமானுக்குச் சக்கரம் முதலியன - பகைவர்களுக்கு அச்சஞ்செய்து ஆயுதகோடியிலும், அடியார்களுக்கு அழகு செய்து ஆபரணகோடியிலும் அமைதலால், 'நேமிப்பொன்திகழ்படை' என்றார். பொன்திகழ்தல்-பொன்போல விளங்குதலுமாம். பொய்த்துயில்பாயல்- "பொய்யுறக்கங்கொண்டபிரான்" என்றார் பெருந்தேவனாரும். உரைசெய்தல் - சொல்லுதலைச்செய்தல்: என்றது, சொல்லுதலை. முன்பு தூதன் மூலமாகச் செய்திதெரிவியாமை, பின்பு வாயில் காவலாளராலறிவியாமை, அதன்பின்பு தான் நேரிலெழுப்பாமை இவையெல்லாவற்றையும் அடக்கி, 'உரைசெயாதென்' என்றார். கீழ்க் களங்கமின்றி அருச்சுனனுக்கு முகமலர்ந்து அருள் செய்ததனினும் வேறுபாடு விளங்க, 'இன்சொலாலுவகை செய்தான்' என்றார்; துரியோதனனுக்கு மகிழ்ச்சியுண்டாக்கினது, சொல் மாத்திரத்தாலென்க. (கக)

[ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் இருவரையும் வந்த காரியத்தை வினவ, இருவரும் தெரிவித்தல்.]

கஉ. இருவிரும்வந்தவாறென்னியம்புதிரென்றுவாச
மருவிரிதுளவமாலைமரகதவண்ணன்கேட்பச்
செருவினீயெமக்குவெம்போர்செய்துணையாகவேண்டும்
பொருவிலோயென்றுகொண்டவ்விருவரும்புகன்றகாலை.

இதுவும், மேற்கவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) (பின்பு இருவரையும் நோக்கி), வாசம் - பரிமளத்தையும், மரு - தேனையுமுடைய, விரி - மலர்ந்த, துளபம் மாலை - திருத்துழாய் மாலையையுடைய, மரகதம் வண்ணன்-மரகதரத்தினம்போலுந் திருநிறத்தையுடைய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன், 'இருவிரும் வந்த ஆறு என் இயம்புதிர்' என்று கேட்ப - நீங்கள் இரண்டுபேரும் வந்த காரியம் யாது? கூறுவீர்' என்று (பொதுப்பட) வினவ,—அ இருவரும் - துரியோதனனும் அர்ச்சுனனும், பொருவு இலோய் - ஒப்பில்லாதவனே! நீ—, செருவில் - (இனிநிகழும்) போரில், எமக்கு—, வெம் போர் செய் துணை ஆக வேண்டும் - கொடிய

போரைச்செய்யும் உதவியாகவேண்டும்', என்று கொண்டு புகன்ற காலை - என்று (ஒருபடிப்படச்) சொன்னபொழுதில்,—(எ - று.)—,'சொன்னான்' என, மேற்கவியில் முடியும்.

ஒப்பில்லாமை கூறவே, உயர்வில்லாமை தானே விளங்கும். இனி, பொரு விலோய் எனப் பிரித்து, வினைத்தொகையாக, போர்செய்யும் வில்லை யுடையவனே யென்றுங் கொள்ளலாம். திருமாலின் வில்லுக்குச் சார்ங்க மென்று பெயர். கொண்டு - அசை; "என்றுகொண்டினையகூறி" எனக் கம்பராமாயணத்திலுங் காண்க: இது அசையாதலைப் புறனடைச்சூத்திரத் தாற் கொள்க; இனி, என்றுகொண்டு - என்று கருத்தமைத்து என்றலு மொன்று. இருவரும் 'பொருவிலோய்' என விளித்தது, தம்மின் வலிய னாதலை நோக்கி. துரியோதனன் வார்த்தையில், எமக்கு-செருக்குப்பற்றிய உயர்வுத்தன்மைப்பன்மையும், ஆகவேண்டும் - கட்டளைப்பொருள் வியங் கோளு மாகலாம். வாசம் மரு - மிகுந்த வாசனையென ஒருபொருட்பன் மொழியுமாம். மரகதம் - பச்சைஇரத்தினம்: பசுமை கருமை நீலம் இந்நிறங்க ளுக்கு வேறுபாடு கருதாது ஒற்றுமைநயம்படக்கூறுதல் கவிமரபாதலால், 'மரகதவண்ணன்' என்றார்: "பச்சைமாமலைபோல் மேனி" என்றார்தொண்ட ரடிப்பொடியாழ்வாரும். (கஉ)

[ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தான் பாண்டவர்கட்கே போர்த்துணையாகவேண்டு மென்றல்.]

கங. உற்றமருதவிசெய்வா னுதிட்டிரன்றனக்குமுன்னே
சொற்றனமாங்கணிங்குந்துயிலுணர்பொழுதத்தின்று
விற்றிறல்விசயன்முந்தவிழிக்கிலக்கானானென்று
பற்றறத்துணிந்துசொன்னான்பாண்டவர்சகாயனானான்.

(இ - ள்.) பாண்டவர் சகாயன் ஆனான் - பாண்டவர்களுக்குத் துணை செய்பவனான கண்ணபிரான்,—(துரியோதனனைநோக்கி), 'அமர்உற்று உதவி செய்வான் - போரிற் பொருந்தி உதவிசெய்யும்படி, உதிட்டிரன்தனக்கு - தருமபுத்திரனுக்கு, ஆங்கண்-அவ்விடத்தில் [உபப்பிலாவியத்தில்], முன்னே சொற்றனம் - முன்னமே கூறினோம்; [தருமபுத்திரனுக்குப் போர்த்துணை செய்வதாக வாக்குத்தத்தஞ் செய்துவிட்டோ மென்றபடி]; இங்கும் - இவ்வி டத்திலும், இன்று - இப்பொழுது, துயில் உணர் பொழுதத்து - தூக்கம் விழிக்கும்பொழுதில், வில் திறல் விசயன் - வில்லில் வலிமையையுடைய அருச்சுனனே, முந்த - முற்பட, விழிக்கு இலக்கு ஆனான் - (என்) கண் ணெதிரிற் பட்டான்,' என்று—, பற்று அற - (தான் படைத்துணையாதலில் துரியோதனனுக்கு இருந்த) ஆசை நீங்க, துணிந்து சொன்னான் - உறுதி யாகச் சொல்லிவிட்டான்; (எ - று.)

'பற்றறத் துணிந்துசொன்னான் பாண்டவர் சகாயனானான்' என்றது - அருச்சுனனிடம் விருப்பும் துரியோதனனிடம் வெறுப்புமாகப் பக்ஷபாதமில்

லாமல் தக்க காரணம்பற்றி நடுவுநிலைமையாக நடத்துபவன்போல இங்ஙனம் நிச்சயித்துச் சொல்லிப் பாண்டவர்க்கே துணைவனானான் என்றவாறுமாம். யுதிஷ்டிரன் என்ற வடசொல் - போரில் ஸ்திரமாக இருப்பவனென்று பொருள்படும். இலக்கு - லக்ஷ்யம்; வடமொழித்திரிபு. (கரு)

[ஸ்ரீகிருஷ்ணன் படையைத் தொடாத என்றால் யாதுபயனென்று அருச்சுனனிடம் வினவுதல்.]

கச. முடைகமழ்முல்லைமாலைமுடியவன்றன்னைப்போரிற்
படைபெடாதொழிதியென்றுபன்னகதுவசன்வேண்ட
நெடியமாமுகிலுநேர்ந்துநினக்கினிவிசயபோரி
லடுபடையின்றிச்செய்யுமாண்மையென்னறைதியென்றான்.

(இ - ள்.) (அதுகேட்டு), பன்னக துவசன் - பாம்புக்கொடியையுடைய துரியோதனன், முடை கமழ் முல்லை மாலை முடியவன்தன்னை - முடை நாற்றம் வீசுகின்ற முல்லைப்பூமாலையைச் சூடிய மயிர்முடியையுடைய கண்ணபிரானை, போரில் படை எடாது ஒழிதி என்று - யுத்தகளத்தில் (பாண்டவர் பக்கத்தில்) ஆயுதத்தை யெடாமல் ஒழிவாயாக' என்று சொல்லி, வேண்ட - பிரார்த்திக்க,—நெடிய மா முகிலும் - பெரிய கரிய மேகம் போன்ற கண்ணனும், நேர்ந்து - (அவ்வேண்டுகோளுக்கு) உடன்பட்டு,—(அருச்சுனனை நோக்கி), 'விசய - அருச்சுனனே! அடு படை இன்றி - கொல்லவல்ல ஆயுதத்தையெடுத்தலில்லாமல், போரில் - யுத்தத்தில், நினக்கு - உனக்கு, (உதவியாக), இனி செய்யும் - இனிமேல் (நான்) செய்யத்தக்க, ஆண்மை - ஆண்தொழில், என் - யாது? அறைதி - கூறுவாய்,' என்றான் - என்று சொன்னான்; (எ - று.)

நெடிய - முன்னே திரிவிக்கிரமாவதாரகாலத்தில் நீண்ட; அல்லது, பெருமைக்குணமுடைய என்றுங் கொள்ளலாம். "கூருகிரும் வாளெயிறுந் தானிழந்த கோளரிபோல், ஆரமரு ளாயுதமொன் றின்றியே - போர்மருவிப், பொன்செய்த மாவிலங்கற் போர்விசயா யானுனக்கின்று, என்செய்வேன் சொல்லா யினி" என்பது, பாரதவெண்பா. முடைகமழ் என்ற அடைமொழி, கண்ணனுக்கு உரியது; முடை - நெய்க்கந்தம்: இடையர்க்கு உரிய இதனை, அவ்விடையர்சேரியில் வளர்ந்த கண்ணனது அடியார்க்கெளிமையை [சௌலப்பியத்தை] விளக்கும்பொருட்டு, கண்ணனுக்கு அடைமொழியாகக் கூறுதல், கவிமரபு. கண்ணன் திருவாய்ப்பாடியாகிய முல்லைநிலத்தில் வளர்ந்தவனாதலாலும், அந்நிலத்துக்கு முல்லை உரியதாதலாலும், "மாயோன்மேய காடுறை யுலகம்" என்றபடி அந்நிலத்துக்கு உரிய தெய்வம் கண்ணனாதலாலும், 'முடைகமழ்முல்லைமாலை முடியவன்' என்றது. பந்நகம் என்பதற்கு - கால்களால் நடவாததென்றும், வளைவாகச் செல்வதென்றும் பொருள்; (முறையே பந் ந கம் என்றும், பிரிக்க: பத்-கால், பந்நம் - வக்ரம்.)

[அருச்சுனன்து உத்தரம்.]

கரு. செருமலியாழியங்கைச்செழுஞ்சுடர்நின்றென்றேரிற்
பொருபரிதூண்டினிந்தப்பூதலத்தரசரொன்றோ
வெருவருமியக்கர்விண்ணோர்விஞ்சையரெனினுமென்கை
வரிசிலைகுழையவாங்கிமணித்தலைதுமிப்பனென்றான்.

(இ - ள்.) (அதற்கு அருச்சுனன்), 'செரு - போர்த்தொழிலில், மலி-மிக்குவிளங்குகிற, ஆழி - சக்கராயுதத்தையேந்திய, அம் - அழகிய, கை - வலத்திருக்கையையுடைய, செழு சுடர் - (எல்லாவொளிகளினும்) சிறந்த ஒளி வடிவமான எம்பெருமானே! (நீ), என் தேரில் நின்று - எனது இரதத்தின்மீது (முன்புறத்தில்) எழுந்தருளி, பொரு பரி தூண்டின் - போர் செய்தற்கு உரிய குதிரைகளைச் செலுத்தினால், இந்த பூதலத்து அரசர் ஒன்றோ - இந்த நிலவுலகத்தினிடத்துள்ள (மனிதர்களான) அரசர்கள் மாத்திரமோ? (மற்றை எவ்வுலகத்திலும் உள்ள), வெருவரும் - (கண்டவர்) அஞ்சத்தக்க, இயக்கர் - யக்ஷர்களும், விண்ணோர் - தேவர்களும், விஞ்சையர் - வித்தியாதரர்களும், எனினும் - (எதிர்ப்பவர்) எவரானாலும், என் கை வரி சிலை - எனது கையிலுள்ள கட்டமைந்த வில்லை, குழைய வாங்கி - வளையும்படி வளைத்து, மணி தலை துமிப்பன் - (அவர்களது) அழகிய தலைகளைத் துணித்திடுவேன்', என்றான் - என்று கூறினான்; (எ - று.)

இது - தனது வீரவாதமுகத்தால் கண்ணனது மகிமையை விளக்கியபடியாம். கண்ணன் வேறொருதொழிலுஞ் செய்யாது தேர்செலுத்துதல் மாத்திரமே அமையுமென்பது கருத்து; "இமைப்பளவின் மூன்றுலகங் கொள்வதென்கையில், அமைத்தனுவுஞ் சந்துமையுங் கண்டாய் - சமைத்த திருநெடுந்தேர்ப் பூட்டழித்த சேவடியா யென்தன், பெருநெடுந்தேரூரப் பெறின்" என்பது, பாரதவெண்பா. புறவிருளைமாத்திரமே ஒழிக்கவல்ல சூரிய சந்திர அக்கினியரென்னும் முச்சுடர்களின் ஒளியெல்லாவற்றினும் மேம்பட்ட ஒளியென்பார், 'செழுஞ்சுடர்' என்றார். சுடர் என்றது - நித்தியமாய் சுவயம்பிரகாசமான ஞானத்தைக் குணமாகவுஞ் சொரூபமாகவும் உடையவனென்றபடி. இங்கே சுடர் என்றது - சுடர்வடிவானவனுக்குப் பண்பாகுபெயரென்றாவது, தேவர்களை அஃறிணையாலுஞ் சொல்லலாம் என்ற நியாயம் பற்றி வந்த அஃறிணையென்றாவது, உடைமைக்கும் உடையதுக்கும் உள்ள அபேதத்தை நோக்கின உபசாரவழக்கென்றாவது கொள்க.

"பொய்படுமொன்றோ புனைபூணுங் கையறியாப், பேதைவினைமேற்கொளின்" என்ற குறளில், பரிமேலழகர் 'ஒன்றோ என்பது - எண்ணிடைச்சொல்' என உரைத்தனராதலால், இங்கும் அப்படியே கொள்ளலாம். இயக்கர் முதலியவர் - பதினெண்தேவகணத்தினுட்பட்டவர். விஞ்சை - வித்யா என்னும் வடமொழியின்திரிபு; வித்யை, வித்தை, விச்சை, விஞ்சை என இங்ஙனங் காண்க. மாயவித்தையையுடையவர், விஞ்சையர். இயக்கர்

முதலியோராயினும் என்கைவில்லை வளைத்துத் தலையைத் துணிப்பேன்; அப்படிப்பட்ட எனக்குப் பூதலத்தரசர், ஒன்றோ - ஒருபொருளோ? என உரைத்தலும் ஒன்று. வெருவரு என்பதை முத்திறத்தார்க்குங் கூட்டுக. விண்-வானம்; இங்கே தேவலோகம்: அங்குள்ளவர், விண்ணோர். வரிசிலை - நீண்டவில்லுமாம். குழைய வாங்கி-நன்றாகவளைத்து என்றபடி. மணி-கருவியாகுபெயராய், நவரத்தினமிழைத்த கிரீடத்தையுடைய என்றலுமாம். செழுஞ்சுடர் என்றது - இயல்பாகிய அண்மைவிளி; முதல்வேற்றுமையாக்கி, முன்னிலைக்குப் படர்க்கைவந்த இடவழுவமைதியென்று கொள்ளினுமாம்; சுடராகிய நீ என்று கருத்து. (கரு)

[ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தான் படையெடுப்பதில்லையென்று துரியோதனனுக்கு உறுதிகூறுதல்.]

கசு. அடர்சிலைவிசயனிவ்வா றிசைத்தலுமமலன்வஞ்சப்
படவரவுயர்த்தவென்றிப்பார்த்திவன்றன்னைநோக்கி
நடையுடைப்புரவித்திண்டேர்நானிவற்கூர்வதன்றி
மிடைபடையேவிநும்மோடமர்செயேன்வேந்தவென்றான்.

(இ - ள்.) அடர் - போர்செய்கின்ற, சிலை - வில்லையுடைய, விசயன் - அருச்சுனன், இ ஆறு - இந்தப்படி, இசைத்தலும் - சொன்னவளவிலே,— அமலன் - குற்றமில்லாதவனான கண்ணபிரான், வஞ்சம் - வஞ்சனையையுடைய, படம் அரவு உயர்த்த - படத்தையுடைய பாம்பின் வடிவத்தையெழுதிய கொடியை உயரநாட்டின, வென்றி - வெற்றியையுடைய, பார்த்திவன் தன்னை நோக்கி - துரியோதனராசனைப்பார்த்து, 'வேந்த - அரசனே! நான்—, இவற்கு - இந்த அருச்சுனனுக்கு, நடை உடை புரவி திண் தேர் - பலவகை நடைகளையுடைய குதிரைகளைப் பூட்டிய வலிய தேரை, ஊர்வது அன்றி - செலுத்துவதேயல்லாமல், மிடை படை ஏவி - நெருங்கின ஆயுதங்களைப் பிரயோகித்து, நும்மோடு - உங்களுடன், அமர் செயேன் - போர்செய்வேனில்லை', என்றான் - என்றுசொன்னான்; (எ - று.)

அருச்சுனன் 'எனக்கு நீ தேரூர்ந்தாயானாற்போதும், நான் என்வில்திறமையால் எனதுபகையாக எவர்வரினும் வெல்வேன்' என்று ஸ்ரீகிருஷ்ணனை நோக்கிக் கூற, அந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அப்போது துரியோதனனை நோக்கி, 'அருச்சுனனுக்குத் தேரூர்வதன்றிப் படையெடுத்து நும்மோடு போர்செய்வதில்லை' என்று உறுதிகூறினனென்பதாம். பாண்டவர்களை மாயச்சூதில் வஞ்சனையால் வெற்றிகொண்டவனென்பார், 'வஞ்சவென்றிப் பார்த்திவன்' என்றார். அமலன் - துர்க்குணமில்லாதவன்; கருமத்தொடக்கற்றவன். வஞ்சப்பார்த்திவனென இயையும். வஞ்ச அர வென்று இயைப்பினும் அமையும். அரவு - பாம்பின் வடிவத்தை யெழுதின கொடிக்கு - இருமடியாகுபெயர். பிருதிவியை ஆள்பவன், பார்த்திவன்; தத்திதாந்தநாமம். பிருதிவி - பூமி. பிருது சக்கரவர்த்தியால் சீர்திருத்தப்பட்டதெனப் பொருள்

பட்டு இதுவும் தத்திதாந்தநாமமாம். குதிரைக்குப் பலவகைநடை "விக்கிதம் வற்கிதம் வெல்லுமுபகண்டம், மத்திமஞ் சாரியோ டைந்து" என்ற ஐங்கதிகள்; ஆஸ்கந்திதம், தோரிதகம், ரேசிதம், வல்கிதம், புலுதம் எனவும்படும்; இவற்றுள், நிச்சலமாக அதிவேகமும் அதிமந்தமுமாகாமல் சமமானகதி - ஆஸ்கந்திதம்; அதைக்காட்டிலும் அதிகமாய்ச் சதுரமான கதி - தோரிதகம்; தாளகதியுடன் வட்டமிட்ட நடை - ரேசிதம்; வேகத்தினாலே முன்னங்காலைத் தூக்கி வரும் நடை - வல்கிதம்; அவ்வளவு வேகமாகவுஞ் சமமாகவும் போகுகை - புலுதம்: இனி, மல்லகதி, மயூரகதி, வியாக்கிரகதி, வானரகதி, விருஷபகதி என்பனவுமாம்; இந்தப் பஞ்சகதிகளோடு பஞ்சளி, முரளி, சுடாலம், வலநம் என இவை சேர்த்து நவகதியென்பாரு முளர். நோக்கி என்று னென்க. (கசு)

[ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தன்னைச் சேர்ந்தவரை யெல்லாம் படைத்துணையாகக் கொள்ளுமாறு துரியோதனனிடம் சொல்லுதல்.]

கஎ. எம்மையேயொழியவுள்ளயாதவகுலத்துளோர்க
டம்மையுமெம்முனாதாலகேதுவையுஞ்சேரச்
செம்மையோடுதவியாகக்கொண்டுநீசெல்கவென்று
மும்மையுமுணர்ந்தநாதன்முன்னுறப்பின்னுஞ்சொன்னான்.

(இ - ள்.) (என்று சொல்லி மற்றும்), மும்மையும் உணர்ந்த நாதன் - மூன்று காலத்துச் செய்கைகளையும் அறிந்த தலைவனான கண்ணபிரான்,— முன்உற - முன்னாக, (துரியோதனனை நோக்கி), 'எம்மையே ஒழிய உள்ள - எம்மைத்தவிர இருக்கிற, யாதவகுலத்து உளோர்கள்தம்மையும்-யதுகுலத்திலுள்ள அரசர்களையும், எம் முன் ஆன தாலகேதுவையும் - எமது தமையனான பனைக்கொடியையுடைய பலராமனையும், சேர - ஒருசேர, செம்மையோடு - மனநிறைவோடு, உதவி ஆக கொண்டு - படைத்துணையாக அழைத்துக்கொண்டு, நீ செல்க - நீபோவையாக,' என்று - என்று சொல்லி, பின்னும் சொன்னான் - மீண்டுஞ் சொல்பவனானான்; (எ - று)—அது மேற்கவியிற் காண்க.

செம்மையோடு உதவியாகக்கொண்டு நீ செல்களென்றது, பட்சபாதமின்றித் துரியோதனனுக்கு ஒருவகையில் உதவிபுரிவதாகக் காட்டியபடியாம். மும்மையுமுணர்ந்த நாதன் - முன்நடந்தவை, இப்பொழுது நடக்கின்றவை, இனிநடப்பவை என்னுந் திரிகாலவரலாறுகளையும் அறிந்தவன். இங்கே 'மும்மையுமுணர்ந்த நாதன்' என்றது, எத்தனைபேரைத் துணையாகக்கொண்டாலும் துரியோதனன் போரிற் பாண்டவர்களை வெல்லமாட்டா னென்று முன்னமே அறிந்துள்ளவனாதலால்.

எம்மை என்பதை உளப்பாட்டுத் தன்மைப்பன்மையாகக் கொண்டு, அதில் சாத்தகியை அடக்குதலுமொன்று; ஏ - பிரிநிலை. யாதவர் - யதுவின் சம்பந்தமானவர்; வடமொழி தத்திதாந்தநாமம்: யது என்பவன், சந்திரகுலத்

திற் பிரசித்திபெற்ற ஓரரசன். முன் - முன்னே பிறந்தவனுக்குக் காலவாகு பெயர். தாலகேது - பனைமரவடிவத்தைக் கொடியி லுடையவன்; 'பனந்து வசன் முசலி கருந்துகிலுடையவன், பலதேவன், பலபத்திரன் பேரே'' என்பது நிகண்டு. வீடுமனுக்கும் பனைமரமே கொடியாதலால், இப்பெயர் அவனுக்கும் வழங்கும். தாலகேது - வேற்றுமைத்தொகை யன்மொழி. மும்மை என்பது - இங்கே மூன்றின் தன்மையைக் குறியாமல் மூன்றைக் குறித்ததனால், மை - பகுதிப்பொருள்விகுதி; தன்மைப்பொருள் விகுதி யன்று. மும்மை - மூன்று காலத்துச் செய்திக்கு இருமடியாகுபெயர். (கள)

[துரியோதனன் பலராமனைக் காணுதல்.]

கஅ. கிருதவன்மாவக்குரோணிகிளர்படையோடுநின்பால்
வருவனென்றுரைத்துவேண்டுமதுரவாய்மைகளுங்கூறி
மருதுபோழ்ந்திட்டசெங்கண்மாயவன்விடுப்பவேகிக்
கருதலான்வினயமொன்றுங்கண்ணன்முன்னோனைக்கண்டான்.

(இ - ள்,) மருது - இரட்டை மருதமரங்களை, போழ்ந்திட்ட - (இடையிலே உரலோடு புகுந்து) முறித்துத் தள்ளின, செம் கண் மாயவன்-சிவந்த திருக்கண்களை யுடைய கண்ணபிரான்,—(துரியோதனனை நோக்கி),—'கிருதவன்மா - (நமது) கிருதவர்மாவென்பவன், அக்குரோணி கிளர் படையோடு - ஒரு அக்ஷௌஹிணியென்னுந் தொகையுள்ள விளங்குகின்ற (நமது) சேனையுடனே, நின்பால் வருவன்-உன் பக்கத்தில் (படைத்துணையாக) வருவான்,' என்று உரைத்து - என்றுசொல்லி, வேண்டும் மதுரம் வாய்மைகளும் கூறி - (இன்னும் அச்சமயத்துக்கு) ஏற்ற இனிப்பான வார்த்தைகளையுஞ் சொல்லி, விடுப்ப - விடைகொடுத்தனுப்ப,—(துரியோதனன்), வினயம் ஒன்றும் கருதலான் - (அவ்வுதவியைப் பெறுதற்கேற்ற) வணக்கஞ் சிறிதையுஞ் செய்ய நினையாதவனாய், ஏகி - சென்று, கண்ணன் முன்னோனை கண்டான் - ஸ்ரீ கிருஷ்ணனது தமையனான பலராமனைப் பார்த்தான்; (எ - று.)

இங்கும், மதுரவாய்மைகள் கூறி என்றதனால், கண்ணனுக்குத் துரியோதனனிடம் இன்சொல்மாத்திரத்தால் அன்பேயன்றி மனப்பூர்வமான அன்பில்லை யென்பது விளங்கும்.

கிருதவன்மா - வடமொழித்திரிபு; இதில், வர்மா என்பது - க்ஷத்திரிய சாதிக்கு உரிய பெயர்: (பிராமணர்க்குச் சர்மா என்றும், வைசியர்க்குக் குப்த என்றும், சூத்திரர்க்கு தத்த அல்லது தாஸ என்றும் வழங்கும்.) கிருதவர்மா - யதுகுலத்தில் இருதிகன் என்பவனது குமாரன்; இவனைக் கிருஷ்ணன் துரியோதனனுக்குப் படைத்துணையாகத் தான் அனுப்பும் யாதவசேனைக்குத் தலைவனாக்கி அனுப்புகிறான். அக்குரோணி - வடமொழிச்சிதைவு. அது - தேர் இருபத்தோராயிரத்தெண்ணூற்றெழுபது, யானை இருபத்தோராயிரத்தெண்ணூற்றெழுபது, குதிரை அறுபத்தையாயிரத் தறுநூற்றுப்பத்து, காலாள் லட்சத்தொன்பதினாயிரத்து முந்நூற்றைம்பது ஆக இரண்டுலக்ஷத்

துப் பதினெண்ணாயிரத்து எழுநூறு கொண்டது. வாய்மை-வாயின் தன்மை; அது - வாயினாற்சொல்லுஞ் சொல்லுக்குக் கருவியாகுபெயர். அடியவர்களை அருளுடன் மிகுதியாக நோக்கிநோக்கிக் கண்கள் சிவந்தனபோலும் என்பார், 'செங்கண் மாயவன்' என்றார். மாயவன் என்பதற்கு - மாயைபோலக் கருநிறமுடையவனென்றும், வியக்கத்தக்க குணந்தொழில்களையுடையவனென்றுங் கருத்து உரைப்பர். வணங்காமுடிமன்னனாதலால், விநயமொன்றுங் கருதலானான். இனி, வினயமொன்றும் கருதலான் என்பதற்கு - கண்ணனது சூது சிறிதையும் அறியாதவனாய் என்றும் உரைக்கலாம்; வினயம் - வஞ்சனையாதலைக் கீழ் நிரைமீட்சிச்சருக்கத்தில் "சூழும்வினயங் குறிப்போரிருப்பு" என்பதிலுங் காண்க. (கஅ)

[துரியோதனன் பலராமனை யாதவருடன் போர்த்துணையாகவருமாறு அழைத்துவிட்டுச் செல்லுதல்.]

கசு. கண்ணனங்கருளிச்செய்தகட்டுரைப்படியேசங்க
வண்ணனுக்கிளவல்சொன்னமாற்றமுமரசன்சாற்றி
யெண்ணருந்தொகைகொள்சேனையாதவகுமாரரோடே
யண்ணலேவருகென்றோதியத்தினாபுரிபுக்கானே.

(இ - ள்,) (கண்டு), அரசன் - துரியோதனராசன், கண்ணன் அங்கு அருளிச்செய்த கட்டு உரை படியே-கிருஷ்ணமூர்த்தி அப்பொழுதுசொல்லியருளின உறுதிச்சொல்லின்படியே,—சங்கம் வண்ணனுக்கு - சங்குபோல வெளுத்த நிறத்தையுடைய பலராமனுக்கு, இளவல் சொன்ன மாற்றமும் சாற்றி - (அவன்) தம்பியான கண்ணன் சொன்ன வார்த்தையைச் சொல்லுதலுஞ்செய்து, 'அண்ணலே-பெருமையிற் சிறந்தவனே! எண் அரு தொகை கொள் சேனை யாதவ குமாரரோடே - எண்ணியளவிடுதற்கருமையான பெருந்தொகையைக்கொண்ட' யாதவசேனையோடும் யாதவகுமாரர்களோடும், வருக- (நீ என்பக்கல் போர்த்துணையாக) வருவாயாக', என்று ஓதி-என்று சொல்லி, அத்தினாபுரி புக்கான் - (தனது) அஸ்திநாபுரியைச் சேர்ந்தான் ; (எ - று.)

அங்கு - அவ்விடத்தில் என்றுமாம். பெரியோர்கள்செய்யும் ஒவ்வொரு காரியமும் அருளோடு கூடிய தென்னுங் கருத்தால், இங்கு 'அருளிச்செய்த' என்றது ; இனி, துரியோதனன் பெருங்கூட்டத்தைத் தனக்குத் துணையாக அனுப்புவதைக் கண்ணன் அருளோடுசெய்ததாகக் கருதினானென்பார், 'அருளிச்செய்த' என்றாருமாம். கட்டுரை யென்றது, உள்ளே யடங்கிய கருத்து வெளித்தோன்றாதபடி நன்றாக அமைத்துச்சொல்லுஞ் சொல் என்றபடி. யாதவகுமாரர் - கண்ணனுக்குப் பதினாயிரங் கோபஸ்திரீகளிடம் பிறந்த நாராயணகோபாலர்களும் பிறருமாம். படைத்துணையாக வரும்படி வேண்டுகின்றனனாதலின், அண்ணலே யென உயர்த்திக்கூறினான். குமாரனென்னும் வடசொல்லுக்கு - மன்மதனையுங் குற்சிதரூபமுடையவனாக்கவல்ல கட்டழகுடையவ னென்று பொருள். (கசு)

[அருச்சுனனும் கிருஷ்ணனும் தருமபுத்திரனுள்ள விடத்துக்குச் செல்லுதல்.]

உ0. கூறியவேகநாகக்கொடியவனகன்றபின்னர்த்
தேறியவிசயனோடுஞ்செழும்புனற்றுவரைநீங்கி
யாறிருநாமத்தோனுமையிருநாமத்தோனு
மூறியகருணைநெஞ்சினுதிட்டிரனிருக்கைபுக்கார்.

(இ - ள்.) கூறிய - (இவ்வாறு) சொன்ன, வேகம் நாகம் கொடியவன் - உக்கிரமான பாம்பின்வடிவத்தையெழுதின துவசத்தையுடைய துரியோதனன், அகன்றபின்னர்-(துவாரகையினின்று) நீங்கிச்சென்றபின்பு, (கண்ணபிரான்), தேறிய விசயனோடும் - (தான் படைத்துணையாதற்கு உடன்பட்டதனால்) மனந்தேறின அருச்சுனனுடனே, செழு புனல் துவரை நீங்கி - மிகுந்த நீர்வளத்தையுடைய துவாரகாபுரியினின்று புறப்பட்டு, (விரைவில்), ஆறு இரு நாமத்தோனும் ஐ இரு நாமத்தோனும்-பன்னிரண்டு திருப்பெயர்களையுடைய அக்கண்ணனும் பத்துத்திருப்பெயர்களையுடைய அருச்சுனனும், ஊறிய கருணை நெஞ்சின் உதிட்டிரன் இருக்கை புக்கார் - மேன்மேற் சுரக்கின்ற அருளையுடைய மனத்தையுடைய தருமபுத்திரனது இருப்பிடத்தை [உபப்பிலாவியத்தில் அரண்மனையை] அடைந்தார்கள்; (எ - று.)

வேகம் - விரைவுமாம். ஏகம் எனப் பதம்பிரித்து, ஒப்பற்ற எனினுமாம். ஆறிருநாமத்தோன் - துவாதசநாமன்; அத்திருநாமங்கள் - கேசவன், நாராயணன், மாதவன், கோவிந்தன், விஷ்ணு, மதுசூதநன், திரிவிக்கிரமன், வாமனன், ஸ்ரீதரன், இருடீகேசன், பதுமநாபன், தாமோதரன் என்பவை. ஐயிருநாமம் - "பார்த்த னருச்சுனன் கரியோன் விசயன், பாகசாதனி சவ்வியசாசி பற்குனன் பா, ரேத்து தனஞ்சயன் கிரீடி சுவேதவாகன் எனுநாமம்படைத்த பிரான்" எனக் கீழ்த் தீர்த்தயாத்திரைச்சருக்கத்திற் கூறியவை. ஆறிருநாமம், ஐயிருநாமம் என்பன - பண்புத்தொகைப் பன்மொழித்தொடர். இருக்கை - இருத்தல்: இருப்பிடத்துக்குத் தொழிலாகுபெயர். (உ0)

வாசுதேவனைப் படைத்துணையழைத்தசருக்கம் முற்றிற்று.

மூன்றாவது

சஞ்சயன் தூதுசருக்கம்.

சஞ்சயனென்னும் முனிவன் திருதராட்டிரனது வேண்டுகோளின்படி பாண்டவரிடந் தூதுவந்த செய்தியைச் சொல்லும் பாகம். ஸஞ்ஜயன் - வடசொல்; இவன், கவல்கணனென்பவனது குமாரன்: ஆதலால், இவனுக்குக் காவல்கணி யென்று ஒருபெயரும் வடமொழியில் வழங்கும். இவன் - திருதராட்டிரனுக்கு மிகவும் இஷ்டனான நண்பன் ; இவன் அவனுக்குச் சில சமயங்களில் தேர்செலுத்துதலுமுண்டு.

[கடவுள் வணக்கம்.]

ஒருதலத் திடையவதரித்தணிபொதுவர்சிற்குடி லுறைவதோர்
மரகதப்புயறனையெடுத்தொருமகவெனத்தன திறுதியா
லரிதுபற்றியவலகைசெற்றிடவணிமுலைப்பயநுகர்வுறு [வாம்.
மருதிடைத்தவழ்பொருவில்வித்தகன்மலரடிக்கண்வழுத்து

(இ - ள்.) ஒருதலத்திடை - ஓரிடத்திலே [வடமதுரையில் என்றபடி], அவதரித்து - திருவவதாரஞ்செய்து, அணி பொதுவர் சில் குடில் - அழகிய இடையர்களது சிலவான குடிசையிலே [மற்றோரிடத்தில் என்றபடி], உறைவது - வசித்தருளுந்தன்மையதான, ஓர் மரகதம் புயல்-ஒப்பற்ற பச்சை யிரத்தினமும் மேகமும் போன்ற நிறத்தையுடையவனும்,—தனது இறுதியால் - தனது [பூதனையின்] மரணகாலம் சமீபித்ததனால், தனை ஒரு மகவு எனஎடுத்து-தன்னை [கண்ணனை] ஒரு சாதாரண சிறுகுழந்தையைப்போலக் கையிலெடுத்து, அரிது பற்றிய - அருமையாகப் பிடித்திருந்த, அலகை-பேய் மகளாகிய பூதனையை, செற்றிட-கொன்றிடும்பொருட்டு, அணி முலை பயம் - அழகிய(அவளது) தனத்தின்பாலை, நுகர்வுறு -குடித்தருளி, மருதிடை தவழ்- (பின்பு ஒருகாலத்தில் இரட்டை) மருதமரங்களினிடையிலே தவழ்ந்து சென்ற, பொருவு இல் வித்தகன் - ஒப்பில்லாத ஞானவடிவமானவனு மாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியினது, மலர் அடிக்கண் - செந்தாமரைமலர்போலுந் திருவடிகளை, வழுத்துவாம் - துதிப்போம் ; (எ - று.)

"ஒருத்திமகனாய்ப்பிறந்து ஓரிரவில், ஒருத்திமகனா யொளித்துவளர" எனப் பெரியார் அருளிச்செய்தபடி திருமதுரையில் வசுதேவகுமாரனாய்த் தேவகியின் திருவயிற்றில் உதித்துத்திருவாய்ப்பாடியில் நந்தகோபர்மனையில் யசோதையின் திருமகனாய் வளர்ந்தருளின கண்ணனது தன்மையை 'ஒருதலத்திடை யவதரித் தணிபொதுவர்சிற்குடி லுறைவது' எனக் கூறினார். அவதரித்தல் - மேன்மையாகப்பிறத்தல். கண்ணன்வளர்தற்கு இடமாதற்கேற்ற மகிமை [தவப்பயன்] உடைமையாலும், கண்ணனுக்கு மதுரையினும்

ஆய்ப்பாடி இனியதாயிருந்ததனாலும், முன்பு எளிய காடாயிருந்தது கண்ண னது திருக்கடைக்கண்ணின் அருள்நோக்குமாத்திரத்தால் பின்புமிகச்செழிப் படைந்ததனாலும், பொதுவர்சிற்குடிலுக்கு அணியென்று அடைமொழி கொடுத்தது. மலையும் மலைசேர்ந்த இடமுமான குறிஞ்சி நிலத்துக்கும், நாடும் நாடு சேர்ந்த இடமுமான மருதநிலத்துக்கும் பொதுவான இடம் காடும் காடு சேர்ந்த இடமுமான முல்லைநிலமாதலால், அங்குள்ள இடையர்க்குப் பொது வர் என்று பெயர்; பொது - நடுவிடம், மத்தியஸ்தானம்: இடையரென்ற பெயர்க்குங் காரணம் இதுவே. மக - இளமையுணர்த்தும் உரிச்சொல்: அதன்மேல் உ - சாரியை; இது - இளமையையுடைய குழந்தைக்குப் பண் பாகுபெயர்.

"விநாசகாலே விபரீதபுத்தி:" என்றபடி பூதனைக்கு அழிவுகாலம் அரு கில் வந்ததற்கு ஏற்பக் கண்ணனைக்கொல்லவேண்டுமென்னுந் துர்ப்புத்தி உண்டாயிற்று என்பார், தனதிறுதியால் என்றார். மிகுந்த அன்போடு அரு மையாக எடுப்பதுபோல அக்குழந்தையைக் கையிலேந்தியதனால், அரிதுபற் றிய என்றது; அன்றியும்,இப்படிப்பட்ட பரிசுத்தமானதெய்வக்குழந்தையை ஏந்தப்பெறுதல் பேய்மகளுக்கு என்றும் அரிதாமிறே: இத்தகைய கொடுஞ் செயலைப் பிறரெவருஞ் செய்ய உடன்படாராகிய அருமைபற்றியும், அரிது பற்றிய என்னலாம்.அவள் அப்பொழுது கண்டவர்காதல்கொண்டு நம்புதற்கு ஏற்ற கட்டழகுடைய வடிவத்தைத் தனதுமாயையினால் எடுத்துவந்தனளாத லாலும், கண்ணன் பால்அமுதுசெய்யும் பேறுபெறுதலாலும், அணிமுலை யென்றது. அணிமுலை - (ஆரம்முதலிய ஆபரணங்களை) அணிந்த கொங்கை யென வினைத்தொகையுமாம். தன்னைக்கொல்லப்பிறந்தவன் ஒளித்துவளர்கி றானென்றுஉணர்ந்த கம்சனால்விசேஷமான பலம்சாமர்த்தியம் அழகுமுதலிய சிறப்புக்களையுடைய குழந்தைகளைக்கொல்லும்படி ஏவியனுப்பப்பட்டபூதனை யென்னும் ராக்ஷசி, நல்லபெண்ணுருவத்தோடு இரவிலே திருவாய்ப்பாடிக்கு வந்து தூங்கிக்கொண்டிருந்த கண்ணனாகிய குழந்தையை யெடுத்து நஞ்சுதீற் றிய தனது முலையைக் கொடுத்துக் கொல்லமுயல, பகவானான குழந்தை அவ்வரக்கியின் முலைகளைக் கைகளால் இறுகப்பிடித்து அவளுயிரோடு உறிஞ் சிப் பேரிரைச்சலிட்டுக் கதறிவிழுந்து இறக்கும்படி செய்த தென்பது கதை. வித் - (எல்லாப்பொருளையும்) அறியுந்தன்மையை, அகன் - தன்னிடத்தில் உடையவன் எனக் காண்க; இனி, வித்தகன் - ஒருசொல்லாய், சதுரப்பாடு உடையவனுமாம். முதலடியினால் - பாத்துவமும், சௌலப்பியமும், மூன்றா மடியினால் - துஷ்டநிக்கிரகமும், நான்காமடியினால் - நிர்ஹேதுககருணையும் விளங்கும்.

இதுமுதல் இச்சருக்கம் முடிகிறவரையில் பத்தொன்பது கவிகள் - பெரும்பாலும் முதல் மூன்று ஐந்தாஞ் சீர்கள் - மாச்சீர்களும், மற்றைநான் கும் விளச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட எழுசீராசிரிய விருத் தங்கள். (க)

[திருதராட்டிரன் சஞ்சய முனிவனை வருவித்துக் கூறத்தொடங்குதல்.]

உ. நஞ்சநாகமுயர்த்தமீளிதனகர்புகுந்துழிநண்பறக்
கஞ்சமாமனைவென்றவன்செயல்கண்ணிலானொடுரைத்தபின்
வஞ்சமைந்தரொடுயவிமீளவுமண்கொடாதகுறிப்பினன்
சஞ்சயன்றனைவருகவென்றிருதாள்பணிந்திவைசாற்றுவான்.

(இ - ள்.) நஞ்சம் - விஷத்தையுடைய, நாகம் - பாம்பை யெழுதின கொடியை, உயர்த்த - உயரநிறுத்தின, மீளி - வலிமையிற்சிறந்த துரியோதனன், தன் நகர் புகுந்த உழி - (துவாரகையினின்று) தனது அத்தினபுரியைச் சேர்ந்தபொழுது, நண்பு அற கஞ்ச மாமனை வென்றவன் செயல் - உறவுமுறை சிறிதும் பாராட்டாமல் கம்சனாகிய தனது மாமனை அழித்திட்டவனான ஸ்ரீகிருஷ்ணனது செய்தியை [இருவர்க்கும் ஒவ்வொருவகையில் உதவிசெய்ய உடன்பட்டதை], கண் இலானொடு உரைத்த பின் - பிறவிக்குருடனான திருதராட்டிரனோடு சொன்னவுடனே,—(அத்தந்தை),—வஞ்சம் மைந்தரொடு மீளவும் உயவி - வஞ்சனைக்குணத்தையுடைய தன்மக்கள் நூற்றுவருடனே மறுபடியும் ஆலோசித்து, மண் கொடாத குறிப்பினன் - (அவ்வாலோசனையிலும்) இராச்சிய பாகத்தை (ப் பாண்டவர்களுக்கு)க் கொடுத்த லில்லாத கருத்தையே தேர்ந்தவனாய், (பின்பு), சஞ்சயன்தனை வருக என்று - சஞ்சயமுனிவனை வருவாயாகவென்று (வரவழைத்து உபசரித்து), இரு தாள் பணிந்து - (அவனது) உபயபாதத்தை வணங்கி, இவை சாற்றுவான் - இவ்வார்த்தைகளைச் சொல்பவனானான்; (எ - று.)—அவற்றை மேல் இரண்டு கவிகளிற் காண்க.

நாகம் என்னும் வடசொல்லுக்கு - (கால்களால்) நடவாததென்றும், மலைகளில் அல்லது (சந்தன) மரங்களில் வாசஞ்செய்வதென்றும் காரணப்பொருள் கூறப்படும்; நகம் - நடத்தலில்லாதது: மலையும், மரமுமாம். கண்ணனைப்பெற்ற தாயான தேவகியினது உடன்பிறந்த முறையாகுபவனாதலால், கஞ்சன் கண்ணனுக்கு மாமனானவன். தன்னைக்கொல்லப் பிறந்த தேவகீபுத்திரன் யசோதையினிடம் ஒளித்து வளர்தல் முதலிய விருத்தாந்தங்களை ஆதியோடந்தமாக நாரதர் சொல்லக் கேட்டு, கம்சன் அதிககோபங்கொண்டு கிருஷ்ணனைக்கொல்ல நிச்சயித்து வில்விழாவென்கிற வியாஜம் வைத்து அவனை மதுரைக்கு வரவழைத்துப் பலவகையில் வதைக்க வழிதேடுகையில், சபையில் கிருஷ்ணபகவான் வேகமாக எழும்பிக் கஞ்சனது மஞ்சத்தின்மேலேறி அவனது கிரீடங் கழன்று கீழே விழும்படி அவனைத் தலைமயிர் பிடித்துத் தரையில் தள்ளி அவன்மேல் தான் விழுந்து அவனைக் கொன்று ஒழித்தனனென்பது கதை. மகாவஞ்சகனாகிய கஞ்சனையும் வென்ற மாயவனது உதவி பாண்டவர்க்கு இருத்தலால், அவர்களை இந்த வஞ்சமைந்தரால் வெல்லலாகாதென்பது தோன்ற, கஞ்சமாமனை வென்றவன் என்றார்.

[இதுவும் மேற்கவியும் - ஒருதொடர்; திருதராட்டிரன் சிலகூறிச் சஞ்சயமுனிவனைப் பாண்டவரிடம் தூதனுப்புதல்.]

௫. குருகுலத்தரசர்க்குறுந்தொழில்கூறுநற்குருவாதலா
லிருகுலத்தினுமுற்பவித்தவரென்றுநின்சொன்மறுத்திடார்
பெருகுலைக்கனலன்னபிள்ளைகள்பேசுகின்றபிணக்கறுத்
தொருகுலத்தவருததிசூழ்புவியாளுமாறினியுட்கொளாய்.

(இ - ள்.) (நீ), குருகுலத்து அரசர்க்கு - குருவென்னும் அரசனது மரபிலே பிறந்த மன்னர்களெல்லோருக்கும், உறும் தொழில் கூறும் - (செய்யத்) தக்க காரியங்களை (முன்னமே ஆராய்ந்து) சொல்லியருளுகின்ற, நல் குரு ஆதலால் - சிறந்த ஆசிரியனாகையால், இரு குலத்தினும் உற்பவித்தவர் - (என் குலம் என் தம்பியான பாண்டுவின் குலம் என்னும்) இரண்டு குலத்திலும் பிறந்த குமரர் யாவரும், என்றும் நின் சொல் மறுத்திடார் - எப்பொழுதும் உனது வார்த்தையைத் தடுக்கமாட்டார்கள்; (ஆதலால், நீ பிரவேசித்து), உலை பெருகு கனல் அன்ன பிள்ளைகள் பேசுகின்ற பிணக்கு அறுத்து - (கொல்லனது) உலைக்களத்திலே வளர்ந்தெரிகின்ற அக்கினியைப் போன்ற (உக்கிரத்தன்மையையுடைய பாண்டவரும் துரியோதனாதியரும் ஆகிய) சிறுவர்கள் (தனித்தனி) பேசுகிற மாறுபாடான வார்த்தைகளை ஒழித்து, ஒருகுலத்தவர் உததி சூழ் புவி ஆளும் ஆறு - (இவ்விருவகையாருள்) ஒருகுலத்து இராசகுமாரர்கள் தாமே கடல்சூழ்ந்த நிலவுலகம் முழுவதையும் அரசாளும்படி, இனி - இப்பொழுது, உள் கொளாய் - திருவுள்ளத்திற் கொண்டருள்வாய்; (எ - று.)—இது, திருதராட்டிரன் சஞ்சயனை நோக்கிச் சொல்வது.

'நற்குரு' என்றது - தீமையையொழித்து எப்பொழுதும் நன்மையையே செய்தருளும் ஆசாரியமூர்த்தி யென்றபடி. குரு என்னும் வடசொல்லுக்கு - (அஜ்ஞாநமாகிய) இருளை ஒழிப்பவனென்று பொருள்; கு - இருள், ரு - ஒழிப்பவன். கோபாக்கினியின் ஆவேசத்தால் ஒருவரையொருவர் ஒழித்திடுதற்குச் சீறுகின்றன ரிவரென்பான், 'பெருகுலைக்கனலன்ன பிள்ளைகள்' என்றான். பிள்ளை - இளமைப்பெயர். இது "உயர்திணையிளமைக்கு உரியதாதல், தவழ்பவைதாமுமவற்றோரன்ன" என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரங்கொண்டு கொள்ளப்படும். உததி - நீர் தங்குமிடமெனக் காரணப்பெயர்; உதம் - நீர். உலைக்கனலன்ன பிணக்கு என இயைத்தலுமாம். சஞ்சயன் நினைத்தமாத்திரத்திலே தனது கருத்துத் தவறாமல் நிறைவேறிவிடுமென்ற கருத்தால், 'உட்கொளாய்' என்றான். 'பெருகுலைக்கனலன்ன பிள்ளைகள்' என்றும், 'ஒருகுலத்தவர்' என்றும் பொதுப்படக் கூறியது போல விருந்தாலும், பெருகுலைக்கனலன்னபிள்ளைக ளென்றதனாற் பாண்டவரையும், ஒருகுலத்தவரென்றதனால் துரியோதனாதியரையுந் திருதராட்டி

ரன் சுட்டிஞனென்பது, வருங்கவியால் விளங்கும். உட்கொளாய் என்பது, மேற்பாட்டில் என என்பதனோடு முடியும். (௩)

௪. அறத்தின்மைந்தனுமிளைஞரும்புவியாசையற்றகலடவியின்
புறத்திருந்துதவஞ்செயும்படிபரிவுரைத்தருள்போயெனச்
செறுத்திடுந்திருதராட்டிரன்றனசிந்தையொப்பனசெப்பினுன்
மறுத்திலன்பெருமுனியுமற்றவர்பாடிவீடுறமன்னினுன்.

(இ - ள்.) அறத்தின் மைந்தனும் - யமதருமராசனது குமாரனை யுதிட்டிரனும், இளைஞரும் - அவன் தம்பிமாரான வீமன் முதலிய நால்வரும், புவி ஆசை அற்று - இராச்சியபாகத்திலுள்ள ஆசை நீங்கி, அகல் அடவியின் புறத்து இருந்து தவம் செய்யும்படி - விசாலமான காட்டுப்பக்கங்களிலே தங்கித் தவத்தைச் செய்யுமாறு, போய் - (நீ அவர்களிடஞ்) சென்று, பரிவு உரைத்தருள் - அன்புள்ள வார்த்தைகளை (அவர்களுக்கு)ச் சொல்லியருள்வாய், என-என்று, செறுத்திடும் திருதராட்டிரன் - (பாண்டவர்களை) அழிக்குங்கருத்துள்ள திருதராஷ்டிரமகாராசன், தன சிந்தை ஒப்பன செப்பினுன் - தனது எண்ணங்களுக்கு இசைந்தவையான வார்த்தைகளைச் சொன்னுன்; (சொல்ல), பெரு முனியும் - மகிமையுள்ள சஞ்சயமுனிவனும், மறுத்திலன் - (அவ்வார்த்தைகளைத்) தடுக்காதவனாய், மற்று - பின்பு, அவர் பாடி வீடு உற மன்னினுன் - அப்பாண்டவர்களது படைவீடாகிய உபப்பிலாவியத்தை அடைதலைப் பொருந்தினுன் [அடைந்தா னென்றபடி;] (எ-று.)

தருமத்தினின்றுந் தவறினவர்களுக்குத் தகுந்த தண்டனை செய்து தருமத்தைக் காத்தலால், யமனுக்குத் தருமனென்று பெயர்; 'அறம்' என்ற தமிழ்ப்பெயருக்குங் காரணம் இதுவே. தேவர்களை இருதிணையாலுஞ் சொல்லலாம்' என்ற நியாயம்பற்றி, 'அறம்' எனக் கூற்றுவன் அஃறிணையாக் கூறப்பட்டான். குளிர்ந்த நிழலையும் நீரையும் வேண்டிய சுவையினிய காய் கனி கிழங்குகளைத் தரவல்ல விருக்கவருக்கத்தையு முடைய நல்லதொரு காட்டின் அகத்தில் இனிமையாக வசித்துக் காலங்கழிப்பாராயின் அதுவும் கண்ணிலாவரசன் கருத்துக்கு ஒவ்வா தாதலால், அவர்கள் கண்டவிடங்களிலும் அலைந்து வருந்தவேண்டு மென்பான், 'அகலடவியின் புறத்திருந்து' என்றுன்போலும். செறுத்திடும் என்பதற்கு (நல்லோர் யாவராலும் மிக்க பொறுமையை யுடையவனென்று) வெறுக்கப்படுகிற என்றும் உரைக்கலாம். 'எண்பதுகோடி நினைந்தெண்ணுவன' என்றபடி திருதராட்டிரன் நினைக்கும், எண்ணங்கள் மிகப்பல வாதலால், சிந்தை - இங்கே பன்மையாயிற்று. தனசிந்தை யொப்பன - தனது கவலைக்கு ஏற்றவை யென்று மாம். 'தனசிந்தையொப்பன' எனவே, இவன் சொன்னவார்த்தைகள் உலகத்தாரெவர்கருத்துக்கும் ஒப்பனவல்லவென்பது அருத்தாபத்தியால் விளங்கும். இவற்றை மறுக்காததற்குக் காரணம் முனிவனது பெருந்தன்மையே யாதல் வேண்டுமென்பது தோன்ற, 'பெருமுனி' என்றுரென்க. முனிக்

குப் பெருமையென்ற அடைமொழி கொடுத்ததனால், திருதராட்டிரனுக்குப் பெருந்தன்மை யில்லையென்பது தொனிக்கும். மற்றவர் என எடுத்து, எதிர்த்திறத்தவரான பாண்டவரென்றலுமாம். பாடிவீடு - பாசறை; பகைமேற்செல்பவர் உறையுமிடம். புரிவுரைத்தல் - இதோபதேசம். பாடி வீடு உற மன்னினன் - பாடிவீட்டின் சமீபமாகச் சேர்ந்தனனென்க. (௪)

[சஞ்சயன் பாண்டவரிடம்சென்று பேசத்தொடங்குதல்.]

ரு. சென்றவம்முனிசெலவறிந்தெதிர்சென்றுதத்தமசென்னிதா
ளொன்றவைத்துவணங்கிஆசியுரைக்குமெய்ப்பயனுற்றபின்
மன்றலந்துளவோனுநல்லறன்மைந்தனுந்திறலனுசருந்
துன்றுபொற்றவிசினிலிருத்தவிருந்துசில்லுரைசொல்லுவான்.

(இ - ள்.) மன்றல் அம் துளவோனும் - பரிமளத்தையுடைய அழகிய திருத்துழாய்மாலையையுடைய கண்ணபிரானும், நல் அறன் மைந்தனும் - நற்குணநற்செய்கைகளையுடைய தருமபுத்திரனும், திறல் அனுசரும் - வலிமையையுடைய (அவனது) தம்பிமாரான (வீமன் முதலிய) நால்வரும், சென்ற அ முனி செலவு அறிந்து - (அத்தினபுரியினின்று புறப்பட்டு) வந்த அந்தச் சஞ்சயமுனிவனது வருகையை உணர்ந்து, எதிர் சென்று - எதிர்கொண்டுபோய், தத்தம சென்னி தாள் ஒன்ற வைத்து வணங்கி - தங்கள்தங்கள் தலையை (அம்முனிவனது) திருவடிகளிலே பொருந்தவைத்து நமஸ்கரித்து, ஆசி உரைக்கும் மெய் பயன் உற்றபின் - (அம்முனிவன்) ஆசீர்வாதங்கூறுதலாகிய உண்மையான பிரயோசனத்தை(த் தாங்கள்) அடைந்தவுடனே, துன்று பொன் தவிசினில் இருத்த - தகுந்ததொரு பொன்மயமான ஆசனத்தின் மேலே (அம்முனிவனை) எழுந்தருளச்செய்ய, இருந்து - (அவன் அச் சுவர்ணபீடத்தில்) வீற்றிருந்து, சில் உரை சொல்லுவான் - சில வார்த்தைகளைச் சொல்பவனானான்: (எ - று.)—அவற்றை மேல் ஐந்து கவிகளிற் காண்க.

சென்ற அம்முனி செலவு, செல்லுதல் - இங்குத் தன்மைக்கு வந்தது. சென்னி தாள் ஒன்றவைத்து தமது சிரசின்மேலே அவன் பாதத்தைப் பொருந்தவைத்து வணங்கி - சாஷ்டாங்கமாகமாகத் தண்டம் சமர்ப்பித்து. நிறைமொழி மாந்தரான முனிவரதுசொல் தவறாது பயன் தருமாதலால், 'ஆசியுரைக்கும் மெய்ப்பயன்' என்றது. அநுஜர்-வடசொல்; பின்பிறந்தவர் என்று பொருள். பொன்துன்றுதவிசு என மாற இயைத்து, பொன்னிறைலமைந்த ஆசனமெனினுமாம். சில் உரை - குளிர்ச்சியான வார்த்தை என்றலும் ஒன்று. ஆசியுரைக்கும் மெய்ப்பயன் உற்றபின் - நிச்சயமாய்ப் பலிக்கும்படி அம்முனிவனால் ஆசீர்வசனஞ் சொல்லப்பெற்ற பின்பு என்க. (ரு)

[இதுமுதல் ஏழுகவிகள் - ஒருதொடர்: ஐந்துகவிகள் - சஞ்சய முனிவன் வார்த்தை.]

சு. புடவியாளுதல்விட்டுநன்னெறிபுரியுமாதவர்தம்மினீ
ரடவியாளவும்வல்லிராயினிராதலானலமானதே
மடவியார்நிலையற்றசெல்வமகிழ்ந்துவாழ்தினமாறினால்
விடவியாரழலுற்றெனப்பெருநரகிலாழ்வுறவீழ்வரால்.

(இ - ள்.) நீர் - நீங்கள், புடவி ஆளுதல் விட்டு - (அரசர்களாய்ப்) பூலோகத்தை அரசாள்வதை யொழித்து, நல் நெறி புரியும் மாதவர்தம்மின் - நல்ல கதியை(ப் பெற) விரும்புகிற மிக்கதவத்தையுடைய முனிவர்கள்போல, அடவி ஆளவும் வல்லிர் ஆயினிர் - காட்டை இடமாகக்கொண்டு வசிக்கவும் வல்லவரானீர்கள் ; ஆதலால் - ஆகையால், நலம் ஆனதே - (உங்களுக்கு இப்படியானது) நன்மையைத்தருவதான காரியமே ; மடவியார்-அறியாமையை யுடைய கீழ்மக்களோ வெனின்,—நிலை அற்ற செல்வம் மகிழ்ந்து-(எவரிடத்தும்) நிலைபெறுதலில்லாத பொருளையே (முக்கியமாகக்கருதி அதுகிடைத்த மாத்திரத்தில்) மிகமகிழ்ச்சிகொண்டு, வாழ் தினம் மாறினால் - (தமது) வாழ்நாள் கழிந்தால், விடவி ஆர் அழல் உற்று என - மரங்கள் பெருநெருப்பில் விழுந்தாற்போல, பெரு நரகில் - பெரிய நரகங்களிலே, ஆழ்வு உற வீழ்வர் - அழுந்தும்படிவிழுந்துவருந்துவர் ; (எ - று.)—ஆல்-ஈற்றசை; தேற்றமுமாம்.

நிலை - நிலைத்தல் என முதனிலைத்தொழிற்பெய ரென்றுவது, நிற்றல் என ஐ விகுதிபெற்ற தொழிற்பெய ரென்றுவது கொள்க. வாழ்தினம் - உயிர் உடம்போடுகூடி வாழும் ஆயுள்நாள். விடவி - விடபீ என்னும் வடமொழியின் திரிபு; விடபம் - மரக்கிளை, அதனையுடையது - விடபீ. மடவியார் நிலையற்றசெல்வம் மகிழ்ந்து என்பதற்கு - இளம்பெண்களையும் நிலையில்லாப் பொருளையுமே உகந்து என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். விடவியாரழலுற்றென என்பதை - விடு அவி ஆர் அழல் உற்று என எனப்பிரித்து, சொரியப்பட்ட நெய்யையுடைய பெருநெருப்பில் விழுந்தாற்போல என்றும் உரைப்பர். (சு)

எ. உற்றயோனிகடம்மிலுற்பவியாமன்மானுடவுற்பவம்
பெற்றுவாழுதலரிதுமற்றதுபெறினுமாயைசெய்பெருமயக்
கற்றஞானியராய்விளங்குதலரிதுவீடுறுமறிவுபின்
பற்றுமாறிஃதிங்குனக்கிவைபண்பினோடுபலித்தவே.

(இ - ள்.) உற்ற - (எழுவகையாகப்) பொருந்தின, யோனிகள் தம்மில் - பிறப்புக்களில், உற்பவியாமல் - (வேறொருபிறவியிற்ப்) பிறவாமல், மானுட உற்பவம் பெற்று - மனிதசன்மத்தையே யடைந்து, வாழுதல் - வாழ்வது, அரிது-(உலகத்தில்) அருமையானது; அது பெறினும்-அந்த மனிதப்பிறப்பை யடைந்தாலும், மாயை செய் பெரு மயக்கு அற்ற ஞானியர் ஆய் விளங்கு

தல் - மாயையினாலுண்டாக்கப்பட்ட பெரிய (அறியாமையென்கிற) மயக்கம் நீங்கின தத்துவஞான முடையவர்களாய் விளங்குவது, அரிது - அருமை யானது; இஃது - கீழ்க்கூறிய தவமானது, பின் வீடு உறும் அறிவு பற்றும் ஆறு-இவ்வுடம்பு நீங்கினபின் முத்தியைப்பெறுதற்குக் காரணமான அத்தத் துவஞானம் உண்டாகும் வழியாம்; இங்கு இவை உனக்கு பண்பினோடு பலித்த - இங்குக்கூறிய இம்மூன்றும் உனக்கு இயற்கையோடுபலித்துள்ளன.

யோநி - வடசொல். மாநுஷ என்னும் வடசொல்லுக்கு - (காசியப முனிவனது மனைவிகளுள் ஒருத்தியான) மநுஎன்பவளது பிள்ளைகளென்று பொருள்; தத்திதாந்தநாமம். இம்மை மறுமை வீடு என்னும் மூன்றனுள், வேண்டியதை வேண்டியவாறு முயன்றுபெறுந் தன்மை மக்கட்பிறப்புக்கு மாத்திரமே உள்ள தாதலாலும், தேவர் முதலிய மற்றையெந்தப் பிறப்புக்கும் அப்படிப்பட்டசிறப்பு இல்லையாதலாலும், 'மானுடவுற்பவம் பெற்று வாழு லரிது' என்றது. உறுப்புக்குறையாகப்பிறத்தல், பிறந்து அற்ப ஆயுளாய் அழிதல் இப்படிப்பட்ட குறைவுகளை ஒழித்தற்கு, 'பெற்று வாழுதல்' என் றார். மற்று - வினைமாற்று. மாயை செய் பெருமயக்கு - அவித்தை யெனப் படும்; அது - திரிபுணர்வு, விபரீதஞானம். ஞானமாவது - பிறப்புவீடு களையும் அவற்றின்காரணங்களையும் விபரீதஐயங்களால்அன்றி உண்மையாக அறியும்மெய்யுணர்வு. வீடு - (எல்லாப்பற்றுக்களையும்) விட்டு அடையுமிட மெனக் காரணப்பெயர்; முக்தியென்னும் வடசொல்லின் பொருள்கொண் டது: (உயிர்கள் மீண்டுவாராது சென்றுசேரத்தக்க) வீடாகவுள்ளது என்றுங் கருத்துக்கொள்ளலாம். இஃது என்பதில், ஆய்தம் உயிர்போலொலித்தது: மெய்போலொலித்ததாகக் கொள்ளின், ஓசைகெடும். 'உமக்கு' என்ற பாடத் துக்கு - வீமனாதியோரையும் உட்படுத்திய தென்க பலித்த - முற்று "அரி யது கேட்கின் வரிவடிவேலோய், அரிதரிது மானிடராதலரிது, மானிட ராயினுங் கூன் குருடு செவிடு, பேடுநீக்கிப்பிறத்தலரிது, பேடுநீக்கிப்பிறந்த காலையும், ஞானமுங்கல்வியும் நயத்தலரிது, ஞானமுங்கல்வியும் நயந்தகாலை யும், தானமுந்தவமுந்தான்செயலரிது, தானமுந்தவமுந்தான்செய்வாராயின், வானவர்நாடு வழிதிறந்திடுமே" என்ற ஔவையார்பாடலையும், "அரிதாற், பெரிய யோனிகள் பிழைத்திவண் மானிடம்பெறலே", "காமனன்னதோர் கழிவனப் பறிவொடுபெறினும், நாமநாற்கதிநவைதருநெறிபலவொருவி, வாமனானெறி வழுவறத்தழுவினரொழுக, லேமவெண்குடையிறைவமற்றி யாவதுமரிதே" என்ற சீவகசிந்தாமணியையும் இங்கே அறிக, "ஊர்வபதி னொன்று மொன்பது மானிட, நீர்பறவை நாற்காலோர்பப்பத்தாஞ்—சீரிய, பந்தமாந்தேவர் பதினா லயன்படைத்த, வந்தமில்சீர்த்தாவரநாலைந்து" என்ப தனால், எழு பிறப்பின் எண்பத்துநான்குநூறாயிரம் யோனிபேதம் இன்ன வையென விளங்கும். மயக்கு - மயங்குஎன்னும் முதனிலை திரிந்த தொழிற் பெயர். அறிவு பின்பற்றும் ஆறு என எடுத்து, ஞானத்தையனுசரிக்கும் வழி யெனலு மாம்.

(எ)

அ. திகந்தவெல்லையுறப்பெரும்புவிசெல்லநேமிசெலுத்தநும்
மகந்தையோடரசாளவெண்ணிலவ்வரவகேதனனுங்களோ
டுகந்துவாழவொருப்படானினியுற்றதாயமுமுரிமையு
மிகந்துமாதவமுயறலேகடனீறிலாவுலகெய்தவே.

(இ - ள்.) திக் அந்தம் எல்லை உற - திக்குக்களின் முடிவான இடமளவும் பொருந்தவும், பெரு புவி செல்ல - பெரியபூலோகம் முழுதிலும் பரவவும், நேமி செலுத்த - (ஆஞ்ஞா) சக்கரத்தைச் செலுத்தும்படி, அரசு ஆள - (நீங்கள்) இராச்சியத்தை ஆளுதற்கு, நும் அகந்தையோடு - உங்களதுசெருக்குடனே, எண்ணில் - நினைத்தால், அ அரவ கேதனன் - பாம்புக்கொடியையுடைய அத்துரியோதனன், உங்களோடு உகந்து வாழ ஒருப்படான் - உங்களுடன் மகிழ்ச்சியாய்க் கலந்துவாழ்வதற்கு உடன்படமாட்டான்; (ஆதலால்), இனி - இனிமேல், உற்ற தாயமும் உரிமையும் இகந்து - (உங்களுக்குப்) பொருந்தியுள்ள இராச்சியபாகத்தையும் அதன் அரசாட்சியுரிமையையும் விட்டு, ஈறு இலா உலகு எய்த மா தவம் முயறலே - அழிதலில்லாத முத்தியுலகத்தைப் பெரும்பொருட்டுப் பெரியதவத்தைச்செய்வதுவே, கடன் - (உங்களுக்குக்)கடமையாம்; (எ - று.)

அகந்தை = அகங்காரம்; அதாவது - தானல்லாத உடம்பை யானென்றும், தன்னோடு இயைபில்லாத பொருளை எனதென்றுங் கருதி, அவற்றினிடத்துச்செய்யும் அபிமானத்தையெனக்கொள்ளுதல்பொருந்தும்; எனவே, அகந்தையோடு - நீங்காத அபிமானத்துடனென்றபடி. 'நேமிசெலுத்தும் நும் அகந்தையோ டமராட எண்ணல்' என்ற பாடத்துக்கு - ஆஞ்ஞாசக்கரத்தைச் செலுத்தவேண்டுமெனக் கருதும் உமதுசெருக்குடனே போர்செய்ய நினையாதொழிக என்று பொருள்; எண்ணல் - எதிர்மறைவியங்கோள். தாயம் - வடசொல்; பங்கிடத்தக்க பொருள். ஒருப்படான் என்பதை - ஒருசொல்லாகவாவது, ஒருமைப்படான் என்பதன் விகாரமாகவாவது கொள்க. எல்லா வுலகங்களும் அழியும் பிரளயகாலத்திலும் நித்தியமான முத்தியுலகத்துக்கு அழிவு இல்லை யாதலாலும், அந்தமிலின்பத்தை யுடைமையாலும், பரமபதத்தை 'ஈறிலாவுலகு' என்றது. நீ நிலையில்லாத அரசாட்சியை விரும்பி ஆளக் கருதினால், துரியோதனனே உங்களுடன்கூடி வாழ உடன்படான்; செருக்குக்கொண்டு போர்புரிதலோ தகுதியன்று; ஆதலால், அக்கருத்தைவிட்டு நிலையான பெருநாடுபெறும்படி வனத்திற்சென்று தவமியற்றுதலே தகுதி யென்றான். (அ)

பராசரன்குலமாகினும்பெறுபயனிறுக்கிலர்பாரிலே
துராசரன்பிலரென்சொலின்றுசுயோதனனுதியர்கைக்கொளார்
சராசரங்களனைத்துமாகியசுகனையேநிகர்தன்மையாய்
நிராசர்நின்னளவிற்குறித்தவையுறுதியென்றினிநீகொளாய்.

(இ - ள்.) பராசரன் குலம் ஆகினும் - பராசரமுனிவனது குலத்திலே பிறந்தவர்களாயிருந்தாலும், சுயோதன ஆதியர் - துரியோதனன் முதலியோர், பெறு பயன் - (இம்மனிதசன்மத்தாற்) பெறத்தகுந்த (நல்லொழுக்கமாகிய) பயனை, பாரிலே - இவ்வுலகத்திலே, இறுக்கிலர் - கடமையாகச் செய்துமுடித்தாரில்லை; துராசர் கெட்டபேராசையையுடையவர்கள்; அன்பு இலர் - (உயிர்களிடத்துச் சிறிதும்) அன்பில்லாதவர்கள் ; (ஆதலால்) என் சொல் இன்று கைக்கொளார் - எனது வார்த்தையை இப்பொழுது ஏற்றுக் கொள்கிறாரில்லை; சர அசரங்கள் அனைத்தும் ஆகிய சுகனையே நிகர் தன்மையாய் - இயங்குதிணைப்பொருள்களும் நிலைத்திணைப்பொருள்களும் ஆகிய எல்லாவற்றின் சொரூபமான சுகமுனிவனையே ஒத்த குணத்தை யுடையவனே ! நிராசர் - (பொருள்களிற்) பற்றில்லாத பெரியோர்கள், குறித்தவை- சித்தாந்தமாகக்கூறியுள்ள தத்துவ அருத்தங்களை, உறுதி என்று-(உயிருக்கு) நன்மையைத்தருவன என்று, இனி - இனிமேல், நின் அளவில் நீ கொளாய்- உன்மட்டில் நீ கொள்ளக்கடவாய் ; (எ - று.)

பராசரன் - வியாசமுனிவரது தந்தை ; வசிஷ்டமகாமுனிவரது புத்திரனான சக்திமுனியின் மைந்தன் ; தத்துவஞானத்தில் மிகச்சிறந்தவன் ; எல்லாப்புராணங்களுள்ளுஞ்சிறந்த ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தை மைத்திரேய முனிவனுக்கு அருளிச்செய்தவன் ; அன்றியும், ஸ்மிருதிகளெல்லாவற்றினுங் கலியுகத்திற்குச் சிறந்ததெனப்படுகிறதொரு ஸ்மிருதியை இயற்றினவன். வியாசர்மூலமாக உற்பவித்த குலமாதலால், திருதராட்டிரன் பாண்டு இவர்களது குலம் 'பராசரன்குலம்' எனப்பட்டது. சரம் - சஞ்சரிப்பவை, அசரம்-சஞ்சரியாதவை. எழுவகைப்பிறப்பினுள், தேவர் மக்கள் விலங்கு பறவை ஊர்வன நீர்வாழ்வன இவ்வாறும் சரமும், ஸதாவரம் - அசரமுமாம். சரம் ஜங்கமம் இயங்குதிணைப்பொருள் இயங்கியற்பொருள் என்பனவும், அசரம் ஸ்தாவரம் நிலைத்திணைப்பொருள் நிலையியற்பொருள் என்பனவும் - ஒருபொருளன.

தத்துவத்தை உள்ளபடி முழுதும் உணர்ந்த பராசரமுனிவனது சிறந்த மரபில் தோன்றியும், இவர்கள்தாம் பொருள்களின் உண்மையைச் சிறிதும் உணர்ந்து ஒழுகாமைமாத்திரமே யன்றி, உணர்ந்தவர் சொன்னாலுங்கேட்டிலரென்னும் இகழ்ச்சி மிகுதி தோன்ற, 'பராசரன் குலமாகினும் பெறுபயனிறுக்கிலர் பாரிலே, துராசரன்பிலர் என்சொலின்று சுயோதனாதியர் கைக்கொளார்' என்றார். சுகமுனிவர் பிறந்தபொழுதே இயற்கையிற் பற்றுக்களனைத்து மொழிந்து பரம்பொருளைநோக்கித் தனியேசென்றதைக் கண்டு அவரது தந்தையான வியாசர் அவரதுபிரிவைப் பொறுக்கமாட்டாமல் பின்தொடர்ந்து சென்று அன்போடு 'மைந்தா !' என்று அழைத்தவளவில், அரணியத்திலுள்ள மரம்முதலியன எல்லாம் 'ஏன்?' என்று விடைதந்தன என்ற வரலாற்றால், 'சராசரங்களனைத்துமாகிய சுகன்' என்றதென அறிக ; இவ்வரலாற்றை "பிறந்தபொழுதே துறந்து பிறைக்குழவிபோல் நடப்பப் பின்

போய்த் தொன்னூ - லறைந்த புகழ்வியாதமுனி யாதரத்தான் மதலாயென் றழைப்பச்செவ்வாய், திறந்துநறைபொழியுமலர்ச் செழுந்தருவும் ஏனென்ன உயிர்களியாவும், நிறைந்துறையுஞ் சுகமுனிவன் நிரையிதழ்த்தாமரைமலர்த் தாள் நினைதல்செய்வாம்'', ''அன்னதன்னுதரத்தடைந்து சோடசமாம்வருட மாமழகனுய்த் தரங்கந், துன்னுபாற்கடலிற்சோர்திபாலேகச் சுதனெனுமவ விஞல் வியாசன, பின்னுறநடந்துவிளித்திட வனத்திற் பிறங்கு பாதபங்க ளேனெனவே, தொன்னலனுறவே சனனபாசத்தைத் துணித்தகல் முனிவ னைத் தொழுவாம்'' என இரண்டு பாகவதங்களிலுங் காண்க. இதனல், வேத வியாசபகவானினும் மேம்பட்ட ஞானமுடையவன் சுகமுனி யென்பதும், சுகமுனிவன் பகவானது அம்ச மாதலால் சராசரங்களெல்லாம் அவனது சொரூபமாமென்பதும் அறிக. ''நீடியநதியிலாடு நேரிழையரம்பைமாதர், வீடறி சுகனைக் கண்டு மென்றுகில் வனைந்திலாராய், நாடிநான்மறைகள் சொற்றநற்றவ வியாதனைக்கண்டு, ஓடினூர்கரைசென் றுற்று ருடுத்தனர்நா ணித்தானே'', ''வரம்பிலா மறையை நான்காய் வகுத்தவன் வனப்புவாய்ந்த, அரம்பையர் தம்மைநோக்கி யரைக்கொருதுகிலிலாதான், நிரம்பியவறிவன் சென்று நீங்கிப்பின்னர் யாழின், நரம்பைவெல்சொல்லீர் சொன்மி னற்று கிலுடுத்ததென்ருன்'', ''ஏடலர் கூந்தல்மாத ரிசைத்த அம்முனியைநோக்கி, ஆடவரிவர்கள் மற்றையரிவையரிவர்களென்ன, நாடுதல் நினக்குண் டந்த நற்றவன் றனக்கதில்லை, பீடுசால்முனிவ வென்றே பேசினரகன் றுபோனூர்'', ''இவ்வண்ண மறிவுதானே யிலங்கிய சுகன்'' எனக்கூறப்பட்டுள்ள இவ்வர லாற்ருலும், சுகனது வைருக்கியமிகுதி நன்குவிளங்கும். இந்தச்சுகனே பாகவதபுராண சரித்திரத்தைப் பரீட்சித்து மகாராசனுக்குக் கூறுபவன். சுக னையே, ஏ - உயர்வுசிறப்பு. நிராசர் என்றது, முற்றத்துறந்த முனிவர்களை. வியாசகுமாரனுன சுகன்போலவே, வியாசகுலத்திற் பிறந்த நீயும் உடனே உலகப்பற்றையொழித்து உயர்பதம்பெற முயல்வது தகுதி யென்பர், 'சுக னையே நிகர்தன்மையாய்' எனத் தருமனை விளித்தார்; தருமன் அறிவு ஒழுக் கங்களில் மிக்கவனென்க, பயன் நிறுக்கிலர் எனப் பதம்பிரித்து, நல்லொழுக் கமாகிய பெறத்தக்கபயனைச் செய்து நிலைநிறுத்துகின்ருரில்லை என்று உரைப்பாரு முளர். எல்லாப்பொருள்களிலும் உள்ளும் புறம்பும் நிறைந்துள்ள இறைவனை ஒற்றுமையுறப் பாவனை செய்தலால், சுகன் சராசரங்களனைத்து மாவன். துரியோதனுதியர் கேளாவிட்டாலும் நீயாயினுங் கேட்டுநடப்பது தகுதி யென்பர், 'நின்னளவில் உறுதியென் றினி நீ கொளாய்' என்ருர். 'கொள்வாய்' என்றும் பாடம். (கூ)

௧௦. பாரிலாசையுநின்னிராசபதத்திலாசையுமன் னுவெம்
போரிலாசையுநேயமங்கையர்போகமன்பொடுபுகிதுனுஞ்
சீரிலாசையும்விட்டுநன்னெறிசேரவுன் னுதிநீயெனத்
தூரிலாசையறத்துறந்தருள்சுருதிமாமுனிசொல்லவே,

(இ - ள்.) பாரில் ஆசையும் - பூமியினிடத்திலுள்ள ஆசையையும், நின் இராசபதத்தில் ஆசையும் - உனது இராச்சியாதிகாரத்திலுள்ள ஆசையையும், மன்னு வெம் போரில் ஆசையும் - பொருந்தின கொடியயுத்தஞ்செய்தலிலுள்ள ஆசையையும், நேயம் மங்கையர் போகம் அன்பொடு புதிது உணும் சீரில் ஆசையும் - அன்புள்ளமாதர்களது கலவியின்பத்தை அன்புடனே புதிது புதிதாக அனுபவிக்கும் பெருமையில் உண்டாகும் ஆசையையும், விட்டு - (முழுவதுந்) துறந்து, நீ—, நல்நெறி சேர - (எல்லாவழிகளிலுஞ்) சிறந்த முத்திமார்க்கத்தை அடைவதற்கு, உன்னுதி - மனத்தில் நினைத்திடுவாய், என - என்று, தூர் இல் ஆசை அற துறந்தருள் சுருதி மாமுனி - அடங்குதலில்லாத ஆசையை முழுவதும் ஒழித்தருளிய வேதம்வல்ல பெரிய சஞ்சய முனிவன், சொல்ல - (தருமனை நோக்கிச்) சொன்னவளவில்,—(எ - று.)—'எனக்கனன்றிவைபேசினான்' என மேல் பன்னிரண்டாங் கவியோடு குளகமாய் முடியும்.

இராசபதம் - அரசனாயிருக்கும் நிலை; அரசாட்சிச்செல்வம். நேயம் - இது போலியாய் நேசமென்றும் வழங்கும். மங்கையர் - இங்கே, பருவமுணர்த்தாது மகளிரென்னுமாத்திரையாய் நின்றது; அப்பருவத்துக்கு வயதெல்லை - பன்னிரண்டுமுதற் பதின்மூன்றளவும். தூரில் - தூர்தலில்லாத; தூர் - முதனிலைத்தொழிற்பெயர்: இனி, ஆசை தூரிலற என இயைத்து, ஆசை வேரோடுஒழிய என்றும் உரைக்கலாம்; "ஆர்வவேரரிந்து" என்றார் சிந்தாமணியாரும். "அருளிலார்க்கவ்வுலகமில்லை", "அறனுமருளுடையான் கண்ணதேயாகும்" எனத் துறவறத்திற்குச் சிறந்த அருளை உடைத்தாயிருத்தலை விளக்குதற்கு, துறந்தருளென்றார். ச்ருதியென்னும் வடசொல்லுக்கு - (எழுதாக்கிளவியாய்க் குருசிஷ்யக்கிரமத்திலே) கர்ணபரம்பரையில் வழங்குவதென்று பொருள். "அற்றதுபற்றெனி, லுற்றதுவீடு", "பற்றற்றகண்ணே பிறப்பறுக்கும்" என்றபடி எல்லாப்பற்றுக்களையும் ஒழித்தே முத்திநெறிசேர வேண்டுதலால், 'விட்டு நன்னெறிசேர வுன்னுதி' எனப்பட்டது. மண்ணாசை, பொன்னாசை பெண்ணாசை என்ற மூன்றாசைகளையும் முறையேகூறுவார், இடையில் மண்பொன்களைப் பெறுதற்குக் காரணமான போரிலாசையையுங் கூறினர். "அவாவென்ப வெல்லாவுயிர்க்கு மெஞ்ஞான்றுந், தவாப்பிறப்பீனும் வித்து" என்றபடி பிறப்புக்குக் காரணம் ஆசையாதலால், இவற்றை விடவேண்டுதல் பிறப்பறவேண்டியவர்க்கு அவசியமாயிற்று. தம் பக்கல் எல்லா நற்குணங்களும் அமைந்தவரே பிறர்க்கு உபதேசித்தற்குத் தக்கவராதலால், அவ்வமைதி தோன்ற, 'தூரிலாசையறத்துறந்தருள் சுருதி மாமுனி என்றார். (௧௦)

[இதுவும், அடுத்தகவியும் - தருமன் கூறும் உத்தாம்.]

௧௧. செம்மையல்லதுவிரகிலாதுதெரிந்தமேதகுசிந்தையான் [வல்செய்
மும்மையுந்தெரிமுனியுரைத்தசொன்முன்னியொண்குறுமுறுவ

இம்மையேவசைநிற்கவீடுறவெண்ணிநீபுகல்வென்னினும்
வெம்மையேழ்நரகுந்தனித்தனிவீழ்வதேநலமிகவுமே.

(இ - ள்.) செம்மை - (பொருள்களின்) நன்மையையும், அல்லது நன்மையல்லாத தீமையையும், விரகு இலாது - மாறுபாடில்லாமல், தெரிந்த- (உள்ளபடி பகுத்து) அறிந்த, மேதகு சிந்தையால் - மேன்மைபொருந்தின மனத்தினால், மும்மையும் தெரி - மூன்றுகாலத்துவரலாறுகளையும் அறிந்த, முனி - சஞ்சயமுனிவன், உரைத்த - சொன்ன, சொல் - வார்த்தையை, (தருமபுத்திரன்),—முன்னி - கேட்டு மனத்திற்கொண்டு, ஒள் குறு முறுவல் செய்து - ஒள்ளியபுன்சிரிப்பைச்செய்து, நீ புகல்வு - நீ (இங்ஙனஞ்) சொல்லுதல், இம்மையே வசை நிற்க - இப்பிறப்பில் இவ்வுலகத்திலே பழிநிலை நிற்க, வீடு உற எண்ணி - முத்திபெறுதலைக் கருதியே, என்னினும்-ஆயினும், (இங்குப் பழிநிற்க வீட்டையடைதலினும்), வெம்மை ஏழ் நரகும் தனித்தனி வீழ்வதே மிகவும் நலம் - கொடுமையையுடைய ஏழ்வகைநரகங்களிலுந் தனித்தனியே விழுந்து வருந்துவதே மிகவும் நன்மையாம்; (எ-று.)—'முறுவல்செய்து' என்பது, அடுத்தகவியில் 'பேசினன்' என்பதோடு குளகமாக முடியும்.

எனக்கூறியது - இல்லறத்தார்க்கும் அதிலும் அரசர்க்கும் இன்றியமையாமல் எல்லாப்பயனிலுஞ் சிறந்து உலகமுள்ளவளவும் அழியாதுநிற்குங் கீர்த்தியின் சிறப்பையும், அதற்கு எதிரான அபகீர்த்தியின் இழிவையும் விளக்கியவாறு; "வசையொழிய வாழ்வாரே வாழ்வா ரிசையொழிய, வாழ்வாரே வாழாதவர்" என்றார் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவனாரும். செம்மையல்லது - உம்மைத்தொகை. செம்மையென வந்ததனால், அல்லது தீமையாயிற்று. விரகு - வஞ்சனை. புன்சிரிப்புச்செய்யுங்காலத்து வெள்ளியபற்களினொளி சிறிதுவெளித்தோன்றுதலால், 'ஒண்குறுமுறுவல்செய்து' என்றது. இங்கே குறுமுறுவலுக்குக் காரணம். துரியோதனனேதியரேவலால் சஞ்சயமுனிவன் தன்னிடம் இங்ஙனங்கூறவந்தானென்பதை உய்த்துணர்தல். ஒண்குறுமுறுவல் - பண்புத்தொகைப் பன்மொழித்தொடர். குறுமுறுவல், புன்னகை, மந்தஹாஸம் என்பன - ஒருபொருளன. ஏழ்நரகம் - அள்ளல், ரௌரவம், கும்பிபாகம், கூடசாலம், செந்துத்தானம், பூதி, மாபூதி எனப்படும்: தமப்பிரபை, இமப்பிரபை, தூமப்பிரபை, வாலுகப்பிரபை, சாகரப்பிரபை, இரத்தப்பிரபை, அழற்பிரபை என்றும், அவையாவன - இருள், குளிர், புகை, மணல், துயிலாமை, இரத்தம், தீ என்றுங் கூறுவாருமுளர்; "கூடசாலங்கும்பிபாகம், அள்ள லதோகதி யிரௌரவம் பூதி செந்துவென் றேழுந் தீநரகப்பெயர்," "பெருங்களிற்றுவட்டம் பெருமணல்வட்டம், எரியனல்வட்ட மரிபடைவட்டம், புகையின்வட்டம் பெருங்கீழ்வட்டம், இருளின் வட்டமென வெழுவகைநரகம்" என்ற பிங்கலந்தையும் அறிக. நரகம் - மறுமையில் தீவினைப்பயனாகிய துன்பத்தை அனுபவிக்குமிடம். ஏழ் என இது மெய்யீற்றுப் பெயரென்பது - ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கொள்கை;

ஏழுயென முற்றியலுகரவீற்றுப்பெய ரென்பது - நன்னூலார்மதம். இனி, மேதகுசிந்தையான் - யுதிட்டிரன் என உரைத்து, அதனை 'முன்னிமுறுவல் செய்து கனன்று இவை பேசினன்' என்பதற்கு எழுவாயாக்கினும் அமையும். (கக)

கஉ. நின்னறத்தினினீர்மைதன்னைவிளங்குமாறுநிகழ்த்தினும்
மன்னறத்தினைவிட்டுநல்லறமன்னரானவர் முயல்வரோ
வென்னறத்தினினின்றுதெவ்வரையிருவிசும்பினிலேற்றினர்
பின்னறத்தினினினைவுகூருமெனக்கனன்றிவைபேசினன்.

(இ - ள்.) நின் - உனக்குஉரிய, அறத்தின் - துறவறத்தினது, இன் நீர்மைதன்னை - இனிமையான தன்மையை, விளங்கும் ஆறு - நன்றாகத் தெரியும்படி, நிகழ்த்தினும் - நீ கூறினாலும், மன்னரானவர் - அரசர்கள், மன் அறத்தினை விட்டு - ராஜதர்மத்தை நீங்கி, நல் அறம் முயல்வரோ - சிறந்த துறவறவழியையே அடையப் பிரயத்தனப்படுவார்களோ? [படாரன்றோ?] என் அறத்தினில் நின்று - எனக்குரிய ராஜதருமத்திலே தவறாமல் நிலைத்துநின்று, தெவ்வரை - பகைவர்களை, இரு விசும்பினில்ஏற்றினால்- பெரிய வீரசுவர்க்கத்திலே சேரச்செய்தால் [கொன்றால் என்றபடி], பின் - அதன் பின்புதான், அறத்தினில் நினைவு கூரும் - துறவறத்தில் எண்ணம் மிகும், என - என்று, இவை - இவ்வார்த்தைகளை, கனன்று - கோபங்கொண்டு, பேசினன் - (சஞ்சயனோடு) சொன்னன், (யுதிட்டிரன்); (எ-று.)

தெவ் - பகைமையுணர்த்தும் உரிச்சொல்; "தெவ்வுப் பகைமை" என்பது தொல்காப்பியம்; அதனையுடையவர், தெவ்வர். விசும்பு - ஆகாயம்; அதிலுள்ள சுவர்க்கலோகத்தின் ஒருபகுதிக்கு இடவாகுபெயர். போரிற்பின்வாங்காமற் பகைவராலிறந்தவர் வீரசுவர்க்கமடைவ ரென்பது, நூற்றுணிபு. துறவறம் - முத்திபெறுதற்குரிய சிறந்த உபாயமாதலால், நல்லறமெனப்பட்டது. என் அறத்தினின் இன்று எனப்பிரித்து, எனக்குரிய இராசதருமத்தால் இப்பொழுது என்றும் உரைக்கலாம்.

[அதுகேட்டு வீமன் கூறத்தொடங்குதல்.]

கங. முனியுமப்பெருமுரசுயர்த்தவனும்புகன்றனமுன்னிநா
மினியுரைப்பதுகடனெனத்துணைவிழிசிவப்பெழவெழிலியின்
றனிதமுற்றனவுருமின்வெஞ்சினமூளமற்றிவைசாற்றுவான்
கனியெனத்தினகரனைவவ்வியகடவுண்மாருதிதுணைவனே.

(இ - ள்.) தினகரனை - சூரியபகவானை நோக்கி, கனி என - ஒரு பழமென்று கருதி, வவ்விய - (கையாற்) கவர்தற்குத்தொடங்கின, கடவுள் - தெய்வத்தன்மையுடைய, மாருதி வாயுகுமாரனான அனுமானது, துணைவன் - தம்பியான வீமசேனன்,—முனியும் - சஞ்சயமுனிவனும், அ பெரு முரசு

உயர்த்தவனும் - பெரியபேரிகையின் வடிவமெழுதிய கொடியை (வெற்றிக்கு அறிகுறியாக) உயர எடுத்த அத்தருமபுத்திரனும், புகன்றன-சொன்ன வார்த்தைகளை, முன்னி - ஆலோசித்து, இனி நாம் உரைப்பது கடன் என - இனிமேல் நாமும்பேசுவது கடமையாமென்று நிச்சயித்து, துணை விழி சிவப்ப எழ - (தனது) இரண்டுகண்களிலும் செந்நிறம் மிகுதியாக உண்டாகும்படி, வெம் சினம் மூள - கொடியகோபம் உண்டாகிவளராநிற்க, எழிலியின் தனி தம் உற்றன உருமின் - மேகத்தினது முழக்கத்தைப் பொருந்தினவான இடிகளைப்போல, இவை சாற்றுவான் - இந்தவார்த்தைகளைக் கூறுபவனானான்; (எ - று.)—அவற்றை மேல் நான்கு கவிகளிற் காண்க.

மற்று - அசை: பின்புமாம். தனிதம்என்னும் இடியின்பெயர் - பின் 'உரும்' என வருதலால், முழக்கமாத்திரத்தை யுணர்த்திற்று. தினகரன் - தனதுசேர்க்கையாற் பகலையும் நீக்கத்தால் இரவையுந்தந்து நாளைச் செய்பவன். மேருபருவதத்திற் கேசரியென்று ஒருவானரனிருந்தான்; அவனுக்கு மனையாட்டி, அஞ்சனையென்பாளொருத்தி இருந்தாள்; அவளிடத்தில் வாயுதேவனால் இவ்வனுமான் பொன்னொத்தமேனியனாய் உதித்தான்; இவனன்னை இவனை ஈன்றுவைத்துக் கனிகள்கொணர்தற்குக் காட்டிற்குஏகாநிற்க, பசி பொறுக்கமாட்டாமல் இவன் காலையில்உதித்த ஆதித்தபிம்பத்தைக் கனியெனக் கருதிக் கவர்வான் எழும்பினான்; அங்ஙனம் இவன் வானிற்செல்லுதற்கு இவன் தந்தையாகியபவனன் துணையாநின்றனன்; பின்னிட்டுப்பேருதவி இவனாற் பெறவேண்டியிருப்பது நோக்கிக் கதிரவனும் இவனை மிகக்காயாதிருந்தனன்' என்பது- உத்தரராமாயணவரலாறு; "செழுமலர்த்திருவனைய தாய் செழுங் கனிநாடிப், பழுவமுற்றிடப்பசியினாற் பதைபதைத்திரங்கி, அழுதாற்றிய பாலக னன்னை முன்னுரைத்த, பழநமக்கிதுவாமெனப் பரிதிமேற்பாய்ந் தான்" என்றார் ஒட்டக்கூத்தரும். மருத்-வாயு: அவனது குமாரன், மாருதி; வடமொழித் தத்திதாந்தநாமம். "புராரிமற்றியானேவாதசேயெனப் புகன்றான்" என்றபடி சிவபிரானது அம்சமாதலாலும், சிரஞ்சீவியாதலாலும், இராமபிரானது பூர்ணகருணைக்கு விஷயமானவனாதலாலும், இனிப்பிரமபட்டம் பெறுதற்கு உரியவனாதலாலும், அனுமான் 'கடவுள்மாருதி' எனப்பட்டான். தாய் வேறாயினும் வீமன் அனுமான் என்ற இருவரும் வாயுவின் மக்களாதலால், 'மாருதிதுணைவன்' என்றது; 'சண்டவாயுவின் தனயனை மற்றவன் தமையன்" என்றார் கீழ்ப் புட்பயாத்திரைச்சருக்கத்தும். தினகரனைக் கனியெனவவ்விய மாருதியினது துணைவனென, வீமனும் தமையன் போலவே பலபராக்கிரம சௌரிய தைரியவீரியங்களில் சிறந்தவன் என்று குறிப்பித்தபடியாம். (கங)

[இதுமுதல் ஐந்துகவிகள் - ஒருதொடர்; அவற்றுள், முதல் நான்குகவிகள் - வீமன் வார்த்தை.]

கச. எமக்குநீபிரமப்பெருங்குருவெங்களோடெதிராகுவார்
தமக்குமொக்குமொருமையிலேயருள்சாரவோதுதறக்கதோ

வமர்க்குநென்னலுலூகநாமனொடறுதியிட்டனனரவினஞ்
சுமக்குமேதினியாளுவோர்வினைவேறுபட்டதுசொல்வரோ.

(இ - ள்.) நீ—, எமக்கு - எங்களுக்கு, பிரமம் பெரு குரு - தத்துவப் பொருளை உபதேசிக்குஞ் சிறந்த ஆசிரியன்; எங்களோடு எதிர் ஆகுவார் தமக்கும் ஒக்கும் - (இத்தன்மை) எங்களுடன் பகைவர்களாயுள்ள துரியோதனாதியர்களுக்கும் ஒத்ததே; (அப்படியிருக்க), ஓர் உழையிலே அருள் சார ஓதுதல் தக்கதோ - ஒரு இடத்திலே [பட்சபாதமாகத் துரியோதனாதியர் பக்கலிலே] கருணைபொருந்த இங்ஙனம் பேசுதல் (உனக்குத்) தகுதியோ? [அன்றென்றபடி]; நென்னல் உலூகநாமனொடு அமர்க்கு அறுதி இட்டனன்- நேற்று உலூகனென்னும் பேருள்ள முனிவனோடு (துரியோதனன்) போர் செய்தற்குத் துணிந்து சொன்னான்; அரவு இனம் சுமக்கும் மேதினி ஆளுவோர் - பாம்பின் கூட்டத்தால் தாங்கப்படுகிற நிலவுலகத்தை அரசாளும் மன்னர்கள், வினை வேறுபட்டது சொல்வரோ - (மனம் ஒன்றாயிருக்கத்) தொழில் வேறுபட்ட வார்த்தையைச் சொல்வார்களோ? [சொல்லலாகாது என்றபடி].

சஞ்சயனது வார்த்தையை அவன் தானாகச்சொல்வதுமாத்திரமாகப்பாவியாமல் துரியோதனனது கருத்தை அனுசரித்துப் பேசினதாக வீமன் கருதியதனால், நேற்று உலூகனுடன் போர்செய்யத் துணிந்ததாகச் சொல்லியனுப்பியவன் பின்பு இங்ஙனம் எங்களை இராச்சியத்தில் பற்றுஒழிந்து தவிரும்படி கருதுதல் சிறிதும் இராச தருமமன்று என்றான். பிரமம் - வேதமும் ஒழுக்கமும் மந்திரமும் தவமும் ஞானமும் கடவுளுமாம். பிரமகுரு - இரண்டாம் வேற்றுமை யுருபும் பயனு முடன்தொக்கதொகை; உவமைத் தொகையாய், பரம்பொருளோடொத்த குரு என்றுமாம். அரவினம் என்றது - அஷ்டமகா நாகங்களை; அவை - அநந்தன், கார்க்கோடகன், குளிகன், சங்கபாலன், தக்ஷகன், பதுமன், மகாபதுமன், வாசுகி என்பன. ஆயிரந்தலைகளையுடைய சர்ப்பராசனான ஆதிசேஷன் கீழிருந்து அத்தலைகளால் பூமியைத் தாங்காநிற்க, இந்த எட்டுப்பாம்பும் எட்டுத்திக்கிலு மிருந்து பூமியை உடன் தாங்கும்; இவ்வஷ்ட நாகங்கள் காசியபமுனிவனுக்கும் அவன் மனைவிமார்பலருள் கத்துரு என்பவளுக்கும் பிறந்தவை. "மனம்வேறு சொல்வேறு மன்னுதொழில் வேறு, வினைவேறு பட்டவர்பால் மேவும் - மனமே, மனமொன்று சொல்லொன்று வான்பொருளு மொன்றே, கனமொன்று மேலவர்தங்கண்' என்றபடி திரிகரணங்களும் ஒத்திராமல் மனத்திலொன்றும் காரியத்திலொன்றும் சொல்லிலொன்றுமாக இருத்தல் அதம ரியற்கையாம். எப்பொழுதும் யாரிடத்தும் நடுவுநிலைமை தவறுதல் சிறிதுந் தகாதாதலால், ஒருழையிலே 'அருள்சாரவோதுதல் தக்கதோ' என்றான்.

கரு. இடக்கணாகவலக்கணாகவிரண்டுமொக்குமெனுமலே
பிடர்க்கணேமதியானகண்ணிலிபெற்றியல்லனபேசினன்

கடற்பெரும்படைகூடிநாளையணிந்தவெய்யகளத்தி
னடற்கடுங்கதையாலடித்திடுமதிசயந்தனையையகேள்.

(இ - ள்.) பிடர்க்கணே மதி ஆன கண் இலி - பின்னிடத்திலே புத்தியுள்ள பிறவிக்குருடனான திருதராட்டிரன், இடக்கண் ஆக வலக்கண் ஆக இரண்டும் ஒக்கும் எனுமலே - இடதுகண்ணேயாயினும் வலதுகண்ணேயாயினும் இவ்விரண்டுகண்களும் (ஒன்றோடொன்று வேறுபாடின்றித் தமக்குள்) சமமாம் என்று நினையாமலே, பெற்றி அல்லன பேசினான்- (தனக்குப்) பெருமையல்லாத வார்த்தைகளைச் சொன்னான்; (அது நிற்க), நாளை - நாளைக்கு, கடல்பெரு படை கூடி அணிந்த வெய்யகளத்தில் - கடல்போன்ற பெரிய சேனைகள் சேர்ந்து முறையே வகுக்கப்பட்டு நின்ற கொடிய யுத்தகளத்திலே, நான்—, அடல் கடு கதையால் அடித்திடும் - வெற்றியையுடைய கொடுமையான கதாயுதத்தால் (பகைவர்களை) அடிக்கப்போகிற, அதிசயந்தனை - வியப்பை, ஐய - ஐயனே ! கேள் - கேட்பாயாக; (எ - று.)

ஆக என்னுஞ் சொல் இரண்டும் - விகற்பப்பொருளன ; இது - இடைச்சொல்லின்பாற்படும். ஒருவன் தன்கண் இரண்டனுள் வலக்கண்ணினிடத்து அன்புண்மையும் இடக்கண்ணினிடத்து அன்பின்மையுமாயிராமல் இரண்டையுந் தீங்குவாராதபடி சமமாகக்கருதிக் காத்தல்போலத் திருதராட்டிரன் தன்புத்திரர்களிடத்து அன்புடைமையும் தம்பிபுத்திரர்களாகிய எங்களிடத்து அன்பின்மையுமாயிராமல் இருவரையுந் துன்பமடையாதபடி சமமாகக் கருதிக் காத்தல் கடமையாயிருக்க, அதனைவிட்டு, தன்புத்திரர் இன்பமும் நாங்கள் துன்பமும் அடையுமாறு எங்களை நாட்டையிழந்து காட்டில் வசிக்கக்கருதி, முன்பு "உன்னுணர்வு உனக்கேயுள்ளதுஉன் பெருந்துணைவரான கொன்னுனை வேலோர் வென்றுகொண்டன கொடுத்தலொல்லார், பின்னுறவுரிமையாவும் பெறுதிநின்பெருமைக்கேற்ப, முன்னுளோர்பலருஞ் செய்த முறைமையே முன்னுக" என்று கூறியதல்லாமல், இப்பொழுதும் நாங்கள் நாட்டிற்பற்று ஒழியும்படி உன்னுடன்கூறியனுப்பியது, சிறிதும் அறநெறியன்று என்றான். இனித்தன்மக்களுக்கு என்னால் நேரும் அபாயத்தைக் கருதாது தன்மக்கள் இராச்சியம் பெறும் உபாயத்தையே கருதுதலால், பிடர்க்கணேமதியான கண்ணிலி யெனப்பட்டான்: வருமுன்காக்குஞ் சிறந்த அறிவு இல்லாதவனென்றபடி. சத்துருகாதினியென்னும் வீமனது கதையின் பெயருக்கு - பகைவரைக் கொல்வதென்பது பொருளாதலால், அக்கருத்துத் தோன்ற, அடற்கடுங்கதை யெனப்பட்டது. போரிற் கதையால் அடிக்கும் பொழுதே அவனுக்கு அறிவு உண்டாகும் என்பதாம். (கரு)

கசு. உவந்துநீமொழிதவமருந்தவமல்லவொன்னலருடலுகுஞ்
சிவந்தசோரியின்மூழ்கிமாழ்குசிரங்கள்போய்நடமாடுமக்
கவந்தகானகமேவியூடுறுதீயவெவ்வினைகளைவதே
தவந்தனிற்றலையானவீடுறுதவமெமக்கிதுசாலுமே.

(இ - ள்.) நீ உவந்து மொழி தவம் - நீ மனமகிழ்ந்து உபதேசித்த தவவொழுக்கங்கள், அரு தவம் அல்ல-(எங்களுக்கு) அருமையான [சிறந்த] தவமல்ல; ஒன்னலர் - பகைவர்களது, உடல் - (அடிபட்ட) உடம்பினின்று, உகும் - பெருகுகிற, சிவந்த சோரியில் - செந்நிறமுடைய இரத்தத்திலே, மூழ்கி - நீராடி,—மாழ்கு சிரங்கள் போய் நடம் ஆடும் - அழிகிற தலைகள் நீங்கிக் கூத்தாடுகிற, கவந்தம் - உடற்குறைகளாகிய, அகானகம் - அந்தப் போர்க்களமாகிய காட்டில், மேவி - பொருந்திநின்று, ஊடு உறு தீய வெவ் வினை களைவதே - இடையிலே நேர்ந்த மிகவுங்கொடிய (பகைவர்களாலாகிய) செய்கைகளை நீக்குவதே, தவந்தனில் தலை ஆன வீடு உறு தவம் - (நீ சொல் லுந்) தவத்தினுஞ் சிறந்ததான வினைநீங்குதல் பெறுதற்குரிய தவமாகும்; எமக்கு இது சாலுமே - எங்களுக்கு இத்தவமே அமையும்; (எ - று.)

தவம் என்றதற்கேற்ப, மூழ்குதலும், கானகமேவுதலும், வினைகளைதலும் வீடுறுதலும் கூறப்பட்டன. வினைகளின் ஒழிவே முத்தியாதலால், பகைவர்களாலாகுங் கொடுவினைகளைக் களைந்து அவற்றினின்று விடுதலைப்பெறுதல் வீடெனப்பட்டது. முனிவர்க்கே சிறந்தது அவ்வினைகளைந்து வீடுறுந் தவம்; அரசராகிய எங்களுக்கோ, இவ்வினைகளைந்து வீடுறு தவமே மிகச்சிறந்தது என்றான். நீராடுதலும் வனவாசஞ் செய்தலும் தவத்திற்கு உறுப்பாவது போல, இரத்தவெள்ளத்தில் ஆழ்தலும் தலையற்ற உடற்குறைகளினிடையே இருத்தலும் - போர்வெற்றிக்கு உறுப்பா மென்க. கோபாவேசத்தோடு விரைந்து போர்செய்து நின்ற வீரர்களது உடல்கள் பகைவரால் தலையறு பட்டபின்பும் சிறிது நேரம் கீழ்விழாது நின்றவாறே பதைபதைத்துக் கை கால்கள் துடிப்பனவற்றை, 'மாழ்குசிரங்கள் போய் நடமாடு மக்கவந்த கான கம்' என்றார். "பேரொத்த வாயிரம் பேர் மடிந்தாற் பிறக்குங் கவந்தம், நேரொத்தவாடும்" 'ஆனையாயிரந் தேர்பதினாயிர மடர்பரியொருகோடி, சேனைகாவலராயிரம் பேர் படிற் செழுமணிக்கவந்தமொன்றாடும்", "அநேக மாயிரம் பேர்படக் கவந்த மொன்றாடும்" என்றபடி சேனையில் மிகப்பலவுயிர் இறந்தபொழுது ஒருகவந்தம் எழுந்து நின்று ஆடுமென்பதை இங்குக்குறித்த தாகவுங் கொள்ளலாம். கவந்தம் - கபந்தமென்னும் வடசொல்லின் திரிபு; இதற்கு-வடமொழி நிகண்டில் தொழிலுடன் கூடின தலையற்றஉடலென்று பொருள் கூறப்பட்டிருக்குமாறு அறிக. காட்டில் அடர்ந்துள்ள மரங்கள் காற்றில் அசைதல்போலப் போர்க்களத்தில் தொகுதியாக ஆடுங் கவந்தங்கள் அசைதலால், கவந்தகானகமென உருவகப்படுத்தப்பட்டது. தீய வெவ்-ஒரு பொருட்பன்மொழி. இரத்தம் - செந்நீரெனப்படுதலால், சோரியின் மூழ்கி என்றது பொருந்தும். இக்கவி - உருவகவணியின் பாற்படும். (கசு)

கஎ. போரதாகியபூமிசாலையின்வேலைசூழ்தருபூமியின்
பாரமானசுயோதனதியரென்னு நூறுபசுப்படுத்
தீரமானதயாமனத்தொடிராயசூயமகஞ்செயும்
வீரமாமுனிதன்னையுங்களவேள்வியும்புரிவிப்பனே.

(இ - ள்.) போர் பூமியது ஆகிய - யுத்தகளமாகிய, சாலையின் - யாக சாலையிலே, வேலை சூழ்தரு பூமியின் பாரம் ஆன சுயோதன ஆதியர் என்னும் - கடல்சூழ்ந்த நிலவுலகத்திற்குப் பெருஞ்சுமையான துரியோதனன் முதலியோராகிய, நூறு பசு - நூறு பசுக்களை, படுத்து-கொன்று, ஈரம் ஆன தயா மனத்தோடு இராயசூயமகம் செயும் வீர மா முனி தன்னையும் களவேள்வியும் புரிவிப்பன்-குளிர்ச்சியான அருளோடு கூடிய மனத்துடனே (முன்பு) ராஜசூயமென்னும் பெரியயாகத்தையுஞ் செய்த வீரத்தன்மையையுடைய சிறந்த இராசவிருடியாகிய யுதிட்டிரனை (இப்பொழுது) களவேள்வியாகிய இவ்யாகத்தையுஞ் செய்விப்பேன்; (எ - று.)

துரியோதனுதியர் நூற்றுவரையுங் போர்க்களத்தில் யான் தவறுமற் கொன்று யுதிட்டிரனுக்கு வெற்றிபெறுவிப்பேன் என்பதாம். எதாவது ஒரு யாகத்தைச் செய்து முடித்த பின்பு செய்யப்படுந் தக்ஷிணை முதலிய தானமும் அவபிரதஸ்நானமும் போல யுத்தகளத்தில் போரில் பகைவரை யெல்லாங் கொன்று வென்றபின் செய்யுந் தானம் முதலிய சிலபரிகாரத்தொழில் கள்வேள்வி யெனப்படும்; இது - சிந்தாமணியிலும், புறநானூற்றிலுங் கண்டது. ஈற்றடியிலுள்ள உம்மைகள் இரண்டும் - முறையே எதிரதும் இறந்ததுந் தழுவிய எச்சப் பொருளன; உருவகவணி. சுயோதனுதியரென்னும் பசுஎன உருவகத்தில் உயர்திணை அஃறியணையோடு மயங்கிற்று; திணைவழுவமைதி. யாகத்திற் கொல்லப்பட்ட பசுக்கள் நற்கதிபெறுவதாக நூல்களிற் கூறப்பட்டிருத்தல்போலப் போரிற்கொல்லப்பட்டவர் வீரசுவர்க்கம்பெறுதல் மரபாதலாலும், போரை யாகமாகக் கூறுதல் பொருத்தம். பசு என்னும் வட.சொல் - ஒருவகை விலங்குக்குச் சிறப்புப்பெயராக வழங்குவதல்லாமல், நாற்கால் விலங்குகளுக்கெல்லாம் பொதுப்பெயராகவும் வழங்கும். இராயசூயம் வடசொற் றிரிபு; அது - அரசர்களனைவரையும் வெற்றிகொண்டு அவர்தருந் திறைப் பொருள்கொண்டு செய்யப்படுவதொரு பெருவேள்வி. மிகக்கனமான மலை முதலிய பாரங்களையெல்லாம் பொறுக்கும் பூமிக்குப் பாவிகளைச்சுமத்தலே பொறுத்தற்கரிய பாரமாம் என்பது - நூற்றுணிபு; "அரநோக்கி யாற்றுங் கொல் வையம் புறனேக்கிப், புன்சொலுரைப்பான் பொறை" எனத் திருக்குறளிலுங் காண்க. ஈற்றடி - இரண்டு செயப்படு பொருள்வந்தவினை. விவேகமில்லாமல் ஆகாரம் நித்திரை பயம் முதலியவற்றை மாத்திரமேயுடைய துரியோதனுதியர் விலங்குபோலுதலால், 'சுயோதனுதியரென்னும்பசு' என்ருன்.

[சஞ்சயமுனிவனை நோக்கிக் கண்ணன் கூறுதல்.]

கஅ. நேமியானிவைசொன்னவீரனைநிற்கவென்றுநிறுத்திடிக்
காமியாதமுனிக்குநல்லுரைகட்டுரைத்தனனிவர்களிப்
பூமியாளுதலவர்களுக்கமருலகமேறுதல்புரிதவம்
யாமியாதுமுரைத்துமென்பயனீயெழுந்தருளென்னவே,

(இ - ள்.) இவை சொன்ன வீரனை - (என்று) இத்தன்மையான வார்த்தைகளைச் சொன்ன வீரனாகிய வீமனை, நேமியான் - சக்கராயுதமுடைய கண்ணபிரான், நிற்க என்று நிறுத்தி - (இவ்வளவோடு) பேச்சொழிவாயென்று சொல்லிப் பேசாதுநிறுத்திவிட்டு, 'இவர்கள் - இந்தப் பாண்டவர்களுக்கு, இபூமி ஆளுதல் - இந்தநிலவுலகத்தை அரசாளுதலும், அவர்களுக்கு - அத்துரியோதனாதியர்களுக்கு, அமர் உலகம் ஏறுதல் - 'இவர்களாற் போரிற் கொல்லப்பட்டுத்) தேவலோகத்து வீரசுவர்க்கத்திற் சென்றுசேர்தலும், புரி தவம் - செய்யுந்தவமாம்; (ஆதலால், அவற்றைத் தடுத்திடுதற்கு), யாம் யாதும் உரைத்தும் பயன் என் - நாம் எந்தத் தருமத்தை உபதேசித்தாலும் பிரயோசனம் என்ன? [ஒன்றும் பயன்படாது]; (ஆகையால்), நீ எழுந்தருள் - நீ புறப்பட்டுச்செல்வாய்', என்ன - என்று, உள் காமியாத முனிக்கு - மனத்தில் (யாதொரு பொருளையும்) விரும்புதலில்லாத சஞ்சயமுனிக்கு, நல் உரை கட்டுரைத்தனன் - நல்ல வார்த்தைகளை ஒழுங்காகக் கூறியருளினான்; (எ - று.)

தான்சொன்ன உபதேசத்தைத் தருமன்கேளாததனாலும் அதன்மேலும் வீமன்சொன்ன கடுஞ்சொற்களாலுஞ் சஞ்சயமுனிவன் கோபங்கொண்டு சாபங்கொடாமைப்பொருட்டு, பாண்டவசகாயனான கண்ணபிரான் இங்ஙனம் அவனைச் சமாதானஞ்செய்து அனுப்புபவனானான். திருமால் எப்பொழுதும் வலத்திருக்கையில் சுதரிசநமென்னுஞ் சக்கரப்படையை ஏந்தியுள்ளதனாலும், கண்ணன் அவதரித்த காலத்தில் நான்குதிருக்கைகளோடும் சங்கசக்கராயுதங்களோடுந் தோன்றி உடனே அவற்றைத் தந்தைதாயாரான வசுதேவ்தேவகியரது வேண்டுகோளால் மறைத்தருளினனாதலாலும், இவ்வவதாரத்தில் பகைவர்களை ஒழித்தல் முதலியன செய்தற்கு வேண்டும்பொழுதெல்லாஞ் சக்கரத்தை வருவித்துக்கொள்வதனாலும், 'நேமியான்' என்றார். திருதராட்டிரனது வேண்டுகோளால் தருமனிடம் வந்து இவ்வாறு கூறினதுமாத்திரமே யொழியச் சஞ்சயனுக்குத் தனக்காகத் துரியோதனாதியரிடம் விருப்பும் பாண்டவரிடம் வெறுப்பும் இல்லை யென்பார், 'உட்காமியாதமுனி' என்றார். இங்கே, காமம் - வெகுளி மயக்கம் முதலிய மற்றைக்குற்றங்களுக்கும் உபலட்சணம். அமாருலகம் என்பது, அமருலகமென விகாரப்பட்டது; இனி, வினைத்தொகையாய், (தமக்குச்செல்லுதற்கு) அமைந்த உலகமெனினுமாம். அன்றி, வேற்றுமைத்தொகையாய், போரினாற்பெறும் உலக மெனினுமாம். நரகம் போலன்றி அது மேலுள்ளதாதலால், ஏறுதல் என வேண்டிற்று. கண்ணன் முக்காலமும் உணர்ந்த முழுமுதற் கடவுளாதலால், 'இவர்கள் இப்பூமியாளுதல் அவர்களுக்கமருலக மேறுதல் புரிதவம்' என முடிவை முன்னமே கூறினான். யாம் என்ற முன்னிலையுளப்பாட்டுத் தன்மைப்பன்மையால், தன்னையும் சஞ்சயனோடு சேர்த்து அவனைத் சாந்தப்படுத்தியவாறு. உள்ளென்னும் உள்ளிடத்தின் பெயர், அங்குள்ள மனத்திற்கு இடவாகு பெயர்.

[சஞ்சயமுனிவன் திரும்பிச்சென்று திருதராட்டிரனுடன் செய்திகூறுதல்.]

கசுசு. இருந்தபேரவைவிட்டுமற்றவரிதயமிப்படியெனநினைந்
தருந்தவக்கடன்மீளவத்தினபுரியடைந்தவனிபனுடன்
பரிந்தறன்றருகாளைசொற்றதும்வீமனின்றுபகர்ந்ததுங்
குருந்தொசித்தருண்முகிலுரைத்ததுமுண்மையாம்வகைகூறினான்.

(இ - ள்.) அரு தவம் கடல் - (பிறரால் செய்தற்கு) அருமையான தவத்துக்குக் கடல்போன்ற சஞ்சயமுனிவன், அவர் இதயம் இப்படி என் நினைந்து - பாண்டவர்களது உள்ளக்கருத்து இத்தன்மையதென்று ஆலோசித்துக்கொண்டு, இருந்தபேர் அவை விட்டு - (தான்) சென்றிருந்த பெரிய சபையை நீங்கி, மற்று - பின்பு, மீள அத்தினபுரி அடைந்து - மறுபடி அத்தினபுரியைச் சேர்ந்து, அறன் தரு காளை பரிந்து சொற்றதும் - யமதருமராசன் பெற்ற புத்திரனான யுதிட்டிரன் (இராச்சியத்தில்) விருப்பங்கொண்டு சொன்ன வார்த்தையையும், வீமன் நின்று பகர்ந்ததும்-வீமசேனன் (கோபத்தோடு) நின்று சொன்ன வார்த்தையையும், குருந்து ஒசித்தருள் முகில் உரைத்ததும் - குருந்தமரத்தை முறித்தருளின மேகம்போன்ற கண்ணபிரான் கூறியருளிய வார்த்தையையும், அவனிபனுடன் - திருதராஷ்டிர மகாராசனுடனே, உண்மைஆம் வகை கூறினான் - உண்மையாகிய வகையிலே சொல்லியருளினான்; (எ - று.)

படி - வகையென்னும் பொருள் தரும் இடைச்சொல். தவமாவது - மனம் பஞ்ச இந்திரியங்களின் வழியிலே போகாமல் நிற்கும்பொருட்டு வனத்திற்சென்று நீர்பருகியும் காற்று நுகர்ந்தும் காய் கனி கிழங்கு சருகு வருக்கங்களை உண்டும் விரதங்களால் உணவைச் சுருக்குதலும் கோடைக்காலத்தில் வெயிலிலும் பஞ்சாக்கினி மத்தியிலும் நிற்றலும் மாரிக்காலத்திலும் பனிக்காலத்திலும் நீர்நிலையிற் பாசியேற நிற்றலும் சுவாசத்தை அடக்கிக்கொள்ளுதலும் முதலிய செயல்களை மேற்கொண்டு அவற்றால் தன் உயிருக்கு வருந் துன்பங்களைப் பொறுத்து இஷ்ட தெய்வத்தைத் தியானித்தல். நீர்நிரம்பின கடல்போலத் தவம் நிரம்பின முனிவனென்பார், 'தவக்கடல்' என்றார். வந்த பிரயாணம் பயன் படாமல் உடனே மீண்டு சென்றமை தோன்ற, 'மீள அத்தினபுரியடைந்து' எனப்பட்டது. அறன் என்பதை இறுதிப்போலிபெற்ற தெய்வமுணர்த்தும் அஃறிணைப்பெயரென்றாவது,அறம் என்னும் அஃறிணையின்மேற் பிறந்த உயர்திணைப்பெயரென்றாவது கொள்க. காளை - இளவெருது; இது - இங்கே யுதிட்டிரனுக்கு உவமவாகுபெயர்: இது - வீரனுக்கு நடை வலிமை காம்பீரியங்களால் உவமையாம். கம்சனால் ஏவப்பட்டு வந்த அசுரர்களுள் ஒருவன் அழகியதொரு குருந்த மரத்தின் வடிவங்கொண்டு கண்ணன்மேல் விழுந்து அவனைக்கொல்வதாக இருக்கையில், அம்மரத்தைக் கண்ணபிரான் விளையாட்டாக முறித்தருளினனென இங்ஙனம் கதையுணர்க. "பரப்புற்ற, கொல்லைப்புனத்துக் குருந்தொசித்தாற் பாடும்"

என்ற சிலப்பதிகாரத்தையும், 'பாரந்தகன்ற கொல்லையில் வஞ்சத்தால், வந்து நின்ற குருந்தை யோசித்த அவனைப் பாடி ஆடக்கடவேம்' என்ற அதன் அடியார்க்கு நல்லாருரையையும் இங்கே அறிக. (கக)

சஞ்சயன்தூதுசருக்கம் முற்றிற்று.

PRINTED AT THE NOBLE PRESS. TRIPLICANE, MADRAS,

நான்காவது

கிருட்டிணன் தூதுசருக்கம்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் பாண்டவர்க்காகத் துரியோதனனிடத்துத் தூது சென்ற வரலாற்றை யுணர்த்தும் பாகம். க்ருஷ்ணன் என்ற வடமொழிப் பெயர் - கருநிறமுடையவ னென்றும், (யாவர்மனத்தையும்) கவர்பவ னென்றும், (எல்லாத்தொழில்களேயுஞ்) செய்பவ னென்றும், அசுரர்களுயிரைப் பறிப்பவ னென்றும், மற்றும் சிலவகையாகவும் பொருள்படும். கிருஷ்ணனது தூது என ஆறும்வேற்றுமைத்தொகை.

கிருஷ்ணன் - திருமாலின் ஒன்பதாம் அவதாரமூர்த்தி; வசுதேவர்க்கும் தேவகிக்கும் திருமகனாய்த் திருவவதரித்து, இடையர்தலைவனாகிய நந்தகோப னும் அவன்மனைவியான யசோதையும் வளர்க்க வளர்ந்தவன்.

இந்நூலில் சங்கேதத்தால் பர்வம் என்பது பெரும்பிரிவையும், ஸர்க்கம் என்பது சிறுபிரிவையும் குறிக்கும்.

[கடவுள்வணக்கம்.]

க. பேர்படைத்த விசயனுடன் மும்மைநெடும் பிறவியினும் பிரி யானாகிச், சீர்படைத்த கேண்மையினாற் றேரூர்தற் கிசைந்தருளுஞ் செங்கண்மாலைப், பார்படைத்த சுயோதனற்குப் படையெடே னமரி லெனப் பணித்தகோவைக், கார்படைத்த நிறத்தோனைக் கைதொழு வார் பிறவாழிக் கரைகண்டாரே.

(இதன்பொருள்.) பேர் படைத்த - கீர்த்தியைப்பெற்ற, விசயனுடன் - அருச்சுனனுடனே, மும்மை நெடும் பிறவியினும் - மூன்று சிறந்த திருவவ தாரங்களிலும், பிரியான் ஆகி - நீங்காதவனாயிருந்து, சீர் படைத்த கேண்மை யினால் - சிறப்பினைப்பொருந்திய நட்பினால், தேர் ஊர்தற்கு இசைந்தருளும் - (அவ்வருச்சுனனுக்குச் சாரதியாய்த்) தேரைச்செலுத்துதற்கு உடன்பட்டரு ளிய, செங் கண் மாலை - சிவந்த திருக்கண்களையுடைய திருமாலின் திருவவ தாரமானவனும், பார் படைத்த சுயோதனற்கு-இராச்சியத்தைப் பெற்றுள்ள துரியோதனனுக்கு, அமரில் படை எடேன் என பணித்த - போர்க்களத்தில் (எதிர்ப்பக்கத்தில்) ஆயுதத்தை யெடுத்துப் போர்செய்யே னென்று வாக்குத் தத்தஞ்செய்த, கோவை - (யாவர்க்குந்) தலைவனும், கார் படைத்த நிறத் தோனை - மேகம்பெற்ற கரிய நிறத்தைத் தான் உடையவனுமாகிய கண்ண பிரானை, கைதொழுவார் - கைகூப்பிவணங்குபவர், பிற ஆழி கரை கண்டாரே- பிறப்பாகிய கடலின் அக்கரையை அடைந்தவரேயாவர்; (என்றவாறு.)

இது-காப்புச்செய்யுள்; இதனால், தாம் எடுத்துக்கொண்டசருக்கம் இடை யூறில்லாமல் இனிதுமுடியும்பொருட்டு உயர்ந்தோர் வழக்கத்தின்படியே கவி கடவுள் வாழ்த்துக் கூறுகிறார். கடவுள் வணக்கம், இரண்டு வகைப்படும்; வழி

படுகடவுள் வணக்கமென்றும், ஏற்புடைக்கடவுள்வணக்கமென்றும்: வழிபடு கடவுள் வணக்கமாவது-தாம் தாம் குலதெய்வமாகக் கொண்டு ஆராதிக்கின்ற கடவுளை வணங்குதல்; இதற்கு உதாரணம் - வைஷ்ணவசமயத்தார் விஷ்ணுவையும், சைவமதத்தவர் சிவனையும், ஜைநர் ஜிநனையும், பௌத்தர் புத்தனையும் வணங்குதல் போல்வன. ஏற்புடைக்கடவுள் வணக்கமாவது - தாம் தாம் செய்ய எடுத்துக்கொண்ட காரியத்துக்குத்தகுதியையுடையகடவுளை வணங்குதல்; இதற்கு உதாரணம் - இராமாயணங்கூறுபவர் இராமனையும், பாகவதஞ் சொல்பவர் கண்ணனையும், கந்தபுராணமுரைப்பவர் சுப்பிரமணியமூர்த்தியையும் வணங்குதல் போல்வன. ஸ்ரீ வைஷ்ணவ சம்பிரதாயத்தவரான இந்நூலாசிரியராற் கூறப்பட்ட இவ்வாழ்த்து - தமக்கு வழிபடுகடவுளும், எடுத்துக் கொண்ட இதிகாசத்துக்கு ஏற்புடைக்கடவுளுமாகிய திருமாலைப் பற்றியதென அறிக. கண்ணபிரான் இந்நூலுக்கு ஏற்புடைக்கடவுளென்பது - இந்நூலாசிரியர் தற்சிறப்புப்பாயிரத்தில் "முன்னுமாமறை முனிவருந்தேவரும் பிறரும், பன்னுமாமொழிப்பாரதப்பெருமையும் பாரேன், மன்னுமாதவன் சரிதமு மிடையிடை வழங்கும், என்னுமாசையால் யானுமீதியம்புதற்கிசைந்தேன்" எனக் கூறியதனாற் பெறப்படும். இச்செய்யுள் - பிற திருவவதாரங்களைப்பற்றியுங் கூறியதாயினும், எல்லாம் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவினது மூர்த்தியேயாதலால், ஏற்புடைக்கடவுள்வாழ்த்து என்னத் தட்டில்லை.

மும்மைநெடும்பிறவி - நரநாராயணரும், இராமலக்குமணரும், கிருஷ்ண அருச்சுனரும்; இதனை மேல் வீட்டுமபருவத்தில் கீதையில் கண்ணன் அருச்சுனனைநோக்கி "உன்னை யான் பிரிவதில்லையொருமுறைபிரிந்து மேல்நாள், நன்னிலா எறிக்கும் பூணாய் நரனு நாரணனுமானோம், பின்னொருபிறப்பின் யாமே இராமலக்குமப்பேர் பெற்றோம், இந்நெடும்பிறப்பில் நீயும்யானுமாயீண்டுநின்றோம்" என்பதனால் உணர்க. நாராயணனும் இராமனும் கண்ணனென்றும், நரனும் இலக்குமணனும் அருச்சுனனென்றும் அறிக. இதனால், அருச்சுனன் திருமாலினது அவதாரமென விளங்கும். இனி, இம்மூன்று பிறவியினுள் இராமலக்குமணரை நீக்கி, இந்திரோபேந்திரரைக் கூட்டி, இந்திரன்-அருச்சுனனும், உபேந்திரன் - கண்ணனுமென உரைப்பாருமுளர்; அது - நூல்வழக்கோடு பொருந்தாது. (ஒருவர்க்கொருவர் யோகக்ஷேம சமாசாரங்களைக்) கேட்பதுபற்றி, கேண்மையென்று நண்பிற்குப் பெயர். கார் படைத்த, படைத்த - உவமவுருபாகவுமாம். கைகள் படைத்ததற்குப் பயன் எம்பெருமானைத் தொழுதலேயாம் என்ற சிறப்புப்பொருள் விளங்குதற்கு, 'கைதொழுவார்' என்றார். தொழுவார் என எதிர்காலத்தாற் கூறியதற்கு ஏற்ப,'பிறவாழிக்கரைகாண்பார்'எனக் கூறவேண்டியதை அங்ஙனங் கூறாமல் கண்டாரென இறந்தகாலத்தாற் கூறியது - தெளிவும் விரைவும் பற்றி வந்த காலவழுவமைதி. "பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார், இறைவனடி சேராதார்" என்றபடியே எம்பெருமானைத் தொழுபவர்க்குப் பிறவியறுதலும் தொழாதவர்க்குப் பிறவியறாமையுமாகிய இரண்டும் நியம மாதலால், 'தொழு

வார் பிறவாழிக்கரைகண்டாரே'எனக்கூறினர். "அற்றதுபற்றெனி, லுற்றது வீடு," "பசையற்ற லன்றே யப்போதேவீ டதுவே வீடுவீடாமே," "பற்றற்ற கண்ணே பிறப்பறுக்கும்" என்றாற்போல, கடவுளைத் தொழுதமாத்திரத்தில் பிறவித்துயரம் தவறாமல் அழிந்தேவிடுமென்பார்,'பிறவாழிக்கரைகண்டாரே' என்றாரென்றும் கொள்க. பிறவாழிக்கரைகண்டாரே என்றதனால், பிறப்பற் றுக் கருமசரீரமொழிந்து திவ்வியசரீரம்பெற்று மீளாதமுத்தியுலகஞ்சேர்ந்து நிரதிசய இன்பமடைந்து அங்கு என்றும் ஒருபடிப்பட வாழ்வரென்பதாம். பிற - பிறப்பு; முதனிலைத்தொழிற்பெயர். ஆழ்ந்திருப்பது - ஆழி எனக் கட லுக்குக் காரணப்பெயர், இ - கருத்தாப்பொருள்விகுதி: இனி, (பிரளயகாலத் தில் உலகங்களை) அழிப்பதென்றும், வட்டவடிவாகவுள்ளதென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். காரணகாரியத் தொடர்ச்சியாய்ப் பிறப்பு மேல்மேல் வருதலால், கடலெனப்பட்டது. பிறப்பாகிய கடலென்றதற்கேற்ப, 'முத்தியாகியகரை' என்றது - **ஏகதேசவுருவகவணி.** பிறப்பையொழித்து முத்தியைப்பெற வேண்டுதலால், அது அக்கடலைக்கடந்து அடையும் அக்கரையாயிற்று. இனி, "அறவாழி யந்தணன் தாள்சேர்ந்தார்க் கல்லால், பிறவாழி நீந்த லரிது" என்ற திருக்குறளில், பிறவாழி என்பதற்கு - 'அதனிற் பிறவாகிய கடல்கள்' என்று உரைத்துள்ளதனால், அங்ஙனமே இங்கும் பிற ஆழி என்பதற்கு - எம்பெருமானையொழிந்த விஷயாந்தரங்களாகிய கடல்களென்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

அருச்சுனனுக்கு இராச்சியமில்லையாயினும் கீர்த்தியுண்டு; துரியோதன னுக்கு இராச்சியமிருந்தும் கீர்த்தியில்லை என்ற சிறப்பும் இழிவும் தோன்ற, 'பேர்படைத்த', 'பார்படைத்த' என்ற சொற்களால் அவரை விசேடித்தார். யாவரினுஞ்சிறந்த திருமால் தேரூர்தலாகிய இழிதொழிலை ஏற்றுக்கொண்டு தனது சௌலப்பியத்தைக் காட்டியருளுதற்குக் காரண மாதலால், கண்ண னுக்கு அருச்சுனனிடத்திலுள்ள நட்பு, 'சீர்படைத்தகேண்மை' எனப்பட் டது; அருச்சுனனுக்குத்தேரூர்தலை "செறிந்த மால்பெறுஞ்சிறப்பு" எனக் கீழ் நிரைமீட்சிச்சருக்கத்திற் கூறியதும் காண்க. மாலை, கோவை, நிறத் தோனைக் கைதொழுவார் - ஒருபொருள்மேற் பலபெயர் அடுக்கி வந்து, இறுதியில் ஒருமுடிக்குஞ்சொல்லைப் பெற்றன.

இதுமுதல் முப்பத்துமூன்று கவிகள் - பெரும்பாலும் ஈற்றுச்சீர் இரண் டும் மாச்சீரும், மற்றைநான்கும் காய்ச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட **அறுசீராசிரிய விருத்தங்கள்.** (க)

[சஞ்சயன் சென்றபின்பு தருமன் கண்ணனை நோக்கிச் சொல்லத் தொடங்குதல்.]

உ. ஞானமன்பொ டினிதுரைத்து ஞானமுனி யகன்றதற்பின்
சாமபேத,தானதண்டமென நிருபர்தருமமுறைமையிற்புகலுந்தகுதி

நோக்கித், தூநறுந்தண்டுளவோனைத் தூதுவிடுவதற்கெண்ணிச்சுனை கடோறு, மேனலந்தண்கிரிப் பெருந்தேனிறைக்குமெழிற் குருநாட னியம்புவானே.

(இ - ள்.) ஞானம் - தத்துவஞானத்தை, அன்பொடு - அன்புடனே, இனிது - இனிமையாக, உரைத்து - (தருமனுக்குச்) சொல்லி, ஞானம்முனி - தத்துவஞானமுடைய சஞ்சயமுனிவன், அகன்றதன்பின் - புறப்பட்டுப் போனபின்பு,—ஏனல் - தினைப்பயிர்களையுடைய, அம் - அழகிய, தண் - குளிர்ச்சியான, கிரி - மலைகள், சுனைகள்தோறும்-சுனைகளிலெல்லாம், பெருந் தேன் நிறைக்கும் - (தம்மிடத்திலுள்ள மலர்களாலும் தேன்கூடுகளைக்கொண் டும்) மிகுதியான மதுவை நிறைக்கப்பெற்ற, எழில் - அழகிய, குருநாடன் - குருநாட்டையுடையவனான யுதிட்டிரன்,—சாம பேத தான தண்டம் என - சாமமும் பேதமும் தானமும் தண்டமும் என்று, நிருபர் தருமம் - இராசதரு மத்திலே, முறைமையின் புகலும் - முறையே கூறப்படுகிற, தகுதி - (நால் வகை உபாயங்களின்) தன்மையை, நோக்கி - ஆலோசித்து, தூ நறுந் தண் துளவோனை தூது விடுவதற்கு எண்ணி - பரிசுத்தகுணத்தையும் நல்வாசனை யையும் குளிர்ச்சியையுமுடைய திருத்துழாய்மாலையை யுடையவனான கண் ணபிரானை(த் துரியோதனனிடம்) தூதாக அனுப்பும்படி நினைத்து, இயம்பு வான் - கூறுபவனானான்; (எ - று.)—அவற்றை, அடுத்த இரண்டுகவிகளிற் காண்க.

அரசர்க்கு உரிய நான்கு உபாயங்களுள், சாமம் முதலில் உபயோகிக்கத் தக்கதும்,மற்றவை அதன்பின் முறையே உபயோகிக்கத்தக்கவையு மாதலால், தருமன், முதலிற் சாமோபாயத்திலே நின்று, முன்னர் உலூகனைத் தூதனுப் பியதன்மேலும் இப்பொழுது கண்ணனையும் தூதனுப்பக் கருதினன் என்க. சாமம் முதலிய முதல் மூன்று உபாயங்களாற் பகைவரை வழிப்படுத்தி அடக்க முடியாதபொழுதே இறுதியுபாயமான தண்டத்தை உபயோகிக்கவேண்டு மென்பது, அரசநீதி.

ஸஞ்ஜயன் என்ற வடமொழிப்பெயர் - (ஐம்புலன்களை) நன்றாகவென் றவனென்று காரணப்பொருள்படும். (இவன் கவல்கணனது குமாரனாதலால், காவல்கணியென்றும் ஒருபெயர்பெறுவன்.) இவன் - திருதராஷ்டிரனுக்கு மிகவும் இஷ்டனான நண்பன்; இவன் அவனுக்குச் சில சமயங்களில் தேர் செலுத்துதலு முண்டு. ஞானம் - ஞானத்தைவிளக்குஞ் சொற்களுக்குக் காரியவாகுபெயர். அன்பொடு என்றதனால், சஞ்சயன் துஷ்டரான துரியோ தனாதியரிடத்திலன்றிச் சாதுக்களான பாண்டவரிடத்து மெய்யன்புடையா னென விளங்கும். அன்பொடு என்பதில், உடனிகழ்ச்சிப்பொருளுக்கு உரிய 'ஒடு' என்னும் மூன்றனுருபு - அடைமொழிப்பொருளது; அன்புடையவனாய் என்றபடி. இனிது - இம்மைமறுமைகட்கு இனிமையைத்தருவனவாக என்ற வாறு. அகன்றதற்பின், குருநாடன், நோக்கி, எண்ணி, இயம்புவான் என அந்

வயங் காண்க. சாமம் - இன்சொற்சொல்லல். பேதம் - மென்மையாலும் வன்மையாலும் பகைவர் மனத்தை வேறுபடுத்தல். தானம் - பகைவர் மனமகிழும்படி கொடுத்தல். தண்டம் - பகைவரைப் போர்செய்து அழித்தேவிடுதல். ஸாமபேததாநதண்டம் என்ற உம்மைத்தொகை வடநூல்முடிபு; அஃறிணை உம்மைத்தொகைக்குப் பன்மைமீற்றாலே முடியவேண்டுமென்கிற நியதி இல்லாமையால் சாமபேததானதண்டங்க ளெனப்படவில்லை.

சுனை - ஊற்றுள்ள மலையின்நீர்நிலை. தேன் இறைக்கும் எனப் பதம் பிரித்து, அழகிய குளிர்ந்த மலைகளிலே தினைப்புனத்துக்குச் சுனைகளெல்லாவற்றினின்றும் மிக்க தேனை நீராக இறைக்கப்பெற்ற என்றும் உரைக்கலாம். தேனிறைக்கும் நாடு - பெயரெச்சம் இடப்பெயர்கொண்டது. ("இருபுனலும் வாய்ந்தமலையும் வருபுனலும், வல்லரணும் நாட்டிற்கு உறுப்பு" என்றபடி) மழைபெய்யாமல் வறந்தகாலத்திலும் குறைவின்றி நீர்வளத்தைக் கொடுக்குஞ் சிறப்புடையதும் அழித்தற்கு அரிய அரணாகவுள்ளதும். ஆகிய மலையின் அமைதி அந்நாட்டிற்கு உண்டென்பதை விளக்கினர். நாட்டிற்கு அழகாவது-அளவிறந்த பொருளுடைமையால் பிறநாட்டவராலும் விரும்பப்படுதல். இனி எழில் - நிலவளம் நீர்வளம் முதலிய வளங்களுமாம். குருநாடு - சந்திர குலத்துக் குருவென்னும் அரசனால் சீர்திருத்தியாளப்பட்ட நாடு. பதின்மூன்று வருஷகாலமாக நாட்டையிழந்துள்ள தருமனை இங்கே 'குருநாடன்' என்றது, முன்னே அரசாண்ட பாண்டுவின் முதற்குமாரனும் துரியோதனாதியரினும் பிராயத்தில் மூத்தவனும் அவர்களை அழித்தற்குஏற்ற ஆற்றலுடையவனுமாகிய இந்தயுதிஷ்டிரனே அந்நாட்டிற்கு உரியவனென்ற தகுதிபற்றியும், முன்பு அரசாண்டதுபற்றியும், இனி விரைவில் ஆள்வதுபற்றியும் என்க. 'சுனைகள்தோறும் ஏனலந்தண்கிரிப் பெருந்தேனிறைக்கு மெழிற் குருநாடு'என நாட்டின் சிறப்புக்கூறவே, அத்தன்மையதான நாட்டைவிட்டுக் காட்டுக்குச்செல்ல எவர்க்கும் மனமுண்டாகாதென்பது குறிப்பிக்கப்பட்டது. தரும முறைமை - தருமசாஸ்திரமுமாம்; முறைமை - காரியவாகுபெயர். (உ)

[கண்ணனைநோக்கித் தருமன் கூறுதல்.]

௩. செஞ்சொன்முனி சஞ்சயனுக்கியாமுரைத்த கருமமுமுன் சென்றகாலை, யஞ்சொன்முனிபுரோகிதனுக் கவனிசைத்த கருமமுநீ யறிதியன்றே, நஞ்சுதனைமிகவருந்தி நன்மருந்து மந்திரமும் விரைந்துநாடா, தெஞ்சினர்தங்களைப்போலவிருக்குமதோ யார் மனத்துமிருக்குஞ்சோதீ.

(இ - ள்.) யார்மனத்தும் இருக்கும்சோதீ - (நற்குணநற்செயல்களின் சிறப்பினாலும் புகழினாலும்) யாவர்மனத்திலும் வீற்றிருக்கின்ற பேரொளியுடையவனே!—செம் சொல் முனி சஞ்சயனுக்கு - நல்வார்த்தைகளை உபதேசித்த சஞ்சயமுனிவனுக்கு; யாம் உரைத்த கருமமும் - நாம் சொன்ன

செய்தியையும், அம் சொல் முனி புரோகிதனுக்கு - அழகிய சொற்களைக் கூறும் புரோகிதனான உலூகமுனிவனுக்கு, முன் சென்ற காலை - முன்னே (நமக்காகத்) தூதுசென்றபொழுதில், அவன் இசைத்த கருமமும் - அத்துரி யோதனன் சொன்ன செய்தியையும்,(எல்லாவற்றையும்), நீ அறிதிஅன்றே- நீ அறிவாயன்றோ? நஞ்சுதனை மிகஅருந்தி - விஷத்தை மிகுதியாக உண்டு, நல் மருந்தும் மந்திரமும் விரைந்து நாடாது-(அவ்விஷத்தை யொழிக்கத்தக்க) சிறந்த மருந்துகளையும் சிறந்த மந்திரத்தையும் விரைவாக [உயிர்நீங்குவதற் குள்ளே] தேடாமல், எஞ்சினர் தங்களை போல-உயிரொடுங்குபவரைப்போல, இருக்கும் அது ஓ - (நாம் யாதொருமுயற்சியும் செய்யாது) இருப்பது தகுதி யோ? (எ - று.)—இதுவும், அடுத்தகவியும் - ஒருதொடர்.

"இன்று பூசைபோல் இருந்துழியுரைக்கும் ஈது இகலதன்று இருவர்க் கும், துன்றுபூசலிற் காணலாம் ஆண்மையும் தோள்வலிமையும்" என்றும், "எமதே பார், தங்கள் கானகம் தமது" என்றும் துரியோதனனும், "என்ன றத்தினில்நின்று தெவ்வரை யிருவிசும்பினி லேற்றினல், பின்னறத்தினில் நினைவுகூரும்" என்று யானும், "பாரமான சுயோதனுதியரென்னும் நூறு பசுப் படுத்து" என்று வீமனும், "இவர்களிப்பூமியாளுதல் அவர்களுக்கு அமருலகமேறுதல் புரிதவம்" என்று நீயும் கூறியதெல்லாம் உனக்குத் தெரி யும்: இங்ஙனமிருக்க, இராச்சியத்தைப் பெறுதற்பொருட்டுத் தக்க உபாயத் தைச் செய்யாமலிருப்பது தகுதியன்று; அபாயத்திற்கே காரணமாம் என்று தருமன் கண்ணனைநோக்கிக் கூறினன் என்க. விரைவில் அதற்குவேண்டிய மந்திராலோசனை செய்து முடிவு துணியவேண்டுமென்பது கருத்து. இக்கவி முதற் பலசெய்யுள்களில் அவ்வாலோசனையே கூறப்படுகிறது.

யாம் - இங்கு முன்னிலையையும் படர்க்கையையும் உளப்படுத்திய தன் மைப்பன்மை; நானும் நீயும் வீமனும் என்க. செஞ்சொல் - இதமானசொல். முனிசஞ்சயன், முனிபுரோகிதன் - முன்பின்னாகத் தொக்குவந்த இருபெய ரொட்டுப்பண்புத்தொகை; இதில், பொதுப்பெயர் முன்னும், சிறப்புப்பெயர் பின்னும் நின்றவாறு காண்க. தூதலக்ஷணத்தின்படி, சமயோசிதமாக ஆரா ய்ந்து ஒழுங்கான சொற்களை உரைக்கத்தக்கவ னென்பார், 'அஞ்சொல்முனி புரோகிதன்' என்றார். அன்றே - தேற்றம் பின்னிரண்டடியிற்கூறிய உவ மை - அபாயத்திற்குக்காரணமான பகையை மிகமூட்டி அதனை ஒழித்தற்கு ஏற்ற உபாயங்களைத் தேடாதிருத்தலை விளக்கும். நல்மருந்து - உயிர்தரும் மருந்து. மந்திரம் - விஷமந்திரம். ஓ - எதிர்மறை. ஜ்யோதிஸ் என்ற வட சொல் சோதியென விகாரப்பட்டது. சோதி-ஈறுநீண்டவிளி. 'தீயார்மனத்து மிருக்குஞ் சோதீ' என்றது, பேதையரோடு ஞானியரோடு வாசியற அனைவ ரும் அறிந்து மனங்கொள்ளத்தக்க திவ்விய மகிமையையுடையவன் கண்ண பிரானென்பதைக்காட்டும்; மற்றும் இத்தொடர்-யாவரதுமனத்திலும் அந்தர் யாமியாய் எழுந்தருளியிருக்கின்ற ஒளிவடிவமானவனென்னும் பொருளையும்

பெறும். எல்லார்கருத்தையும் நீ நன்கு உணர்ந்தவனாதலால் உனக்குத் தெரியாதது ஒன்றுமில்லை யென்றற்கு, 'யார்மனத்து மிருக்குஞ் சோதீ' என விளித்ததுமாம். (௩)

[தருமனையும் அவன்தம்பியரையும் நோக்கிக் கண்ணன் ஒன்றுசொல்லத் தொடங்குதல்.]

௪. அருஞ்சமரம்புரியும்வகையவருரைத்தாராயினுமறமொன்றின்றிப், பெருஞ்சமரம்விளைக்குமதுகடனன்றென் றருள்வெள்ளம் பெருகக்கூறும், பொருஞ்சமர நெடுமுரசப் பூங்கொடியோன் றனை நோக்கிப்புயப்போர்வாண, னிருஞ்சமரந்தொலைத்தபிரானிளைஞரையு முடனிருத்தி யியம்புவானே.

(இ - ள்.) அருஞ் சமரம் புரியும் வகை - அருமையான போரைச் செய்யும்படி, அவர் உரைத்தார் ஆயினும் - அத்துரியோதனாதியர்கள் கூறினாராயினும், அறம் ஒன்று இன்றி - சிறிதும் தருமமில்லாமல், பெருஞ் சமரம் விளைக்குமது - (பலர்க்கு அழிவுண்டாகப்) பெரியபோரைச் செய்வது, கடன் அன்று - நீதியன்று, என்று—, அருள் வெள்ளம் பெருக கூறும் - கருணைப் பெருக்கு மிகச்சொல்லுகிற, பொரும் சமரம் நெடு முரசம் பூ கொடியோன் தனை நோக்கி - மோதுகின்ற போருக்கு உரிய பெரிய பேரிகையின் வடிவத்தையெழுதிய அழகிய கொடியையுடையவனான யுதிட்டிரனைப் பார்த்து,—புயம் போர் வாணன் இருஞ் சமரம் தொலைத்த பிரான்-(ஆயிரங்) கைகளாலும் போர் செய்யவல்ல பாணாசுரனது பெரியபோரை ஒழித்திட்ட கண்ணபிரான்,—இளைஞரையும் உடன் இருத்தி - (அத்தருமனது) தம்பியர் நால்வரையும் கூட இருக்கச்செய்து, இயம்புவான் - (சிலவார்த்தை) சொல்பவனானான்; (எ - று.)—அதனை, அடுத்த கவியிற் காண்க.

தருமபுத்திரன் மகாசாதுவும் கருணைக்கடலு மாதலால் பலபேர்க்கு அழிவு உண்டாகுமாறு போர்செய்து அரசுபெற விரும்புதலின்றிச்சமாதானத்தையே முக்கியமாகக்கொண்டு பேசினனென்க. மேலும் இது காண்க.

'அறமொன்றின்றி' என்றதை மத்திமதீபமாய் முன்னுங்கூட்டி, அறமொன்றின்றி அவர் அருஞ்சமரம்புரியும்வகை உரைத்தாராயினும் என்க. பிறவுயிரைக் கொல்லுதல் எல்லாத்தருமங்களுள்ளுஞ் சிறந்த கருணையின் ஒழிவேயாதலால், 'அறமொன்றின்றி' எனப்பட்டது. பூங்கொடி - அழகையுடைய கொடி யென்றால், இரண்டாம்வேற்றுமை யுருபும்பயனுந் தொக்க தொகையும்; அழகாகிய கொடி யென்றால், பண்புத்தொகையுமாம். தனது வெற்றிக்கு அறிகுறியாகவும், மங்கலகரமாகவும் தருமன் முரசத்தைக் கொடியிற்கொண்டனன். ஸமரம், முரஜம், புஜம், பாணன் - வடசொற்கள்.

வாணன்சமரத்தைத்தொலைத்தவரலாறு—பலி சக்கரவர்த்தியின் சந்ததியிற் பிறந்தவனான பாணாசுரனுடைய பெண்ணாகிய உஷை யென்பவள்,

ஒருநாள் ஒருபுருஷனோடு தான்சேர்ந்ததாகக் கனாக்கண்டு, அவனிடத்தில் மிக்க ஆசைப்பற்றியவளாய்த் தன் உயிர்த்தோழியான சித்திரலேகைக்கு அச் செய்தியைத் தெரிவித்து, அவள்மூலமாக, அந்தப்புருஷன் கிருஷ்ணனுடைய பௌத்திரனும் பிரத்யும்நனது குமாரனுமாகிய அநிருத்தனென்று அறிந்து கொண்டு 'அவனைப்பெறுதற்கு உபாயம்செய்யவேண்டும்' என்று அத் தோழியை வேண்ட, அவள் தன் யோகவித்தைமகிமையினால் துவாரகைக் குச்சென்று அநிருத்தனைத் தூக்கிக்கொண்டுவந்து அந்தப்புரத்திலே விட, உஷை அங்கு அவனோடு இருக்க, இச்செய்தியைக்காவலாளராலறிந்த அந்தப் பாணன் அநிருத்தனை நாகாஸ்திரத்தினாற் கட்டிப்போட்டிருக்க, துவாரகை யிலே அநிருத்தனைக் காணாமல் யாதவர்களெல்லாரும் கலங்கியிருந்தபோது நாரதமகா முனிவனால் நடந்தவரலாறு சொல்லப்பெற்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணபக வான், தனக்குவாகனமான கருடனை நினைத்தருளி, உடனே வந்துநின்ற அக்கருடாழ்வானது தோளின்மேலேறிக்கொண்டு, பலராமன் முதலானா ரோடுகூடப் பாணபுரமாகிய சோணிதபுரத்துக்கு எழுந்தருளிப் பெரும்போர் செய்து சுதரிசனமென்கிற தனது சக்கரத்தைப் பிரயோகித்துப் பாணனது ஆயிரந்தோள்களையும் தாரைதாரையாய் உதிரமொழுக அறுத்து அவனுயி ரையும் சிதைப்பதாக இருக்கையில், சிவபிரான் வேண்டியபடி அவ்வாணனை நான்குகைகளோடும் உயிரோடும் விட்டருளின னென்பதாம்.

இடப்பக்கத்துக்கை ஐந்நூற்றிலும் ஐந்நூறுவிற்பிடித்து வலப்பக்கத்துக் கை ஐந்நூற்றினாலும் அம்புகள் தொடுத்துப் போர்புரிபவனாதலால், 'புயப் போர் வாணன்' என்றார். (பிரான் என்பதன் பெண்பால்-பிராட்டி.) இளைஞ ரென்ற சொல்லில், பாண்டவர்மனைவியான திரௌபதியையும், சாத்தகி யையும் அடக்கவேண்டும்; அவர்கள் உடனிருந்தது, 41, 48 - ஆங் கவிகளில் விளங்கும். இளைஞர் என்பதில் பகுதியாகிய இளமையென்பது, ஈறுபோய் இடை அகரம் ஐயாயிற்று; ஞ் - பெயரிடைநிலை; உம் - இறந்தது தழுவிய எச்சம்.

[இதுவும் அது.]

ரு. செய்வராலினமுகளுந்திருநாடுபெறநினைவோசென்றுமீளப், பைவராயருங்கானிற்பயின்றுதிரிதரநினைவோ பகைத்தபோரி, லுய்வ ராரெனவிரைவினுருத்தெழுந்துபொரநினைவோ வுண்மையாக,வைவ ராமவனிபர்க்குநினைவே தென்றருள்புரிந்தானமரர்கோமான்.

(இ - ள்.) 'செய் - கழனிகளிலே, வரால் இனம்-வரால்மீன்களின்கூட் டம், உகளும் - துள்ளப்பெற்ற, திரு நாடு - அழகிய குருநாட்டை, பெற - (சமாதானத்தாற்) பெற்றுக்கொள்ள, நினைவோ-எண்ணமோ? மீளசென்று - மறுபடியும் போய், பைவர் ஆய் - துன்பமனுபவிப்பவராய், அருங் கானில் - (வசித்தற்கு) அருமையான காட்டிலே, பயின்று திரிதர - பொருந்திச் சஞ்ச

ரிக்க, நினைவோ - எண்ணமோ? பகைத்த போரில் (ஒருவரோடொருவர்) பகைத்துச்செய்கிற யுத்தத்தில், உய்வர் ஆர் என - ('நமக்குளதிரிற்) பிழைப்ப வர் யார்?' என்றுகருதி, விரைவின் - விரைவாக, உருத்து எழுந்து—கோபங் கொண்டு புறப்பட்டு, பொர - போர்செய்தற்கு, நினைவோ! - எண்ணமோ? ஐவர் ஆம் அவனிபர்க்கும்-ஐந்து அரசர்களுக்கும், உண்மை ஆக நினைவு எது- மெய்ம்மையாக எண்ணம் யாது?' என்று—, அமரர் கோமான்-தேவர்கட்குத் தலைவனான கண்ணபிரான், அருள்புரிந்தான் - கருணையோடு வினவியருளி னான்; (எ - று.)

'போரின்றிச் சமாதானத்திலே இராச்சியங்கிடைப்பதானால் மாத்திரம் அதனைப்பெற்றுக்கொண்டு வாழப் பிரியமா? அல்லது, முன்பு பன்னிரண்டு வருஷம் வாசஞ்செய்து பழகியுள்ள கொடியவனத்திற்கே மீளவுஞ்சென்று ஆயுளுள்ளவளவும் அங்குச் செல்வமின்றி வறுமைத்துன்பத்துடனே வசிக்கப் பிரியமா? அன்றி, மானத்தையும் வீரத்தையுமே முக்கியமாகக் கொண்டு துணிவாகச்சென்று துரியோதனாதியரை யெதிர்த்துப்போர்சென்று வென்று இராச்சியத்தைப் பெறப் பிரியமா? உங்கட்குத் தனித்தனியுள்ள உத்தேசத் தைச்சொல்லுங்கள்' என்று கண்ணபிரான் பஞ்சபாண்டவரைநோக்கி வினவி யருளினன் என்பதாம். "போர்வீரர்தம்மோடும் போந்தரசு கொள்வீரோ, பார்வீரரென்று பரசியக்கால் - ஓர்வீர்நீர், உய்வீராய் முன்னடைந்த வெங்கா னம்போவீரோ, ஐவீருஞ்சொல்வீ ரமர்ந்து" என்றார் பாரதவெண்பாவிலும். மூன்றாம் வாக்கியத்தில் 'பொர' எனவருதலால், முதல் வாக்கியத்தில் 'பெற' என்றது - சமாதானத்தா லென்றதாயிற்று. கழனியை 'செய்' என்பது - பன்றி நாட்டார் வழங்குந் திசைச்சொல்; செய் - கழனியாதலை 'நன்செய்', 'புன்செய்' என்ற விடங்களிலும் காண்க. வரால் என்றது 'வராலினம்' என் றதனால், வாளை கயல் மலங்கு முதலிய மற்றும்பலசாதிகள் கொள்ளப்படும். "செய்வராலினமுகளும்" என்றதனால், நிலவளத்துக்குக் காரணமான நீர் வளத்தின்மிகுதி கூறியவாறு. திருநாடு - செல்வம் நிரம்பிய நாடுமாம்.

ஓகாரம் மூன்றும் - ஐயவினா. பைவு - பை என்னும் பகுதியடியாப் பிறந்த தொழிற்பெயர்; வருந்துதலென்று பொருள்; (இது - தல் விகுதி பெற்று, பைதல் எனவும் நிற்கும்.) அதனையுடையவர் - பைவர். 'உய்வரார்' என்றது, எவரும் நமக்குமுன் எதிர்ப்பவர் பிழையாரென்ற துணிவை விளக் கும். கான் - கானநமென்ற வடசொல்லின் விகாரம். ஐவராம் அவனிபர் - பஞ்சபாண்டவர்க்குத் தொகைக் குறிப்பு; இது - இங்கே, முன்னிலையிற் படர்க்கை வந்த இடவழுவமைதி. அரசர்களான உங்களனைத்துபேர்க்கும் என்க. அவநிபர் என்ற வடசொல் - பூமியைக் காப்பவரென்று பொருள் படும்; அவநி - பூமி. அமரர் - (அமிருதமுண்டதனால்) மரணமில்லாதவர்; வடசொல். அமரர்கோமான் - தேவாதிதேவன். (ரு)

[சமாதானத்திற் காரியத்தை முடிக்கவேண்டுமென்று தருமன் கண்ணனை நோக்கிக் கூறுதல்.]

கூ. வயிரமெனுங் கடுநெருப்பை மிகமூட்டி வளர்க்கினுயர் வரைக்காடென்னச், செயிரமரில் வெகுளிபொரச் சேரவிருதிறத் தேமுஞ் சென்றுமாள்வேங், கயிரவமுந் தாமரையுங் கமழ்பழனக் குருநாட்டிற் கலந்துவாழ, வுயிரனையாய் சந்துபட வுரைத்தருளென் றானறத்தி னுருவம்போல்வான்.

(இ - ள்.) 'உயிர் அனையாய் - (எங்கட்கு) உயிரை ஒத்தவனே!—வயிரம் எனும் கடுநெருப்பை - பகைமையாகிய கொடியதீயை, மிகமூட்டி வளர்க்கின் - மிகுதியாக மூளச்செய்து விருத்திபண்ணினால், உயர் வரை காடு என்ன - உயர வளர்ந்த மூங்கிற்காடு (தானே அழிதல்) போல, செயிர் அமரில் - உக்கிரமான யுத்தத்தில், வெகுளி பொர - கோபத்தோடு போர்செய்தலால், சேர - ஒரு சேர, இருதிறத்தேமும் - (துரியோதனாதியரும் நாங்களுமாகிய) இரண்டு பக்கத்தாரும், சென்று மாள்வேம் - போய் அழிவோம்; (அங்ஙனம்அழியாமல்),—கயிரவமும் தாமரையும் கமழ்பழனம் குருநாட்டில்-ஆம்பல் மலர்களும் தாமரை மலர்களும் வாசனை வீசுகின்ற கழனிகளையுடைய குருநாட்டிலே, கலந்து வாழ - (நாங்கள் ஒருவரோடொருவர் பகையின்றிக்) கூடிவாழும்படி, சந்துபட - சமாதானமுண்டாக, உரைத்தருள் - (நீ அவர்கட்குத் தூது) சொல்லியருள்வாய்,' என்றான் - என்று (கண்ணனை நோக்கிச்) சொன்னான்; (யாவனெனில்,)—அறத்தின் உருவம் போல்வான் - தருமத்தினது வடிவத்தையொத்தவனான யுதிட்டிரன்; (எ - று.)

"வயிரமெனுங் கடுநெருப்பை மிகமூட்டி வளர்க்கின்" என்றவிடத்து **உருவகமும்**, 'வரைக்காடென்னமாள்வேம்' என்றவிடத்து **உவமையும்** உள்ளன. மூங்கிற்கூட்டம் ஒன்றோடொன்று உராய்ந்து தீப்பற்றி எல்லாம் அழிதற்கு உவமை. வீரரின்தன்மை - வைரம்: வடமொழித் தத்திதாந்த நாமம். அது - வயிரம் என முதற்போலிபெற்றது; கயிரவம் என்பதும் இவ்வாறே: சேர்ந்தாரைக் கொல்லுதலால், வைரம் நெருப்பாக உருவகப்படுத்தப்பட்டது; ("சினமென்னுஞ் சேர்ந்தாரைக்கொல்லி யினமென்னும், ஏமப்புணையைச் சுடும்" என்றார் திருவள்ளுவரும்.) மூட்டி, மூள் என்பதன் பிறவினையான மூட்டு - பகுதி. வரையென்னும் கணுவின்பெயர் - அதனையுடைய மூங்கிலுக்குச் சினையாகு பெயர். இருதிறத்தேம் - படர்க்கையை உளப்படுத்திய தன்மைப்பன்மை. பகலிலே சூரியனைக்கண்டு மலரத்தக்க தாமரையும் இரவிலே சந்திரனைக்கண்டு மலரத்தக்க ஆம்பலும் ஒருங்கு கூடியுள்ள கழனிகளையுடையதென நாட்டை வருணித்ததனால், 'ஒன்றுக்கு ஒன்று மாறுபாடுள்ள அசேதநங்களும் ஒற்றுமைப்பட்டு வாழுமிடத்து, பகுத்தறிவுடைய மனிதருள்ளுஞ் சிறந்த அரசராகிய நாங்கள் கூடி வாழாதிருப்பது தகுதியோ? எனக் குறிப்பித்தபடி.

க்கரவம் வடசொல். தாமரை - தாமரஸம் என்னும் வடமொழியின் திரிபு. பாண்டவர்க்குக் கண்ணன் உயிரோடொத்த நண்பனாதலாலும், உடம்பினுள் உயிர்போல உயிர்க்குள் உயிராய்ப் பரமாத்மா ஜீவாத்மாவினிடத்து அந்தரியாமியாய்த் தங்குதலாலும், 'உயிரனையாய்' என்றது ஏற்கும். சந்து - ஸந்தி என்னும் வடசொல்லின் திரிபு. உருவம் - ரூப மென்னும் வடசொல்லின் விகாரம். அறத்தினுருவம் போல்வான் - நூல்களிற் கூறப்பட்ட தருமங்களெல்லாம் நிறைந்தவ னென்றபடி. (சு)

[சமாதானத்திற்கு வராத அவர்களை அழிப்பது தகுதியென்று கண்ணன் கூறுதல்.]

எ. அரவுயர்த்தோனுடன் மறுசூதாடிநீர் வென்றவந்நாளவன்
றான்சொன்ன, விரதமொழிதவிராமல் வெங்கானம் போய்மீண்டீர்
வெய்யோனுங்கள், குருநிலத்திற்பாதியினிக் கொடாதிருந்தா லாங்
கவனைக் கொன்றுபோரி, லிருநிலத்தையாளவினித் துணிவதே கட
னென்றா னெம்பிரானே.

(இ - ள்.) 'அரவு உயர்த்தோனுடன் - பாம்புக்கொடியை உயர எடுத்தவனான துரியோதனனுடனே, மறு சூது ஆடி - இரண்டாம் முறை சூதாட்டமாடி, நீர் வென்ற அ நாள் - (அவ்வாட்டத்தில்) நீங்கள் சயித்த அக்காலத்தில், அவன்தான் சொன்ன - அத்துரியோதனன் கூறிய, விரதம் மொழி - கட்டளையாகிய வார்த்தை, தவிராமல் - தப்பாமல், வெம் கானம் போய் மீண்டீர் - கொடிய வனத்திற்கு(ப் பலவருஷகாலஞ்) சென்று திரும்பி வந்துவிட்டீர்கள்; இனி - இப்பொழுது, வெய்யோன் - கொடுமையுடையவனான துரியோதனன், உங்கள் குரு நிலத்தில் பாதி - குருநாட்டில் உங்களுக்கு உரிய அரைப்பங்கை, கொடாது இருந்தால் - கொடாமலிருப்பானானால், ஆங்கு - அவ்விடத்தில், அவனை - அந்தத்துரியோதனனை, போரில்-யுத்தத்தில், கொன்று—, இரு நிலத்தை - இருதிறத்தாருடைய இராச்சியத்தையும் [பூமிமுழுவதையும்], ஆள - அரசாளும்படி, துணிவதே - நிச்சயிப்பதே, இனி கடன் - இனிமேற் செய்தற்கு உரிய கடமையாம்,' என்றான் - என்று கூறினான், (யாவனெனில்),—எம் பிரான் - நமக்கெல்லாந் தலைவனாகிய கண்ணபிரான்; (எ - று.)

'மறுசூதாடிவென்ற' என்றது, முதலில் ஆடிய சூதாட்டங்களில் தோற்றுத் தாங்கள் அனைவரும் துரியோதனனுக்கு அடிமைப்பட்ட தன்மை நீங்குமாறு திரௌபதியின் வார்த்தைப்படி தருமபுத்திரன் மீண்டும் ஓராட்டமாடி அதில் வென்று அடிமையொழிந்ததை, 'அந்நாள் அவன்தான் சொன்னவிரதமொழி' என்றது; அதற்கு முன் அவன் "தந்தைதனருளாற்பெற்றீ ருரிமையுந் தம்பிமாரும், பைந்தொடிதானும் நீயும் பதிபெயர்ந்து உயர்ந்தவேயின், வெந்தழலனையகானின் வெளிப்படாதுறைமின்இன்றே,இந்தமாதரணிகைவி

ட்டேகுமி னெழுமி னென்றான்" என்றதை; இதன் கருத்து, கீழ் "அரிவை யோடகன்று நீவிரைவிரும் அடவியெய்திச், சுரர்தினமீராறு அங்கண்துன்னு திர் மன்னுநாட்டின்,ஒருவரும் அறியாவண்ணம் ஒருதினம் உறைதிர் உங்கள், பெருவிறலரசும் வாழ்வும் பின்னுறப்பெறுதிர்" என்று, பன்னிரண்டுவருஷம் வனவாசமும் ஒருவருஷம் அஜ்ஞாதவாசமும் செய்துவந்தால் நாடுபெறுவதாக விவரிக்கப்பட்டது. 'வெங்கானம் போய் மீண்டீர்' என்றதில், அஜ்ஞாதவாச மும் அடக்கப்பட்டது. 'விரதமாவது - இன்ன அறம் செய்வே னென்றும், இன்னபாவம் ஒழிவேனென்றும் தம் ஆற்றலுக்கு ஏற்ப வரைந்துகொள்வது' ஆதலின், இங்கே பன்னிரண்டுவருஷம் வனவாசமும் ஒருவருஷம் அஜ்ஞாத வாசமும் செய்துதீர்வோ மென்று தருமன் உறுதிப்பாடு செய்துகொள்ளுதற் குக் காரணமாகத் துரியோதனன் சொன்ன வார்த்தை, 'விரதமொழி' எனப் பட்டது. வ்ரதம் - வடசொல்: அது திரிந்தது: நியம மென்றபடி. இனி, மாஸம் - மாதம், ச்வாஸம் - சுவாதம் என்பனபோல, விரஸ மென்னும் வட மொழி விரதமெனத் திரிந்ததாகக் கொண்டு, இனிமையில்லாத பேச்சு என வும் கொள்ளலாம்.

தனது கொடுமைக்கு அறிகுறியாகத் துரியோதனன் பாம்பைத் தனது கொடியிற் கொண்டனன்; அது - அவனது நன்றியறிவின்மை, எப்பொ ழுதும் வக்கிரகதியிற்செல்லுந் தன்மை, நாவிரண்டுடைமை என்பவற்றிற்கும் அறிகுறியாகின்றது. 'அரவுயர்த்தோன்' என்ற விடத்தில் அரா என்ற குறி யதன்கீழ் ஆக் குறுகிற்று. பாதி - பகுதி என்பதன் மரூஉ. கீழ்த் தருமன் 'அறமொன்றின்றிப் பெருஞ்சமரம் விளைக்குமது கடனன்று' என்றதை கண்ணன் 'ஆங்கவனைக்கொன்று போரில் இருநிலத்தையாள வினித்துணி வதே கடன்' என மறுத்துக் கூறினன். கொலை பொதுப்படக் கொடியதா யினும், சத்தியத்திற்குக் கட்டுப்படாத அவனைக் கொல்வது பாவமாகாது, தருமத்தின் பாற்படு மென்றபடி. 'எம்பிரான்' என்பதில்—எம் என்ற பன்மை - எல்லா வுயிர்களையும் உளப்படுத்தியது, 'இனி' என்ற இடைச் சொல் - இரண்டாமடியில் நிகழ்காலத்தையும், மூன்றாமடியில் எதிர்காலத் தையும் காட்டிற்று. (எ)

['பலரைக்கொல்லுமாறு போர்செய்வது தகுதியன்று' என்று தருமன் கூறுதல்.]

அ. குரவரையுங்கிளைஞரையுங்குலத்துரியதுணைவரையுங்கொன் றுபோர்வென், றரவநெடுங்கடலாடையவனியெலாந் தனியாளுமரசு தன்னிற், கரவுறையுமனத்தாதைமுனிக்குரைத்தமொழிப்படியேகா னந்தோறு, மிரவுபகற்பலமூலசாகநுகர்ந்துயிர்வாழ்தலினிதுநன்றே.

இதுவும், அடுத்த கவியும் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) குரவரையும் - பெரியோர்களையும், கிளைஞரையும் - உறவின ரையும், குலத்து உரிய துணைவரையும்-ஒரு குலத்திலே பிறந்த(அன்பு செய்

த்ற்கு) உரிய தம்பிமார்களையும், போர் - யுத்தத்திலே, கொன்று—, வென்று ஜயித்து, அரவம் நெடுங் கடல் ஆடை அவனி எலாம் - ஆரவாரத்தையுடைய பெரியகடலை ஆடையாகவுடைய பூமிமுழுவதையும், தனி ஆளும் - (மற்றொருவருமின்றித்) தனியே அரசாளுகின்ற, அரசுதன்னின் - அரசாட்சியைக் காட்டிலும்,—கரவு உறையும் மனம் தாதை - வஞ்சனைபொருந்திய மனத்தையுடைய பெரியதந்தையான திருதராட்டிரன், முனிக்கு உரைத்த - சஞ்சயமுனிவனிடத்துச் சொல்லியனுப்பிய, மொழி படியே-சொல்லின்படியே, கானம் தோறும் - காடுகள்தோறும் (சென்று), இரவு பகல்-இராத்திரியிலும் பகலிலும், பலம் மூலம் சாகம் நுகர்ந்து - பழங்களையும் கிழங்குகளையும் இலைகளையும் உண்டு, உயிர் வாழ்தல் - பிழைத்திருத்தல், இனிது நன்றே-மிகவும் நல்லதேயாம்; (எ - று.)

அரசுதன்னின், உயிர்வாழ்தல், இனிதுநன்று என இயையும்.

குரவர் என்றது -(பெரியபாட்டனாராகிய) பீஷ்மர், (முதலாசிரியராகிய கிருபர், (இரண்டாமாசிரியராகிய) துரோணர், (அவரதுமகனான) அசுவத்தாமா,(சிற்றப்பனாகிய) விதுரன் முதலியோரை. குரவர்-குரு என்பதன் பன்மையான குரவஃ என்னும் வடசொல்லின் திரிபு. கிளைஞர் என்றது - சகுனி முதலியோரை. கிளைஞர் என்ற சொல்லில், நண்பரும் அடங்குவர். கிளைஞர் - மரத்துக்குக் கிளைபோல ஒருவனுக்கு அங்கமாகுபவர் எனக் காரணப் பெயர். துணைவர் - துரியோதனனுதியர். அரவம் - ரவமென்னும் வடசொல், ரகரத்துக்கு அகரம் மொழிமுதலாக முன்வரப்பெற்றது; இனி, அரவமென்பதை-அரா என்னுந் தமிழ்மொழியின் விகாரமாகிய அரவு என்பது அம்சாரியைபெற்றதெனக்கொண்டு, அரவம் - ஆதிசேஷனாற் சுமக்கப்பட்ட,அவனி-பூமி யென்னலுமாம். பூமியைச்சூழ்ந்த கடலை, பூமியாகிய பெண் உடுக்கும் ஆடையாகக் கூறுதல், கவிமரபு; அவநி என்ற வடமொழிப்பெயர் - அரசர்களாற் பாதுகாக்கப்படுவதென்று காரணப்பொருள் பெறும்; அவநம் - காத்தல். இங்கு, எலாம் என்ற பெயர் - பொருளின் பன்மை குறியாமல் ஒரு பொருளின் பலவிடங் குறித்தது. தனி ஆளுதல்-ஏகசக்கராதிபத்தியமுமாம்.

தாதை - தாத என்னும் வடசொல்லின் திரிபு. இரவு பகல் - உம்மைத்தொகைமேல் வந்த ஏழாம் வேற்றுமைத்தொகை. பலமூலஸாகம் என்ற உம்மைத்தொகை - வடநூல் முடிபு. இனி, பல என்பதைத் தமிழாகக்கொண்டு அநேகமாகிய வேர்களையும் தழைகளையும் என்னவுமாம். இனிது நன்று - ஒருபொருட்பன்மொழி. இங்கே, மிகுதி குறித்தது. இனி, இம்மைக்கு இனிது, மறுமைக்கு நன்று என்றதாகவும் கருத்துக் கொள்ளலாம். "நன்று பெரிதாகும்" என்ற தொல்காப்பியத்தால், நன்று என்பது - பெரிதென்னும் பொருளுணர்த்துதலால், நன்று இனிது என இயைத்து, மிகவும் இனியது என்று கூறுதலுமாம்.

(அ)

['அது தகுதியன்று' என்று கண்ணன் கூறுதல்.

கூ. கோதிலா னிந்தமொழிகூறுதலு மாமாயன் கூறலுற்றான், மோதமருக்கிளைத்துநீர் மொய்த்தபெருங் கானகத்தே முடுகிச்சென் றுற், பூதலத்தோரேசாரோ புகன்றபெரு வஞ்சினமும் பொய்த்தி டாதோ, நீதியோவெனவுரைத்தா னங்கதற்கு நிகழ்தரும னிகழ்த்த லுற்றான்.

(இ-ள்.) கோது இலான் - குற்றமில்லாதவனான தருமபுத்திரன், இந்த மொழி - இவ்வார்த்தையை, கூறுதலும் - சொன்னவளவிலே, மா மாயன் - மிக்க மாயையையுடையவனான கண்ணன், கூறல் உற்றான் - சொல்லத் தொடங்கினவனாய்,—'நீர் - நீங்கள், மோது அமருக்கு இளைத்து - தாக்கிச்செய்யும் போருக்குப் பின்னிடைந்து, மொய்த்த பெருங் கான் அகத்தே-அடர்ந்த பெரிய காட்டினிடத்திலே, முடுகி சென்றால் - விரைந்துசெல்வீர்களானால், பூதலத்தோர் ஏசாரோ - பூமியிலுள்ளவர் யாவரும் இகழமாட்டார்களோ? புகன்ற பெரு வஞ்சினமும் பொய்த்திடாதோ-(திரௌபதியைத் துகிலுரிந்த காலத்தில் நீங்கள் சபையிற்)சொன்ன பெரியசபதமும் பொய்யாகிவிடாதோ? நீதியோ - (நீங்கள் அப்படி செய்வது) ராஜதருமமாகுமோ?' என - என்று, உரைத்தான் - கூறியருளினான்; ஆங்கு - அப்பொழுது, அதற்கு - அக்கண்ணன் வார்த்தைக்கு, (உத்தரத்தை), நிகழ் தருமன்-விளங்குகிற யுதிட்டிரன்; நிகழ்த்தல் உற்றான் - கூறத் தொடங்கினான்; (எ - று.)—அதனை, அடுத்த இரண்டு கவிகளிற் காண்க.

'சமாதானத்தால் இராச்சியத்தைப் பெற்றாற் பெறுவது: இன்றாயின், போர் செய்து சுற்றத்தாரைக்கொன்று பெறுதலினும் வனத்திற்சென்று வசித்தலே மேல்' எனத் தருமன் சொன்ன கருத்தில், துரியோதனன் சமாதானத்தில் இராச்சியங்கொடானாதலால், போர்செய்யாது வனம்புகுதலே பலிப்பது எனக் கருதி, கண்ணன் அது தகுதியன்றென நியாயங் காட்டி விளக்கினான்; அதனால், தருமபுத்திரன் சிறிது கருத்துமாறி வேறு கூறுவன்.

துரியோதனன் சகுனியைக்கொண்டு சூதாடி வென்று பாண்டவரை அடிமைப்படுத்தியபின் திரௌபதியைத் துச்சாதனனைக் கொண்டு கூந்தல் பிடித்து இழுத்துவந்து துகிலுரிந்தும், மடியின்மேல் உட்காரென்று சொல்லியும் பங்கப்படுத்திய பொழுது, திரௌபதி 'அத் தொடை வழியாகத் துரியோதனனுக்கு உயிர் நீங்குக' என்று சபித்து, துரியோதனாதியர் நூற்றுவரையும் கொன்று வெற்றிமுரசறையும் பொழுதே விரித்த கூந்தலை யான் எடுத்து முடிப்பேன்' என்று பிரதிஜ்ஞை செய்ய, அப்பொழுது 'துரியோதனாதியர் நூற்றுவரையும் நானே கொல்வேன்' என்றும், 'துச்சாதனனைக் கொன்று அவனுடம்பி னிரத்தத்னீதக் குடிப்பதன்முன் கையினால் நீரெடுத்துக் குடிப்பதில்லை' என்றும், 'எனது கதாயுதத்தால் நீரையடித்து அங்குத்

தெறிக்குந் துளிகளையே உண்டு உயிர்வாழ்வேன்' என்றும் வீமனும், 'இங்ஙனம் துரியோதனன் துஷ்டகாரியம் செய்தற்குப் பெருந்துணையாய் நின்ற கர்ணனைப் போரிற் கொல்வேன்' என்று அருச்சுனனும், சகுனியின் தந்தையைத் தான் கொல்வதாக நகுலனும், சகுனியைக் கொல்வதாகச் சகதேவனும் சபதஞ் செய்ததைக் கீழ்ச் சூதுபோர்ச் சருக்கத்திற் காண்க: போரில்லாவிடின் இச்சபதமொன்றும் நிறைவேறா தாதலால், 'புகன்றபெரு வஞ்சினமும் பொய்த்திடாதோ' எனப்பட்டது. கொடிய பகைவரைக் கொல்லுதற்குக் கூசுதலும், இராச்சியத்தைப்பெற முயலாமையும், சபதந்தவறுதலும் அரசர்க்குச் சிறிதுந்தருமமல்ல வாதலால், 'நீதியோ'என்றான். லோகாபவாதத்திற்குப் பயப்படுவது எல்லாவற்றினும் முக்கியமாதலால், 'பூதலத்தோரேசாரோ' என அதனை முதலிற் கூறினன்.

கோது-மனமொழி மெய்களின் குற்றங்களாகிய தீயசிந்தை, தீயசொல், தீயசெயல் என்பன. மாயையையுடையவன், மாயன்; மாயையாவது - செய்தற்கு அரியன செய்யுந் திறம்; பிரபஞ்சகாரணமான மூலப்பிரகிருதியுமாம்: ஆச்சரியகரமான குணங்களும் செயல்களு மென்னலுமாம். இனி, மாயை போலக் கருநிறமுடையா னென்றும் கொள்வர். ஏசாரோ - தவறாமல் ஏசுவர்; இரண்டு எதிர்மறை - உடன்பாட்டோடு தேற்றமும் உணர்த்திற்று: பொய்த்திடாதோ என்பதிலும் இவ்வாறே; பொய்க்கவே பொய்க்கு மென்க. அமர் - ஸமரமென்ற வடசொல்லின் விகாரம். நிகழ்தல் - ஒளி செய்தல். (கூ)

[இதுவும், மேற்கவியும் - கண்ணனுக்குத் தருமன்
தூது பேசும் விதங் கூறுதல்.]

கO. நீதூது நடந்தருளி யெமதுநினைவவர்க்குரைத்தா னினைவின் வண்ணந், தாதூதியளிமுரலுந் தண்பதியுந் தாயமுந்தான் றாரானாகின்,மீதூதுவளைக்குலமும் வலம்புரியு மிகமுழங்க வெய்யகாலன்,மாதூ தர்மனங்களிக்கப் பொருதெனினும் பெறுவனிது வசையுமன்றே.

இதுமுதல் மூன்று கவிகள் - ஒரு தொடர்.

(இ - ள்.) நீ - , தூது நடந்தருளி - (எங்களுக்காகத் துரியோதனனிடம்) அருளுடன் தூது சென்று, எமது நினைவு அவர்க்கு உரைத்தால்-எங்களுடைய எண்ணத்தை அவர்கட்குச்சொன்னால், நினைவின்வண்ணம்-(நமது) எண்ணப்படி, தாது ஊதி அளி முரலும் தண் பதியும் - பூ விதழ்களை (வாயினால்) ஊதி வண்டுகள்ஒலித்தற்கு இடமான குளிர்ச்சியாகிய நாட்டின்பாகத்தையும், தாயமும் - அப் பங்குக்கு உரிய செல்வ அதிகாரங்களையும், (துரியோதனன் கொடுப்பான்); தான் தாரான் ஆகில் - அவன் (அப்படி நமக்குக்) கொடாமற் போவானானால், மீது - அதற்குமேல்,—ஊது வளை குலமும் - ஊதப்படுகிற (சாதாரணமான) சங்குகளின் கூட்டங்களும், வலம் புரியும் - (சிறந்த) வலம்புரிச்சங்குகளும், மிக முழங்க - மிகுதியாக ஒலி செய்யவும்,

வெய்ய காலன் மா தூதர் மனம் களிக்க - கொடியயமனது பெரிய தூதர்கள்-மனம் மிக மகிழவும், பொருது எனினும் - போர்செய்தாயினும், பெறுவன் - (இராச்சியத்தைப்) பெறுவேன்; இது-இங்ஙனம் முதலிற் சமாதான வழியை முயன்று அது கூடாவிட்டால் பின்பு போர்செய்வது, வசையும் அன்றே - பழியுமாகாதே; (எ - று.)

இப்படி செய்வதில் குரவர்முதலியோரைக் கூசாது கொன்றானென்ற பழிப்பும் போருக்கு அஞ்சி வனம்புகுந்தானென்ற பழிப்பும் ஆகிய இரண்டுக்கும் இடமில்லையென்ற கருத்தால், 'வசையுமன்று' என்றான். முதல் மூன்று உபாயங்களில் வழிப்படாத எதிரிகளை முடிவில் தண்டோபாயத்தால் தொலைத்தல் இராசநீதியாதலால் அது பழிபாவங்கட்கு இடமாகாது என்பது கருத்து. பொறுமையில்லாமல் உறவினர்முதலானவர்களை அழிக்கத் தொடங்கிவிட்டோமென்று பின்பு ஒருவர் சொல்லுதற்கு இடமில்லாதபடி பகைவர் கொள்கையை முழுதும் தெளிவாக முன்னமே அறிந்திடுதல் அவசியம்; ஆதலால், முன்ஒருமுறை புரோகிதன் தூதுசென்றதேயன்றி மீண்டும் ஒருமுறை எல்லாவுபாயங்களிலும் வல்லவனான நீயே நேரிற் சென்று தந்திரமாகக்கேட்டபின்பும் துரியோதனன் இராச்சியபாகம் கொடுத்திடாது மறுப்பானாயின் அதன்பிறகு நாம் அப்பக்கத்தாரைப் போரில் அழிப்பது தவறாகாது; ஆனதுபற்றி, நீ எங்கட்காக ஒருகால் தூது சென்றருள வேண்டும் என்று வேண்டியபடியாம். "நின்னைச் செலவிட்டால் நீர்நாடு தாரானேற், பின்னைப் பொருகை பிழையன்றே—உன்னைத்தான், மாதவனே மாயவனே மாலவனே மற்றெமக்கோர், தூதுவனே யாக்கத் துணி" என்பது பாரத வெண்பா.

நினைவின் வண்ணம் தாரானாகில் என இயையும். தாது - மகரந்தப்பொடியுமாம். அளி - வடசொல். தாதூதி யளிமுரலும், தண் என்ற அடைமொழிகள் - நாட்டின் நிலவள நீர்வளங்களை உணர்த்தும். வளைக்குலம்-ஒன்றன் கூட்டத்தற்கிழமைப்பொருளில் வந்தஆறும்வேற்றுமைத்தொகை. பின்னே 'வலம்புரி' என்றமையின், 'வளைக்குலம்' என்றது, இடம் புரியைக் குறிக்குமென்னலாம். வளை - (உள்ளே) சுழிந்த வடிவமுடையது; வலம்புரி-வலப்பக்கத்தாற் சுழிந்திருப்பது; காரணப்பெயர்கள். (வலம்புரிக்கு எதிர் - இடம்புரி.)இடம்புரிச்சங்கு ஆயிரஞ்சூழ்ந்தது வலம்புரியென நூல்கள் கூறும்; என்பது, சாதாரணசங்கத்தினும் வலம்புரிச்சங்குக்கு ஆயிரமடங்கு அதிகமாகவுள்ள சிறப்பைத் தெரிவிப்பதாம். வெற்றிச்சங்கு, மங்கலச்சங்கு கொடைச்சங்கு என்ற மூவகையுள், இங்குக் கூறியன-வெற்றி குறிப்பன. யமதூதர்கள் பயங்கரமான பெரியவடிவங்கொண்டு வருதல் இயல்பாதலாலும், அவர்கள் உயிரைத் தவறாது கொண்டேவிடுவ ராதலாலும், அவர்களை 'மாதூதர்' என விசேடித்துக் கூறினன். அவர்கள் பலபிராணிகளைச் சிரமமில்லாமல் எளிதிற் கொண்டுபோதற்குப் போர் கருவியாகுதலால், 'காலன்தூதர் மனங்களிக்கப் பொருது' எனப்பட்டது. வசையுமன்று என்ற உம்மையை ஒழியிசைப் பொருளதாக்கி, புகழாகுமென்றும் கருத்துக்கொள்க. (௧௦)

கக. முந்தூர் வெம்பணிக் கொடியோன் முதூரி னடந்துழவர் முன்றிலோறுந், நந்தூரும் புனனாட்டின் றிறம்வேண்டு நாடொன்று நல்கானாகி, லைந்தூர் வேண் டவைவயிலெனி லைந்திலம் வேண் டவை மறுத்தா லடுபோர் வேண்டு, சிந்தூரத் திலகநுதற் சிந்தூரத்தின் மருப்பொசித்த செங்கண்மாலே.

(இ - ள்.) சிந்தூரம் சிந்தூரமென்னும் ஒருவகைச்செம்பொடியாலாகிய, திலகம் - திலகத்தை அணிந்த, நுதல் - நெற்றியையுடைய, சிந்துரத்தின் (குவலயாபீடமென்னும்) யானையினது, மருப்பு-தந்தத்தை, ஒசித்த - ஒடித்த, செம் கண் மாலே - சிவந்த திருக்கண்களையுடைய கண்ணனே!—முந்து ஊர்-விரைவாக ஊர்ந்துசெல்கின்ற,வெம் பணி-கொடிய பாம்பின் வடிவத்தை யெழுதிய, கொடியோன் - துவசத்தையுடையவனான துரியோதனனது, முது ஊரில் - பழமையான நகரமாகிய அஸ்தினாபுரியில், நடந்து - (நீ) சென்று,—உழவர் முன்றில் தோறும் - உழுது பயிர்செய்பவர்களது வீடு களின் முன்னிடங்களிலெல்லாம், நந்து ஊரும் - சங்குகள் தவழப்பெற்ற, புனல் - நீர்வளப்பத்தையுடைய, நாட்டின் - குருநாட்டினது, திறம் - பாகத்தை, வேண்டு - (அவனை) விரும்பிக்கேள்; நாடு ஒன்றும் நல்கான் ஆகில் - (அவன்) அந்நாட்டில் நமக்குஉரிய ஒருபங்கு முழுவதையுங் கொடுக்கச் சம் மதியானானால், ஐந்து ஊர் வேண்டு - (எங்கள் ஐந்துபேர்க்குமாக) ஐந்து ஊரை விரும்பிக்கேள்; அவை இல் எனில்-அந்த ஐந்து ஊரையும் கொடுப்ப தில்லையென்றால், ஐந்து இலம் வேண்டு - ஐந்துவீடுகளை விரும்பிக்கேள்; அவை மறுத்தால் - அவ்வைந்துவீடுகளையும் (கொடேனென்று) மறுப்பானானால், அடு போர் வேண்டு-கொல்லுதற்குஉரிய யுத்தத்தை விரும்பிவருவாய்; (எ - று.)

இராச்சியத்தைக் கேட்குமிடத்து, கொடுக்கச் சம்மதிப்படானானால், எங்களைவர்க்கும் தலைக்கு ஓர் ஊராக ஐந்து ஊரையாவது கேள்; அதுவும் இல்லையென்றால், தலைக்கு ஒருவீடாக ஐந்து வீட்டையாவது கேள்; இங்ஙனம் எங்களுக்காக நீதானே நேரிற்சென்று தாழ்ந்து யான்கூறியபடி இடங் கேட்கவும் அவன் ஐந்துவீடுதானும் கொடுத்திடே னென்றால், அப்பொழுது நாம் போர் செய்யக்கடவோமாக முடிவுகூறிவருவாய் என்பதாம். "ஆண்டு பதின் மூன்றுஞ் சென்றன வென்று உரிமை, வேண்டிவிடுக விறல்வேந்தீர்-வேண்டினாற்,பார்காட்டித் தந்தானேல் தந்தானும் தாரானேற், போர்காட்டிற் றன்றே போர" என்றபடி அவன் அரசுகொடேனென்று மறுப்பதே போர் செய்யுங்குறிப்பை விளக்குவதாயிருக்கவும், 'அவைமறுத்தால் அடுபோர் வேண்டு' என்றது - முன்பு 'வனவாச அஜ்ஞாதவாசங்களின்பின் அரசு கொடுப்பேன்' என்று வாக்குதத்தஞ்செய்தவன் இப்பொழுது அவ்வுறுதி மொழியை நிறைவேற்றாமற் பொய்த்ததுபோல, இப்பொழுது 'போர்செய் வேன்' என்கிறவன் பின்பு அதனையும்நிறைவேற்றாமற் பொய்த்துப்

போகாதபடி அதனையேனும் தவறாமல் நடத்துமாறு உறுதிசெய்துவருவாய் என்றபடி. "கார்தோற்றுப்போகத் தொடுக்குங்கரத்தானே, பார்வேண்டிற் பாம்புயர்த்தோன் தான்மறுத்தால்—ஊர்வேண்டில், ஆங்கவையுந் தான் மறுத்தா லைந்துமனை தான்வேண்டிப், பாங்குடன்நீ போதாய் பரிந்து," "மன்னவர்களெல்லாருந் தாமறியப் பார்வேண்டி, அன்னவனு மைந்தின் மறுத்தானேல்—பின்னைப், பொருபடைக்கைமாலே நீ போர்வேண்டிப் போதாய், அரவுயர்த்தோன் தன்பா லகன்று" என்பன பாரதவெண்பா.

நடந்து வேண்டு என இயையும். ஊர்பணி, அடுபோர் - வினைத் தொகைகள். மூந்தூர்கொடியென இயைத்து, சிறப்புப்பொருந்திய துவசம் அல்லது முந்திச்செல்லுகிற துவசம் என்றுங் கொள்ளலாம். பணீ என்னும் வடசொல்லுக்கு - படத்தையுடையது என்று பொருள்; (பணம் - படம்.) பணிக்கொடியோன் - பாம்புபோலக் கொடுமை யுடையவ னென்றுமாம். கொடியோன் என்பதை, நல்கான் என்பதற்கு எழுவாயாகவுங் கொள்ளலாம். உழவர் - மருத நிலமாக்கள். முதுமை + ஊர் = மூதூர்: பண்புப்பெயர். ஈறு போய் ஆதிநீண்டது. இல் + முன் = முன்றில்: முன்பின்னாகத்தொக்க ஆறும்வேற்றுமைத் தொகை; இது இலக்கணப்போலி யெனப்படும். நல்கான், நல்கு - பகுதி. இலம், அம் - சாரியை. வேண்டுதல் - பிரார்த்தித்தல். திலகம் - நெற்றிப் பொட்டு. ஸிந்தூரம், திலகம், ஸிந்துரம் - வடசொற்கள்.

பகைவர் அஞ்சத்தக்க பேராற்றலுடையவனே யென்பார், 'சிந்துரத் தின் மருப்பொசித்த செங்கண்மாலே' என்று விளித்தார். **சிந்துரத்தின் மருப்பொசித்த கதை:**—வில்விழாவென்கிற வியாஜம் வைத்துக் கம்சனால் வரவழைக்கப்பட்டு ஸ்ரீகிருஷ்ண பலராமர்கள் கம்ஸனரண்மனையை நோக்கிச் செல்லுகையில் அவனது அரண்மனைவாயில்வழியில் தம்மைக்கொல்லும்படி அவனாலேவி நிறுத்தப்பட்ட குவலயாபீடமென்னும் பட்டத்து யானை கோபித்துவர, அந்த யாதவவீரர் அதனையெதிர்த்து அதன்தந்தங்களிரண்டையும் சேற்றிலிருந்து கொடியை யெடுப்பதுபோல எளிதிற்பறித்து அவற்றையே ஆயுதமாகக்கொண்டு அடித்து அந்தமதயானையை உயிர்தொலைத்துவிட்டு உள்ளே போயின ரென்பதாம்.

செங்கண்மால் - செந்தாமரைமலர்போன்ற கண்களையுடைய திருமால்; [புண்டரீகாக்ஷன் என்றபடி.] அடியார்களை அருளுடன் நோக்கிநோக்கிக் கண்கள் சிவந்தனபோலும்; இதுவே கொடியவர்திறத்துக் கோபத்தாற்சிவந்ததுமாம். இங்கு 'செங்கண்மாலே' என்றது, உனது கண்ணோட்டத்தினால் நாங்கள் சமாதானத்தில் இராச்சியம் பெற்றுவாழக்கூடுமென்று குறிப்பித்தவாறும். மாலே, ஏகாரம்மிக்கது - விளிக்குறி. மால் - பெருமை. அடியார்கள் பக்கல் அன்பு, திருமகளிடத்துக்காதல், மாயை, கருநிறம் இவற்றை யுடையவன்.

(கக)

[அதுகேட்டு வீமன் வெறுத்துக்கூறுதல்.]

கஉ. மூத்தோன்மற் றிவையுரைப்ப விளையோன் வெஞ்சின மனத்தின் மூளமூள,நாத்தோமி லுரைபதறக் கதுமென வுற்றெழுந் திறைஞ்சி ஞாலமெல்லாம், பூத்தோனே பூந்தவிசிற் பூவைபுணர் மணிமார்பா புன்மை யாவுந், தீர்த்தோனே யூனமிலான் மானமிலா துரைப்பதற் கென்செய்வ தென்றான்.

(இ - ள்.) மூத்தோன் - (பாண்டவருள்) மூத்தவனான தருமன், இவை உரைப்ப - இவ்வார்த்தைகளைக் கூற,—மற்று - பின்பு,—இளையோன் - (அவனுக்கு) அடுத்த தம்பியான வீமன்,—வெம் சினம் மனத்தில் மூள மூள-கொடிய கோபம் மனத்திலே அதிகமாக மேன்மேல் உண்டாகிவளர, நா தோம் இல் உரை பதற - நாக்கிலிருந்துவருகிற குற்றமற்ற சொற்கள் குளற, கதும்என எழுந்து இறைஞ்சி உற்று - விரைவாக எழுந்து (கண்ண பிரானை) வணங்கிநின்று,—(அக்கண்ணனைநோக்கி),—'ஞாலம் எல்லாம் பூத்தோனே - உலகங்களெல்லாம் நாபித்தாமரைமலரினின்று உண்டாகப்பெற்றவனே! பூதவிசில் பூவை புணர் மணி மார்பா - (எல்லாமலருள்ளுஞ் சிறந்த) செந்தாமரைமலராகிய ஆசனத்தில் வீற்றிருக்கின்ற கிளிகொஞ்சுவது போன்ற இன்சொற்களையுடையவளான திருமகள் வீற்றிருக்கப்பெற்ற (கௌத்துபமென்னும்) தெய்வவிரத்தினத்தையு மணிந்த திருமார்பையுடையவனே! புன்மையாவும் தீர்த்தோனே - (அன்பர்களது) குறைகளையெல்லாம் நீக்கியருளியவனே! ஊனம் இலான் - குற்றமில்லாதவனான இத்தரும புத்திரன், மானம் இலாது உரைப்பதற்கு-மானமில்லாமல் (இங்ஙனம்) பேசுவதற்கு, என்செய்வது - (யாம்) செய்வதுயாது?' என்று என்று சொன்னான்; (எ - று.)—மற்று - அசையுமாம்.

மூத்தோன், மூ - வினைப்பகுதி; மூத்தல் - பிராயம்முதிர்தல். இளையோன் என்ற சொல்லில், போர்க்கு இளைக்காதவன் என்ற பொருளும் தொனிக்கும். மூளமூள - அடுக்கு, மிகுதிப்பொருளது. தோம் - தோஷம் என்னும் வடமொழியின் சிதைவு என்பர். உரை பதறுதற்குக் காரணம், கோபாவேசம். கதுமென - விரைவுக்குறிப்பு இடைச்சொல். முதலடியில் **முரண்தொடையும்**, நான்காமடியில் **பிராசமுங்** காண்க.

("பந்திக்கமலத்தடஞ்சூழரங்கர் படைப்பழிப்புச், சிந்தித்திடுவதுமில்லை கண்டீர் அத்திசைமுகனோடு, உந்திக்கமலம்விரிந்தால்விரியும் உகக்கடையில், முந்திக்குவியி லுடனேகுவியு மிம்மூதண்டமே" என்றபடி) திருமாலின் உந்திக்கமலமலர் மலர்ந்தமாத்திரத்தில் படைத்தற்கடவுளான பிரமனுடன் அண்டங்களும் அதனிலிருந்து உண்டாகின்றன வென்பது நூற்கொள்கையாதலால், 'ஞாலமெல்லாம்பூத்தோனே' என்றான். சினையாகிய நாபித்தாமரையின் வினையாகிய பூத்தலை, முதலாகிய கடவுளின்மேல் ஏற்றிச்

சொன்னது - உபசார வழக்கு. பூவை கிளி ; அதுபோன்ற இன்சொலுடைய வளுக்கு உவமையாகு பெயர்; இனி, பூவை - நாகணவாய்ப்பறவையுமாம்: அதுவும் இன்சொல்லில் உவமம். திருமால் திருமகளை வலத்திருமார்பிலும், கௌஸ்துபமணியை இடத்திருமார்பிலும் கொண்டுள்ளான். இனி, மணி மார்பு - அழகிய மார்பு என்றுமாம்; இரத்தின ஆரமணிந்த மார்புமாம். புணர் மார்பு - முக்காலமுங்கருதும் வினைத்தொகை.

புன்மை - சிறுமை. வீமனைக் கழுவேற்றுதல், திரௌபதியைத் துகிலுரிதல், துர்வாசமுனிசாபம் முதலிய பல சங்கடகாலங்களில் கண்ணன் தங்களைப்பாதுகாத்தருளியதுபற்றி , 'புன்மையாவுந்தீர்த்தோனே' என்று அப்பெருமானை விளித்தானுமாம். கண்ணபிரான் திருமாலின் அவதாரமென்பது அக்காலத்திலேயே பிரசித்தமாதலால், அப்பரமனை 'ஞாலமெல்லாம் பூத்தோனே' என்றும், 'பூவைபுணர்மணிமார்பா' என்றும் விளித்தல் ஏற்கும். பிறவிடத்தும் இதுகொள்க. கொல்லாமை அருள் முதலிய குணங்களெல்லாம் நிறைந்து குற்றமொன்றும் இல்லாததனால் 'ஊனமிலான்' என்றும், க்ஷத்திரியதருமமாகிய மானத்தைச் சிறிதும் பாராட்டாது சாந்த குணத்தையே மேற்கொண்டதனால் 'மானமிலாது' என்றும் கூறினன். "எல்லாம் வெகுண்டார்முன் தோன்றாக் கெடும்" ஆதலால், அதிககோபாவேசங்கொண்டவீமன் இங்ஙனம் தமையனை அலட்சியஞ்செய்து கூறினனென்க; மற்றுஞ்சில சிந்தனைகளையும் பின்னே காண்க. (கஉ)

[இதுவும், அடுத்தகவியும்-தருமனைநோக்கி வீமன்கூறிய நிஷ்டூரவார்த்தை.]

கங. விரிகுழற்பைந் தொடிநாணி வேந்தவையின் முறையிடு நாள்வெகுளே லென்று, மரபினுக்கு நமக்குமுல குள்ளளவுந் தீராத வசையே கண்டா, யெரிதழற் கானகமகன்று மின்னமும் வெம்பகை முடிக்க விளையாநின்று, யரவுயர்த்தோன் கொடுமையினு முரசுயர்த்தோ யுனதருளுக் கஞ்சினேனே.

இதுமுதல் நான்கு கவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) விரி குழல் - (துச்சாதனனாற் பிடித்திழுத்துக் குலைக்கப்பட்டு) விரிந்த கூந்தலையுடைய, பைந்தொடி - பசுமையான தொடியென்னுங் கைவளையலையுடையவளாகிய திரௌபதி, வேந்து அவையில் - இராஜசபையிலே, நாணி - வெட்கங்கொண்டு, முறை இடு நாள் - கூவியரற்றிய காலத்திலே, வெகுளேல் என்று - (தம்பிமார்களாகிய எங்களைத் தனித்தனி 'நீ கோபியாதே' என்று கூறி, நமக்கும் மரபினுக்கும் - நமக்கும் (நமது) குலத்துக்கும், உலகு உள்ளளவும் - உலகமுள்ளவரையிலும், தீராத வசையே கண்டாய் - நீங்காத பழிப்பையே உண்டாக்கினாய்; எரி தழல் கானகம் அகன்றும்- எரிகின்ற நெருப்பையுடைய வனத்தில் வாசஞ்செய்து கழிந்தபின்பும், இன்னமும் - அஜ்ஞாதவாசமும் தீர்ந்த பின்பும், வெம் பகை முடிக்க -

கொடிய பகைவர்களான துரியோதனுதியர்களைக் கொல்லுதற்கு, இளையா நின்ருய் - பின்னிடைகிருய்; முரசு உயர்த்தோய் - முரசக்கொடியை உயர நாட்டியவனுன தருமனே! அரவு உயர்த்தோன் கொடுமையினும் - பாம்புக் கொடியை உயரநாட்டியவனுன துரியோதனனது இரக்கமில்லாமைக்கு அஞ்சுதலினும் மிகுதியாக, உனது அருளுக்கு அஞ்சினேன் - உனதுகருணைக்கு (யான்) பயப்படுகிறேன்; (எ - று.)

அரவுயர்த்தோனது கொடுமையை உடனே தனது ஆற்றலால் அடக்குவது எளிதாயிருக்க, அங்ஙனஞ் செய்யாமைக்குக் காரணம் முரசுயர்த்தோனது அருளே யாதலால், அக்கொடுமையினும் இவ்வருளுக்குத் தான் மிக அஞ்சியதாக வீமன் கூறினன். இங்குத் தருமனது அருளினும் துரியோதனனது கொடுமையே மேலானதென்கிற பொருள் தோன்றுதலால், உல்லாஸாலங்கார மென்னும் **அகமலர்ச்சியணி** தொனிக்கின்ற தென்னலாம்; ஒன்றன் குணங்குற்றங்களால் மற்ருென்றற்கு அவை உளவாதலைச் சொல்லுதல், அவ்வணியின் இலக்கணம். இங்குத் தருமனது அருளின்குற்றத்தினுல், துரியோதனனது கொடுமைக்குக் குணம் சொல்லப்பட்டவாறு காண்க.

திரௌபதி அப்பொழுது முறையிட்டதை "மல்லார்திண்டோள் மாமாவோ மந்தாகினியாள் மதலாயோ, எல்லாநெறியு முணர்ந்தவருக் கிறைவோ மண்ணிலியல்பென்ருள்" என்றும், அப்பொழுது **வீமனுதியர்** வெகுண்டதையும், அவ்வெகுளியைத் தருமன் அடக்கியதையும் "வீமன் கதைமேற் கண்வைக்க விசயன் சிலைமேல் விழிவைக்கத், தாமம் புனைதோ ளிளையோரும் தத்தங்கருத்திற் சினமூட்டத், தூமப்படுசெந்தழலவியச் சோனைமேகஞ் சொரிவதுபோல், நாமந்தருமனெனத்தக்கோ னிளையோராற நவிலுற்ருன்," "தேம்போதனைத்து மெய்சாயுஞ் சிலபோ தலருஞ் சிலபோது, வேம்போதங்கு வாழ்வவெல்லாம் வெங்கானுடனே வேவாவோ, ஆம்போதாகு மதுவன்றி யாயபொருள்க ளம்முறையே, போம்போ தனைத்தும் போம் முன்னம் பொறுத்தீ ரின்னம் பொறு மென்ருன்" என்றும், "அழுதழுது கொடும்புலிவா யகப்பட்ட மான்பிணைபோ லாற்ருநின்ற, எழுதரியமடப்பாவை தங்கள்முகங்களைநோக்கி யிரங்கிவீழ்ந்த, பொழுது மனம்புகைமூளப் பூந்தடங்கணமர்மூளப் போரின்மூளப், பழுதுபடாவடலாண்மைப் பவனகுமரன் தடக்கை படைமேல் வைத்தான்," "அருளாருந்தருமபதி யாகாதென்றெமைப்பலகாலடக்க யாமும், இருளால் வெம்பரிதிவடிவொளிப்பதுபோலமர்புரியா திருக்கின்றேமால்" என்றும் கீழ்ச் சூதுபோர்ச்சருக்கத்தில் வந்தவற்ருல் அறிக.

பசும்பொன்னுலாகிய தொடியென்பார், பைந்தொடி யென்ருர். பைந்தொடி-இங்கு, பண்புத்தொகை யன்மொழி. வேந்து + அவை = வேத்தவை; ஆரும்வேற்றுமைத்தொகையில் மென்ருெடர் வன்ருெடராயிற்று. வேந்து - உயர்திணைப்பொருள்தரும் அஃறிணைச்சொல். உள்ளளவு - உள்ளவளவு என்பதன் தொகுத்தல். ஆதாரமாகிய உலகம் அழிய அதன்மீதுவழங்கும் பழியும்

அழியுமாதலால், 'உலகுள்ளளவுந் தீராத வசை' எனப்பட்டது. கண்டாய் - செய்தாயென்னும் பொருளது. தழற் கானகம் - நெருப்புப்போல வெவ்விய காடுமாம். பகை - பகைவர்க்குப் பண்பாகுபெயர். அரவு, முரசு - அவற்றின் வடிவமெழுதிய கொடிகட்கு ஆகுபெயர். 'கானகமகன்றும்' என்றதன்பின் 'இன்னமும்' என வேண்டாது கூறியதில், அரியதான அஜ்ஞாதவாசம் அடக்கிக்கொள்ளப்பட்டது. 'கானகமகன்றும்' என்ற விடத்தில், உபலக்ஷணத்தால் அஜ்ஞாதவாசத்தை அடக்கியதாகக் கொண்டு, இன்னமும் என்பதற்கு - (பொறுமையைவிட்டுப் பகையைவெல்லவேண்டிய) இனிமேலும் என்றும் கொள்ளலாம்; உலூகன் தூதுசென்று வந்ததனல் துரியோதனன் கருத்தைத் தெரிந்துகொண்ட பின்பும் என்றவாறு. இளையா நின்றாய் என்று இரண்டு சொல்லாகக்கொண்டு, இளைத்து நின்றாயென்றலுமொன்று. அஞ்சினேன் = அஞ்சுகிறேன்; இயல்பினல் நிகழ்காலம் இறந்த காலமாகச் சொல்லப்பட்ட காலவழுவமைதி. (கங)

கச. கானுள வுனைவிடுத்த கண்ணிலா வருளிலிதன் காதன் மைந்தன்,றானுளுந் தரணியெல்லா மொருகுடைக்கீழ் நீயாளத்தருவ னின்றே, மேனுணம் முரிமையறக் கவர்ந்தபெருந் துணைவனுனை வெறுதவண்ணம், வானுளவானவர்கோன் றன்பதமற் றவன்றனக் கே வழங்குவேனே.

(இ - ள்.) உனை - உன்னை, கான் ஆள - வனத்தையடைந்து வாழும்படி, விடுத்த - ஏவியனுப்பிய, கண் இலா அருள் இலிதன் காதல் மைந்தன்- பிறவிக்குருடனும் கருணையில்லாதவனுமாகிய திருதராட்டிரனது அன்புக்கு உரிய மகனான துரியோதனன், தான் ஆளும்-தான் (இப்பொழுது தனியே) அரசாண்டு வருகிற, தரணி எல்லாம் - இராச்சியம் முழுவதையும், ஒரு குடைக்கீழ் நீ ஆள - ஒற்றைவெண்கொற்றக்குடை நிழலிலே நீ அரசாளும்படி, இன்றே தருவன் - இப்பொழுதே (உனக்குக்) கொடுப்பேன்; (அதுவுமல்லாமல்), மேல் நாள் நம் உரிமை அற கவர்ந்த பெருந் துணைவன் - முன்னளில் நமக்கு உரிய அரசாட்சிச் செல்வ முழுவதையும் (உன்னிடத்தினின்று) பறித்துக்கொண்ட பெரிய தம்பியான துரியோதனன், உனை வெறுத வண்ணம் - (தனது இராச்சியத்தை நீ உன்னுடையதாக்கி ஆளுவதற்காக) உன்னை வெறுக்க வேண்டாதபடி, வான் ஆள-(நிலவுலகத்தினும் மேலான) வீரசுவர்க்க லோகத்தை யடைந்து வாழுமாறு, வானவர் கோன் தன் பதம்-தேவர்கட்கு அரசனான இந்திரனது உலகமாகிய அமராவதி நகரத்தை, அவன் தனக்கே வழங்குவேன் - அத்துரியோதனனுக்கே கொடுப்பேன் ; (எ - று.)—மற்று - வினைமாற்று ; மற்றவன் என்று எடுத்து, பகைவனாகிய அவன் என்றலுமாம். ஈற்று ஏகாரம் - தேற்றம்.

மிகவிரைவிலே போரில் தவறாமல் துரியோதனனைக் கொன்று விண்ணுலகேற்றி அவனது அரசாட்சிச் செல்வமுழுவதையும் உனக்குக் கொடுக்

திடுவே னென்பதாம். மண்ணுலகத்தை யிழந்த துன்பம் விண்ணுலகத்தை யடைந்த இன்பத்தால் நீங்கும்படி என ஒரு சமத்காரந்தோன்ற, 'உனை வெருதவண்ணம் வானுள' எனப்பட்டது. 'வெருதவண்ணம்' என்றதனால், தனக்கு வீரசுவர்க்கம் கிடைத்ததற்குக் காரணமாகிய உன்னைப்பற்றி மகிழும் வண்ணம் என்றதாகவும் கொள்ளலாம். கொடியவனான துரியோதனனைக் கொல்வேன் என்ற பொருளை 'வானுள வானவர்கோன்தன்பதம் மற்று அவன் தனக்கே வழங்குவேன்' என வேறு வாய்பாட்டினாற் கூறியது, **பிறிதின்நவிற்சியணி.** துரியோதனனது இராச்சியத்தை வாங்கி உனக்குக் கொடுத்து, இந்திரலோகத்தை அவனுக்குக் கொடுப்பே னென்பதில், **மாற்றுநிலையணி** யென்னும் பரிவர்த்தநாலங்காரம் தோன்றுதலும் காண்க; அதன் வகை மூன்றனுள், சிறியதை வாங்கிக்கொண்டு பெரியதைக் கொடுப்பதாகக் கூறியது இது.

'கானுள உனைவிடுத்த' என்றது, அருளிலிதன்மைந்தனுக்கு அடைமொழி; அருளிலிக்கு அடைமொழியாக்கவுந் தகும். கண் இலா - கண்ணோட்ட மில்லாத எனினுமாம். கண் இலா அருளிலி - தயைதாக்ஷிண்யமில்லாதவ னென்றபடி. "கண்என்னும் கண்ணோட்டமில்லாதகண்", "கண்ணோட்டமில்லவர் கண்ணிலர்" என்பவாதலால் கண்ணோட்ட மில்லாமையை, கண்ணில்லாமை யெனத்தகும். கண்ணில்லாமையால் அது சென்றவழி நிகழ்வதாகிய கண்ணோட்டமும் இலனாயின னென்றவாறு. இனி, 'கண்இலா' என்றது - ஊனக்கண் இல்லாமையையே யன்றி, ஞானக்கண் இல்லாமையையுங் காட்டும்.

இலி, இ - பெயர்விகுதி: 'வில்லி' என்பதிற் போல. **தரணி** என்ற வடசொல், (பொருள்களைத்) தரிப்பது என்ற காரணப்பொருளோடு பூமியைக் குறிக்கும். அரசாட்சியை 'குடை' என்றும், 'சக்கரம்' என்றும், 'கோல்' என்றும் கூறுதல் மரபு. ஒரு குடை - இரண்டாவதில்லாமல் ஒன்றேயான அரசாட்சி; தனியரசாட்சி; ஏகாதிபத்தியம்; ஒப்பற்ற ஆட்சியுமாம். இன்றே என்ற ஏகாரம் - தேற்றத்தோடு விரைவையுங் காட்டும். மேல்நாள் - சூது பொருதநாளில், உரிமை அற - உரிய செல்வம் நம்மை விட்டு நீங்க என்றுமாம். உரிமை - உரியபொருளுக்குப் பண்பாகுபெயர். தருமனது தம்பியராகிய வீமன் முதலியோரினும் துரியோதனன் மூத்தவனாதலால், அவன் '**பெருந்துணைவன்**' எனப்பட்டனன்; அன்றி, 'பெருந்துணைவன்' என்பது - இகழ்ச்சியுமாம். மிக்கவலியுடையா னென்பது பற்றியுமாம். வான் - ஆகாயத்திலுள்ள உலகத்துக்கு இடவாகு பெயர், கோன், ன் - சாரியை; ஆன், மான், ஊன் என்பவற்றிலும் இவ்வாறே. அவன் தனக்கே, ஏ - பிரிநிலை: (கச)

[இதுவும், மேற்கவியும் - வீமன் கண்ணனை நோக்கிக் கூறியவை.]

கரு. போர்முடித்தா னமர்பொருது புலம்புறுசொற்பாஞ்சாலி பூந்தண்கூந்தற், கார்முடித்தா னிளையோர்முன் கழறியவஞ்சின

முடித்தான் கடவுட்கங்கை, நீர்முடித்தா னிரவொழித்த நீயறிய வசையின்றி நிலைநின்றோங்கும், பேர்முடித்தா னிப்படியே யார் முடித்தா ரிவனுடனே பிறப்பதேநான்.

(இ - ள்.) கடவுள் - தெய்வத்தன்மையுடைய, கங்கை - கங்காநதியினது, நீர் - சலத்தை, முடித்தான் - சடையில் தரித்த சிவபிரானது, இரவு - இரத்தல் தொழிலை, ஒழித்த - நீக்கியருளின, நீ—, அறிய - உணர, போர் முடித்தான் - யுத்தத்தை நிறைவேற்றினன்: அமர் பொருது - யுத்தத்தைச் செய்து, புலம்புஉறு சொல் பாஞ்சாலி பூ தண்கூந்தல் கார் முடித்தான் - அழுதல் மிக்க சொற்களையுடைய திரௌபதியினது அழகிய குளிர்ந்த மேகம்போற் கரிய கூந்தலை முடிக்கச்செய்தான்; இளையோர் முன் கழறிய வஞ்சினம் முடித்தான் - தம்பிமார்கள் முன்னே (சபையிலே) உறுதியாகக் கூறின சபதங்களை முடியச் செய்தான்; வசை இன்றி நிலைநின்று ஓங்கும் பேர் முடித்தான் - பழிப்பில்லாமல் என்றும் அழியாது சிறந்து நிலைநிற்கிற கீர்த்தியை முழுவதும் பெற்றான்; இப்படியே யார் முடித்தார் - இங்ஙனம் இவன்போல (முடிக்கவேண்டுவன எல்லாவற்றையும்) முடித்தவர் யார்? நான் இவனுடனே பிறப்பதே - (சுத்தவீரனாகிய) யான் (அங்ஙனம் இல்லாதவனாகிய) இவனுடன் தம்பியாகப் பிறத்தல் தகுதியோ? [அன்றென்றபடி]; (எ - று.)—ஈற்றேகாரம் - வினாவாகையால் மிக்க இரக்கத்தைக் காட்டும்.

"சூழ்சபையிற் சூளுற்ற சூளுறவு மஞ்ஞான்றென், பாழியந்தோள் பட்ட பரிபவமும் - வாழியாய், நின்னோடே தோற்றுதற்கு நோற்றேனே பாவியேன், என்னோட்டெழுத்தோவிது" என்றார் பாரதவெண்பாவிலும், இப்பாட்டில், 'முடித்தான்' என வந்தன பலவும்-எதிர்மறையிலக்கணையால். ஒன்றையும் முடிக்கவில்லை யென்பதை விளக்கும்; இது - இகழ்ச்சிபற்றிய பிறகுறிப்பின் பாற்படும். புலம்பு - முதனிலைத் தொழிற்பெயர். உறு சொல் - உரிச்சொற்றொடர். பாஞ்சாலி - பாஞ்சாலதேசத்தரசன் மகள்; தத்திதாந்தநாமம். பூ - பூக்களை முடித்தற்கு உரிய என்றுமாம். கூந்தற் கார் - முன்பின்னாகத்தொக்க உவமத்தொகை. கங்காநதிக்குத் தெய்வத் தன்மை-தன்னில் ஒருகால் மூழ்கியவரது அருவினையனைத்தையும் அழித்து உயர்பதமளித்தலும், "சதுர்முகன் கையிற் சதுப்புயன்தாளிற் சங்கரன்சடையினில் தங்கு" தலும். நீர் - நீரமென்னும் வடமொழியின்திரிபு பென்பர். இரவு - இரத்தல்; தொழிற்பெயர்: இர - பகுதி.

திருமால் உலகமளந்தகாலத்தில் மேலே சத்தியலோகத்திலே சென்ற அவரது திருவடியைப் பிரமன் தன் கைக்கமண்டல தீர்த்தத்தாற் கழுவி விளக்க, அந்த ஸ்ரீபாததீர்த்தமாகப் பெருகிய கங்காநதியை, சூரியகுலத்துப் பகீரதசக்கரவர்த்தி கபிலமுனிவரது நெற்றிக்கண்ணின் நெருப்புக்கு இரையாய் உடலெரிந்து சாம்பராய் நற்கதியிழந்த தனது மூதாதையரான சகர புத்திரர் அறுபதினாயிரவரை நற்கதி பெறுத்தும்பொருட்டு மேலுலகத்தி

விருந்து நிலவுலகத்துக்குக் கொணர்கையில், அவனது வேண்டுகோளால் சிவபிரான் அந்நதியை முடியின்மேலேற்றுச் சிறிதுசிறிதாகப் பூமியில் விட்டருளினனென்பது; பரமசிவன் ஒருகாலத்தில் தன்னைப்போலவே பிரமனும் ஐந்து சிரமுடையனாயிருப்பது பலரும் பார்த்து மயங்குதற்கிடமாயிருக்கின்றதெனக் கருதி, அவனது சிரங்களைக் கொய்துவிட, அக்கபாலம் அப்படியே அவன் கையில் ஒட்டிக்கொள்ளுதலும், இதற்கு என் செய்வதென்று கவலைப்பட, தேவர்களும் முனிவர்களும் 'இப் பாவந்தொலையப் பிச்சையெடுக்கவேண்டும்; என்றைக்குக் கபாலம் நிறையுமோ, அன்றைக்கே இது கையைவிட்டு அகலும், என்று உரைக்க, சிவபிரான் பலகாலம் பல தலங்களிலுஞ்சென்று பிச்சையேற்றுக்கொண்டு வருந்தித் திரிந்தும் அக்கபாலம் நிறைந்து நீங்காதாக, ஒருநாள் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவை அடைந்து ஏற்றபோது அவர் அக்ஷயமென்று பிச்சையிட, உடனே அது நிறைந்து கையைவிட்டு அகன்றது என்பதும். '**கங்கைமுடித்தானிரவோழித்த**'என்றதன் வரலாறுகள்.

உலகத்தில் நடக்குந் தொழில்கள் எல்லாவற்றையுங் காண்பவனாய்நின்ற கடவுளையே சாட்சியாக்கி, 'நீயறிய' என்றது. "வசையொழிய வாழ்வாரே வாழ்வா ரிசையொழிய, வாழ்வாரே வாழா தவர்" என்றபடி சிறிதும் நிந்தனைக்கிடமில்லாததே புகழெனச் சிறப்பித்துக் கூறப்படுவதாதலால், 'வசையின்றி நிலைநின்றோங்கும் பேர்' என்றது. இனி, போர்முடித்தான் - யுத்தத்தை இல்லையாக்கினான்; கூந்தல் கார் முடித்தான் - கூந்தலாகிய மேகத்தைப் பாழாக்கினான்; கங்கைநீர்முடித்தான் - கங்கைநீரையொடுக்கினான்; பேர்முடித்தான் - கீர்த்தியை ஒழித்தான்; யார் முடித்தார் - யாவர் அழித்தார் எனப் பொருள் கொள்ளினும் அமையும். தான்முடியாவிடினும், முடிக்க வல்லவனாய் முடிக்கத் தொடங்குகிற **வீமனை**யும் இவன்முடிக்கவொட்டாமற் செய்தற்கு, இவனுக்குத் தம்பியாகப் பிறந்த அவனது உடற்பிறப்பே காரணமாதலால், அதனை 'இவனுடனே பிறப்பதே நான்' என **வீமன்** வெறுத்தான். (கரு)

கசு. அணிந்துவருஞ் சமரிலெதிர்ந் தரவுயர்த்தோனுடனரசுருடல மெல்லாந், துணிந்திரண்டு படப்பொருது தொல்லையுலகராளத் துணிவதல்லாற், றணிந்தறமுங் கிளையுறவுங் கொண்டாடித் தானின்னந் தனித்தூதேவிப், பணிந்திரந்து புவிபெற்றுண் டிருப்பதற்கே துணிகின்றான் பட்டபாடே.

(இ - ள்.) அணிந்து வரும் - (இருதிறத்துச்சேனைகளும்) ஒழுங்காக வகுக்கப்பட்டு நெருங்கி வருகிற, சமரில் - போர்க்களத்திலே, அரவு உயர்த்தோனுடன் எதிர்ந்து - பாம்புக்கொடியனை துரியோதனனுடன் எதிர்த்து, அரசர் உடலம் எல்லாம் துணிந்து இரண்டுபட - (துரியோதனனும் அவனுக்குத் துணையாக வருபவர்களுமான) அரசர்களது உடம்புகளெல்லாம் துணி

பட்டு இரண்டாகும்படி, பொருது-போர்செய்து (பகை முடித்து), தொல்லை உலகு - (நமது) பழைய உரிமையாகிய இராச்சியத்தை, அரசு ஆள - அரசாட்சி செய்ய, துணிவது அல்லால் - நிச்சயிப்பதே யில்லாமல்,—தான் - இத்தருமன் தான், தணிந்து - சாந்தமாய், அறமும் கிளை உறவும் கொண்டாடி - தருமத்தையும் சுற்றத்தாரது உறவுமுறைமையையும் முக்கியமாகப் பாராட்டி, இன்னம் தனி தூது ஏவி - (உலூகனைத் தூதனுப்பிய) பின்பும் ஒரு தூதனைச் செலுத்தி, பணிந்து இரந்து-(பகைவனை) வணங்கி யாசித்து, புவி பெற்று - இராச்சியத்தை (அவன் கொடுக்கச் சிறிது) பெற்று, உண்டு இருப்பதற்கே - புசித்து உயிர்வாழ்ந்திருப்பதற்கே, துணிகின்றான் - நிச்சயிக்கிறான்; பட்ட பாடே-(எல்லாவருத்தங்களினும்) மிக்க வருத்தமாகும்இது! (எ - று.)—ஈற்று ஏகாரம் - தேற்றத்தோடு இரக்கம்.

போர்பொருது பகையையழித்து வென்று அரசுபெற்றுப் புகழோடு வாழ்தல் எளிதாயிருக்க, தாழ்ந்து இரந்து அரசுபெற்று மானமின்றி உயிர் வாழக்கருதுதல் மிக்க பழிப்புக்கு இடமாகு மென்பதாம். "ஆற்றுவரேல் தோள்வலியாற் கொள்வதுவும் ஆற்றாரேல், தோற்பதுவும் வேந்தர்க்குச் சொல்லியதே-மேல்தானோர், மன்னவரை மன்னவர்கள் மண்ணிரந்தாரில்லை காண், என்ன வரசாள்கை யிது" என்றார் பாரதவெண்பாவிலும். அணிந்து வரும் - நாளைக்குச் சமீபித்துவருகிற என்றுமாம். உடலம், அம் - சாரியை. 'தொல்லையுலகு' என்றது, பழமையான உலக முழுவதையும் என்றும் பொருள்படும். கிளை - கிளைபோன்றஉறவினர்க்கு உவமையாகுபெயர். (கசு)

[அதற்குத் தருமன் சமாதானஞ் சொல்லுதல்]

கஎ. பரிவுடன்மற் றிவைகூறும் பவனகுமாரனை மலர்க்கை பணித்துநோக்கிக், குருகுலத்தோர் போரேறே குற்றமதுபார்க்குங் காற் சுற்றமில்லை, யொருகுலத்திற் பிறந்தார்களுடன்வாழும் வாழ்வினைப்போ லுறுதியுண்டோ, விருவருக்கும் வசையன்றோ விருநிலங் காரணமாக வெதிர்ப்ப தென்றான்.

(இ - ள்.) பரிவுடன் - வருத்தத்துடனே, இவை கூறும் - இவ்வார்த்தைகளைச் சொல்லுகிற, பவன குமாரனை - வாயுபுத்திரனை வீமனை, (தருமன்),—மலர் கை பணித்து-தாமரைமலர்போன்ற தனது கையால் அமர்த்தி அடக்கி, நோக்கி - (அவனைப்) பார்த்து,—'குரு குலத்தோர் போர் ஏறே - குருவென்னும் அரசனது குலத்திற் பிறந்த அரசர்களுள் போரிற்சிறந்த ஆண்சிங்கம் போன்றவனே! குற்றமது பார்க்கும் கால் சுற்றம் இல்லை - குற்றத்தையே ஆராய்ந்தால் (எவர்க்கும்) உறவினராவார் இல்லை; ஒரு குலத்தில் பிறந்தார்கள் உடன் வாழும் வாழ்வினை போல் உறுதி உண்டோ - ஒரு குடும்பத்திலே பிறந்தவர்கள் தமக்குள் மாறுபாடின்றி ஒத்துவாழும் இல்வாழ்க்கையைப்போல நன்மை தருவது (வேறு) உண்டோ? [இல்லை

யன்றோ]; இரு நிலம் காரணம் ஆக எதிர்ப்பது - பெரிய இராச்சியங் காரணமாக எதிர்த்துப் போர் செய்வது, இருவருக்கும் வசை அன்றோ - இருதிறத்தார்க்கும் பழிப்பாகாதோ?" என்றான் - என்று சொன்னான்; (எ - று.)— மற்று - அசை: இந்த அவசியமில்லாத பதத்தால், 'மற்றுஇவை' என்பதற்கு - இன்னும் இதுபோன்றவற்றை யென்று பொருள் கொள்ளலாம்.

சினங்கொண்ட வீமனை மேன்மைப்படுத்தி அவனைத் தன் கருத்துக்கு உட்படுத்துமாறு, தருமன், 'குருகுலத்தோர்போரேறே' என்று விளித்தான். பவநகுமாரன் என்னும் ஆறும் வேற்றுமைத்தொகை - வடநூல் முடிபு. பவநன் என்ற வடசொல்லுக்கு - சஞ்சரிப்பவனென்பது காரணப்பொருள். குருகுலத்தோர் ஏறு - விலங்குகளுட் சிறப்புடையதாகிற சிங்கம்போலக் குருகுலத்தாருட் சிறந்தவனென்க; இனி, கௌரவரெனப்படுகிற துரியோதனாதியராகிய யானைகளை யொழிப்பதற்குச் சிங்கம் போன்றவனென்றுமாம். ஏறுபோல்பவனை ஏறு என்றது - உபசார வழக்கு. ஏறு - சில விலங்குகளின் ஆண்மைப் பெயர். 'போரேறு' என்றது, பல பராக்கிரமங்களை விளக்கக் கூறியது. சிறந்த வீரனுக்குச் சிங்கம் - நடை வலிமை நோக்குத் தைரிய காம்பீரியங்களால் உவமையாம். இன்னமலரென்று குறியாது 'மலர்' என்று மாத்திரம் கூறினால், அது - "பூவெனப்படுவது பொறிவாழ் பூவே" என்றபடி, எல்லாமலர்களுள்ளுஞ் சிறந்த தாமரையைக் குறிக்கும். கைக்குத் தாமரைமலர் உவமை - செம்மை மென்மை அழகுகளில். குற்றமது என்றவிடத்து, 'அது' என்பது - பகுதிப் பொருள்விகுதி. கால்-காலமென்பதன் விகாரம். அன்றோ - தேற்றம். பரிவுடன் - (தமையனிடத்து) அன்புடனே, அல்லது இரக்கத்துடனே யென்றுங் கொள்ளலாம்.

"குற்றம்பார்க்கிற் சுற்றமில்லை" என்பது - ஔவையார் அமுதமொழி. உலகத்திற் குற்றமில்லாதவர் அரியராதலால், ஒவ்வொருவரிடத்தும் குற்றத்தையே நோக்கினால் சுற்றம் இல்லையாகும்; ஆதலால், உறவினரிடத்து உள்ள பிழைகளையெல்லாம் பொறுப்பது கடமையென்றபடி. "உற்றாரை யெல்லா முடன்கொண் டரசாளப், பெற்றா லதின்மிக்க பேறுண்டோ— வெற்பார், பனிமருவும் பூந்தொங்கற் பாழியந்தோள் வீமா, தனிமரமுந் தோப்பாமோதான்" என்பது பாரதவெண்பா. (கஎ)

[இதுவும் அது.]

கஅ. உரிமையுடன் றம்பியரன்றுணர்வறியா மையினவைக்க
ணுரைத்தமாற்றம், பரிபவமோகேட்டோர்க்குப் பரிபவமென் பது
பிறராற் பட்டாலன்றோ, கருதிலதுமற்றெவர்க்கு மொவ்வாதோ
கண்மலரிற் கைபடாதோ, பொருதொழிலுங் கடைநிலத்திற் கிடந்
ததேயெனமொழிந்தான் புகழேபூண்பான்.

(இ - ள்.) 'தம்பியர் - (நமது) தம்பிமார்கள், உரிமையுடன் - சுவதந்திரத்தினாலும், உணர்வு அறியாமையின் - தேர்ந்த அறிவு இல்லாமையாலும், அன்று - அக்காலத்தில், அவைக்கண் - சபையிலே, உரைத்த - சொன்ன, மாற்றம் - வார்த்தை, கேட்டோர்க்கு - (அதனைக்) கேட்ட நமக்கு, பரிபவமோ - அவமானத்தைத் தருவதோ? [அன்று என்றபடி]; பரிபவம் என்பது பிறரால் பட்டால் அன்றோ - (ஒருவர்க்கு) அவமானத்தைத் தருவதென்பது ஒருகுலத்திற் பிறந்தவரல்லாதவரால் நேர்ந்தாலன்றோ? கருதில் - ஆலோசிக்குமிடத்து, அது - அவ்விஷயம் [பிறராற் பட்டால் மாத்திரமே அவமானம், தம்மவராற் பட்டால் அவமானமன்று என்பது], மற்று எவர்க்கும் ஒவ்வாதோ - (உலகத்தில்) எல்லார்க்கும் உடன்பாடாகாதோ? [யாவர்க்கும் சம்மதமே யென்றபடி]; கண் மலரில் கைபடாதோ - (ஒருவனது) தாமரைமலர் போன்ற கண்ணில் (அவனது) கை படுதலில்லையோ? பொரு தொழிலும் கடை நிலத்தில் கிடந்ததே - போர் செய்யுந் தொழிலும் (அரசர்க்கு உரிய உபாயங்களுள்] இறுதியிடத்தில் இருக்கவேயிருக்கிறது,' என - என்றும், புகழே பூண்பான் - கீர்த்தியையே ஆபரணமாக அணிபவனான தருமன், மொழிந்தான் - (வீமனை நோக்கிக்) கூறினான்; (எ - று.)

"தாமானங் கூறப்பெறுவரே தம்பிமார், தீமானஞ் செய்ததனால் தீங்குண்டோ—ஆமாகில், ஆமளவும் நட்புகந்து அன்றாகில் நின்றதே, தேமருவுதாரோய் செரு" என்பது பாரத வெண்பா. கேட்டோர்க்கு - தன்மையிற் படர்க்கைவந்த இடவழுவமைதி. 'கண்மலரில் கைபடாதோ' என்றது - தமது அவயவங்களுள் ஒன்றில் மற்றொன்று அஜாக்கிரத்தையினாற் பட்டு அதற்கு வருத்தத்தை உண்டாக்கினால் அதற்காக அவ்வருத்தும் உறுப்பைக் கோபித்துக் களைபவ ரில்லாமை போல, ஒரு குடும்பத்தவருள் ஒருவர் மற்றொருவற்குச் சோர்வினால் தீங்கிழைத்தால் அதற்காக அவரை அழிப்பது தகுதியன்று என்பதை உணர்த்திநின்றது. இங்ஙனம் உபமான வாக்கியத்தால் உபமேயத்தைப் புலப்பட வைத்தது, **பிறிதுமொழிதலணியாம்.** "இன்னாசெயினும் விடுதற் கரியாரைத், துன்னாத் துறத்தல் தகுவதோ—துன்னருஞ்சீர், விண்குத்து நீள்வரை வெற்ப களைபவோ, கண்குத்திற் றென்று தங்கை" என்னும் நாலடியார்ப்பாட்டை இங்கே அறிக. 'பொரு தொழிலுங் கடைநிலத்திற் கிடந்ததே' என்றது - எல்லாவுபாயங்களுள்ளும் தண்டோபாயம் இறுதியிற் செய்யத்தக்கதாய்க் கடைசியில் வைக்கப்பட்டுக் கீழ்மையுடையதாமென்றும், சமாதானத்தால் இராச்சியம் பெறாவிட்டால் முடிவில் போர் இருக்கவேயிருக்கிறதென்றும் கூறியவாறாம். 'தமையன் தமப்பனோ டொத்தவன்' என்ற நியாயத்தால், தன்பிள்ளைகள் செய்த குற்றத்தைத் தந்தை பொறுத்துக் குணமாகப் பாவிப்பதுபோலத் தன்தம்பிகள் செய்யுங் குற்றத்தைத் தமையன் பொறுத்துக் குணமாகக் கொள்ள வேண்டும் என்ற கருத்தாற் கூறியது, முதலிரண்டடி; பஞ்சபாண்டவரிற் பிரதானனான தருமபுத்திரனுக்குத் துரியோதனாதியர் தம்பியராதல் உணர்க.

வீமன் கருத்தின்படி தருமன் புகழை விரும்பாதவனல்லன், போரினாற் புகழ்பெறுதலையொழித்துப் பொறுமையாற் புகழ்பெறுங் கருத்தினன் என்பார், 'புகழேபூண்பான்' என்றார். உணர்வு அறியாமையின் - அறியவேண்டுவன அறியாமையால் என்க; இன் - ஐந்தனுருபு, எது. கிடந்ததே, ஏ - தேற்றம். புகழே என்ற ஏகாரம் - பிரிநிலையோடு, உயர்வுசிறப்பு. (கஅ)

[இதுவும் அடுத்தகவியும் - வீமன் தருமனை நோக்கிச் சொல்வன.]

கக. சூடுகின்ற துழாய்முடியோன் சுரருடனே முனிவர்களுஞ் சுருதிநான்குந், தேடுகின்ற பதஞ்சிவப்பத் திருநாடுபெறத் தூதுசெல்லவேண்டா, வாடுகின்ற மடப்பாவைதன் வரமுமென்வரமும்வழுவா வண்ணங், கோடுகின்ற மொழியவன் பாலெனைத்தூது விடுகவினிக்கொற்ற வேந்தே.

இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) கொற்றம் வேந்தே - வெற்றியையுடைய அரசனே!—சூடுகின்ற துழாய் முடியோன் - தரிக்கின்ற திருத்துழாய் மாலையையுடைய திருமுடியையுடையவனான கண்ணபிரான், சுரருடனே முனிவர்களும் சுருதிநான்கும் தேடுகின்ற பதம் சிவப்ப-தேவர்களும் முனிவர்களும் நான்கு வேதங்களும் (இன்னமும் உண்மைகாணாமல்) தேடப்பெற்ற தனது திருவடிகள் (நடத்தலாற்) செந்நிறமடையும்படி, திரு நாடு பெற - செல்வம் மிக்க இராச்சியத்தை (நாம்) பெறுதற்காக, தூது செல்ல வேண்டா - தூது போக வேண்டுவதில்லை; வாடுகின்ற மடம் பாவைதன் வரமும் - வருந்துகிற இளம் பெண்ணான திரௌபதியினது சபதமும், என் வரமும் - எனது சபதமும், வழுவா வண்ணம் - தவறாதபடி, கோடுகின்ற மொழியவன்பால் - நீதிதவறிச்சொல்மாறுபடுகின்றவனான துரியோதனனிடத்து, இனி எனை தூதுவிடுக - இப்பொழுது என்னைத் தூதனுப்புவாயாக; (எ - று.)

கண்ணன் தூதுசென்றால் ஒருகால் சந்திநேர்ந்து முன்செய்த சபதங்கள் தவறிவிடக்கூடுமென்று, வீமன், அவை தவறாமல் நிறைவேறும்படி தன்னைத் தூதனுப்புமாறு வேண்டுகிறான்: தன்னைத் தூதனுப்பினால் தூது செல்லும்பொழுதே துரியோதனாதியர் நூற்றுவரையும் ஒழித்துப் பிரதிஜ்ஞைகளை நிறைவேற்றிவிடலா மென்ற கருத்து, மூன்றாமடியால் விளங்கும்; அன்றியும், தான் தூதுசென்றால் சமாதானமில்லாமல் போரையே செய்யும்படி முடிவு செய்துவரலா மென்பதுமாம்.

துழாய் - துளஸீ யென்ற வடசொல்லின் சிதைவு. ஸுரர்-(பாற்கடல் கடைந்தகாலத்து அதனினின்று தோன்றியதொரு வாருணியென்னுஞ் சிறந்த சுரையைப் பானஞ்செய்தவ ரென்பது பற்றிய காரணப்பெயர்; வடசொல்: சுரை - மது. ஶ்ருதி - வடசொல்; எழுதாக்கிளவியாய்க் குருசிஷ்யக் கிரமத்தில் கர்ணபரம்பரையிலே கேள்வியில் வழங்குவதென்று பொருள்

படும் காரணப்பெயர். பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை நாடிச்சொல்லிக் கொண்டே சென்ற வேதம் அதன்முடிவு தனக்கு எட்டாமையால் மீண்டதென்பது, அவ்வேதம் சொல்வதனாலேயே தெரிகிறது; ஆனதனால், "ஆரேயறிவாரனைத்துலகு முண்டுமிழ்ந்த, பேராழியான்தன் பெருமையை" என்றபடி எம்பெருமானது தன்மை தேவர் முனிவர் யாவர்க்கும் அறிதற்கு அரியதாதலாலும், "சுரருடனே முனிவர்களும் சுருதிநான்கும் தேடுகின்ற பதம்' எனப்பட்டது. (இச்சருக்கத்துக்கு அடுத்ததான படையெழுச்சிச்சருக்கத்தின் தொடக்கத்தில், பாண்டவர்க்காகத் துரியோதனனிடந் தூதுசென்று வந்த கண்ணபிரானைப் பற்றிக் கூறுமிடத்து "கடந்த ஞானியர் கடவுளர் காண்கலாக் கழலிணை சிவப்பேறத், தொடர்ந்த நான்மறை பின்செலப் பன்னகதுவசன் மாநகர்த் தூது, நடந்த நாயகன்" என்பதும், எட்டாம் போர்ச் சருக்கத்தில் "நான்முகப் புனிதனும் முனிவர் யாவரும் தேவரும் ஏத்த நாலுவேதங்களும் தேடநின்ற தாளெம்பிரான்" என்பதும், "வேதம் வேதியர் விரிஞ்சன்முதலோர் தெரிகிலா, ஆதிதேவர்" என்ற கம்பராமாயணமும் காண்க.)

வேண்டா - வேண்டுமென்பதன் எதிர்மறை; 'வேண்டாம்' என்பதும் பாடம். பாவை - சித்திரப் பிரதிமைபோல அழகியவள்; மனத்திற்குத் திருப்தியுண்டாகு மளவும் கலைத்துக்கலைத்து மிகச் சீர்திருத்தமாக எழுதக் கூடுமாதலால், சித்திரப்பாவை மிக அழகியதாம்; இனி, கண்மணிப்பாவை போல அருமையானவ ளென்றுமாம்: பாவைபோல்பவளைப் பாவையென்றது - உவமையாகுபெயர். மடப்பாவை - மடமை பாவை என்றுவது, மடம் பாவை என்றுவது பிரிக்க; மடமை - இளமை: மகளிர்க்குஉரிய குணங்களிலொன்றான பேதைமையுமாம். வரம்-விருப்பமுமாம். கோடுகின்ற மொழியவன் - நீதிதவறிய சொற்களையுடையவன், சொன்னசொல் மாறுபட்டவன். அவன் சொன்னசொல் தவறியமைக்கு நானே தூதுசெல்லுதல் தகுதியென்பது, நான்காமடியின் கருத்து. என்னைத் தூதனுப்பினால் வெற்றிதவறாதென்பான், 'என்னைத்தூதுவிடுக இனிக் கோற்ற வேந்தே' என்றான். (௧௯)

௨0. மலைகண்டதெனவென்கைம் மறத்தண்டின் வலிகண்டு மகவான்மைந்தன், சிலைகண்டுமிருவர்பொருந் திறல்கண்டு மெமக்காகத் திருமானின்ற, நிலைகண்டுமிவள்விரித்த குழல்கண்டு மிமைப்பொழுதி னேரார்தம்மைக், கொலைகண்டுமகிழாம லவன்குடைக்கீ ழுயிர் வாழக் குறிக்கின்றாயே.

(இ - ள்.) மலை கண்டது என - மலையைப் பார்த்தாற்போல, என் கை மறம் தண்டின் வலி கண்டும் - எனது கையிலுள்ள கொடுமையையுடைய கதாயுதத்தினது வலிமையைப் பார்த்திருந்தும், மகவான் மைந்தன் சிலைகண்டும் - இந்திரனது குமாரனான அருச்சுனனது காண்டீபவில்லின் தொழிலைப் பார்த்திருந்தும், இருவர் பொரும் திறல் கண்டும் - மற்றையிரண்டு தம்பிய

ராகிய நகுலசகதேவர்கள் போர்செய்யும் வலலமையைப் பார்த்திருந்தும், எமக்கு ஆக திருமால் நின்ற நிலைகண்டும் - நமக்கு உதவியாக ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவின் அம்சமான கிருஷ்ணமூர்த்தி உடன்பட்டுநின்ற உறுதிநிலையைப் பார்த்திருந்தும், இவள் விரித்த குழல் கண்டும் - இத்திரௌபதி விரித்துள்ள கூந்தலைப் பார்த்திருந்தும், இமைப்பொழுதில் நேரார்தம்மை கொலைகண்டு மகிழாமல் - ஒருநொடிப் பொழுதினுள்ளே பகைவர்களை (நாங்கள்) கொலைசெய்தலைப் பார்த்து உவப்படையாமல், அவன் குடைக்கீழ் உயிர்வாழ குறிக்கின்றாயே - அத்துரியோதனனது ஆளுகையின்கீழ் (அடங்கியிருந்து அரசுபெற்று) உயிரோடு கூடிவாழ எண்ணுகின்றாயே! (எ - று.)—ஏகாரம் - அவ்வெண்ணத்தின் இழிவை நன்கு விளக்கும்.

'இவள் விரித்த குழல் கண்டும்' என்றதனால், துரியோதனாதியரைக் கொல்லுதற்குக் காரணமும், மற்றையவற்றால் அவர்களைக் கொல்லுதற்கு ஏற்ற ஆற்றலும் கூறியவாறாம். இங்கு 'உயிர்வாழக்குறிக்கின்றாயே' என்றதனால், இங்ஙனம் மானங்கெட்டு வாழ்தலினும் இறத்தலே தகுதி யென்பது போதரும். எமக்குஆக - எமக்கு (வெற்றி) உண்டாக என்றலுமாம்.

வீமன் கையியுள்ள கதாயுதம் பகைவர்களைத் தவறாதுகொல்லும் இயல்பினதாய்ச் சத்ருகாதிநி யென்று பெயர்பெறும்; அதனது அவ்வகையான சிறப்புத் தோன்ற, 'மறத்தண்டு' என்றான். வீமனுக்கு இக்கதை, அசுரத்தச்சனான மயனால் அளிக்கப்பட்டது. அருச்சுனனுக்குக் காண்டீவவில், காண்டவ தகனகாலத்திலே அக்கினிபகவான் கொடுத்தது. மகவாந் என்ற வடசொல்லுக்கு - யாகங்களை யுடையவ னென்று காரணப்பொருள்; மகம் - யாகம்: வாந் - வடமொழி ஆண்பாற்பெயர் விகுதி. நூறு அசுவமேதயாகங்களைச் செய்து தேவராஜபதவி பெறுதலால், இந்திரனுக்கு இப்பெயர்: யாகத்திற் கொண்டாடப்படுந் தேவர்கள் பலர்க்குந் தலைவனாதல் பற்றியுமாம். இருவர் - தொகைக்குறிப்பு: இரட்டைய ரென்றவாறுமாம். இமைப்பொழுது - இயற்கையில் ஒருகால் கண்ணிமைகளை மூடித்திறத்தற்கு வேண்டும் பொழுது. நேரார் என்பதற்கு - உடன்பட்டு இணங்கி வாழாதவரென்று பொருள்; எனவே, பகைவராம்: எதிர்மறைப் பலர்பால் வினையாலணையும் பெயர். உம்மைகள் - உயர்வுசிறப்பு. (உ௦)

[கண்ணன் வீமனைச் சமாதானப் படுத்துதல்.]

உக. வெம்புயவீமனும்வெகுண்டு மீண்டுமிவை யெடுத்துரைப்ப மேகமேனிப், பைம்பொனெடுந் தனித்திகிரிப் பரந்தாமன்கருணையுடன் பரிந்துநோக்கி, யம்புவியின் முன்பிறந்தோ ரரசுநெறிமுறையுரைத்தா லதுகேளாமற், றம்பியருமறுப்பரோ தலைவவினிக் கடுங்கோபந் தணிகவென்றான்.

(இ - ள்.) வெம் புயம் வீமனும் - (பகைவர்க்குப்) பயங்கரமான தோள்களையுடைய வீமசேனனும், வெகுண்டு - கோபங்கொண்டு, இவை மீண்டும்

எடுத்து உரைப்ப - இவ்வார்த்தைகளை மறுபடியும் எடுத்துச்சொல்ல,—(அப்பொழுது),—மேகம் மேனி - மேகம்போற் கரிய திருமேனியையும், பைம் பொன் நெடுந் தனி திகிரி - பசும்பொன்மயமான பெரிய ஒப்பற்ற சக்கராயுதத்தையுமுடைய, பரந்தாமன் - (எல்லாவொளிகளினுஞ்) சிறந்த ஒளியையுடையவனான கண்ணபிரான், கருணையுடன்-அருளுடனே, பரிந்துநோக்கி-(வீமசேனனை) அன்பாகப் பார்த்து,—'தலைவ-சிறந்த வீரனே! அம் புவியில் - அழகிய நிலவுலகத்தில், முன்பிறந்தோர் - முன்னே பிறந்தவர் [மூத்தவர், தமையனார் என்றபடி], அரசு நெறி முறை உரைத்தால் - இராசநீதியின் முறைமையைக் கூறினால், அது கேளாமல் - அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு அங்கீகரியாமல், தம்பியரும் மறுப்பாரோ - தம்பிமார்களும் மறுப்பார்களோ? [அல்லரென்றபடி]; (ஆதலால்), இனி கடுங் கோபம் தணிக - இனி (நீ) கடுமையான கோபம் ஆறுவாயாக,' என்றான் - என்று கூறியருளினான்; (எ-று.)

துரியோதனாதியர்களை அழிக்கவேண்டு மென்பதுபோலவே, பாண்டவருள் ஒருவரோடொருவர் மாறுபடக்கூடாதென்பதும் தனது திருவுள்ளமாதலால், கண்ணன் இங்ஙனம் ஏற்றபடி நீதிபோதித்து வீமனதுகோபத்தை மிகாது தணிப்பவனானான்.

வீமனும் என்ற உம்மை கதைத்தொடர்ச்சி பற்றிவந்த இறந்தது தழுவிய எச்சம். மீண்டும் என்ற உம்மையும் - இறந்தது தழுவிய எச்சமே. கீழ்ப் பதினோராங் கவிமுதல் நான்கு கவிகளில் ஒருகால் வீமன் சில கூறியுள்ளதனை நோக்கி, 'மீண்டும் இவையெடுத்துரைப்ப' என்றனர். பரந்தாமன் என்ற வடசொல்லுக்கு - (எல்லாப் பதவிகளினுஞ்) சிறந்த முத்தித்தானத்தையுடையவ னென்றும் பொருள் கொள்ளலாம்; தாமம் - ஒளியும், இடமுமாம். தலைவ (நீ) கோபந் தணிக - குணப்பெயர் குணியின் முடிபையேற்றது. 'தலைவ' என்றது - தன்வழிப் படுத்துதற்காகத் துதியாக் கூறியது. தம்பியரும், உம்மை - சிறப்பும்மை. திருமாலின் சக்கராயுதம், சுதரிசனமென்னும் பெயரினது. (உக)

[இதுமுதல் நான்கு கவிகள் - ஒருதொடர்; அருச்சுனன் வார்த்தை.]

உஉ. மைக்காலமுகிலூர்தி வானவர்கோன் றிருமதலை வணங்கிநின்று, முக்காலங்களுமுணரு முகுந்தனுக்கு முதல்வனுக்கு மொழிவான் மன்னோ, வக்காலம்பொறுத்தவெலா மமையாம லின்னமிருந் தறமேசொன்னு, லெக்காலம்பகைமுடித்துத் திரௌபதியுங் குழன்முடிக்க விருக்கின்றாளே.

(இ - ள்.) (இங்ஙனம் வீமனது கோபத்தைக் கண்ணபிரான் தணித்த பின்பு), மை-கரிய, காலம்-கார்காலத்துமழைபொழிகின்ற, முகில்-மேகத்தை, ஊர்தி - வாகனமாகவுடைய, வானவர் கோன் - தேவர்கட்கு அரசனான இந்திரனது, திரு மதலை - சிறந்தகுமாரனாகிய அருச்சுனன்,—வணங்கி

நின்று - நமஸ்கரித்து எழுந்து நின்று,—முக்காலங்களும் உணரும் முகுந்த னுக்கும் - மூன்றுகாலத்துச் செய்திகளையும் அறிகிற கண்ணபிரானுக்கும். முதல்வனுக்கும் - மூத்ததமையனான தருமனுக்கும், மொழிவான் - (சில வார்த்தை) கூறுவான்: (அவை யாவையெனின்:)—'அ காலம் பொறுத்த எலாம் அமையாமல் - (முன்பு சூதாடிய) அந்தக்காலத்திற் (பகைவர்பிழை களைப்) பொறுத்த செய்கைகளெல்லாம் போதாமல், இன்னம் இருந்து அறமே சொன்னால் - இப்பொழுதும் (போர்முயற்சியின்றிப் பொறுத்து) இருந்து (அப்பொறுமையாகிய) தருமத்தையே போதித்துக்கொண் டிருந் தால், எ காலம் - எப்பொழுது, பகை முடித்து - (நாம்) பகைவர்களைக் கொன்று, (அதன்பிறகு), திரௌபதியும் குழல் முடிக்க இருக்கின்றாள் - திரௌபதியும் (தனது சபதத்தை நிறைவேற்றித் தனது விரித்த) கூந்தலை யெடுத்து முடித்து அலங்கரிக்க இருக்கின்றாள்! (எ - று.)—இரண்டாமடி யின் ஈற்றில், மன், ஒ - அசைகள்.

தாங்கள் செய்த சபதங்களுக்கெல்லாம் திரௌபதியினது பரிபவமே காரணமாதலால்,அவள் பிரதிஜ்ஞையையே பிரதானமாக எடுத்துக் கூறினன்.

ஊர்தி - ஏறிநடத்தப்படுவது என வாகனத்துக்குக் காரணப்பெயர்; ஊர்தல் - ஏறிச்செலுத்தல்: இ - செயப்படுபொருள்விகுதி, த் - எழுத்துப் பேறு. மேகவாகந னென்று இந்திரனுக்கு ஒருபெயர். காலமுகில் - கால மென்னும் பொதுப்பெயர், இங்கே சிறப்பாய்க் கார்காலத்தைக் குறிக்கும். இனி, மைக் கால முகில் - அஞ்சனம்போலக் கரிய மேக மென்றுமாம். மைக் காலமுகில் - நீர்கொண்டமேக மென்றபடி. கடவுள் ஸர்வஜ்ஞ னாதலால், 'முக்காலங்களுமுணரும்' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. இங்கு 'முக்காலம்' என்றது - முக்காலவரலாற்றை யுணர்த்தியதனால், காலவாகு பெயர். முகுந்தன் - முத்தியுலக இன்பத்தையும், இவ்வுலக இன்பத்தை யும் (தன்னடியார்க்குத்) தருபவன்; மு - முக்தி, கு - பூமி, த - கொடுப் பவன். 'பொறுத்த' என்பதைப் பெயரெச்சமாகவும், பலவின்பால் வினையா லணையும்பெயராகவுங் கொள்ளலாம். 'முடித்து' என்னும் செயவெனெச்சம் பிறகருத்தாவின்வினைகொண்டு முடிதற்கு ஏலா தாதலால், அதனை, அவ் வினையையுங்கொள்வதற்கு ஏற்ற செயவெனெச்சமாக 'முடிக்க' எனத் திரித்துக் கொள்க. துரியோதனன் செய்த குற்றம் பலவாதல்பற்றி, அவற்றைப்பொறுத்தலும் பலவாதலால், 'பொறுத்தவெலாம்' எனப் பன்மை யாக் கூறப்பட்டது. த்ரௌபதீ என்ற வடசொல் - துருபதராசனது மக ளென்று பொருள்படுந் தத்திதாந்தநாமம்; அது ஈயீறு இகரமாயிற்று. ஈற்றடி யில், முடித்தல் என்ற வினையை வெவ்வேறுபொருளில் உபயோகித்தது, ஒருவகைச்சமத்காரம். (உஉ)

உ௩. தேவராயினும் பழையதெயித்திய ராயினுமற்றுஞ் செப்புகின்றோர், யாவராயினு மெதிர்ந்தோ ருயிருணவென் றிருப்

பதுவேயென் கைவாளி, மூவராயவர்களுக்கு முதல்வனாகிய மூர்த்தி முகிறேய்பூக, மீவராலுகளும் வயற்குருநா டென்னிவ னவன்பால் வேண்டுமாறே.

(இ - ள்.) மூவர் ஆயவர்களுக்கும் முதல்வன் ஆகிய மூர்த்தி - த்ரிமூர்த்திகளுக்குங் காரணனான சிறந்தவடிவமுடைய பெரியோனே! தேவர் ஆயினும் - தேவர்களானாலும். பழைய தெயித்தியர் ஆயினும் - பழமையான அசுரர்களானாலும், மற்றும் செப்புகின்றோர் யாவர் ஆயினும் - இன்னும் சொல்லப்படுகிறவர் எவரானாலும், எதிர்ந்தோர் - (போரில்) எதிரிட்டவர்களது, உயிர் - உயிரை, உண என்றே - உண்ணும்பொருட்டாகவே, என் கை வாளி - எனது கையிலுள்ள அம்பு, இருப்பது—; (அப்படியிருக்க) இவன் - இத்தருமன், முகில் தோய் பூகம் மீ வரால் உகளும் வயல் குருநாடு- மேகங்களை அளாவ உயர்ந்த பாக்குமரங்களின்மீது வரால் மீன்கள் குதிக்கப் பெற்ற (நீர்வளச்சிறப்பையுடைய) கழனிகளையுடைய குருநாட்டை, அவன் பால் வேண்டும் ஆறு - அத்துரியோதனனிடம் இரக்க விரும்பும்விதம், என்- யாதுகாரணத்தால்? (எ - று.)

அசுரர் தேவர்களினும் மூத்தவராதலால், "பழையதெயித்தியர்" என்றது; இதுபற்றி, அசுரர்க்கு 'பூர்வதேவர்' என்று ஒருபெயர்: இக் காரணத்தால் கீழ் நிவாதகவசர் காலகேயர் வதைச்சருக்கத்தில் அவர்களை 'புரோசநம்' என்றதுங் காண்க. தைத்தியர் - (காசியபமுனிவரது மனைவிமார்களுள்) திதியென்பவளது புத்திரர்; வடமொழித் தத்திதாந்த நாமம்; அது, தெயித்தியர் எனப் போலி விகாரம் பெற்றது. இரண்டாமடியின் முதலில் 'எவராயினும்' என்றும் பாடம். உயிருண - உயிரை உடம்பினின்று கவர்ந்துகொள்ள என்றபடி; "உண்டற்குரிய வல்லாப்பொருளை, உண்டனபோலக் கூறலு மரபே" என்று தொல்காப்பியத்துச் சொல்லப்பட்ட மரபுவழுவமைதியால் உண்ணாததும் உண்ணப்படாததும் - உண்பதும் உண்ணப்படுவதுமாக உரைக்கப் பட்டன. உணவு என்று எனப்பிரித்து, உயிரைத் தனக்கு இரை யென்று கருதியிருப்ப தென்றலுமாம்.

திருப்பாற்கடலில் எழுந்தருளியுள்ள திருமாலின் வியூகமூர்த்திகளாகிய வாஸுதேவன், ஸங்கர்ஷணன், பிரத்யும்நன், அநிருத்தன் என்ற நால்வருள், பிரதானமூர்த்தியான வாசுதேவன், பிரம விஷ்ணு ருத்திர ரூபிகளாய்ப் படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் தொழில்களைச் செய்யும் மற்றைமூவர்க்குங் காரணனாதலால், அந்நிலையைக்கருதி, 'மூவராயவர்களுக்கும் முதல்வனாகிய மூர்த்தி, என்றார்; இனி, "முதலாவார்மூவரே அம்மூவருள்ளும்,முதலாவான் மூரிநீர்வண்ணன்", "தேவராய்த் தேவர்க்குந் தெரியாத வொளியுருவாய், மூவராய் மூவர்க்குள் முதல்வனாய் நின்றோய் நீ" என்றவற்றை அடியொற்றி 'மூவராயவர்களுக்குண் முதல்வனாகிய' எனப் பாடங்கொண்டு, திரிமூர்த்திகளுள்ளும் மற்றை யிரு மூர்த்திகளுக்குக் காரணமாகிய மூர்த்தியே என்றும்

உரைக்கலாம்: "நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான் நான்முகனுந், தான் முகமாய்ச் சங்கரனைத் தான் படைத்தான்" என்றார் பெரியாரும். மூவராய் அவர்களுக்கும் முதல்வனாகிய எனப் பிரித்தும் உரைக்கலாம். மூவர் என்ற தொகைக்குறிப்பின்மேல், ஆயவர்கள் - பகுதிப்பொருள்விகுதி. மூர்த்தி - இயல்பாகிய அண்மைவிளி.

பூகம் - வடசொல். முகில்தோய் பூகம் மீ வராலுகளும் வயல் - பாக்கு மரங்களின் உயர்ச்சிச் செழுமையையும், மீன்களின் துள்ளற்கொழுமையை யும் விளக்கியவாறு. பாக்குமரத்திற்கும் மேகத்திற்கும் வரால்மீனுக்கும் சம் பந்தமில்லாதிருக்கவும், சம்பந்தத்தைக் கற்பித்துக்கூறியது - **தொடர்புயர்வு நவிற்சியணி;** இதனை வடநூலார் ஸம்பந்தாதிசயோக்தி யென்பர். இதனால், நாட்டின் வளம் தொனிக்கும். உணவென்றிருப்பதுவே - உணவே என் றிருப்பது என ஏகாரம் பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது. (உங)

உச. தீண்டாதகற்புடைய செழுந்திருவைத் துகிலுரியச் செயலொன்றின்றி, நீண்டானேகரியானே நிமலாவென் றரற்றின ளாய் நின்றுசோர, மாண்டார்போலதுகண்டு மன்னவையில் யாமி ருந்த மாசுதீர, வேண்டாவோவேண்டுவது மேம்படுநல் லறமேயோ வேந்தர்வேந்தே.

(இ - ள்.) வேந்தர் வேந்தே - அரசர்களுக் கரசனே!—தீண்டாத - (அயற்புருஷரால்) தொடுதற்குந்தகாத, கற்பு உடைய - பதிவிரதா தருமத் தையுடைய, செழுந் திருவை - அழகிய இலக்குமிபோன்ற திரௌபதியை, துகில் உரிய - (துரியோதனன் தம்பி) ஆடையைக் களைகையில், (அவள்), செயல் ஒன்று இன்றி - (அதற்குப் பரிகாரமாகச்) செய்யத்தக்கது ஒரு காரி யமுமில்லாமல், நீண்டானே கரியானே நிமலா என்று அரற்றினள் ஆய் - (முன்னே திரிவிக்கிரமனாய்) நீண்டவனே! கரியதிருநிறமுடைய கண்ண னே! குற்றமற்றமூர்த்தியே! என்று கூவி (க் கதறிக் கண்ணனையே) பிரார்த் தித்தவளாய், நின்று சோர - தளர்வடைந்து நிற்க, அது கண்டும் - அந்நிலை யைப் பார்த்திருந்தும், யாம் - நாம் ஐவரும், மன் அவையில் - அவ்விராச சபையிலே, மாண்டார்போல் இருந்த - (யாதொன்றுஞ் செய்யாமல்) இறந்த வர்போலத் தொழிலற்றிருந்த, மாசு - குற்றம், தீர வேண்டாவோ - நீங்க வேண்டுவதில்லையோ? வேண்டுவது மேம்படு நல் அறமேயோ - செய்ய வேண்டுவது சிறந்த நல்ல தருமமாகிய பொறுமை மாத்திரமோ? (எ - று.)

அவளது பதிவிரதா தருமத்தினது நெருப்போடொத்த தூய்மையை விளக்குதற்கு, 'தீண்டாதகற்பு' என்றார்; இனி, அவளைத் துகிலுரிந்தது தீண்டக்கூடாமல் விலக்காயிருந்தகாலத்தி லாதலால், 'தீண்டாத திரு'என்ற தாகவுங் கொள்ளலாம். கற்பு - கணவனையே தெய்வமாகக்கொண்டு அவ னுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கும் நடத்தை; பாதிவிரத்தியம். கணவனிற்

சிறந்த தெய்வமில்லையென்றும் அவனை இன்னபடி வழிபட வேண்டுமென்றும் தாய்தந்தையரும், அந்தணரிடத்தும் பெரியோரிடத்தும் உறவினரிடத்தும் தேவரிடத்தும் நடக்கவேண்டுவது இன்னபடி யென்று கணவனும் கற்பித்தலால் ஒழுகும் ஒழுக்கமாதலின், கற்பு என்பது காரணப்பெயரென்பர்: இனி, கல்லின் தன்மைபோல நிலைகுலையாத உறுதியுடைய தென்றுமாம். திரௌபதி, பேர்கூறின மாத்திரத்தில் பெரும்பாவங்களை யொழிக்க வல்ல பஞ்சகன்னிகைகளுள் ஒருத்தியாவள்; (அவராவர் - அகலியை, திரௌபதி, சீதை, தாரை, மண்டோதரி என இவர்.) முன்னையப்பிறப்பின் வரத்தாலும், குந்திதேவியின் கட்டளையாலும், ஐவர்க்கு மனைவியானதால், திரௌபதியின் கற்பு நிலைமைக்குச் சிறிதுங் குறைபாடில்லை யென அறிக. திரு - திரௌபதிக்கு உவமையாகுபெயர். நல்வினையுடையார்க் கெல்லாம் பொதுவாகின்ற திருமகள்போல, இவளை மனைவியாகப் பெறுதற்கேற்ற பூர்வசன்ம சுகிருதமுடைய பாண்டவரைவர்க்கும் இவள் பொதுப்பட மனைவியாதலால், இவளைத் திருமகளோடு உவமித்தது. திருமகளுவமை - அழகுக்கும் செல்வநிறைவிற்குமாம். செழுந்திரு என விசேடித்தது, அவள் போல இவள் இடையில் விட்டு நீங்கா ளாதலால்.

துகிலுரிதல் - வஸ்திராபஹரணம்: "அருகணுகி மடவரலை யஞ்சாமல் துகிலுரிவா னடர்ந்தபோதில், இருகைநறுமலர் குவிய எம்பெருமானிணையடிக்கே யிதயம்வைத்தாள்," "ஆருகி யிருதடங்கண் அஞ்சன வெம்புனல் சோர வளகஞ்சோர, வேறுனதுகில்தகைந்த கைசோர மெய்சோர வேறோர் சொல்லுங், கூறுமற் கோவிந்தாகோவிந்தா வென்றரற்றிக் குளிர்ந்து நாவில், ஊறுதவமிழ்தூற வுடல்புளகித்து உள்ளமெலா முருகினளே," "அருமறை சொல்லிய நாமமாயிரமு முரைத்தழைக்க" எனக் கீழ்ச் சூதுபோர்ச்சருக்கத்து வந்ததை இங்கே உணர்க. மாண்டார், மாள் - பகுதி; மாட்சிமைப்பட்டார் என்ற பொருளில், மாண் - பகுதி. வேண்டுவது மேம்படுநல் லறமேயோ என்பதற்கு - இராச்சியத்தையிரப்பது பெருமைபெறத்தக்க சிறந்த இராசதருமந்தானோ? என்றும் உரைக்கலாம். உயிர்நீங்கிய உடலை 'மாண்டார்' என உயர்திணையாற் கூறினது, மரபுவழுவமைதி. வேந்தர்வேந்து - ராஜாதிராஜன். (உச)

உரு. பொன்னாருந்திகிரியினான் போனாலும் பொறைவேந்தன் புகன்றவெல்லாஞ், சொன்னாலுமவன்கேளான் விதிவலியாற் கெடுமதிகண் டோன்றுதன்றே, யெந்நாளுமுவர்நிலத்தி னென்முளைவித் திடினும்விளை வெய்திடாது, பன்னாகந்தனக்கமிர்தங் கொடுத்தாலும் விடமொழியப் பயன்கொடாதே.

(இ - ள்.) பொன் ஆரும் திகிரியினான் - பொன் மயமாகப் பொருந்திய சக்கராயுதத்தை யுடையவனான கண்ணபிரான், போனாலும் - தூது சென்றருளினாலும், பொறை வேந்தன் புகன்ற எல்லாம் - பொறுமைக்

குணத்தையுடைய யுதிட்டிரராசன் கூறிய சமாதான வார்த்தைகளையெல்லாம், சொன்னாலும் - (கண்ணன்) சொல்லியருளினாலும், அவன் கேளான் - அத்துரியோதனன் கேட்டு அதன்படி நடக்கமாட்டான்; (ஏனெனில்),— விதிவலியால் கெடு மதி கண் தோன்றாது அன்றே-போகூழின் வலியினால் அழிதற்குக் காரணமான அறிவுக்கு (நீதி) கட்புலப்படாதாம்; எ நாளும் உவர் நிலத்தின் என் முளைவித்திடினும் விளைவு எய்திடாது - எப்பொழுதும் களர் நிலத்தில் எந்த விதையை விதைத்திட்டாலும் (அது) விளைதலையடையமாட்டாது; பன்னகந் தனக்கு அமிர்தம் கொடுத்தாலும் விடம் ஒழிய பயன் கொடாதே - பாம்புக்குப் பாலையூட்டினாலும் அது விஷத்தைத் தவிர வேறு நல்ல பயனைத் தராதன்றோ; (எ - று.)

மூன்றாமடியில் உபமானம் - எவ்வளவு நல்ல உபதேசத்தை எவ்வளவு காலம் செய்தாலும் அது தீயோர்மனத்திற் சென்று பதிந்து பலியாதென்ற கருத்தையும், நான்காமடியில் உபமானம் - தீயோர்க்கு நல்லன உபதேசித்தால் அவர் அதற்கு எதிராகத் தீங்குகளையே புரிவரென்ற கருத்தையும் விளக்கவந்தன. இங்கே 'உவர்நிலம்' என்றது, விதைத்த விதையையெல்லாம் முளைக்கவொட்டாமற் செய்யும் ஊஷரபூமியை. அந்தச் சவட்டு நிலம் ஒருவாற்றாலும் பயன்படாத அறிவிலார்க்கு உவமையாதலை, "பயவாக்களரனையர் கல்லாதவர்" எனத் திருக்குறளிலுங் காண்க. நெல் முளை எனப் பதம் பிரித்து உரைத்தலில், பொருட்சிறப்பின்மை உணர்க. (இரண்டு நான்காமடிகளை "பாதமறை வெவ்வரவினுக்குப் பாலு நெய்யும் புகட்டிடினும், வாதை செய்யும் வல்விடமே வளருமா போல் மனுநூலும், வேதமவை யோராயிரமும் விளங்குங் கலையுந் தசக்கிரிவ, ஞேதவோதப் போதங்கெட்ட போதமான தோங்கியதே" என்ற ஒட்டக்கூத்த ருத்தரகாண்டச் செய்யுளோடு ஒப்பிடுக.) தீமையடைவிக்க வேண்டிய முன்னைய பிறப்பின் கருமம் வந்து உற்றபோது எந்த நியாயமும் மனத்திற்கு இணங்காதாதலால், 'விதிவலியாற் கெடுமதி கண்தோன்றாதன்றே' எனப்பட்டது; "பேதைப்படுக்கு மிழவூழறிவு" என்றார் திருவள்ளுவனாரும்.

எந்நாளும் என்ற உம்மை - முற்றுப்பொருளது; மற்ற உம்மைகள் - உயர்வுசிறப்பு. பன்னகம் - பந்நகம் என்பதன் விகாரம்; பல் நாகம் எனப் பதம்பிரித்து, விஷப்பற்களையுடைய பாம்பு எனினுமாம்: 'பைந்நாகம்' என்ற பாடத்துக்கு - படத்தையுடைய பாம்பென்க. பொன் ஆரும் - திருமகள் பொருந்தியிருக்கப்பெற்ற என்று உரைத்து, திகிரியினானுக்கு அடைமொழியாக்கினும் அமையும். அம்ருதம் - வடசொல்; மரணத்தைத் தவிர்ப்பது என்று காரணப் பொருள்பெறும். (உரு)

[இக்கவியிற் பின்னிரண்டடிகளும், அடுத்த மூன்று கவிகளும் நகுலன்வார்த்தை]

உசு. பார்த்தனிவை புகன்றிறைவன் பணித்தருள விருந்ததற்பின் பரிவினோடுந், தீர்த்தனிருபதமிறைஞ்சித் தருமனையுங்

கைதொழுது சினங்கொள்வேலா, னீத்தநெடுங்கடலெழுபா ரடலை வர் பெறுவரெனு நிகழ்ச்சி பொய்யோ, கோத்தருமந்தனிலாண்மை கூறுதோ கூறுகநீ கொற்ற வேந்தே.

இதுமுதல் நான்குகவிகள் - ஒரு தொடர்.

(இ - ள்.) பார்த்தன் - அருச்சுனன், இவை புகன்று - இவ்வார்த்தைக ளைச் சொல்லி, இறைவன் பணித்தருள - (யாவர்க்குந்) தலைவனாகிய கண்ண பிரான் (கோபந்தணிவாயென்று) அடக்கிக் கூறியருள, இருந்ததன் பின் - (பேச்சை முடித்து) இருந்தபின்பு,—சினம் கொள் வேலான் - கோபத்தைக் கொண்ட வேலாயுதத்தை யுடையவனான நகுலன்,—பரிவினோடும் - அன் புடனே, தீர்த்தன் இரு பதம் இறைஞ்சி - பரிசுத்தமூர்த்தியான கண்ணபிரா னது இரண்டு திருவடிகளையும் வணங்கி, தருமனையும் கைதொழுது - யுதிட் டிரனையும் கைகூப்பித்தொழுது, (யுதிட்டிரனை நோக்கி),—கொற்றம் வேந்தே - வெற்றியையுடைய அரசனே! 'நீத்தம் நெடுங் கடல் எழு பார் - வெள்ளமயமான பெரிய கடலினாற் சூழப்பட்ட எழுதீவுகளாகவுள்ள பூமி முழுவதையும், அடல் ஐவர் பெறுவர் - வலிமையை யுடைய பஞ்சபாண்ட வர்கள் (துரியோதனாதியரினின்று) பெறுவார்கள்,' எனும் நிகழ்ச்சி - என்று (உலகத்தார்) சொல்லுஞ் சொல், பொய்யோ - பொய்யாகுமோ? கோ தருமந் தனில் ஆண்மை கூறுதோ - இராசதருமத்தில் (பராக்கிரமம் முதலிய) ஆண் மகனுக்கு உரிய தன்மை சொல்லப்பட வில்லையோ? [பொறுமைதான் சொல்லப்பட்டுள்ளதோ?] நீ கூறுக - நீ சொல்வாயாக; (எ - று.)

கீழ் வீமன்வார்த்தை முடிந்த பின்பு கண்ணன் "அம்புவியில் முன் பிறந்தோ ரரசுநெறி முறையுரைத்தா லதுகேளாமல், தம்பியரும் மறுப்பரோ தலைவ வினிக்கடுங்கோபந்தணிக" என்றுகூறி அவனைச் சாந்தப்படுத்தியதற் கும், மேல் நகுலன் வார்த்தை முடிந்தபின்பு நன்றெனக் கையமைத்தருளுவ தற்கும் ஏற்ப, இங்கு 'இறைவன்பணித்தருள' என்பதற்குஇவ்வாறு பொருள் கொள்ளப்பட்டது. தாமே வெற்றி பெறுதல் நிச்சயமென்பதை விளக்கு தற்கு 'அடலைவர்' என்றும், 'நிகழ்ச்சி பொய்யோ' என்றும் கூறினான்; அடுத்த செய்யுளின் ஈற்றடியிலும் இக்கருத்துப்பட வுரைத்தல் காண்க. இங்கே 'நிகழ்ச்சி' என்றது, 'பொறுத்தவர் பூமியாள்வார்' என உலகத்து வழங்குவதையு மாகலாம். அரசர்கள் பராக்கிரமத்தைக் காட்டுவது இராச தருமமன்றோ? என்பது - இறுதியடியின் கருத்து.

பார்த்தன் - பிருதையின்மகன்; தத்திதாந்தநாமம்: (பிருதை - குந்தி.) இது அருச்சுனனுக்குச் சிறப்பாகவழங்கும். காரணவிடுகுறி; தாய்க்கு இளைய மகனிடத்தில் அன்பு மிகுதி யென்ற பொதுநியாயம், இதற்குக் காரணமாக லாம். இறைவன் - தலைமையுணர்த்தும் இறைமையென்னும் பண்பினடியா கப் பிறந்த பெயர்; இனி, அந்தரியாமியாய் எல்லாப் பொருளிலுந் தங்குகிற

வன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்: இறுத்தல் - தங்குதல். இருந்ததற்பின் என்பதற்கும், இறைஞ்சி தொழுது வேலான் என்பவற்றிற்கும் - மேல்முப்ப தாங்கவியில் 'உரைத்ததற்பின்' என வருவது, முடிக்குஞ்சொல். தீர்த்தன் - வடசொல்; இது-திருமாலுக்குப் பெயராதலே, "தீர்த்த னுலகளந்த சேவடி" எனத் திருவாய்மொழியிலுங் காண்க. உடையானது சினத்தை ஆயுதத்தின் மேல் ஏற்றி, 'சினங்கொள்வேல்' என்றார்; உபசாரவழக்கு: இனி, 'சினங் கொள்' என்பது - வேலானுக்கு அடைமொழி யாகலுமாம்.

நீத்தம் - நீந்தப்படுவது என வெள்ளத்துக்குக் காரணக்குறி; நீந்து - பகுதி, அம் - செயப்படு பொருள்விகுதி, வலித்தல்-விகாரம். எழுபார்-ஜம்பூ, பிலட்சம், குசம், கிரௌஞ்சம், சாகம், சால்மலி, புஷ்கரம் என்னும் ஏழு தீவு களாக வுள்ளவை. ஏழுதீவுகளும் ஏழுகடல்களுள் தனித்தனி ஒவ்வொன்றாற் சூழப்பட்டுள்ளனவென்பது, புராணக்கொள்கை. ஏழுகடல்கள் - உவர்நீர், கருப்பஞ்சாறு, கள், நெய், தயிர், பால் நன்னீர் என இவற்றின் மயமானவை.

உஎ. கேவலந்தீர் வலியபகை கிடக்கமுதற் கிளர்மழைக்குக் கிரியொன்றேந்து, கோவலன் போயுரைத்தாலுங் குருநாடுமரசு மவன் கொடுக்கமாட்டா, ஞாவலம்பூதலத்தரசர் நாடிரந்தோமென நம்மை நகையாவண்ணங், காவலன்றன் படைவலியுமெனது தடம் புயவலியுங் காணலாமே.

(இ - ள்.) கேவலம் தீர் - சிறுமை யில்லாத [பெரிய என்றபடி], வலிய பகை - உறுதியான பகைமை, கிடக்க-(நமக்கும் அவர்க்கும் வெகு காலமாக) நிலைத்திருப்பதனால்,—முதல் கிளர் மழைக்கு கிரி ஒன்று ஏந்து கோவலன் போய் உரைத்தாலும் - முன்னொரு காலத்திலே மிகுதியாகப் பெய்த மழை யைத் தடுப்பதற்கு (க் கோவர்த்தனமென்னும்) மலையொன்றை (க் குடை யாக) எடுத்தருளிய கண்ணபிரான் தூதுபோய்ச் சொன்னாலும், அவன் - அத்துரியோதனன், குருநாடும் அரசும் கொடுக்க மாட்டான் - குருநாட்டின் பாகத்தையும் (அதற்குஉரிய) அரசாட்சியையும் (நமக்குக்) கொடுக்கமாட் டான்; (ஆதலால்),—அம் நாவல் பூதலத்து அரசர்-அழகிய ஜம்பூத்துவீபத்தி லுள்ள அரசர்க ளெல்லாரும்,நாடு இரந்தோம் என நம்மை நகையா வண்ணம்- இராச்சியத்தை(ப் பகைவனிடம்) யாசித்தோமென்று (நம்மை இகழ்ந்து) சிரித்துப் பரிகாசஞ்செய்யாதபடி. காவலன்தன் படைவலியும் - அரசனை துரியோதனனது சேனாபலத்தையும், எனது தடபுயம் வலியும் - (தம்பி யாகிய) என்னுடைய பெரிய தோள்களின் வலிமையையும், காணல் ஆமே - (விரைவில் எதுசிறந்ததென்று பிரதியட்சமாகப்) பார்த்திடலாமே; (எ - று.)

துரியோதனனை வேரோடு அழித்துவிடுதல் என்னொருவனாலேயே செய்யக்கூடிய சிறியதொழிலாயிருக்க, வலியற்றவர்போல எளிமைதோன்ற வீணாகச் சமாதானம்பேசுதல் சிறிதுந்தகுதியன் றென்று கூறினனென்க.

நகுலன் இவ்வகைப்பெருந்திறலுடைய னாதலே, "நகுலன் பரியேறினு லொன்று மூன்று, புவனங்களேழும் புடைபோய்—இகலும், அவனுடைய வில்லு மதிரதரு மெல்லாம், இவனுடைய முன்னில்லா ரீங்கு" என்று (பாரதவெண்பாவிற்) கண்ணன் கூறியதனாலும் உணர்க. 'எமது தடம்புய வலியும்' என்ற பாடத்திற்கு - (வீமன்முதலிய) எங்களுடைய பெரியதோள் வலியையு மென்க.

அடைக்கலமடைந்தவர்களை ஆதரிக்கிற கண்ணபிரானது உயர்வு தோன்ற, 'முதற் கிளர்மழைக்குக் கிரியொன்றேந்து கோவலன்' என்றான். முதல்-இளமையிலே என்றபடி. 'முகில்கிளர்மழைக்கு' என்றும்பாடமுண்டு. **மழைக்குக் கிரியேந்திய கதை:**—திருவாய்ப்பாடியில் ஆயர்க ளெல்லாரும் கூடி மழையின் பொருட்டாக இந்திரனை ஆராதித்தற்கென்று வழக்கப்படி சமைத்த சோற்றைக் கண்ணபிரான் ஒருகால் அவனுக்கு இடாதபடி விலக்கிக் கோவர்த்தனமலைக்கு இடச் சொல்லித் தானே ஒரு தேவதாரூபங் கொண்டு அமுதுசெய்தருள, அவ்விந்திரன் கோபத்தோடு புஷ்கலாவர்த்தம் முதலிய பலமேகங்களை யேவிக் கண்ணன்விரும்பிமேய்க்கிற கன்றுகட்கும் பசுக்கட்கும் கண்ணனுக்கு இஷ்டரான இடையர்க்கும் இடைச்சியர்க்கும் தீங்குதரும்படி கல்மழையை ஏழுநாள் இடைவிடாது பெய்வித்தபொழுது, கண்ணன் கோவர்த்தனமென்னும் மலையை எடுத்துக் குடையாகப்பிடித்து மழையைத்தடுத்து எல்லா வுயிர்களையும் இடையூறு சிறிதுமின்றிக் காத்தருளின னென்பதாம்.

'தீர்வரிய' எனப் பாடமோதி, தீர்வு அரிய பகை - நீங்குதலில்லாத விரோதம், கேவலம் - மிகுதியாக, முதல் - இளமைதொடங்கி, கிடக்க, (நமக்குள்) இருத்தலால் என உரைப்பாரு முளர். "தீராக் கோபம் போராய்முடியும்" என்பது நீதி யாதலால், பலநாளாயுள்ள பகைமை சமாதானமாய் முடியாது என்றான். நாவலம்பூதலம், அம் - சாரியை யெனினுமாம். இந்தத்துவீபத்தின் மத்தியிலுள்ள - மகாமேருமலையின் தென்புறத்தி லிருக்கின்றதொரு மிகப்பெரிய நாவல்மரத்தைப்பற்றித்தான், ஜம்பூத்வீப மென்கிற பெயர் இதற்கு உண்டாயிற்று; ஜம்பூ - நாவல். கோவலன் - கோபாலன் என்னும் வடசொல்லின் விகாரம்; பசுக்களைக் காப்பவ னென்றும், உயிர்களைக்காப்பவ னென்றும், பூமியைக்காப்பவனென்றும் பொருள்படும். இனி, தமிழ்மொழியாகவே, கோவலன் எனப்பிரித்து, பசுக்களைக் காத்தலில் வல்லவன் எனப் பொருள்கொள்ளினுமாம். காவலன் - காவலன் எனப்பிரிந்து காத்தற்றொழிலில்வல்லவ னென்றும், காவல் அன் எனப்பிரிந்து காத்தற் றொழிலையுடையவ னென்றும் பொருள்படும். நாவலந்தீவைக் கூறியது - மற்றைத்தீவுகட்கும் உபலக்ஷண மென்றலும் ஒன்று. அருகிலுள்ளவ ராதலின், இத்தீவினரசரை மாத்திரம் எடுத்துக்கூறினான். உம்மைகள் ஐந்தனுள், முதலது-சிறப்பு, மற்றவை - எண்ணுப்பொருளன.

(உஎ)

உஅ. அன்னநடை யரம்பைதனையவுணர் கவர்ந்திடவிமை யோரரசுக்காக, முன்னமவருடன் பொருதுசிறை மீட்டானங் குலத்துமுதல்வனன்றோ, மன்னவையில் யாங்காண மடவரலைத்துகி லுரிந்த வலியோன்றன்பா, லின்னமிரந்தவன் குடைக்கீ ழிருந்தக் கானம்மை யுலகென் சொலாதே.

(இ - ள்.) நம் குலத்து முதல்வன் - நாம்பிறந்த குலத்தில் தோன்றிய பழைய அரசனாகிய புரூரவனென்பவன், முன்னம் - ஆதிகாலத்திலே, அன்னம் நடை அரம்பைதனை - அன்னப்பறவையின் நடைபோன்ற நடையை யுடைய (ஊர்வசி யென்னும்) தேவமகளை, அவுணர் கவர்ந்திட - அசுரர்கள் (பலாத்காரமாக) எடுத்துச்செல்ல, இமையோர் அரசுக்கு ஆக-தேவர்களுக்கு அரசனான இந்திரன் பொருட்டாக, அவருடன் பொருது - அவ்வசுரரோடு போர்செய்து, சிறை மீட்டான் அன்றோ - (அவளை அவ்வசுரரது) காவலில் நின்றும் விடுவித்தானன்றோ? (அவ்வாறிருக்க), மடவரலை - (நம் ஐவர்க்கும் பத்தினியான) இளமைப்பருவத்தின் வருகையையுடைய திரௌபதியை, மன் அவையில் - இராசசபையிலே, யாம் காண - (கொழுநராகிய) நாமெல் லோரும் பார்க்க, துகில் உரிந்த - (துச்சாதனனால்) வஸ்திராபஹரணஞ் செய்த, வலியோன் தன்பால் - நெஞ்சுறுதியுள்ள துரியோதனனிடத்து, இன்னம் - இன்னமும், இரந்து - (இராச்சியத்தை) யாசித்து, அவன் குடை கீழ் இருந்தக்கால் - அவனது அரசாட்சியின்கீழே வாழ்ந்திருந்தால், உலகு நம்மை என்சொலாது - உலகத்தவர் நம்மை யாதுதான் சொல்லமாட்டார் கள்? [பெரும்பழி கூறுவ ரென்றபடி]; (எ - று.)

சந்திரனது மைந்தனாகிய புதன் இளையினிடத்துப் பெற்ற புத்திர னாகிய புரூரவனென்பவன், நிலவுலகத்தில் ஒரு பூஞ்சோலையில் வந்து விளை யாடிக்கொண்டிருந்த தேவலோகத்து மாதர்களுள் ஊர்வசியை அசுரர்கள் கவர்ந்து செல்கையில், அவள் முறையிட்டதைக் கேட்டு, இந்திரனுக்கு வரு கிற மானக்கேட்டை ஒழிக்கக் கருதி, உடனே தேரேறிச் சென்று பொருது அசுரர்களை வென்று அவளை மீட்டுவந்து, பின்பு இந்திரன் தூத்னுப்பிய தனால் அவளை மணஞ்செய்துகொண்டு, அவளிடத்தில் ஆயுவென்னுங் குமா ரனைப் பெற்றானென்பது - கீழ்க் குருகுலச்சருக்கத்துக் கதை. இங்ஙனம் தனக்கு யாதொரு சம்பந்தமுமில்லாத தேவதாசியை அத்தேவர்க்குப் பகை வரான அசுரர் பங்கப்படுத்த முயல்வதைப்பார்த்து மனம்பொறாமல் இந்திர னுக்கு உபகாரகமாக அக்கொடியவரை வென்று அவளை அவர்களினின்று மீட்டு அவளது துன்பத்தைத் தீர்த்தருளிய பெருங்கண்ணோட்டமுடைய புரூரவ சக்கரவர்த்தியினது மரபிற் பிறந்த நாம், அக்கினிசாட்சியாகப் பலரு மறிய விரும்பி மணம்புரிந்த மனைவியைப் பங்காளிகள் பலருமறியச் சபை யிலே பிடித்திழுத்துத் துகிலுரிந்து பங்கப்படுத்தியதைப் பார்த்தும் சிறிதும் மானமின்றி அவர்களையழித்து அவளது துன்பத்தைத் தீர்க்கச் சிறிதும் முய

லாமல் அவர்கள்கீழேயேயிருந்து இரந்து இராச்சியம்பெற்று ஆண்டு உண்டு வயிறுவளர்த்து வாழத்துணிவது தகுதியோ? எனத் தருமனது அளவுகடந்த பொறுமையை இகழ்ந்து கூறியவாறு.

நடை - தொழிற்பெயர்; ஐ - விகுதி: நட என்னும் பகுதியீறு தொகுத்தல் விகாரம். அரம்பை - ரம்பா என்னும் வடமொழியின் திரிபு; இந்த ஒருதேவமாதின் சிறப்புப்பெயர் - எல்லாத்தேவமகளிர்க்கும் பொதுப்பெயராக வழங்கி, பின்பு இங்கே சிறப்பாய் ஊர்வசியைக் குறித்தது. இமையோர் - கண்ணிமையாதவர்; எதிர்மறைவினையா லணையும்பெயர்: எதிர்மறை ஆகாரம் புணர்ந்துகெட்டது, விகுதியீற்றயலாகாரம் ஓகாரமாயிற்று. இனி, இமையில் (மூடாமையாகிய) விசேஷமுடையவர் என உடன்பாடாகப் பொருளுரைப்பினும் அமையும். இமையோரரசு - தேவராசன். முதல்வன் - ஆதிபுருஷன். மடவரல் - ஆறும்வேற்றுமைத்தொகைப் புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை; இங்கே, மடமை-பெண்மைக் குணங்களுள் ஒன்றாய், அது - நாணம் அச்சம் பயிர்ப்பு முதலிய மற்றைக் குணங்களுக்கும் உபலக்ஷணமு மாகலாம். வலியோன் - அன்பின்றித் தீமைசெய்ய அஞ்சாத கன்னெஞ்சுடையானென்றபடி. 'உலகு' என்னும் பால்பகா அஃறிணைப்பெயர் - பொருளால் உயர்திணைப் பன்மைகுறிப்பினும், சொல்நிலைக்கேற்ப, சொலாது' என்னும் அஃறிணையொருமைமுற்றைக் கொண்டது. (உஅ)

உகூ. கானெறிபோய்க் கரந்துறைந்து கடவநாள்கழித்ததற் பின் கானநீங்கி, யீனமிலா வகைவந்தார் நந்துணைவரெனச் சிறிது மிரங்கா னாகின், மாநகரும் வளநாடு முரிமையுந்தன் மொழிப்படியே வழங்கா னாகிற், றானறியாதவன் பிறர்போய்க் கற்பித்தா லறிவனோ தரணிவேந்தே.

(இ - ள்.) தரணி வேந்தே - நிலவுலகத்தை ஆளும் அரசனே!—(துரியோதனன்),—'நம் துணைவர் - நமது உடன்பிறந்தவர் [பாண்டவர்], கான் நெறி போய்-(பன்னிரண்டுவருஷகாலம்) காட்டுவழியிற் சென்று வசித்தும், கரந்து உறைந்து - (ஒருவருஷகாலம்) மறைந்து வசித்தும், கடவ நாள் கழித்து - (வனவாச அஜ்ஞாத வாசங்களிற் கழிக்கக்) கடமைப்பட்டனவான நாள்களை [பதின்மூன்றுவருஷங்களை]ப் போக்கி. அதன்பின் - அதன்பின்பு, கானம் நீங்கி - காட்டில்வசித்தலை விட்டு, ஈனம் இலா வகை - யாதொரு குறைவு மில்லாதபடி, வந்தார் - மீண்டுவந்தார்கள்', என - என்று, சிறிதும் இரங்கான் ஆகின் - (இயற்கையில் தானாகக்) கிஞ்சித்தும் மனமிரங்கானானால்,—மா நகரும் - பெரிய இந்திரப்பிரஸ்தநகரத்தையும், வளம் நாடும் - எல்லாவளங்களையுமுடைய குருநாட்டின் பாகத்தையும், உரிமையும்- (அதன்) அரசாட்சி உரிமையையும், தன் மொழி படியே - தான் முன்புசொன்ன வார்த்தையின்படியே, வழங்கான் ஆகின் - கொடானானால்,—தான் அறியாத

வன் பிறர் போய் கற்பித்தால் அறிவனோ - தானாக உணராதவன் வேறொரு வர் போய்ச் சொன்னால் அறிந்து அதன்படி நடப்பனோ? [மாட்டானென்ற படி]; (எ - று.)

'மற்றைத்திறத்தார் தம் கடமையைக் குற்றமில்லாது நடத்தினர்; நாமும் நம்முடையசொல்லைத் தவறாதுநடத்தவேண்டும்' என்று நினைத்துச் செய்பவனானால், இதுவரையிற் செய்திரானா? இனி ஒருவர் போய்ச் சொல் வதனால் செய்யப்போகிறானா? என்பது கருத்து. இத்தன்மையானவ னிடத்து இனித் தூதுசெல்வதனாற் பயனில்லை யென்பது, குறிப்பெச்சம். இரங்கானாகின்,வழங்கானாகின் என்ற எதிர்கால வினையெச்சங்களுக்கு இரங் கானாதலால் வழங்கானாதலால் என்று தேற்றமாகவே கருத்து; இங்ஙனம் வடமொழியிலும் உண்டு. இரங்காதவனாயினும் அவனை ஒருவாறு ஒப்புக் கொள்ளலாம், சொன்னசொல் தவறுகிறவனிடத்து நியாய மேதென்பார், 'மொழிப்படியே வழங்கானாகின்' என்றார்.

கேட்பவர்க்கு எளிதாகத் தோன்றுதற்குத் தேவமானத்தாற் கணக்கிட் டுப் பன்னிரண்டுநா ளென்றும் ஒருநா ளென்றும் கூறியனுப்பினார்களாத லால், அதனை அநுசரித்து இங்கும் நகுலன், 'கடவநாள்' என்றான்; (அத னைச் சூதுபோர்ச்சருக்கத்தில் "அடவியெய்திச், சுரர்தினமீராறங்கட்டுன் னுதிர் மன்னுநாட்டின், ஒருவருமறியாவண்ண மொருதினமுறைதிர்", "மறைந்துறைநாளினும்மை" என்றவற்றால் காண்க: "கடவநாள்கழித்து" என்றார், அருச்சுனன் தவநிலைச்சருக்கத்திலும்; "அன்றுசபையு ளர வுயர்த்தோ னெட்டியநாள், சென்றுகழிந்தன தீதின்மை," "பட்டநுதல் யானைப்பாண்டவரோ டாடவர்கள், ஒட்டியநாளேயுறைந்தார்கள்" எனப் பாரதவெண்பாவிலும் காண்க:) மனிதர்க்கு ஒருவருஷம், தேவர்க்கு ஒரு நாளாம். கடவ - கடமையென்னும் பண்பினடியாப்பிறந்த பலவின்பால் வினையாலணையும்பெயர். இரட்டுறமொழிதலால், ஈனமிலாவகை என்ப தற்கு - முன்புஏற்பட்ட நிபந்தனைக்குக் குறைவில்லாமலும் க்ஷேமமாகவும் என்க. 'தானறியாதவன் பிறர்போய்க் கற்பித்தால் அறிவனோ' என்ற பொதுப்பொருளால், துரியோதனன் கண்ணன்சொன்னாலும் இராச்சியங் கொடானென்ற சிறப்புப்பொருளைப் பெறவைத்தது. **பிறிதுமொழிதலணி** யின்பாற்படும். 'இரங்கானாகி' என்று பாடங்கொண்டு, இரங்காதவனாய் வழங்கானானால் 'தூதுஅனுப்பினாலும் வழங்கான்' என்று வருவித்துப் பொருள்கூறின், இச்செய்யுள் - **வேற்றுப்பொருள்வைப்பணியாம்**. இரண் டாமடியிலுள்ள 'ஆகின்' என்பதற்கு, ஆய் எனப் பொருள்கொள்ளவும் இட முண்டு. ("இடம்பட மெய்ஞ்ஞானங்கற்பினு மென்று, மடங்காதா ரென்று மடங்கார் - தடங்கண்ணாய், உப்பொடு நெய் பால் தயிர்காயம் பெய்தடினுங், கைப்பறா பேய்ச்சுரையின் காய்" என்னுட் நாலடியார்ப்பாட்டை இங்கே அறிக. (உகூ)

[கண்ணன் கட்டளையிட சகாதேவன் கூறத்தொடங்குதல்.]

ந௦. நகுலனிவை யுரைத்ததற்பினன் றெனக்கையமைத் தருளி நகுலன்சொல்லு, மிகல்விசயன்றன் மொழியுந்திறல்வீம னியம்பியதும் யாவுங்கேட்டோம், புகலரியவுணர்வுடையோய் புக ழுடையோய் திறலுடையோய் புகனீயென்ன, முகிலனையதிருமே னி முகுந்தனுக்கு மனமுருக மொழிகின்றானே.

(இ - ள்.) நகுலன் இவை உரைத்ததன் பின் - நகுலன் இவ்வார்த்தை களைச்சொன்னதன்பின்பு,—(கண்ணபிரான்),—நன்று என - 'இது நன்றா யுள்ளது' என்றுகருதி, கை அமைத்தருளி - (போதுமென்று) கையமர்த்திக் குறிப்புக்காட்டி அடக்கியருளி,—(சகதேவனைப்பார்த்து,—'நகுலன் சொல் லும் - நகுலனது வார்த்தையையும், இகல் விசயன்தன் மொழியும்-பராக்கிர மத்தையுடைய அருச்சுனனது வார்த்தையையும், திறல் வீமன் இயம்பிய தும் - வலிமையையுடைய வீமசேனன் கூறியதையும், யாவும் - (முன்னும் பின்னும் தருமன் கூறியதையும்) எல்லாம், கேட்டோம்—; புகல் அரிய உணர்வு உடையோய் - (எவராலும் சிறப்பித்துச்) சொல்லுதற்கு முடியாத மெய்யறிவை யுடையவனே! திறல் உடையோய் - வல்லமையை யுடைய வனே! புகழ் உடையோய்—கீர்த்தியை யுடையவனே; நீ புகல் - நீ (உனதுகருத்தைக்) கூறு,' என்ன - என்றுசொல்ல,—(உடனே சகதே வன்)—முகில் அனைய திருமேனி முகுந்தனுக்கு - மேகத்தையொத்துக் கரிய அழகிய வடிவமுடைய கண்ணபிரானுக்கு, மனம் உருக மொழிகின்றான் - திருவுள்ளங்கரையும்படி (உத்தரம்) கூறுகின்றான்; (எ - று.)—அதனை, அடுத்த இரண்டுகவிகளிற் காண்க.

திறல் - சொல்வன்மையுமாம். நகுலன் முதலாகக் கூறியது, **எதிர்நிர னிறையின்**பாற்படும். விஜயன்-அருச்சுனன்; வடசொல்; விசேஷஜயமுடை யவனென்றும், தன்னைச்சயிப்பவரெவரு மில்லாதவ னென்றும் பொருள் படும் காரணப்பெயர். முன்னையபொருளில் வி - விசேஷமும், பின்னைய பொருளில் வி - எதிர்மறையுங் குறிப்பன. விசயன், பார்த்தன், பற்குணன், கிரீடி, சுவேதவாகனன், பீபற்சு, கிருஷ்ணன், சவ்வியசாசி, தனஞ்சயன், (பாகசாஸநி, நரன், ஜிஷ்ணு) என்பன அருச்சுனனது மறுபெயர்களாம். பாண்டவரைவருள் சகதேவன் தத்துவஞானியும் நிஷ்பக்ஷபாதியு மாதலால், கண்ணன் அவனை 'புகலரியவுணர்வுடையோய் புகழுடையோய் திறலுடை யோய்' என உயர்த்தி விளித்தான். அதனால், எல்லாம்வல்ல கடவுளான கண்ணபிரானும் நன்குமதிக்குஞ் சிறப்புடையவன் சகதேவனென்க; புகல் என வந்த சொல் இரண்டனுள், முதலது - முதனிலைத்தொழிற்பெயர்: புகலுதல் என்று பொருள்; இங்கு, நான்காம்வேற்றுமைத்தொகை: பின் னது - ஏவல். யாவும் யா - அஃறிணைப்பன்மை வினாப்பெயர்; உம்மை - முற்று. முகுந்தனுக்கும் என உயர்வுசிறப்பும்மை படவும் பதம்பிரிக்கலாம்.

[சகதேவன்வார்த்தை.]

௬௧. சிந்தித்தபடி நீயுஞ்சென்றாலென் ஞெழிந்தாலென் செறிந்தநூறு, மைந்தர்க்குண்முதல்வனிலம் வழங்காம லிருந்தாலென் வழங்கினுலென், கொந்துற்றகுழலிவளு முடித்தாலென் விரித்தாலென் குறித்தசெய்கை, யந்தத்தின்முடியும்வகை யடியேற்குத் தெரியுமோ வாதிமூர்த்தி.

(இ - ள்.) ஆதி மூர்த்தி - (எல்லாப் பொருள்களுக்கும்) முதன்மையான கடவுளே! சிந்தித்த படி - (இப்பொழுது தருமபுத்திரன்) ஆலோசித்தபடி, நீயும் சென்றால் என் - நீ தூதுபோனலு மென்ன? ஒழிந்தால் என - அப்படி போகாமலிருந்தாலு மென்ன? செறிந்த நூறு மைந்தர்க்குள் முதல்வன் - நெருங்கின உறவாகவுள்ள நூறு குமாரர்களுள் முதல்வனுகிய துரியோதனன், நிலம் வழங்காமல் இருந்தால் என்-இராச்சியத்தை (எங்களுக்கு) கொடுக்காம லிருந்தாலென்ன? வழங்கினுல் என் - கொடுத்தால் என்ன? இவளும் - இந்தத் திரௌபதியும், கொந்து உற்ற குழல் - பூங்கொத்துக்கள் பொருந்தின கூந்தலை, முடித்தால் என் - எடுத்து முடித்து அலங்கரித்தால் என்ன? விரித்தால் என் - (அங்ஙனம் முடிக்காமல்) விரித்தபடியே யிருந்தால் என்ன? குறித்த செய்கை - (நீ) நினைத்த காரியம், அந்தத்தில் முடியும் வகை - கடைசியில் முடியும்விதம், அடியேற்கு தெரியுமோ - அடியேனுக்குத் தெரியுமோ? [தெரியாது என்றபடி]; (எ - று.)—எது எப்படி நடந்தாலும் எல்லாம் உனது சங்கற்பத்தின்படியே முடியுமென்பது கருத்து.

நீயும் என்ற உம்மை - உயர்வுசிறப்போடு எதிரதுதழுவிய எச்சம்; கீழ் உலூகன் தூதுசென்றதை நோக்கி, இறந்ததுதழுவிய எச்சமுமாம். 'இவளும்' என்ற உம்மை - இறந்ததுதழுவிய எச்சத்தோடு இழிவுசிறப்பு. கொந்துற்ற குழல் என்பதற்கு - திருத்தமில்லாமல் சிக்குப்பட்டு அடர்ந்திருக்கிற கூந்தலென்றும் உரைக்கலாம். கொந்து - கொத்து என்பதன் மெலித்தல். நூறு மைந்தர் - தொகைக்குறிப்பு. மைந்தர் - திருதராட்டிரனது புத்திரர். மைந்தர் - வீரரென்றுமாம். செறிந்த - தம்மில் ஒருவரோடொருவர் ஒற்றுமைப்பட்ட என்றுங் கொள்ளலாம். அடியேற்கு - உனது அடியவனுகிய எனக்கு. ஓ - எதிர்மறை. 'அந்தத்தில் முடியும்வகை அடியேற்குத் தெரியுமோ' என்றது-அவையடக்கமாகக் கூறியது; இங்ஙனங் கொள்ளாவிடின், அடுத்த கவியில் "ஒருவருக்குந் தெரியாதிங் குன்மாயை யானறிவே னுண்மையாக" என்றதனேடு மாறுகொளக் கூறலாம். "நீயேகுங், காரணங்களெல்லாமறிந்தேனே" எனப் பாரதவெண்பாவிலுங் காண்க. அந்தம், ஆதிமூர்த்தி - வடசொற்கள். மூர்த்தி - அண்மைவிளி. (௬௧)

[இதுவும் அது.]

௬௨. முருகவிழ்க்கும்பசுந்துளப முடியோனே யன்றலகை முலைப்பாலுண்டு, மருதிடைச்சென்றயர்சகடம் விழவுதைத்துப்

பொதுவர்மனை வளர்ந்தமாலே, யொருவருக்குந்தெரியாதிங் குன்
மாயை யானறிவே னுண்மையாகத், திருவுளத்துக்கருத்தெதுவோ
வதும்வெனக்குங் கருத்தென்றான் றெய்வமன்னான்.

(இ - ள்.) 'முருகு - நறுமணத்தை, அவிழ்க்கும் - வெளிப்பரப்புகின்ற, பசுந் துளபம் - பசுநிறமான திருத்துழாய் மாலையை யணிந்த, முடியோனே - திருமுடியை யுடையவனே!—அன்று - (குழந்தையாயிருந்த) அந்தக் காலத்தில், அலகை முலை பால் உண்டு - (பூதனையென்னும்) பேய்மகளது முலையின் பாலைப் பருகியருளியும், மருது இடை சென்று - இரட்டை மருத மரத்தின் நடுவிலே (தவழ்ந்து) சென்றும், உயர் சகடம் விழ உதைத்து - உயர்ந்த சகடாசுரனை (இறந்து) கீழ்விழும்படி காலாலுதைத்தும், பொதுவர் மனை வளர்ந்த - இடையர்களது மாளிகைகளிலே வளர்ந்தருளிய, மாலே - திருமாலே!—உன் மாயை - உனது மாயை, இங்கு ஒருவருக்கும் தெரியாது - இவ்விடத்தில் ஒருத்தருக்குந் தெரியாது; உண்மை ஆக யான் அறிவேன் - (அதனை) உள்ளபடி யான் அறிவேன்; (ஆதலால்), திரு உளத்து கருத்து எதுவோ அது எனக்கும் கருத்து - (உனது) சிறந்த மனத்தில் நிகழ்கிற எண்ணம் யாதோ அதுவே எனது எண்ணமுமாம்' என்றான் - என்று சொன்னான்: (யாவனெனில்),—தெய்வம் அன்னான்-(முக்காலத்துச் செய்திகளையும் அறிதலில்) கடவுளை யொத்தவனான சகதேவன்; (எ - று.)

தத்துவஞான முடைமை தோன்ற, சகதேவன் தானே கண்ணனை நோக்கித் தன்னைப்பற்றி, 'ஒருவருக்குந் தெரியாது உன்மாயை, யான் அறிவேன் உண்மையாக' என்றான்; "நீயேகுங் காரணங்க ளெல்லாம் அறிந்தேனே" என்றார் பாரத வெண்பாவிலும். முருகு அவிழ்க்கும் - தேனை உள்ளிருந்து சொரியு மென்றுமாம். துளபம் - துளஸீ என்ற வடமொழியின் சிதைவு. துளபம் - திருமாலுக்கு உரியது; விஷ்ணுவின் அவதாரங்களிலெல்லாம் இது உரியதென்க; அன்றியும், அவதாரங்களில் திருமால் அணிந்துகொள்ளும் மாலைகளெல்லாம் துளசியின் அம்சமாகு மென்பதையும் உணர்க. உயர்சகடம் - வினைத்தொகை; பண்புத்தொகையன்று; உயர்ந்த, உயர்கிற, உயரும் எனக் காலந்தோன்றநிற்றலால். மால் - பெருமை: அல்லது, மாயை; அல்லது, அடியவர்களிடத்து மிகுந்தவிருப்பம்: அதனையுடையவனுக்குப் பண்பாகு பெயர்.

காடும் காடுசார்ந்த இடமுமாகிய முல்லை நிலமானது நாடும் நாடுசார்ந்த இடமுமாகிய மருதநிலத்துக்கும் மலையும் மலைசார்ந்த இடமுமாகிய குறிஞ்சி நிலத்துக்கும் இடையி லுள்ளதனால், அந்நடுநிலமான முல்லைநிலத்தில் வாழ்கிற சாதியார்க்கு இடையரென்று பெயர்; இடையர், பொதுவர் என்பவை - ஒருபொருளன.

அலகை முலைப்பாலுண்ட கதை:—கிருஷ்ணனைப் பெற்ற தாயான தேவகியினது உடன்பிறந்தவனாதலால் அக்கண்ணபிரானுக்கு மாமனாகிய

கம்சன், தன்னைக் கொல்லப் பிறந்த தேவகீ புத்திரன் ஒளித்து வளர்தலை அறிந்து, அக்குழந்தையை நாடியுணர்ந்து கொல்லுதற்பொருட்டுப் பல அசுரர்களை யேவ, அவர்களில் ஒருத்தியான பூதனையென்னும் ராக்ஷசி, நல்ல பெண்ணுருவத்தோடு இரவிலே திருவாய்ப்பாடிக்கு வந்து, அங்குத் தூங்கிக் கொண்டிருந்த கண்ணனாகிய குழந்தையை எடுத்துத் தனது நஞ்சுதீற்றிய முலையைக் கொடுத்துக் கொல்ல முயல, பகவானான குழந்தை அவ்வரக்கியின் தனங்களைக் கைகளால் இறுகப்பிடித்துப் பாலுண்ணுகிற பாவனையிலே அவளுயிரையும் உறிஞ்சி அவளைப் பேரிரைச்சலிட்டுக் கதறி உடம்புநரம்புகளின் கட்டெல்லாம் நீங்கி விழுந்து இறக்கும்படி செய்தனன் என்பதாம்.

மருதிடைச்சென்ற கதை:—கண்ணன் குழந்தையா யிருக்குங்காலத்தில் துன்பப்படுத்துகின்ற பல திருவிளையாடல்களைச் செய்யக் கண்டு கோபித்த நந்தகோபன் மனைவியான யசோதை, ஒருநாள் கிருஷ்ணனைத் திருவயிற்றிற் கயிற்றினாற் கட்டி ஒருரலிலே பிணித்துவிட, கண்ணன் அவ்வுரலை யிழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்து, அங்கிருந்த இரட்டை மருதமரத்தின் நடுவிலே எழுந்தருளியபொழுது, அவ்வுரல் குறுக்காய்நின்று இழுக்கப்பட்டபடியினாலே அம்மரங்களிரண்டும் முறிந்து விழுந்தவளவிலே, முன் நாரதர் சாபத்தால் அம்மரங்களாய்க் கிடந்த நளகூபரன் மணிக்கிரீவன் என்னும் குபேர புத்திரர் இருவரும் சாபந்தீர்ந்து சென்றனர் என்பதாம். அந்தக் குபேர புத்திரர்கள்முன்பு ஒருகாலத்தில் பல தெய்வமகளிருடனே ஆடையில்லாமல் ஜலக்கிரீடை செய்துகொண்டிருக்கையில், நாரத மகாமுனிவர் அங்கு எழுந்தருள, மங்கையரனைவரும் நாணங்கொண்டு ஆடையெடுத்து உடுத்து நீங்க, இந்த மைந்தர்மாத்திரம் மதுபான மயக்கத்தால் வஸ்திரமில்லாமலே யிருக்க, நாரதர் கண்டு கோபங்கொண்டு 'மரங்கள்போ லிருக்கிற நீங்கள் மரங்களாவீர்' என்று சபித்து, உடனே அவர்கள் வேண்டிக்கொண்டதற்கு இரங்கி, 'நெடுங்காலஞ்' சென்றபின்பு திருமால் உங்களை யடையுஞ் சமயத்தில் இவ்வடிவமொழிந்து முன்னைய வடிவம்பெற்று மீள்வீர்' என்று சாபவிடை கூறிப்போயினரென்று அறிக.

சகடமுதைத்த கதை:—நந்தகோப கிருகத்தில் ஒரு வண்டியின் கீழ்ப்புறத்திலே தொட்டிலிற் பள்ளிகொண்டிருந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணன், ஒருகால் அச்சகடத்திலே கம்சனால் ஏவப்பட்ட அசுரனொருவன் வந்து ஆவேசித்துத் தன்மேலே விழுந்து தன்னைக் கொல்ல முயன்றதை அறிந்து, பாலுக்கு அழுகிற பாவனையிலே தனது சிறிய திருவடிகளை மேலே தூக்கியருள, அவ்வடிகளால் உதைபட்ட மாத்திரத்தில், அச்சகடு திருப்பப்பட்டுக் கீழே விழுந்து அசுரனுட்பட அழிந்ததென்பது. (௩௨)

[கண்ணன் 'யுத்தம் நேராதிருப்பதற்கு உபாயம்யாது?' என்ன, சகதேவன் விடைகூறத் தொடங்குதல்.]

௩௩. இவ்வண்ணஞ்சாதேவ னியம்புதலு நகைத்தருளி யிகலோர்சொன்ன, வவ்வண்ணம்புகலாமல் விரகுரைத்தா னிவனென்ன

வவனோடாங்கோர், பைவண்ணமணிக்கூடந் தனிலெய்திப் பாரதப் போர் பயிலாவண்ண, முய்வண்ணஞ்சொல்லுகநீ யுபாயமெனத் தொழுதுரைப்பா னுரங்கொள்வேலான்.

(இ - ள்.) இ வண்ணம் - இந்தப்படி, சாதேவன் - சகதேவன், இயம்புதலும் - சொன்னவுடனே, (கண்ணபிரான்), நகைத்தருளி - புன்சிரிப்புக் கொண்டருளி, 'இகலோர் சொன்ன அ வண்ணம் புகலாமல் - வலிமையையுடைய மற்றைப் பாண்டவர்கள் கூறின அந்தப்படி கூறாமல், இவன் - இச்சகதேவன், விரகு உரைத்தான் - தந்திரமாகச் சொன்னான்,' என்ன-என்று கருதி, அவனோடு - அச்சகதேவனுடனே, ஆங்கு - அவ்விடத்தில் [அல்லது அப்பொழுது], ஓர் பை வண்ணம் மணி கூடந்தனில் எய்தி - பசுமை நிறமுள்ள மரகத ரத்தினங்களால் அமைக்கப்பட்டதொரு மண்டபத்தினுள்ளே (மற்றவர்களைவிட்டுச்) சென்று,—(சகதேவனை நோக்கி,)—'பாரதம் போர் பயிலாவண்ணம் - பாரத யுத்தம் நடவாதபடியும், உய்வண்ணம்—(எல்லாரும்) அழியாது பிழைத்து வாழும்படியும், நீ—, உபாயம் சொல்லுக - (தக்கதோர்) உபாயத்தைச் சொல்வாயாக', என - என்று சொல்ல, உரம்கொள் வேலான் - வலிமையைக்கொண்ட வேலாயுதத்தை யுடையவனான சகதேவன், தொழுது - (கண்ணனை) வணங்கி, உரைப்பான் - கூறுபவனானான்; (எ - று.)—அதனை, அடுத்த இரண்டு கவிகளிற் காண்க.

கண்ணனுக்கு நகைப்பு, தனது திருவுள்ளக்கருத்தை உள்ளபடியறிந்து கூறிய சகதேவனது திறத்தைக் கண்டு வியந்ததனா லானது. தனது கருத்தை வெளியிடாதிருக்கவேண்டி இங்ஙனம் கண்ணன் சகதேவனைத் தனியே வினவுமாறு ஏகாந்தமாக அழைத்துச்சென்றன னென்க. சாதேவன் - வடசொல் திரிபு. விரகு உரைத்தான் - (நமது) மாயையை எடுத்துக் கூறினான் என்றுமாம். பை - பசுமையென்னும் பண்புப்பெயரின் விகாரம். வண்ணம் - வர்ணம்: வடசொல். பாரதப்போர் - பரதவம்சத்தாருள் நிகழும் போர். (௩௩)

வேறு.

[சகதேவன் கூறும் உத்தரம்.]

௩௪. நீபாரதவமரில் யாவரையு நீறாக்கிப்
பூபாரந் தீர்க்கப் புரிந்தாய்ப் புயல்வண்ணா
கோபாலா போரேறே கோவிந்தா நீயன்றி
மாபா ரதமகற்ற மற்றார்கொல் வல்லாரே.

இதுவும் அடுத்த கவியும் - ஒரு தொடர்.

(இ - ள்.) புயல் வண்ணா - மேகம்போலக் கரிய திருநிறமுடையவனே! கோபாலா - பசுக்களைக் காக்கும் இடைச் சாதியில் வளர்ந்தவனே!

போர் ஏறே - போரில் ஆண்சிங்கம் போன்றவனே! கோவிந்தா - கோவிந்தனென்னுந் திருநாமமுடையவனே!—நீ—, பாரதம் அமரில் - பாரத யுத்தத்தில், யாவரையும் நீறு ஆக்கி - எல்லாரையும் அழியச்செய்து, பூ பாரம் தீர்க்க - பூமிதேவியின் சுமை மிகுதியை யொழிக்க, புரிந்தாய் - விரும்பியருளினை; (ஆதலால்), மா பாரதம் - (உன் கருத்துப்படி நிகழும்) பெரிய பாரதப்போரை, நீ அன்றி - (அதனை நடத்தும்) நீயே யல்லாமல், அகற்ற வல்லார் - ஒழிக்கவல்லவர், மற்று ஆர்கொல் - வேறு யாரோ? [எவருமில்லையென்றபடி]; (எ - று.)

'நீயன்றி மாபாரதமகற்ற மற்றார்கொல்வல்லார்' என்றது, பாரத யுத்தத்தை நடத்தி முடித்திடுமாறு சங்கற்பித்துக்கொண்டுள்ள நீயே அது நிகழவொட்டாது தடுப்பதற்கும் வல்லமையுடையாய் என்பதைக் குறிக்கும். கோவிந்தனென்ற திருநாமம், கோவர்த்தன மலையைக் குடையாக எடுத்துப் பசுக்களைப் பாதுகாத்தருளிய காலத்திற் கண்ணனுக்கு உண்டானது; இதற்கு - பசுக்களைக் காப்பவனென்று பொருள். இப்பெயர் - உயிர்களைக் காப்பவனென்றும், பூமியைக் காப்பவனென்றும் பொருள்படும். அகற்ற - அகல என்பதன் பிறவினை. கொல் - அசை. பூபாரம் தீர்த்தல் பூமியில் நிறைந்த துஷ்ட அசுரர்களையும் கெட்ட அரசர்களையும் ஒழித்து அதனாற் பூமிக்கு நேர்ந்த பாரத்தைப் போக்குதல்.

இதுமுதல் இருபத்திரண்டு கவிகள்-காய்ச்சீர்களும் மாச்சீர்களும் விளச்சீர்களுமாக நான்கு சீர்களும் விரவிவந்த அளவடி நான்குகொண்ட **கலி விருத்தங்கள்;** சீர்கள் அளவொத்து வாராமையாலும், தாழம்பட்ட ஓசையுடைமையாலும், நாற்சீர் நான்கடித்தரவு கொச்சகமெனினும் அமையும். (௩௪)

[இதுவும் அது.]

௩௫. பாராளக் கன்னனிகற் பார்த்தனைமுன் கொன்றணங்கின்
காரார் குழல்களைந்து காலிற் றளைபூட்டி
நேராகக் கைப்பிடித்து நின்னையும்யான் கட்டுவனேல்
வாராமற் காக்கலா மாபா ரதமென்றான்.

(இ - ள்.) கன்னன் பார் ஆள - கர்ணன் பூமியை அரசாட்சி செய்யும்படி, இகல் பார்த்தனை முன்கொன்று-(அவனிடத்துப்) பகைமையையுடைய அருச்சுனனை முன்னே கொலைசெய்து, அணங்கின் கார் ஆர் குழல் களைந்து - சிறந்தமகளான திரௌபதியினது கருநிறம்பொருந்திய கூந்தலை அரிந்துவிட்டு, காலில் தளை பூட்டி கை பிடித்து நின்னையும் யான் நேர்ஆக கட்டுவன் ஏல் - கால்களிலே விலங்கையிட்டுக் கைகளையும் பிடித்து உன்னையும் நான் தகுதியாகக் கட்டிவைப்பேனானால், மா பாரதம் வாராமல் காக்கலாம் - பெரிய பாரதப்போர் நடந்திடாதபடி தடுத்திடலாம்,' என்றான் - என்று சொன்னான், (சகதேவன்); (எ - று.)

இங்ஙனம் சகதேவன் தம்மவரென்றும் பிறரென்றும் வேறுபாடு காட்டாது நடுவுநிலைமையாகத் தனது உள்ளக்கிடையைச் சிறிதும் ஒளியாமல் வெளியிட்டனனென்க. தருமன் எங்ஙனமாயினும் அரசாள வேண்டுமென்றதும், அருச்சுனன் கர்ணனைக் கொல்வேனென்ற சபதமும், விரித்த கூந்தலை முடிக்குமாறு திரௌபதி கூறிய பிரதிஜ்ஞையும், கண்ணனது சங்கல்பமுமே பாரதயுத்தம் நடப்பதற்கு மூலமாதலால், இங்ஙனங் கூறப்பட்டது. வீமசேனனது பெரிய பிரதிஜ்ஞைகள், திரௌபதியின் பிரதிஜ்ஞையை நிறைவேற்றுதற்கு அங்கமாய் முடிதலால், அப்பிரதானமாக்கி அதில் அடக்கப்பட்டன. நகுலசகதேவர்களது சபதங்கள், பிரதானமல்லவென்று நீக்கப்பட்டன. இங்குக் கூறிய இக்காரியங்களெல்லாம் செய்து முடிக்கக் கூடாதனவாதலால், பாரதப்போர் வாராமற்காத்தலும் முடியாதெனக் குறிப்பித்தபடியாம்.

அணங்கு - தேவமகளும், திருமகளும், மோகினி யென்னும் பெண்தெய்வமுமாம்; இங்கே திரௌபதிக்கு உவமவாகுபெயர். கன்னன்-கர்ணன் என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; இப்பெயர், கர்ணகுண்டலங்களோடு பிறந்தமை பற்றியது; காதின்வழியே பிறந்ததனால் வந்த பெயரென்றுங் கூறுவர்; கர்ணம் - காது. பாண்டவர்கள்தாயான குந்திதேவி கன்னிகையா யிருந்தபொழுது தனக்குத் துருவாசமுனிவ ருபதேசித்த மந்திரத்தை பரீட்சித்தறியும்பொருட்டுச் சூரியனை நினைத்து அம்மந்திரத்தை உச்சரிக்க, உடனே அத்தேவன் வந்து அவளுக்கு அநுக்கிரகித்ததனால், அவளிடம் பிறந்த புத்திரன் இவன்; இவனைப் பிறந்தபொழுதே குந்தி பழிக்கு அஞ்சி மிதக்கும் மரப்பெட்டியொன்றில்வைத்துப்பூட்டிக் கங்கையாற்றில் விட்டிட, அதனைத் திருதராட்டிரனதுதேர்ப்பாகனான அதிரதனென்பவன்கண்டுஎடுத்துத்திறந்து பார்த்துக்கொண்டு போய்த் தன்மனைவியான ராதையும் தானுமாக வசுசேனனென்று பெயரிட்டு வளர்த்தான்; இவனுக்கு கர்ணனென்றபெயர் ஆகாசவாணி யிட்டது. இவன் துரியோதனனுக்குப் பிராணசிநேகிதனாகி அவனருளால் அங்கதேசத்திற்கு அரசனாயினன். கார் ஆர் குழல் - மேகத்தையொத்த கூந்தலுமாம்; ஆர் - உவமவுருபு; ஏல் - என்னில்; மரூஉ. ("குற்றமே காக்க பொருளாக," "அரும்பண்பினாற்றீமைகாக்க," "செல்லிடத்துக் காப்பான் சினங் காப்பான்" என்ற விடங்களிற்போல,) இங்கே, காத்தல் தடுத்தற் பொருளதாயிற்று. நின்னையும், உம் - இறந்ததுதழுவிய எச்சத்தோடு உயர்வுசிறப்பு. 'கன்னன்பாராள' என்றது - துரியோதனனது தீச்செயல்களெல்லாவற்றிற்கும் அவனே பெரிய உதவியாய் நிற்பதனாலும், பாண்டவ துரியோதனாதியர் அனைவரிலும் மூத்தவனாதலாலும், துரியோதனனுக்கு மிகநண்பனும் பாண்டவர்க்கு மிகப்பகைவனு மாதலாலும், ஈகைக்குணமுடைய அரசனாதலாலு மென்க. 'காலில் தளைபூட்டி' என்பதற்கு திரௌபதியின் காலிலே விலங்கைப் பூட்டி யென்று உரைப்பாருமுளர்; அதற்கு இங்கே இயைபின்று. கைப்பிடித்து - கைகளாற்பிடித்து என்றலுமொன்று.

(௩௫)

[கண்ணன் சகதேவனது திறத்தைப் பரீக்ஷித்தல்.]

௩௬. முன்னநீ கூறியவையெல்லா முடித்தாலு
மென்னைநீ கட்டுமாறெவ்வாறெனமாய
னுன்னைநீதானுமுணராதாயுன்வடிவந்
தன்னைநீகாட்டத்தளைந்திடுவன்யானென்றான்.

(இ - ள்.) (இங்ஙனங்கூறிய சகதேவனைநோக்கி),—மாயன் - விசித்திர சக்தியை யுடையவனான கண்ணன்,—'நீ முன்னம் கூறியவை எல்லாம் முடித்தாலும் - நீ முன்னேசொன்ன காரியங்களையெல்லாம் நிறைவேற்றினாலும், நீ என்னை கட்டும் ஆறு எ ஆறு - (இறுதியிற்சொன்னபடி) நீ என்னைக்கட்டும் வகை எப்படி?' என - என்றுவினவ,—(அதற்குச் சகதேவன்),—'உன்னை நீதானும் உணராதாய் - உனது (அருளுடைமை முதலிய) குணங்களின் பெருமையை நீயும் அறியமாட்டாதவனே! உன் வடிவந் தன்னை நீ காட்ட - உனது திவ்வியசொரூபத்தை நீ (என்னுடைய) அறிவிற்கு விஷயமாக்கியிருப்பதால், யான் தளைந்திடுவன் - நான் (உன்னைக்) கட்டிவிடுவேன்', என்றான்-என்று (கண்ணனைநோக்கிக் கூறினான்; (எ-று.)

முன்னங்கூறியவை - கர்ணனை அரசாள்வித்தல் அருச்சுனனைக்கொல்லுதல், திரௌபதியின் குழலைக் களைதல். சகதேவன் கடவுளின்கருணையால் தத்துவஞான மடைந்துள்ளதனால் அக்கடவுளின் அடியார்க்கெளியனாந்தன்மையைக் கருதி இங்ஙனங் கூறினனென்க. முடித்தாலும் என்றஉயர்வு சிறப்பும்மை, முடித்தலின் அருமை தோன்ற நின்றது. 'உன்னை நீதானுமுணராதாய்' என்றதனால், எம்பெருமானது எவராலும் அளவிடப்படாத அநந்தசக்தி விளக்கப்பட்டது; ஆதலால், இது எம்பெருமானுக்கு ஒருகுறைவு கூறியதாகாது; "தனக்குந்தன் தன்மை யறிவரியான்" என்றார் திருவாய்மொழியிலும். தன் தன்மை யுணராதவனென்றால், எம்பெருமானது முற்றுணர்வுக்குக் குறைவு வாராதோ? என்னில்,—ஒவ்வொரு பொருளின் தன்மையையும் உள்ளபடி அறிவதே முற்றுணர்வுக்கு இலக்கணமாதலால், அநந்தசக்தியை அவ்வாறே அளவிட முடியாதென்றே உணர்வதனால், குறைவு வாராதென்க. நீதானும் - ஸர்வஜ்ஞனான நீயும் என்றபடி. நீதானும் என்ற உம்மையால், மற்றவர் அறியமாட்டாமை நன்குவிளங்கும். காட்ட - காரணப்பொருட்டாய்வந்த செயவனெச்சம். (௩௬)

[இதுவும் அது.]

௩௭. மாயவனுமன்பன்மனமறிவான்கட்டுகவென்
றாயவடிவுபதினாறுயிரங்கொண்டான்
தூயவனுமூலமாந்தோற்றமுணர்ந்தெவ்வுலகுந்
தாயவடியிணைகடன்கருத்தினாற்பிணித்தான்.

(இ - ள்.) மாயவனும்-விசித்திரசக்தியுடையவனான கண்ணனும், அன்பன் மனம் அறிவான் - (தன்னிடத்து) மிக்கபக்தியுடையனான சகதேவனது கருத்துநிலையை அறிதற்பொருட்டு,—கட்டுக என்று - (என்னை நீ) கட்டுவாயாக' என்று சொல்லி, ஆய வடிவு பதினாறு ஆயிரம் கொண்டான் - பொருந்திய பதினாறாயிரம் திருவுருவங்களை (ஒருங்கே) எடுத்துக்கொண்டான்; (அப்பொழுது),—தூயவனும் - பரிசுத்தனான சகதேவனும், மூலம் ஆம் தோற்றம் உணர்ந்து - (அவ்வடிவங்கட்கெல்லாம்) முதன்மையான திருவுருவத்தை (இன்னதென்று தனது தத்துவஞானத்தால்) அறிந்து, எ உலகும் தாய அடி இணைகள் - எல்லாவுலகங்களையும் அளவிட்ட (அவ்வெம்பெருமானது உபய பாதங்களை, தன் கருத்தினால் பிணித்தான் - தனது மனமாகிய கயிற்றினாற் கட்டினான்; (எ - று.)

சகதேவன் கடவுளின் அருளால் உண்மையறிவை யடைந்துள்ளானாதலால், பகவானது சொரூபத்தைத் தனதுகருத்தால் உறுதியாகத் தியானித்தான் என்பதாம். பதினாறாயிரம் கோபஸ்திரீகளோடும் பதினாறாயிரம் இராஜ கன்னிகைகளோடும் தனித்தனிசேர்தற்கு இவ்வவதாரத்தில் திருமாலுக்குப் பதினாறாயிரம்வடிவும் அமைந்ததாதலால் 'ஆயவடிவுபதினாறாயிரம்' என்றார் ("பத்துடையடியவர்க் கெளியவன்" என வைஷ்ணவத்திலும், "பத்திவலை யுட்படுவோன்" எனச் சைவத்திலும் அடியார்கள் அருளிச்செய்தபடி) கடவுள் அன்புக்கு வசப்பட்டவ ராதலால், கருத்தினாற் பிணிக்கலாம் படியாயிற்று. 'பிணித்தான்' என்ற வினையினால், கருத்தைக் கயிறாகக் கொள்க; இஃது **ஏகதேசவுருவகத்தின்** பாற்படும்.

ஆய - ஒன்றையொன்று ஒத்ததாகிய என்பாருமுளர். ஆய=ஆகிய. மாயவனும், தூயவனும் என்ற உம்மைகள் எச்சப்பொருளன. அன்பன் - பக்தன். அறிவான் - சோதித்தற்கு; வானீற்று எதிர்காலவினையெச்சம். 'மூலமாந்தோற்றம்' என்றது - அக்கடவுளின் நிஜவடிவத்தை. தோற்றம் - தோன்றுதலுடையது; தொழிலாகுபெய ரென்றாவது, அம் - கருத்தாப் பொருள்விகுதி யென்றாவது கொள்க. தாய=தாவிய.

உலகந் தாய கதை:—மகாபலி யென்னும் அசுரராசன் தன்வல்லமையால் இந்திரன் முதலிய யாவரையுஞ் சயித்து மூவுலகங்களையும் தன் வசப்படுத்தி அரசாண்டு செருக்குக் கொண்டிருந்த பொழுது, அரசிழந்த தேவர்கள் திருமாலைச் சரணமடைந்து வேண்ட, அவன், குள்ளவடிவமான வாமனாவதாரமெடுத்துக் காசியபமுனிவர்க்கு அதிதிதேவியினிடந் தோன்றிய பிராமணப்பிரமசாரியாகி வேள்வியியற்றி யாவர்க்கும் வேண்டிய அனைத்தையுங் கொடுத்துவந்த அந்தப்பலியினிடஞ்சென்று, தவஞ்செய்தற்குத் தன் காலடியால் மூவடிமண்வேண்டி, அதுகொடுத்தற்கு இசைந்து அவன்தத்தஞ்செய்த நீரைக் கையில் ஏற்று, உடனே திரிவிக்கிரமனாக ஆகாயத்தை அளாவிவளர்ந்து ஓரடியால் மண்ணையும் ஓரடியால் விண்ணையும் அளந்து,

மற்றோரடியால் அவனையும் பாதாளத்தில் அழுத்தி அடக்கினன் என்பதாம். ஒரு பாதத்தால் மண்ணுலகத்தை அளந்ததிலே அதன்கீழுள்ள உலகங்களேழும் அடங்குதலாலும், மற்றோரடியால் விண்ணுலகத்தை யளந்ததிலே புவர்லோகம் முதலிய மேலுலகங்களாறும் அடங்குதலாலும், 'எவ்வுலகுக்குந் தாய் அடியிணைகள்' எனப்பட்டன. (ருஎ)

[கண்ணன் சகதேவனுக்குப் பிரதியக்ஷமாகக் காட்சிகொடுத்தல்.]

ருஅ. நீதேவனென்றறிந்து நெஞ்சாற்றனைக்கட்டுஞ்
சாதேவன் கண்களிக்கத்தானேயாய் முன்னின்றான்
பூதேவருங்கனகப் பூங்கா நிழல்வைகு
மாதேவருந் தேடிக்காணாமலரடியோன்.

(இ - ள்.) பூதேவரும் - பூமியில் வசிக்குந்தேவர்களாகிற அந்தணர்களும், கனகம் பூ கா நிழல் வைகும் மா தேவரும் - பொன்மயமான அழகிய கற்பகச்சோலையின் நிழலிலே வசிக்கிற சிறந்த தேவர்களும், தேடி காணா - தேடியும் பார்க்கமுடியாத, மலர்அடியோன் - தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளையுடையவனான கண்ணபிரான்,—நீ தேவன் என்று அறிந்து நெஞ்சால் தனை கட்டும் சாதேவன் கண்களிக்க - 'நீயே கடவுளாவாய்' என்று (தனது சொரூபத்தை) உணர்ந்து மனத்தினாலே தன்னைக்கட்டின சகதேவன் கண்ணாற்கண்டு களிக்கும்படி, தானே ஆய் முன் நின்றான் - மற்றை யுருவங்களையெல்லாம் மறைத்து அவற்றிற்குக்காரணமானதும் சகதேவனாற் கருதப்பட்டதுமான) தனது நிஜரூபமேயாய் அவனெதிரில் (காட்சிகொடுத்து) நின்றருளினான்; (எ - று.)

"பத்துடையடியவர்க்கு எளியவன் பிறர்களுக்கு அரியவித்தகன்" என்ற இரண்டு தன்மைகளும் - இச்செய்யுளால் நன்கு விளக்கப்பட்டன. தேவன் என்ற சொல்லுக்கு விளங்குபவனென்றும், வானுலகத்தவனென்றும் பொருள். கனகப்பூங்கா - பொன்மயமான பூக்களையுடைய சோலையென்றுமாம். தேவர்கள் விண்ணுலகத்திற் பஞ்சதருக்களின் நிழலில்வசித்தல், "இன்றளிர்க் கற்பகநறுந்தேனிடைதுளிக்கு நிழ லிருக்கை" எனக் கம்பராமாயணத்திற் கூறியதனாலும் விளங்கும்; அதுபற்றியே, 'காநிழல் வைகும் மாதேவர்' என்றது. பொன்னுலகத்திலுள்ள எல்லாப்பொருளும் பொன்மயமானவையாதலால், கனகப்பூங்கா' எனப்பட்டது. காக்கப்பட்டது கா என்று செயப்படுபொருள் விகுதி புணர்ந்துகெட்ட காரணப்பெயர். பூதேவர் - பூமியில் தேவர் போலச் சிறப்புப்பெற்று விளங்குபவர். "நிலத்தேவர்" என்றார் ஆழ்வாரும். இங்கே, 'பூதேவரும் மாதேவரும் தேடிக்காணாத அடி' என்றது- அன்புநிலையிற்குறைவுபட்டார்க்கு அகப்படாத தன்மையை. கடவுளையறிதற்கு இடமும் சாதியும் குலமும் முதலியன காரணமல்ல, மனத்தூய்மையே காரணம் என்பது - இதில் விளங்கும். மலரடி - உவமத்தொகை. வினைத்

தொகையாய், (திரிவிக்கிரமாவதாரகாலத்தில் உலகமெங்கும்) பரந்த திருவடி யெனினுமாம். திருமாலின் அம்சாவதாரமான கண்ணபிரான் சகதேவனது பத்தியை உணர்ந்திருந்தும் இவ்வாறு பரீட்சித்தது - அதனைத் தான் அநுபவித்துக்களிக்கவும், இச்சகதேவனுக்கு ஓர் சிறப்பை வெளிப்படுத்தவு மென்க. (௩௮)

[கண்ணன் 'என்காலைவிடுக' என்றுசொல்ல, சகதேவன் வரம் வேண்டுதல்.]

௩௯. அன்பாலின் றென்னையறிந்தே பிணித்தமைநன்
றென்பா தந்தன்னையினிவிடுக வென்றுரைப்ப
வன்பாரதப்போரில் வந்தடைந்தேமை வரையு
நின்பார்வையாற்காக்க வேண்டுநெடுமாலே.

இதுவும், அடுத்த கவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) (கண்ணன் சகதேவனை நோக்கி),—'அன்பால் இன்று என்னை அறிந்து பிணித்தமை நன்று-பக்தியினால் இப்பொழுது எனது சொரூபத்தை (நீ) உணர்ந்து கட்டியது நன்றாகவுள்ளது, இனி என் பாதந்தன்னை விடுக- இனி எனது கால்களை விட்டிடுவாயாக' என்று உரைப்ப-என்றுசொல்ல,— (அதற்குச் சகதேவன் கண்ணனைநோக்கி),—நெடு மாலே - பெருமைக்குணமுடையவனான கண்ணனே!—வந்து அடைந்தேம் ஐவரையும் - (உன்னை) வந்துசேர்ந்துள்ளவர்களான எங்களைந்துபேரையும், வல் பாரதம் போரில் - (இனிநிகழும்) கொடிய பாரதயுத்தத்திலே, நின்பார்வையால்காக்க வேண்டும்- உனது திருவருள்நோக்கத்தாற் பாதுகாத்தருளவேண்டும்';(எ-று.)—'என்று' என, அடுத்தகவியோடு இயையும்.

அடைந்தேம் ஐவர் - தன்மையிற்படர்க்கைவந்த இடவழுவமைதி; வழாநிலையாயின், 'ஐவேம்' என நிற்கும்; இதில், உம்மை - இனைத்தென்றறி பொருளில் வந்த முற்றும்மை. பார்வை - நோக்கம்: கடாக்ஷம். தொழிற் பெயர்: வை - விகுதி. நெடு மால் - மகாவிஷ்ணு; திரிவிக்கிரமாவதாரத்தில் நீண்ட திருமாலுமாம். (௩௯)

[கண்ணன் சகதேவனுக்கு வரமளித்து, நடந்ததை இரகசியமாகவைக்கும்படி நியமித்தல்:]

௪௦. என்றென்றிறைஞ்சியிரு தாமரைத்தாளி
லொன்றுங்கதிர் முடியாற்கோ மென்றுரைத்தருளி
யின்றிங்கிருவே முமிப்போ துரைத்தமொழி
யொன்றும் பிறரறியவோதா தொழிகென்றான்.

(இ - ள்.) என்று என்று - என்று பலதரஞ்சொல்லி, இறைஞ்சி - நமஸ்கரித்து, இரு தாமரை தாளில்-(கண்ணனது) தாமரைமலர்போன்ற இரண்டு

திருவடிகளிலே, ஒன்றும் - பொருந்திய [சரணமடைந்த], கதிர் முடியாற்கு- ஒளியுள்ள கிரீடத்தையுடையவனான சகதேவனுக்கு, (கண்ணன்), ஓம் என்று உரைத்தருளி - 'அப்படியாகுக' என்று உடன்பாடாகக்கூறியருளி, —'இன்று இங்கு இருவேமும் இப்போது உரைத்த மொழி ஒன்றும் - இன் றைத்தினம் இவ்விடத்தில் நாமிரண்டுபேரும் இப்போது (தனியே) பேசிக் கொண்ட வார்த்தைகளுள் ஒன்றையும், பிறர் அறிய ஓதாது ஒழிக - எவரும் அறியச் சொல்லாமல் விடுவாயாக,' என்றான் - என்றுகூறினான்: (எ - று.)

என்று என்று - அடுக்கு, பன்மைப்பொருளது; இது, சகதேவனது அன்பு மிகுதியை விளக்கும். ஓம் - அங்கீகாரப் பொருளை யுணர்த்தும் வட மொழியிடைச்சொல்; (வடமொழி மாக காவியத்தி னுரையில் மல்லிநாதசூரி உரைத்தவாறும் காண்க.) இருவேம் - இரண்டு என்னும் எண்ணினடியாப் பிறந்த தன்மைப்பன்மைப்பெயர்; (முன்னிலை - இருவீர், படர்க்கை - இருவர்.) 'ஓதாதொழிக' என்றது, அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டால். ஓதா தொழிக - ஒருசொல்தன்மையது; இதில், 'ஒழி' - துணிவுப்பொருளுணர்த் தும். (சுo)

[சகதேவன் திரௌபதியைநோக்கித் தனது அபிப்பிராயங் கூறுதல்]

சக. ஆண்டிருந்தவவை நீங்கியறிவுடையோரிருவோரும்
பாண்டவர் கண்முன்னெய்திப்பழுதில் புகழ்ப்பாஞ்சாலி
நீண்டகருங்குழல் சோரநின்றாளை முகநோக்கி
யீண்டவரிலிளை யோனுஞ்சந்துமிகவினி தென்றான்.

(இ - ள்.) அறிவு உடையோர் இருவோரும் - பேரறிவுடையவர்களான (கண்ணன் சகதேவன் என்ற) இரண்டுபேரும்,—(பின்பு), ஆண்டு இருந்த அவை நீங்கி - அங்குத் தனியே சென்றிருந்த மண்டபத்தினின்றுநீங்கி, பாண்டவர்கள் முன் எய்தி - மற்றையபாண்டவர்கட்கு முன்னே வந்து சேர —(அப்பொழுது), அவரில் இளையோனும் - அப்பாண்டவர்களுள் இளையவ னான சகதேவனும்,—நீண்ட கருங் குழல் சோர நின்றாள் பழுது இல் புகழ் பாஞ்சாலியை முகம் நோக்கி - நீட்சிபெற்ற கருநிறமுள்ள கூந்தல் விரிந்து கிடக்க நின்றவளாகிய குற்றமில்லாத கீர்த்தியையுடைய திரௌபதியை முகத்தைப் பார்த்து, ஈண்டு சந்து மிக இனிது என்றான் - 'இப்பொழுது சந்தி [சமாதானம்] மிக நல்லது' என்று கூறினான்; (எ - று.)

'எய்தி' என்னுஞ் செய்தெனெச்சத்தை 'எய்த' எனச் செயவெனெச்ச மாகத்திரித்து, 'என்றான்' என்பதனோடு முடிக்க. பாஞ்சாலி நின்றாளை - நின்றாள்பாஞ்சாலியை, உருபுபிரித்துக்கூட்டல். சந்து - தூதுமாம். துரியோ தனனிடந் தூதுபோய்வரவேண்டு மென்பதே கண்ணன் திருவுள்ளக்கருத் தென்று தெரிந்தவனாதலின், அதற்கு இணங்கிச் சகதேவன்தானும் 'சந்து மிகவினிது' என்று கூறின னென்க. இருவர் - இருவோர் என ரகரவீற்று

அயல் அகரம் ஓகாரமாயிற்று. பாஞ்சாலி - பாஞ்சாலதேசத்தரசனது [துரு பதனது] மகள் என்று பொருள்படும் வடமொழித் தத்திதாந்தநாமம். பழுதில் புகழ் - கலங்காத கற்பினை லாகியது; இவள் பஞ்சகன்னிகைகளுள் ஒருத்தி யாதலின், இவளுக்கு 'பழுதில்புகழ்' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது மாம்; (மற்றைநால்வர் - அகல்யை, சீதை, தாரை, மந்தோதரி.) ஆண்டு, ஈண்டு - சுட்டுநீண்டது. நின்றுளை முகம் நோக்கி - நின்றுளை முகத்தைப் பார்த்து: இரண்டு செயப்படு பொருள்வந்த செய்வினை; உருபுமயக்கமாக, நின்றவளது முகத்தைப் பார்த்து என்றும் கொள்ளலாம். (சுக)

[கண்ணனும் அவ்வாற்றே கூற, கேட்டுத் திரௌபதி வருந்துதல்.]

உ. தருமனுக்குங் கருத்திதுவே தமருடன் போர்புரியாம
லிருநிலத்தி லுடன் வாழ்தலெனக்கு நினைவென்றுரைத்தான்
வரிமலர்க்கண்புனல் சோரமலர்மறந்த குழல்சோர
விரைமலர்ச்செஞ் சேவடிக்கீழ்வீழ்ந் தழுதாண் மின்னனையாள்.

(இ - ள்.) 'தருமனுக்கும் கருத்து இதுவே - யுதிட்டிரனுக்கும் இதுவே கருத்தாகும், தமருடன் போர் புரியாமல்-நெருங்கின உறவினர்களாகிய துரி யோதனுதியர்களுடனே போர்செய்யாமல், இருநிலத்தில் உடன் வாழ்தல் - பெரிய பூலோகத்திலே சமாதானமாக ஒற்றுமைப்பட்டு ஒருங்குகூடி வாழ் வதே, எனக்கும் நினைவு - எனக்கும் கருத்தாம்,; என்று உரைத்தான்-என்று (கண்ணபிரான்) கூறியருளினுன்; (உடனே),—மின் அனையாள் - மின்னற் கொடியையொத்தவளான திரௌபதி,—வரிமலர் கண் புனல் சோர-(உத்தம விலக்கணமாக அமைந்த சிவந்த) இரேகைகளையுடைய பூப்போன்ற (தனது கண்களினின்று நீர் சொரியவும், மலர் மறந்த குழல் சோர - பலகாலமாகப்) பூமுடித்தலைமறந்துள்ள தன்கூந்தல் கீழேபுரளவும், விரை மலர் செம் சே அடிக்கீழ் வீழ்ந்து அழுதாள்-வாசனையையுடையதாமரைமலர்போன்ற மிகச் சிவந்த (கண்ணபிரானது) திருவடிகளில் விழுந்து புலம்பினுள்; (எ - று.)— புலம்பும்வகையை, அடுத்த மூன்று பாடல்களிற் காண்க.

ஐம்பொறிகளையும் உரியபுலன்களிற்செலுத்தி ஒற்றுமைப்பட்டு நிற்கும் மனம்போலப் பஞ்சபாண்டவர்களையும் உரியதொழில்களிற் பிரவேசிக்கும் படி செய்விக்கிற கண்ணபிரானும் போரை விரும்பாமல் சமாதானத்தையே நாடிக் கூறியதனுல், திரௌபதி 'இனித் தன் சபதம் நிறைவேறுமாறு இல்லை' என்று கருதித் தனதுகருத்து முற்றுப்பெறுமாறு வேண்டி அக் கண்ணபிரானது திருவடிகளிலே விழுந்து புலம்புவாளாயின ளென்க. கீழ்க் கவியை நோக்கி, 'இது' என்றது - சந்தியாயிற்று. முன்னிரண்டடியைச் சகதேவனது வார்த்தையாகக் கொண்டால், கீழ்க்கவியிற்கூறியதன் விவர மான அநுவாதமென்க. இருநிலத்தில் - அத்தினபுரி இந்திரப்பிரத்தம் என் னும் இரண்டு இராச்சியபாகங்களி லென்றுமாம். தருமனுக்கும், உம் - அர

சாட்சிக்கு உரிய மூத்தமகனை தருமபுத்திரனுக்கு என உயர்வுசிறப்பும், எதிரதுதழுவிய எச்சப்பொருளு முடையது. எனக்கும், உம் - இறந்தது தழுவிய எச்சம். பதின்மூன்று வருடமாக விரிந்த கூந்தலாதலின், 'மலர் மறந்த குழல்' எனப்பட்டது. வரிக்கண் என இயையும்; வரி மலர் என எடுத்து, வண்டுகள் மொய்க்கும் மலரெனினுமாம். வரிமலர் - தாமரை யென்றேனும், கருங்குவளை யென்றேனும் கொள்க. செம் சே - மிகுதியுணர்த்த வந்த ஒருசொல்லடுக்கு. சே - செம்மையென்னும் பண்புப்பெயர், ஈறுபோய் ஆதிநீண்டு இடைநின்ற மகரமும் கெட்டது. சேவடி, வ் - உடம்படுமெய்: பண்புப்பெயரின் இடைமகரம் வகரமாகத்திரிந்ததாகவுங் கொள்ளலாம். திருவடிகள் சிவந்திருத்தல், உத்தமவிலக்கணம். செம் - அழகிய, சே - சிவந்த எனினுமாம். அடிக்கீழ், கீழ் - ஏழனுருபு. மின்உவமை - மென்மைக்கும், ஒளிக்கும். (சஉ)

[இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - ஒருதொடர்: திரௌபதி புலம்புதல்.]

சங. சாலக்கனகன்றனிமைந்தனைமுனிந்த
காலத்தவனறைந்தகற்றூணிடைவந்தாய்
மூலப்பேரிட்டழைத்தமும்மதமால்யானைக்கு
நீலக்கிரிபோன்முன்னின்றநெடுமாலே.

(இ - ள்.) கனகன்-பொன்னிறமாகிய உடம்பையுடையவனான இரணியன், தனிமைந்தனை - ஒப்பற்ற (தனது) புத்திரனான பிரகலாதனை, சால முனிந்த காலத்து - மிகவுங்கோபித்த காலத்தில், அவன் அறைந்த கல் தூணிடை - அவ்விரணியன் கையால்தாக்கின கற்கம்பத்தினிடத்தில், வந்தாய் - (நரசிங்க மூர்த்தியாகத்) திருவவதரித்தவனே!—மூலம் பேர் இட்டு அழைத்த - ஆதிமூலமேயென்ற பெயரைச் சொல்லிக் கூப்பிட்ட, மும்மதம் மால் யானைக்கு - மூன்றுமதங்களையுடைய பெரியதொரு யானையைக் காத்தற்கு, நீலம் கிரிபோல் முன் நின்ற - நீலமலையொன்று நின்றதுபோல எதிரில் எழுந்தருளி நின்ற, நெடு மாலே - பெருமைக்குணமுடைய திருமாலே! (எ - று.)

("பள்ளியிலோதிவந்த தன்சிறுவன் வாயிலோ ராயிர நாமம், ஒள்ளியவாகிப் போத வாங்கதனுக்கு ஒன்றுமோர் பொறுப்பிலனாகிப், பிள்ளையைச் சீறிவெகுண்டு தூண்புடைப்பப் பிறையெயிற்றனல்விழிப் பேழ்வாய்த், தெள்ளிய சிங்கமாகிய தே," "அளந்திட்ட தூணை யவன் தட்ட வாங்கே, வளர்ந்திட்டு வாளுகிர்ச் சிங்கவுருவாய், உளந்தொட் டிரணிய னொண்மார்பகலம், பிளந்திட்ட கைகள்," "கடுத்தகராங்கதுவ நிமிர்கையெடுத்து மெய்கலங்கி உரித்ததிசையனைத்தினுஞ் சென்றொலிகொள்ள வுறுதுயரால், அடுத்தபெருந்தனிமூலத் தரும்பரமே பரமே யென்று, எடுத்தொரு வாரணமழைப்ப நீயோவன் றேனென்றாய்," "மூலமேயென்ற கரிமுன் வந்திடர் தொலைத்து, நீலமேகம்போல நின்றான்" என்றார் முன்னோரும்.)

தன்பெயரைச்சொல்லாமல் நாராயணநாமத்தையே சொல்லிவந்த பிரகலாதனை இரணியன் பலவகையாகக்கொல்லக்கருதி அவையொன்றும் முடியாமல் இறுதியில் 'நீசொன்னவிடத்தில் நாராயணன் இல்லாவிட்டால், நானே உன்னைக் கோபந்தீரக் கொன்று குருதி பருகுவேன்' என்ற சமயத்தில், அவன்காட்டின தூணினின்று புறப்பட்டதனால், 'சாலமுனிந்தகாலத்து' என்றது. கிருத்திரிமமான செய்கையொன்றும் முன்பே செய்து அமைத்து வைத்தற்கு உரியதல்லாததென நன்கு விளக்குதற்கு, **'கற்றூணிடை வந்தாய்'** எனப்பட்டது.

யானைக்கு முன் நின்ற கதை:—இந்திரத்யும்நனென்னும் அரசன் மிக்க விஷ்ணுபக்தியுடையவனாய் ஒருநாள் விஷ்ணுபூசை செய்கையில், அகஸ்திய மகாமுனிவன் அவனிடம் எழுந்தருள, அப்பொழுது அவன் தன் கருத்து முழுவதையுந் திருமாலைப்பூசிப்பதிற் செலுத்தியிருந்ததனால், அவ்விருடியின் வருகையை அறிந்திடானாய் அவனுக்கு உபசாரமொன்றுஞ் செய்யாதிருக்க, அம்முனிவன் தன்னை அரசன் அலக்ஷ்யஞ்செய்தானென்று மாறாகக் கருதிக்கோபித்து, 'நீ யானைபோலச் செருக்குற்றிருந்ததனால் யானையாகக் கடவை' என்று சபிக்க, அங்ஙனமே அவன் ஒருகாட்டில் யானையாகத் தோன்றினனாயினும், முன்செய்த விஷ்ணுபக்தியின் மகிமையால் அப்பொழுதும் விடாமல் நாள்தோறும் ஆயிரந்தாமரைமலர்களைக் கொண்டு திருமாலை அருச்சித்துப் பூசித்துவருகையில், ஒருநாள் பெரியதொரு தாமரைத் தடாகத்தில் அருச்சனைக்காகப் பூப்பறித்தற்குப் போய் இறங்கியபொழுது அங்கே (முன்பு நீர் நிலையில்நின்று தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த தேவலனென்னும் முனிவனது காலைப்பற்றியிழுத்து அதனாற் கோபங்கொண்ட அவனது சாபத்தால்) பெரிய முதலையாய்க் கிடந்த ஹூஹூ என்னுங் கந்தருவன் அவ்வானையின் காலைக்கௌவிக்கொள்ள, அதனை விடுவித்துக் கொள்ளமுடியாமல் கஜேந்திரன் 'ஆதிமூலமே!' என்று கூவியழைக்க, உடனே திருமால் கருடாரூடனாய் அங்கு எழுந்தருளித் தனதுசக்கராயுதத்தைப் பிரயோகித்து முதலையைத்துணித்து யானையை அதன்வாயினின்றும் விடுவித்து இறுதியில் அதற்கு முத்தியை அருள்செய்தனனென்பதாம்.

சகலவிதத்தாலுங் காப்பாற்றவேண்டிய தந்தையால் மைந்தனுக்கும், ஒருவிலங்காலே மற்றொருவிலங்குக்கும் நேர்ந்த துன்பத்தைப் பொறாமல் அரைகுலையத் தலைகுலைய ஆங்காங்கு விரைந்துவந்து உதவின மகாகுணத்திலே ஈடுபட்டு இவ்வாறு கூறி அழைத்தது, இங்ஙனம்வருந்தும் தன்குறையையும் தீர்த்தருளவேண்டுமென்ற குறிப்பு.

மூலப் பேர் - மூலமாகிய பேர் எனப் பொதுப்பெயரும் சிறப்புப்பெயருமாகத்தொடர்ந்த இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகையாக விரிக்க. நீலக்கிரி-நிறத்துக்கும், அழகுக்கும், சலியாத திண்மைக்கும், அளவிடப்படாத பெருமைக்கும் உவமை. முன் - இடமுன். மும்மதம் - கன்னமிரண்டு, குறி

யொன்று இவற்றிற் சொரிவது. கநகம் - ஸ்வர்ணம்; வடசொல். ஹிரண்யன் என்ற பெயர் பொன்னிறமானவனென்பதுபற்றிய தாதலால், அதன் பரியாயநாமமாக 'கனகன்' என்றார். இரணியகசிபு என்றும் இவனுக்குப் பேருண்டு. (சுங)

சுசு. கற்றைக்குழல் பிடித்துக் கண்ணிலான் பெற்றெடுத்தோன்
பற்றித்துகிலுரியப் பாண்டவரும் பார்த்திருந்தார்
கொற்றத் தனித்திகிரிக் கோவிந்தா நீயன்றி
யற்றைக்கு மென்மானமார் வேறுகாத்தாரே.

(இ - ள்.) கொற்றம் - வெற்றியையுடைய, தனி - ஒப்பில்லாத, திகிரி- சக்கரத்தையுடைய, கோவிந்தா - கண்ணபிரானே!—கண் இலான் பெற்று எடுத்தோன் - குருடனான திருதராட்டிரன் பெற்றுவளர்த்த துச்சாதனன், கற்றை குழல் பிடித்து - தொகுதியான (எனது) கூந்தலைப்பிடித்து இழுத்து (வந்து), துகில் பற்றி உரிய - (எனது) ஆடையைப் பிடித்து அவிழ்க்கையில், பாண்டவரும் பார்த்து இருந்தார் - (என் கொழுநரான) இப்பாண்டவர் ஐவரும் பார்த்துக்கொண்டு (யாதொருபரிகாரமுஞ்செய்யாமற் சபையிற் சும்மா) இருந்தார்கள்; அற்றைக்கும் - அக்காலத்திலும், என் மானம் நீ அன்றி வேறு ஆர் காத்தார் - எனதுமானத்தை நீ யல்லாமல் வேறே யார்தாம் காத்தவர்? [எவருமில்லை யென்றபடி]; (எ - று.)

பிறர்க்கு உதவியதைக் கீழ்ச்செய்யுளாற்கூறி, தனக்கு முன்பு உதவியதை இச்செய்யுளாற்கூறுகிறாள். 'ஆபத்துநேர்ந்த காலத்தில் மகளிர்க்குத் தம் தம் கணவர் குறைநீக்குவார்கள்; எனக்கோ கணவர் ஒருவர்க்கு ஐவராயிருந்தும், ஆபத்துக்காலத்தில் உதவுமாறு இல்லை' என்பது, முன்னமே நடந்தவரலாற்றால் விளங்குவதால், இப்பொழுது நீ காப்பாற்றினா லுண்டு; இல்லாவிட்டால் இல்லை; எனது சாபத்தையும் சபதத்தையும் நிறைவேறச் செய்து எனது மானத்தைக் காக்கவேண்டுவது உனதுபாரமே என்று குறை வேண்டினளென்பதாம். பாண்டவரும், உம்மை-உயர்வுசிறப்பு; அப்பாண்டவர்கள் மானத்தைக் காக்கவேண்டிய உரிமையும் புயவலிமையும் உடையாரென்ற பொருளைத் தரும். அற்றை - அன்றுஎன்னும் மென்றொடர் வன்றொடராய் ஐகாரச்சாரியை பெற்றது. அற்றைக்கும், உம்மை - எதிரது தழுவியது. (சுசு)

சரு. மன்றிலழைத் தெனக்குமாசளித்த மன்னவன்பாற்
சென்று தமக்கைந்தூர்திறல் வீரர்பெற்றிருந்தா
லன்றுவிரித்தவருங் கூந்தல்வல் வினையே
னென்று முடிப்பதினி யெம்பெருமா னென்றழுதாள்.

(இ - ள்.) எம்பெருமான் - எமது தலைவனே!—மன்றில் - சபையிலே, அழைத்து - (துச்சாதனனால்) வருவித்து, எனக்கு—, மாசு அளித்த - (மான

பங்கமாகிய) குற்றத்தை(ச்செய்து) தந்த, மன்னவன்பால் - துரியோதனராச னிடத்தில், சென்று - (இரந்து) போய், திறல்வீரர்-வலிமையையுடைய வீரர் களாகிய பாண்டவர்கள், தமக்கு ஐந்து ஊர் பெற்று - தங்கட்கு ஐந்து ஊர் களைப்பெற்று, இருந்தால் - வாழ்ந்திருந்தால்,—வல் வினையேன் - கொடிய தீவினையையுடையவளாகிய யான், அன்று விரித்த அருங் கூந்தலை - (துகி லுரிந்த) அக்காலத்து விரித்திட்ட அருமையாகிய கூந்தலை, இனி என்று முடிப்பது - இனிமேல் எப்பொழுது முடித்திடுவது" என்று - என்று சொல்லி, அழுதாள் - புலம்பினாள்; (எ - று.)

முன் இரண்டடி பேரவமானத்தைச்செய்த அத்துரியோதனனிடத்து அரசுமுறைதவறி இரந்து இராச்சியத்தில் மிகச்சிறியபாகத்தைப் பெறுதல் பெருவீரரான இப்பாண்டவர்க்குச் சிறிதுந்தக்கதன்று என்பதைக் காட்டும். அருங் கூந்தல் இத்தன்மையதாய் அழகியதாக நீண்டுவளர்ந்த தொகுதியான கூந்தல் பிறர்க்கு இல்லை யென்றபடி; அல்லது, எல்லாஅழகுகளினும் மயிர் முடியழகுசிறந்ததாக முதலில் எடுத்துக்கூறப்படுதலின், அதுபற்றி, 'அருங் கூந்தல்' என்றதாகவுங் கொள்ளலாம்; அது முதலிற் கூறப்படுதலை, "மயிர் வனப்பும் கண்கவரு மார்பின் வனப்பும்," "குஞ்சியழகுங் கொடுந்தானைக் கோட்டழகும்" இவை முதலியவற்றிற் காண்க. வெகுகாலமாகத் தான் பல வகைத்துன்பங்களை அனுபவித்ததற்குக் காரணமான தனது கொடிய வலிய ஊழ்வினையைத் தானே வெறுத்துக்கொண்டாள். பெருமான் - பெரு மையை யுடையவன்; ஈற்று 'மை' போன பெரு என்னும் பண்படி - பகுதி, மான் - ஆண்பாற்பெயர்விகுதி; ஆன் - விகுதியென்றால், பண்புப்பெயர் ஈற்றைகாரம் மாத்திரங் கெட்டதென்க. இச்சொல் - இங்கே, இயல்பாகிய அண்மைவிளி. என்று என்ற வினா - இனி முடித்தலில்லையென எதிர் மறையோடு இரக்கத்தையும் உணர்த்தும். (சரு)

[சாத்தகி 'சமாதானங் கூடாது' என்றல்.]

சசு. தண்டிருந்ததிவன் கரத்திற்றனு விருந்ததவன் கரத்தில்
வண்டிருந்த பூங்குழன் மேன்மாசிருந்ததென விருந்தாள்
கண்டிருந்தீ ரெல்லீருங்கருதலர் பாலூர்வேண்டி
யுண்டிருந்து வாழ்வதற்கே யுரைக்கின்றீருரையீரே.

(இ - ள்.) (திரௌபதியைச் சபையில் இழுத்துவந்து துகிலுரிந்தகாலத் தில்), இவன் கரத்தில் - இந்த வீமசேனனது கையிலே, தண்டு இருந்தது - (சத்துருகாதினியென்னுஞ் சிறந்த) கதாயுதம் இருந்தது; அவன் கரத்தில் - அந்தஅருச்சுனனது கையிலே, தனு இருந்தது - (காண்டீவமென்னுஞ் சிறந்த) வில் இருந்தது; (அங்ஙனமிருந்தும்), வண்டு இருந்த பூகுழல் - வண் டுகள் இடைவிடாது மொய்த்திருத்தற்கு இடமான பூக்களை முடித்த கூந்தலை யுடையவளான திரௌபதி, மேல்மாசு இருந்தது என - தன்மேலே(மானபங்க மாகிய) பழிப்பு நிலைத்துநின்றதென்று (யாவரும்) சொல்லும்படி, இருந்தாள் -

(அவமானமடைந்து) இருந்தாள்; (அந்நிலையை), எல்லீரும் - நீங்களெல்லோரும், கண்டு இருந்தீர் - (கண்ணெதிரிற்) பார்த்துக்கொண்டு (அப்பொழுது சும்மா) இருந்துவிட்டீர்கள்; (இப்பொழுதும்), கருதலர்பால் ஊர் வேண்டி உண்டு இருந்து வாழ்வதற்கே உரைக்கின்றீர் - மதியாத பகைவர்களிடத்தில் (ஒவ்வொரு ஊரை) யாசித்துப்பெற்று (அதனால் வருவதை)ப்புசித்து உயிரோடிருந்து வாழ்வதற்கே வழிசொல்லுகிறீர்கள்; உரையீர் - (இனி அவ்வமானம் நீங்கும்விதத்தைச்) சொல்லுங்கள்; (எ - று.)

இது சாத்தகிவார்த்தையென்பது, மேல் சஅ-ஆங்கவியில் "சாத்தகிநின்றிவையுரைப்ப" எனவருவதனால் விளங்கும்.

நண்பர்பக்கலிலும் யாதோரியைபு மில்லாத பிறர்பக்கலிலுமே ஏதாயினுமொன்றை இரந்துவாழ்தல் மிக்க இளிவரவுக்கு இடமாயிருக்க, பகைவர்பக்கல் இரந்துவாழக் கருதுவது என்னபேதைமை! என்றபடி. போரையே கருதாது சமாதானத்தையே கருதிக்கூறிய தருமன் சகதேவன் கண்ணன் இவர்களையும், தம்கருத்துச் சமாதானத்தின்மேலன்றிப் போரின்மேலாக வேறுபட்டிருப்பினும் இவர்கள் வார்த்தையைக் கடக்கமாட்டாத வீமன் முதலிய மூவரையும் பார்த்து, சுத்தவீரனான சாத்தகி, இவர்கட்கும் திரௌபதிக்கும் பகைவரால் நேர்ந்த அவமானங்களைக் கருதி மனம்பொறாது, தக்கசமயத்தில் நல்ல ஆலோசனையைச் சொல்லாதிருப்பது தகுதியன்றென்று பதைத்துக்கூறினனென்க. (கீழ் வாசுதேவனைப்படைத்துணையழைத்த சருக்கத்தி னிறுதியில் அருச்சனனோடு கண்ணன் துவாரகையினின்று அத்தினபுரிக்குவந்தா னென்றதிலே, அவன்தம்பியான சாத்தகி உடன்வந்தமையும் அடங்கியதென அறிக; இராமாயணத்தில் விசுவாமித்திரர் தமது வேள்வியைக்காத்தற்கு இராமனை அனுப்பும்படி சக்கரவர்த்தியைக் கேட்டதில், அவ்விராமபிரானுக்கு வலத்திருக்கையோடொத்த இலக்குமணனும் அடங்கிநின்றதுபோல, 'கண்ணன் எழுந்தருளினன்' என்றதில், அவனது உயிரோடொத்த தம்பியான சாத்தகி வந்தானென்பதும் கூறாமலே அடங்கியதெனக் கொள்க.)

உரைக்கின்றீர் என்பதை - உரைக்கின்றவர்களே என விளியாகவுங் கொள்ளலாம். கண்டிருந்தீர் என்பதை - பெயராகக்கொண்டு, கண்டிருந்த நீவிரெல்லீரும் என்றலுமாம். தண்டிருந்தது, தனுவிருந்தது என்றவை - அவையிருந்தும் பயனற்றவையாயின என்பதோடு அவர்கள் பகைமுடிக்க வல்லவராயினும் தருமன்பொறுமைக்கு அஞ்சி அடங்கியிருந்தார்களென்பதையும் தெரிவித்தன. இரண்டாமடிக்கு - கூந்தல்மேற் பழிப்புள்ளதென்னும்படி அதுவிரிக்கப்பட்டிழிந்த திரௌபதியை என்றும், திரௌபதி (மிக்கவீரர்களான கணவர்கள் பார்த்துச் சும்மா இருக்கத் தான் பகைவர்களைக் கற்புவலிமையால் அழிப்பது) தன்மேற்பழிப்புக்கிடமாமென்றுகருதி அஞ்சிச்சும்மா இருந்தாளென்றும் உரைப்பாரு முளர். இனி, முதலிரண்டடிக்கு

வீமன் கையிற் கதையிருந்தும் அருச்சுனன்கையில் வில்இருந்தும் புகழ் தாராது அவர்களிடம் பழிப்பிருத்தற்குக் காரணமாயிற்று என்னும்படி திரௌபதி துன்பமடைந்து இருந்தாளென்றலும் ஒருரையாம். மான அவமானங்களை நினையாது வயிறுவளர்த்தலே பெரியதென நினைக்கின்றீ ரென்பான், 'உண்டிருந்துவாழ்வதற்கே' என்றான். உரையீர் - அங்ஙனஞ் சொல்லாதீர் எனினுமாம்; இச்சொல் - உடன்பாடு எதிர்மறை இரண்டுக்கும் பொதுவாம்.

இவன் - அண்மைச்சுட்டு: அவன் - சேய்மைச்சுட்டு; சபையில் வீற்றிருக்கையில் சாத்தகிக்கு மிக அருகில் வீமனும், சிறிதுதூரத்தில் அருச்சுனனும் வீற்றிருந்ததனால், இங்ஙனம் சுட்டினது. பூங்குழல் - வேற்றுமைத் தொகையன்மொழி; இதனை அடையடுத்த சினையாகுபெயரெனக் கொள்ளினும் இழுக்காது. இப்பாட்டில் முன்னிரண்டடிகள் படர்க்கையாகவும், பின்னிரண்டடிகள் - முன்னிலையாகவுங் கூறப்பட்டது. அலட்சியத்தைக் காட்டிய இடவழுவமைதியின்பாற்படும். கருதலர் - நன்குமதித்து எண்ணுதலில்லாதவர்; காரணக்குறி. எல்லீர் - முன்னிலைப்பன்மைக் குறிப்பு வினையாலணையும்பெயர்; (அதன் தன்மை - எல்லோமென்றும், படர்க்கை - எல்லாரென்னும் வரும்.) 'கண்டிருந்தீ ரெல்லீரும்' என்றது, பாண்டவரை வரையும். (சசு)

[இதுவும் அது.]

சஎ. சண்டமுகி லுரு மனையசரா சந்தன்றனக்கஞ்சி
வண்டுவரையரணாக வடமதுரை கைவிட்ட
திண்டிறன்மாதவன் மதியோதிகழ் தருமன்றன்மதியோ
பண்டுமவர்கருத் தறிந்துபார்போய் வேண்டுவதென்றான்.

(இ - ள்.) சண்டம் - உக்கிரமான, முகில் உரும் - மேகத்தில் தோன்றுகிற இடியை, அனைய - ஒத்த, சராசந்தன் தனக்கு - ஜராசந்தனுக்கு, அஞ்சி - பயந்து, வள் துவரை அரண் ஆக - அழகிய துவாரகாபுரியையே காப்பிடமாகக்கொண்டு, வட மதுரை கைவிட்ட - வடக்கிலுள்ள (தனது) மதுராபுரியை முழுவதும் விட்டுநீங்கின, திண் திறல் மாதவன் - மிகுந்தவலிமையையுடைய கண்ணனது, மதியோ - அறிவின் காரியமோ? திகழ் தருமன் தன் மதியோ - விளங்குகின்ற யுதிட்டிரனது அறிவின் காரியமோ? பண்டு அவர் கருத்து அறிந்தும் - முன்னமே அத்துரியோதனனுதியரது எண்ணத்தை (உலூகன் முதலியோரால்) தெரிந்திருந்தும், பார்போய் 'வேண்டுவது - (மறுபடி) சென்று இராச்சியத்தை யாசிப்பது, என்றான் - என்று கூறினான். (சாத்தகி); (எ - று.)

இவ்விரண்டு கவிகளும் சாத்தகிவார்த்தை யென்பது, வருங்கவியில் "சாத்தகிநின் றிவையுரைப்ப" என்பதனால் விளங்கும். முரலிரண்டடிக

ளால், பகைவர்க்குப் பயந்தோடுகிறவனென்று கண்ணனது பராக்கிரமத்தை இகழ்ந்து கூறியபடி. 'திண்திறல்' என்ற மிகுந்தவலிமை குறிக்கிற ஒரு பொருட் பன்மொழியும், இக்கு இகழ்ச்சிபற்றி வந்ததுபோலும்; அல்லது, பலமிருந்தும் தைரியமில்லையென்றதை உணர்த்தியதுமாம். புத்திசாலியான சாத்தகி இங்ஙனம் பெரியோரை இகழ்ந்தது, இதனாலேனும் அவர்க்கு வீராவேசமுண்டாகி அவர்கள் போருக்கு எழுந்து பகையையொழிக்கவேண்டுமென்ற நல்ல கருத்தினாலென்க.

முதலிரண்டடிகளிற் கூறிய விவரம்:—மகததேசத்து அரசனும் தேவர்களுக்குப் பகைவனும் ஆகிய பிருகத்திரதனென்பவன் மைந்தனில்லாக்குறையால் வனத்திற்சென்று சண்டகௌசிகமாமுனிவனை வணங்கி வரம் வேண்ட, அவன் தனதுவாசஸ்தானமாகஇருக்கும் மாமரத்தின்கனியொன்றைக்கொடுக்க, அதனை அவன் காசிதேசத்தரசன் பெண்களாகிய தன்மனைவிமார் இருவர்க்கும் பகிர்ந்து கொடுத்தான்; அதனால், அவ்விருவரிடத்தும் பாதிபாதியாகக் குழந்தை பிறந்தது; அவற்றை அவன் ஊர்ப்புறத்தில் எறிந்துவிடும்படி கட்டளையிட, அங்ஙனமெறியப்பட்ட அப்பிளவுகளை அந்தக்கிராமதேவதையாகிய ஜரையென்பவள் இரவில் ஊர்வலம்வருகையில் கண்டு எடுத்துப் பொருத்தி உயிர்ப்பித்து, தன்னாற்பொருத்தப்பட்டகாரணத்தால் ஜராசந்தனென்று பெயரிட்டு வளர்க்கும்படி அக்குழந்தையைத் தந்தையினிடங் கொடுத்துப் போயினள்: அங்ஙனம் வளர்ந்து அந்நாட்டில் கிரிவிரசமென்னும் நகரத்தில் அரசாண்டு பற்பல அரசர்களைப் போரிற் கொன்றுவென்று செருக்குக்கொண்டிருந்த அவன், அஸ்தி பிராஸ்தி என்னுந் தனது இரண்டுபெண்களைக் கண்ணனது மாமனான கம்சனுக்கு மணஞ்செய்வித்திருந்தான்: பின்பு அச்சராசந்தன், கண்ணன் கம்சனைக் கொன்றது காரணமாக வெகுகோபங்கொண்டு கிருஷ்ணனை வம்சத்தோடு கொல்லவேண்டுமென்று அநேகம்பெருஞ்சேனையோடு எதிர்த்துவந்து மதுராபுரியை வளைத்துப் பெரும்போர்செய்து பலராமகிருஷ்ணர்களாலும் யாதவசேனையாலுந் தானுந் தன்சேனையும் வெல்லப்பட்டு ஓடிப்போனான்; இங்ஙனம் பதினெட்டுமுறை மீண்டும் வருவது பொருவது தோற்பது ஓடுவதாய்ப் பங்கப்பட்டபின் கோபாவேசங்கொண்டு பலமான பெருஞ்சேனையைத் திரட்டிக்கொண்டுவந்தான்; இப்படியிருக்கையில், யவனதேசாதிபதியான காலயவனன், பலபராக்கிரமங்களாற் செருக்குக்கொண்டு, நாரத முனிவரால் கிருஷ்ணபலராமர்களையே தான்எதிர்த்தற்கு ஏற்றபலவான்களாக அறிந்து, சேனையைச்சித்தஞ் செய்துகொண்டு போரின்பொருட்டு மதுரைக்கு வந்தான்; அத்தருணத்தில் கண்ணன், யாதவசேனைக்கு நாசமுண்டாகக் கூடுமென்று நினைத்து, சமுத்திரராசனைப் பன்னிரண்டுயோசனைதூரம் இடம் விடும்படிகேட்டு, அந்நடுக்கடலில், பகைவர் உட்புகவெண்ணாதபடி மிகவுங் காப்புடைத்தான துவாரகாநகரத்தைநிருமித்து, மதுரையிலிருந்த சனங்களையெல்லாம் அந்நகரத்திற் கொண்டு சேர்த்து, காலயவனன் வருகையில்,

கண்ணன் தான் தனியே ஓராயுதமு மில்லாமல் மதுரையினின்று வெளியே புறப்பட்டு ஓடினன் என்பது வரலாறு. தான் அவதாரவிசேஷத்தில் அடைந்திருக்கும் மனிதத்தன்மையை அனுசரித்துக் காலத்துக்கு ஏற்ற கோலமாய்க் கண்ணன் இங்ஙனஞ் செய்தது, ஜராசந்தன் வீமனால் பின்பு மரணமடைய வேண்டிய ஊழ்வினையினுண்மையை நோக்கி யாயினும், இராசதருமத்தைப் பார்க்குமிடத்துப் பகைக்குப்பயந்து பங்கப்பட்டதாகவே முடிதலால், இவ்வாறு சாத்தகி கூறினது.

சராசந்தனுக்கு இடி யுவமை - அச்சந்தருதற்கும், தவறாது அழித்தற்கு மென்க. "மணிநீரு மண்ணு மலையு மணி நிழற், காடு முடைய தரண்" என்ற நான்குவகை யரண்களுள் முதலாகக் கூறப்பட்ட நீரரண் கடலால் நன்கு அமைந்திருக்கின்ற சிறப்புத் தோன்ற, 'துவரையரணை' என்றார். மதுரா என்னும் வடசொல், ஆவீறு ஐயாயிற்று; மதுவென்னும் அரசனால் முதலில் சீர்திருத்தி யாளப்பட்டதனாலும், கண்ணனுக்கு இனிதா யிருத்தலாலும், மதுரை யென்று பெயர். பாண்டியநாட்டிலுள்ள தென்மதுரையினின்று பிரித்தற்கு, 'வடமதுரை' எனப் பிறிதினியைபு நீக்கிய விசேஷணங் கொடுத்துக் கூறவேண்டிற்று. கைவிட்ட என்பதில், கை - விடுதல் வினையைச் சிறப்பித்து நின்ற தமிழுபசர்க்கம். மாதவன் என்னும் வடமொழித் திருநாமத்துக்கு - திருமகளது கொழுநனென்று பொருள்; ஆறாம் வேற்றுமைத்தொகை: மா - இலக்குமி, தவன் - கணவன். திகழ் என்ற வினைத்தொகை யடைமொழியையும் இங்கே இகழ்ச்சிகுறிப்பதாகவே கொள்ளுதல், தகுதி. மதியெனக் காரியம் காரணமாக உபசரிக்கப்பட்டது. சண்டம் - வடசொல். பண்டு என்றது - அரக்குமாளிகையில் வைத்து எரிக்கநினைத்தது, வீமனைக் கழுவேற்றியது முதலிய அனைத்தையும் உட்படுத்தும். பண்டும், உம்மை - மாற்றப்பட்டது. (சஎ)

[கண்ணன் திரௌபதியைநோக்கி ஒன்றுகூறத்தொடங்குதல்.]

சஅ. சாத்தகிநின் றிவையுரைப்பச் சடைக்குழலா ளழுதரற்றக்
கோத்தருமன் முதலாய குலவேந்த ரைவரையும்
பார்த்தருளி யருள்பொழியும் பங்கயக்க ணெடுமாலு
மேத்தரிய பெருங்கற்பி னிளையாளுக் கிவை யுரைப்பான்.

(இ - ள்.) சாத்தகி - கண்ணன்தம்பி, நின்று - (உறுதியோடு) நின்று; இவை உரைப்ப - இவ்வார்த்தைகளைச் சொல்லவும்,—சடை குழலாள் - (பின்னிமுடிக்கப்படாமல்) சடையாகத்திரித்துவிடப்பட்ட கூந்தலையுடையளான திரௌபதி, அழுது அரற்ற - புலம்பிக் கதறவும், —(கேட்டு),—அருள் பொழியும் - கருணையைச் சொரிகின்ற, பங்கயம் கண்-தாமரைமலர்போலுங் கண்களையுடைய, நெடு மாலும் - பெருமைக்குணமுள்ள கண்ணனும், கோ தருமன் முதல் ஆய குலம் வேந்தர் ஐவரையும் பார்த்தருளி - தலைவனை

யுதிட்டிரனை முதலாகவுடைய சிறந்தகுலத்திற்பிறந்த அரசர்களைந்துபேரை யும் [பஞ்சபாண்டவரையும்] கருணையோடுநோக்கி,—ஏத்து அரிய பெருங் கற்பின் - (எவராலும்) துதித்தற்கு அருமையான சிறந்த பதிவிரதா தரு மத்தையுடைய, இளையாளுக்கு - திருமகள்போன்றவளான திரௌபதிக்கு, இவை உரைப்பான் - இவ்வார்த்தைகளைச் சொல்பவனானான்; (எ - று.)— அவற்றை, அடுத்த கவியிற் காண்க.

யதுகுலத்தரசர்களில் வசுதேவனுக்கு உடன்பிறந்தமுறையாகின்றவ னும் சிநியென்பவனது மகனுமான சத்தியகனது குமாரனாகிய சாத்தியகி, பிராயத்திற் கண்ணனினும் இளையனாதலால் கண்ணனுக்குத் தம்பிமுறையா வன். ஸாத்யகி என்னும் வடமொழித் தத்திதாந்தநாமம் திரிந்தது. இலக்கு மணன் இராமனிடத்துப்போல இவன் கண்ணனிடம் மிக்க அன்புகொண்டு அவன்கருத்துக்குச் சிறிதும் மாறுபடாது நடப்பவன். அன்றியும், இவன் அருச்சுனனிடம் வில்வித்தையைக் கற்றறிந்த மாணாக்க னாதலால், ஆசிரிய னாகிய அருச்சுனனிடத்தும் அதுகாரணமாக மற்றைப்பாண்டவரிடத்தும் நீதிமுறைவழுவாமல் அன்போடு ஒழுகுவன். இவனுக்கு யுயுதானனென்றும், சைநேயனென்றும் பெயர்களுண்டு.

கோத்தருமன் - தருமக்கோ வென மாற்றி, தருமராச னென்னலாம். அருள்பொழியுங்கண் - கருணைமிகுதி கண்ணில் விளங்கும் என்றபடி. திருப் பாற்கடல் கடைந்தகாலத்து அதனினின்று முன்னர் மூதேவியும் பின்னர் ஸ்ரீதேவியும் பிறந்தன ராதலால், இவர்கட்கு, முறையே, மூத்தாள் இளை யாள் என்றும், தமக்கை தங்கை என்றும், முன்னவள் பின்னவள் என்றும் பெயர்கள் வழங்கும். இங்கே, 'இளையாள்' என்றது - பாஞ்சாலிக்கு உவமை யாகுபெயர். பங்கயக்கண்மால் - புண்டரீகாக்ஷன். (சஅ)

[இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - கண்ணன் திரௌபதியைத் தேற்றுதல்.]

சகூ. தொல்லாண்மைப் பாண்டவர்க்குத்தூதுபோய் மீண்டதற்பி
னல்லாயுன்பைங்கூந்தனானேமுடிக்கின்றே
னெல்லாருங்காணவினிவிரிப்பதெண்ணரிய
புல்லார்தமந்தப்புரமாதர்பூங்குழலே.

(இ - ள்.) நல்லாய் - நற்குண நற்செய்கைகளையும் அழகையும் உடைய வளே! தொல் ஆண்மை பாண்டவர்க்கு தூதுபோய் மீண்டதன்பின்-பழமை யான [இயற்கையாகவுள்ள] பராக்கிரமத்தையுடைய பாண்டவர்கட்காக (நான் துரியோதனனிடம்) தூதுசென்று திரும்பிவந்தபின்பு, உன் பைங் கூந்தல் நானே முடிக்கின்றேன்-உனது கருமையானகூந்தலை நானே முடித் திடுகிறேன்; எல்லாரும் காண - அனைவரும் பார்க்கும்படி, இனி விரிப்பது - இனிமேல் விரிக்கப்படுவது,—எண் அரிய-கணக்கிடமுடியாத [அளவிறந்த], புல்லார்தம் - பகைவர்களான துரியோதனாதியருடைய, அந்தப்புரம் மாதர் -

அந்தப்புரத்திலுள்ள மனைவியரான மகளிரது, பூ குழலே - மலர்களையணிந்த கூந்தல்களே; (எ - று.)

தருமபுத்திரனதுகருத்தின்படி நான் பாண்டவதூதனுய்ச்சென்று வந்தவுடனே விரைவில் துரியோதனுதியரைக் கொல்வித்து உன் சபதத்தைத் தவருமல் நிறைவேற்றுவே னென்று திரௌபதிக்கு அபயமளித்தன னென்க. "உன்கருத்தே முற்றுவிப்பே னெண்ணுதலா யொண்டிறலான், தன்கருத்தை யான்சென்று சந்தித்தால்—பின்சடையா, மிக்குழலை நீ முடிக்க ஏந்தெழிலான் தேவிமார் அக்குழல்கள் தாம் விரிப்பா ராங்கு" என்ருர் பாரதவெண்பாவினும். ("அந்தகன்சிறுவ னரசர்தமரசற்கிளையவ னணியிழையைச்சென்று, எந்தமக்குரிமை செய்யெனத் தரியா தெம்பெருமானருளென்னச், சந்தமர்குழலாளலக்க ணூற்றுவர்தம்பெண்டிருமெய்தி நூலிழப்ப, இந்திரன்சிறுவன்தேர்முனின்ருன்" என்ற ஆழ்வாரருளிச்செயலும் நோக்கத்தக்கது.) தருமபுத்திரனது மிக்கபொறுமையை விளக்கத் தான் தூதுபோகக்கருதியதேயன்றி, கிருஷ்ணனுடைய மனப்பூர்வமான எண்ணம் போரைநடத்துவதிலேயே யென்பது, முன்னிரண்டடிகளில் வெளியாம். பின்னிரண்டடிகளிற் கூறியது, கொழுநர் இறந்தபின்பு மனைவியர் புரண்டு விழுந்து புலம்புகையிற் கூந்தலை விரித்தலை. 'அந்தப்புரமாதர்' என்றது, உள்ளிருந்த உன்னை அவன் சபையில் இழுத்து வந்ததற்குப் பிரதியாக அந்தப்புரத்திலுள்ள மகளிர் வெளிப்பட்டுப் போர்க்களத்தில் வந்து துன்புறுவர் என்றற்கு; 'எல்லாருங் காண' என்றதும், இப்படிப்பட்ட கருத்தை விளக்கும். குழல் - சாதியொருமை யாதலால், 'விரிப்பது' என்ற ஒன்றன்பாற் சொல்லைக் கொண்டது. உனது கூந்தலொன்றை விரித்ததற்கு எதிராக, அவர்களது கூந்தல் நூறு விரிக்கப்படும் என்றவாறு: இச்செய்யுளில் **மாற்று நிலையணி** தோன்றுமாறு காண்க. மீண்டு அதன்பின் என்றும் பிரித்து உரைக்கலாம்.

நீலம் பசுமை கருமை இந்நிறங்களை வேறுபாடுகருதாது அபேதமாகக் கூறுதல் கவிமர பாதலால், 'பைங்கூந்தல்' எனப்பட்டது; இனி, பசுமை - குளிர்ச்சியுமாம்: 'பச்சைஜலம்' என்பதிற்போல. முடிப்பேன் என எதிர்காலமாகக் கூறவேண்டுமிடத்து, முடிக்கின்றேன் என நிகழ்காலத்தாற் கூறியது, விரைவும்தெளிவும்பற்றிய காலவழுவமைதி. புல்லார்-(தம்மைச்) சேராதவர்; எனவே, பகைவராம்; புல் என்ற வினைப்பகுதியடியாப் பிறந்த எதிர்மறைப் பலர்பால்வினையாலணையும்பெயர். இனி, புன்மையென்னும் பண்பினடியாப் பிறந்த குறிப்புப்பெயரெனக்கொண்டு, அற்பரானகௌரவரென்றுமாம். எண்ணரிய - நினைத்தற்குங்கூடாத இழிகுணமுடைய எனினுமாம். அந்தஃபுரம் - வடசொல்: அரண்மனையில் ராஜஸ்திரீகள்வசிக்குங் காப்புடைய உள்ளிடம்.

௫0. மைக்குழலாய்கேளாய்மருவாருடற்புலத்துப்
புக்குழலாகுங்கொழுவாம்போர்வாளபிமன்னுத்

தொக்குழலும்வெங்கோன்மைத்தொல்வேந்தர்தங்குலமு
மிக்குழலுஞ்சேரமுடியாதிரானென்றான்.

(இ - ள்.) மை குழலாய் - கருநிறத்தையுடைய கூந்தலையுடையவளே! கேளாய் - (யான்சொல்வதைக்) கேள்: மருவார் - பகைவர்களது, உடல் - உடம்பாகிய, புலத்து - விளைநிலத்திலே, புக்கு - நன்றாகப்பிரவேசித்து, உழல் ஆகும் - உழுதற்கு உரிய, கொழு ஆம் - இருப்புக்கொழுவாகிய, போர் வாள் - போரிற்சிறந்த வாளாயுதத்தையுடைய, அபிமன்னு - அபிமந்யுவான வன்,—தொக்கு உழலும் - ஒன்றாகக்கூடிச் சஞ்சரிக்கின்ற, வெம் கோன்மை தொல் வேந்தர்தம் குலமும் - கொடுங்கோன்மையையுடைய பழமையான அரசர்களது கூட்டத்தையும், இ குழலும் - இந்த உனது கூந்தலையும், சேர - ஒருசேர, முடியாது இரான் - முடிக்காமலிருக்கமாட்டான், என்றான் - என்று (கண்ணன்) கூறியருளினான்; (எ - று.)

வேந்தர்குலத்தை அழியச்செய்து உனது கூந்தலையும் முடிக்கச்செய்வ னென்பதாம். முடியாது - இரட்டுறமொழிதலாக ஒருங்கு இரண்டுபொருள் பட்டது, சிலேடையணியின்பாற்படும். முடித்தல் - கெடுத்தலும், கட்டுதலு மாம். மைக்குழல்-உவமைத்தொகையாய், அஞ்சனம்போன்ற அல்லதுமேகம் போன்ற கூந்த லென்றுமாம். மருவார் என்ற எதிர்மறைப் பெயருக்கு-சேரா தவரென்று பொருள்; மருவுதல் - சேர்தல். புலம் - கழனி. கொழு - காறு. உடற்புலத்து உழலாகுங் கொழுவாம் வாள் - உருவகம். ஆம் - உவமவுரு பென்னலுமாம். "வாளுழவன்" என்றார் கம்பரும். அபிமன்னு - வடசொற் றிரிபு; கண்ணனுடன்பிறந்தவளான சுபத்திரையினிடம் அருச்சுனனுக்குப் பிறந்த புத்திரன்: இளமையிலேயே வில்வித்தையில் ஒப்புயர்வின்றி மிகச் சிறந்தவன்; ஆனதுபற்றியே, மற்றையோர் விட்டாலும் பகைவர்களை இவன் விடானென இங்குக் கூறியது. (௫௦)

௫௧. பெண்ணீர்மைகுன்றாப்பெருந்திருவின்செங்கமலக்
கண்ணீர்துடைத்திருதன்கண்ணிற்கருணையெனுந்
தெண்ணீரினாற்பொருந்தத்தேற்றினான்சாற்றுகின்ற
மண்ணீரனலனிலம்வான்வடிவாமாமாயன்.

(இ - ள்.) சாற்றுகின்ற - (நூல்களில்) எடுத்துக் கூறப்படுகின்ற, மண் - பூமியும், நீர் - ஜலமும், அனல் - அக்கினியும், அனிலம் - வாயுவும், வான் - ஆகாயமும் ஆகிய பஞ்சபூதங்களின், வடிவு ஆம் - சொரூபமாகிய, மா மாயன்- மிக்கமாயையையுடையவனான கண்ணபிரான்,—தன் இரு கண்ணின் கருணை எனும் தெள் நீரினால் - தனது இரண்டுகண்களினின்று சொரிகின்ற அரு ளாகிய தெளிவான நீரினாலே, பெண் நீர்மை குன்றா பெருந் திருவின் செம்கமலம் கண் நீர் துடைத்து - பெண்மைக்கு உரியகுணங்களொன்றுங் குறையாத சிறந்த இலக்குமிபோன்ற திரௌபதியினது செந்தாமரைமலர்

போலுங் கண்களின் நீரைப் போக்கி, பொருந்த தேற்றினன் - தக்கபடி [மனம் வருந்தாதிருக்குமாறு] (அவளைச்) சமாதானப் படுத்தியருளினன்; (எ - று.)

தனது கடாக்ஷவீக்ஷணத்தில் தோன்றுங் கருணைத்தெண்ணீரினல் அத்திரௌபதியின்து சோகக்கண்ணீரை அகற்றினனென்க. தம்மைச்சேர்ந்தவர் துன்பமடையக் கண்டபோது அன்புடையாரது கண்களினின்று அகத்தே நிகழ்கிற அன்பு புறத்தேதோன்றும்படி கண்ணீர் ததும்புமாதலின், 'கண்ணிற் கருணையெனுந்தெண்ணீர்'. எனப்பட்டது. கருணையெனுந் தெள்நீர் - அருளென்கிற தெளிவான குண மென்றும் உரைப்பர்.

நாணம் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பு என மகடூஉக்குணம் நான்காம்; அவற்றுள், நாணமாவது - செய்யத்தகாதவற்றில் உள்ளமொடுங்குதல். மடமாவது- எல்லாம் அறிந்தும் ஒன்றும்அறியாதுபோலிருத்தல்: கொளுத்தக்கொண்டு கொண்டதுவிடாமை யெனவும்படும்; அச்சமாவது-புதியதைக்கண்டவிடத்து அஞ்சுதல்; பயிர்ப்பாவது - தன்கணவனல்லாத ஆடவரது ஆடைமுதலியன தன்மேற்பட்டால் அருவருத்தல்: மற்றையபெண்குணங்கள்யாவும் இந்நான்கில் அடக்கப்படும். கண்ணீர் - இங்கே, சோகபாஷ்பம். உற்பத்திக்கிரமத்தில், ஆகாசத்திலிருந்து வாயுவும், வாயுவிலிருந்து அக்கினியும், அக்கினியிலிருந்து ஜலமும், ஜலத்திலிருந்து நிலமும் பிறந்தனவென வேதம் ஓதுதலால், அக்காரிய காரணமுறைப்படியே 'மண்ணீரனலனிலம்வான்' என அடுக்கினர்; இனி, லயகாலத்தில், நிலம் நீரிலும், நீர்நெருப்பிலும், நெருப்புக் காற்றிலும், காற்று வானத்திலும் ஒடுங்கு மென்பது நூல்வழக்காதலால், அம்முறைப்படி வைத்தாரெனினுமாம். ஈற்றடி, எம்பெருமான் எல்லாப் பொருள்களின் சொரூபமுமானவ னென்பதை விளக்கும்; "ஸர்வம் விஷ்ணு மயம்ஜகத்." "நீராய் நிலனாய்த் தீயாய்க் காலாய் நெடுவானாய்ச், சீரார் சுடர்களிரண்டாய்ச் சிவனாய் அயனாய்" என்றார் ஆழ்வாரும். தேற்றினன் சாற்றுகின்ற - பிராசம். (௫௧)

[ஆலோசனைச் சபையில் வரத்தகாதவர்கள்.]

௫௨. துன்றுபிணியோர்துறந்தோரடங்காதோர்
கன்றுசினமனத்தோர்கல்லாதவரிளையோ
ரொன்றுமுறைமையுணராதவர்மகளி
ரென்றுமிவர்மந்தணத்தினெய்தப்பெறாரே.

இதுவும், அடுத்தகவியும் - குளகம். இக்கவி - தருமன்வார்த்தை.

(இ - ள்.) துன்று பிணியோர் - மிக்க நோயை யுடையவர்களும், துறந்தோர் - (பற்றுக்களை முற்றத்) துறந்தவர்களும், அடங்காதோர் - வணக்கமில்லாதவர்களும், கன்று சினம் மனத்தோர் - தபிக்கிற [மிக்க] கோபத்தை யுடைய மனத்தையுடையவர்களும், கல்லாதவர் - படியாதவர்களும், இளையோர் - சிறுபிள்ளைகளும், முறைமை ஒன்றும் உணராதவர் - நீதியைச் சிறி

தும் அறியாதவர்களும், மகளிர் - மாதர்களும், இவர் - என்கிற இவர்கள்,— என்றும் - எப்பொழுதும், மந்தணத்தின் - ஆலோசனை செய்யுமிடத்தில், எய்த பெறுதாரே - வருதற்குந் தகுதியில்லாதவரேயாவர்; (எ - று.)—'என்னக்கழறி' என அடுத்த கவியோடு தொடரும். ஈற்று ஏகாரம் - தேற்றம்.

தன்கருத்தின்படி கண்ணன் நடப்பதைத் திரௌபதி இடையில்வந்து தடுத்து மனத்தை மாற்றுவதுபற்றி வெறுப்புக்கொண்ட தருமபுத்திரன், மகளிர் ஆலோசனையிடத்துவருதலைத் தடுக்கவேண்டி, அவ்விஷயத்தில் அவர்க்கு இனமாய் நிற்பவரையும் உடன்கூறினனென்க. மிக்கநோயாளிகள் முதலிய இவர்கள், ஆய்ந்து செய்வன தவிர்வன அறிந்து பேசி முடித்து ஒழுகாராதலால், மந்திராலோசனைச் சபையில் வரவுந்தகாதவராவர். உலகப் பற்றுக்களைத் துறந்தவர்கள், மிகக்கூறிய நுண்ணறிவுடையாராயினும், இம்மையில் ஒருவர்க்கு நேரும் இலாபநஷ்டங்களை ஊன்றிக்கருதிப் பெறவும் ஒழிக்கவுஞ் செய்யும் முயற்சிகளில், கடவுட்சிந்தனையிலழுந்துந் தமது மனத்தைச் சிறிதுஞ் செல்லவிடாராதலால், அவர்களும் விலக்கப்பட்டனர். ("பேதைமையென்பது மாதர்க்கு அணிகலம்," "நுண்ணறிவுடையோர் நூலொடு பழகினும், பெண்ணறிவென்பது பெரும்பேதைமைத்தே" என்றபடி) மகளிர் இயற்கையிலும் செயற்கையிலும் மாறாத பேதைமையுடையராதலால், அவர்கள் வருதலுந்தகாது. "மூடன் ஊமையன் குருடன் செவிடன் கிளி கிழவன் ஸ்திரீ நோயாளிகள் மிலேச்சன் அங்கஹீநன் இவர்கள் தாங்கள் ஆலோசிக்கிற இடத்திலிருந்தால் துரத்திவிடவேண்டியது" என்ற மநுதர்மசாஸ்திரமும், கம்பராமாயணத்து யுத்தகாண்டத்தில் மந்திரப்படலத்திலே 'புனைகுழன்மகளிரோ டிளைஞர்ப் போக்கினன், நினைவுறுகாரிய நிகழ்த்துநெஞ்சினன்' என்றதும் இங்கு அறியற்பாலன. 'ஆப்தனாயிருந்தாலும் மூர்க்கனை ஆலோசனையினின்று விலக்கவேண்டும்' என்னும் காமந்தகமென்றது இராசநீதிநூல். பிறவும் இங்ஙனமே கண்டுகொள்க.

ஒன்றும் முறைமை என எடுத்து, பொருத்தமான நீதிமுறைமையெனினுமாம். மந்தணம் - மந்த்ரமென்ற வடசொல்லின் விகாரம்; ஆலோசனையைக் குறிக்கிற இச்சொல் இலக்கணையால், அதுசெய்தற்கு உரிய இடத்துக்கு வந்தது. தனதுகருத்துக்கு மாறுபாடாகக் கூறிய வீமன் முதலிய மூவரையும், 'அடங்காதோர், கன்றுசினமனத்தோர், இளையோர்' என்ற சொற்களாற் சிறிது இகழ்ந்ததாகவுங் கொள்ளலாம். எய்த என்ற செயவெனெச்சத்தி னீற்றில், இழிவுசிறப்புப்பொருளுள்ள எச்சவும்மை, விகாரத்தால் தொக்கது. இதனால், அவர்கள் வரவுந்தகாதவர்; ஆலோசனை சொல்லவுந் தகாதவரென்று கருத்து. (௫௨)

[தருமபுத்திரன் வேண்டுகோளினால் கண்ணன் தூதுசெல்லத் தேரேறுதல்.]

௫௩. என்னக்கழறியிருந்தோருரைதவிர்த்து
நின்னைப்பவரில்லாய்நீயேகெனவுரைப்ப

மன்னர்க்குமன்னவன்பான்மாயோனுந்தூதாகிப்
பொன்னுற்றநேமிப்பொருபரித்தேர்மேற்கொண்டான்.

(இ - ள்.) (யுதிட்டிரன்),—என்ன கழறி-என்று உறுத்திக்கூறி, இருந்தோர் உரை தவிர்த்து - (மற்றும் அங்கு) இருந்த (வீமன் அருச்சுனன் நகுலன் சாத்தகி) என்பவரது பேச்சுக்களையும் அடக்கி, (கண்ணனைநோக்கி),—'நின் ஒப்பவர் இல்லாய் - உன்னை யொப்பவர் (எவரையும்) பெறாதவனே! நீ ஏகு - நீ தூதுசெல்வாய்', என உரைப்ப - என்றுசொல்ல,—மாயோனும் - கண்ணபிரானும்,—மன்னர்க்கு மன்னவன்பால் - அரசர்கட்குஅரசனான துரியோதனனிடத்து, (செல்லுதற்குஉரிய), தூதுஆகி - தூதுவனாய், பொன் உற்ற நேமிபொரு பரி தேர் மேற்கொண்டான் - பொன்னினாலமைந்த சக்கரங்களையுடையதும் போர்செய்தற்குஉரிய குதிரைகளைப் பூட்டியதுமாகிய (தனது) இரதத்தின்மீது ஏறியருளினான். (எ - று.)

கழறி, தவிர்த்து, உரைப்ப என்ற வினைகளுக்கு இடத்திற்கு ஏற்பத் தருமனெனத் தோன்றாஎழுவாய் வருவித்து முடிக்க. "பெண்டுகளும் பிள்ளைகளும் பித்தர்களு மென்னறிவார், அண்டர்தொழ நின்றருளு மச்சுதனே—மண்ட, எழுந்த இளநாகக் கொடியோன் பாலீண்ட, எழுந்தருளா யென்றானெடுத்து"என்றார் பாரதவெண்பாவிலும். ஒப்பவரில்லாமைகூறவே, உயர்பவரில்லாமைதானே விளங்கும்; "தனக்குவமையில்லாதான்"என்பது, திருக்குறள்; "தன்னொப்பாரில்லப்பன்""ஒத்தாரை மிக்காரை யிலையாய மாமாயா" என்றார் ஆழ்வாரும். நின் ஒப்பவரில்லாய் - உனக்கு நீயே சமானமானவனென்றபடி; 'ராஜராஜன்'என்று துரியோதனனுக்கு ஒருபெயர். நேமித்தேர், பரித்தேர் எனத் தனித்தனி இயையும். (ருரு)

[இதுவும், மேற்கவியும் - குளகம்: கண்ணன் சென்று அத்தினபுரியைக் காணுதலைக் கூறும்.]

ருசு. சங்குமணிமுரசுஞ்சல்லரியுந்தாரைகளு
மெங்குமுழங்கவெழில்வெண்குடைநிழற்றப்
பொங்குகவரிபுடையிரட்டவெண்ணிலா
வங்கமொருநான்குமவனிபருந்தற்சூழ.

(இ - ள்.) (கண்ணன் தேர்மேலேறிப் புறப்படுகையில்), சங்கும் - சங்குகளும், அணி முரசும் - அழகிய பேரிகைகளும், சல்லரியும் - சல்லரியென்னும் வாத்தியவிசேஷங்களும், தாரைகளும் - தாரையென்னும் ஊதுகருவிகளும், எங்கும் முழங்க - எல்லாவிடங்களிலும் மிகஒலிக்கவும், எழில் வெள் குடை - அழகிய வெண்கொற்றக்குடை, நிழற்ற - நிழலைச்செய்யவும், பொங்கு கவரி - விளங்குகின்ற சாமரங்கள், புடை இரட்ட - பக்கங்களில் வீசவும், எண் இலா - கணக்கில்லாத, அங்கம் ஒரு நான்கும் - (ரதகஜதுரக பதாதியென்னுஞ்) சதுரங்கசேனைகளும், அவனிபரும் - அரசர்கள் பலரும்,

தன்சூழ - தன்னைச் சுற்றிலும் வரவும், (எ - று.)—'சென்றருளி, கண்டான் என மேற்கவியோடு தொடரும்.

"முரசொலியுஞ் சங்கொலியுமூரித்தேர்த்தானை, திரைசெய் கருங்கடல் போற் செல்ல" என்றார் பெருந்தேவனாரும். முழங்க, நிழற்ற, இரட்ட, சூழ இந்நான்கு செயவெனெச்சங்களும்-உம்மைகள் தொக்குநின்றதனால், வினைச் செவ்வெண். கவரி - சமரீ என்னும் வடமொழியின் திரிபு; இப்பெண்மானின் பெயர் அதன்வால்மயிரினாற்செய்யப்பட்டதோ ரிராசசின்னத்துக்கு இரு மடியாகுபெயர். தாரை - சிறுசின்ன மெனப்படும். (நிச)

நிரு. கல்வரையும்பாலைக்கடுஞ்சுரமுங்கான்யாறு
நல்வரையுநீர்நாடுநாளிரண்டிற்சென்றருளித்
தொல்வரையகோபுரமுநீண்மதிலுஞ்சூழ்ந்திலங்கு
மல்வரையதோளான்வளமாநகர்கண்டான்.

(இ - ள்.) (கண்ணன்),—கல் வரையும் - கற்களடர்ந்த மலைகளையும் [குறிஞ்சிநிலத்தையும்,] பாலை கடுஞ் சுரமும் - பாலைநிலமாகியகொடியவெப்பங்கொண்ட இடத்தையும், கான் யாறும் - காட்டாறுகளையும் [முல்லைநிலத்தையும்], நல் வரையும் நீர் நாடும் - நன்மையைத் தம்மிடத்தேகொண்ட நீர்வளமுள்ள நாடுகளையும் [மருதநிலத்தையும்], நாள்இரண்டில் சென்று அருளி - இரண்டுநாளிற் போய்க் கடந்தருளி,—(மூன்றாம்நாளில்),—தொல் வரைய கோபுரமும் - பழமையான நிலைகளையுடைய கோபுரங்களாலும், நீள் மதிலும் - உயர்ந்த மதில்களாலும், சூழ்ந்து - சூழப்பட்டு, இலங்கும் - விளங்குகின்ற, மல் வரைய தோளான் வளம் மா நகர் - மற்போர்த் தொழிலுக்கு வரம்பாகவுள்ள புயங்களையுடையவனான துரியோதனனது சிறப்புக்களையுடைய பெரிய அத்தினாபுரியை, கண்டான் - பார்த்தான், (எ - று.)

உபப்பிலாவியத்துக்கும் அத்தினாபுரிக்கும் இடையிலுள்ள வழி இரண்டு நாளைப்பிரயாணத்துக்குமேல் உள்ளதென்று தெரிகிறது. "காடும் மலையுங் கடும்புனல்சே றாறுகளும், நாடும் பலபொழிலு நண்ணிப்போய்—பீடுடைய, முத்துநகைசெய்யு முகில்வண்ணன் மூன்றாநாள், அத்திநகரெய்தினானங்கு" என்றார் வெண்பாவிலும். ஐவகைநிலங்களுள், கடலும் கடல்சார்ந்தஇடமுமாகிய நெய்தனிலம் உபப்பிலாவியத்துக்கும் அத்தினாபுரிக்கும் இடையில் இல்லையாதலால், கூறாது விடப்பட்டது. இப்பாட்டில், 'சென்றருளி,' 'கண்டான்' என்ற வினைகளுக்கு, கீழ் நிஙு-ஆங்கவியில் வந்த 'மாயோன்' என்பதே எழுவாய். மல்வரையதோளான் என்ற தொடர்க்குக் கண்ணபிரானென்று பொருள்கொண்டால், இதுவே எழுவாயாம்.

கல்வரையும் என்பதற்கு கற்களைக்கொண்டுள்ள என்று பொருள்கூறி, பாலைக்கடுஞ்சுரத்துக்கு அடைமொழியாக்கி, நல்வரையும் - அழகிய மலைகளையும் என்று உரைப்பாருமுளர். 'நல்வரையநீர்நாடு' என்ற பாடத்துக்கு, அழகிய எல்லையையுடைய நீர்வளமுள்ள நாடென்க. கானிலந்தோயாத கட

வுளர்க்கெல்லாந் தலைவனுன ஆதிமூர்த்தி இங்ஙனம் கல்வரை முதலியவற்றைக் கடத்தற்குக் காரணம், காரணமின்றியெழுந்த கருணையே யாதலால். 'சென்றருளி' என்முர். மூன்முமடியில், வரை - உயர்ந்த இடம். வரைய என்பதற்கு - மலைபோன்ற என்று உரைத்தால், 'தொல்வரைய' என்பதைமதிலுக்கும் அடைமொழியாக்கலாம். தொன்மை - பலநாளாக அழிவுபடாமை. (ருரு)

வேறு.

[இக்கவியும், மேலைக்கவியும் - அந்நகரத்தையடுத்துள்ள சோலைகளின் தன்மையைக் கூறும்.]

ருசு. மேவுசெந்துகிர்த்திரளுமாமரகதவிதமுங்
கோவைவெண்கதிர்த்தரளமுநிரைநிரைகுயிற்றித்
தாவும்வெம்பரித்தேரினுன்றனக்கெதிர்சமைத்த
காவனங்களிற்றேன்றினபச்சிளங்கமுகம்.

(இ - ள்.) பசு இளங் கமுகம் - (அவ்வத்தினுபுரத்தைச்சூழ்ந்த சோலைகளிலுள்ள) பசுநிறமுள்ள இளமையான பாக்குமரங்கள்,—மேவு செம் துகிர் திரளும் - (யாவராலும்) விரும்பப்படுகின்ற [மிகஅழகிய] செந்நிறமான பவழங்களின் தொகுதிகளையும், மா மரகதம் விதமும் - சிறந்த மரகத மென்னும் பச்சையிரத்தினங்களின் வகைகளையும், கோவை வெள் கதிர் தரளமும் - வடமாக அமைந்த வெண்மையான ஒளியையுடைய முத்துக்களையும், நிரை நிரைகுயிற்றி - வரிசைவரிசையாகப் பதித்து, தாவும் வெம் பரி தேரினுன் தனக்கு எதிர் சமைத்த - தாவிப்பாய்கின்ற விரைவையுடைய குதிரைகளைப் பூட்டிய தேரின்மீது வருகிற கண்ணபிரானுக்கு எதிரிலே (அலங்காரமாக) அமைத்து வைக்கப்பட்ட, காவணங்களின் - பந்தல்கள்போல, தோன்றின - விளங்கிக் காணப்பட்டன; (எ - று.)

நகரவருணனை முதலியன-பெருங்காப்பியவிலக்கணங்களின் உறுப்பாம்.

உவமையணி. பாக்குமரத்திலுள்ள பழுத்தகுலைகளுக்குப் பவழத்திரளும், பச்சைக் குலைகள் பசிய இலைகள் முதலியவற்றிற்கு மரகதவிதமும், விரிந்துதொங்கும் வெள்ளியபாளைகளுக்கு முத்துக்கோவையும் உவமையாம். இடைவிடாது மேலடர்ந்து இரவியின்கதிர்கள் நடுவில்நுழைய இடங்கொடாது நிழல்செய்தலால், பாக்குமரச்சோலைகள் பந்தல்போன்றன. செயற்கைப் பந்தலில் இரத்தினங்களை அமைத்தல், செல்வமிக்கோர்க்கு உரியதாம். சிறந்த அரசர் தமது இடத்துக்கு வருகையில் அவர்க்குப் பிறஅரசர் உபசாரஞ்செய்யும் முறைப்படி கண்ணன் வருகையில் துரியோதனன் அவனுக்கு உபசாரமாக அமைத்துவைத்த பந்தல் போன்றன கமுகம் என வருணித்தவாறு. மேவு - பொருந்திய என்றுமாம். குயிற்றுதல் - அமையச்செய்தல். நிரை நிரை - அடுக்கு, பன்மைபற்றியது. தாவும் வெம்பரித் தேரினுன்

தனக்கெதிர் என்பதற்கு - சூரியனுக்கு எதிராகவென்று உரைப்பாருமுளர். அடுத்தகவிகளில் "உம்பர்நாயகன் வரவுகண்டு" என்றும், "திருவின்கணவனுக்கெதிர் காட்டும்" என்றும், "நடக்தநாயகன்" என்றும் வருவனவற்றோடு இயையாவாதலால், அவ்வுரை இங்குச் சிறவாதாம். கமுகம் - க்ரமுக மென்னும் வடமொழியின் திரிபு.

இதுமுதல் நாற்பத்துநான்கு கவிகள் பெரும்பாலும் முதற்சீரும் ஐந்தாஞ்சீரும் மாச்சீர்களும், மற்றைமூன்றும் விளச்சீர்களு மாகிய நெடிலடிநான்கு கொண்ட **கலிநிலைத்துறைகள்**; விருத்தக்கலித்துறையெனவும், காப்பியக் கலித்துறையெனவும் படுபவையும் இவையே. (ருசு)

ருஎ. வம்புலாமகில்சந்தனம்வருக்கைமாகந்தஞ்
சம்பகந்தமாலம்பலதிசைதொறுந்தயங்க
வும்பர்நாயகன்வரவுகண்டுளங்களிகூர்ந்து
தும்பிபாடினதோகைநின்றாடினசோலை.

(இ - ள்.) சோலை-(அந்நகரத்தையடுத்த) சோலைகளிலே, வம்புஉலாம் - வாசனை வீசுகின்ற, அகில் - அகில்மரங்களும், சந்தனம் - சந்தனமரங்களும், வருக்கை - பலாமரங்களும், மாகந்தம் - தேமாமரங்களும், சம்பகம் - சண்பக மரங்களும், தமாலம் - பச்சிலைமரங்களும், பல திசைதொறும் - பலதிக்குக்களிலும், தயங்க - அசைந்து விளங்காநிற்க, உம்பர் நாயகன் வரவு கண்டு உளம் களி கூர்ந்து - தேவாதிதேவனை கண்ணபிரானது வருகையைப் பார்த்து மனம்களிப்புமிகுந்து, தும்பிபாடின-வண்டுகள் பாடினவாக, தோகைநின்று ஆடின - மயில்கள் நிலைநின்று கூத்தாடின; (எ - று.)

உயர்திணையும் அஃறிணையு மாகிய எல்லாப்பிராணிகளின் மனத்திலும் எம்பெருமான் எழுந்தருளியுள்ளவனாதலால், அவன்வருகையைக்கண்டு வண்டுகளும் மயில்களும் மகிழ்ச்சிகூர்வனவாயின. இனி, மூன்றாமடியை ஏதுத்தற்குறிப்பேற்ற மாக்கி, சோலையின் இயற்கையைக் கற்பனைமுகத்தாற் கூறியதாகவுங் கொள்ளலாம். 'வம்புஉலாம்' என்பதைச் சந்தனம் முதலியவற்றிற்குங் கூட்டுக. அகில் - சந்தனம்போல நறுமணமுடைய தொரு மரவிசேடம்; சம்பகம் - வண்டுணா மலர்மரங்களில் ஒன்று. பலதிசை - பத்துத்திக்குக்கள். முதல் இரண்டடிகளில், வண்டுகள் பாட மயில்கள் ஆடுவதைக் கண்டுங் கேட்டுஞ் சிரகரகம்பஞ்செய்து ஆநந்திக்குஞ் சனங்களாக மரங்களைக் கற்பித்ததென்னலாம். உம்பரென்னும் மேலிடத்தின் பெயர், அங்குள்ள தேவர்க்கு இடவாகுபெயர். உம்பரென்பதில், உகரச்சுட்டு மேலிடத்தை யுணர்த்திற்று; இதன் எதிர்மொழி - இம்பர்; இவ்விடம். தோகை - சினையாகுபெயர். (ருஎ)

[இதுமுதற் பதினேழுகவிகளில் அத்தினாபுரியின் அமைதி வருணிக்கப்படுகிறது. இது - அந்நகரத்து நீர்நிலைகளின் வருணனை.]

ருஅ. அணிகொளத்தினாபுரியெனுமணங்குசெந்திருவின்
கணவனுக்கெதிர்காட்டுநீராசனங்கடுப்ப

மணமிகுத்த செந்தாமரைமலருடன்சிறந்த
புணரியிற்பெரும்புனலையுங்கொள்வனபொய்கை.

(இ - ள்.) அணிகொள்-அழகைக்கொண்ட, அத்தினபுரிஎனும்அணங்கு-அஸ்திநாபுரியென்னும் பெண், செம் திருவின் கணவனுக்கு - சிவந்த நிறமுடைய திருமகளது கொழுநனான கிருஷ்ணமூர்த்திக்கு, எதிர் காட்டும் - எதிரிலே காண்பிக்கிற, நீராசனம்-மங்களவாலத்தியை, கடுப்ப-ஒக்கும்படி,—பொய்கை - (அந்நகரத்திலுள்ள) தடாகங்கள்,—மணம் மிகுத்த செம் தாமரை மலருடன் - வாசனையை மிகுவிக்கிற செந்தாமரை மலர்களுடனே, சிறந்த புணரியின் பெரும் புனலையும் கொள்வன - சிறந்தகடல்கள்போல மிக்க நீரையும் (தம்மிடத்தே) கொண்டுள்ளன; (எ - று.)

'கொள்வன' என்பதைப் பெயராகக்கொண்டு, பொய்கைக்கு அடைமொழியாக்கிவிட்டு, 'சிறந்த' என்பதை முற்றாக்கியுரைப்பினும் அமையும். ஒரு பெரியபாத்திரத்தில் மஞ்சள்நீரைவார்த்து அதன்நடுவில் திருவிளக்கேற்றி வைத்து மங்களகரமாகப் பெண்கள் விசேஷகாலங்களில் ஒருவர்க்கு ஆலத்தி யெடுத்தல், மரபு. அங்ஙனம், பொய்கை - ஆலத்தித்தட்டையும், பொய்கையில் மிக்க நீர் - அவ்வாலத்திநீரையும், அந்நீரிடையிற்பூத்த செந்தாமரைமலர் - அவ்வாலத்தி நீர்நடுவில் ஏற்றிய தீபத்தையும், இப்படிப்பட்ட பொய்கையையுடைய அத்தினபுரி - கண்ணன் வருகையில் அவ்வாலத்தியை யேந்தும் ஒரு மங்கையையும் போலுமென வருணிக்கப்பட்டவாறு; **தற்குறிப்பேற்றவணி.** 'புரீ' என்பது வடமொழியிற் பெண்பாற்சொல்லாதலால், அதனை மகளாகக் கூறியது - மிகப்பொருந்தும். பெண்ணுக்கு ஏற்ப அணிகொள் என்பதற்கு - ஆபரணங்களைத் தரித்த வென்றும் உரைக்கலாம்.

சந்திரகுலத்தில் ஹஸ்தீயென்று ஓரரசன்; அவனாற் சீர்திருத்தப்பட்டமை பற்றியும், யானைச்சேனைகளை மிகுதியாகவுடைமைபற்றியும், 'ஹஸ்திநாபுரீ' என்று பெயர்; அது 'அத்தினபுரி' என விகாரப்பட்டது. நீராஜநம்-வடசொல்; இது - கண்ணெச்சில்கழித்தற்கு எடுக்கப்படுவது. கடுப்ப - தற்குறிப்பேற்ற வுருபு. புணரி - (நதிகளோடு) புணர்வதெனக் காரணப்பெயர்; புணர்தல் - சேர்தல்: ஆறுகளாகிய பெண்களுக்குச் சேருமிடமாகிய கடலைக் கணவனாகக் கூறுதல், கவிமரபு; இதனை 'நதீபதி' என்னுங் கடலின் வடமொழிப்பெயராலும் அறிக. புணரியிற் பெரும் புனல் - கடலினும் மிக்க நீர் என்றால், ஈற்றடி - **உயர்வுநவிற்சியணி**யாம். (ருஅ)

[அந்நகரத்து அகழியின் வருணனை.]

ருசு. நடந்தநாயகன்கோலமாய்வேலைசூழ்ஞால
மிடந்தநாளிடையதுவழியாகவந்தெழுந்து
படர்ந்தபாதலகங்கையப்படர்மதில்சூழ்ந்து
கிடந்ததாமெனச்சிறந்ததுதாழ்புனற்கிடங்கு.

(இ - ள்.) நடந்த - (அத்தினபுரிக்கு இப்பொழுது பாண்டவதூதனாக எளிதில்) எழுந்தருளிய, நாயகன் - (யாவர்க்குந்) தலைவனான கண்ணன், கோலம் ஆய் - (முன்பு) வராகாவதாரமூர்த்தியாய், வேலை சூழ் ஞாலம்-கடல் சூழ்ந்த பூமியை, இடந்த நாளிடை - (கோட்டாற்) குத்தியெடுத்துவந்த காலத்திலே, அதுவழி ஆக-அக்கோடு குத்திப்பிளந்த பூமியின் துளையின்வழி யாக, வந்து எழுந்து படர்ந்த-புறப்பட்டுமேலெழுந்து (பூமியின்மீது) பரவிய, பாதலகங்கை - பாதாளகங்காநதியானது, படர் அ மதில்சூழ்ந்து கிடந்தது ஆம் - பரந்த் அந்த மதிலை வளைந்திருந்ததாம், என - என்று சொல்லும்படி, தாழ் புனல் கிடங்கு - ஆழ்ந்தநீரையுடைய அவ்வகழி, சிறந்தது - சிறப்புப் பெற்றது; (எ - று.)

தற்குறிப்பேற்றவணி. அவ்வகழி மிகவும் ஆழ்ந்து தெளிவாகவும்இனிதா கவுமுள்ள நீரை யுடைமையின், பாதலகங்கையை ஒப்புமை எடுத்துக்காட்டினார். (கீழுலகத்திலுள்ள கங்கைக்குப் போகவதியென்று பெயர்; அதனை, "ஓதப்புனற்பொன்னிநன்னீ ரரங்க ருலகளந்த, பாதத்துநீர் விண்படிபில மூன்றிலும் பால்புரைவெண், சீதத்தரங்க மந்தாகினியாகிச் செழுங்கங்கை யாய், மேதக்க **போகவதி**யாகி நாளும்விழுகின்றதே" என்ற திருவரங்கத்து மாலையினாலும் அறிக.) கோலம், பாதலகங்கை - வடசொற்கள்.

வராகாவதாரக்கதை:— இரணியனதுஉடன்பிறந்தவனான இரணியாக்கனென்னுங் கொடியஅசுரராசன் தன்வலிமையாற் பூமியைப்பாயாகச்சுருட்டியெடுத்துக்கொண்டு கடலில்மூழ்கிச்சென்றபோது, தேவர்முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளினால் திருமால் மகாவராகரூபமாகத் திருவவதரித்துக் கடலினுட்புக்கு அவ்வசுரனை நாடிக் கண்டு பொருது கோட்டினாற் குத்திக் கொன்று, பாதாளலோகத்தைச் சார்ந்திருந்த பூமியை அங்குநின்று கோட்டினாற்குத்தியெடுத்துக் கொண்டுவந்து பழையபடி விரித்தருளினன் என்பது.

அங்ஙனம் திருமாலின் அவதாரமாகிய வராகமூர்த்தி பூமியைக் கோடு கொண்டு குத்தியெடுத்தபோது பூமியிலே உண்டான துளையின் வழியாய்ப் பாதாளகங்கை பூமிக்கு எழுந்துவந்து இந்நகரத்து மதிலைச் சூழ்ந்தாற் போன்றது, ஆழ்ந்த அகழியில் நிறைந்துள்ள தெள்ளிய இனிய நன்னீ ரென்பது, இச்செய்யுளின் கருத்து. (ருக)

[அந்நகரத்து மதில்களின் வருணனை.]

ருO. அடிநிலத்திலேபடிவனவிடிமுகிலனைத்து
முடிநிலத்தினுக்குடுபதத்தினுமுடிவில்லை
நெடியசக்கரப்பொருப்பையுநிகரிலாவிதற்கோர்
படிவகுத்ததாமெனும்படிபரந்ததுபுரிசை.

(இ - ள்.) இடி முகில் அனைத்தும்-இடியிடிக்கின்ற மேகங்களெல்லாம், அடிநிலத்திலே படிவன - (அந்நகரத்துமதிலின்) அடிப்புறத்திலே வந்து படி

வனவாய்; முடி நிலத்தினுக்கு - (அம்மதிலின்) சிகரத்தினிடத்துக்கு, உடு பதத்தினும் - நக்ஷத்திரமண்டலத்திலும், முடிவு இல்லை - முடிதலில்லையாம்; (இங்ஙனம் மேகமண்டலத்தையும், நக்ஷத்திரலோகத்தையும் மிகக்கடந்து); நெடிய சக்கரப்பொருப்பையும் நிகர் இலா இதற்கு ஓர் படி வகுத்தது ஆம் எனும்படி - (எல்லாமலைகளினும்) உயர்ந்த சக்கரவாளமலையையும் ஒப்பில்லாத இம்மதிலுக்கு ஒருவாறு உவமையாக அமைக்கப்பட்டதா மென்று சொல்லும் படி, புரிசை-மதில், பரந்தது - பரவியுள்ளது; (எ - று.)

முன்னிரண்டடிகளில் **தொடர்புயர்வுநவிற்சியணி**யும், பின்னிரண்டடி களில் **தற்குறிப்பேற்றவணி**யுமாக வேறுபாடுதோன்ற விரவிவந்த **சேர்வை யணி.** சக்கரவாளமலை - பூமியைச்சூழ்ந்த கடலைச் சுற்றிலும் கோட்டை மதிள்போல வளைந்திருப்பதொரு மலை; சக்கரம்போல வட்டமாக இருத்த லால், சக்கரவாள மென்று பெயர். (சுo)

[அந்நகரத்துக் கொடிச்சீலைகளின் வருணனை.]

சுக. பகலினுங்கடும்பரிதிதன்கதிர்பரப்பாம
லிகலியெங்கணுமெறிந்துகால்பொருதலினேத்திப்
புகலுகின்றமந்தாகினித்தரங்கமேபோல
வகலவிசும்பிடைமிடைவனநெடுங்கொடியாடை.

(இ - ள்.) நெடு - நீண்ட, கொடி ஆடை-கொடிகளின் சீலைகள்,—கடும் பரிதி பகலினும் தன் கதிர் பரப்பாமல் - வெப்பத்தையுடைய சூரியன் மத்தி யானகாலத்திலும் தனதுகிரணங்களை வீசாதிருக்கும்படி, இகலி எங்கணும் கால் எறிந்து பொருதலின் - (அவனோடு) பகைத்து எல்லாவிடங்களிலும் காற்று வீசி மோதுதலினால்,—ஏத்தி புகலுகின்றமந்தாகினி தரங்கமே போல-(யாவராலும்) புகழ்ந்து கூறப்படுகின்றதேவகங்காநதியினது அலைகள் போலவே, அகல் விசும்பிடை மிடைவன - இடம் பரந்த ஆகாயத்தில் நெருங்குவன; (எ - று.)

ஆகாயத்தில் மிக்வுயரத்தில் நெருங்கி அசைந்து சூரிய கிரணங்களையும் உட்புகவொண்ணாதபடி மறைத்துவிளங்குகிற வெண்மையான கொடிச்சீலை கள் வெண்ணிறமான ஆகாசகங்காநதியின் அசைகின்ற குளிர்ந்த அலைகளை யொக்குமென்பதாம்: **உவமையணி.** காற்றிலே கொடிச்சீலைகள் அசைவதை சூரியனிடத்துப் பகையாற் பகலினும் கதிர்பரப்பாமல் மறைப்பதாகக் குறித் தது, **தற்குறிப்பேற்றவணி.** விசும்பிடைமிடைவன நெடுங் கொடியாடை - **பிராச**மென்னுஞ் சொல்லணி. ஒவ்வொருநிழலும் அவ்வப்பொருளின் அடி யில் தங்குதற்கு உரிய காலமான நடுப்பகலிலும் நிழல்செய்யும்படி மிகப்பல கொடிகள் நெருங்கி நீண்டு உள்ளன வென்க.

பகலினும், உம் - அப்போது நிழல்தருதலின் அருமையை விளக்குத லால், உயர்வுசிறப்பு; இதனை எச்சவும்மையாக்குதல்சிறப்பின்றாம். ஆகாச கங்கைக்கு மந்தாகினி யென்றுபெயர். கொடியாடை - த்வஜபடம். 'கங்கை

கங்கையென்றவாசகத்தாலே கடுவினைகளைந்திடுகிற்கும்'', ''எழுமையுங்கூடி யீண்டியபாவ மிறைப்பொழுதளவினி லெல்லாங், கழுவிடும் பெருமைக் கங்கை'' என்ற பெரியார் பாசுரங்களாலும், எத்திப்புகலப்படும் மந்தாகினி யின் மகிமையை அறிக. அணியுணியாக வீசியடித்தலால், கொடிநிரைக்கு அலைவரிசை உவமையாம். (சுக)

[அந்நகரத்து மாடமாளிகைகளின் வருணனை.]

சுஉ. புயங்கபூமியோபுரந்தரற்சமைத்தபொன்னுலகோ
தயங்குசெல்வநீடளகையோநிகரென்னுந்தரத்த
வியங்குகார்முகில்வரையினின்றெழுவனபோல
வயங்குகாரகினறும்புகையுயிர்ப்பனமாடம்.

(இ - ள்.) வரையினின்று எழுவன - மலைகளினின்று மேலெழுவன வான, இயங்கு கார் முகில் - (எப்பொழுதுஞ்) சஞ்சரிக்குந் தன்மையுள்ள கரிய நீர்கொண்டமேகங்களை, போல - ஒக்கும்படி, வயங்கு கார் அகில் நறும் புகை உயிர்ப்பன - விளங்குகின்ற கருமையான அகிற்கட்டைகளின் சுகந்த முள்ள புகையை மேலெழுப்பப் பெற்றவையான, மாடம்-(அந்நகரத்து) உப ரிகைவீடுகள்;—'புயங்கபூமியோ - நாகலோகமோ? புரந்தரற்கு அமைத்த பொன் உலகோ-இந்திரனுக்காகப் படைக்கப்பட்ட சுவர்ணமயமான சுவர்க்க லோகமோ? தயங்கு செல்வம் நீடு அளகையோ - (எல்லாவற்றினுஞ், சிறந்து விளங்குகிற செல்வப்பொருள்மிக்க (குபேரனது) அளகாபுரியோ? நிகர் - (இவ்வீடுகளுக்கு) ஒப்பு,' எனும் - என்று கருதத்தக்க, தரத்த - தன்மையை யுடையன; (எ - று.)

முன்னிரண்டடி - ஐயநிலையுவமையணியும், பின்னிரண்டடி-உவமை யணியுமாம். புயங்கம்=புஜங்கம். மார்பினால் ஊர்ந்து செல்வது எனப் பாம் புக்குக் காரணப்பெயர்; வடசொல். பாதாளலோகத்திலுள்ள நாகஜாதியாரது இராசதானியான போகவதியென்னும் நகரம், அழகு செல்வம்ஆகியவற்றில் மிகச்சிறந்ததாம். தேவலோகத்திலுள்ள இந்திரனது இராசதானிக்கு அமரா வதி யென்பது பெயர். செல்வம் - நவநிதிகள். தரம் - தகுதி. தரத்த - பல வின்பாற்குறிப்புவினைமுற்று. மலை - மாடத்துக்கும், காளமேகம் - புகைக்கும் உவமை. கார்ப்புகையென்றும் இயைக்கலாம். 'காழகில்' என்ற பாடத்துக்கு- வைரம்பற்றிய அகி லென்க. 'தரத்தது' என்ற பாடத்துக்கு மாடங்கள் இங் ஙனம் உள்ளனவாதலால், நகரம் புயங்கபூமி முதலியவற்றுள் எதனையொக்கு மோவென்று ஐயமுறத்தக்க தென்க. அகிற்புகை - இடத்துக்கும் கூந்தலுக் கும் ஆடையாபரணங்கட்கும் நறுமணமூட்டுதற்கு இடுவது. (சுஉ)

[அந்நகரத்து இராசவீதிகளின் இயல்பு.]

சுங. மன்னர்வேழமுஞ்சேனையுமெதிரெதிர்மயங்கப்
பின்னுமுன்னுமெம்மருங்கினும்பெயரிடம்பெறுமற்

றுன்னிநின்றவரேகுமினேகுமினென்னு
மென்னுமோசையேயுள்ளனவீதிகளெல்லாம்.

(இ - ள்.) வீதிகள் எல்லாம்-(அந்நகரத்து) நெடுந்தெருக்கள்தோறும்,— மன்னர் - அரசர்களது, வேழமும் - யானைகளும், சேனையும்-மற்றைச்சேனைகளும், எதிர் எதிர் மயங்க (ஒன்றோடொன்று) எதிரெதிரில் நெருங்கிக்கலத்தலால், பின்னும் முன்னும் எ மருங்கினும் பெயர் இடம் பெறுமல் - பின்பக்கத்திலும் முன்பக்கத்திலும் மற்றும் எல்லாப்பக்கங்களிலும் இடம்விட்டுப் புடை பெயர்தற்கு உரிய இடத்தைப்பெறுமையால், துன்னி நின்றவர் ஏகுமின் ஏகுமின் என்னும் என்னும் ஓசையே-நெருங்கிநின்றவர்கள் 'போங்கள் போங்கள்' என்று (பிறரை நோக்கிப்) பலகாற்சொல்லுகிற ஒலிகளே, உள்ளன - நிறைந்துள்ளன; (எ - று.)

மிக்கநெருக்கத்தால் மன்னவர்களின் நாற்படைகளும் போக்கிட மில்லாமல் ஒன்றோடொன்று தலைதடுமாறு மென்க. "தோகையர்குழாமுமைந்தர் சும்மையுந் துவன்றியெங்கும், ஏகுமினேகுமென்றிடையிடைநிற்றலல்லாற், போகில மீளகில்லா பொன்னகர் வீதியெல்லாம்" என்ற கம்பராமாயணம் இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது. மன்னர்வேழம் என்பதற்கு - அரசர்கள் ஏறும் யானைகளென்று உரைத்து, சேனை - நால்வகைப்படையென்றுங் கொள்ளலாம். அடுக்குகள் - விரைவும், பன்மையுங் குறிக்கும். ஒரே அடியில், 'பின்னும் முன்னும்' என மாறுபட்ட சொற்கள் வந்தது - **தொடைமுரண்.** (சுங)

[இது - அந்நகரத்துக் கடைத்தெருவின் வருணனை.]

சுச. வரையெலாம்பலவனமெலாங்கடலெலாம்வளைந்த
தரையெலாம்படுபொருளெலாந்தனித்தனிகுவித்த
நிரையெலாங்கவராவணநீர்மையைப்புலவோ
ருரையெலாந்தொடுத்துரைப்பினுமுவமைவேறுளதோ.

(இ - ள்.) வரை எலாம் - எல்லாமலைகளிலும், பல வனம் எலாம் - பல வகைப்பட்ட எல்லாக்காடுகளிலும், கடல் எலாம் - எல்லாக்கடல்களிலும், வளைந்த தரை எலாம் - (அக்கடல்) சூழ்ந்த எல்லாநாடுகளிலும், படு-உண்டாகிற, பொருள் எலாம் - எல்லாப்பொருள்களையும், தனித்தனி குவித்த-வெவ்வேறாகக் குவித்துவைத்துள்ள, நிரை எலாம் - வரிசைகளையெல்லாம், கவர்-(தன்னிடத்திலே) கொண்டுள்ள, ஆவணம் - கடைவீதியினது, நீர்மையை - தன்மையை, புலவோர் - புலவர்கள், உரை எலாம் தொடுத்து உரைப்பினும்-(தங்கள்) சொற்களையெல்லாம் புனைந்து வருணித்துச்சொல்லத் தொடங்கினும், உவமை வேறு உளதோ - (அக்கடைத்தெருவிற்கு எடுத்துச்சொல்லத்தக்க) உபமானப்பொருள் வேறு (உலகத்தில்) உள்ளதோ? [இல்லையென்றபடி]; (எ - று.)

எனவே, அதற்கு அதுவே உவமையா மென்றவாறு. அதிசயோக்தி முதலிய புனைந்துரைவகையாற் கற்பித்துக்கூறினுற் கூறலாமேயன்றி, பொருளொப்புமை யெடுத்துச்சொல்லக்கிடையா தென்பதாம். மலைபடு பொருள்கள் - மிளகு, கோட்டம், அகில், தக்கோலம், குங்குமம் முதலியன. காடுபடுபொருள்கள் - இருல், தேன், அரக்கு, மயிற்பீலி, நாவி முதலியன. கடல்படுபொருள்கள் - உப்பு, முத்து, பவளம், சங்கு, ஓர்க்கோலை முதலியன. நாடுபடு பொருள்கள் - செந்நெல், சிறுபயறு, கரும்பு, வாழை, செவ்விளநீர் முதலியன. பல என்பதைப் பிறவற்றிற்குங் கூட்டலாம். இனி, பலவநம் என வடசொற்ருெடராக எடுத்து, பயன்களைத்தரும் வன மென்றுங் கொள்ளலாம். தரை - (பொருள்களைத்) தரிப்பது. ஆவணம், உவமை - ஆபணம், உபமா என்னும் வடசொற்களின் திரிபுகள். புலவர் - புலவோர் என ரகரவீற்றயல் அகரம் ஓவாயிற்று. (சுச)

[இது - அந்நகரத்துச் சதுரங்கசேனைகளின் தன்மை.]

சுரு. விரவுகான்மலரினும்பலவீரரின்விதங்கள்
பரவைவெண்மணலினுப்பலபுரவியின்பந்தி
யிரவில்வானமீனினும்பலயானையினீட்ட
நிரைகொள்கார்த்துளியினும்பலதேரணிநிலையே.

(இ - ள்.) (அங்நகரத்தில்), வீரரின் விதங்கள் - வீரர்களது பகுப்புக்கள், கான் விரவு மலரினும் பல - காட்டிற்பொருந்திய பூக்களின் தொகையினும் மிகப்பலவாம்: புரவியின் பந்தி - குதிரைகளின் வரிசைகள், பரவை வெள் மணலினும் பல - கடலின் வெள்ளியமணல்களின் தொகையினும் மிகப்பலவாம்; யானையின் ஈட்டம் - யானைகளின்கூட்டங்கள், இரவில் வானம் மீனினும் பல-இராத்திரிகாலத்தில் ஆகாயத்தில் (விளங்குகிற) நட்சத்திரங்களின் தொகையினும் மிகப்பலவாம்; தேர் அணி நிலையே - இரதங்களின் அழகிய வரிசைகள், நிரை கொள் கார் துளியினும் பல - கூட்டத்தைக் கொண்ட மேகங்களின் மழைநீர்த்துளிகளினும் மிகப்பலவாம்; (எ - று.)

எனவே, நால்வகைப்படையும் அங்கு வரம்பிகந்தன என்பதாம். ரதகஜ துரகபதாதி என்பவற்றைஎதிர்நிரனிறைபடக் கூறினர். முதல்வாக்கியத்தில் வீரரின்விதங்கள் என்றதில், காலாள்வீரர் மாத்திரமேயன்றி, யானை தேர் குதிரைகளில் ஏறும் வீரரும் அடங்குவர். பந்தி - பங்திஎன்னும் வடசொல்லின் திரிபு. ஆகாயத்தில் மின்னுதல்பற்றி, நட்சத்திரங்களுக்கு வானமீ னெனப்பெயர்; மின்னுதல் - விளங்குதல், பளபளத்தல். மின்னுவது, மீன்; வினை முதற்பொருள்விகுதி புணர்ந்துகெட்டுப் பகுதிமுதல் நீண்ட காரணப்பெயர். இனி, கரியதாய் அளவின்றிப்பரந்த வானமாகிய கடலிற் சஞ்சரிக்கும் மீன்கள்போல விளங்குவன என்ற காரணமுங் கூறலாம்.

(சுரு)

[இது - அந்நகரத்து மாளிகைகளைப் பற்றியது.]

சுசு. ஆசிலாமறையந்தணராலயமொருபான்
மாசிலாமுடிமன்னவர்மாளிகையொருபாற்
காசிலாமதியமைச்சர்தங்கடிமனையொருபாற்
பேசிலாவளவணிகர்தம்பேரிடமொருபால்.

(இ - ள்.) (அந்நகரத்து இராசவீதியிலே),—ஒரு பால் - ஒருபக்கத்தில், ஆசு இலா மறை அந்தணர் ஆலயம் - குற்றமில்லாத வேதங்களையுணர்ந்த, பிராமணர்களது கிருகங்களும்,—ஒரு பால் - ஒருபக்கத்தில், மாசு இலா முடி மன்னவர் மாளிகை - குற்றமில்லாத கிரீடத்தையுடைய அரசகுலத்தாரது கிருகங்களும்,—ஒரு பால் - ஒருபக்கத்தில், காசு இலா மதி அமைச்சர்தம் கடிமனை-குற்றமில்லாத அறிவையுடைய மந்திரிகளது சிறப்பையுடைய கிருகங்களும்,—ஒரு பால் - ஒருபக்கத்தில், பேசு இலா வளம் வணிகர்தம் பேர் இடம் - (வருணித்துச்) சொல்லுதற்கு அரிய செல்வத்தையுடைய வைசியர்களது பெரிய கிருகங்களும், (உள்ளன); (எ - று.)

வினை வருவிக்க. வீடு என்னும் ஒருபொருளைத்தரும் ஆலயம், மாளிகை, மனை, இடம் என்ற நான்கு சொற்கள் இக்கவியில் வந்தது - **பொருட்பின் வருநிலையணி**; வடநூலார் அர்த்தாவ்ருத்திதீபக மென்பர், 'ஆசிலா' முதலிய அடைமொழிகளை அந்தணர் முதலியோர்க்குக் கூட்டாமல், ஆலயம் முதலியவற்றோடு இயைப்பினும் அமையும். பிராமணர் பூதேவராதலால், அவரது வீடுதேவகிருகத்துக்குரிய 'ஆலயம்' என்ற பெயராற் கூறப்பட்டது. அமைச்சர்-அமாத்யரென்ற வடமொழியின் விகாரம்; அரசரது அருகிலிருந்து அறிவு கூறுபவரென்று பொருள்படும்; (அமா - சமீபம்.) 'உழையிருந்தார்,' 'உழையர்' என்பன இப்பொருள்கொண்ட தமிழ்மொழிகளாம். கடி - சிறப்பு, விளக்கம், காவல், மணம் முதலிய பலபொருள்களைக் குறிக்கும் உரிச்சொல். இப்பாட்டில், அடிதோறும் 'ஒருபால்' என இறுதியில் ஒன்றிவந்தது - **இயைபுத்தொடை; சொற்பொருட்பின்வருநிலையணி.** (சுசு)

[இது-அந்நகரத்துப் பலவகையொலிகளைக் கூறுகின்றது.]

சுஎ. மங்கலந்திகழ்மனையெலாம்வலம்புரியோசை
திங்கடோய்நெடுந்தலமெலாஞ்செழுஞ்சிலம்போசை
யங்கண்மாநகரனைத்துமும்முரசதிரோசை
யெங்கணுங்கடவுளரிடந்தொறுமுழவோசை.

(இ - ள்.) மங்கலம் திகழ் மனை எலாம்-சுபகாரியங்கள் விளங்கப்பெற்ற வீடுகள்தோறும், வலம்புரி ஓசை - வலம்புரிச்சங்குகளின் ஒலிகளும்,—திங்கள் தோய் நெடுந் தலம் எலாம் - சந்திரனையளாவிய உயர்ந்த உபரிகையிடங்களிலெல்லாம், செழுஞ் சிலம்பு ஓசை - (மாதர்கள் காலிலணியும்) அழகிய சிலம்பென்னும் அணியின் ஒலிகளும்,—அம் கண் மா நகர் அனைத்தும் - அழகிய இடத்தையுடைய பெரியஅந்நகரம்முழுவதிலும், மும்முரசு அதிர்ஓசை -

மூன்றுவகை முரசவாத்தியங்கள் ஒலிக்கிற ஒலிகளும்,—எங்கணும் கடவுளர் இடந்தொறும் - எவ்விடத்துமுள்ள தேவாலயங்களிலெல்லாம், முழ ஓசை - மத்தளங்களின் ஒலிகளும், (உள்ளன); (எ - று.)

இதற்கும் முடிக்குஞ்சொல் வருவிக்க. ஒவ்வோரிடத்தையும் வருணித்துக்கூறும்போது, ஆங்காங்குப் பலவகையோசைகள் உள்ளனவெனக் கூறுதல், கவிமரபு. இப்பாட்டில், ஒவ்வொரு அடியிலும் இறுதியில் ஓசையென வந்தது - அணியிலக்கணத்தில் **சொற்பொருட்பின்வருநிலை**யும், யாப்பிலக்கணத்தில் **இயைபுந்தொடை**யுமாம். மங்கலந்திகழ் என்பதற்கு-சாமரம் தீபம் முதலிய மங்கலப்பொருள்கள் விளங்கப்பெற்ற என்றுங் கொள்ளலாம். மும்முரசு - வெற்றிமுரசு, மங்கலமுரசு, கொடைமுரசு என்பன. கடவுளர்-(இவ்வுலக சம்பந்தத்தைக்) கடத்தலையுடையவர். முழ - முழா என்னுங் குறியதன்கீழ் ஆ, குறுகிற்று. மேல்மாடத்துக்கு 'சந்திரசாலை' என்று வடமொழியில் ஒருபெயர் உள்ளதுபற்றி, 'திங்கள்தோய்நெடுந்தலம்' என்றன ரென்னலாம்.

[துரியோதனனது அரண்மனையின் வருணனை.]

கூஅ. முன்றிலின்கணின்றிடம்பெறுவரசர்மாமுடிக
ளொன்றொடொன்றறைந்தெற்றிமேலொளிர்பொறிசிதறிச்
சென்றுசென்றுறுதிசைதொறுந்திகழ்ந்ததுசெம்பொற்
குன்றெனும்படிகுருகுலநாயகன்கோயில்.

(இ - ள்.) முன்றிலின்கண்நின்று - வெளிமுற்றத்திலே நெருங்கிநின்று, இடம் பெறு - (உள்ளேசெல்லுதற்கும் அங்குவிசாலமாக நிற்றற்கும்) இடத்தைப்பெறாத, அரசர் (புறநாட்டு) மன்னர்களது, மா முடிகள்-சிறந்த கிரீடங்கள், ஒன்றொடு ஒன்று அறைந்து எற்றி - ஒன்றோடொன்று பட்டுத்தாக்கியதனால், ஒளிர் பொறி மேல் சிதறி - விளங்குகின்ற பொற்பொடிகள் ஆகாயத்திலே சிதறி, (அதனால்), சென்று சென்று உறு திசைதொறும் - (அப்பொறிகள்) போய்ப்போய்ப்பொருந்துகிற திக்குகளிலெல்லாம், செம்பொன் குன்று எனும்படி - சிவந்த பொன்மயமான மேருமலை யென்னும்படி, குருகுலம் நாயகன் கோயில்-குருவம்சத்துப் பிறந்ததலைவனான துரியோதனனது அரண்மனை, திகழ்ந்தது - விளங்கிற்று; (எ - று.)

மலைபோல மிகப்பெரியதான துரியோதனனது அரண்மனையின் வாயிலினின்று அரசர்கள் கிரீடங்களின் பொற்பொடிகள் சிதறிமேலெழுந்து பல திசைகளிற் பரவுதலால், அவ்வரண்மனை பொன்மலையென்னும்படி இருந்தது என்பதாம். ஒளிர்பொறிசிதறி என்பதற்கு-விளங்குகிற அனற்பொறிவீசுதற்கு ஒப்பான ஒளியை வீசுதலால் என்றலு மொன்று. இச்செய்யுள் - அரசர்களின் மிகுதியை விளக்கவந்த **அதிசயோக்தி**. மூன்றாமடி - **முற்றுமோனை**. இடம்பெறாமைக்குக் காரணம் - அரசர்கள் அளவிறந்தவராதல்; அன்றி, அரண்மனையின் இடநெருக்க மன்று. கோயில் - ராஜகிருகம். (கூஅ)

[கண்ணன் அந்நகரத்துத் தென்புறத்துச் சோலையில் தங்குதல்.]

சுகூ. என்றிசைக்குநல்லொளிநிமிரெழின்மணிமகுடக்
குன்றிசைக்கும்வண்கோபுரநீணகர்குறுகித்
தென்றிசைக்குளிர்செண்பகமலர்தொறுஞ்சிறைத்தே
னின்றிசைக்கும்வண்சோலைவாயமர்ந்தனனெடுமால்.

(இ - ள்.) என்று இசைக்கும் - என்று இவ்விதமாகச்சொல்லத்தக்க,—நல் ஒளி நிமிர் - சிறந்த ஒளிமிகுந்த, எழில் மணிமகுடம்-அழகிய இரத்தினங்களைப்பதித்த சுரங்களையுடைய, குன்று இசைக்கும் - மலைகளையொத்த, வள் கோபுரம் - அழகிய கோபுரங்களையுடைய, நீள் நகர் - பெரிய அவ்வத்தினபுரியை, நெடுமால் - பெருமைக்குணமுடையவனான கண்ணபிரான்,—குறுகி- சமீபித்து,—தென்திசை-(அந்நகரத்தின்) தெற்குப்பக்கத்தில்,—குளிர்செண் பகம் மலர் தொறும் சிறை தேன் நின்று இசைக்கும் வள் சோலைவாய் - குளிர்ந்த சண்பகப்பூக்களிலெல்லாம் இறகுகளையுடைய வண்டுகள் தங்கி ஒலிக்கப்பெற்ற அழகியதொரு சோலையில், அமர்ந்தனன் - எழுந்தருளியிருந்தான் (எ - று.)—என்று இசைக்கும் நகர் என இயையும்.

இரண்டாமடியில், இசைக்கும் - உவமவுருபு. வண்டுணுமலராகிய சண்பகத்தில் வண்டுகள் நின்று இசைக்கிறதாகக் கூறுதல் எங்ஙனம் பொருந்துமெனின்,—வண்டுகள் சண்பகமலரிலுள்ள தேனைக் குடித்தால் இறந்துபடுமென்பதே யன்றி, மற்றைமலர்களிற்போலச் சாதாரணமாக அதனிடத்திலும் மொய்த்துச்சேர்வது அசம்பாவிதமன் றென்று, இங்ஙனம் வருமிடங்களி லெல்லாம் சமாதானங் கூறப்படும்; அன்றியும், மிக உஷ்ணகரமான சண்பகமும் அந்நகரத்தின் வளத்தால் வண்டுமொய்க்கும்படி குளிர்ந்துள்ளதென்றுங் கூறலாம்; 'குளிர்சண்பகம்' என அடைமொழி கொடுத்துக் கூறியது, இதற்கு ஒக்கும்: அல்லது, மிக்க மதுபானமயக்கத்தைத் தகாதவிடத்திற் சென்று சேர்தற்குங் காரண மென்னலாம்: இனி, நின்று என்பதற்கு - சண்பகமலரிற் சேராது தடைப்பட்டு நின்று என்று உரைப்பினும் அமையும். செண்பகம் - சம்பகமென்னும் வடமொழியின் திரிபு. கோபுரத்துக்கு மகுடம் - கலசத்தோடுகூடிய மேலிடம். சோலையில் அமர்ந்தது, நெடுந்தூரம் வந்த இளைப்பு ஆறுதற்பொருட் டென்க; துரியோதனனது நோக்கத்தை நோக்குதற்குமாம். மூன்றாமடியில், தென்றுஇசை எனப் பதம்பிரித்து, தென்றற்காற்றுப் பொருந்துதலையுடைய என உரைப்பாரு முளர். இச் செய்யுளில் ஒவ்வோரடியிலும் முதலெழுத்து மாத்திரம் வேறுபட்டிருக்க, இரண்டு முதலிய சிலஎழுத்துக்கள் ஒன்றிநின்று பொருள்வேறுபட்டு வந்தது - திரிபுஎன்னுஞ் சொல்லணியாம். (சுகூ)

[கண்ணபிரான் சோலையில்தங்கியதைத் தூதுவர் துரியோதனனுக்கு அறிவித்தல்.]

எo. அன்றுதூதுகொண்டிலங்கைதீவிளைத்தவரைவர்க்
கின்றுதூதுவந்தெயிற்புறத்திறுத்தனரென்னத்

துன்றுதூதுவண்டினமுரறொடையலான்றனக்குச்
சென்றுதூதுவரியம்பினர்சேவடிவணங்கி.

(இ - ள்.) (அப்பொழுது), தூதுவர் - தூதர்கள்,—சென்று-(அரண்மனை யிலுள்ள துரியோதனனிடம்) போய், சே அடி வணங்கி - (அவனது) சிவந்த பாதங்களைத் தொழுது, துன்று தூது வண்டு இனம் முரல் தொடையலான் தனக்கு - நெருங்கின தூதாகவிடப்பட்ட வண்டுகளின்கூட்டங்கள் ஒலிக்கப் பெற்ற (நஞ்சாவட்டைப்) பூமாலையையுடையவனான அத்துரியோதன னுக்கு,—'அன்று தூது கொண்டு இலங்கை தீ விளைத்தவர் - முன்பு [ஸ்ரீரா மாவதாரஞ்செய்த அக்காலத்தில்] தூதனாகிய அநுமானால் (இராவணனது) லங்காபுரியில் நெருப்புப்பற்றவைத்தருளியவரான திருமால்,இன்று ஐவர்க்கு தூதுவந்து - இப்பொழுது பஞ்சபாண்டவர்களின்பொருட்டுத் (தாமே) தூதாகிவந்து, எயில் புறத்து இறுத்தனர்-(உனது நகரத்து) மதிலின் வெளி யில் தங்கியுள்ளார்,' என்னா - என்று, இயம்பினர்-சொன்னார்கள்; (எ - று.)

தமது தூதுவனைக்கொண்டு இலங்கையை அழித்தவர் தாமே இப் பொழுது உனதுநகரத்திற்குத் தூதாகவந்ததனால் உனதுநகரத்திற்கு என்ன தீங்கு நேருமோ என்பது, குறிப்பு. இராமதூதனாய்ச் சீதையைத்தேடிக் காணச்சென்ற அநுமான் அசோகவனத்தை அழித்தபின் இராவணனது ஏவலாளரால் வாலில் தீமூட்டப்பட்டு அதைக்கொண்டு இலங்காபுரியை எரித்தமை, மிகப்பிரசித்தம். இராமன், கிருஷ்ணன் என்ற இருவரும் திரு மாலின் அவதாரமே யாதலால், 'இலங்கைதீவிளைத்தவர் தூதுவந்து இறுத் தனர்' என அபேதமாகக் கூறப்பட்டது. 'அன்று தூதுகொண்டு இலங்கை தீவிளைத்தவர் இன்று ஐவர்க்குத் தூதுவந்து எயிற்புறத்து இறுத்தனர்' என்ற தொடரால், திருமாலுக்கு இராமாவதாரத்தினும் கிருஷ்ணாவதாரத் தில் மிக்குள்ள சௌலப்பியமும், அடியார்களிடத்து வாற்சலியமும் நன்கு விளங்கும். "முன்னோர் தூது வானரத்தின் வாயின் மொழிந் தரக்கன், மன்னூர்தன்னை வாளியினான் மாளமுனிந்தவனே, பின்னோர்தூ தாகிமன் னர்க்காகிப் பெருநிலத்தா, ரின்னார் தூதனென நின்றான்" என்ற ஆழ்வா ரருளிச்செயலை நினைத்துச் செய்யப்பட்டது இச்செய்யு ளென்னலாம்.

விளைத்தவர், இறுத்தனர் - ஒருவரைக்கூறும் உயர்வுப்பன்மை. வண்டு கள், தமது காதலைத் தெரிவித்தற்பொருட்டு மகளிரால் தூதுவிடப்பட் டவை; "சங்கங்கேய் செங்கைநல்லார்விடுத்தன சுரும்பின்சாலங், கொங் கெங்கே யெங்கேயென்று தனித்தனிகுடையுந்தாரான்" எனக் கீழ் நிவாத கவசர்காலகேயர் வதைச்சருக்கத்தில் அருச்சுனனைக்கூறியதுங் காண்க. இனி, தூது வண்டு - தூதுவிடுதற்கு உரிய வண்டுமாம். தூதுவிடப்படுதற் குரிய கிளி, மேகம், நாரை, அன்னம் முதலியவற்றுள் வண்டும் ஒன்றாத லால், 'தூதுவண்டு' எனப்பட்டது. துன்று வண்டு, முரல்தொடையல் - வினைத்தொகைகள். தூது என்ற சொல் ஒரே பொருளிற் பலமுறை வந்தது - சொற்பொருட்பின்வருநிலையணியாம். (எ0)

[துரியோதனனது கட்டளையால் நகரத்தை அலங்கரித்தல்.]

எக. தொல்லைநாயகன்வந்தனனென்றலுஞ்சுரும்பார்
மல்லன்மாலையானேவலான்மாநகர்மாக்க
ளெல்லைநீண்மதில்வட்டம்யோசனையெழுநூறுஞ்
செல்வமாநகர்த்தெருவினையொப்பனைசெய்தார்.

(இ - ள்.) தொல்லை நாயகன் வந்தனன் என்றலும் - '(யாவர்க்கும்)ஆதி நாயகனான கண்ணபிரான் எழுந்தருளினான்' என்று (தூதர்கள்) செய்தி கூறியவுடனே,—சுரும்பு ஆர் மல்லல் மாலையான் ஏவலால் - வண்டுகள் நிறைந்த அழகுள்ள பூமாலையையுடையவனான துரியோதனன் கட்டளையிட்டதனால்,—மா நகர் மாக்கள் - பெரிய அஸ்தினாபுரியிலுள்ள சனங்கள்,—நீள் வட்டம் மதில் எல்லை எழுநூறு யோசனை ஆம் - நீண்டுவளைவாகச் சூழ்ந்துள்ளமதிலின் அளவு எழுநூறுயோசனை தூரமாகப்பெற்ற, செல்வம் மா நகர் - செல்வங்களையுடைய பெரிய அவ்வத்தினாபுரியின், தெருவினை - வீதிகளை, ஒப்பனை செய்தார் - அலங்காரஞ் செய்தார்கள்; (எ - று.)

கண்ணன் தனக்குப் படைத்துணையாகப் பலசேனைகளைக் கூட்டியனுப்பியருளிய உபகாரத்தைக் கருதியும், அரசர்க்குள் ஒருவர்க்கொருவர் செய்ய வேண்டும் மரியாதைக்கிரமம் பற்றியும், துரியோதனன் இங்ஙனம் கண்ணனைக் கௌரவித்து உபசரிக்கக் கருதிக் கட்டளையிட்டான். 'தொல்லைநாயகன் வந்தனன் என்றலும்' என்றது - தொடர்ச்சியை விளக்கவந்த அநுவாதம்; கூறியது கூறலன்று. (அநுவாதம் - முன்பு சொன்னதை மீண்டும் ஒரு பயனை நோக்கிச் சொல்லுதல்; இது குற்றமன்று. கூறியதுகூறல் - முன்பு சொன்னதை ஒரு காரணமுமின்றி மீண்டுஞ் சொல்லுதல்; இது - குற்றமாம்.) மல்லல் - வளப்பமுணர்த்தும் உரிச்சொல்; "மல்லல் வளனே" என்பது தொல்காப்பியம். யோசனை, காதம் என்பன - ஒருபொருளன; அது - ஏழரை நாழிகை வழி: (நாற்காதத்தை யோசனையென்பது - ஜைந நூல் வழக்கு.) மற்றைத் தேவர்கட்குப்போல எம்பெருமானுக்கு நாயகத் தன்மை நடுவில் ஏறிட்டுக் கொண்டதன்று என்பார், 'தொல்லைநாயகன்' என்றார். (எக)

[துரியோதனன் கண்ணனை யெதிர்கொள்ளச்செல்ல, சகுனி தடுத்தல்.]

எஉ. மின்னுமாமுகிற்பல்லியவிதங்கண்முன்முழங்க
மன்னர்மன்னவனெழுந்தனன்மாலெதிர்கொள்வா
னென்னைநீயவற்கெதிர்செல்வதென்றுதன்மருகன்
றன்னைவன்பொடுதகைந்தனன்கொடுமைகூர்சகுனி.

(இ - ள்.) மின்னும் - மின்னுகிற, மா முகில் - பெரிய மேகங்களின் முழக்கம்போல, பல் இயம் விதங்கள் - அநேகமான வாத்தியங்களின் வகைகள், முன்முழங்க - (தனக்கு) முன்னிடத்திலே மிகவொலிக்க,—மன்னர்

மன்னவன் - அரசர்க்கரசனான துரியோதனன்,—மால் எதிர்கொள்வான் கண்ணனை எதிர்கொண்டு உபசரித்தற்பொருட்டு, எழுந்தனன் - புறப்பட்டான்; (அப்பொழுது),—கொடுமை கூர் சகுனி - கொடுந்தன்மைமிக்க சகுனியானவன்,—அவற்கு நீ எதிர்செல்வது என்னை என்று - 'அவனுக்கு நீ எதிர்கொண்டு போவது என்ன காரியம்?' என்று கூறி, தன் மருகன் தன்னை - தனது மருமகனாகிய துரியோதனனை, வன்பொடு தகைந்தனன் - (எதிர்செல்லவொட்டாது) வலியத் தடுத்துவிட்டான்; (எ - று.)

"ஆயனை மாலென் றறியார்போ லாங்கவனுந், தூய தருமன்தன் தூதுவனாய்த்—தாயங், கொடுப்பிக்க வந்தானைக் கோவே நீ காண, அடுப்பதோ வென்றா னழித்து" என்றார் பெருந்தேவனாரும். கொட்டுவன ஊதுவன முதலிய பலவகையும் அடங்க 'பல்லியவிதங்கள்' என்றார். மால் எதிர்கொள்வான் - உயர்திணையில் இரண்டனுருபு தொக்கது. முகில் - உவமத்தொகை. சகுனி - காந்தாரதேசத்தரசன்; சுபலனென்னும் அரசனது புத்திரன்; திருதராட்டிரனது மனைவியாகிய காந்தாரியுடன் பிறந்தவன்: ஆதலால், துரியோதனனுக்கு மாமன்: சூதாடுதலில் மிகவல்லவன். இம்மை மறுமைகளில் எண்ணிறந்த நன்மைகளைத் தருதற்கு ஏற்ற கண்ணனை யெதிர்கொள்ளுதலைத் தடுத்த தீவினையுடைமை பற்றி, 'கொடுமைகூர்சகுனி' என அவனைக் கவிவெறுத்துக்கூறினர். என்னை - எவனென்னும் வினாப்பெயர் இடைகுறைந்து 'என்' என நின்று ஐகாரச்சாரியை பெற்றது. (எஉ)

[துரியோதனன் கண்ணனுக்கு இடமமைத்துச் சபையில் வீற்றிருத்தல்:]

எங. சீர்வலம்புரிதிகிரிசேர்செங்கையான்றனக்குக்
கார்வலம்புரிகோயிலுங்காட்சியுமமைத்துப்
போர்வலம்புரிநிருபருமிளைஞரும்போற்றத்
தார்வலம்புரியவனிருந்தனன்பொலந்தவிசின்.

(இ - ள்.) (சகுனி கூறியபடியே எதிர் கொள்ளுதலை யொழிந்த பின்பு),—வலம்புரி தாரவன் - நந்தியாவட்ட மலர்மாலையையுடையவனாகிய துரியோதனன்,—சீர் வலம்புரி திகிரி சேர் செம் கையான்தனக்கு - சிறப்பையுடைய (பாஞ்சஜந்யமென்னும்) வலம்புரிச்சங்கமும் (சுதரிசநமென்னுஞ்) சக்கரமும் பொருந்திய சிவந்த திருக்கைகளை யுடையவனான கண்ணபிரானுக்கு, கார் வலம் புரி கோயிலும் காட்சியும் அமைத்து - மேகங்கள் சூழ்ந்து செல்லுதற்குஉரிய [மேகமண்டலம்வரையில் உயர்ந்த] ஒரு சிறந்த இருப்பிடத்தையும் (அதிற் பல) அலங்காரங்களையும் சித்தஞ்செய்து வைத்து,—போர் வலம்புரி நிருபரும் இளைஞரும் போற்ற - போரில் (தம் தமது) வெற்றியை விரும்புகின்ற (பல) அரசர்களும் தன்தம்பிமார்களும் (தன்னைப்) புகழ்ந்து வணங்க, பொலம் தவிசின் இருந்தனன் - பொன்மயமான சிங்காதனத்தில் வீற்றிருந்தான்; (எ - று.)

"தன்னகரிகோடித்துத் தண்டலைக ளெண்டிசையும், பொன்னகரிபோ ல்ப் பொலிந்திலங்கக்—கொன்னவிலுங், கூராழிவேந்தனுக்குக் கோயிலிடங் குறித்தான், பாராளு மன்னன் பரிந்து" என்றார் வெண்பாவிலும். எம் பெருமானுக்கென்று அமைத்த இருப்பிடமாதலின், அதனை 'கோயில்' என் றது மிகப்பொருந்தும். காட்சி - காணுதற்கு உரிய அலங்காரத்திற்கு ஆகு பெயர். 'போர்வலம்புரி' என்ற அடைமொழியை இளைஞர்க்குங் கூட்டுக. ஈற்றடியில், வலம்புரி - நஞ்சாவட்டை. தார் வலம்புரியன் - வலம்புரித் தாரவன் என விகுதி பிரித்துக் கூட்டுக. பொன் + தவிசு = பொலந்தவிசு; இப்புணர்ச்சி "பொன்னென்கிளவி யீறுகெட முறையின், முன்னர்த் தோன்றும் லகாரமகாரம், செய்யுண்மருங்கிற்றொடரியலான" என்ற தொல் காப்பியவிதியா லமைந்தது; பிற்காலத்தார் நிகண்டுகளில் 'பொலம்' என ஒரு சொற் கொண்டுள்ளதனால், பொலம் கழல் என்று பிரித்து மகரவீற்றுப் புணர்ச்சியின்பாற் படுத்துதலுமுண்டு.

மேகத்திற்கும் கோயிலுக்கும் சம்பந்தமில்லாதிருக்கவும் சம்பந்தத்தைக் கற்பித்துக் கூறியதனால், 'கார்வலம்புரிகோயில்' என்றது - **தொடர்புயர்வு நவிற்சியணி.** இச்செய்யுளில் ஒவ்வோரடியிலும் முதலெழுத்துத் தவிர இரண்டு முதலிய சில எழுத்துக்கள் ஒன்றிநின்று பொருள் வேறுபட வந் தது, **திரிபு** என்ற சொல்லணியாம். (எங)

[வீடுமன் முதலியோர் கண்ணனை எதிர்கொள்ளுதல்.]

எச. தொல்பகீரதிமைந்தனுந்துரோணனுஞ்சுதனும்
வில்விதூரனுங்கிருபனுமுதலியவேந்தர்
மல்குமூவிருபத்துநூறாயிரமகிபர்
செல்வநாயகற்கியோசனையிரண்டெதிர்சென்றார்.

(இ - ள்.) தொல் பகீரதி மைந்தனும்-பழமையாகிய கங்காபுத்திரனான பீஷ்மனும், துரோணனும்—, சுதனும் - (அவனது) மகனான அசுவத்தாம னும், வில் விதூரனும் - வில்வித்தையில்வல்ல விதுரனும், கிருபனும்—, முதலிய - முதலான, வேந்தர் - அரசர்களும், மல்கு மூவிருபத்து நூறாயிரம் மகிபர் - (மற்றும்) நெருங்கிய அறுபதுலட்சம் அரசர்களும், செல்வம் நாய கற்கு - எல்லாச்செல்வங்களையுமுடைய தலைவனான கண்ணபிரானுக்கு, யோசனை இரண்டு எதிர்சென்றார் - இரண்டுயோசனைதூரம் எதிர்கொண்டு போனார்கள்; (எ - று.)

அக்காலத்தில் வாழ்ந்துள்ள குருகுலத்து அரசர்களுள் வீடுமன் பெரியவ னாதலின், 'தொல் பகீரதிமைந்தன்' எனப்பட்டான். இனி, தொன்மையைப் பகீரதிக்கு அடைமொழியாக்கி, (திரிவிக்கிரமாவதாரகாலம் தொடங்கித்) தொன்றுதொட்டுள்ள கங்கையென்றுங் கொள்ளலாம். பகீரதி - **பாகீரதீ** யென்னும் வடமொழித் தத்திதாந்தநாமத்தின் குறுக்கல்; (சூரியகுலத்தரச

ளுகிய) பகீரதனுற் கொணரப்பட்டதென்று பொருள்பெறும். (“சகரர்தம் பொருட் டருந்தவம் பெரும்பகல்தள்ளிப், பகிரதன் கொணர்ந்திடுதலாற் பகிரதியாகி” என்ருர் கம்பரும்.)

துரோணர் - துரோணகும்பத்தினின்று தோன்றியவர்; பரத்துவாச முனிவரது குமாரர்; கிருபாசாரியருடன் பிறந்தவளான கிருபியின் கணவர்; அசுவத்தாமனது தந்தை; சகலசாஸ்திரங்களையும் தம் பிதாவினிடங் கற்றுப் படைத்தொழிலைப் பரசுராமரிடத்து ஏழுநாளிற்பயின்றவர்; துரியோதனுதியர்க்கும் பாண்டவர்க்கும் அஸ்திரசஸ்திரங்களைக் கற்பித்த ஆசிரியர். சுதன் - ஸூதன் என்ற வடசொல்லின் திரிபு. விதூரன் - விதுரனென்பதன் நீட்டல். “வெற்றி விதுரன்கை வில்லிருக்க மேதினியின், மற்றவனை வெற்றி கொள்ளுமாறுண்டோ” என்னும்படி விதுரன் வில்வித்தையிற் சிறந்தவனுதலால், ‘வில்விதுரன்’ என்ருர். கிருபர் - கௌதமமுனிவரது பௌத்திரர்; சரத்வான்என்ற முனிவரது குமாரர்; துரோணர்மனைவியானகிருபிக்கு உடன் பிறந்தவர்; துரியோதனுதியர்க்கும் பாண்டவர்க்கும் முதல்வில்லாசிரியர்; நாணற்காட்டிற்பிறந்த இவரை, அங்கு வேட்டையாடவந்த சந்தனுமகாராசன் கண்டு கிருபையினுல் எடுத்துவளர்த்தமைபற்றி, இவர்க்கு இப்பெயர் வந்தது.

முதலிரண்டடியிற் கூறியவருள், வீடுமனும் விதுரனும் ஒழிந்த மூவரும் அந்தணராயினும், அவர்களை ‘வேந்தர்’ என்றது, அவர்கள் வீடுமன் திருதராட்டிரன் விதுரன் என்பவரது கருத்தின்படி அரசர்க்குஉரிய குடை கொடி முதலிய இராஜசின்னங்களைப்பெற்று வாழ்ந்ததனுல்; (இதனுல், கீழ் வாரணுவதச் சருக்கத்தில் “முனி நீயையா விதற்முன்ன மின்றுமுதலா, இனி யிவ்வுலகுக்கரசா யெம்மி லொருவனுகிக், குனிவில்வலியா லமருங் கோடி யென்று கொடுத்தான், பனிவெண்குடையு நிருபர்க்குரிய வரிசை பலவும்” என்றது கொண்டுஉணர்க:) இனி, தொல்காப்பியத்து மரபியலில் “அந்தணளர்க்கு அரசுவரைவின்றே” என்ற சிறப்புவிதிபற்றி வேந்தரென்ற தாகவுங் கொள்ளலாம்.

மூவிருபத்து நூருயிர மகிபர் - பண்புத்தொகைப் பன்மொழித்தொடர். மஹீபர் - வடசொல்: பூமியைக் காப்பவர்; மஹீ - பூமி. இக்கவியில் ‘அறுபது லட்சம்அரசர்,’ இரண்டுயோசனை தூரம், கீழ் எக - ஆங் கவியில் ‘எழுநூறு யோசனை’ என இப்படிப்பட்டவற்றை அவ்வத்தொகையையே குறியாமல் மிகுதியைவிளக்கும் **அதிசயோக்தி** யெனக் கருதுதல் பொருத்தம். இம்மை மறுமை வீடு என்னும் மூன்று இடங்களிலும் யாவரும்பெறும் ஐசுவரியங்களெல்லாம் எம்பெருமானுடையவை யாதலால், ‘செல்வநாயகன்’ என்ருர்; ‘செல்விநாயகன்’ என்ற பாடத்துக்கு - செல்வத்துக்குத்தலைவியான திருமகளது கொழுநனென்க. நாயகற்கியோசனை - குற்றியலுகரம் யகரம்வர-இகரமான தென்ருவது, யகரமுதல்வடமொழி இகரத்தை முன்பெற்றதென்ருவது கொள்க. (எ.௯)

[கண்ணன் விதுரனது மாளிகையினுட்செல்லுதல்.]

எரு. வந்துவந்திருமருங்கினுமன்னவர்வணங்கப்
பைந்துழாய்முடிப்பரமனுங்கண்மலர்பரப்பி
யந்தமாநகர்புகுந்தபினரசனிற்புகாமற்
புந்திகூரருள்விதுரன்வாழ்வளமனைபுகுந்தான்.

(இ - ள்.) (இங்ஙனம்), மன்னவர்-அரசர்கள், இருமருங்கினும்-இரண்டு பக்கங்களிலும், வந்து வந்து - (எதிர்கொண்டு) மிகுதியாகவந்து, வணங்க - (கண்ணபிரானை) நமஸ்கரிக்க,—பைந் துழாய் முடி பரமனும் - பசிய திருத்துழாய்மாலையைச்சூடிய திருமுடியையுடைய (யாவரினுஞ்) சிறந்தவனான அக்கண்ணனும்,—கண் மலர் பரப்பி - (தனது) தாமரைமலர்போலுந் திருக்கண்களால் (அவர்களைக்) குளிரப் பார்த்தருளி,—அந்த மா நகர் புகுந்த பின் - அந்தப் பெரிய அத்தினாபுரியினுட் சென்ற பின்பு,—அரசன் இல் புகாமல் - துரியோதனராசனது அரண்மனைக்குச் சென்று சேராமல், புந்தி கூர் அருள் விதுரன் வாழ் வளம் மனை புகுந்தான் - தத்துவஞானத்தையும் மிக்க அருளையுமுடைய விதுரன்வசிக்கின்ற எல்லாவளங்களையுமுடைய திருமாளிகையினுட் சென்றான்; (எ - று.)

"காங்கேயனுள்ளிட்ட காவலற்கடற்சூழ, வாங்கெதிர்கொண்ட வரசர்களைத்—தேங்கொலிநீர், மல்லமருந்தோளானை மன்னுவது நாளை யென்று, வில்விதுரன்வீடணைந்தான் வேறு" என்றார் வெண்பாவில். விதுரன் பரமபாகவதனாதலாலும், பாண்டவர்பக்கல் மிக்க பிரியமுடையவனாதலாலும், கண்ணன் அவன்மனைக்கே சென்றனன். கண்ணனது பஞ்சபிராணன்களையொத்த பஞ்சபாண்டவர்களுக்குத் துரியோதனன் பகைவனாதலால், அவனரண்மனைக்குச் செல்லவில்லை. "வெற்றிவிதுரன் கைவில்லிருக்க மேதினியில், மற்றவனை வெற்றிகொள்ளுமா றுண்டோ" என்று தருமபுத்திரன் கொண்ட சங்கைக்குப் பரிகாரமாக, கண்ணன் யாவரினும் வில்வித்தையிற் சிறந்த விதுரன் எதிர்ப்பக்கத்தில்வந்து போர்செய்து பாண்டவர்களை வெற்றியடைய வொட்டாமற் செய்யாதிருத்தற்கு ஓர் உபாயத்தை உத்தேசித்தும், விதுரன் வீட்டிற் புகுந்தனனென்க, இங்ஙனம் புகுந்தது, துரியோதனனுக்கு விதுரனிடத்தில் வெகுளியையும், விதுரனுக்குத் துரியோதனனிடத்தில் வெறுப்பையும் உண்டாக்குவதை மேலே காண்க.

முதலடி - முற்றுமோனை. வந்துவந்து - அடுக்கு, மிகுதிப் பொருளது. பரமன்-தனக்குமிக்காரையில்லாதவ னென்றும், சிறந்த இலக்குமியையுடையவனென்றும் பொருள்படும்வடசொல். கண்மலர் = மலர்க்கண்; முன்பின்னாகத்தொக்க உவமைத்தொகை. கண்ணன் உட்புகுதற்கேற்ற பாக்கியத்தைப் பெற்றதனால், 'வாழ்வளமனை' எனப்பட்டது. (எரு)

[கண்ணன் விதுரன் மாளிகையிலே சிங்காதனத்தில் வீற்றிருத்தல்.]

எசு. வேந்தர்யாரையும்விடைகொடுத்தகன்றபின்விமலன்
வாய்ந்தமாளிகைநடுவணோர்மண்டபங்குறுகி
யாய்ந்துவல்லவர்நவமணியழுத்தியவரியே
றேந்துமாசனமிடப்பொலிந்ததன்மிசையிருந்தான்.

(இ - ள்.) வேந்தர் யாரையும் - (எதிர்கொண்ட) அரசரெல்லாரையும், விடை கொடுத்து-(இன்சொற்சொல்லிச்) செலவு கொடுத்தனுப்பிவிட்டு,— அகன்றபின்-(அவர்கள்) நீங்கினபின்பு,—விமலன்-குற்றமற்றபரிசுத்தமூர்த்தியான கண்ணன்,—வாய்ந்த மாளிகை நடுவண் - பொருந்திய (விதுரனது) கிருகத்தின் நடுவிலுள்ள, ஓர் மண்டபம் - ஒரு மண்டபத்தை, குறுகி - அடைந்து,—ஆய்ந்து வல்லவர்நவ மணி அழுத்திய - (சிற்பநூல்களை) ஆராய்ந்து வல்லவர்களால்நவரத்தினங்களையும் பதித்துச்செய்யப்பட்ட, அரி ஏறு ஏந்தும் ஆசனம்-ஆண்சிங்கங் தாங்குவதுபோலமைந்த ஆசனமொன்றை, இட - (விதுரன் கொண்டுவந்து) சமர்ப்பிக்க, அதன்மிசை பொலிந்து இருந்தான் - அத்திவ்விய சிங்காதனத்தின் மீது விளக்கமாக எழுந்தருளியிருந்தான்; (எ - று.) (எசு)

[விதுரன் கண்ணபிரானைவணங்கி உஜ்ஜீவித்தல்.]

எஎ. இருந்துவந்தருளிறைவனையிறைஞ்சினனிறைஞ்சிப்
பெருந்துவந்தனைப்பிறப்பையுமிறப்பையும்பிரித்தான்
மருந்துவந்தனையமரருக்கருளியமாயோன்
விருந்துவந்தனனென்றுளமுருகியவிதுரன்.

(இ- ள்.) 'வந்தனை அமரருக்கு - (தன்னை) வணங்குதலைச் செய்த தேவர்கட்கு, மருந்து - (திருப்பாற்கடலினின்று உண்டான) அமிருதத்தை, அருளிய - பகிர்ந்துகொடுத்தருளிய, மாயோன் - ஆச்சரியசக்தியுள்ளவனான திருமால், விருந்துவந்தனன் - (எனதுகுடிசைக்கு விருந்ினனாகஎழுந்தருளினான்,' என்று - என்று கருதி, உளம் உருகிய - (மிக்ககளிப்பால்) மனங்கரைந்த, விதுரன்—,—இருந்து உவந்தருள் இறைவனை - (சிங்காதனத்தில்) வீற்றிருந்து திருவுள்ளமுகந்தருளுகிற கண்ணபிரானை, இறைஞ்சினன் - வணங்கினான்; இறைஞ்சி-(அங்ஙனம்) வணங்கி, (அம்மாத்திரத்தால்), பெருந்துவந்தனை பிறப்பையும் இறப்பையும் பிரித்தான் - பெரிய இருவகைவினைகளையும் (அவற்றின்காரியமான) ஜநநத்தையும் மரணத்தையும் ஒழித்தவனானான்; (எ - று.)

என்றது, இனிப்பிறப்பின்றி முத்திபெறும்படி எல்லாக்கருமங்களையும் எம்பிரானருளால் ஒழித்தானென்பதாம். "தீப்பிறக்குஞ்சக்கரக்கைச்செங்கண் மாலென்னுடைய, நாய்க்குடிலிலே நுழைந்தான் நானுயர்ந்தேன் - வாய்த்த, பிறப்பைக் கழித்தேன் பெரும்பதம்பெற்றேனென்று, இறப்பைப் பிரித்தா

னெழுந்து'' என்றார் வெண்பாவிலும். 'பிறப்பையும் இறைப்பையும் பிரித்தான்' என்றது, அவற்றிற்குக்காரணமான கருமமொழிந்ததை; இது - உபசார வழக்கு. இம்மையிலே கருமமொழிந்து நின்றவன், ஜீவந்முக்தனெனப்படுவன் த்வந்த்வம்என்ற வடசொல் துவந்தன்என விகாரப்பட்டது; இரண்டாக இருப்பதெனப் பொருள்படும் இச்சொல் இங்குஅங்ஙனமுள்ள புண்ணியபாவங்களை யுணர்த்திநின்றது; இருவினைகளைத் துவந்தனென உயர்திணையாண்பாலாற் கூறியது, செறலினாலாகிய திணைவழுவமைதியாலும், இச்சொல் வடமொழியில் ஒருமையாயிருப்பதனாலுமென அறிக. நல்வினையும் பிறப்பிற்குக் காரணமாதலால், இங்கு இருவினையையும் அடக்கி, 'துவந்தனை' என்றார். அவை - சஞ்சிதம், ஆகாமியம், பிராரப்தம் என்று மூன்றுவகைப்படும்; பிறப்பு அநாதியாய்வருதலின் உயிரான் அளவின்றி ஈட்டப்பட்டுள்ள வினைகள் - சஞ்சிதம்; அவற்றுள் இறந்த உடம்புகளால் அனுபவித்தன ஒழியப் பிறந்த வுடம்பால் அனுபவிக்கக்கடவனவாய் நின்றவை - பிராரப்தம்; ஆகாமியம் - இனி அநுபவிக்கக்கடவனவாய் எஞ்சி நின்றவை; அவற்றுள், இச்செய்யுளால் சஞ்சிதமும் ஆகாமியமும் ஒழிந்தமை கூறினார். இனி, துவந்தனை என்பதற்கு - அலைவுக்கு இடமான என்றும், (காரணகாரியத் தொடர்ச்சியாய் ஒன்றோடொன்று கூடி) இணைபட்ட என்றும் உரைப்பாருமுளர்.

தேவர்களும் அசுரர்களும் கூடிப் பாற்கடலைக் கடைந்தகாலத்தில், திருமால் தான் இரண்டுவடிவங்கொண்டு அவர்கள்பக்கல்நின்று இழுத்துக்கடைந்ததும், கடைகையில் தந்வந்திரியென்னும் வடிவத்தோடு அமிருதகலசத்தைக் கையிலேந்தி அக்கடலினின்று எழுந்ததும், மோகினிவடிவங்கொண்டு அசுரர்களை வஞ்சித்து அமுதத்தைக்கைக்கொண்டு தேவர்கட்கு அமரராம்படி பிரசாதித்ததும் ஆகிய எல்லாம் அடங்க, 'மருந்துவந்தனையமரருக்கு அருளிய மாயோன்' என்றார். துருவாசமுனிசாபத்தாற் செல்வங்களையெல்லாம் இழந்த தேவர்கள் திருமாலைச்சரணமடைந்து நமஸ்கரித்துப் பிரார்த்தித்தது பற்றி, 'வந்தனையமரருக்கு' என்றது. இச்செய்யுளில் திரிபு என்னுஞ் சொல்லணி காண்க. (எஎ)

[இதுவும் அது.]

எஅ. கோடுகொண்டகைக்குரிசிலையலர்ந்தகோகனதக்
காடுகண்டெனக்கண்டுதன்கண்ணிணைகளியாத்
தோடுகொண்டதார்விதுரனிப்பிறப்பையுந்தொலைத்தான்
வீடுகண்டவர்க்கியம்பவும்வேண்டுமோவேண்டா.

(இ - ள்.) தோடு கொண்ட தார் விதுரன் - பூவிதழ்களைக் கொண்ட மாலையையுடைய விதுரன்,—கோடு கொண்ட கை குரிசிலை - சங்கத்தை யேந்திய திருக்கையையுடைய கண்ணபிரானை,—அலர்ந்த கோகனதம் காடு கண்டு என - மலர்ந்த தாமரைமலர்க்காட்டைக் கண்டாற்போல, கண்டு - தரி

சித்து, தன் கண் இணை களியா - தனது கண்களிரண்டும் களிப்படைந்து, இ பிறப்பையும் தொலைத்தான் - இந்தச் சன்மத்துக்கருமத்தையும் நீக்கினன்; வீடு கண்டவர்க்கு - முத்தியின் சொரூபத்தை யறிந்தவர்களுக்கு, இயம்பவும் வேண்டுமோ - (ஒருவர்) சொல்லவும் வேண்டுமோ? வேண்டா - வேண்டுவதில்லை; (எ - று.)

எம்பெருமானது தன்மையை யுணர்ந்தவர்கள் முத்தியின்தன்மையை யுணர்ந்தவர்களே யாவ ராதலின், அங்ஙனமே பரமபாகவதனான விதுரன் கண்ணனைப் பரம்பொருளாக வுணர்ந்து தரிசித்துத் தனது இருவினைகளும் தொலைந்து ஜீவன்முக்த னாயின னென்க. பிராரப்தம் ஒழிந்தமை இப்பாட்டினாற் கூறப்பட்டது. நான்காமடி - கவிக்கூற்று. இவ்வடியிற்கூறிய பொதுப்பொருள் முதல்மூன்றடிகளிற் கூறிய சிறப்புபொருளை விளக்குதலால், **வேற்றுப்பொருள்வைப்பணி**யாம். குரிசில் - ஆண்பாற் சிறப்புப்பெயர். திருமாலின் முகம் வாய் கண் கை உந்தி பாதம் முதலிய உறுப்புக்களெல்லாம் செந்தாமரைபோல்வன வாதலின், 'கோகனதக்காடு கண்டெனக்கண்டு' என்றது. கோகநதம் என்னும் வடசொல்லுக்கு - சக்கரவாகமென்னும் பறவைகள் தன்னில் மகிழ்ந்து வாழப்பெறுவ தென்றுவது, கோகமென்னும் நதியில் முதலில் உற்பத்தியான தென்றுவது பொருள்கொள்க. காடு - தொகுதி யென்றபடி. வீடு - (இவ்வுலகப்பற்றை) விட்டு அடைவது; முக்தியென்னும் வடசொல்லின் பொருளது. கண்ணனைத் தாமரைக்கா டென்றற்கு ஏற்ப, விதுரனது கண்ணிணையை வண்டின மென்க. இச்செய்யுளின் இரண்டாமடியில் ஒவ்வொருசீரின் முதலெழுத்தும் ஒன்றிவந்தது, யாப்பிலக்கணத்தில் **முற்றுமோனை** யெனப்படும். (எஅ)

[விதுரன் கண்ணபிரானைத்தரிசித்துப் பரவசனாதல்.]

எகூ. உள்ளினனுணர்ந்துள்ளமுமுருகினனெழுந்து
துள்ளினன்விழுந்திணையடிசூடினன்றுயரைத்
தள்ளினன்மலர்த்தடக்கையாற்றத்துவவமுதை
யள்ளினனெனக்கண்களாலருந்தினனளியோன்.

(இ - ள்.) அளியோன் - (கண்ணனது) அருளைப் பெற்றவனாகிய விதுரன்,—உள்ளினன் - (கண்ணனைத்) தியானித்தான்; உணர்ந்து-(அங்ஙனம் பகவானது சொரூபத்தை) நினைத்து அறிந்து, உள்ளமும் உருகினன் - மனமுங்கரைந்தான்; (அங்ஙனம் மனங்கரைதற்குக் காரணமான மிக்ககளிப்பால்), எழுந்து துள்ளினன் - (ஆநந்தபரவசனாய்) எழுந்து குதித்தான்; விழுந்து - (கீழே) விழுந்து, இணை அடி சூடினன் - (கண்ணனது) உபயபாதத்தை(த் தலையின்மேல்) அணிந்துகொண்டான்; துயரை தள்ளினன் - பிறவித்துன்பங்களையெல்லாம் ஒழித்தான்; மலர் தட கையால் தத்துவம் அமுதை அள்ளினன் என - தாமரைமலர்போன்ற பெரிய தன்கைகளால் மெய்ப்பொருளாகிய அமிருதத்தை அள்ளியெடுத்தவன் போல, கண்களால் அருந்தினன் - (தனது) கண்களால் (கண்ணனது வடிவழகை) உண்டான்; (எ - று.)

உள்ளினன் என்பதற்கு - (கண்ணன் எழுந்தருளப்பெற்ற தனது பாக்கிய விசேஷத்தை) நினைத்தானென்றும், தத்துவஅமுதை அள்ளினனென என்பதற்கு - நித்திய இன்பமாகிய அமிருதத்தை அள்ளியெடுத்து உண்டவன்போலவென்றும், அளியோன் என்பதற்கு - தான் கருணையுடையவனென்றும் உரைப்பாருமுளர். உள்ளமும் உருகினன் என்ற உம்மையை ஆக்கவும்மையாக்கி, உடம்பும் நீராயுருகி வியர்த்தானெனக் கொள்ளலாம். சூடுதலென்ற வினைக்கு ஏற்ப, இணையடியை மலரென்க. கண்களால் பருந்துதல் - ஆசைதீர நன்றாக முழுவதுந் தரிசித்துத் திருப்திபெறுதல்; "பருகுவான் போல நோக்கி" என்பதுங் காண்க: இங்கு வாயின்புலத்தைக் கண்ணின்மேல் ஏற்றியது, உபசாரவழக்காம். (எகூ)

[விதுரன் கண்ணபிரானுக்கு முகமன் கூறுதல்.]

அ0. முன்னமேதுயின்றருளியமுதுபயோததியோ
பன்னகாதிபப்பாயலோபச்சையாலிலையோ
சொன்னநால்வகைச்சுருதியோகருதிநீயெய்தற்
கென்னமாதவஞ்செய்ததிச்சிறுகுடிலென்றான்.

(இ - ள்.) 'முன்னமே துயின்றருளிய முது பயோததியோ - அநாதி காலமாக (நீ) யோகநித்திரைசெய்தருளப்பெற்ற பழமையாகிய திருப்பாற்கடல் தானோ? பன்னக அதிபன் பாயலோ - சர்ப்பங்களுக்குத் தலைவனான ஆதிசேஷனாகிய திருப்பள்ளிமெத்தைதானோ? பச்சை ஆல் இலையோ - பசுநிறமுள்ள ஆலிலைதானோ? சொன்ன நால் வகை சுருதியோ - (மேன்மையாகச்) சொல்லப்பட்ட நான்குவகையான வேதந்தானோ? இ சிறு குடில் - இந்தச் சிறிய குடிசை, நீ கருதி எய்தற்கு என்ன மா தவம் செய்தது - நீ (ஒருபொருளாகத் திருவுள்ளத்தில்) நினைத்து எழுந்தருளுதற்கு என்ன பெரிய தவத்தைச் செய்ததோ?' என்றான் - என்று (விதுரன் கண்ணனை நோக்கிப்) புகழ்ந்து கூறினான்; (எ - று.)

பிரமன் முதலான சகலதேவர்களும் உட்பட யாவும் அழிந்துபோகின்ற யுகாந்தகாலத்தில் ஏகார்ணவமான மகாபிரளயசமுத்திரத்திலே ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு அண்டங்களை யெல்லாம் தம்திருவயிற்றில் அடக்கிவைத்துக்கொண்டு சிறுகுழந்தைவடிவமாய் ஆதிசேஷாம்சமானதோர் ஆலிலையின்மீது பள்ளிகொண்டு தம்து மாயாஸ்வரூபமான யோகநித்திரையைக் கைக்கொண்டு திருக்கண்வளர்ந்தருளுவர். வேதங்களில் பகவானது சொரூபம் வருணிக்கப்படுதல்பற்றி, அது அவனுக்கு இருப்பிடமாம். மிக்கதவஞ்செய்திருந்தாலன்றி நீயெழுந்தருளும் பாக்கியத்தைப் பெறலாகாதாதலால், 'என்ன மாதவஞ்செய்தது' எனப்பட்டது. கண்ணன் எழுந்தருளப்பெற்ற இது, கண்ணனது வாசஸ்தானமான பொருள்களுள் யாதாயினுமொன்றன் அம்சமாக இருக்குமோவென ஐயமுற்றார்; ஐயவுவமையணி. இச்சிறுகுடில் என்ன

மாதவஞ்செய்தது - செய்யாததைச் செய்வதுபோலக் கூறிய மரபுவழுவமைதி. இது - **உலகநவிற்சியணி.** விநயத்தால் தன்னை மிகத்தாழ்த்தி, தனது சம்பந்தமான மாளிகையை 'இச்சிறுகுடில்' என்றான். பயோததி முதலியனவல்லாததும், மாதவஞ் செய்யாததுமாகிய எனது இச்சிறுகுடிசையில் நீ எழுந்தருளியது, உனது இயற்கைக்கருணேயேயென முகமன் கூறியபடி.

'முன்னமே துயின்றருளிய' என்ற அடைமொழியை, பன்னகாதிபப் பாயல், பச்சையாலிலை என்பவற்றிற்குங் கூட்டலாம். பயஸ் + உததி = பய. உததி; இவ்வடசொற்றொடர், தமிழில் பயோததியென விகாரப்பட்டு வழங்கிற்று. பயம் - பால், உததி - கடல். ஸ்ருதி - எழுதாக்கிளவியாய்த் தொன்று தொட்டுக் கேள்வியால் வருவதெனக் காரணக்குறி. (அ0)

[விதுரன் கண்ணனுக்கு விருந்துசமைப்பித்தல்.]

அக. மும்மையாகியபுவனங்கண்முழுதையுமருந்து
மெம்மையாளுடைநாயகன்விருந்தினுக்கிசைந்தா
னம்மவென்றனனாறுநூறாயிரமடையர்
தம்மைநோக்கினனவர்களும்விரைவுடன்சமைத்தார்.

(இ - ள்.) 'மும்மை ஆகிய புவனங்கள் முழுவதையும் - மூன்று வகையான [சுவர்க்க மத்திய பாதாளமென்னும்] உலகங்களெல்லாவற்றையும், அருந்தும் - (பிரளயகாலத்தில்) உட்கொண்டருளிய, எம்மை ஆள் உடை நாயகன்-நம்மையெல்லாம் அடிமையாகவுடைய தலைவனாகிய திருமால், விருந்தினுக்கு இசைந்தான் - (எளிய எனது குடிசையில்) விருந்துண்ண உடன்பட்டான்; அம்ம - (இது) ஆச்சரியம்!' என்றனன் - என்று கருதி, ஆறுநூறாயிரம் மடையர்தம்மை நோக்கினன் - ஆறுலட்சஞ் சமையற்காரரை (க் குறிப்பாக)ப் பார்த்தான்; அவர்களும் - அச்சமையலாளரும், விரைவுடன் சமைத்தார் - துரிதமாகச் சமையல் செய்தார்கள்; (எ - று.)

உலகங்கள் ஏழும் பதினான்குமா யிருக்க, மூன்று என்றது என்னையெனின்—மேல், கீழ், நடு என்கிற நோக்கத்தாலென்க; (அன்றி, கிருதகம், அகிருதகம், கிருதகாகிருதகம் என மூவகைப்பட்ட உலகமென்றுமாம். கிருதகம் - செய்யப்பட்டது. பூமி பாதாளம் முதலாயின. அகிருதகம் - செய்யப்படாதது: தபோலோக சத்தியலோகங்கள். கிருதகாகிருதகம் - செய்யப்பட்டதும் செய்யப்படாததுமாயிருப்பது: சுவர்க்கலோகம் முதயலின. பிரமனது தினப்பிரளயத்தில் அழிவது கிருதகமென்றும், அங்ஙனம் அழியாமலிருப்பது அகிருதகமென்றும், பாதியழிந்தும் பாதியழியாமலுமிருப்பது கிருதகாகிருதகமென்றும் உணர்க.) திருமால் மூன்றுஉலகங்களையும்உண்பது, யாவும் **அழியுங் கற்பாந்தகாலத்தில். மும்மை - மூன்று என்றமாத்திரமாய் நின்றது,**

புவநம் - வடசொல். முழுது - முழுமையென்னும் பகுதியினடியாகப்பிறந்த ஒன்றன்பாற் குறிப்புவினையாலணையும்பெயர்: இச்சொல் பன்மைப்பொருளை யுணர்த்தி, ஒருமைவிகுதியை ஏற்றுவரும். விருந்து-இங்கே, புதிதாய்வந்தவனுக்கு இடும் உணவுக்கு இருமடியாகுபெயர். அம்ம - வியப்பிடைச்சொல். 'ஆறுநூறுயிரம் மடையர்' என்றது, கவிகளுக்கு இயற்கையான அதிசயோக்தி; மிகப்பலரென்றபடி. மடை - சமைத்தல்; தொழிற்பெயர்: மடு - பகுதி, ஐ - விகுதி; அதனையுடையவர், மடையர்: (இச்சொல் அறிவிலாதவர் எனப் பொருள்படுமிடத்தில்: மடைமையென்னும் பண்பினடியாய் பிறந்ததாம்.) புவனங்கள் முழுவதையும் என்றதில், திரிலோகத்திலுமுள்ள சராசரங்களான எல்லாவுயிர்களும் அடங்கும். அரசர் வெளிப்படையாகவன்றிக் கண் முகம் முதலிய உறுப்புக்களின் குறிப்பாற்கூறும் இயல்பினரும், அவர்களிடத்தும் பயில்பவர் அக்குறிப்பையுணரும் நுண்ணறிவுடையவருமாயிருப்பராதலால், 'மடையர் தம்மை நோக்கினன் அவர்களும் விரைவுடன் சமைத்தார்' என்றார். (அக)

[இதுவும் அது.]

அஉ. வந்தகொற்றவேல்வரிசிலையவர்க்கும்வாளவர்க்குங்
கந்தடர்ப்பனகரிக்கும்வெங்கவனவாம்பரிக்கு
மைந்துபத்துநூறுயிரமரசர்க்குமெவர்க்கு
மிந்திரற்குமெய்தாவமுதெனும்படியியற்ற.

இதுவும், மேற்கவியும் குளகம்.

(இ - ள்.) வந்த - (கண்ணனுடன்) வந்த, கொற்றம் வேல் வரி சிலையவர்க்கும் - வெற்றியைத்தரும் வேலாயுதத்தையும் கட்டமைந்த வில்லையுமுடைய வீரர்களுக்கும், வாளவர்க்கும் - வாளாயுதத்தை யுடைய வீரர்களுக்கும், கந்து அடர்ப்பன கரிக்கும் - கட்டுத்தறியை முறிப்பனவாகிய மதயானைகளுக்கும், வெம் கவனம் வாம் பரிக்கும் - விரைந்த நடையையுடைய தாவிப்பாயும் குதிரைகளுக்கும், ஐந்து பத்து நூறு ஆயிரம் அரசர்க்கும் - ஐம்பது லட்சம் அரசர்களுக்கும், எவர்க்கும் - மற்றும் எல்லோர்க்கும், இந்திரற்கும் எய்தா அமுது எனும்படி இயற்ற - தேவேந்திரனுக்குங் கிடைக்காத தேவாமிருதமென்னும்படி (உணவுகளைச்) சித்தஞ்செய்ய, (எ - று.)—'அருந்தி' என, மேற்கவியோடு தொடரும்.

முதலடியிற் கூறியவர் - வேல்வீரரும் வில்வீரரும் வாள்வீரரும். கந்து - ஸ்கந்தம், கவனம் - கமநம்: வடசொற்றிரிபுகள். கரத்தையுடையது, கரி; கரம் - கை, இங்கே துதிக்கை: இனி, இதற்கு - கருநிறமுடையதெனப் பொருள்கூறலாகாது; வடசொல்லாதலின். எவர்க்கும் என்றது, பரிசனங்களை உட்படுத்தி. (அஉ)

[கண்ணனும் அவனுடன்வந்தோரும் விருந்துண்டு மகிழ்திருத்தல்.]

அரு. அமைத்தவாசநன்னீர்கொடுமஞ்சனமாடிச்
சமைத்தபல்கறியடிசிறம்விருப்பினாலருந்தி
யுமைக்குநாயகனிரவொழித்தருளினனுதவ
விமைப்பிலாரமுதருந்தியவியல்பெனவிருந்தார்.

(இ - ள்.) உமைக்கு நாயகன் இரவு ஒழித்து அருளினன் - உமாதேவிக்குக்கணவனாகிய சிவபிரானது யாசகத்தொழிலைப் போக்கிக் கருணைசெய்த கண்ணபிரான்,—அமைத்த வாசம் நல் நீர்கொடு மஞ்சனம் ஆடி-(விதுரனது பரிவாரங்களாற்) சித்தஞ்செய்யப்பட்ட பரிமளமுடைய நல்ல தீர்த்தத்தால் ஸ்நாநஞ்செய்து, சமைத்த பல் கறி அடிசில் தம்விருப்பினால் அருந்தி-சமைக்கப்பட்ட பலவகைக்கறியமுதோடுகூடிய நல்லுணவைத் தமது விருப்பத்தோடு அமுதுசெய்தருளி, உதவ - (பிறர்க்கெல்லாங்) கொடுக்க—(அவர்கள் உண்டு), இமைப்பு இலார் அமுது அருந்திய இயல்பு என இருந்தார் - கண்ணிமைத்தலில்லாத தேவர்கள் அமிருதத்தையுண்ட தன்மைபோலத் திருப்தியடைந்திருந்தார்கள்; (எ - று.)

மஞ்சனம் - மஜ்ஜநம் என்னும் வடமொழியின் திரிபு; நீராடுதலென்று பொருள். அடிசில் - அடுஎன்னும் பகுதியின்மேல் இசில் விகுதி பெற்ற தொழிற்பெய ரென்றும், இது ஆகுபெயராய்ச் சமைக்கப்பட்ட உணவை உணர்த்து மென்றுங் கூறுவர். 'ஒழித்தருளினன்' என்றதற்கு ஏற்ப, தன் என ஒருமையாகக்கூறாது, 'தம்' எனப் பன்மையாகக் கூறினது-ஒருமைப் பன்மைமயக்கம். விருப்பு - விரும்பு என்னும் முதனிலைதிரிந்த தொழிற் பெயர். பார்வதிதேவி ஐந்துபிராயமானவுடனே சிவபிரானை மணஞ்செய்தற்குத் தவஞ் செய்ய விரும்பியவளாய்த் தன்கருத்தை பெற்றோர்க்குத் தெரிவிக்க, அவர்களால் ("அன்னைகே ளெம்மினீங்கி யருந்த"மாற்றற் கொத்த, தின்னதோர் பருவ மன்று லியாண்டுமோரைந்தே சென்ற, நின்னுடல் பொறாதா லீண்டிந் நிலைமையைத் தவிர்தி"என்றுங்கூறி முதலில்) மறுக்கப்பட்டதனால், அவளுக்கு உமையென்று ஒருபெயர்; உ, மாஎன்பதற்கு - அம்மா வேண்டா என்று பொருள்; வடசொல். இரவு - தொழிற்பெயர்; இர - பகுதி, வு - விகுதி. அவர்கள் உண்ட உணவு தேவாமிருதம் போன்றதென்பது, ஈற்றடியினால் விளங்கும்.

உமைக்குநாயக னிரவொழித்த கதை:—ஒருகாலத்திலே பரமசிவன் தன்னைப்போலவே பிரமனும் ஐந்துதலையுடையனாயிருப்பது பலரும் பார்த்து மயங்குதற்கு இடமாயிருக்கின்றதென்று கருதி, அவனது சிரமொன்றைக் கிள்ளியெடுத்துவிட, அக்கபாலம் அப்படியே சிவன்கையில் ஒட்டிக்கொள்ளுதலும், அவன் 'இதற்கு என்செய்வது?' என்று கவலைப்பட, தேவர்களும் முனிவர்களும் 'இப்பாவந் தொலையப் பிச்சை யெடுக்கவேண்டும்: என்றைக்குக் கபாலம் நிறையுமோ அன்றைக்கே இது கையைவிட்டு அகலும்' என்று

உரைக்க, சிவபிரான் பலகாலம் பலதலங்களிலுஞ் சென்று பிச்சை யேற்றுக் கொண்டே வருந்தித் திரிந்தும் அக்கபாலம் நீங்காதாக, பின்பு ஒருநாள் பதரிகாச்சிரமத்தை யடைந்து அங்கு எழுந்தருளியுள்ள நாராயணமூர்த்தியை வணங்கி இரந்தபோது, அப்பெருமான் 'அக்ஷயம்'என்று பிக்ஷையிட, உடனே அது நிறைந்து கையைவிட்டு அகன்றது என்பதாம். (அரு)

[யாவரும் தாம்பூலம் முதலியவற்றைத் தரித்தபின்பு கண்ணன் சிங்காதனத்தில் வீற்றிருத்தல்.]

அச. வாசநீரும் வண்சுண்ணமுமுறைமுறைவழங்கப்
பூசுறுந்தொழிற்பூசினார்சூடினார்புனைந்தார்
வீசுசாமரமிரட்டவெண்மதிக்குடைநிழற்றக்
கேசவன்மணிக்கேசரித்தவிசிடைக்கிளர்ந்தான்.

(இ - ள்.) (இங்ஙனம் யாவரும் புசித்தபின்பு),—வாசம் நீரும் - நறுமணத்தையுடைய பனிநீர் கலவைச்சந்தனக்குழம்பு முதலியவற்றையும், வள் சுண்ணமும் - அழகியவாசனைப்பொடிகளையும், முறைமுறை வழங்க - ஒன்றன் பின் ஒன்றாக (விதுரன்) கொடுக்க,—(அவற்றை), பூசுறும் தொழில் பூசினார் - பூசவேண்டிய வகைப்படியே (மார்பு தோள் முதலிய இடங்களிற்) பூசிக் கொண்டார்கள்: சூடினார் புனைந்தார் - (விதுரனாற்கொடுக்கப்பட்ட புஷ்பசரம் மாலை முதலியவற்றைத் தலையிற்) சூடிக்கொண்டார்கள் (உடம்பில்) தரித்துக் கொண்டார்கள்; (அப்பொழுது),—கேசவன் - கண்ணபிரான்,—வீசு சாமரம் இரட்ட - வீசுதற்கு உரிய சாமரங்களை வீசவும், வெள் மதி குடை நிழற்ற - வெண்மையான பூர்ணசந்திரன்போன்ற வெண்கொற்றக் குடை நிழலைச்செய்யவும்,—மணி கேசரி தவிசு இடை - இரத்தினங்களைப் பதித்துள்ள சிங்காதனத்தினிடத்திலே, கிளர்ந்தான் - விளக்கமாக வீற்றிருந்தருளினான்; (எ - று.)

வாசநீர் - பனிநீர்; இதைக் கூறியது, கலவைச்சந்தனக்குழம்பு முதலியவற்றிற்கும் உபலக்ஷணம். 'பூசறுத்துழி' என்ற பாடத்திற்கு, பூசுதற்கென்று வரையறுக்கப்பட்ட இடங்களி லென்க. சாமரம் - சமரமென்னும் மானின் வால் மயிரினாற் செய்யப்பட்டது: தத்திதாந்தவடமொழி. குடைக்குப் பூர்ணசந்திரன் - வட்டவடிவிலும், வெண்ணிறத்திலும், ஒளியிலும், குளிர்ச்சி செய்தலிலும் உவமை. மதி - (யாவராலும்) மதிக்கப்படுவ தெனக் காரணப் பெயர். கேசவ னென்னும் வடமொழித் திருநாமத்துக்கு - பிரமனையும் உருத்திரனையுந்தன் அங்கத்திற் கொண்டவ னென்றும் (க - பிரமன், ஈச - சிவன்), அழகிய தலைமயிர்களையுடையவ னென்றும், கேசியென்னும் அசுரனைக் கொன்றவனென்றும் பொருள்கள் கூறப்படும். கேஸரீயென்னும் வடசொல்லுக்கு - பிடரிமயிர்களை யுடையதென்று பொருள்; ஆண்சிங்கம்: கேஸரம் - பிடரிமயிர். (அச)

[சூரியாஸ்தமன வருணனை.]

அரு. ஞானகஞ்சுகவிதுரன்வாழ்மனையினாயகனும்
போனகம்பரிவுடனுகர்ந்திருந்தவப்பொழுதிற்
றானுமேருவுக்கப்புறத்தவ்வமுதருந்தப்
பானுவும்பெருங்குடதிசைப்பரவையிற்படிந்தான்.

(இ - ள்.) ஞானம் - தத்துவஞானமாகிய, கஞ்சுகம்-கவசத்தைத்தரித்த, விதுரன்—, வாழ் - வாசஞ்செய்கின்ற, மனையில் - திருமாளிகையிலே, நாயகனும் - (எல்லாவுயிர்க்குந்) தலைவனான கண்ணபிரானும்,—போனகம் - உணவை, பரிவுடன் - (விதுரன்பக்கல்) அன்புடனே, நுகர்ந்து - அமுது செய்து, இருந்த - வீற்றிருந்த, அ பொழுதில் - அந்தச்சமயத்திலே,—பானுவும் - சூரியனும்,—தானும்—, மேருவுக்கு அப்புறத்து அ அமுது அருந்த - மகாமேருகிரிக்கு அந்தப்புறத்திலே (சென்று) அப்படிப்பட்ட தேவாமிருதத்தை உண்ணுதற்கு, பெருங் குட திசை பரவையில் படிந்தான் - பெரிய மேற்குத்திக்குக்கடலில் நீராடினான்; (எ - று.)

ஒருவன் ஒருதொழிலைச் செய்ததைப்பார்த்த மாத்திரத்தில் தானும் அத்தொழிலைச் செய்யவேண்டுமென்ற கருத்து உண்டாதலாகிய உலகவியல்பு, இங்கே சூரியனிடத்து ஏற்றிக் கூறப்பட்டது. சூரியன் முதலிய கிரக நக்ஷத்திர தாரகைகளெல்லாம் கிழக்கில் உதித்து மேற்கில் அஸ்தமிப்பனவற்றைக் கீழ்கடலில் உதித்து மேல்கடலில் அஸ்தமிப்பனவாகத் தோற்றமாத்திரத்தைக்கொண்டு வருணித்தல், கவிமரபு. சூரியன் கடலில் மூழ்குதற்குக் காரணமாகாத தானும் மேருவுக்குஅப்புறத்து அவ்வமுதருந்துங்கருத்தை ஏதுவாகக் கற்பித்துக் கூறியதனால், ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணி. உண்ணும்பொழுது நீராடியுண்டல் மரபாதலின், 'அமுதருந்தப் பரவையிற்படிந்தான்' என்றார். 'மேருவுக்கு அப்புறம்' என்றது, மேருவின்வடபுறத்தை. 'அமுதருந்த' என்றது, அமுதருந்துதல் அமரரான தேவர்க்கெல்லாம் இயல்பாதலால். கவசம் உடம்பைப் பாதுகாத்தல்போல ஞானம் உயிரை நற்கதியிற் செலுத்திப் பாதுகாத்தல் பற்றி, 'ஞானகஞ்சுகம்' எனப்பட்டது. ஜ்ஞாநகஞ்சுகவிதுரன் - வடசொற்றொடர்.

இச்செய்யுளிலுள்ள உம்மைகள் மூன்றனுள், முன்னது - பின்னையவற்றைநோக்கி எதிரதுதழுவிய எச்சமும், மற்றையிரண்டு உம்மைகள் - முன்னையதைநோக்கி இறந்ததுதழுவிய எச்சமுமாம். பாநுஎன்னும் வடசொல்லுக்கு - விளங்குபவனென்றும், விளக்குபவனென்றும் பொருள். குடக்கு + திசை = குடதிசை; திசைப்பெயர்முன் திசைப்பெயர்வர நிலைமொழிஈற்றுயிர் மெய்யும் ககரவொற்றும் நீங்கின. (அரு)

[செவ்வானத் தோற்றத்தின் வருணனை.]

அசு. கருதியந்தணர்யாவருந்தங்கடன்கழிப்பச்
சுருதியென்னும்வெஞ்சாபமேலம்புகைதொடுத்துப்
பரிதிதன்பெரும்பகைவர்மேல்விடுத்தலிற்பரந்த
குருதியாமெனநிவந்தெழச்சிவந்ததுகுடபால்.

(இ - ள்.) அந்தணர் யாவரும் - பிராமணர்களெல்லாரும், தம் கடன் கழிப்ப கருதி-(மாலைக்காலத்தில்) தாம்கழிக்கவேண்டிய கடமைகளைக் கழிக்க எண்ணி, சுருதி என்னும் வெம் சாபம்மேல் - வேதமந்திரமாகிய கொடிய வில்லின்மேலே, அம்பு கை தொடுத்து - (அர்க்கிய) நீராகிய பாணத்தைக் கையால் வைத்து, பரிதிதன் பெரும் பகைவர்மேல் விடுத்தலின் - சூரியனது பெரிய பகைவர்களான (மந்தேகரென்னும்) அசுரர்களின்மேலே பிரயோகித்தலால், பரந்த - (எங்கும்) பரவிய, குருதி ஆம் என-இரத்தமாகும் (இது) என்னும்படி, நிவந்து எழ - (செவ்வானம்) மிக்குத்தோன்றுதலால்,—குடபால் - மேற்குத்திசை, சிவந்தது-செந்நிறமடைந்தது; (எ - று.)

மந்தேகாருணமென்னுந் துவீபத்தில் வாழும் மந்தேகரென்னும் அரக்கர்கள் உக்கிரமான தவத்தைச்செய்து பிரமனிடத்து வரம்பெற்று அதனாற் செருக்கி எப்பொழுதுஞ் சூரியனை வளைத்து எதிர்த்துப் போகவொட்டாது தடுத்துப் போர்செய்கின்றன ரென்றும், அந்தணர்கள் சந்தியாகாலங்களில் மந்திரபூர்வகமாகக் கையிலெடுத்துவிடும் அர்க்கியதீர்த்தங்கள் வச்சிராயுதம் போலாகி அவர்கள்மேல் விழுந்து அவர்களை அப்பால்தள்ளிச் சூரியனது சஞ்சாரத்துக்குத் தடையில்லாதபடி செய்கின்றன வென்றும் வேதம் கூறும். மாலைப்பொழுதிற் செவ்வானம்பரந்ததை இங்ஙனம் அடிபட்ட அரக்கரது இரத்தம் பட்டுச்சிவந்ததாக உத்பிரேக்ஷித்தார்; **ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணி.** இரண்டாமடியிலுள்ள **உருவகம்** இதற்கு அங்கமாய் நின்றது. அம்பு என்ற ஒருசொல்லே இங்கு இருபொருள்பட்டு நீராகிய அம்பு எனப்பட்டது; **ஶ்லிஷ்டரூபக** மெனப்படும் சிலேடைபொருந்தின உருவகமென்க. அம்பு என்னுஞ்சொல் - பாணத்தைக் குறிக்கும்போது தென்மொழியும், நீரைக் குறிக்கும்போது வடமொழியுமாம். அம்புசெலுத்துதற்கு வில் இன்றியமையாத கருவியா யிருத்தல்போல; இந்தநீரைச் செலுத்துதற்கு வேதமந்திரம் இன்றியமையாமையின், இதனை 'வில்' என்றது. சுருதி - இங்கு, காயத்திரி மந்திரம். இவ்வரக்கர்கள் என்றும் அழியாதவ ராதலாலும், எப்பொழுதுஞ் சூரியனையே எதிர்ப்பவ ராதலாலும், 'பரிதிதன்பெரும்பகைவர்' எனப் பட்டனர். (அசு)

[மாலைப்பொழுதிற் கடலோரத்தில் விளங்குகிற பவழக்கோடிகளின் வருணனை.]

அஎ. தரங்கவாரிதிப்புறத்தெதிர்மலைந்தவெஞ்சமரி
லுரங்கொள்கூர்நெடும்படைகளாலுடன்றமந்தேகர்

துரங்கமேழுடைக்கடவுளைநிரைநிரைதுணித்த
கரங்கள்போன்றனகரைதொறும்வளர்துகிர்க்காடு.

(இ - ள்.) கரைதொறும் - கடற்கரையிலெங்கும், வளர் - வளர்ந்து தோன்றுகிற, துகிர் காடு - பவழக்கொடிகளின் கூட்டங்கள்,—தரங்கம் வாரிதிபுறத்து - அலைகளையுடைய கடலின் மேலிடத்தில், எதிர் மலைந்த வெம் சமரில் - எதிர்த்துப்போர்செய்த கொடியயுத்தத்தில், உடன்ற - பெருங்கோபங்கொண்ட, மந்தேகர் - மந்தேகரென்னும் அரக்கர், உரம் கொள் கூர் நெடும் படைகளால் - வலிமையைக்கொண்ட கூர்மையாகிய பெரிய (தமது) ஆயுதங்களால், துரங்கம் ஏழ் உடை கடவுளை - ஏழு குதிரையையுடைய் சூரியனை, நிரை நிரை துணித்த - வரிசைவரிசையாகத் துண்டுசெய்த, கரங்கள் - கிரணங்களாகிய கைகளை, போன்றன - ஒத்தன; (எ - று.)

கரங்கள் - ஶ்லிஷ்டரூபகம். கரம் - வடசொல். இது இவ்விருபொருளு முடைய தாதலை "கரமென்ப கிரணஞ் செங்கை கழுதைநஞ் சிறுத்தலும் பேர்" என்னும் நிகண்டினாலும் அறிக. தரங்கவாரிதி - வடசொற்றொடர்; அலைக்கடலென்பது, இதற்கு ஏற்றதென்மொழித்தொடர். வாரிதி - நீர் தங்கு மிடமெனக் கடலுக்குக் காரணக்குறி: வாரி - நீர். உடன்ற, உடல் - வினைப்பகுதி. துரங்கம் - துரிதமாகச்செல்வது; காரணப்பெயர். கடலில் வளர்ந்த பவழக்கொடிகளை, அக்கடலின்மீது வானத்திற்பொருத மந்தேக ரால் ஆயுதங்கொண்டு துணித்துத்தள்ளப்பட்ட சூரியனது கைகள்போலு மெனக் குறித்தார்; தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி. (அஎ)

[அவ்வந்திமாலையிற் குவிந்த தாமரைமலர்களின் வருணனை.]

அஅ. நீதியிற்புகல்பகலெலாநீரரமகளிர்
மீதுறைத்தெழும்வெவ்வெயில்படாவகைவிரித்துப்
போதுபுக்கதென்றினம்படச்சுருக்கியபூம்பட்
டாதபத்திரம்போன்றனதாமரையடவி.

(இ - ள்.) தாமரை அடவி - (மாலைக்காலத்திற் குவிந்த) தாமரை மலர்த் தொகுதிகள்,—நீதியின் புகல் பகல் எலாம்-முறைமையாகச்சொல்லப்படுகிற பகற்பொழுது முழுவதிலும், உறைத்து எழும் வெம் வெயில் - உக்கிரமாக எழுகிற உஷ்ணமாகிய சூரியனொளி, நீர் அரமகளிர்மீது - நீரில்வாழுந்தெய்வ மகளிர்மேல், படா வகை - படவொண்ணாதபடி, விரித்து - பரப்பப்பட் டிருந்து,—போது புக்கது என்று - அப்பகற்பொழுது ஒடுங்கிவிட்டதென்ற காரணத்தால், இனம் பட சுருக்கிய - வரிசையாக மடக்கப்பட்ட, பூ பட்டு ஆதபத்திரம் - அழகிய [அல்லது மென்மையான] பட்டுக்குடைகளை, போன்றன - ஒத்தன; (எ - று.)

நீரின்மீது பகல்முழுவதும் மலர்ந்திருந்து அப்பகல் கழிகையில் குவிந்த தாமரை மலர்களை, நீர் தன்னிடத்தில் வாழுந் தேவமாதர்மீது சூரியகிரணம் பட்டு உறைக்காதபடி பகல்முழுவதும் மேலே விரித்துப் பிடித்து அப்பகல் கழிகையில் மூடிவிட்ட குடைகளைப் போன்றன வென்று குறித்தார்; இதுவும், **தன்மைத்தற்குறிப்பேற்றவணி.** வெண்தாமரை மலர்களை வெண்பட்டுக் குடைகளாகவும், செந்தாமரைமலர்களைச் செம்பட்டுக் குடைகளாகவுங் கொள்க. ஆதபத்ரம் என்னும் வடசொல்லுக்கு - வெயிலினின்று காப்பதென்று பொருள்; ஆதபம் - வெயில்: நன்ருகத்தபிப்பது. வெம்மையுடையது, வெயில் எனக் காரணக்குறி. நீரரமகளிர் - ஜலதேவதாஸ்திரீகள். அரமகளிர் - அமரமகளிர் என்பதன் மரூஉ; அரம்பைமகளிர் என்பதன் விகாரமுமாம். நீதியின் விரித்து என இயைத்து, தருமமாக மலர்த்திப்பிடித்து என்றும் உரைக்கலாம். (அஅ)

[இது - அந்திக்காலத்தில் அந்நகரம் இருந்த காட்சி.]

அகூ. கலந்துமங்கலமுழவுவெண்சங்கொடுகறங்க
மிலைந்தபூங்குழல்வனிதையர்மெய்விளக்கெடுப்பக்
கலந்ததாமரைத்தடமெலாங்குவிந்ததுகண்டு
மலர்ந்ததாமரைவாவிபோன்றதுநகர்வட்டம்.

(இ - ள்.) (மாலைப்பொழுதில்), மங்கலம் முழவு - மங்கலகரமான பேரிகைகள், வெள் சங்கொடு - வெண்ணிறமான மங்கலச்சங்குகளுடனே, கலந்து - கூடி, கறங்க - ஒலிக்கவும்,—மிலைந்த பூ குழல் வனிதையர்-சூடின மலர்களையுடைய கூந்தலையுடைய மகளிர், மெய் விளக்கு எடுப்ப - உண்மையான தீபங்களை யேந்தவும், நகர் வட்டம்,அவ்வத்தினபுரியின் பரந்த இடமானது,—கலந்த தாமரை தடம் எலாம் குவிந்ததுகண்டு மலர்ந்த தாமரை வாவி போன்றது - பொருந்தின தாமரைமலர்களையுடைய தடாகங்களெல்லாம் (அப்பொழுது அத்தாமரைமலர்) குவியப்பெற்றதைப் பார்த்துத் தான் மலர்ந்ததொரு தாமரைத் தடாகத்தை யொத்தது; (எ - று.)

நகர்வட்டமாகிய தாமரை வாவிக்கு - பலவகை வாத்திய கோஷத்தைப் பலவகைப் பறவை யொலியாகவும், சங்கங்களை நீர்வாழுயிர்களாகவும், மகளிரை நீரரமாதர் அல்லது நீர்விளையாடும் பெண்களாகவும், திருவிளக்குக்களைத் தாமரைமலர்களாகவுங் கொள்க. இயற்கையான தாமரைத்தடாகம் சூரியாஸ்தமனத்திற் பூவொடுங்கினதைப் பார்த்து அப்பொழுது தான் பூப்பூத்ததொரு செயற்கைத்தாமரைத்தடாகத்தைப் போன்றது விளக்கொளியும் ஒலியும் அமைந்த நகரம் என வருணித்ததனால், இது-**ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவுவமையணி.** முதலடியிற் கூறினது,அந்தியில் வாத்தியம் முழங்கப்படுதலை. மங்கல மென்பதைச் சங்கோடுங் கூட்டுக. மிலைந்த பூங்குழல், கலந்த தாமரைத் தடம், மலர்ந்த தாமரை வாவி இவை - வடமொழிநடை; பூ

மிலேந்த குழலென்றும், தாமரைகலந்த தட மென்றும், தாமரைமலர்ந்த வாவியென்றுங் கருத்து. மூன்றுமடியில், தடமெலாங்கலந்ததாமரை குவிந் தது கண்டு என்றும் இயைக்கலாம். விளக்கு - (பொருள்களை) விளங்கச்செய் வது; கருத்தாப்பொருள்விகுதி புணர்ந்துகெட்ட காரணக்குறி யென்றாவது, முதனிலைதிரிந்த தொழிலாகுபெயரென்றாவது கொள்க. "தணிமலர்த் திரு மகள் தயங்கு மாளிகை, இணரொளி பரப்பிநின்றிருள் துரப்பன, திணிசுடர் நெய்யுடைத் தீ விளக்கமோ, மணிவிளக் கல்லன மகளிர் மேனியே" எனக் கம்பர் கூறியபடி மகளிர்மேனியாகிய விளக்கும் இரத்தினவிளக்கும் உண்மை யால், அவற்றையொழித்து, நெய்யுடைத்தீ விளக்கமென்றற்கு, 'மெய் விளக்கு' என்றார்; இனி, வனிதையர் மெய்விளக்கெடுப்ப என்பதற்கு-மகளிர் தமது பளபளக்கும் உடம்பாகிய விளக்கை வெளிக்காட்ட என்றும், மகளிர் தமது உடம்பையும் விளக்கையும் காட்டுதலும் ஏந்துதலுஞ் செய்ய என்றும் உரைப்பாருமுளர். நகர்வட்டம் - வட்டவடிவமான நகரமென்றுமாம். (அக)

[இதுவும், அடுத்தகவியும் - குளகம்; விதுரன் கண்ணனை வணங்கி எழுந்தருளிய காரணத்தை வினவுதல்.]

கூ0. உரகபுங்கவன்மணிமுடியொப்பனதீப
மிருமருங்கினுமாயிரமாயிரமேந்த
வரிசுமந்தபேராசனத்தழகுடனிருந்த
புரவலன்றனைப்புண்ணியவிதுரனும்போற்றி.

(இ - ள்.) உரக புங்கவன் - பாம்புகட்குத் தலைவனாகிய ஆதிசேஷனது, மணி முடி - மாணிக்கத்தையுடைய சிரங்களை, ஒப்பன - ஒத்துவிளங்குவன வாகிய, தீபம் - திருவிளக்குக்களை, இருமருங்கினும் - இரண்டுபக்கத்திலும், ஆயிரம் ஆயிரம் ஏந்த - பல ஆயிரக்கணக்காக(ப் பரிவாரங்கள்) எடுத்துநிற்க, அரி சுமந்த பேர் ஆசனத்து - சிங்கந்தாங்கினதாகச் சித்திரித்துச் செய்யப் பட்ட பெரியபீடத்திலே, அழகுடன் இருந்த - பொலிவோடு எழுந்தருளி யிருந்த, புரவலன்தனை - காத்தற்றொழிலில் வல்லவனான கண்ணபிரானை, புண்ணியம் விதுரனும் - நல்வினைகளையுடைய விதுரராசனும், போற்றி - வணங்கி, (எ - று.)—'என்றான்' என அடுத்தகவியோடு தொடரும்.

புங்கவம் என்பதற்கு ஆண்பசு [எருது] என்று பொருள்; காளை, சிங் கம், யானை, புலி முதலிய சொற்கள் - உயர்திணையில் வரும்பொழுது சிறப் புப்பொருளைக் குறிப்பன வாகுதலால், தலைவனென்கிற பொருளில் புங்கவ னென்றது. உரகம் - (காலில்லாமையால்) மார்பினால் (நகர்ந்து) செல்வது; உரம் - மார்பு. அகல்முதலியவற்றில் எரியும் தீச்சுவாலை ஆதிசேஷனுடைய சிரசிலுள்ள மாணிக்கங்களை யொத்திருக்கு மென்க; **உவமையணி.** மணிமுடி என்பதை - முடிமணி என மாறுதல் பொருந்தும். 'ஆயிரமாயிரரேந்த'.என் றும்பாடம். பரமபாகவதனாதலாலும், கண்ணபிரான் தன்வீட்டுக்கு எழுந்த

ருளும் பாக்கியமுடைமையாலும், 'புண்ணிய விதுரன்' என்றார். புரவலன் - காத்தற்றொழிற் கடவு ளென்றபடி, அரச னெனினுமாம். (௯௦)

௯௧. பொங்கராவணைபொலிவறப்போந்தபின்பொதுவர்
தங்கள்பாடியில்வளர்ந்துமாமருதிடைத்தவழ்ந்து
கங்கைமாநதிகால்வழிகருணையங்கடலே
யிங்குநீதனிநடந்தவாறுரைத்தருளென்றான்.

(இ - ள்.) '(பாற்கடலிலே),—பொங்கு - சீறுந்தன்மையுள்ள, அரா - ஆதிசேஷனாகிய, அணை - திருப்பள்ளிமெத்தை, பொலிவு அற - (நீஇவ்வுலகத்தில் எழுந்தருளிவிட்டமையால்) விளக்கத்தை யொழியும்படி, போந்த பின் - (அங்குநின்று இங்குத்) திருவவதரித்தபின்பு, பொதுவர் தங்கள் பாடியில் வளர்ந்து-இடையர்களது சேரியான கோகுலத்திலே வளர்ந்தருளி, மா மருதிடை தவழ்ந்து - பெரிய இரட்டை மருதமரத்தின் நடுவிலே தவழ்ந்துசென்றவனாய், கங்கை மாநதி கால் வழி-சிறந்த கங்காநதி திருவடியினின்று பெருகப்பெற்ற, கருணை அம் கடலே-அழகிய கிருபா சமுத்திரமே! நீ இங்குதனி நடந்த ஆறு உரைத்தருள் - நீ இவ்விடத்தில் [இப்பொழுது] தனியே எழுந்தருளின காரணத்தைக் கூறியருள்வாய்,' என்றான் - என்று கூறினான், (விதுரன்); (எ - று.)

"பாற்கடலில் தங்குகின்ற திருமாலாகிய இந்நாராயணமூர்த்தி, ஆதிசேஷனாகிய பாயலைவிட்டு மதுரைக்கு வந்தானன்றோ!" என்று கூறியுள்ளபடி பாற்கடலிற் பாம்பணையிற் பள்ளிகொள்ளும் பரமனே திருவவதரித்ததனால் 'பொங்கராவணைபொலிவறப்போந்தபின்' என்றார்: இவ்வாறு கூறுவது, கடவுளின் அம்சமுழுவதும் அப்பாற்கடலி லில்லாமையா லென்க.

முதல் மூன்று அடிகள் - விதுரன் கண்ணபிரானைப் போற்றியபடி. போந்த என்பதில் பகுதியாகிய போ என்பதைப் புகு என்பதன் மரூஉ என்பர். பொதுவர்தங்கள்பாடி-திருவாய்ப்பாடி. திருமால் உலகமளந்தகாலத்தில் மேலே சத்தியலோகத்திற்சென்ற அப்பிரானது திருவடியைப் பிரமன் தன் கைக் கமண்டலதீர்த்தத்தாற் கழுவி விளக்க, அந்த ஸ்ரீபாததீர்த்தமாகப் பெருகிய நீரே கங்காநதி யென்பது. கருணையங்கட லென்றதற்கு ஏற்ப, 'கங்கைமாநதிகால்வழி' என்பது - ஒருசமத்காரம்; கால் - வாய்க்கால். பொங்கு - விளங்குகிற என்றுமாம். (௯௧)

[கண்ணன் தான் தூதுவந்தமை கூறுதல்.]

௯௨. தோட்டுவந்துசெந்தேனுகர்சுரும்புசூழ்தொடையாய்
காட்டுவந்துமுன்றிரிந்துதங்கடவநாள்கழித்து
நாட்டுவந்தபேரைவர்க்குநற்குருநாடு
கேட்டுவந்தனமென்றனன்விதுரனுங்கேட்டான்.

(இ - ள்.) (அதுகேட்ட கண்ணபிரான்),—(விதுரனை நோக்கி), 'தோடு வந்து செம் தேன் நுகர் சுரும்பு சூழ் தொடையாய் - பூவிதழ்களில் வந்து சிவந்ததேனைப்பருகுகிற வண்டுகள் சுற்றிலும் மொய்க்கப்பெற்ற மாலையை யுடையவனே!—முன் காடு உவந்து திரிந்து - முன்னே காடுகளில் மகிழ்ச்சி கொண்டு சஞ்சரித்து, தம் கடவ நாள் கழித்து - (முன்பு அஜ்ஞாதவாசத்தில்) தாங்கள் கழிக்கக் கடமைப்பட்டனவான நாள்களையுங் கழித்து, நாடு வந்த - (இப்பொழுது) மச்சதேசத்து உபப்பிலாவியத்தில் (வெளிப்பட்டு) வந்துள்ள, பேர் ஐவர்க்கு - ஐந்துபேருக்கு [பஞ்சபாண்டவர்க்கு], நல் குரு நாடு கேட்டு - சிறந்த குருநாட்டிற் பாகங்கேட்டற்கு, வந்தனம் - வந்தோம்,' என்றனன் - என்று கூறியருளினன்;—விதுரனும்..., கேட்டான் - (அதனை அன்போடு) கேட்டான், (எ - று.)

'விதுரனுங்கேட்டான்,' என வேண்டாது கூறினது, அவன் பாண்டவரிடத்தில் மிக்கஅன்புகொண்டுள்ளவனாதலால் கண்ணன்கூறியதைப் பேராவலோடு கேட்டுக் கொண்டாடினு னென்பதைக் குறிப்பிக்கும். முதலடியில் உவந்த எனப் பிரித்து - மகிழ்ந்து என்றும், இரண்டாமடியில் வந்து எனப்பிரித்து - சென்று என்றும் உரைத்தலுமாம். பேரைவர் - பெருமையையுடைய ஐவ ரென்றுமாம். கேட்டு - கேட்க என்னுஞ் செயவெனெச்சத்தின் திரிபு. (கூஉ)

[விதுரன் சமாதானத்தில் துரியோதனன் அரசுகோடான், என்றல்.]

கூங. முழக்கினுலுயர்முரசுயர்த்தவன்றனக்குரிமை
வழக்கினலறிந்தடலரவுயர்த்தகோன்வழங்கான்
றழக்கினலிருதிசையினுமுரசெழச்சமரி
லுழக்கினலலதுணர்வனேவென்றவனுரைத்தான்.

(இ - ள்.) (அங்ஙனம் கண்ணபிரான் கூறியதற்கு, உடனே),...அவன் - அவ்விதுரன்,—'அடல் அரவு உயர்த்த கோன் - கொடுமையையுடைய பாம்புக்கொடியை உயர எடுத்த அரசனாகிய துரியோதனன், முழக்கினுல் உயர் முரசு உயர்த்தவன் தனக்கு - ஆரவாரத்தால் மிக்க முரசின்வடிவையெழுதிய கொடியை உயரவெடுத்தவனாகிய யுதிட்டிரனுக்கு, உரிமை - உரிய இராச்சிய பாகத்தை, வழக்கினுல் அறிந்து-நீதிப்படி உணர்ந்து, வழங்கான் - கொடுக்க மாட்டான்; நால் இரு திசையினும் - எட்டுத்திக்குக்களிலும், முரசு - பேரிகைகள், தழக்கின்—ஆரவாரத்துடனே, எழ-மிக்குத் தோன்ற, சமரில் - போரில், உழக்கினுல் அலது - கலக்கினுலல்லாமல், உணர்வனே - (அவன்) அறிவானே? (அறியான்),' என்று உரைத்தான் - என்று (துரியோதனன் தன்மையை எடுத்துக்) கூறினன்: (எ - று.)

துரியோதனன் முறைப்படி நடவாதவ னென்பது அவனது கொடியிலேயே விளங்கு மென்பான், அத்துரியோதனனை - 'அடலரவுயர்த்தகோன்'

என்றான்; இவ்வாறு விசேஷ்யத்தை ஒருகருத்துப்படச்சொல்வது, **கருத்துடை யடைகோளியணியாம்.** உழக்கினால்—உழ என்பதன் பிறவினையான உழக்கு-பகுதி, உரிமை-உரியபொருளுக்குப் பண்பாகுபெயர். நாலிருதிசை - பண்புத்தொகை: நான்கு பெருந்திக்குக்களும், நான்கு மூலைத்திக்குகளும். வழக்கு - மூத்தவனுக்கு அரசுஉரியது என்பதும், 'பன்னிரண்டுவருஷம்வன வாசமும் ஒருவருஷம் அஜ்ஞாதவாசமுஞ் செய்துவந்தால் உரியபாகத்தைக் கொடுப்பேன்' என்று கூறிய சொல்தவறாமல் முன்கொடுத்ததை மீண்டுங் கொடுத்தல் வேண்டு மென்பதும் என்க. (கூங)

[கண்ணன் 'அரசுகோடாவிடின் பாண்டவர் போரினாற் பெறுவர்' என்றல்.]

கூச. வாளைவாவியிலுகண்டெழவளரிளங்கமுகின்
பாளைவாயளிமுரன்றெழும்பழனநாடுடையர்
னாளைவாழ்வவர்க்களித்திலனெனிலெதிர்நடந்து
மூளைவாயுகமுடிப்பர்வெம்போரெனமொழிந்தான்.

(இ - ள்.) (அதுகேட்டுக் கண்ணபிரான்), 'வாளை -வாளைமீன்கள், வாவியில் - நீர்நிலைகளிலே, உகண்டு எழ - துள்ளியெழும்புதலினால், வளர் இளங் கமுகின் பாளைவாய்-(அருகில்) வளர்ந்துள்ள இளமையான பாக்குமரங்களின் பாளைகளிலுள்ள, அளி - வண்டுகள், முரன்று எழும் - ஒலித்து எழப்பெற்ற, பழனம் நாடு - கழனிகளுடைய குருநாட்டை, உடையான் - (தனதாக) உடையவனாகிய துரியோதனன், நாளை - நாளைக்கு, வாழ்வு - செல்வவாழ்க்கையை [இராச்சியபாகத்தை], அவர்க்கு-அப்பாண்டவர்கட்கு, அளித்திலன் எனில் - கொடானானால்,—(அந்தப் பாண்டவர்கள்), எதிர் நடந்து-எதிர்த்து வந்து, மூளை வாய் உக-(அத்துரியோதனாதியர்களது) மூளைகள் வாய்வழியே சிந்தும்படி, வெம் போர் - கொடியயுத்தத்தில், முடிப்பர் - (அவர்களை) அழித்திடுவார்கள்,' என - என்று, மொழிந்தான் - கூறியருளினான்; (எ - று.)

முன்னிரண்டடி, மருதநிலவருணனை. வாவி, கமுகு - வாபீ, க்ரமுகம் என்ற வடசொற்களின் திரிபுகள். கமுகம்பாளையில் வண்டு ஒலித்துஎழுதற்கு வாவியில் வாளை குதித்தெழுதல் காரண மாதலால், எழ என்னுஞ் செயவெனெச்சம் - இறந்தகாலம். நாளை - எதிர்காலங்குறிப்பதோ ரிடைச்சொல்; இனி விரைவில் என்றபடி. 'அவர்க்கு' என்றதிலுள்ள அகரம் - நெஞ்சறி சுட்டு; அன்றி, பிரசித்தியைக் காட்டுவதுமாம். மூளை-ஒருவகைநிணம். (கூச)

[கண்ணன் 'அரசுகோடாமை உலகவியல்பே' என்றல்.]

கூரு. விரைந்துபாய்பரிமன்னவரிதம்படமெலிவுற்
றிரந்துவேண்டினுங்கிளைஞருக்கொருபொருளீயார்
பரந்தபோரினிலெதிர்த்தவர்படப்படப்பகழி
துரந்தபோதவர்க்குதவுவர்சொன்னவையெல்லாம்.

(இ - ள்.) விரைந்து பாய் பரி மன்னவர் - துரிதப்பட்டுப் பாய்ந்து செல்லுகிற குதிரைகளையுடைய அரசர்கள்,—மெலிவு உற்று இதம்பட இரந்து வேண்டினும் - (உறவினர்) தளர்ச்சியடைந்து இனிமைபொருந்த (த்தம்மை) யாசித்துப் பிரார்த்தித்துக்கேட்டாலும், கிளைஞருக்கு - அவ்வுறவினர்க்கு, ஒரு பொருள் ஈயார் - சிறிதுபொருளையுங் கொடுக்கமாட்டார்கள்; அவர் - அவ்வுறவினர்களே, எதிர்த்து - (தம்மை) எதிரிட்டு, பரந்த போரினில் - மிக்க யுத்தத்திலே, பட பட - (தம்மீது) மேன்மேற்படும்படி, பகழி - அம்புகளை, துரந்தபோது - பிரயோகித்தபொழுது, அவர்க்கு-அவர்களுக்கு, சொன்னவை எல்லாம் - (அவர்கள்) சொன்ன பொருள்களையெல்லாம், உதவுவர் - கொடுத்திடுவார்கள்; (எ - று.)—இதுவும், அடுத்தகவியும் - ஒரு தொடர்.

இது - உலகத்திற் பெரும்பான்மையான இயற்கையை மன்னவர்மேல்-ஏற்றிக்கூறியது. உறவினர்கள் இரந்துகேட்டால் கொடுப்பதில்லை; அவர்கள் தங்கட்கு அம்புகளால் **இரணங்கொடுத்தால் கேட்டவை கொடுப்பார்கள்** என்ற இக்கருத்தில் **மாற்றுநிலையணி** காண்க. "பெற்றார் பிறந்தார் பெருநாட்டார் பேருலகில், உற்றாருகந்தாரென வேண்டார்—மற்றோர், இரணங் கொடுத்தாலிடுவ ரிடாரே, சரணங்கொடுத்தாலுந் தாம்" என்ற செய்யுளும் இக்கருத்துக் கொண்டதே. படப்பட - அடுக்கு, இடைவிடாமைப்பொருளது. எதிர்த்தவர் படப்பட - எதிர்த்தவர்கள் மிகுதியாக அழியும்படி யென்றுமாம். இனி, எதிர்த்தவர் துரந்தபோது என இயைத்து உரைத்தலுமாம். (கூரு)

[கண்ணபிரான் கண்வளர்தல்.]

கூசு. என்று பாரினியற்கையும் விதுரனுக்கியம்பி
வென்றுபோர்கெழுநேமியான் விடைகொடுத்தருளிக்
குன்றுபோற் புயக்காவலர் கொடுந்துடிகறங்க
மன்றலுண் மலர்ப்பாயலின்மீது கண்வளர்ந்தான்.

(இ - ள்.) என்று பாரினில் இயற்கையும் விதுரனுக்கு இயம்பி - என்று இவ்வாறு உலகத்திலுள்ள இயல்பையும் விதுரனுக்குக் கூறி,—போர்வென்று கெழு நேமியான் - போரில் வெற்றிகொண்டு விளங்குகிற சக்கராயுதத்தையுடையவனான கண்ணபிரான்,—விடை கொடுத்து அருளி - (அவ்விதுரனுக்குச்) செலவு கொடுத்தனுப்பிவிட்டு,—குன்று போல் புயம் காவலர் கொடுந் துடிகறங்க - மலைகள்போன்ற தோள்களையுடைய காவலாளர்கள் கொடிய (ஒலியையுடைய) துடியென்னும் வாத்தியத்தை ஒலிக்க, மன்றல் நாள் மலர் பாயலின்மீது கண்வளர்ந்தான் - பரிமளத்தையுடைய அன்றுமலர்ந்த மலர்களைக் கொண்டு பரப்பப்பட்ட படுக்கையின்மேற் பள்ளிகொண்டருளினான்; (எ - று.)

உம் - எச்சம். மூன்றாமடியிற் கூறியது, இரவில் துயில்கொள்ள வேண்டிய பொழுது வந்ததைக் குறித்தற்கு அடையாளமாக வாத்தியம் வாசிக்கப்

படுதலே. முற்காலத்தில் அரண்மனைகளில் அவ்வக்காலங்கள் வந்தமையைஅரசர்கள் அறியுமாறு வாத்தியமுழக்கத்தால் அறிவித்தல், மரபு. கொடுந்துடி - கடூரமான [மிக்க] தொனியையுடைய துடி யென்க; இனி, கண்ணபிரானிருக்குமிடத்தில் ஒலிப்பதால், பாண்டவதூதனாகவந்த அப்பிரானிடத்தும் பகைமைகொண்டுள்ள துரியோதனாதியர்க்குக் கொடிய துடி யென்றலும் ஒன்று; ஒலியின் தன்மையை வாத்தியத்தின் மேலேற்றிக் கூறிய உபசார வழக்கு: இனி, வளைந்த துடி யென்பாருமுளர். மன்றல் - வாசனை. நாள் மலர் - புதியமலர். மலர்ப்பாயல் - புஷ்பசயநம்; இது, விதுரன் கண்ணபிரானுக்காக அமைத்ததென்க. கண்வளர்த்தல் - ஒருசொல். (கூசு)

[இனி - இராத்திரிகால வருணனை.]

கூஎ. குளிருமாமதிமுகத் தொளிர் குமுதவாய்மலர்த்தித்
தளவவாணகை பரப்பிவண்சததள மலர்க்கை
யளவிலேகுவித்தளி யொடுமகன்றிலாமையினாற்
களிகொடோள் விலைக்கணிகையைப் போன்றதக்கங்குல்.

(இ - ள்.) குளிரும் மா மதி முகத்து ஒளிர் குமுதம் வாய் மலர்த்தி - குளிர்ச்சியாகவுள்ள பெரிய பூர்ணசந்திரன் போன்ற தனது முகத்திலே விளங்குகிற செவ்வாம்பல்மலர்போன்ற வாயைத் திறந்து [குளிர்ந்த பெரிய சந்திரமண்டலத்தினெதிரிலே விளங்குகிற ஆம்பலரும்புகளின் நுனியை மலரச்செய்து], தளவம் வாள் நகை பரப்பி-முல்லையரும்புபோன்ற பிரகாசமான பற்களினொளியைப் புன்சிரிப்பினாற்பரவச்செய்து [முல்லைமலர்களின் ஒள்ளிய விளக்கத்தை வெளித்தோற்றி,] வள் சததளம் மலர் கை அளவிலே குவித்து அளியொடும் அகன்றிலாமையினால்-அழகிய தாமரைமலர்போன்ற (தன்) கையை(ப் பொருள்வந்த) அளவிலே குவியச்செய்து (வெளித்தோற்றத்துக்கு) அன்போடு நீங்காமையால் [அழகிய தாமரைமலரினிடத்தை (வண்டுகள் வந்துசேர்ந்த) அளவிலே குவியச்செய்து அவ்வண்டுகளோடும் நீங்காமையால்], அ கங்குல் - இவ்விராத்திரி, களி கொள் தோள் விலை கணிகையை -(பொருள்கொடுப்பவர் பலருந் தழுவிக்) களிப்புக்கொள்ளுதற்கிடமான தோள்களையுடைய வேசையை, போன்றது - ஒத்தது; (எ - று.)

இப்பாட்டு - **சிலேடையுவமையணி.** இதில், முதல் மூன்றடி - விலைமகளுக்கும், இரவுக்கும் சிலேடையாக இருபொருள் பட்டது. அளி - அன்பும் வண்டு மாதலை "வண்டின்பெயரு மதுவுங்கொடையும், அன்புங் கூறும்அளி யென் கிளவி" என்ற திவாகரத்தாலும் அறிக. அளி-அன்பைக்குறிக்கையில் தமிழும், வண்டைக்குறிக்கையில் ஸம்ஸ்கிருதமுமாம். தனது முகமண்டலத்திலுள்ள அதரத்தி னழகை வெளிக்காட்டி மினுக்குதலும், வாய்மலரைத் திறந்து பல்லினழகுதோன்றப் புன்சிரிப்புச்செய்தலும், சமயம்பார்த்துக் கை நீட்டிப் பணம்பறித்தலும், மனத்திற்சிறிதும் அன்பில்லாதிருந்தும் பொருள் காரணமாக வெளியில் அன்பை மிகுதியாகக்காட்டுதலும் ஆகிய வேசைய

ரியல்புகளும்; சந்திரனுதித்தமாத்திரத்தில் ஆம்பல் மலர்தலும், முல்லைமலர் விளங்குதலும், தன்னில்மொய்த்த வண்டோடு தாமரைகுவிதலும் ஆகிய இரவின் இயல்புகளும் இதில் விளங்கும். வேசைக்கு ஆகும்பொழுது, அளியொடும் அகன்றிலாமையினால் என்பதற்கு - அன்பினுடன் பரவாமையால் என உரைப்பினும் பொருந்தும். வடமொழியிற் பெண்பாற்சொல்லும் பலர்க்கும் பொதுவுமாகிய இரவைப் பொதுமகளாக வருணித்தல் மிகப் பொருந்துமாறு காண்க. குமுதம், தளவம் - அவற்றின் மலர்களுக்கு முதலாகுபெயர். குமுதம் - வடசொல். வாள் என்பது - ஒளியையுணர்த்தும்பொழுது, உரிச்சொல்லாம்; 'வாளொளியாகும்' என்பது தொல்காப்பியம். சததளம் என்பதற்கு - நூறு [மிகப்பல] இதழ்களை யுடைய தென்றும், கணிகா என்பதற்கு - (செல்வத்தையே எப்பொழுதும் விரும்பி) எண்ணுபவளென்றும் காரணப்பொருள். இவை - வடசொற்கள். விலைக்கணிகை - தனது இன்பத்தைப் பொருளுக்கு விற்றலையுடைய கணிகை. வேசைக்கு ஆம்பொழுது, சததளமலர்க்கை அளவிலே குவித்து என்பதற்கு-வருபவர் அளவிற்கேற்பத் தனது கையைக் கூப்பி யுபசரித்து என்றலு மொன்று. சததளம் - நூறாகிய இதழை யுடையதெனப் பண்புத்தொகையன்மொழி. (கஎ)

[இருள்நீங்கிக் கீழ்வானம் வெளுக்கச் சூரியகிரணங்கள் வெளித்
தோன்றுதல்.]

கூஅ. அளைந்தவாரிருட்கடல்பொறாதொருபுடையண்டம்
பிளந்ததாமெனக்கரும்படாம்பீறியதென்ன
வளைந்தவேழ்கடல்வற்றமேல்வடவையின்முகத்தீக்
கிளர்ந்ததாமெனக்கிளர்ந்தனவிரவியின்கிரணம்.

(இ - ள்.) அளைந்த - (எங்கும்) பரவிநிறைந்த, ஆர் இருள் - போக்குதற்கு அரிய இருட்கூட்டமாகிய, கடல் - கடல்வெள்ளத்தை, பொறாது - பொறுக்கமாட்டாமல், அண்டம் - இவ்வண்டகோளம், ஒரு புடை - ஒரு பக்கத்தில் [கீழ்த்திசையில் என்றபடி]; பிளந்தது ஆம் என-பிளந்ததுபோலுமென்று சொல்லவும்,—கரும் படாம் பீறியது என்ன-கருநிறமுடையதொரு பெருஞ்சீலை (ஒருபக்கத்திற்) கிழிந்தது போலுமென்று சொல்லவும்,— வளைந்த ஏழ் கடல் வற்ற - (உலகத்தைச்) சூழ்ந்துள்ள ஏழுகடல்களும் வற்றும்படி, வடவையின் முகம் தீ - படபாமுகாக்கினி, மேல் கிளர்ந்தது ஆம் என - மேலே எழுந்ததுபோலு மென்று சொல்லவும், இரவியின் கிரணம் - சூரியனது கிரணங்கள், கிளர்ந்தன - வெளிவிளங்கின; (எ - று.)

பின்மாலைவேளையில் கன்னியிருள் மிக்கிருக்கையில் திடுக்கென்று கீழ்வானம் வெள்ளென்னச் செஞ்சுடர்ஞாயிற்றின் கிரணங்களிற் சிலமுன்னர்த் தோன்றுதலை இங்ஙனம் வருணித்தார்; தற்குறிப்பேற்றவணி. முன்னிரண்டடிகள் - இருள்நீங்கக் கீழ்வானம் வெளுத்ததையும், பின்னிரண்டடிகள் - சூரியனுதிப்பதற்கு முன்னமே சூரியகிரணங்களிற் சில தோன்றுவதையும் கூறியன. படாம் - படமென்னும் வடசொல்லின் திரிபு. வடவை - படபா

என்னும் வடமொழியின் சிதைவு; பெண்குதிரையென்று பொருள். கடலி னிடையிலே ஒரு பெண்குதிரையின் முகத்தில் நெருப்பு உள்ளதென்றும், அது மழை முதலியவற்றால் வருகிற நீரினாற் கடல் பொங்காதபடி அந்நீரை உறிஞ்சுவதென்றும், யுகாந்தகாலத்தில் அது அங்குநின்று எழுந்து உலகங் களை யெரித்து ஒழிப்பதென்றும் நூற்கொள்கை. அண்டம்-உலகவுருண்டை. ஆர் இருள் - நிறைந்த இருளுமாம். சூரியனுடைய பலகிரணங்கள் வெளித் தோன்றுமாதலால், 'கிளர்ந்தன' எனப் பன்மையாற் கூறினார். 'இரவியின் கிரணம் கிளர்ந்தன' என்பதற்கு - அருணோதயமாயிற்று எனக் கருத்துக் கூறலாம். (கூஅ)

[சூரியோதய வருணனை.]

கூகூ. இகலும்வாளரவுயர்த்தவனிருந்ததொல்பதியி
லகிலநாயகனொருதனிநடந்தவாறறிந்து
மகரவாரிதியகன்றுமாமருங்குறவணைந்த
திகிரிபோலவந்தெழுந்தனனிரவிகீழ்த்திசையில்.

(இ - ள்.) இகலும்-பகைக்குந் தன்மையுள்ள, வாள் அரவு உயர்த்தவன்- கொடிய பாம்புக்கொடியை உயரவெடுத்தவனாகிய துரியோதனன், இருந்த - அரசுவீற்றிருக்கப்பெற்ற, தொல் பதியில் - பழமையான அத்தினாபுரியிலே, அகிலம் நாயகன் - எல்லாப்பொருள்கட்குந் தலைவனாகிய திருமால், ஒரு தனி நடந்த ஆறு - ஒருதுணையுமில்லாமல் தனியனாய்ச்சென்று சேர்ந்த விதத்தை, அறிந்து—, மகரம் வாரிதி அகன்று மா மருங்கு உற அணைந்த - சுறாமீன் களையுடைய கடலினின்று நீங்கி (அக்கண்ணபிரானது) சிறந்த பக்கத்தில் வந்து சேர்தற்குச் சமீபித்த, திகிரி போல - (அக்கடவுளது சுதரிசனமென் னுஞ்) சக்ராயுதம்போல, இரவி - சூரியன், கீழ் திசையில் வந்து எழுந் தனன் - கிழக்குத்திக்கில் வந்து உதித்தான்; (எ - று.)

சூரியன் உதிப்பதற்குச் சிறிதுமுன்னமே அவனது கிரணங்களிற் சில வெளித்தோன்றுவதை முற்செய்யுளாற் கூறி, இச்செய்யுளாற் சூரியனே உதயமாயினமையைக் கூறுகிறார். திருமாலினது சக்கரத்தின் அம்சமான சூரியனுக்கு அச்சக்கரத்தை உவமைகூறி வருணித்தல், மிகப்பொருந்தும்; "செஞ்சுடரோன், திருமால் திருக்கைத் திருச்சக்கர மொக்கும்" என்றார் ஆழ்வாரும். அன்றியும், எங்கும் உபமேயத்தினும் உபமானம் சிறந்திருக்க வேண்டுமென்கிற அலங்கார நூலார் கொள்கையின்படி, இங்கு, கோடி சூரிய பிரகாசமான திகிரி இரவிக்கு உவமையாதற்கு ஏற்குமாறு காண்க. ("நென் னலங்கையிற்கொண்ட தென்னையே நேமியாக வந்நீலமேனியா, னின்ன மும்பொரத் தேடு மாகவத்தினின்றுமென்றுகொண் டெண்ணியேகொலோ, தன்னெடுந்தனிச்சயிலமும் பொலந் தபனியத்தடஞ் சயிலமாகவே, மின் னெடுஞ்செழுங்கதிர் பரப்பினன் வெய்யவேழ்பரித்தேர்விபாகரன்" என

மேல் வீட்டுமபருவத்தில் சூரியோதய வருணனை கூறுவதையும் அறிக.) எம்பெருமானுக்குப் பகையாகுமவரை உடனே அழித்தற்குச் சமயத்தை எதிர்நோக்கிக் காத்திருக்கிற சக்கரம், அத்திருமால் கிருஷ்ணாவதாரத்தில் பகைவனான துரியோதனனது ஊர்க்குத் தனியேசென்றதை அறிந்து முன்ஜாக்கிரதையாக ஓடிவந்து அவனருகிற் சேர இருந்தாற்போன்றது, சூரியமண்டலம் எனக் குறித்தார்; இதுவும் - **தற்குறிப்பேற்றவணியே.**

ஒருதனி - தன்னந்தனியென்பதுபோலத் தனிமைச்சிறப்பை யுணர்த்தும் ஒருபொருட்பன்மொழி. தமையன்தம்பிமாராயினும் புத்திரபவுத்திராதியராயினும், பாண்டவராயினும் உடனில்லாமலென்றபடி; கீழ் எடுஆங் கவியினும் இங்ஙனமே கொள்க. சுறாமீன் கடலில்மாத்திரமே வாழ்தல் பற்றி, 'மகரவாரிதி' என அது கடலுக்கு அடைமொழியாக்கப்பட்டது: இதனை 'மகராலயம்' என்னுங் கடலின் வடமொழிப்பெயராலும் அறிக. மாமருங்கு என்பதில், வலப்பக்கமென்ற கருத்தும் அடங்கும். ("அரியதானவர்க்கடிந்த வைம்படையும் புடைதயங்க .....பாற்கடலுட் பருமணிச்சூட், டாயிரவாய்ப்பாம்பணைமே லறிதுயிலினினிதமர்ந்தோய்" என்றபடி) திருமால் திருப்பாற்கடலில் பஞ்சாயுதங்களும் புடைசூழ்ந்து காப்பப் பள்ளிகொள்ளுதலால், அப்பாற்கடலைவிட்டு இங்குத் திருவவதரித்தபோது சக்கரமும் வேண்டியசமயத்தில் உதவுமாறு அக்கடலைவிட்டு அகன்றுவந்த தென்னுங் கருத்துப்பட 'மகரவாரிதியகன்று' என்றார். (௯௯)

வேறு.

[இதுமுதல் நான்குகவிகள் - அன்றைக்குத் துரியோதனன் கோலுமண்டபத்தில் அரசுவீற்றிருந்தற்சிறப்புக் கூறப்படுகின்றது.]

௧00. சோதிவானநதிமைந்தனும்பழைபசுருதியாலுபர்துரோணனு
மாதியாகவுயிரினும்வியப்புறவடுத்தமன்னவரநேகரு
நீதியாறுவகையைந்து பத்தொடறு பத்தொராயிரவர்நிருபருந்
தீதிலாததிறலக்குரோணிபதினொன்று பெற்றமிகுசேனையும்.

இது முதல் ஐந்துகவிகள்-குளகம்.

(இ - ள்.) சோதி - ஒளியையுடைய, வானம் நதி மைந்தனும் - ஆகாயத்திலுள்ள கங்காநதியினது குமாரனான வீடுமனும், பழைய சுருதியால் உபர் - அநாதியான வேதங்களை யறிதலாற் சிறந்த, துரோணனும்—, ஆதி ஆக - முதலாக, உயிரினும் வியப்புஉற - (துரியோதனனுக்குத் தன்) உயிரினும் (சிறந்தவரென்று) அதிசயிக்கும்படி, அடுத்த-நெருங்கியுள்ள, மன்னவர் அநேகரும் - அரசர்கள் பலரும், நீதி - முறைமையையுடைய, ஆறு வகை ஐந்து பத்தொடு அறுபத்தொராயிரவர் நிருபரும் - மூன்றுலட்சத்து அறுபத்தோராயிரம் அரசர்களும், தீது இலாத திறல் - குற்றமில்லாத வலிமையையுடைய, அக்குரோணி பதினொன்று பெற்ற மிகு சேனையும் - பதினொரு

அக்ஷௌகினி யென்னுந் தொகையைப் பெற்ற மிகுந்த சேனைகளும்; (எ - று.)—'வந்து சூழ' என மேற்கவியில் தொடரும்.

சோதி - க்ஷத்திரிய தேஜசு; "உறங்குமாயினு மன்னவன் தன்னொளி, கறங்கு தெண்டிரை வையகங் காக்குமால்" எனக் கூறியபடி தாம் உறங்கு கையிலும் உலகத்தைக் காக்கின்ற அரசரது தெய்வத்தன்மையோடு கூடிய ஒளி யென்க; இனி, புகழ் என்றுங் கொள்ளலாம். ஜ்யோதிஸ் - வடசொல். வேதம் - பிறநூல்கள் போல ஒருவராற் செய்யப்படாமல் கடவுளால் வெளி யிடப்படுதல் மாத்திரமாய்க் கடவுளைப்போலவே நித்தியமாய் என்றும் ஒரு படிப்பட இருத்தலால், 'பழையசுருதி' எனப்பட்டது. உயிரினும் வியப்புற - ஒவ்வொருபிராணிக்கும் தன்தன் உயிரினிடத்தில் எவ்வளவு அன்பு இருக் குமோ அதனினும் அதிகமாகத் துரியோதனனுக்கும் இவ்வரசர்களுக்கும் ஒருவர்க்கொருவர் அன்பு உள்ள தென்க. ஆறுவகையைந்துபத்தொடாறு பத்தொராயிரவர்—ஐந்துபத்து - ஐந்தாகிய பத்து என ஐம்பது: ஆறுவகை யைந்துபத்து - ஆறினாற்பெருக்கப்பட்ட ஐம்பது என முந்நூறு; முந்நூறா யிரவரும், அறுபத்தொராயிரவரும் எனத் தனித்தனி இயைக்கவே, மூன்று நூறாயிரத்து அறுபத்தொரு ஆயிர மென்னுந் தொகையை யுடையராயிற்று. இனி, நீதியாறுவகை - அறுவகை முறைமைகளையுடைய, ஐந்துபத்தொடு அறுபத்தொராயிரவர் - ஐம்பது ஆயிரத்தோடு அறுபத்தொரு ஆயிரங் கூடிய லட்சத்துப்பதினோராயிரம் பேர் என்று உரைப்பாரு முளர். மூன்றாமடி யின் கருத்து - மிகப்பல ரென்பதை. ஆறுவகை நீதி - ஓதல், வேட்டல், ஈதல், உலகோம்பல், படைபயிற்றல், பொருதல் என்றும் அரசரறுதொழி லென்றேனும்; அறநிலையறம், மறநிலையறம், அறநிலைப்பொருள், மறநிலைப் பொருள், அறநிலையின்பம், மறநிலையின்பம் என்னும் அரசிய லாறென்றே னும்; அமைச்சு, நாடு, அரண், பொருள், படை, நட்பு என்னும் ஆறு அங்க மென்றேனும் கொள்க. திறலுக்குத் தீது - தோல்வி. அநேகர் - ஒன்றல் லாதவர்; எனவே, பலர்: ந + ஏக எனப் பிரிந்து புணரும். அக்குரோணி - அக்ஷௌஹிணி என்னும் வடசொல்லின் சிதைவு; அது - தேர் இருபத்தோ ராயிரத்தெண்ணூற்றெழுபது, யானை-இருபத்தோராயிரத்தெண்ணூற்றெழு பது, குதிரை - அறுபத்தையாயிரத் தறுநூற்றுப்பத்து, காலாள் - லக்ஷத் தொன்பதினாயிரத்துமுந்நூற்றைம்பது; ஆக, இரண்டு லக்ஷத்துப் பதினெண் ணாயிரத்தெழுநூறு கொண்டது.

இதுமுதல் நாற்பத்தொருகவிகள் - பெரும்பாலும் ஒன்று மூன்று ஐந் தாஞ் சீர்கள் மாச்சீர்களும், இரண்டு நான்கு ஆறுஞ் சீர்கள் விளங்காய்ச் சீர் களும், ஏழாவது விளச்சீரு மாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட எழுசீர் ஆசிரியவிருத்தங்கள். (௧௦௦)

௧0௧. தொக்கவெண்கவரி யாலவட்டநிரைசொட்டை வாள்பரி சைதுகிலுடன், கைக்களாசியிவைகொண் டுலாவிவரு கன்னிமங்கை

யர்களனைவரு, மிக்கவேதியர்கள் வல்லபல்கலை விதத்திலுள்ளவர்கள் யாவருந், தக்கதம்பியரும்வந்துசூழவுயர்தரணிமேனிருபர்தம்பிரான்.

(இ - ள்.) தொக்க - (கற்றையாக) அடர்ந்துள்ள, வெள் கவரி - வெண்ணிறமான சாமரங்களும், ஆலவட்டம் நிரை - ஆலவட்டங்களின் வரிசைகளும், கொட்டை - வளைதடிகளும், வாள் - வாளாயுதங்களும், பரிசை - கேடகங்களும், துகிலுடன்-விருதுக்கொடிச்சீலைகளும், கை களாசி - கையிற் கொள்ளுதற்கு உரிய படிக்கங்களும், இவை - (என்னும்) இவற்றை, கொண்டு - கைகளில் எடுத்துக்கொண்டு, உலாவி வரு - ஒழுங்காக நடந்து வருகிற, கன்னி மங்கையர்கள் அனைவரும் - மணம்பெறாத இளம்பெண்கள் பலரும், மிக்க வேதியர்கள் - மிகுந்த வேதம்வல்ல அந்தணர்களும், வல்லபல் கலை விதத்தில் உள்ளவர்கள் - தாம்தாம் வல்ல அநேக வகையான சாஸ்திரங்களின் பகுப்புக்களில் தங்கியுள்ளவர்களும், யாவரும் - மற்றும் எல்லோரும், தக்க தம்பியரும் - (தனக்குத்) தகுந்த தம்பிமார்களும், வந்து சூழ - வந்து தன்னைச்சுற்றிலுமிருக்க, உயர் தரணிமேல் நிருபர்தம் பிரான் - சிறந்த பூமியிலுள்ள அரசர்களுக்கெல்லாந் தலைவனான துரியோதனன்,—(எ - று.)— 'வாசவன்கோலெனவைகினான்' என அடுத்தகவிக்கு, அடுத்தகவியோடு இயையும்.

ஆலவட்டம் - கால்செய்வட்ட மென்பர்; வட்டவடிவமான ஒருவகைப் பெருவிசிறி. பரிசை - தன்மேற் பிரயோகிக்கப்படும் ஆயுதங்களைத் தடுத்தற்குப் பிடிக்கும் ஒருகருவி. மங்களகரமாகச் சிலவஸ்திரத்தைச் சுருக்கிப் பிடிக்கும் மரபும் உண்டு. களாசி - தாம்பூலம் முதலியவை ஏந்தும் ஒருவகைப் பாத்திரம். கைக்களாசி - சிறுகளாசியுமாம். தம்பிமார்களும் தமையன் போலவே கொடுமையிற் சிறந்தவ ராதலால், 'தக்க தம்பியர்' என்றது. (௧௦௧)

௧௦௨. நிரைகதிர்க்கனகநீள் சுவர்ப்பவளவுத் திரத்திடை நிரைத்தவொண், பருமணிக்கிரணபற்பராக வயிரத் துலாமிசை பரப்பிவெண், டரளவர்க்க வயிடூரியப்புதிய கோமளப் பலகைதைத் துமா, மரகதத்தி னொருகோடி தூணிரை யமைத்தமண்டப மருங்கரோ.

(இ - ள்.) நிரை - தொகுதியான, கதிர் - ஒளியையுடைய, கனகம் - பொன்னினாற்செய்யப்பட்ட, நீள் சுவர் - நீண்ட சுவர்களின் மேல், பவளம் உத்திரத்து இடை - பவழத்தாற்செய்யப்பட்ட உத்திரங்களுக்கு இடையிடையிலே, நிரைத்த - ஒழுங்காக அமைக்கப்பட்ட, ஒள் பரு மணி கிரணம் பற்பராகம் வயிரம் துலாம் - ஒளியுள்ள பருத்த மாணிக்கங்களாலும் ஒளியையுடைய பதுமராக மென்னும் இரத்தினங்களாலும் வயிரக்கற்களாலும் அமைந்த வரிச்சல்களை, மிசை பரப்பி - மேலே பரம்பவைத்து, வெள் தரளம் வர்க்கம் - வெண்மையான முதுக்களின் திரள்களாலும், வயிடூரியம் - வைடூரியமென்னும் இரத்தினங்களாலும் செய்யப்பட்ட, புதிய கோமளம்

பலகை - புதுமையான அழகிய பலகைகளை, தைத்து-பதித்து, மா மரகதத்தின் - சிறந்த மரகதரத்தினத்தா லாகிய, ஒரு கோடி தூண் - ஒருகோடி தூண்களை, நிரை அமைத்த - வரிசையாக நிறுத்தப்பட்டுள்ள, மண்டபம் மருங்கு - சபா மண்டபத்தினிடத்திலே,—(எ - று.)—'வைகினன்' என அடுத்தகவியோடு இயையும். அரோ - ஈற்றசை.

இங்ஙனம் பொன்னாலும் நவரத்தினங்களாலுமே அமைந்துள்ளது மண்டப மெனச் செல்வச்சிறப்பை வருணித்ததனால், **வீறுகோளணி.** துலாம் - இங்கு, உத்திரத்தின் உறுப்பு, நிரைத்த - அளவொத்து அமைந்த என்றபடி. வைடூர்யமென்னும் வடமொழி, முதற்போலிபெற்றது. பத்மராக மென்னும் வடசொல்லுக்கு - (செந்) தாமரை மலர்போலச் செந்நிறமுடைய தென்று பொருள். துலாம் - கைத்துண்டுமாம். (௧0௨)

௧0௩. முட்டநித்தில நிரைத்தபந்தரின நகைத்தசீரரிமுகத்த கால், வட்டமெத்தை கொடமைத்தபீடமிசை வாசவன் கொலென வைகினன், பட்டவர்த்தனரு மகுடவர்த்தனரும் வந்துசேவடி பணிந்தபி, னிட்டபொற்றவிசின் முறைமையா லினிதிருக்கவென் றவரை யேவியே.

(இ - ள்.) முட்ட - மிகநெருங்கும்படி, நித்திலம் நிரைத்த - முத்துக்களை ஒழுங்காகக் கோத்து அமைக்கப்பட்ட, பந்தரின் - பந்தலின்கீழ்,—நகைத்த சீர் அரி முகத்த கால் - சிரிக்கின்ற தன்மையையுடைய சிங்கத்தின் முகவடிவமாகச் சித்திரிக்கப்பட்ட கால்களையுடையதும், வட்டம் மெத்தை கொடு அமைத்த - வட்டவடிவமான மெத்தையைக்கொண்டு மேல் அமைத்து வைக்கப்பட்டதுமான, பீடம் மிசை - சிங்காதனத்தின்மீது, வாசவன்கொல் என-தேவேந்திரனோ வென்று (பார்ப்பவர்) கருதும்படி, வைகினன்-(வந்து) வீற்றிருந்து,—பட்டவர்த்தனரும் மகுடவர்த்தனரும் வந்து சேஅடி பணிந்தபின் - பட்டந்தரித்த அரசர்களும் மகுடந்தரித்த அரசர்களும் வந்து சிவந்த (தனது) பாதங்களை நமஸ்கரித்தபின்பு, இட்ட பொன் தவிசில் இனிது இருக்க என்று - அங்கு இடப்பட்டுள்ள பொன்மயமான ஆசனங்களில் இனிமையாக இருப்பீர்களாக வென்று, அவரை - அவ்வரசர்களை, முறைமையால் - (அவரவர்க்குரிய) முறைமைப்படி, ஏவி-கட்டளையிட்டு,—(எ-று.)—'கண்பரப்பி' என மேற்கவியோடு தொடரும்.

பந்தர் - பந்தல். இறுதிப்போலி. மெத்தை - மெத்தென்றிருப்பது. வாஸவன் - அஷ்டவசுக்களுக்குத் தலைவன்; அல்லது, எல்லாஐசுவரியமுமுடையவன். பட்டவர்த்தனர், மகுடவர்த்தனர் - அரசர்களின் பகுப்புக்கள். ஒருகோடி கிராமம் ஆள்பவன் - மகுடவர்த்தன னென்றும், அவனுக்குமேற்பட்டவன் - பட்டவர்த்தன னென்றுங் கூறுவர். கொல்-ஐயம். (௧0௩)

[கண்ணனை எதிர்கொள்ளக்கூடாதென்று துரியோதனன் அரசர்க்குக் கட்டளையிடுதல்.]

க0ச. காவின்மன்னவர்முகங்கடோறுமிருகண்பரப்பியமர்கருது வோ,ரேவலின் கண்வருதூதனு மிடையனின்றுநம்மவையிலெய்தினு, லோவலின்றியெதிர் சென்று கண்டுதொழு துறவுகூறிலினியுங்களூர், தீவலஞ்செயவடர்ப்பனென்று நனிசீறினுன் முறைமைமாறினுன்.

(இ - ள்.) முறைமை மாறினுன் - நீதிதவறினவனுன துரியோதனன், —காவல் மன்னவர் முகங்கள்தோறும் இரு கண் பரப்பி - (இராச்சியத்தை) ஆளுதற்றொழிலையுடைய அரசர்களது முகங்களிலெல்லாந் தன்து இரண்டு கண்களைப் பரவச்செய்து (அவர்களை நன்முகப் பார்த்து), 'அமர் கருதுவோர் ஏவலின்கண் வருதூதன் ஆம் இடையன் - (இராச்சியத்தைப் பெறும் பொருட்டுப்) போரைச் செய்யக் கருதுகின்ற பாண்டவர்களது கட்டளையினுல் வருகின்ற தூதனுகிய இடையர் சாதியனுன கண்ணன், இன்று - இன்றைக்கு, நம் அவையில் - நமது இந்தச்சபையில், எய்தினுல் - வந்தால், ஓவல் இன்றி எதிர் சென்று கண்டு தொழுது உறவு கூறில் - (நீங்கள் யாராயினும்) ஒழிதலில்லாமல் (அவனை) எதிர்கொண்டுபோய்ப் பார்த்து வணங்கி உறவு கொண்டாடுவீராகுல், இனி உங்கள் ஊர் தீ வலம் செய அடர்ப்பன் - அதன் பின் உங்களுடைய ஊர்களை நெருப்புச் சூழும்படி கொளுத்தி விடுவேன்', என்று—, நனி சீறினுன் - மிகக் கோபமாகக் கூறினுன்; (எ - று.)

இராசதருமம் சிறிதுமில்லாதகொடுங்கோல் மன்னனுதலின், இங்ஙனங் கூறினுன் என்பார், 'சீறினுன் முறைமை மாறினுன்' என்முர். 'உறவுகூறில் என்ற பாடத்துக்கு - உறவுமுறைமைக்குரிய உபசாரவார்த்தைகளைச் சொன்னுல் என்றபடி. ஓவல் இன்றி - சும்மா இராமலென்றவாறு. ஓவல் - தொழிற்பெயர்; நீங்குதலென்று பொருள். ஓவு - பகுதி: இதனை ஒருவு என்பதன் மரூஉ என்பர். இடையர்மனையில் வளர்ந்ததுமாத்திரத்தைக் கொண்டு, இடையனென இகழ்ந்தான். இங்ஙனம், பாண்டவர்மேலுள்ள கோபம், அவர் தூதனுன கண்ணபிரான்மேற் சென்றது. (க0ச)

[கண்ணபிரான் துரியோதனனது சபையில் எழுந்தருளுதல்.]

க0ரு. இந்தவண்ணமுரை செய்துமன்னருமிராசராசனுமிருக்கவே, தந்தவண்ணனுடன்வந்தவண்ணலொளிதங்குகண்டுயிலுணர்ந்தபின், கந்தவண்ணமலர்கொண்டு கைதொழுதுகாலையிற் பலகடன்கழித், திந்தவண்ணமுனிருந்த பேரவையிலேயினுனிசை கொள்வேயினுன்.

(இ - ள்.) இந்த வண்ணம் - இவ்வாறு, உரை செய்து - கூறி, இராசராசனும் - துரியோதனனும், மன்னரும்-(மற்றை) அரசர்கள் பலரும், இருக்கவே - (சபையில்) வீற்றிருக்கையிலே,—இசை கொள் வேயினுன் - சப்த

சுரங்களையுமுடைய புள்ளாங்குழலை (இளமையில் பசுமேய்க்கையில்) ஊதின வனாகிய, தந்தவண்ணனுடன் வந்த அண்ணல் - யானைத்தந்தம்போல வெளுப்பான திருமேனிநிறத்தையுடைய பலராமனுடன் பிறந்த பெருமைக்குணமுடைய கண்ணன், ஒளிதங்கு கண் துயில் உணர்ந்த பின்-(விதுரன்மனையில்) சூரியன் சந்திரனென்னும் இருசுடரின் வடிவமாகப் பொருந்திய தனதுகண்கள் உறங்குதலொழிந்து எழுந்தபின்பு, கந்தம் வண்ணம் மலர்கொண்டு கை தொழுது காலையில் பல கடன் கழித்து - பரிமளத்தையும் அழகையுமுடைய பூக்களைக் கையிலேந்திச் (சூரியபகவானைக்) கைகூப்பிவணங்கி (இங்ஙனம்) உதயகாலத்திற் செய்தற்குஉரிய பலகடமைகளையுஞ் செய்துமுடித்து, இந்த வண்ணம் முன் இருந்தபேர் அவையில் ஏயினான் - இப்படி முன்னமே (துரியோதனனோடியர் கூடி) யிருந்த பெரிய சபையில் எழுந்தருளினான்; (எ - று.)

அண்ணல் - ஆண்பாற்சிறப்புப்பெயர்; பண்பாகுபெயரென்றுங் கூறுவர். பலராமன் வெண்மையான திருமேனி நிறமுடையவனாதலின், 'தந்தவண்ணன்' எனப்பட்டான். திருமாலுக்குச் சூரியன் வலத்திருக்கண்ணும், சந்திரன் - இடத்திருக்கண்ணு மாதலின், 'ஒளிதங்குகண்' என்றார். பலகடன் - சந்தியாவந்தனம் முதலிய நித்திய வைதிகச் சடங்குகள். வேய் - மூங்கிலினாலாகிய குழலுக்குக் கருவியாகுபெயர். இசைப்பது, இசை. இசைத்தல் - பாடுதல். வந்த - பிறந்த; கூடவந்த வென்றன்று. (௧௦௫)

[வீடுமன்முதலியோர் எதிர்கொண்டு சென்றுவணங்க, கண்ணபிரான் சபையிற் சென்று ஆசனத்தில் இருந்தல்.]

௧௦௬. துன்னுகங்கைமகனுந் துரோணனொடு சுதனுநீதிபுனைவிதுரனு, மன்னர்மன்னனை யொழிந்தமன்னவரும் வந்துசேவடி வணங்கினர், கன்னனுந்தலை கவிழ்ந்திருந்தனனழன்றுளஞ் சகுனிகருகினான், முன்னநின்றவர்களிட்டபீடமிசை மொய்துழாய்முகிலுமெய்தினான்.

(இ - ள்.) (அப்பொழுது),—துன்னு - (அங்கே) பொருந்தியிருந்த, கங்கைமகனும்-வீடுமனும், துரோணனொடு சுதனும் - துரோணாசாரியனும்அவன் மகனான அசுவத்தாமனும், நீதி புனை விதுரனும் - நியாயத்தையே (தனக்கு ஆபரணமாகக்) கொண்டவிதுரனும், மன்னர் மன்னனை ஒழிந்த மன்னவரும்- துரியோதனனை யொழிந்த மற்றையரசர்களெல்லோரும், வந்து சே அடி வணங்கினர் - அருகில்வந்து சிவந்த (கண்ணனது) திருவடிகளை வணங்கினார்கள்; கன்னனும் - கர்ணனோவெனில், தலை கவிழ்ந்து இருந்தனன் - (ஒன்றுந் தோன்றாது) தலையிறங்கி உட்கார்ந்திருந்தான்; சகுனி-சகுனியோ, அழன்று உளம் கருகினான் - (தமது ஏற்பாட்டின்படியன்றி எல்லோரும் கண்ணனைக் கௌரவித்ததைப்பார்த்துப் பொறாது) மனம்கொதித்து வெதும்பினான்; (அங்ஙனமிருக்க)—மொய்துழாய் முகிலும் - நெருங்கின திருத்துழாய்மாலையையுடைய காளமேகம்போன்ற கண்ணனும், முன்னம் நின்றவர்கள் இட்டபீடம் மிசை எய்தினான் - முன்னிடத்துநின்றவர்கள் கொண்டு வந்து சமர்ப்பித்த ஆசனத்தின்மீது எழுந்தருளியிருந்தான்; (எ - று.)

இப்பாட்டில் விதுரனுக்குக்கொடுத்த அடைமொழியைக் கவனிக்க. துரியோதனனது கருத்துக்கு மாறுபாடாக எழுந்து உபசரிக்கவும், தன் மனச்சாட்சிக்கு மாறுபாடாக எழுந்து உபசரியாதிருக்கவும் மாட்டாது, கண்ணன் தலை கவிழ்ந்திருந்தான்; அன்றிக்கே, தனது உயிர்த்தோழனது கட்டளை சிறிதும் பயன்படாததை நோக்கி நாணித் தலைகவிழ்ந்தானென்றுங்கொள்க. கண்ணனைக் கண்டமாத்திரத்தில் யாவரும் தம்வசமின்றிப் பரவசப்பட்டு எழுந்து விட்டதனால், துரியோதனனது கட்டளை சிறிதுஞ்செல்லாது பறந்தது.விநாசகாலம் சமீபித்ததனால் ஊழ்வினை பற்றித் துரியோதனன் முதலிய சிலர் மனம்நெகிழவில்லை. நின்றவர்கள் என்ற பன்மை - ஒருவர் முன் ஒருவராய்ப் பலர் விரைந்து ஓடிவந்து அன்போடு பீடமிடலுற்றனரென்பதை விளக்கும். துரியோதனனது அக்கிரமங்களுக்கெல்லாம் சகுனிமூலமாதலால், அவன் அழன்று உளங்கருகினான். சகுனி உளங்கருகினான் - சினைவினை முதல் கொண்டது. (கoசு)

[துரியோதனன், கண்ணன் தனது அரண்மனையிலிறங்காமைக்குக் காரணம் வினவுதல்.]

கoஎ. முன்னகங்குடை கவித்தகாளமுகின் முன்னிருந்தபின் முகங்கொடா, தென்னகந்தனையொழித்து நென்னலிடை யிந்தமா நகரிலெய்தியும், பொன்னகங்கொள் புயவிதுரனில்லிடைபுகுந்த தென்கொலிதுபுகலெனாப், பன்னகந்தனையுயர்த்த கோவுமுரைபகர மாலுமெதிர் பகருவான்.

(இ - ள்.) முன் - முன்னே [இளமையில் இந்திரன் பெருமழைபொழிவித்தபொழுதில் என்றபடி], நகம் - கோவர்த்தனமலையை, குடை கவித்த - குடையாக எடுத்துப்பிடித்த, காள முகில் - கரியமேகத்தையொத்த கண்ணபிரான், முன் இருந்தபின் - முன்னே வீற்றிருந்தபின்பு, பன்னகந்தனை உயர்த்த கோவும் - பாம்புக்கொடியை உயரஎடுத்த துரியோதனராசனும், முகம் கொடாது - லட்சியஞ் செய்யாமல், 'நென்னலிடை-நேற்றைப்பொழுதிலே, இந்த மா நகரில் எய்தியும் - இந்தப் பெரியபட்டணத்தில் (நீ) வந்து சேர்ந்தும், என் அகந்தனை ஒழித்து - எனது வீட்டிற்கு வருதலை நீக்கி, பொன் அகம் கொள் புயம் விதுரன் இல்லிடை - பொன்னாபரணங்களைத் தன்னிடத்தே கொண்ட தோள்களையுடைய விதுரனதுவீட்டில், புகுந்தது - (நீ) நுழைந்தது, என்கொல் - என்னகாரணத்தால்? இது புகல் - இதற்கு விடைசொல்,' எனா - என்று, உரை பகர - வார்த்தைசொல்ல,—மாலும் - கண்ணபிரானும், எதிர் பகருவான் - மறுமொழி கூறுபவனானான்; (எ - று.) அதனை, மேலிரண்டு கவிகளிற் காண்க.

'கவிழ்த்த' என்ற பாடத்துக்கு-பசுக்களும் கன்றுகளும் எட்டிப் புல்மேயலாம்படி தலைகீழாக எடுத்துப்பிடித்த என்க; "மதுசூதனனெடுத்து மறித்த மலை", "காம்பாகக் கொடுத்துக் கவிழ்த்த மலை" என்றார் பெரியாழ்வாரும்.

என் அகம் என்றதில், துரியோதனனது அகங்காரமமகாரங்கள் நன்கு விளங்கும். பொன் - சுருவியாகுபெயர். இனி, பொன்நகம் கொள் புயம் - பொன் மலையையொத்த தோளென்றும், பொன் அகம் கொள் இல் - திருமகள் இடமாகக்கொண்ட வீடென்றும், பொன் நகம் கொள் இல் - மேருமலையை யொத்த மாளிகை யென்றும் உரைக்கஇடமுண்டு. முகங்கொடாது ஒழித்து என இயைப்பினும் அமையும். 'என் அகந்தனை யொழித்து' என முதலில் துரியோதனன் வாக்கில் அமங்கலமான வார்த்தை வந்தது காண்க: மேல் முடிவுக்கு ஏற்ப. (கoஎ)

[கண்ணபிரான் தான்துரியோதனனரண்மனையில் எழுந்தருளாமைக்குக் காரணங்கூறுதல்.]

கoஅ. என்னினின்னிலொருபேதமில்லையிதுவென்னினின்னி லதுவென்னினு, மின்னின்மின்னிலகுவிறனெடும்படைவிதூரன்வந் தெதிர்விளம்பினு, னுன்னிலின்னமுளதொன்றுபஞ்சவருரைக்கவந்த வொருதூதன்யா, னின்னிலின்னடிசிலுண்டுநின்னுடன்வெறுக்க வெண்ணுவதுநீதியோ.

இது முதல் மூன்று கவிகள் - ஒருதொடர். இதுவும், மேற்கவியும் - கண்ணன்வார்த்தை.

(இ - ள்.) என் இல் நின் இல் ஒருபேதம் இல்லை-என்வீடென்றும் உன் வீடென்றும் ஒருபேதம் (எனக்குக்) கிடையாது; இது என் இல்-இந்த உன் வீடு என்வீடு; அது நின் இல்-(துவாரகையிலுள்ள) அந்த என்வீடு உன்வீடு; உன்னினும் - என்றிருந்தாலும், மின்னின் மின் இலகு விறல் நெடு படை விதுரன் வந்து எதிர் விளம்பினான் - மின்னலைக்காட்டிலும் (மிகுதியாக) ஒளி விளங்கப்பெற்ற வெற்றியைத்தரும் பெரிய ஆயுதத்தையுடைய விதுரன் எதிர்கொண்டுவந்து பேசினான்; (உன்வீட்டுக்குவராமல் அவன்வீட்டுக்குப் போனதற்கு இது ஒருகாரணம்); உன்னில் - ஆலோசிக்குமிடத்து, இன்னம் உளது ஒன்று - இன்னமும் ஒருகாரண முண்டு:—பஞ்சவர் உரைக்க வந்த ஒரு தூதன் யான் - பாண்டவர்கள் சொல்லியனுப்பவந்த ஒரு தூதனாவேன் நான் (அப்படிப்பட்டவன்), நின் இல் இன் அடிசில் உண்டு நின்னுடன் வெறுக்க எண்ணுவது நீதியோ - உனது வீட்டில் இனிமையான உணவை உட்கொண்டு பின்பு உன்னோடு வெறுக்கப்போக கருதுவது நியாயமோ? (நியாயமன்று என்பது ஒரு காரணம்;) (எ - று.)

என்னில் நின்னில் ஒருபேதமில்லை என்பதற்கு - எனக்கும் உனக்கும் ஒருவித்தியாசமில்லை யென்றும் உரைக்கலாம். இந்த உன்வீடு எனது அன்பரான பாண்டவருடையது, உன்னுடையதன்று; மேலுலகத்திலுள்ள வீரசுவர்க்கமே உன்னுடையது என்ற கருத்து, 'இது என் இல் நின் இல் அது' என்பதில் தொனிக்குமாறு காண்க. 'முன்னிலகு' என்ற பாடத்துக்கு -

முன்புவிளங்குகிற என்க. விதுரனுக்கு 'மின்னின் மின்னிலகு விறனெடும் படை' என்ற அடைமொழி கொடுத்ததனால், அவன்பண்டையை ஞாபகத்துக் கொண்டன்றோ யான் அங்குப் புகுந்தது என்ற கருத்து ஒலிவகையால் தோன்றும். விதுரன் வந்து எதிர் விளம்பியமை முன்னே கூறப்படாவிடி னும், இங்குக் கூறப்பட்டதனால், அங்குக் கொள்ளத்தக்கது; இதனை அங்குச் சொல்லாதது - 'உரைத்தும்' என்னும் உத்தியாம்: இங்ஙனமே காவியங் களில் கூறவேண்டிய பொருளை எங்கேனும் ஓரிடத்துக் கூறி, மற்றைய விடங்களிற் கூறாது விடுதலைப் பலவிடத்திலுங் காணலாம். பஞ்சவர் - ஐந் தென்னும் பொருள் தரும் பஞ்ச என்னும் வடமொழியடியாப் பிறந்த பெயர். 'உண்டவீட்டுக்கு இரண்டகம் நினைக்கலாகாது' என்பது - நான்கா மடிக்கு ஏற்ற பழமொழி. ஒன்று - ஆகுபெயர். (கoஅ)

[நரகிற் செல்லுதற்கு உரியவர்.]

கoகூ. அரவமல்கிய பதாகையாய் மதியமைச்சரா யரசழிப் பினுங், குரவர் நல்லுரைமறுக்கினும் பிறர்புரிந்த நன்றியதுகொல் லினு, மொருவர் வாழ்மனையிலுண்டு பின்னுமவருட னழன்றுபொர வுன்னினு, மிரவியுள்ளளவு மதியமுள்ளளவு மிவர்களே நரகி லெய்துவார்.

(இ - ள்.) அரவம் மல்கிய பதாகையாய்-பாம்பின் வடிவம் பொருந்தின பெருங்கொடியையுடையவனே!—மதி அமைச்சர் ஆய் அரசு அழிப்பினும் - நல்லறிவுடைய [அல்லது அரசனுக்கு அறிவு உறுத்தற்குஉரிய] மந்திரிகளா யிருந்து அரசாட்சியை (வேண்டுமென்று) கெடுத்தாலும், குரவர் நல் உரை மறுக்கினும் - பெரியோர்களது நல்ல உபதேசமொழிகளை(க் கேட்டொழு காது) விலகிநடந்தாலும், பிறர் புரிந்த நன்றியது கொல்லினும் - அயலார் செய்த உபகாரத்தை மறந்தாலும், ஒருவர் வாழ்மனையில் உண்டு பின்னும் அவருடன் அழன்று பொர உன்னினும் - ஒருவர் வசிக்கின்ற வீட்டிலே அவருணவைப் புசித்துப் பின்பு அவருடன் கோபித்துப் போர்செய்யக் கருதினாலும், இவர்களே - இந்த நான்கு அக்கிரமத்தொழில்களைச் செய் பவர்களே, இரவி உள் அளவும் மதியம் உள் அளவும் நரகில் எய்துவார் - சூரியனுள்ள வரையிலும் சந்திரனுள்ள வரையிலும் நகரலோகத்திற் சேர்ந்து துன்பங்களை அனுபவிப்பார்கள்; (எ - று.)

துரியோதனன்வீட்டில் தான் இறங்காமைக்கு ஏற்ற காரணங் கூறு தற்கு, 'ஒருவர்வாழ்மனையிலுண்டு பின்னு மவருடனழன்றுபொர வுன்னின்' என்றதுமாத்திரமே போதுமாயினும், மற்றை மூன்று கொடுவினைகளையும் முன்னே இனமாக உடனெடுத்துக்கூறியது - நீயும் சகுனி முதலியஉன்னைச் சேர்ந்தவர்களுமே இப்படிப்பட்ட பெரும்பாவங்களைச் செய்துபயில்பவர், நான் அப்படிப்பட்டவனல்லன் என அவனுக்கு உரைக்கும்படி சுட்டிக்காட்டு தற்பொருட் டென்க. குரவர் - தந்தை, (தாய்), தமையன், வம்சகுரு;

உபாத்தியாயன், அரசன் என இவர். நல்உரை - இம்மைமறுமைகளுக்கு நன்மையை விளக்கும் வார்த்தை. மறுக்கத்தக்க தீயஉரையை அவர்கூறு ரென்றற்கு, 'நல்லுரை' எனப்பட்டது. 'பிறர் புரிந்த நன்றியது கொல்லி னும்' என்பதற்கு - ஒருவர் ஒருவர்க்குச்செய்யும் உபகாரத்தைக் கெடுத்தா லும் என்னும் பொருள் கொள்ளலாம். "எந்நன்றிகொன்றார்க்கு முய்வுண்டா முய்வில்லை, செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு" முதலியன - இதற்கு மேற்கோ ளாம். உன் அமைச்சர்கள் உனக்கு இதங்கூறாது உனது அரசை யழிப்பவ ரென்றும், நீ பீஷ்மர் துரோணர் கிருபர் விதுரர் முதலிய பெரியோரது உறுதிமொழிகளைக் கேளாது மறுப்பவ னென்றும், சித்திரசேனன் கட்டி னது முதலான காலத்தில் பாண்டவர்செய்த உபகாரத்தை நீ மறப்பவ னென்றும், பீஷ்மர் முதலியவர் உன்கட்டளைப்படி நடப்பது உனது வார்த்தை சரியென்கிற காரணத்தா லன்று, சோற்றுக்கடன் கழிக்கவேண்டு மென்கிற கருத்தினாலேயே யென்றும் குறிப்பாக உணர்த்தினபடியாம். இரவியுள்ளளவும் மதியமுள்ளவும் - உலகமழியுமளவும் என்றபடி; ஆழ் வயிற்றடக்கி என்றும் மீட்டு உமிழ்கலாத எரிவாய் வெம்மைகூர் நரகில் அழுந்துவர் என்க. மற்றைத்தீவினைசெய்தவர் நரகமடைந்தாலும், அவர் களுக்கு மீளுதற்குஉரிய எல்லையொன்று உண்டு; இவர்களுக்கோ அது இல்லை; நரகலோகமழிந்தால் உண்டு என்பது, 'இவர்களே நரகிலெய்துவார்' என்ற பிரிநிலைஏகாரத்தால் விளங்கும். (க0கூ)

['நீ வந்த காரியம் யாது?' என்று கண்ணனைத் துரியோதனன் வினவுதல்.]

கக0. சீதநாண் மலர் மடந்தைகேள் வனிவை செப்பவுந்தெரிய வொப்பிலா, நாதநாயகன் முகத்தில் வைத்தவிரு நயனனாகிமிக நகை செயாத், தூதனாகி வருதன்மை சொல்லுகென மன்னர் மன்னனிது சொன்னபின், வேதநாறுமல ருந்திவண்டுளப விரைசெய் தாரவனு முரைசெய்வான்.

(இ - ள்.) சீதம் - குளிர்ச்சியான, நாள் - புதிய, மலர் - தாமரைப்பூவில் வாழ்கின்ற, மடந்தை - சிறந்தமகளான இலக்குமிக்கு, கேள்வன் - கணவ னான கண்ணபிரான், இவை - இவ்வார்த்தைகளை, தெரிய செப்பவும்-விளக்க மாகச் சொன்னவளவிலே,—மன்னர் மன்னன் - துரியோதனன், ஒப்புஇலா நாத நாயகன் முகத்தில் வைத்த இரு நயனன் ஆகி - (தனக்கு) உவமை பெறாத தலைமைத்தேவர்களுக்குத் தலைவனாகிய அக்கண்ணனது முகத்திற் செலுத்தின இரண்டுகண்களையு முடையவனாய், மிக நகை செயா - (இகழ்ச்சி தோன்ற) மிகுதியாகச் சிரித்தல்செய்து, தூதன் ஆகி வரு தன்மை சொல் லுக என - 'நீ தூதனாய்வந்த தன்மையைச் சொல்வாயாக' என்று, இது சொன்ன பின் - இவ்வார்த்தையைச் சொன்னபின்பு, வேதம் நாறும் மலர் உந்தி வள் துளபம் விரை செய் தாரவனும் - வேதங்கள் பரிமளிக்கிற திரு நாபித்தாமரைமலரையும் அழகிய திருத்துழாயினாலாகிய வாசனையைச்செய்

இன்ற மாலையையும் உடைய கண்ணபிரான், உரைசெய்வான் - சொல்லு பவனானன்; (எ - று.)—அதனை, மேலிரண்டு கவிகளிற் காண்க.

திருமாலின் உந்திக்கமலமலரில் எப்பொழுதும் பிரமன் வேதத்தை ஓதிக்கொண்டிருத்தலால், 'வேதநாறு மலருந்தி' என்றார். வேதம் நாறும் - வேதம் ஒலிக்கும் என்றபடி; ஒருபுலன் மற்றொருபுலனாக உபசரிக்கப்பட்டது; இனி, 'வேதனாறும்' என்ற பாடத்துக்கு, வேதன் - பிரமன், நாறும் - தோன்று மென்க. நாறுஎன்னும் பகுதி இவ்விருபொருளு முடையதாதலை, நாற்றம், நாற்று என்ற சொற்களிற் காண்க. மடந்தை - இங்கே பருவப்பெய ராகாமல் பெண்ணென்றமாத்திரமாய் நின்றது; அப்பருவத்துக்கு வய தெல்லை - பதினான்குமுதல் பத்தொன்பது அளவுமாம். கேண்மையையுடை யவன், கேள்வன்; கேண்மை - நண்பும் உறவும் அன்பும். நாதநாயகன்-நாதர் நாயகன் எனப்பிரித்துப் புணர்க்க; "சிலவிகாரமா முயர்திணை".வேதம் என்ற வடசொல்லுக்கு - (நன்மைதீமைகளைத்) தெரிவிப்பதென்று பொருள்; அறி வித்தலென்னும் பொருளுள்ள வித் என்ற வினையடியினின்று பிறந்தது. ()

[இதுவும், அடுத்தகவியும் - பாண்டவர்க்கு நாடுகொடுக்கும்படி கண்ணபிரான் துரியோதனனுக்குக் கூறுதல்.]

கககக. சூதினாலரசிழந்துநின்றுணைவர் சொன்னசொல்லும்வழு வாதுபோ, யேதிலார்களெனநொந்து தண்ணிழலிலாத கானினிடை யெய்தியுந், தீதிலாவகை குறித்தநாள்பல கழித்துவந்தனர்செகத்தி னிற், கோதிலாதகுருகுலமகீபவ வருரிமைநண்பொடுகொடுத்தியே.

(இ - ள்.) செகத்தினில் - நிலவுலகத்திலே, கோது இலாத - குற்ற மில்லாத, குரு குலம் - குருவென்னும் அரசனது மரபிலே பிறந்த, மகீப - அரசனே!—நின் துணைவர் - உனது உடன்பிறந்தவரான பாண்டவர்கள், சூதினால் - (சகுனியுடன்ஆடின) சூதாட்டத்தால், அரசு இழந்து - இராச் சியத்தைக் கைவிட்டு, சொன்ன சொல்லும் வழுவாது - (அப்பொழுது நீங் கள்) சொன்னவார்த்தையையுந் தவறாமல், ஏதிலார்கள் என - யாதொருசம் பந்தமுமில்லாத அயலார்போல, போய் - புறப்பட்டுச்சென்று, நொந்து - வருந்தி, தண் நிழல் இலாத கானினிடை எய்தியும் - குளிர்ந்தநிழலில்லாத காட்டிற்சேர்ந்தும், தீது இலா வகை-குற்றமில்லாதபடி, குறித்த பல நாள் - முன்னே குறிப்பிட்ட அநேகநாட்களை, கழித்து வந்தனர் - தொலைத்து வந்தார்கள்; (ஆதலால், இப்பொழுது நீ), அவர் உரிமை - அவர்களுக்கு உரிய இராச்சியபாகத்தை, நண்பொடு - (பகைமையில்லாமல்) சிநேகத்துடனே, கொடுத்தி - கொடுப்பாய்; (எ - று.)

துணைவர் - பிராதாக்கள். செகம்-ஜகத்: வடசொல். தீதிலாவகை என்ற தில், அஜ்ஞாதவாசம் அடக்கப்பட்டது; அதில் யாவராயினும் இவரை இன்னா

ரென்று காண்பாராயின், அது மீண்டும் வனவாசம்முதலியன செய்தற்கேற்ற தீதாம். 'ஆண்டுபல' என்னுது 'நாள்பல' என்றதற்குக் காரணம், முன்கூறப் பட்டது. குருகுலத்துக்குக் கோதின்மை - உடன்பிறந்தவர்களோடு பகையா டாமை முதலியன. (கககக)

ககஉ. சொல்லவாவுரகதுவசநின் னுரியதுணைவர் தங்களையழை த்துநீ, வல்லாறுசில நாடளித்தவர்கடம்முடன் கெழுமிவாழ்தியே, னல்லவாய்மை நிலையுடையையென் றரசர்நாடொறும்புகழ்வர் நண்பு கொண்,டல்லவாமெனமறுத்தியேலறமுமாண்மையும்புகழுமல்லவே.

(இ - ள்.) சொல் - புகழ்ச்சொல்லை, அவாவு - விரும்புந்தன்மையுள்ள, உரக துவச - பாம்புக்கொடியோனே!—நீ—, நின் உரிய துணைவர் தங்களை அழைத்து - உனது அன்புக்கு உரிய உடன்பிறந்தவர்களான பாண்டவர்களை வரவழைத்து, வல்ல ஆறு சில நாடு அளித்து - கூடினபடி சிலநாடுகளை (அவர்களுக்கு)க் கொடுத்து, அவர்கள் தம்முடன் கெழுமி - அவர்களோடு கலந்து ஒருமித்து, வாழ்தியேல் - வாழ்வாயானால், (உன்னை) 'நல்ல வாய்மை நிலை உடையை என்று - சிறந்த சத்தியவுறுதியையுடையா யென்றுசொல்லி, அரசர் நண்புகொண்டு நாள்தொறும் புகழ்வர்-எல்லாவரசரும் (உன்னிடத்து) அன்புவைத்துத் தினந்தோறுந் துதிப்பார்கள்; அல்ல ஆம் என மறுத்தியேல் - (இங்ஙனம் அழைத்தல் கொடுத்தல் கெழுமுதல் வாழ்தல் முதலியன) தகுதி யல்லாதனவாகு மென்றுகருதி (அரசுகொடாது) மறுப்பாயானால், (அங்ஙனம் மறுத்தல்), அறமும் ஆண்மையும் புகழும் அல்ல - தருமமும் ஆண்மைக்குண மும் புகழும் ஆகா; (எ - று.)

அல்லவெனப் பன்மைவினைமுற்றுக் கொடுத்தது ஒருமைப்பன்மை மயக்கம். அல்லவாமென என்பதில், ஆம் - அசையென்றுங் கொள்ளலாம். வல்லவாறு - நீதிக்குஉரியபடி; அல்லது, உனக்குவிருப்பமானபடி யென்ற வாறு. நண்புகொண்டு என்பதை, வாழ்த்தியென்பதனோடுங் கூட்டலாம். உரிய - அரசுக்குஉரிய சுதந்தரமுள்ள எனலுமாம். முன்வாக்கியத்தில் அற மும் புகழும் ஆண்மையுமாம் என்பதும், பின்வாக்கியத்தில் - புகழார் என் பதும் எதிர்மறைவகையால் தாமே ஏற்படும். (ககஉ)

[இதுவும், அடுத்தகவியும் - துரியோதனன் வார்த்தை; 'பாண்டவர்க்குப் பாகங்கொடேன்' என்று கூறுதல்.]

ககங. என்றுகேசவனியம்பவங்கெதிரிராசராசனுமியம்புவா
னன்றுசூதுபொருதுரிமையாவையுமிழந்துபோயினர்களைவரு
மின்றுநீவிரகின்மீளவுங்கவரவெண்ணினைவரிலெளியனோ
சென்றுகானிலவரின்னமுந்திரிவதுறுதியென்றுநனிசீறியே.

(இ - ள்.) என்று—, கேசவன் - கண்ணன், இயம்ப - சொல்ல, அங்கு எதிர் - அவ்வார்த்தைக்கு எதிராக, இராசராசனும்-துரியோதனனும், இயம்பு

வான் - சொல்லுபவனாய்,—'ஐவரும் - பஞ்சபாண்டவர்கள், அன்று - அக்காலத்தில், சூது பொருது - சூதாட்டமாடி, (அதில் தோற்று), உரிமை யாவையும் இழந்து போயினார்கள் - (தங்களுக்கு) உரிய பொருள்களையெல்லாம் கைவிட்டுச்சென்றார்கள்; இன்று - இப்பொழுது, நீ—, விரகின் - தந்திரமாக, மீளவும் - மறுபடி, கவர - (அப்பொருள்களை என்னிடத்தினின்று) பறிக்க, எண்ணின் - நினைத்தால், நான் அவரில் எளியனோ - நான் அவர்களைக்காட்டிலும் (வலிமை முதலியவற்றில்) குறைந்தவனோ? அவர் - அப்பாண்டவர், இன்னமும் - இனிமேலும், கானில் சென்று - காட்டிற்போய், திரிவது - அலைய வேண்டுவதே, உறுதி - (அவர்களுக்கு) நன்மை தருவதாம்', என்று - என்று சொல்லி, நனி சீறி - மிகக்கோபித்து,—(எ - று.)—'கழற' என மேல் ககரு-ஆங் கவியோடு குளகமாகத் தொடரும்.

அங்கு - அப்பொழுது என்றும், அவ்விடத்தில் என்றும், அவரில் எளியனோ - அவர்கள்போல எளிதிற் கவர்ந்துகொள்ளத் தக்கவனோ? என்றும் உரைப்பாரும், நனிசீறி என்று இயம்புவான் என இயைத்து முடிப்பாரும் உளர். இரண்டாம் அடியில் நன்று எனப் பிரித்தல் - மோனைத்தொடைக்குப் பொருந்தாது. (ககங)

ககச. நீவெறுக்கிலெ னிருந்த மன்னவர் திகைக்கிலென் பல நினைக்கிலென், போய்நகைக் கிலெனுரைத்தவுண்மைமொழி பொய்த்த தென்றமரர்புகலிலென், வேய்மலர்த் தொடையலைவ ரென்னுடன் மிகைத்துவெஞ்சமர்விளைக்கிலெ, னீயிருக்குமிடமெனினுமிப்புவியில் யானவர்க்கரசினிக் கொடேன்.

(இ - ள்.) நீ வெறுக்கில் என்-நீ (என்னை) வெறுத்தாலென்ன? இருந்த மன்னவர் திகைக்கில் என் - இங்கிருந்த அரசர்கள் (இது என்னவென்று) பிரமித்தாலென்ன? பல நினைக்கில் என் - (நீயும் இவர்களும்) அநேக எண்ணங்களை எண்ணினாலென்ன? போய் நகைக்கில் என் - (மறைவிற்) சென்று சிரித்தாலென்ன? உரைத்த உண்மை மொழி பொய்த்தது என்று அமரர் புகலில் என் - (நான் முன்) சொன்ன வார்த்தை சத்தியந்தவறிற்றென்று தேவர்கள் சொன்னாலென்ன? வேய் மலர் தொடையல் - அணிந்த பூமாலையையுடைய, ஐவர் - பஞ்சபாண்டவர், என்னுடன்—, வெம் சமர் - கொடிய போரை, மிகைத்து விளைக்கில் - அதிகமாகச் செய்தால், என் - என்ன? ஈ இருக்கும் இடம் எனினும் - ஈ தங்குதற்கு வேண்டிய அளவு இடமாயினும், இ புவியில் அரசு அவர்க்கு இனி யான் கொடேன் - இந்தப் பூமியில் அரசாள அவர்களுக்கு இனி நான் கொடுக்கமாட்டேன்; (எ - று.)

என் என்ற வினா - 'அதனால் எனக்கு வருவதொரு தீங்குமில்லை' என்ற எதிர்மறைப் பொருள்பட நின்றது. நான்காமடியில் நீயெனப் பதம் பிரித்தல் பொருந்ாது. (ககச)

[கண்ணன் மீண்டும் துரியோதனனை வேண்டுதல்.]

கக௫. கார்வழங்குருமெனச்சினத்தினொடு கண்ணிலான்மதலை கழறவும், பார்வழங்க நினைவில்லையே லவனிபாதியாயினும் வழங்கு வாய், தார்வழங்குதடமார்பவென்னவதுதானு மன்னவன்மறுக்க வைந், தூர்வழங்கு கெனவுற்றிரந்தனனிவ்வுல கெலா முதவு முந்தியான்.

(இ - ள்.) (என்று), கண் இலான் மதலை - திருதராட்டிர குமாரன் [துரியோதனன்], சினத்தினொடு - கோபத்துடனே, கார் வழங்கு உரும் என - மேகந்தருகிற இடியைப்போல, கழறவும் - (உறுதியாகச்) சொன்ன வளவில்,—இ உலகு எலாம் உதவும் உந்தியான் - இந்த உலகங்களையும் இவ் வுலகத்து உயிர்களெல்லாவற்றையும் படைத்தருளுந் திருநாபியையுடைய கண்ணபிரான், (துரியோதனனை நோக்கி), 'தார் வழங்கு தட மார்ப - மாலை யுலாவப்பெற்ற பரந்த மார்பையுடையவனே! பார் வழங்க நினைவு இல்லை ஏல் - இராச்சியபாகம் முழுவதையுங் கொடுக்கக் கருத்தில்லையானால், அவனி பாதி ஆயினும் வழங்குவாய் - அவ்விராச்சியபாகத்திற் பாதியையாயினுங் கொடுத்திடுவாய்,' என்ன - என்று சொல்ல, அதுதானும் - அவ்வார்த்தையை யும், மன்னவன் - துரியோதனன், மறுக்க - (கொடேனென்று) தடுத்து விட,—(பிறகு கண்ணன்), 'ஐந்து ஊர் வழங்குக என - ஐந்து ஊரையாயி னுங் கொடுப்பாய்' என்று, உற்று இரந்தனன் - பொருந்தி [உடன்பட்டு வணக்கமாக] யாசித்தருளினன்; (எ - று.)

"ஒருநாலு முகத்தவனோ டுலகீன்ற யென்பரதுன், திருநாபி மலர்ந்த தல்லால் திருவுளத்தி லுணராயால்" என்பது சித்தாந்தமாதலால்,'உலசெலா முதவுமுந்தியான்' என்றார். மார்புபரந்திருத்தல் - உத்தமவிலக்கணம். இங் ஙனம் லோபியைச் சென்று யாசிக்க இணங்குதல் அருமைபற்றி, 'உற்று இரந்தனன்' என்றார். உலகங்களையெல்லாந் தனதாகவுடையவன், முன்னே கொடையாளியான மாவலிபக்கல் மூவடி வேண்டியதுபோலவுமன்றி, இப் பொழுது மகா லோபியான துர்க்குணமுடைய துரியோதனனிடம் அன்பர்க் காக இவ்வாறு இரந்தான் எனப் பரத்துவமும் சௌலப்பியமும் தோன்று மாறு காண்க. கார் - துரியோதனனுக்கும், உரும் - கடுஞ்சொல்லுக்கும் உவமை. (கக௫)

[துரியோதனன் அதனையும் மறுத்தல்.]

ககசு. மாடளிக்குல நெருங்குபைந்துளவமாலையாய் மகரவேலை சூழ், நாடளித்திடவு மைந்துபேருடைய நகரளித்திடவும் வேண்டு மோ, காடளிக்கவதனிடை திரிந்துறை கரந்துபோயினர்கள்காண வோர், வீடளிக்கினும்வெறுப்பரோ விதனைவிடுகவென்றெதிர்விளம் பினன்.

(இ - ள்.) (அதக்குத் துரியோதனன்), 'மாடு - பக்கங்களிலே, அளி குலம் - வண்டுகளின் கூட்டம், நெருங்கு - இடைவிடாது மொய்க்கப்பெற்ற, பைந்துளவம் - பசுநிறமான திருத்துழாயினாலாகிய, மாலையாய் - மாலையை யுடைய கண்ணனே!—மகரம் வேலை சூழ் நாடு அளித்திடவும் - சுறா மீன் களையுடைய கடல்சூழ்ந்த நாடு முழுவதையும் கொடுக்கவும், பேர் உடைய ஐந்து நகர் அளித்திடவும் - பெயரையுடைய ஐந்து ஊர்களைக் கொடுக்கவும், (அவர்களுக்கு) வேண்டுமோ—? காடு அளிக்க - (நாம் முன்பு) காட்டை இட மாகக் கொடுக்க, அதனிடை திரிந்து - அதில் அலைந்து, உறைகரந்து போயி னர்கள் - அவ்வசிக்கு மிடத்தினின்றும் உருமறைந்து ஓடிப்போனவர்கள், காண - (மீண்டுந் தம்மதாகப்) பார்க்கும்படி, ஓர் வீடு அளிக்கினும் - ஒரு வீட் டைக் கொடுத்தாலும், வெறுப்பரோ - (அதனை வேண்டாமென்று) வெறுத் திடுவார்களோ? [மாட்டார்க ளென்றபடி]; இதனை விடுக - (என்பக்கல் சிறிதேனும் இடம்பெறும்) இக்கருத்தை (இனி நீ) ஒழிக', என்று எதிர் விளம்பினன் - என்று எதிர்மொழி கூறினன்; (எ - று.)

எதிர் என்ற சொல்லில், விரோதமான மொழி யென்ற கருத்தும் இரட் டுறமொழிதலாற் பெறப்படும்; கீழ் ௧௦எ-ஆங் கவியில் 'எதிர்பகருவான்' என் றதிலும் இங்ஙனம் காண்க. ஐந்துபேருடைய - பஞ்சபாண்டவர்களது என்று உரைப்பாரு முளர். உறையுமிடம், உறை. (௧௧௬)

[இதுவும், மேற்கவியும் ஒரு தொடர்: கண்ணன் துரியோதனனுக்கு அறிவு கூறுதல்.]

௧௧எ. தந்தைகாதலுறுதன்மைகண்டிளையதாய்பயந்தவிருதம்பி யர்க், கிந்தவாழ்வு மரசுங்கொடுத்தவனு நின்குலத் தொருவனிங்கு ளான், முந்தமாநிலமனைத் தினுக்குமுயர் முறைமையாலுரியவரச ருக், கைந்துமாநகருநீ கொடாதொழியினென்ன தாகுமுனதரசி யல்.

(இ - ள்.) தந்தை - தனது பிதா, காதல் உறு - ஆசைமிகுந்த, தன்மை- தன்மையை, கண்டு - பார்த்து, இளைய தாய் பயந்த இருதம்பியர்க்கு - தன்து சிறிய (மாற்றுத்) தாய்பெற்ற புதல்வரான தனது தம்பிமார் இருவருக்கு, இந்த வாழ்வும் அரசும் - இந்தக் குருநாட்டரசாட்சியையும் அதற்கு உரிய செல்வத்தையும், கொடுத்தவனும் - கொடுத்த அரசனும், நின் குலத்து ஒரு வன் இங்கு உளான் - உனது குலத்திற் பிறந்த ஒருத்தன் இவ்விடத்திலே [இப்பொழுது] இருக்கிறான்; (அங்ஙனமிருக்க) உயர் முறைமையால் - (உன்னினும் பிராயத்தில்) மூத்ததன்மையால், மா நிலம் அனைத்தினுக்கும் முந்த உரிய - பெரிய பூமி முழுவதுக்கும் பழைமையாகப் பாத்தியதையை யுடைய, அரசருக்கு - யுதிட்டிரன் முதலியோர்க்கு, நீ—, ஐந்து மா நகரும் கொடாது ஒழியின் - ஐந்து பெரிய ஊர்களையாயினுங் கொடாமல் விடுவாயா னால், உனது அரசு இயல்-உனது அரசாட்சியின் இயல்பு, என்னது ஆகும் - என்ன நீதியுடையதாம்? [நீதி சிறிதுமில்லாத தென்றபடி;] (எ - று.)

தந்தை - சந்தனு. இளையதாய் - பரிமளகந்தி. இருதம்பியர் - சித்திராங்கதனும், விசித்திரவீரியனும். கொடுத்தவன் - வீடுமன். முதல் மனைவியான கங்கை வீடுமனைப் பெற்றுச் சந்தனுவைவிட்டு நீங்கினபின், சந்தனு, செம்படவன் வளர்த்த மகளாகிய பரிமளகந்தி யென்பவளைக் கண்டு காமுற்று மணம்பேச, அவள் தந்தை 'மனுநீதி முறைப்படி மூத்த மனைவியின் குமாரன் அரசாள, என் மகளுக்குப் பிறக்கும்பிள்ளை அரசின்றிக் கீழ்மைப்பட்டு நிற்பானாதலால், நான் உனக்கு மகளைக் கொடேன்' என்றுசொல்ல, அதனையறிந்த பீஷ்மன், தந்தைக்கு மணஞ் செய்வித்தற்பொருட்டு, தான் மணஞ் செய்துகொள்வதில்லையென்றும், இராச்சியத்தைத் தன் தம்பிக்கே கொடுப்பேனென்றும் தேவர்கள் முன்னிலையில் பயங்கரமான சபதஞ்செய்து, அம்மகளைத் தந்தைக்கு மணஞ் செய்வித்து, பின்பு அவளுக்குப் பிறந்த சித்திராங்கதன் விசித்திர வீரியன் என்பவர்க்கே முன்னையவர்க்குப்படி அரசாட்சியைக் கொடுத்தானென வரலாறு அறிக. "கங்கைதன் வயிற்றிற்றோன்றித் தாதைதன் காதல் தீர்ப்பான், எங்களுக்கரசும் வாழ்வு மிருநிலமுழுதுந் தந்து" என மேற்கின்னபருவத்தில் துரியோதனன் கூறுமாறுங் காண்க.

கக அ. ஒருகுலத்தினி லிரண்டு மன்னவருடன் பிறந்துரிமை யெய்தினு, லிருகுலத்தவரு மொக்கவாழ்வுறுதலெக் குலத்தினுமியற் கையே, பொருகுலக்களிறுவளர் திசைக்கண் மிகுபுகழ்பரப்பியெழுபு விபெறுங், குருகுலத்தவரியற்கை நன்றென மொழிந்தனன்கரியகோ வலன்.

(இ - ள்.) ஒரு குலத்தினில் - ஒரே மரபில், இரண்டு மன்னவர் - இரண்டு அரசர், உடன் பிறந்து - ஒக்கத்தோன்றி, உரிமை எய்தினுல் - அரசாட்சியுரிமையையடைந்தால், இரு குலத்தவரும் - இரண்டு திறத்தாருள், ஒக்க வாழ்வு உறுதல் - ஒருநிகராக வாழ்வையடைதல், எ குலத்தினும் - எல்லாக்குலங்களிலும், இயற்கையே - (நிகழும்) இயல்பேயாம்; பொரு - போர் செய்யுந் தன்மையுள்ள, குலம் - சிறந்த, களிறு - யானைகள், [திக்கஜங்கள்], வளர் - வளர்ந்து நிற்கப்பெற்ற, திசைக்கண் - எட்டுத் திக்குக்களிலும், மிகு புகழ் பரப்பி - மிகுந்த கீர்த்தியைப் பரவச்செய்து, எழு புவி பெறும் - ஏழு தீவுகளாகவுள்ள பூமி முழுவதையும் (தம்மதாகப்) பெற்ற, குருகுலத்தவர் - குருவம்சத்திற்பிறந்த அரசரது, இயற்கை - சுபாவம், நன்று - மிக நன்றாகவுள்ளது! என - என்று, மொழிந்தனன் - கூறினான்: (யாவனெனில்),— கரிய கோவலன் - கருநிறமுடைய கண்ணபிரான்: (எ - று.)

நன்று - சிறிதும் நன்றன்று என்றபடி; பிறகுறிப்பு: எதிர்மறையிலக்கணை. திசைக்களிறு - ஐராவதம், புண்டரீகம், வாமனம், குமுதம், அஞ்சனம், புஷ்பதந்தம், சார்வபௌமம், சுப்பிரதீகம் என எட்டு; இவை - கிழக்கு முதலிய திக்குக்களில் முறையே கீழிருந்து பூமியைத் தாங்குவன: இவற்றின் பெண் யானைகள் - அப்பிரமு, கபிலை, பிங்கலை, அநுபமை, தாமிரவர்ணி, சுப்ரதந்தீ, அங்கனை, அஞ்சனாவதி எனப்படும். (கக அ)

[துரியோதனன் கோபத்துடன் மறுத்துக் கூறுதல்.]

கக௯. பேரராவணை துறந்தமாயனிவைபேச வன்பினொடுபின்னை யுஞ், சீரராவினை யுயர்த்தகோவும் விழிதீயெனும்படி செயிர்த்துளே, போரராநிருபன்மணிநெடுஞ்சுடிகையாயிரங் கொடுபொறுத்தபார், வீரரானவரதல்லவோ வுரிமைவேண்டுமோ வெனவிளம்பினன்.

(இ - ள்.) பேர் - பெரிய, அரா - ஆதிசேஷனாகிய, அணை - சயனத்தை, துறந்த - விட்டு இங்கு வந்து அவதரித்த, மாயன் - கண்ணன், இவை பேச - இவ்வார்த்தைகளைச் சொல்ல,—சீர் அராவினை உயர்த்த கோவும் - சிறந்த பாம்புக்கொடியை உயரஎடுத்த துரியோதனராசனும், வன்பினொடு - கொடுமையுடனே, விழி தீ எனும்படி உளே செயிர்த்து - கண்கள் நெருப்பென்னும்படி மிகச்சிவக்குமாறு மனத்திலே கோபித்து, போர் அரா நிருபன் - போர் செய்யவல்ல பாம்புகளுக்குத் தலைவனாகிய ஆதிசேஷன், மணி நெடு ஆயிரம் சுடிகை கொடு - மாணிக்கத்தையுடைய நீண்ட ஆயிரந்தலைகளால், பொறுத்த - சுமக்கப்பெற்ற, பார் - பூமி, வீரர் ஆனவரது அல்லவோ - வீரர்களுடைய பொருளன்றோ? உரிமை வேண்டுமோ - (அதனை அடைவதற்குப்) பாத்தியதை தகுதியோ?" என - என்று, பின்னையும் விளம்பினன் - மறுபடியுங் கூறினன்; (எ - று.)

நீ சொல்லுகிறபடி பாண்டவர்கள் உரியவராயினும், நாங்கள் வீரர்களாதலால் நாங்களே ஆளத்தக்க தென்பதாம். பேரரா - பாம்புகளுட் பெரிய பாம்பு; தலைமைநாகம். வன்பினொடு பேச என்றும் இயைக்கலாம். அன்பினொடு எனப் பிரித்து, பாண்டவர்பக்கல் அன்புடனே சொல்ல என்றுமாம். கண்கள் மிகச்சிவத்தல் - பெருங்கோபக்குறி. மனிதரைக் காப்பவனென்னும் பொருளை யுணர்த்தும் நிருபனென்ற பெயர் - இங்கே காரணங்கருதாமல், அரசனென்றமாத்திரமாய் நின்றது. சுடிகை - உச்சிக்கொண்டை. கொடு - கொண்டு. (கக௯)

[கண்ணன் இறுதியாகத் துரியோதனனைப் போர் வேண்டுதல்.]

க௨0. பொய்வளர்ந்த மொழிமன்னன்மற்றிவை புகன்றபின்பு புயவலியினா, லைவர்தங்களரசுங்கொடாமலடலாண்மைகொண்டெதிரடர்த்தியேன், மெய்விளங்கவருகுருநிலத்தினிடை வந்துவெஞ்சமர் விளைக்கவே, கைவழங்குகெனநின்றதூணிடையறைந்துரைக்குமிவை காவலன்.

(இ - ள்.) பொய் வளர்ந்த மொழி மன்னன் - பொய் மிகுந்த சொற்களையுடைய துரியோதனராசன், மற்று இவை புகன்ற பின்பு - இன்னும் இப்படிப்பட்டவார்த்தைகளைச் சொன்னபின்பு, (கண்ணன்), 'புயவலியினால் - தோள்களின் வலிமையினாலே, ஐவர்தங்கள் அரசும் கொடாமல் - பஞ்சபாண்டவர்களது அரசாட்சியை (அவர்களுக்கு)க் கொடுத்திடாமல், அடல்

ஆண்மை கொண்டு-பல பராக்கிரமங்களால், எதிர் அடர்த்தியேல்-(நீ எதிரிற் போர் செய்வாயானால்,—மெய் விளங்க வரு குரு நிலத்தினிடை வந்து வெம் சமர் விளைக்க - உண்மை விளங்கப்பெற்ற குருக்ஷேத்திரத்திலே வந்து கொடிய போரைச் செய்வதற்கு, கை வழங்குக - கைதட்டிக்கொடுப்பாயாக,' என - என்றுசொல்ல,—காவலன் - துரியோதனராசன், (மிகக்கோபித்து), நின்ற தூணிடை அறைந்து - எதிரில் நின்ற தூணின்மீது கையால்மோதி, இவை உரைக்கும் - இவ்வார்த்தைகளைச் சொல்பவனானான்; (எ - று.)— அவற்றை, மேல் நான்குகவிகளிற் காண்க.

முன் சூதாட்டம் முடிந்தகாலத்திற் சொன்ன வார்த்தையின்படி இப்பொழுது அரசுகொடாமல் பொய் வளர்ந்த மொழிமன்னனானதனால், அவன் வார்த்தையை இப்பொழுது கண்ணன் நம்பாமல், அவனைக் கையால் தன் கையை அடித்துச் சபதஞ்செய்து தரும்படி கேட்டருளினான். 'அடர்த்தியே' என்ற பாடத்துக்கு - 'போர்செய்வாயே', என்று பொருள்; ஏகாரம் - இகழ்ச்சி விளக்கும். அவரவர்பராக்கிரமம் உள்ளது உள்ளபடி அங்குவெளிப்பட்டலாமென்ற கருத்தால், 'மெய்விளங்கவரு' என்ற அடைமொழியைக் குருநிலத்துக்குக் கொடுத்த தென்னலாம். (கஉ०)

[இதுமுதல் நான்குகவிகள் - ஒருதொடர்; துரியோதனன் பலவாறு பழித்துரைத்தல்.]

கஉக. புன்பிறப்புடையபொதுவர்தங்களொடுபுறவிலானிரைபுரந்திடு
முன்பிறப்புமுரலோடுகோவியருனைப்பிணித்ததுமறந்துநீ [லா
மன்பிறப்பினுயர் குருகுலத்தவர் தம்வாய்மைதானுமொருமாசி
லென்பிறப்பு முணராமலோ சபையிலிந்தவாசகமியம்பினாய்.

(இ - ள்.) புல் பிறப்பு உடைய-இழிவான உற்பத்தியையுடைய, பொதுவர் தங்களொடு - இடையர்களுடனே, புறவில் - முல்லை நிலமாகிய காட்டிலே, ஆன் நிரை - பசுக்கூட்டங்களை, புரந்திடும் - மேய்த்திடுகின்ற, உன்- உன்னுடைய, பிறப்பும் - பிறப்பின் இழிவையும், கோவியர் - இடைப்பெண்கள், உனை - உன்னை, உரலோடு - உரலுடனே, பிணித்ததும்-கட்டிவைத்த அவமானத்தையும், நீ மறந்து —,—மன் பிறப்பில் உயர்-இராசகுலங்களிலே, சிறந்த குருகுலத்தவர்தம் - குருகுலத்திற் பிறந்த அரசர்களது, வாய்மை தானும் - சத்தியத்தையும், ஒரு மாசு இலா என் பிறப்பும் - ஒரு குற்றமுமில்லாத எனது பிறப்பின் பெருமையையும், உணராமலோ - அறியாமலோ, சபையில் - சபையிலே, இந்த வாசகம் இயம்பினாய்-(நீ) இவ்வார்த்தைகளைச் சொன்னாய்; (எ - று.)

மறவாமலும் அறிந்தும் இருப்பாயாயின் இங்ஙனங் கூறாயென்பதாம். கோவிய ரென்ற சொல்லில் - கோபஸ்திரீக ளென்ற பொருள்மாத்திரமேயன்றி, கோபமுடையவ ரென்ற பொருளுந் தோன்றுமாறு அறிக; "மாறு

கொண்டேயொருகோபிபற்றி, யடிக்கும்பொழுதில்" என்றார் திருவரங்கத்து மாலையிலும். (கஉக)

கஉஉ. ஏவிலங்குசிலையைவர்வந்தணுகின்யானயர்ந்தெளிதிருப்பனோ
கோவிலங்குபொரவஞ்சுமோகரட குஞ்சரங்கள்பகைகொண்டகால்
மேவிலங்குமுன்மலைத்தல்கையறைய வேண்டுமென்றதுநின்மேன்மை
நாவிலங்குமெனவெண்ணியோமிகவுநன்றுநன்றரசர்ஞாயமே. [யோ

(இ - ள்.) ஏ-அம்புகள், இலங்கு-விளங்கப்பெற்ற, சிலை-வில்லையுடைய, ஐவர் - பஞ்சபாண்டவர், வந்து அணுகின் - (போருக்கு) வந்து நெருங்கினால், யான் அயர்ந்து எளிது இருப்பனோ - நான் சோர்வடைந்து எளிமையாக இருந்திடுவேனோ? கரட குஞ்சரங்கள் பகை கொண்ட கால் - மதயானைகள் விரோதித்து எதிர்த்தலைச் செய்த காலத்து, கோவிலங்கு-இராச மிருகமாகிய சிங்கம், பொர அஞ்சுமோ - (அவற்றுடன்) போர்செய்தற்குப் பயப்படுமோ? 'அங்கு மலைத்தல் மேவில் - அவ்விடத்துப் போர்செய்வதை உடன்பட்டால், முன் கை அறைய வேண்டும் - முன்னே கையடித்துத் தரவேண்டும்', என்றது - என்று (நீ) கூறினது, நின் மேன்மையோ - உனது செருக்கினாலோ? நா விலங்கும் என எண்ணியோ - (எனது) சொல் தவறுமென்று கருதியோ? அரசர் ஞாயம் மிகவும் நன்று நன்று - அரசர்களது நீதி மிக அழகிது! அழகிது!! (எ - று.)

அரசனாகிய என்னை அரசனாகிய நீ இவ்வண்ணம் மதித்தது சிறிதுந் தகாதென்றவாறு. மிருகேந்திரனான சிங்கமொன்று மதயானைகள் பலவற்றிற்குப் பயப்படாமல் அவற்றை எளிதில் அழித்தல்போல, ராஜராஜனான நான் செருக்குக்கொண்ட பாண்டவரைவர்க்கு அஞ்சாமல் அவர்களை அழித்திடுவேனென்பதாம். முன்னிரண்டடி - **எடுத்துக்காட்டுவமை**: முதலடி - உபமேயமும், இரண்டாமடி - உபமானமுமாம். ஏ + இலங்கு = ஏவிலங்கு; தனிமொழியாகிய பெயர்ச்சொல் ஏகாரத்தின்முன் வகரவுடம்படுமெய் தோன்றிற்று. குஞ்சரமென்னும் வடசொல்லுக்கு - காட்டுப்புதர்களிற் சஞ்சரிப்பதென்று பொருள்; குஞ்சம் - புதர். நா - சொல்லுக்குக் கருவியாகுபெயர். நன்று நன்று - அடுக்கு, இகழ்ச்சிபற்றினது; மிகவும் நன்று நன்று: எதிர்மறையிலக்கணை. ஞாயம் - ந்யாயமென்னும் வடசொல்லின் திரிபு. (கஉஉ)

கஉ௩. அளிவருங் குழல்பிடித்து மன்னவையிலைவருக்குமுரி
யாளைநா, னெளிவருந்துகிலுரிந்தபோ தருகிருந்துகண்டவர்களல்ல
வோ, துளிவரும்புனல் பரிந்தருந்தியிடுசோறுதின் றுயிர்சுமந்துதோ,
ளிளிவரும்படியிருந்த பாவியருமின்று மான நிலையுணர்வரோ.

(இ - ள்.) ஐவருக்கும் உரியாளை - பாண்டவரைந்துபேருக்கும் உரிய மனைவியான திரௌபதியை, மன் அவையில்-இராசசபையிலே, (துச்சாதனனால்), அளி வரும் குழல் பிடித்து - வண்டுகள் மொய்க்கப்பெற்ற கூந்தலைப்

பிடித்து இழுத்து வந்து, நான்—, எளி வரும் துகில் உரிந்தபோது - அவமானமுண்டாதற்குக் காரணமான வஸ்திராபஹரணத்தைச் செய்த காலத்தில், அருகு இருந்து கண்டவர்கள் அல்லவோ - (யாதொன்றுஞ் செய்யமுடியாமல்) பக்கத்திலிருந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தவர்களன்றோ; துளிவரும் புனல் பரிந்து அருந்தி - (காட்டில்) சிறுதுளிகளாக வருகின்ற [கிடைத்தற்கரிய] நீரை வருத்தப்பட்டு [அல்லது விரும்பி]க் குடித்து, இடு சோறு தின்று - (யாவராயினும்) இட்ட சோற்றைத் தாம் உண்டு, உயிர் சுமந்து - அரிதின் உயிரைத்தாங்கி, தோள் இளி வரும்படி இருந்த - புயங்கள் இழிவடையும்படி பிழைத்திருந்த, பாவியரும்-பாவிகளான அப்பாண்டவர்களும், இன்று - இப்பொழுது, மானம் நிலை உணர்வரோ - மானத்தின் நிலைமையை அறிவார்களோ? [அறியா ரென்றபடி]; (எ - று.)

அருந்துகில் எளிவு உரிந்தபோது எனப்பிரித்துஇயைத்து, பிறரால்களைதற்கு அருமையான ஆடையை யான் எளிதில் கவர்வித்தபொழுது என்று உரைப்பாருமுளர். துரியோதனனது அக்கிரமத்துக்குத் துச்சாதனன் கைபோல அபேதமாகத் துணை நின்றனனாதலால், 'நான் அளிவருங்குழல் பிடித்துத் துகிலுரிந்தபோது' என்றது. துளிவரும்புனல் பரிந்தருந்தி என்றது, கடுங்காட்டில் வேண்டியபொழுது நீர் கிடைத்தலரிதாதலின், அதனைக் கீழ் நச்சுப்பொய்கைச்சருக்கத்து வரலாற்றானு மறிக. இடுசோறு என்றது, வனவாசகாலத்தில் சூரியன்கொடுத்த அக்ஷயபாண்டத்தாலும், அஜ்ஞாதவாசத்தில் விராடராசனாலுங் கிடைத்த உணவை. உண்டு என்ன வேண்டிய விடத்துத் தின்று என வினைமாற்றிக் கூறியது, இகழ்ச்சி விளக்கும்; ஒருவகையுபசார வழக்கு. இளிவரும் என்றதில். இளிவா-பகுதி; அது- இழி வா என்ற இரண்டுபகுதிகள் ஒரு சொல் தன்மைப்பட்டுப் போலி பெற்று நின்றதுபோலும். இராச்சியமுழுவதையும் இரண்டற ஆளும் பாக்கியசாலிகளான எங்கள் போலன்றி, பாண்டவர்கள் இருந்த இராச்சியத்தையும் இழந்து அலைந்து வருந்துதற்கேற்ற தீவினையுடைய ரென்பான், பாவிய ரென்றான். (கஉங)

கஉச. அன்னையானவரு மிருவராமுதலளித்த தந்தையர்களைவராம், பின்னையாசைகொடு குருகுலத்துரிமைபெறுவரா மொருபிறப்பிலோர், பின்னையாமிவர்களைவரும் பரிவினொடுதனித்தனிவிரும்புவா, ரென்னை யாமவரொடொருகுலத் தரசனென்பதம்மவிவை யென்கொலாம்.

(இ - ள்.) (இப்பாண்டவர்க்கு), அன்னை ஆனவரும் இருவர் ஆம் - தாயானவர்களும் இரண்டுபேராம்; முதல் அளித்த தந்தையர்கள் ஐவர் ஆம் - பிரதானமாய் இவர்களைப்பெற்ற பிதாக்கள் ஐந்துபேராம்; (இங்ஙனமிருக்க) பின்னை - பின்பு, ஆசைகொடு - விருப்பங்கொண்டு, குருகுலத்து உரிமை பெறுவர் ஆம்-குருகுலத்துக்குரிய பாத்தியத்தையை அடைந்தவராவர்களாம்;

இவர்கள் ஐவரும் - இப்பாண்டவர் ஐந்துபேரும், ஒரு பிறப்பில் - ஒருசன்மத்திலே, ஓர் மின்னை - ஒருபெண்ணை, பரிவினொடு - அன்புடனே, தனித்தனி விரும்புவார் ஆம் - (மணஞ்செய்துகொண்டு) தனித்தனி காதலிப்பராம்; அவரொடு ஒரு குலத்து அரசன் என்பது - அவர்களோடு ஒப்ப ஒரு குலத்திற் பிறந்த அரசனென்று சொல்வது, என்னை ஆம் - (தாய்தந்தை குலத்துரிமை மணஞ்செய்தல் முதலிய எவற்றிலும் ஒரு குற்றமுமில்லாத) என்னையாம்; அம்ம - ஆச்சரியம்! இவை என்கொல் ஆம் - இவைகள் என்ன அநீதியாம்!

இதில், ஆம் எனப் பலவிடத்தும் வந்த சொல்-அலட்சியந் தோன்றநிற்கும்; "கைத்தோடுஞ் சிறைகற்போயை, வைத்தோ னின்னுயிர்வாழ்வானும் பொய்த்தோர்வில்லிகள் போவாராம், இத்தோடொப்பது யாதுண்டே" எனக் கம்பராமாயணத்திற் போல. கீழ் மணிமான்வதைச்சருக்கத்தில், "ஒருவனும் மானுடன்" என்பது முதலிய மூன்றுகவிகளிலுங் காண்க.

அன்னையர் இருவர் - குந்தியும், மாத்திரியும். தந்தையர் ஐவர் - யமன், வாயு, இந்திரன், அசுவினீதேவரிருவர் என்பவர். பேருக்குத் தந்தையான பாண்டு அப்பிரதானனென்று, 'முதலளித்த தந்தையர்' என்றான். வளர்த்தவன் பாண்டுவாயினும், பெற்றவர் வேறுபலரென்க. மூத்தவன் இளையவன் என்னும் முறைமையைப் பார்த்தல் முதலிய ஒருகுலத்திற் பிறந்தவர்களுக்கன்றோ? இவர்கட்கும் குருகுலத்துக்கும் என்னசம்பந்தமென முதலுக்கே சுழிவைக்கத் தொடங்குகிறான். மின் - பெண்ணுக்கு உவமையாகுபெயர். தன்னை அவர்க்கு உடன்பிறந்தவனென்பதும் அகௌரவமென வெறுக்கிறான். (கஉச)

[கண்ணன் அவ்விடத்தினின்று புறப்பட்டு விதுரன் மாளிகையை யடைதல்.]

கஉரு. ஞால முற்றுமுடையவன் மொழிந்திட நகைத்துவண்டுவரைநாதனுஞ், சாலமுற்றுமினியவர் கருத்தென நினைந்து பேரவை தணந்துபோய்க், கோலமுற்றசிலை விதுரன்வாழ்வுபெறு கோயில் சென்று நனிகுறுகினான்,சீலமற்றவர் சினந்தபோதுமொருதீதிலாதவர் செயிர்ப்பரோ.

(இ - ள்.) ஞாலம் முற்றும் உடையவன் - நிலவுலகமுழுவதையுந் தனதாகவுடைய துரியோதனன், மொழிந்திட - (இவ்வாறு) சொல்ல,—வள் துவரை நாதனும் - அழகிய துவாரகாபுரிக்குத் தலைவனான கண்ணபிரானும்,—நகைத்து-(அவனதுபேதைமைச்செருக்கைநோக்கிச்) சிரித்து, இனி அவர்கருத்து சால முற்றும் என நினைந்து - இனிமேல் அப்பாண்டவர்களது எண்ணம் மிகமுடிவுபெறுமென்று எண்ணி, பேர் அவை தணந்து போய் - பெரிய அச்சபையை நீக்கிப் புறப்பட்டு, கோலம் உற்ற சிலை விதுரன் வாழ்வு பெறுகோயில் - அழகுமிகுந்த வில்லையுடைய விதுரன் வாழ்தலைப் பெற்ற திருமாளிகையை, சென்று நனி குறுகினான் - போய்த் தகுதியாக

அடைந்தான்; சீலம் அற்றவர் சினந்த போதும் - நல்லொழுக்கமில்லாதவர்கள் கோபங்கொண்ட காலத்திலும், ஒரு தீது இலாதவர் - சிறிதுந் துர்க்குணமில்லாத பெரியோர்கள், செயிர்ப்பரோ - (எதிரில்) கோபிப்பார்களோ? [கோபியார் என்றபடி].

துர்க்குணமுடைய துரியோதனன் இங்ஙனங் கோபங்கொண்டதற்குச் சற்குணநிதியான கண்ணன் எதிராகச் சிறிதுஞ்சீறினானில்லை யென்ற சிறப்புப்பொருளை, நான்காமடியிற் கூறிய பொதுப்பொருளால் விளங்கவைத்ததனால், வேற்றுப்பொருள்வைப்பணி. (கஉரு)

[கண்ணனுக்கு விருந்திட்டதுபற்றி விதுரனைத் துரியோதனன் சினந்து கூறுதல்.]

கஉசு. கரிந்துமாலைசருகாகவும் புதியகமலவாண் முகம்வெயர்க்கவுந், திருந்துகண்ணிணைசிவக்கவுங் கொடியசெய்யவாயிதழ்துடிக்கவு, மிருந்தபேரவையினெடிதுயிர்த்திடுமிராசராசனவனுக்கிவன், விருந்துசெய்தவுறவென்கொலென்றரசரெதிர் விதுரனைவிளம்புவான்.

(இ - ள்.) மாலை - (தான் தரித்த) பூமாலைகள், கரிந்து சருகு ஆகவும் - கருகி உலர்ந்துபோகவும்,—புதிய கமலம் வாள் முகம் - அன்றலர்ந்த செந்தாமரைமலர்போன்ற ஒளியையுடைய தனதுமுகம், வெயர்க்கவும் - வேர்வையடையவும்,—திருந்து கண் இணை சிவக்கவும்-அழகாகவுள்ள இரண்டு கண்களும் செந்நிறமடையவும்,—கொடிய செய்ய வாய் இதழ் துடிக்கவும் - கொடுஞ்சொற்களைச்சொல்லுந் தன்மையுள்ள சிவந்த தன்வாயின் உதடுகள் துடிக்கவும்,—இருந்த பேர் அவையில் நெடிது உயிர்த்திடும் - வீற்றிருந்த பெரியசபையிலே (அளவிறந்தகோபத்தாற்) பெருமூச்சுவிடுகிற, இராசராசன் - துரியோதனன்,—(கண்ணன் சென்றபின்பு),—அவனுக்கு இவன் விருந்துசெய்த உறவு என்கொல் என்று - 'அக்கண்ணனுக்கு இவ்விதுரன் விருந்துபசாரஞ் செய்தற்கு உரிய சம்பந்தம் யாதோ?' என்று சொல்லி, அரசர் எதிர் - (அங்கிருந்த) அரசர்களதுமுன்னிலையில், விதுரனை விளம்புவான் - விதுரனை (நிந்தித்துப்) பேசுபவனானான்; (எ - று.)—அதனை மேலிரண்டுகவிகளிற் காண்க.

இக்கவியிற்கூறிய செயல் பலவும் - தீராப்பெருங்கோபத்தின் காரியம். சொல்லின் கொடுமையை வாயின்மேலேற்றிக் கூறினர். இவனுக்கும் அவனுக்கும் நெருங்கின உறவில்லை யென்பான், 'என்கொல்' என்றான். (கஉசு)

[இதுவும், மேற்கவியும் - துரியோதனன் விதுரனைப் பழித்துக் கூறுதல்.]

கஉஎ. வன்பினாலவனி வெளவவென்றுகொ லென்மனையினுண்டியையமறுத்தவன், றன்பதாகினியொடினிதருந்தும்வகைதன்னிலின்னமுதியற்றினா, னென்பிதாவொடுபிறந்து மின்றளவுமென்கையோதன

மருந்தியு, மன்புதானுடைய னல்லனென்பகை தனக்குமுற்ற பகை யல்லனே.

(இ - ள்.) (இவ்விதுரன்), வன்பினால் அவனி வௌவ என்று கொல் - பலாத்காரமாக (எனது) இராச்சியத்தைப் (பாண்டவர்) பறித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றுகருதியோ? என் மனையில் உண்டியை மறுத்தவன் தன் பதாகினியொடு இனிது அருந்தும் வகை தன் இல் இன் அமுது இயற்றினான் - எனதுவீட்டில் உணவுகொள்ளுதலையொழித்த கண்ணன் தனது சேனையுடனே இனிமையாக உண்ணும்படி தனதுவீட்டில் (அவனுக்கு) இனியநல்லுணவை அமைப்பித்தான்; (இவன்), என் பிதாவோடு பிறந்தும் - எனதுதந்தையுடனே ஜநித்தும், இன்று அளவும் என் கை ஓதனம் அருந்தியும் - இன்றைத்தினம் வரையிலும் எனதுகையால் அளிக்கப்பட்ட அன்னத்தைப் புசித்தும், அன்புதான் உடையன் அல்லன் - (என்னிடத்து) அன்புடையவனல்லன்; (ஆதலால்), என் பகைதனக்கும் உற்ற பகை அல்லனோ- எனக்கு நேரிற்பகைவனாகவுள்ளவனினும் (மறைந்து உட்பகைவனாகவுள்ள இவன்) மிகுந்த பகையாளியல்லனோ? (எ - று.)

"பழுதெண்ணு மந்திரியிற் பக்கத்துட்டெவ்வோ, ரெழுபதுகோடி யுறும்" என்ற நீதியைக் கருதி, அகப்பகையான இவன் புறப்பகையினுங் கொடியனென்றான். இனி, 'என்பகை தனக்கும் உற்றபகையல்லனோ' என்பதற்கு - எனக்குப் பகைவனாகவந்த கண்ணனைத் தனக்கும் பொருந்தியபகைவனாக (என்மனிதனான இவ்விதுரன்) பாவிக்கவேண்டுவது கடமையன்றோ? என்ற கருத்துப்பட உரைப்பாருமுளர். வௌவ - அகரவீற்றுவியங்கோள். உண்டி - உண்ணப்படுவது. பதாகிநீ என்னும் வடசொல்லுக்கு - கொடியையுடையதென்று பொருள்; பதாகா-கொடி. யுதிட்டிரன் முதலிய ஐவர்க்குப் பாண்டு சொந்தத்தந்தையல்லனெனக் கீழ்க்கூறினனாதலால், விதுரனை அவர்கள் தந்தையோடு பிறவாமல் தன்தந்தையோடுமாத்திரம் பிறந்தவனாகப் பேசினான். கையோதனம் என்றது, சுதந்திரத்தை நன்குவிளக்க. (கஉஎ)

கஉஅ. முதல்விழைந் தொருவனுட னியைந்த பொருள் பற்றி யின்புற முயங்கினு, மதிகமென்றபொரு ளொருவன்வேறுதரி னவனையே யொழியவறிவரோ, பொதுமடந்தையர் தமக்குமண்ணிலிது புதுமையல்ல வவர்புதல்வனும், விதுர னின்றவனொ டுறவுகொண்டதொர் வியப்பையென் சொலிவெறுப்பதே.

(இ - ள்.) (தாசிகள்), இயைந்த பொருள் பற்றி - (ஒருவன்) மனமிசைந்து கொடுத்த செல்வத்தைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு, ஒருவனுடன் - அவ்வொரு புருஷனுடனே, முதல் விழைந்து இன்பு உற முயங்கினும் - (அப்பொருள் காரணமாக) முதலில் விரும்பி இன்பம் மிகக் கூடியிருந்தாலும், (பின்பு) வேறு ஒருவன் அதிகம் என்ற பொருள் தரின் - வேறொரு

புருஷன் அதனினும் மிகுதியான செல்வத்தைக் கொடுத்தால், அவனையே ஒழிய அறிவரோ - அவ்விரண்டாமவனைத் தவிர (முன்னவனை ஒரு பொருளாக) மதிப்பார்களோ?[மதியார்]; பொது மடந்தையர் தமக்கு மண்ணில் இது புதுமை அல்ல - (ஒருவனுக்கு உரியவரல்லாமல் பொருள் கொடுப்பவரெல்லோர்க்கும்) பொதுப்பட்ட விலைமகளிர்க்கு உலகத்தில் இவ்வியல்புகள் புதிதானவையல்ல [தொன்றுதொட்டுள்ளவை]; (ஆதலால்), அவர் புதல்வன் ஆம் விதுரன் - அப்படிப்பட்டவர்களுள் ஒரு தாசியினது புத்திரனாகிய விதுரன், இன்று - இப்பொழுது, அவனொடு - (புதிதாய்வந்த) கண்ணனுடனே, உறவு கொண்டது - (பழையவனான என்னிடம் அன்பைவிட்டு) நண்பு பாராட்டினதாகிய, ஓர் வியப்பை - ஒரு அதிசயத்தை, என் சொலி வெறுப்பதே - என்ன சொற்சொல்லி வெறுக்கவேண்டுவது? (எ - று.)—இது, அல்ல - ஒருமைப் பன்மை மயக்கம்.

வெறுக்கக் காரணமில்லை; தாயின் குணம் மகனைத் தொடர்ந்தது எனப் பழித்தான். பாண்டவர்க்கு இராச்சியம் வந்தால் தனக்கு அதிகசெல்வாக்கு இருக்குமென்று இங்ஙனஞ் செய்தான்போலு மெனக் கருதினான். (கஉஅ)

[இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - தூாகம்: விதுரன் தக்க மறுமொழி கூறி வில்லை முறித்துப் போகடுதல்.]

கஉகூ. இன்னவாறிவனுரைத்த போதவ னெழுந்திருந்துவசை யென்னைநீ, சொன்னவாய்குருதிசோரவாள்கொடு துளைத்துநின்முடி துணிப்பன்யான், மன்னவா குருகுலத்திலேயொருவன் மைந்தனாருயிரைவௌவினா, னென்னவானவர் நகைப்பரே யெனையுரைத்த நாவுடனிருத்தியோ.

(இ - ள்.) இன்ன ஆறு - இந்தப்படி, இவன்-துரியோதனன், உரைத்த போது - சொன்னபொழுது, அவன் - விதுரன், எழுந்திருந்து - (வருத்தத்தோடு) எழுந்துநின்று, நீ என்னை வசைசொன்ன வாய் - நீ என்னைப் பழிமொழி கூறின வாயில், குருதி சோர - இரத்தம் பெருகும்படி, யான்—, வாள்கொடு துளைத்து - (அதனை என்) வாளாயுதத்தால் துளை செய்து, நின் முடி துணிப்பன் - உனது தலையையும் வெட்டிடவல்லேன்; மன்னவா - அரசனே! குருகுலத்திலே ஒருவன் மைந்தன் ஆர் உயிரை வௌவினான் என்ன - (சிறந்த) குரு வமிசத்திலே ஒருத்தன் புதல்வனது அருமையான உயிரைக் கவர்ந்தானென்று, வானவர் நகைப்பரே - (இவ்வுகத்தாரேயன்றித்) தேவர்கள் (பரிகசித்து) சிறிப்பார்களே; [அதற்கே ஆலோசிக்கிறேனென்றபடி]; எனை உரைத்த நாவுடன் இருத்தியோ - (இல்லாவிடின்) என்னை (நிந்தித்துக்) கூறின நாக்கோடு (இன்னும் நீ) வாழ்ந்திருப்பாயோ? (எ - று.)—'எழுந்திருந்து' என்பது, மேல் க௩க-ஆங் கவியோடு இயையும்.

'மன்னவாழ்குருகுலம்' என்ற பாடத்துக்கு - (தொன்றுதொட்டு) நிலைபெறவாழுங் குருமரபென்க. உயிரைவௌவுதல் - உடம்பினின்று ஒழித்

தல். இவ்வுலகத்தில் பலர் துரியோதனனோடொப்ப நீதியறியாதவ ராத லால், அவரையொழித்து, வானவரையே கூறினர். மன்னவா என்றது, அரசச் செல்வச் செருக்கினாலன்றோ நீஇவ்வாறு குளறினதென உணர்த்து தற்கு. (கஉகூ)

கநூ0. ஈண்டவர்க்குதவியாயதூதெனவிசைப்பவற்குலகவெங்க ணு, நீண்டவற் குதவியாயி னேனென நினைத்து நீயெனையடர்த்தி யே, மாண்டவர்க்குதவியாய பேரறமுமிசையுமாண்மையும் வளர்த்தி டும், பாண்டவர்க்குதவியாகிலென்னைமுடிமன்னரானவர்பழிப்பரோ.

(இ - ள்.) ஈண்டு - இவ்விடத்தில், அவர்க்கு - அப்பாண்டவர்களுக்கு, உதவி ஆய - துணையான, தூது என - தூத னென்று, இசைப்பவற்கு - சொல்லப்பட்டவனாகிய, உலகம் எங்கணும் நீண்டவற்கு - எல்லாவுலகங்களி லும் (திரிவிக்கிரமனாய்) நீண்டு வளர்ந்த கண்ணபிரானுக்கு, உதவி ஆயி னேன் - விருந்து உதவுதல் செய்பவனானேன், என - என்று, நினைத்து—, நீ—, எனை - என்னை, அடர்த்தியே - (நிந்தனை சொல்லி) வருத்துகிறாயே; (இங்ஙனமன்றி), மாண்டவர்க்கு-(அறிவு குணம் செயல்களில்) மாட்சிமைப் பட்டவர்களான, உதவி ஆய பேர் அறமும் இசையும் ஆண்மையும் வளர்த் திடும் பாண்டவர்க்கு-(இம்மைமறுமைகளில்) உதவுவதான சிறந்த தருமத்தை யும் கீர்த்தியையும் பராக்கிரமத்தையும் அபிவிருத்தி செய்யுந் தன்மையுள்ள அப்பாண்டவர்களுக்கே, உதவி ஆகில்-(யான் வெளிப்படையாகப் போரில்) துணைவனானால், முடிமன்னர் ஆனவர் என்னை பழிப்பரோ - கிரீடாதிபதிக ளான அரசர்கள் என்னை நிந்திப்பார்களோ? [நிந்தியார் என்றபடி]; (எ - று.)

பாண்டவதூதனுக்கு உதவினதற்கு, நீ இப்பொழுது என்னைப் பழித் திட்டாயே; அப்பாண்டவர்க்கே உதவினாலும் குற்றமுண்டோ?' என்றான். இரண்டும் குற்றமாகாமைக்கு, 'இவன், பரிசுத்தரான பாண்டவர்க்குத் தூதன்: துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனஞ் செய்யுந் திருமால்; அவர்கள், எவ்வாற்றானுஞ் சிறந்தவர்' என ஏற்ற அடைமொழி கொடுத்து விளக்கி னான். இசைப்பவற்கு, நீண்டவற்கு என்பனவும், மாண்டவர்க்கு, பாண்ட வர்க்கு என்பனவும் ஒருபொருட் பலபெயர்கள். உலகமெங்கணும் நீண்ட வற்கு என்றது, உன்னைவிட எத்தனையோ மடங்கு பல பராக்கிரமங்களிற் சிறந்தவனும் யோக்கியனும் திரிலோகாதிபதியுமாகிய அசுரராசனான மாவலி தேவர்களது அரசைக் கவர்ந்து ஒரு கணப்பொழுதில் எம்பெருமானாற் பட்ட பாட்டைக் கருதுவாயெனக் குறிப்பித்தபடியாம்; இனி, இத்தொடரில், பகவானது ஸர்வாந்தர்யாமித்துவம், ஜநகச்சரீரகத்துவம், சௌலப்பியம் முத லிய திருக்கலியாண குணங்கள் விளங்குமாறுங் காண்க. மாண்டவர்க்கு உதவியாய என்பதற்கு - நல்லோர்களுக்குச் சகாயரான என்றும், மாண் தவர்க்கு எனப் பிரித்து - சிறந்த தவத்தைச் செய்யும் முனிவர்களுக்கு உதவுபவரான என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். இனி, இந்த அடைமொழி யை அறம் முதலியவற்றிற்குச் சேர்ப்பினும் அமையும். (கநூ0)

கஙக. சொல்லிரண்டு புகலேனினிச் சமரினின்றுவெங்கணை தொடேனெனு, வில்லிரண்டினு முயர்ந்தவில்லதனை வேறிரண்டுபட வெட்டினுன், மல்லிரண்டினையு மிருவராகிமுன் மலைந்தகாளமுகில் வந்துதன், னில்லிரண்டுதினம் வைகுதற்குல கிலெண்ணிலாத தவ மெய்தினுன்.

(இ - ள்.) 'சொல் இரண்டு புகலேன் - (யான்) இரண்டுவார்த்தை சொல்ல மாட்டேன்; இனி சமரில் நின்று வெம் கணை தொடேன் - இனி மேல் போரில் (எவர்பக்கத்தும்) நின்று கொடிய அம்பைத் தொடுக்கமாட் டேன்', எனு - என்று சொல்லி, வில் இரண்டினும் உயர்ந்த வில்லதனை - (உலகத்திற்பிரசித்தமான சிவதநுசு விஷ்ணுதநுசுஎன்ற) இரண்டுவிற்களுட் சிறந்த (விஷ்ணுவினதாகிய தனது) வில்லை, வேறு இரண்டுபட வெட்டி னுன் - தனித்தனி இரண்டுதுண்டாம்படி வெட்டியெறிந்துவிட்டான்: (யாவ னெனில்),—மல் இரண்டினையும்-(சாணூரன்முஷ்டிகன் என்னும்) இரண்டு மல்லர்களையும், இருவர் ஆகி - (தானும் பலராமனு மாக) இரண்டுபேரா யிருந்து, முன் மலைந்த-முன்னே [இளம்பிராயத்தில்] போர்செய்து அழித்த, காளம் முகில் - கரியமேகம்போன்ற ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான், தன் இல் - தனது மாளிகையிலே, வந்து இரண்டுதினம் வைகுதற்கு - எழுந்தருளி இரண்டுநாள் தங்கியருளுதற்கு, உலகில் - இவ்வுலகத்திலே, எண் இலாத தவம் எய்தினுன் - அளவில்லாத தவப்பேற்றைப் பெற்றவனுன விதுரன்; (எ - று.)

வில்இரண்டு இன்னவையென்பது, அடுத்தகவியில் "அச்சுதன்சந்த வில்லுமரன்வில்லும்" என்றதனுலும் அறியப்படும். இவ்விரண்டுவிற்களின் வரலாற்றையுஞ் சிறப்பையும் "ஒருகால்வரு கதிராமென வொளிகால்வன வுலையா, வருகார் தவழ் வடமேருவின் வலிசால்வன வையம், அருகாவினை புரிவானுளனவனு லமைவன தாம், இருகார்முக முள யாவையு மேலாதன மேனுள்", "ஒன்றினையுமையாள்கேள்வ னுவந்தனன் மற்றையொன்றை, நின்றுலகளந்த நேமி நெடியமால் நெறியிற்கொண்டான்" எனக் கம்பராமா யணத்துப் பரசுராமப்படலத்துக் கூறியதனுலும் உணர்க. இனி, வில் இரண் டினும் உயர்ந்த வில்லதனை என்பதற்கு - தனது விற்களிரண்டுட் சிறந்த தொருவில்லையென்றும், பிரசித்தமான சிவவில் விஷ்ணுவில் என்ற இரண் டினுஞ் சிறந்த தனதுவில்லை யென்றும் பொருள்படு மாயினும், மேல்-கஙக - ஆங் கவியில் "இருசிலையுண்டென்றிந்த விருநிலத்தியம்பும் வில்லின், ஒரு சிலைமுறித்த சீற்றம்" எனக் கண்ணன் கூறியருளுதலை நோக்கி, அவற்றை யொழித்து, பொருத்தமான பொருள் கொள்ளப்பட்டது. சிவன்வில் திரு மால்வில் என்ற அவ்விரண்டனுள், பலமுறை முறிந்துபோன சிவன்வில்லி னும் என்றும்முறியாத திருமால்வில் சிறந்ததாதல் அறிக; அதனை "ஆனம் முடையுமையண்ணலை யந்நாளுறுசிலைதான், ஊனம்முளது", "செருமலை கின்றபோழ்தில் திரிபுரமெரித்ததேவன், வரிசிலையிற்றது" "ஊனவில்

விறுத்தமொய்ம்பு'', ''வேதியாவிறுவதேயன்றி வெண்மதிப், பாதியான் பிடித்தவில் பற்றப்போதுமோ'' என்ற கம்பர்வாக்குக்கொண்டும் உணர்க. ''வெற்றி, காட்டிய கரியமாலும் கார்முகந்தன்னைப் பாரில், ஈட்டியதவத்தின் மிக்க இரிசிகற்கீந்துபோனான்'', ''இரிசிகனெந்தைக்கீயவெந்தையுமெனக்குத் தந்த, வரிசிலையிதுநீநோய்தின்வாங்குதி'' எனக் கம்பராமாயணத்துக் கூறிய படி பரம்பரையாக இராமபிரானிடம் வந்து சேர்ந்த திருமால்வில், பின்பு வழிமுறையாக விதுரனளவும் வந்துசேர்ந்திட்டதுபோலும்.

கம்சசபையிற் கிருஷ்ணபலராமர்செல்லுகையில், தம்மைக்கொல்லும் படி அவனாலேவப்பட்ட சாணூரன் முஷ்டிகன் முதலிய பெருமல்லர்கள் சிலர்வந்து எதிர்த்து உக்கிரமாகப் பெரும்போர்செய்ய, அவர்களையெல்லாம் இந்தயாதவவீரரிருவரும் மற்போரினாலேயே கொன்று வென்றிட்டன ரென்பது கதை. ஆவேசாவதாரமான பலராமனிலும் அம்சாவதாரமான கண்ணன் பிரதானனாதலால், அவனையே இங்குத் தலைமையாக எடுத்துக் கூறியது.

சொல் இரண்டு புகலேன் என்றது, சுருக்கமாகவன்றிப் பலவார்த்தை கூறேனென்றும், இன்று சொன்ன சொல் என்றுந்தவறே னென்றுங் கருத் துப்படும். பின் இரண்டடிகள் - பரமபாகவதரான விதுரரது பாக்கியவிசே ஷத்தை விளக்கின. மிகுந்ததவஞ்செய்திருந்தாலொழிய இங்ஙனங் கண் ணன் அருள்செய்யப் பெரும் பேறு கிடைக்கா தாதலால், 'எண்ணிலாததவ மெய்தினான்' என்றார். இனி, 'வில்லிரண்டினினுயர்ந்தவில்' எனப் பாடங் கொண்டு, பிரசித்தமான இரண்டுவிற்கள்போலச் சிறந்த வில்லென்று உரைத்தல், அடுத்தகவியில் ''அச்சுதன்சந்தவில்லு மரன் வில்லு மொப்ப தொரு தாமவில்'' என்பதனோடும், பாரதவெண்பாவில் ''கண்ணுதலான்றன் சிலைக்குங் காகுத்தன்றன் சிலைக்கு, மெண்ணுங்கானேராமெழிற்சிலை'' என் றதனோடும் இயையும், மேல் கசுக - ஆங் கவியில் ''வில்லின்'' என்பதற்கு - இதற்கேற்ப, விற்கள்போலவெனக் கொள்ளலாம். (கக௧)

[விதுரன் சபையைவிட்டுச்சென்றபிறகு அங்குள்ள அரசர் வருந்துதல்.]

கக௨. அந்தவில்லினைமுறித்தவில்லிதனதாலயம்புகுதவச்சுதன், சந்தவில்லுமரன்வில்லுமொப்பதொருதாமவில்லினைமுறிப்பதே,முந் தவில்லியரிலெண்ணும்வில்லுடையவிசயன்வந்தமரின்முடுகினால்,லெந் தவில்லியெதிர்நிற்கும்வில்லியினியென்றுகாவலரிரங்கினர்.

(இ - ள்.) அந்த வில்லினை முறித்த - (அங்ஙனம்) அவ்வில்லை முறித் துப்போகட்ட, வில்லி - வில்வித்தையில்வல்ல விதுரன், தனது ஆலயம் புகுத - தன்னுடைய திருமாளிகையைச் சென்றடைய,—காவலர் - (அச் சபையிலுள்ள) அரசர்கள்பலரும், 'அச்சுதன் சந்தம் வில்லும் - திருமாலினது அழகிய வில்லையும், அரன் வில்லும் - சிவபிரானது வில்லையும், ஒப்பது - ஒத்திருப்பதாகிய, ஒரு தாமம் வில்லினை - ஒளியையுடையதொரு வில்லை,

முறிப்பதே - (இவன்) முறித்தெறிந்துவிடுவதா? வில்லியரில் முந்த எண்ணும் - வில்வீரர்களுள் முதன்மையாக (யாவராலும்) மதிக்கப்படுகின்ற, வில் உடைய விசயன் - (சிறந்த காண்டீவமென்னுந்) தனுசையுடைய அருச்சுனன், அமரின் வந்து முடுகினுல் - போரில் வந்து பராக்கிரமித்தால், இனி எதிர் நிற்கும் வில்லி எந்த வில்லி - (அவனுக்கு) இனிமேல் எதிரில் நிற்கும் வில் வீரன் எந்த வில்லாளி? [எவருமில்லை யென்றபடி]', என்று—, இரங்கினர் - மனமிரங்கினர்கள்; (எ - று.)

ஏகாரம் - துரியோதனனது அநர்த்தத்துக்குக் காரணத்தை நோக்கின கழிவிரக்கம். எனவே, அருச்சுனனைத் தகுதியாக எதிர்க்க வல்லவன் இப்பக்கத்தில் விதுரனே யென்பதாம். பகவான் எழுந்தருளப்பெற்றதனல், ஆலயமென்றது; "மார்வமென்பதோர் கோயி லமைத்து" என்றாற் போல. அச்சுதன் - அச்யுதன் என்ற வடமொழியின் திரிபு; (தன்னைச் சரணமடைந்தவர்களை) நழுவவிடாதவ னென்றும், அழிவில்லாதவ னென்றும் பொருள். தலைமைநோக்கி, அச்சுதன்சந்தவில்லை முதலிற் கூறினது முன்கவியில் "வில்லிரண்டினுமுயர்ந்தவில்" என்றதனோடு இக்கவியில், "அச்சுதன் சந்தவில்லுமரன்வில்லு மோப்பது" என்றது மாறுகொளக்கூற லாகாது: முன்னது - கவிக்கூற்றும், பின்னது - அங்குள்ள அரசர்கூற்று மாதலால்; இனி அக்குற்றத்திற்குச் சிறிதும் இடமின்றி, 'ஒப்பதரு'எனப் பாடங்கொள்ளினும் அமையும். புகுத, து - சாரியை. அரன் - ஹரன்; வடசொல்: (உகாந்தகாலத்தில் உலகமனைத்தையும்) அழிக்குங் கடவுள்; (தன்னையடைந்தவர்களது துன்பங்களை) ஒழிப்பவ னென்றும் பொருள் கூறுவர். (கஙஉ)

[வீடுமன் துரியோதனனைக் கண்டித்தல்.]

கஙங. காரனைத்தும்விடு தாரையன்னபலகணைகளே வியமர்கருதும்வில், வீரனைப்பழுதுரைத்தநீ பகையையெங்ஙனே தனிகொல்வெல்லுவாய், பாரனைத்து மினியைவராளும்வகை பண்ணுவித்தனையழிந்ததுன், பேரனைத்துமெனவுள்ளழிந்து சிலபேசினானுயர் பிதாமகன்.

(இ - ள்.) (பின்பு), உயர் பிதாமகன்-(கௌரவபாண்டவர்க்குச்) சிறந்த (பெரிய) பாட்டனான வீடுமன்,—உள் அழிந்து - (நடந்தசெய்தியைநோக்கி) மனஞ் சிதைந்து,—'கார் அனைத்தும் விடு தாரை அன்ன-மேகங்களெல்லாம் பெய்கின்ற மழைநீர்த்துளிகளை யொத்த, பல கணைகள் - அநேகபாணங்களை, ஏவி-செலுத்தி, அமர் கருதும் - போர்செய்தலையே விரும்புகிற, வில் வீரனை-வில்லில் வல்ல வீரனான விதுரனை, பழுது உரைத்த - நிந்தனைபேசிய, நீ—, பகையை - பகைவர்களை, எங்ஙனே - எவ்வாறு, வெல்லுவாய் - சயித்திடுவாய்? தனிகொல் - தனியாகவோ? இனி—, பார் அனைத்தும் - பூமிமுழுவதையும், ஐவர் ஆளும் வகை - பாண்டவர்களே அரசாளும்படி, பண்ணுவித்தனை - நீயே செய்வித்துவிட்டாய்; உன் பேர் அனைத்தும் அழிந்தது-உனது

புகழ் முழுவதும் அழிந்துவிட்டது,' என - என்று, சில பேசினன் - சில வார்த்தைகளைக் கூறினன்; (எ - று.)

பிதாமஹன் - வடசொல்: தந்தைக்குத்தந்தை. இக்கவியால், வீடுமன் துரோணன் கிருபன் அசுவத்தாமன் கர்ணன் முதலிய எல்லாவீரரினும் விதுரன் சிறந்தவ னென்பது விளங்கும்; மேல் கன்னபருவத்தும், வீடுமன் துரோணன் என்பவர்க்கு முன் விதுரனைக் கூறுமாறு காண்க. முன்னே அழிந்த புகழ்போக மற்றதும் இப்பொழுது அழிந்துவிட்ட தென்பார், 'உன் பேரனைத்து மழிந்தது' என்றார். (கூ௩)

[இதுவும், அடுத்தகவியும் - துரியோதனன் வீடுமனை நோக்கி விதுரனைப்பற்றி அலட்சியமாகக் கூறியவை.]

கூ௪. பிதாமகன்பரிவுடன்முனிந்துசிலபேசநாசமுறுபேரனும்
விதாரமொய்ம்பனும்விதூரனல்லதுவில்வல்லவீரர்பிறரில்லையோ
வுதாரசீலனுயரங்கர்கோன்வரிவிலொன்றுமேயமையுமுற்றெழும்
பதாதியோடமரிலைவரும்படமலைந்திடப்பரணிபாடவே.

இதுமுதல் நான்குகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) பிதாமகன் - வீடுமன், பரிவுடன்-வருத்தத்துடனே [அல்லது அன்புடனே], முனிந்து - கோபித்து, சில பேச-சிலவார்த்தைகளைச்சொல்ல, நாசம் உறுபேரன் ஆம் - அழிவையடைதற்குரிய பௌத்திரனாகிய, விதாரம் மொய்ம்பனும் - போரில்வல்லதுரியோதனனும், (கூறுவான்);—விதூரன் அல்லது வில் வல்ல வீரர் பிறர் இல்லையோ-விதுரனேயன்றி வில்வித்தையில் திறமையுள்ள வீரர் மற்றவர் எவரு மில்லையோ? உதார சீலன் - (லோபஞ் சிறிதுமில்லாத) தானத்தையே ஒழுக்கமாகக் கொண்டவனாகிய, உயர் அங்கர் கோன் - சிறந்த அங்கதேசத்திலுள்ளார்க்குத் தலைவனான கர்ணனது, வரி வில் ஒன்றுமே - கட்டமைந்த வில்லொன்றுதானே, அமரில் - போரில், ஐவரும்-பாண்டவர் ஐந்துபேரும், உற்று எழும் பதாதியோடு - மிக்கு எழுகின்ற சேனைகளுடனே, பட - அழியவும், பரணி பாட - (புலவர்கள்) பரணியென்னும் பிரபந்தத்தைப் பாடப்பெறவும், மலைந்திட - போர்செய்தற்கு; அமையும் - போதும்; (எ - று.)—'விதாரமொய்ம்பனும்' என்றது, மேல் கூ௬ - ஆங் கவியில் 'என்றுகூற' என்பதனோடு இயையும்.

பரணி - தொண்ணூற்றாறு பிரபந்தவகையுள் ஒன்று; அது போர் முகத்து ஆயிரங்களிற்றியானையைக்கொன்ற வீரனைத் தலைமகனாகக் கொண்டு கடவுள்வாழ்த்தும் வாயில்கடைதிறப்பும் பாலைநிலமும் காளிகோயிலும் பேய்களோடுகாளியும் காளியோடுபேய்களும் சொல்லத் தான்சொல்லக்கருதிய தலைவன்சீர்த்தி விளங்கலும் அவன் வழியாகப் புறப்பொருள்தோன்ற வெம்போர் வழங்க விரும்பலும் என்னும் இவற்றையெல்லாம் இருசீரடி முச்சீரடி யொழித்து மற்றைய அடியாக ஈரடிப்பஃறா ழிசையாற் பாடுவது. கலிங்கத்துப் பரணி முதலியன காண்க.

பாட்டன்பெயரைப் பௌத்திரனுக்கு இடுவது பெரும்பாலும் உலகமரபாதலால், அம்மகன்மகனுக்கு, 'பேரன்' என்பது - காரணப்பெயர்; இதனை 'பௌத்ரன்' என்னும் வடசொல் சிதைந்ததென்றுங் கூறுவர். நாசமுறு பேரன் - எதிர்கால வினைத்தொகை; அழியும்பெயரையுடையா னென்றுமாம். கீழ்க்கவியில் 'பேர்' என்றதற்கும் இவ்வாறே. சிவபிரானது நெற்றிக்கண்ணின் நெருப்புக்கு இரையாய் எரிபட்ட மன்மதனது அங்கம் [உடல்] விழுந்த இடமாதலால், அங்கதேசமென்று பெயர்; "வாரணத்துரிவையான் மதனனைச் சினவுநா, ளீரமற்றங்கமிங்குகுதலா லிவணெலாம், ஆரணத்துறையுளா யங்கநாடு" என்ற கம்பராமாயணத்தாலும் அறிக. பதாதி - காலாட்படை; மற்றைச் சேனைகட்கு உபலட்சணம்; "எடுத்தமொழி யினஞ்செப்பலு முரித்தே.' முற்று எழும் எனஎடுத்து - முழுவதும் எழும் என்றுமாம். துரியோதனனை 'நாசமுறுபேரன்' என்றதனால், பாண்டவர் 'நாசமறுபேரர்' எனத்தொனிக்கும். கர்ணனது வில்லுக்குக் காலபிருஷ்டமென்றும், விஜயமென்றும் பெயர். "மேகவாகனன் பாற்பெற்ற வெயிலவனியமத்தங்கி, யாகியமுனிவற்கீந்தவரும் பெருஞ்சாபம் பெற்றேன்" என மேற்கன்னபருவத்திற் கூறுவதனாலும் இதன் மகிமையை உணர்க. (கஙௗ)

கஙௐ. நீயிருக்கநெடுவிற்கை யாசிரியனவனிருக்க நிகரற்றவன், சேயிருக்கவிறன் மன்னரிப்படி திரண்டிருக்க வெதிர்சென்றுநீள், வேயிருக்குமித ழிடையனுக்கு நல்விருந்துசெய்தவன் வெறுக்கிலென், போயிருக்கிலென் முறிக்கிலென்சிலைமலைந்து நம்மொடெவர் போர் செய்வார்.

(இ - ள்.) நீ இருக்க - (நமது பக்கத்தில் வீடுமனாகிய) நீ இருக்க,— நெடுவில் கை ஆசிரியன் அவன் இருக்க-நீண்ட வில்லேந்திய கையையுடைய ஆசாரியனாகிய அத்துரோணன் இருக்க,—அவன்சேய் நிகர் அற்று இருக்க - அவனது குமாரனான அசுவத்தாமன் ஒப்பில்லாமல் இருக்க,—விறல் மன்னர் இ படி திரண்டு இருக்க - வெற்றியையுடைய அரசர்கள் பலர் இவ்வாறு கூடியிருக்க,—நீள் வேய் இருக்கும் இதழ் இடையனுக்கு எதிர் சென்று நல்விருந்து செய்தவன் வெறுக்கில் என் - நீண்ட புள்ளாங்குழல் பொருந்தின அதரத்தையுடைய இடைச்சாதியனான கிருஷ்ணனுக்கு எதிர்கொண்டு போய்ச் சிறந்த விருந்துபசாரஞ் செய்த விதுரனொருவன் வெறுத்தால் என்ன? போய் இருக்கில் என் - (தனியே) போய் இருந்தால் என்ன? சிலை முறிக்கில் என் - வில்லை முறித்துப் போகட்டுவிட்டால் என்ன? நம்மொடு மலைந்து எவர் போர் செய்வார் - நம்மோடு எதிர்த்துப் போர்செய்ய வல்லவர் யாவருளர்? [எவருமில்லை யென்றபடி]; (எ - று.)

விதுரன் கோபித்துப் போனதனால் நமது துணைவலிக்கு யாதொரு குறைவுமில்லை யெனத் துரியோதனன் செருக்கிக் கூறியவாறு. கிருபாசாரியன் பிராயத்தில் முதிர்ந்தவனாய் மூப்படைந்தமை பற்றி, அவனை அப்

பிரதானமாகக் கூறுதுவிட்டது; இக்கருத்து, கீழ் வாரணாவதச் சருக்கத்தில் "பரிவுடனிவன் படைபயிற்றப் பின்னருங், குருபதி வேறொரு குருவைத் தேடினு, னிருளற மதிநிலவெறித்ததாயினும், பரிதியைநயக்கு மிப்பரவை ஞாலமே" என்றது கொண்டும் விளங்கும். இனி, 'ஆசிரியரவர்' எனப் பாடங்கொண்டு, கிருபனையும் அடக்குதலும் ஒன்று. சிவபிரானருளாற் பிறந்த சிறப்புப்பற்றி, அசுவத்தாமனை 'நிகரற்று' என விசேடித்தது. நிகரற்றவன் சேய் என எடுத்து - நிகரற்ற துரோணனது சேய் என்றும், நிகறற்ற சிவனதுசேய் என்றும். நிகரற்றவனுன சேய் என்றும் உரைப்பினும் பொருந்தும். செம்மையென்ற பண்புப் பெயர், ஈறுபோய் ஆதிநீண்டு முன்நின்ற மெய் திரிந்து சேர் என நின்றது; இதுமுதலிற் பண்பாகு பெயராய், செந்நிறமுடைய முருகக்கடவுளை உணர்த்தி, பின் உவமாகுபெயராய், அவனைப்போன்ற பலபராக்கிரமங்களையுடைய மைந்தனைக்குறித்ததனால், இருமடியாகுபெயர்; (குமாரனென்னும் வடமொழியும், இங்ஙனம் முருகக் கடவுளின் பெயர் மகனை யுணர்த்தும்.) (கஙரு)

[இதுவும், அடுத்த கவியும் - கர்ணன் கூறிய செருக்குமொழி.]

கஙசு. என்றுகூறவிறலங்கர் பூபதியும்யானிருக் கவிகல்விசயனைச்
சென்றுசீறியுயிர் கொள்ளவல்லவர்கள்யாவ ரென்றுநனிசெப்புவீர்
கன்றினால்விளவெறிந்த கள்வனிவனின்று தேர்நனிகடாவினு [யே.
மன்றுபோரினிடை காணலாகு மெனதாடல் வெஞ்சிலையினாண்மை

(இ - ள்.) என்று கூற - என்று (இவ்வாறு துரியோதனன்) சொல்ல, விறல் அங்கர் பூபதியும் - சிறப்பையுடைய அங்கதேசத்தார்க்குத் தலைவனான கர்ணனும், 'யான் இருக்க - நான் இருக்கையில், இகல் விசயனை சென்று சீறி உயிர் கொள்ள வல்லவர்கள் யாவர் என்று நனி செப்புவீர் - வலிமையுள்ள அருச்சுனனைப் (போரில் எதிர்த்துப்) போய்க் கோபித்து அவனுயிரைக் கவர வல்லவர் யாரென்று நன்றாகச் சொல்லுகிறீர்; கன்றினால் விளஎறிந்த கள்வன் இவன் - கன்றைக்கொண்டு விளாமரத்தை வீசியடித்த மாயையையுடைய இக்கண்ணன், நின்று தேர் நனி கடாவினும் - (முன்னே) நின்று தேரை நன்றாகச் செலுத்தினாலும், எனது ஆடல் வெம் சிலையின் ஆண்மை-என்னுடைய வெற்றிபைத் தரவல்ல வில்லின் திறமையை, அன்று போரினிடை காணல் ஆகும் - அப்பொழுது யுத்தகளத்தில் (யாவர்க்கும் பிரதியக்ஷமாகப்) பார்த்தல் கூடும்; (எ - று.)—இப்பாட்டில் 'அங்கர்பூபதியும்' என்றது, வருங்கவியில் 'என்று இவை உரைசெய்தான்' என்பதனோடு முடியும்.

பூபதி - பூமிக்குத்தலைவன்; முன்னே 'அங்கர்' என வந்ததனால், இது - இங்குக் காரணங்கருதாது, அரசனென்ற மாத்திரமாய் நின்றது. கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட கபித்தாசுரன், விளாமரத்தின் வடிவமாய், கண்ணன் தன் கீழ் வரும்பொழுது மேல் விழுந்து கொல்வதாக எண்ணி வந்துநிற்க, அதனை

யறிந்த கிருஷ்ணபகவான், அவ்வாறே தன்னை முட்டிக்கொல்லும் பொருட்டுக் கன்றினுருவங் கொண்டுவந்த வத்ஸாசுரனைப் பின்னிரண்டு கால்களையும் பிடித்து எடுத்துச்சுழற்றி விளாமரத்தின்மேல் எறிய, இருவரும் இறந்து தமது அசுர வடிவத்துடனே விழுந்தனர் என்பது கதை. கன்று - பசுவின் இளமைப்பெயர்: "யானையுங் குதிரையுங் கழுதையுங் கடமையு, மானோடைந்துங் கன்றெனற்குரிய" என்பது - தொல்காப்பியம். இரண்டாமடிக்கு- அருச்சுனனைக்கொல்லவல்லவர் நானேயன்றி வேறெவருமில்லை யென்று கருத்து. (கநசு)

கநஎ. அம்பரத் தவருடன்று சீறினுமொரம் பிலேயழிவர்திண்ணம்யான், வெம்பணிப்பகழியே விலாவியுடன் மீளுவானமரில்விசயனே,விம்பரிற்புகல விருதளத்தினுமெனக்கு நேரொருவரில்லையென், றும்பர்கற்பகமு நாணவண்மையிலுயர்ந்தவீரனிவையுரைசெய்தான்.

(இ - ள்.) அம்பரத்தவர் - (பூமியிலுள்ள மனிதர்கள் மாத்திரமேயன்றி) ஆகாயத்திலுள்ள தேவர்களும், உடன்று சீறினும் - (என்னுடன்) பகைத்துக் கோபித்தாலும், ஓர் அம்பிலே அழிவர் - (என்னுடைய) ஒரு பாணத்தினாலே அழிவடைவார்கள்; திண்ணம் - (இது) நிச்சயம்; யான்—, அமரில்- யுத்தத்தில், வெம் பணி பகழி ஏவில் - கொடிய நாகாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தால், விசயன் - அருச்சுனன், ஆவியுடன் மீளுவானோ - உயிருடன் திரும்பிச்செல்வானோ? [செல்லான், இறந்தே ஒழிவனென்றபடி]; இம்பரில் - இவ்வுலகத்திலே, எனக்கு நேர் புகல - எனக்கு உவமையெடுத்துச் சொல்ல, இரு தளத்தினும் ஒருவர் இல்லை - இருதிறத்துச்சேனையிலும் ஒருத்தரும் இல்லை, என்று இவை - என்று இவ்வார்த்தைகளை, உம்பர் கற்பகமும் நாண வண்மையில் உயர்ந்த வீரன் - தேவர்களது கல்பகவிருட்சங்களும் (இவன்கொடைக்கு உவமையாகாமல்) வெட்கமடையும்படி தானகுணத்திலே சிறந்தவீரனான கர்ணன், உரை செய்தான் - சொன்னான்; (எ - று.)

செருக்குடையனாதலால், இங்ஙனம் தற்புகழ்ச்சியும் பரநிந்தையும் செய்தான். அம்பரம் - வடசொல். காண்டவதகன காலத்தில் அவ்வனத்தினின்று ஓடுகிற பிராணிகளை அருச்சுனன் அம்பெய்துகொன்று அத்தழலிலே வீழ்த்தி வருகிறபொழுது, தக்ஷகனென்னும் நாகராசனது மனைவி தன்குழந்தையாகிய அசுவசேனன் என்னும் சிறுநாகத்தைத் தன்வாயினுள் மறைத்து வைத்துக்கொண்டு ஆகாயமார்க்கத்தில் எழும்ப, அதுகண்டு பார்த்தன் தன்பாணத்தால் அந்தநாககன்னிகையின் தலையைத் துணித்துவிட, அதன் வாயிலிருந்த நாககுமாரன் வால்மாத்திரம் அறுப்புண்டு பிழைத்தெழுந்து, தன்தாயைக்கொன்ற அவன்மீது கறுக்கொண்டு, அவனுக்குப் பகைவன் யாரென்று விசாரித்து, அஸ்திரவடிவமாகிக் கன்னனையடைந்தனனென்பது, 'பணிப்பகழி' என்பதன் வரலாறு. இதனை அருச்சுனனைக் கொல்லவொட்டாதபடி கண்ணன் தந்திரமாகத்தடுத்துவிடுந் தன்மையை

மேல் கன்னபருவத்திற்காண்க. இருதளம் - பாண்டவசேனையும், கௌரவ சேனையும். கல்பகம் என்னும் வடசொல்லுக்கு - (நினைத்தமாத்திரத்தில் வேண்டியபொருள்களைக்) கல்பிப்பது என்று பொருள்; கல்பித்தல் - உண்டாகச்செய்தல். (கரு௭)

[வீடுமன் கர்ணனைக் கண்டித்துக் கூறுதல்.]

கருஅ. திசையனைத்தினும் வளைந்ததானவரை யிரவிவந்த தொரு திசையின்வாய்,நிசையெனப்பொருது வானவர்க் கரசளித்தூ வந்த விறனீர்மையான், விசையனுக்குநிகர்நீகொலோ கடவுள்வெண் மதிக்குநிகர் வெள்ளியோ,வசைவில்விற்றொழிலும் வல்லையோவென வொரசைவிலா தவனறைந்தனன்.

(இ - ள்.) (அதுகேட்டுக் கோபித்து), ஓர் அசைவு இலாதவன் - (எக்காரியத்திலும்) சிறிதுசோர்வுமில்லாத வீடுமன்,—(கன்னனைநோக்கி),— 'திசை அனைத்தினும் - எல்லாத் திக்குக்களிலும், வளைந்த-சூழ்ந்துகொண்ட, தானவரை - அசுரர்களை, இரவி வந்தது ஒரு திசையின்வாய் நிசை என - சூரியன் வந்ததொருதிக்கிலே (அவனைக் கண்டமாத்திரத்தில் அழிகின்ற) இருள்போலாம்படி, பொருது - போர்செய்துஅழித்து, வானவர்க்கு அரசு அளித்து வந்த - (தேவலோகத்துச்சென்று அங்குள்ள) தேவர்களுக்கு அரசாட்சிச்சிறப்பைக் கொடுத்துவந்த, விறல் நீர்மையான் - வெற்றித்தன்மையுடையவனான, விசையனுக்கு - அருச்சுனனுக்கு, நிகர் - ஒப்பானவன், நீ கொல் ஓ - நீதானோ? கடவுள் வெள் மதிக்கு நிகர் வெள்ளியோ - தெய்வத்தன்மையமைந்த வெண்ணிறமுள்ள பூர்ணசந்திரனுக்கு ஒப்பாகுபவன் சுக்கிரன்தானோ? அசைவு இல் வில்தொழிலும் வல்லையோ - (அவ்வருச்சுனனை நோக்குமிடத்து நீ) தளர்ச்சியில்லாத வில்வித்தையும் பயின்றவனாவாயோ?' என - என்று, அறைந்தனன் - கூறினான்; (எ - று.)

அருச்சுனன், அருந்தவமியற்றிப் பரமசிவனிடத்துப் பாசுபதம்முதலிய அஸ்திரசஸ்திரங்கள் பலவற்றைப் பெற்றபின்பு, ஆங்குவந்து அழைத்துப் போன தன்தந்தையான இந்திரனுடனே தேவலோகஞ்சேர்ந்து, அங்கு இந்திரன்முதலிய தேவர்கள் வேண்டிக்கொண்டதனால், அவர்க்குப்பகைவராய்ப் பலநாளாகப் பெருந்துன்பமியற்றிவந்த கடலிடையிலுள்ள தோயமாபுரவாசிகளான நிவாதகவசர் என்னும் அசுரர் மூன்றுகோடி பேரையும், அந்தரத்துள்ள இரணியபுரவாசிகளான காலகேயர் என்ற அசுரர் அறுபதினாயிரவரையும் போர்செய்து அழித்து ஒழித்தானென்பது, கீழ்நிவாதகவசர் காலகேயர் வதைச்சருக்கத்து வரலாறு.

தானவரென்னும் வடமொழித் தத்திதாந்தநாமத்துக்கு - (காசியபமுனிவரதுமனைவிமார்களுள்) தநுஎன்பவளது மக்களென்று பொருள். ஒளியில் சந்திரனதுபெருமைக்கும் சுக்கிரனதுசிறுமைக்கும் எவ்வளவுவேறுபாடு உண்டோ? அவ்வளவுவேறுபாடு உண்டு, பலபராக்கிரமங்களில் அருச்சுனனது

பெருமைக்கும் கர்ணனது சிறுமைக்கும் என்பதாம். மூன்றமடி எடுத்துக் **காட்டுவமையணி.** நிசை யென - **உவமையணி.** சூரியன் உதித்தமாத்திரத்தில் இருள் இருந்த இடந்தெரியாமல் ஒழிவதுபோல, அருச்சுனன் எதிர்த்த மாத்திரத்தில் அசுரர்கள் அனைவரும் இருந்தஇடந்தெரியாமல் ஒழிந்தன ரென்க. நிவாதகவசர்கள் இருந்தது கீழ்கடலிலாதலால், 'இரவிவந்ததொரு திசையின்வாய்' என்பதற்கு-சூரியன் உதித்தற்குஇடமான கிழக்குத்திக்கிலே என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். பொருது-அழித்து, காரணம் காரியமாக உபசரிக்கப்பட்டது. மதிக்குத் தெய்வத்தன்மை - சிவபிரான்திருமுடியிலுறைதலும், திருமால்திருவுள்ளத்தினின்று உதித்தலும், தேவர்க்கெல்லாம் தனது அமிருத கிரணமளித்தலும், ஓஷதிகளெல்லாவற்றுக்குந் தலைவனாதலும் முதலியன. வெண்மை - இனம்விலக்குதற்கு வந்ததல்லாத இயற்கையடைமொழி. வெண்ணிறமுடைமைபற்றி, வெள்ளியென்று பெயர்; அளித்து உவந்த என்றும் பிரித்து உரைக்கலாம். நிசை - நிஶாஎன்னும் வடமொழியின் திரிபு. விசையன் - இடைப்போலி, கொல் - அசை. (கங-அ)

[கர்ணன் வீடுமனைநோக்கி நிஷ்டூரமாகச் சில கூறுதல்.]

கஙகூ. அவன்மொழிந்தமொழிதன்செவிப்படலு மருகிருந் தமுதருந்துநீ, யிவனுடன்சிலர்பகைக்கின் மற்றவர்தமிசையுமாண் மையுமியம்புவாய், புவனமொன்றுபடவரினுமென்றனொடு பொருவ ராயினெதிர்பொரவிடாய், சிவனுமென்கணையையஞ்சுமென்று நனி சீறினானிரவிசிறுவனே.

(இ - ள்.) அவன் மொழிந்த மொழி-(இங்ஙனம்) அவ்வீடுமன் சொன்ன வார்த்தை, தன் செவி படலும் - தனதுகாதில் நுழைந்தவளவிலே [அதனைக் கேட்டமாத்திரத்தில் என்றபடி],—இரவி சிறுவன் - சூரியபுத்திரனான கர்ணன்,—(அவ்வீடுமனை நோக்கி), அருகு இருந்து அமுது அருந்தும் நீ - (எப்பொழுதும் இத்துரியோதனனது) சமீபத்திலேயிருந்து (அவனது) அன்னத்தையுண்ணுகிற நீ (எப்போதும்), இவனுடன் சிலர் பகைக்கில்-இத்துரியோதனனுடன் வேறுயாரேனும் சிலர் பகைமைகொண்டால், (அப்பொழுது), மற்று அவர்தம் இசையும் ஆண்மையும் இயம்புவாய் - எதிரிகளான அவர்களது கீர்த்தியையும் பராக்கிரமத்தையுமே எடுத்துக்கூறும் இயல்புடையாய்; புவனம் ஒன்றுபடவரினும் - எல்லாவுலகத்தாரும் ஒருமிக்கத்திரண்டு வந்தாலும், என்தனொடு பொருவர் ஆயின் - என்னுடனே போர்செய்யவல்லவரானால், எதிர் பொர விடாய் - எதிர்த்துப்போர்செய்யவிடுவாய்; சிவனும் என்கணையை அஞ்சும் - சிவபிரானும் எனது அம்புக்கு அஞ்சுவான்,' என்று என்று சொல்லி, நனி சீறினன் - மிகுதியாகக் கோபித்தான்; (எ - று.)

சிவன் என்ற வடசொல்லுக்கு - (யாவர்க்கும்) மங்களத்தைச் செய்பவனென்று பொருள்; சிவன் - சுபம். உம் - உயர்வுசிறப்பு; அது-அப்பிரானது வெகுண்டு உலகமழிக்கும் ஆற்றலையும், முன் அருச்சுனன் வில்நாணற்றுத்

திகைக்கும்படி எதிர்த்துப் போர்செய்த திறமையையும் குறிக்கும். இவன் இங்ஙனங் கூறினது பேதைமை யென்பார், 'சிறுவன் என்றார். சிவனும்என் கணையை அஞ்சும் "அச்சக்கிளவிக்கு ஐந்துமிரண்டும், எச்சமிலவே பொருள் வயினான" என்பதனால், இரண்டாம்வேற்றுமை விரியாகக் கூறினார். (கங௧)

[யாவரும் தம்தம் இருப்பிடங்கட்குச் செல்லுதல்.]

கசo. இரவிமைந்தனொடுகங்கைமைந்தனெதிர்வாய்மையொன் றையுமிசைத்திலன், பொரவறிந்திடுதுமன்றுவெஞ்சமரிலென்றெ ழுந்து தனிபோயினா, னரவவெங்கொடியுயர்த்தகோவுமிகலரசருக்கு விடைநல்கினான், விரவுபைந்துளபமாலையான்விதுரன்மனையிலுற்றது விளம்புவாம்.

(இ - ள்.) (பின்பு), கங்கை மைந்தன் - வீடுமன், இரவி மைந்தனொடு-கர்ணனுடனே, எதிர் வாய்மை ஒன்றையும்-பிரதியான வார்த்தையொன்றை யும், இசைத்திலன் - கூறாதவனாய், 'அன்று-(போர்நடக்கும்) அக்காலத்தில், வெம் சமரில் - கொடிய போர்க்களத்தில், பொர - போர்செய்கையில், அறிந் திடுதும் - (இவனது ஆண்மையை நேரில்) அறிவோம்,' என்று - என்று கருதி, எழுந்து தனி போயினான் - (அச்சபையைவிட்டு) எழுந்து தனியே சென்றான்; அரவம் வெம் கொடி உயர்ந்த கோவும்-பாம்பின்வடிவமெழுதிய கொடிய துவசத்தை உயர எடுத்த துரியோதனராஜனும், இகல் அரசருக்கு - வலிமையை யுடைய அரசர்களுக்கெல்லாம், விடை நல்கினான் - (சபையி னின்று) செலவு கொடுத்து அனுப்பினான்; (இதுநிற்க), விரவு பை துளபம் மாலையான் - பொருந்தின பசிய திருத்துழாய்மாலையையுடைய கண்ணபிரா னது, விதுரன் மனையில் உற்றது-விதுரனது மாளிகையில் நடந்த செய்தியை, விளம்புவாம் - (இனிக்) கூறுவோம்; (எ - று.)—அதனை மேற் காண்க.

நான்காமடி - கவிக்கூற்று. விளம்புவாம் - கவிகளுக்கு உரிய இயற்கைத் தன்மைப்பன்மை. என்று - என்று சொல்லி என்றும் உரைப்பர். வாய்மை - வாயின்தன்மை; வாய் - சொல்லுக்குக் கருவியாகுபெயர். இசைத்திலன் - முற்றெச்சம். உற்றது - வினையாலணையும்பெயர். (கசo)

வேறு.

[விதுரன் வில்லை முறித்தகாரணத்தைக் கண்ணன் வினவுதல்.]

கசக. பொருசிலைமுறித்தவீரன்கோயிலிற்புகுந்துநேமிக்
குரிசிலைவணங்கியாங்கணிருப்பவக்குரிசினோக்கி
யிருசிலையுண்டென்றிந்தவிருநிலத்தியம்பும்வில்லி
னொருசிலைமுறித்தசீற்றமென்கொலோவுரைசெயென்றான்.

(இ - ள்.) (இதுநிற்க): பொரு சிலை முறித்த வீரன் - போர்செய்தற்கு உரியவில்லை முறித்துப்போகட்ட சுத்தவீரனான விதுரன், கோயிலில்

புகுந்து - (தனது) சிறந்த மாளிகையிலே சென்று, நேமிகுரிசிலை வணங்கி - (அங்குத்தனக்குமுன் சென்றிருந்த) சக்கரபாணியான கண்ணபிரானை நமஸ்கரித்து; ஆங்கண் இருப்ப - அவ்விடத்தில் இருக்கையில்,—அ குரிசில் - அந்தக்கண்ணபிரான், நோக்கி - (விதுரனைப்) பார்த்து, 'இருசிலை உண்டு என்று இந்த இருநிலத்து இயம்பும் வில்லின் ஒரு சிலை முறித்த சீற்றம் - இரண்டு சிறந்தவிற்கள் உள்ளனவென்று இந்தப்பெரியபூலோகத்திற் (பிரசித்தமாகச்) சொல்லப்படுகிற விற்களுள் ஒன்ருகிய உனதுவில்லை (நீ) முறித்துப் போகட்டகோபம், என்கொலோ - யாதுகாரணம்பற்றியதோ? உரைசெய் - சொல்,' என்ருன் - என்று கேட்டருளினன்; (எ - று.)

விதுரன்வில்முறித்தசெய்தியைக் கண்ணன் தனதுஞானத்திருக்கண்ணினுலும் ஜனவதந்தியினுலும் அறிந்தன னென்க. சீற்றம்-தொழிற்பெயர்; சீறு - பகுதி, அம் - விகுதி, ற் - விரித்தல்விகாரம். ஆங்கண் - அக்கண் என்பதன் மெலித்தலும் நீட்டலும். 'குரிசில்' எனவும் பாடம்.

இதுமுதல் ஐம்பதுகவிகள்-முதற்சீரும் நான்சாஞ்சீரும் விளச்சீர்களும், மற்றை நான்கும் மாச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள். (கசுக)

[இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - ஒருதொடர்: விதுரன் சொல்லும் உத்தரம்.]

கசுஉ. ஆவதுகருதானுகிலமைச்சர்சொற்கேளானுகில்
வீவதுகுறியானுகில்விளைவதுமுணரானுகி
னுவதுகாவானுகிலவனுக்காநடந்துபோரிற்
சாவதுபழுதென்றன்ருேசகத்துளோர்சாற்றுகின்ருர்.

(இ - ள்.) '(ஒருவன்), ஆவது கருதான் ஆகில் - (தனக்கும் பிறர்க்கும்) நன்மையாகுங் காரியத்தை ஆலோசியானுனலும்,அமைச்சர் சொல் கேளான் ஆகில் - மந்திரிகளதுவார்த்தையைக் கேட்டுநடவானுனலும், வீவது குறியான் ஆகில் - (தான்) அழிவதைச் சிந்தியானுனலும், விளைவதும் உணரான் ஆகில் - (இம்மைமறுமைகளில் தனக்கு இனி) விளையும் பயன்களை அறியானுனலும், நாஅது காவான் ஆகில் - (தனது) நாக்கை(த் தீச்சொற் சொல்லாமல்) அடக்கிவையானுனலும், அவனுக்கு ஆ நடந்து - அவனுக்கு உதவியாகச் சென்று, போரில்சாவது - யுத்தத்தில்இறப்பது, பழுது - குற்றமாகும்,' என்று அன்ருேசகத்து உளோர் சாற்றுகின்ருர் - என்றே உலகத்திலுள்ள பெரியோர்கள் எல்லோரும் சொல்லுகிருர்களன்ருே? (எ - று.)

ஆவதுகருதாமை முதலாக இங்குக்கூறிய துர்க்குணங்களையுடைய துரியோதனனுக்கு உதவியாகச்சென்றுபோரில் இறத்தல் பழிபாவங்களைத்தருவதாதலால், அதனை ஒழித்தேன் என்பதாம். 'ஆகில்' எனப் பலவிடத்தும் வந்தவை - வினைச்செவ்வெண். இவை - 'பழுது' என்பதைக் கொண்டுமுடியும். "யாகாவாராயினுநாகாக்க காவாக்கால், சோகாப்பர்சொல்லிழுக்குப்

பட்டு" என்ற திருக்குறளினாலும், மொழியடக்கம் - மற்றை மெய்யடக்க மனவடக்கங்களினும் முக்கியமாதலை அறிக. ஆவது, வீவது, விளைவது - எதிர்காலவினையாலணையும்பெயர். நாவது, அது - அசை. சாவது - எதிர் காலத் தொழிற்பெயர். இனி, நாவது - நாவினிடத்ததான சொல் எனக் குறிப்புவினையாலணையும்பெயருமாம். அன்றே - தேற்றம். (கசஉ)

கசங. செல்வம்வந்துற்றகாலைத்தெய்வமுஞ்சிறிதுபேணார்
சொல்வனவறிந்துசொல்லார்சுற்றமுந்துணையுநோக்கார்
வெல்வதேநினைவதல்லால்வெம்பகைவலிதென்றெண்ணார்
வல்வினைவிளைவுமோரார்மண்ணின்மேல்வாழுமாந்தர்.

(இ - ள்.) மண்ணின்மேல் வாழும் மாந்தர் - பூமியில் வாழ்ந்திருக்கும் மனிதர்சிலர்,—செல்வம் வந்து உற்றகாலை - (தமக்குப்) பொருள்வந்துசேர்ந்த காலத்து, தெய்வமும் சிறிது பேணார் - (அது தன்பக்கல் வருதற்குக் காரணமாகத் திருவருள்புரிந்த) கடவுளையும் சிறிதும் விரும்பிக்கொண்டாடார்; சொல்வன அறிந்து சொல்லார் - தாம் சொல்லும்வார்த்தைகளை(த் தக்கவை தகாதவையென்று ஆராய்ந்து) உணர்ந்து சொல்லமாட்டார்கள்; சுற்றமும் துணையும் நோக்கார் - உறவினரென்றும் நண்பரென்றும் தாட்சிணியம் பார்க்கமாட்டார்கள்; வெல்வதே நினைவது அல்லால் வெம் பகை வலிது என்று எண்ணார் - தாம் சயித்திடுவோம் என்பதையே கருதுவதல்லாமல் கொடிய பகைவருக்கம் (தம்மினும்) வலிமையுடையதென்று மதிக்கமாட்டார்கள்; வல் வினை விளையும் ஓரார் - (எல்லாவற்றினும்) வலிமையுடைய ஊழ்வினையின் பயனையும் ஆராயமாட்டார்கள்; (எ - று.)—இது என்ன பேதைமை? என்றபடி.

அற்பகுணமுடையவனான துரியோதனன் தனக்குச் செல்வமிருத்தலால் இங்குக் குறித்த துர்க்குணங்களையெல்லாம் மிகக்கொண்டுள்ளா னென்றற்கு, பொதுவாக இதுகூறினார். பேணப்படுவன யாவற்றுள்ளும் தலைமை கருதி, தெய்வத்தை உயர்வுசிறப்பும்மை கொடுத்து முதலிற் கூறினார். "ஊழிற்பெருவலியாவுள மற்றொன்று, சூழினுந் தான்முந்துறும்" என்றபடி எவ்வாற்றாலுங் கடக்கவொண்ணாத உறுதியுடைமைபற்றி, 'வல்வினை' எனப்பட்டது. விளைவும், உம் - இறந்ததுதழுவியஎச்சமும், உயர்வுசிறப்பும். சிறிதும் என்பதனிறுதியில், இழிவுசிறப்பும்மை - தொகுத்தல்விகாரப்பட்டது. வெல்வதே, ஏ - பிரிநிலையோடு தேற்றம். (கசங)

கசச. நினைக்கவுந்தொழவுமெட்டாநீயெழுந்தருளப்பெற்றுந்
தனக்கிதுதகுதியென்றுதமருடன்வாழவெண்ணான்
மனக்கடுங்கனலினென்றன்மன [illegible]னுரைத்தபுன்சொ
லெனக்கிசையாமல்யானுமிருஞ்சிலையிறுத்தனென்றான்.

(இ - ள்.) '(யாவராலும்), நினைக்கவும் - (மனத்தினால்) சிந்தித்துப்பார்த்தற்கும், தொழவும் - (மொழி மெய்களால்) வணங்குதற்கும், எட்டா - எட்டாத, நீ—, எழுந்தருள பெற்றும் - (தனது அரண்மனைக்குக் கருணையோடு) வந்துசேரப்பெற்றிருந்தும், இது தனக்கு தகுதி என்று - நீ அருளிச்செய்த சொல் தனக்குத் தக்கதென்று உட்கொண்டு, தமருடன் வாழ எண்ணான் - ஞாதிகளான பாண்டவர்களோடு ஒத்துவாழ்தற்கு நினையாதவனும், மனம் கடும் கனலினான் - மனத்திற் கொடிய கோபாக்கினியை யுடையவனுமாகிய துரியோதனன், தன் மனத்தினால் உரைத்த - தனது மனக்கருத்தோடு பொருந்தி (உன்னையும் என்னையும்) நிந்தித்துக்கூறின, புல் சொல் - இழிவானவார்த்தை, எனக்கு இசையாமல்-எனக்குப் பொருந்தாமையால், யானும் இருஞ் சிலை இறுத்தது - நானும் பெரியவில்லை முறித்திட்டது', என்றான் - என்று (கண்ணனைநோக்கி விதுரன்) கூறினான்; (எ - று.)

"சினமென்றுஞ்சேர்ந்தாரைக்கொல்லி யினமென்னு, மேமப்புணையைச் சுடும்" என்றதன்நீதிப்படி துரியோதனனது மனத்திற் பொருந்தினகோபாக்கினி இனி அவனைக்கெடுப்பதேயன்றி அவனுக்கு உறுமொழிகூறும் நல்லினமான என்னை அகற்றுதலுஞ் செய்தது என்பார் 'மனக்கடுங்கனலினான்' என்றும், தான் அறியாமல் தவறிச்சொன்னதன்று வேண்டுமென்று அடத்தோடு சொன்னது என்பார் 'தன்மனதினுரைத்த' என்றுங்கூறினார். கோபத்தைக் கடுங்கனல் என உருவகப்படுத்தின விதப்பு - உலகத்துநெருப்புச்சுடுவது தான் சேர்ந்தவிடத்தையே, இந்நெருப்புச் சேராதவிடத்தையுஞ் சுடுமென்னும் வேற்றுமைதோன்ற நின்றது. இறுத்தது - தொழிற்பெயர், வினைமுற்றாய் நின்றது; இதனை, வடநூலார் பாவேப்பிரயோக மென்பர். (கசச)

[இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - ஒருதொடர்: கண்ணன் விதுரனை நோக்கிக் கூறுவன.]

கசரு. மாயனுமகிழ்ந்துநோக்கிமாசுணமுயர்த்தமன்னன்
போயருஞ்சேனையோடுபோர்க்களங்குறுகும்போது
நீயவனருகுநில்லாதொழியினுன்னேயமைந்தர்
தாயமுஞ்செல்வமுற்றுந்தரணியும்பெறுவரன்றே.

(இ - ள்.) (அதுகேட்டு), மாயனும் - கண்ணனும்,—மகிழ்ந்து-திருவுள்ள முகந்தருளி, நோக்கி - (விதுரனைப்) பார்த்து, மாசுணம் உயர்த்த மன்னன் - பாம்புக்கொடியை உயரவெடுத்த துரியோதனராசன், போய் - புறப்பட்டுச் சென்று, அருஞ்சேனையோடு - (பிறரால்வெல்லுதற்கு) அருமையான சேனையுடனே, போர் களம் குறுகும்போது - யுத்தகளத்தை அடையும்பொழுதில், நீ அவன் அருகு நில்லாது ஒழியின் - நீ யொருத்தன் அவனது பக்கத்தில் நிற்காமல் நீங்கினால், உன்நேயம் மைந்தர் - உனது அன்புக்கு உரிய குமாரரான பாண்டவர், அன்றே - அப்பொழுதே, தாயமும் - இராச்சியபாகத்தையும், செல்வம் முற்றும் - மற்றும் பொருளெல்லாவற்றையும், தரணியும்-பூமி

முழுவதையும், பெறுவர் - அடைவார்கள்; (எ - று.)—அன்றே - தேற்றமு மாம். இப்பாட்டில், 'நோக்கி' என்பது, மேல் கசஎ - ஆங் கவியில் 'என்ற ருளி' என்பதோடு குளகமாகத் தொடரும்.

விரைவில் தனது திருவுள்ளக்கருத்து நிறைவேறு மென்று கண்ணன் மகிழ்ந்து கூறின னென்க. நீ எதிர்ப்பக்கத்தி லிருந்தால் பாண்டவர்க்குப் பகைவெல்லுத லரிதெனக் கண்ணன் விதுரனுக்கு முகமன் கூறின வாறு. (கசரு)

கசசு. ஏற்றியநறுநெய்வீசியிந்தனமடுக்கினுலுங்
காற்றுவந்துறுதபோதுகடுங்கனல்கதுவவற்றே
நீற்றணிநிமலனன்னநின்கைவில்லிற்றதாயிற்
சீற்றவேலரசன்சேனைதென்புலம்படர்கைதிண்ணம்.

(இ - ள்.) நறு நெய் வீசி - நல்லமணமுள்ள நெய்யை மிகுதியாசச் சொரிந்து, இந்தனம் - விறகுகளை, ஏற்றிய - தீப்பற்றவைத்தற்கு, அடுக்கி னுலும் - (ஒன்றன்மேலொன்று) பொருந்தவைத்தாலும், காற்று வந்து உறுத போது - (ஏற்ற) காற்று (சமயத்துக்கு) வந்து உதவிசெய்யாதபொழுது, கடுங் கனல் கதுவ வற்றே-மிகுந்தநெருப்புப் பற்றவல்லதோ? [அன்றென்றபடி]; நீறு அணி நிமலன் அன்ன நின் கை வில் இற்றது ஆயின் - விபூதியைத் தரித்த குற்றமற்ற சிவபிரானை யொத்த உனது கையிலுள்ள வில் முறிந்த தானல், சீற்றம் வேல் அரசன் சேனை தென் புலம் படர்கை - கோபத்தை யுடைய வேலாயுதத்தையுடைய துரியோதனராசனது சைனியம் யமலோ கத்துக்குச் செல்லுதல் [அழிதல்], திண்ணம் - நிச்சயம்; (எ - று.)

பலதுணைக்கருவிகள் அமைந்திருந்தாலும் கனலின்வளர்ச்சிக்குக் காற் றின் உதவி அவசியமாதல்போல, பலவகை வலிமைகள் அமைந்திருந்தாலும் துரியோதனனது வெற்றிக்கு ஏற்றசாதனமான உனது உதவி இல்லாமை யால் அவன் வெல்லற்பாலனல்லன் என்பதாம். கூற்றுவனது இடம் தென் திசையி லுள்ளதாதலின் 'தென்புலம்'என்றும்,போரிற்புறங்காட்டாது பகை வராலிறந்து வீரசுவர்க்கம் பெறுபவரும் யமதரிசனம்பெற்றே செல்லவேண் டுதலின் 'தென்புலம்படர்கை' என்றும் கூறினர். திண்ணம் - திண்மை திட் பம் என்பனபோல, பண்புப்பெயர்; அம் - விகுதி. படர்கை - கைவிகுதி பெற்ற தொழிற்பெயர். இந்தநம்-வடசொல். பகையைத் தவறாது அழிக்கும் ஆற்றலுக்கு,அழித்தற்கடவுளான உருத்திரமூர்த்தியை உவமைகூறினர். முன் னிரண்டடி - பிறிதுமொழித லலங்காரம்.

ஏற்றிய-செய்யியஎன்னும் வாய்ப்பாட்டு எதிர்காலவினையெச்சம்; இனி, இறந்தகாலப்பெயரெச்சமாக்கி மிகுதியான எனப் பொருள்கொண்டு, நெய் யோடு சேர்ப்பினும் அமையும். வற்று - வல்என்னும்பண்படியாப்பிறந்த ஒன் றன்பாற்குறிப்புமுற்று; று - விகுதி. நிமலன் - ஆணவம் மாயை கன்மமென்

னும் மும்மல மற்றவன். இருவரும் பரமபாகவத ராதலால், விதுரனைச் சிவ னோடு ஒப்பிட்டதென்றுங் கூறுவர். (கசசு)

கசஎ. பன்னியபுரையில்கேள்விப்பயனுகர்மனத்தாய்நின்னை
மன்னவன்மொழிந்தவெல்லாம்பொறுத்தியென்றருளி மாயோ
னந்நகர்தன்னில்வண்மையருளழகாண்மைபேசுங்
கன்னனைப்பயந்தகாதற்கன்னிதன்கோயில்புக்கான்.

(இ - ள்.) 'பன்னிய - சிறப்பித்துச்சொல்லப்பட்ட, புரை இல் - குற்ற மில்லாத, கேள்வி - நூற்கேள்விகளின், பயன் - பிரயோசனமான தத்துவப் பொருளை, நுகர் - (எப்பொழுதும் சிந்தித்து) அனுபவிக்கிற, மனத்தாய் - மனத்தையுடைய விதுரனே! நின்னை மன்னவன் மொழிந்த எல்லாம் - உன் னைத் துரியோதனராசன் கூறியவற்றை யெல்லாம், பொறுத்தி - பொறுத் துக் கொள்வாய்,' என்று அருளி - என்றுசொல்லியருளி, மாயோன் - கண் ணன், அ நகர்தன்னில் - அவ்வத்தினபுரியிலே, வண்மை அருள் அழகு ஆண்மைபேசும் கன்னனை பயந்த காதல் கன்னிதன் கோயில்புக்கான்-உதார குணம் கருணை சௌந்தரியம் பராக்கிரமம் என்பவற்றிற் சிறப்பித்துச் சொல் லப்படுகின்ற கர்ணனை இளமையிற்பெற்ற அன்பையுடைய குந்திதேவியி னது வாச ஸ்தானத்தை அடைந்தருளினான்; (எ - று.)

இச்சருக்கத்தில், கண்ணனது மாயையின்காரியமான பலஅற்புதச்செய் கைகளை நோக்கி வியந்து, பலவிடத்து அவனை 'மாயோன்' எனக் குறிக்கி றார்; விதுரனைத் துரியோதனினின்று பிரித்த அற்புதத்தைக் குறித்துக் கீழ் கசரு - ஆங் கவியில் 'மாயன்'எனக் கூறி, இனிக் குந்திமூலமாகக் கர்ண னைத் துரியோதனினின்று பிரிக்கத்தொடங்கிய அற்புதத்தைக் குறித்து இங்கு 'மாயோன்' என்றார். கன்னிகையாயிருந்தகாலத்துக் குந்தி கர்ண னைப்பெற்றமை விளங்க, இங்கு 'கன்னி' எனப்பட்டாள். 'காதற்கன்னி' என்றது - அப்பொழுது சூரியனைவிரும்பினதனாலும், தன்மக்களிடத்து இயல்பாக அன்புடையளாதலாலும், கண்ணனிடத்து விசுவாசமுடையவ ளாதலாலு மென்க. இனி, 'வண்மையருளழகாண்மை பேசும்' என்பதற்கு - தனது ஈகைமுதலிய குணங்களைத் தானேபுகழ்ந்துகூறும் இயல்புடையஎன் றும், 'கன்னனைப்பயந்த' என்பதற்கு - (தனதுசிறந்தகுமாரனான அருச்சுன னுக்கு நெடுங்காலமாகப் பெரும்பகையாய்ச் சிறந்த வில்வல்லமையையும் தவறாத கொடிய கறுவுள்ள நாகாஸ்திரத்தையும் உடைமைபற்றிக்) கர்ணனை அஞ்சின என்றும் உரைக்கலாம். கேள்விக்குக் குற்றம் - ஐயம் திரிபு அறி யாமைகள். இங்கே, கேள்வி - அனுபவமுடைய நல்லாசிரியர் பக்கலில் உறுதிமொழிகளை உபதேசிக்கக்கேட்டல். கீழ் ஆரணியபருவத்தின்முதலில் "அன்னையைச் சுபலன்பாவையருகுறவிருத்தி" என்றதனால், காந்தாரி வீட்டை யடுத்துக் குந்தி இருந்தனளென அறிக. (கசஎ)

[குந்தி தனதுமாளிகைக்கு எழுந்தருளியகண்ணனை விருப்பத்தோடுகொணுதல்.]

கசஅ. மண்டலமதியமன்னமாசறுமுகத்தினளுந்
திண்டிறன்மருகன்றன்னைச்சென்றெதிர்கொண்டுகண்டு
வெண்டிரைமகரவேலைவிரிபுனன்முகந்துதோன்றுங்
கொண்டலைமகிழ்ந்துகாணுங்குளிர்பசுந்தோகைபோன்றாள்.

(இ - ள்.) (அப்பொழுது), மண்டலம் மதியம் அன்ன - சந்திரமண்டலத்தைப்போன்ற, மாசு அறு முகத்தினளும் - களங்கமில்லாத முகமண்டலத்தையுடைய குந்திதேவியும், திண் திறல் மருகன் தன்னை - மிக்க வலிமையையுடைய தனது மருமகனான கண்ணனை, சென்று எதிர்கொண்டு கண்டு - எதிர்கொண்டுபோய்ப்பார்த்து, வெள் திரை மகரம் வேலை விரி புனல் முகந்து தோன்றும் கொண்டலை மகிழ்ந்து காணும் குளிர் பசு தோகை போன்றாள் - வெண்மையான அலைகளையும் சுறாமீன்களையு முடைய கடலின் மிகுந்தநீரை மொண்டுகொண்டு மேலெழுகின்ற காளமேகத்தைச் சந்தோஷித்துப்பார்க்கின்ற அதனாற்குளிர்ந்த பசுநிறமுள்ள மயிலை யொத்தாள்; (எ - று.)

உவமையணி. நீர்கொண்டமேகம்-நீலநிறமுள்ளகண்ணனுக்கும், மேகத்தைக்கண்டு தாபமொழிந்து மனமகிழும் மயில் - கண்ணனைத்தரிசித்துத் துயரந்தணிந்து மனமகிழ்ந்த குந்திக்கும் உவமை. நிறம்பற்றித் திருமாற்கு மேகமும், சாயல்பற்றிப் பெண்ணுக்கு மயிலும் உவமையாம். மண்டலமதியம் - கலைகள்நிறைந்து வட்டவடிவமாய் பூர்ணமாகவேயுள்ள சந்திரன். இனி, மண்தலம் மதியம் எனப்பிரித்து-நிலவுலகத்தில் வந்ததொரு சந்திரனென்று இல்பொருளுவமையாக்கி உரைப்பாரு முளர். பலநாளாகப் புத்திரரைப் பிரிந்து செல்வத்தையிழந்து சோகமுற்று வாடியிருந்த குந்தியின்முகம் கண்ணன்வந்தானென்றமாத்திரத்தில் மிகத்தெளிவையடைந்த தென்பார், இங்கு 'மாசறுமுகத்தினள்' என்றார், இதில் நெற்றியில் திலகமற்றிருந்த தன்மையும் தோன்றும். குந்திக்கு உடன்பிறந்த முறையாகிற வசுதேவரது குமாரனாதலால், கண்ணன் மருகனாவன். (கசஅ)

[குந்தி மகிழ்ந்து கண்ணனை வந்தகாரியம் வினவுதல்.]

கசகூ. யானுறையில்லின்வந்ததென்னமாதவமென்றேத்திக்
கானுறைமைந்தர்தம்மைக்கண்டனள்போன்றாளாகித்
தேனுறைதுளவினான்றன்செய்யமாமுகத்தைநோக்கி
வானுறைபுரிசைமூதூர்வந்ததென்னருடியென்றாள்.

(இ - ள்.) 'யான் உறை இல்லின் வந்தது-நான் வசிக்கிற இவ்வீட்டில் (நீ) வந்துசேர்ந்தது, என்ன மா தவம் - (யான்செய்துள்ள) எந்தப்பெருந் தவத்தின்பயனோ?' என்று ஏத்தி - என்று (கண்ணனைநோக்கிக்) கூறித் துதித்து, (குந்திதேவி), கான் உறை மைந்தர்தம்மை கண்டனள் போன்

ருள் ஆகி - (கண்ணனைப் பார்த்தமாத்திரத்தில்) வனவாசஞ்செய்த தன்புத்திரரைப் பார்த்தவள்போல மகிழ்ந்தவளாய், தேன் உறை துளவினன் தன் செய்ய மா முகத்தை நோக்கி - தேன்பொருந்திய திருத்துழாய் மாலையையுடைய கண்ணனது சிவந்த அழகிய திருமுகத்தைப் பார்த்து, வான் உறை புரிசை முதுஊர் வந்தது என் அருடி என்றாள் - ஆகாயத்தை யளாவிப்பொருந்திய மதில்களையுடைய பழமையான இவ்வூர்க்கு (நீ) வந்தது என்னகாரணம்? சொல்லியருள்வாய்' என்றுகூறினாள்; (எ - று.)

இரண்டாமடியால், தன்மக்களிடத்து எவ்வளவு அன்போ அவ்வளவு அன்பு குந்திக்குக் கண்ணனிடமென்பது விளங்கும். அன்றியும், அவயவியான கண்ணனை நோக்கின மாத்திரத்தில், அவயவமான பாண்டவரைப் பார்த்தாற்போன்றவளானாள்; "மாலோனுயிர்போல்வான்" என்றிறே பாண்டவரைக் கூறுமாறு. தேன் உறை துளவு - வண்டுகள் மொய்க்குந் துளசியென்றும், வான் உறை புரிசை - மேகந்தங்கும் மதிலென்றும் உரைக்கலாம். அருடி - ஏவலொருமைமுற்று; அருள் - பகுதி, இ - விகுதி, த் - எழுத்துப்பேறு, தகரம்டகரமானவிடத்து ளகரம்கெட்டது - சந்தி: இதில், ட் - எழுத்துப்பேறு என்றும், து - சாரியை, உகரம்கெட்டதென்றுங் கூறுவாருமுளர். (கசக)

[கண்ணன் குந்திக்கு நடந்தவரலாறு கூறுதல்.]

கரு0. நின்பெரும்புதல்வர்சொல்லநெடும்புனனாடுவேண்டி
வன்புடையரசர்கோமான்மனக்கருத்தறியவந்தேன்
றென்புலவேந்தன்வெஃகச்செருத்தொழில்புரிவனென்றா
னென்பலசொல்லின்னாளையெதிர்க்கவேயியைந்ததென்றான்.

(இ - ள்.) (அதுகேட்டுக் கண்ணன் குந்தியை நோக்கி), 'நின் பெரும் புதல்வர் சொல்ல - உனது சிறந்த புத்திரர்கள் சொல்லியனுப்ப, நெடும் புனல் நாடு வேண்டி - மிக்க நீர்வளமுள்ள குருநாட்டின் பாகத்தைப் பெற விரும்பி, வன்பு உடை அரசர் கோமான் மனம் கருத்து அறிய - வலிமையுடைய ராஜராஜனான துரியோதனனது உள்ளத்தினெண்ணத்தை அறியும்பொருட்டு, வந்தேன் - (யான் இங்கு) வந்தேன்; (அதற்கு அவன்), தென் புலம் வேந்தன் வெஃக-தெற்குத் திக்குக்குத் தலைவனான யமன் (உயிர்களை) விரும்பும்படி, செரு தொழில் புரிவன் என்றான் - போர்த்தொழிலைச் செய்வேனென்று சொன்னான்; பல சொல்லின் என் - பல வார்த்தைகளைச் சொன்னதனால் என்ன பயன்? [ஒன்றுமில்லையென்றபடி]; நாளை எதிர்க்கவே இயைந்தது - இனி விரைவில் (இருதிறத்தாரும்) எதிர்த்துப் போர் செய்யவே நேர்ந்தது,' என்றான் - என்று கூறியருளினான்; (எ - று.)

வன்பு - சிறிதுங் கருணையில்லாமல் அநீதியிற் செல்லுங் கல்நெஞ்சின் தன்மையையுங் குறிக்கும். வன்புடையரசர் - துச்சாதனன் கர்ணன் சகுனி

திரிகர்த்தன் முதலியோராய், அவர்கட்கெல்லாந் தலைவ னென்றுமாம். அஷ்டதிக்குப் பாலகருள் தெற்குத்திக்குத்தலைவன், கூற்றுவன். சாமம் முதலிய முதல்மூன்று உபாயங்களைக் குறித்துப் பலவார்த்தைகளைக் கூறி ஒன்றும் பயன்படாமற் போனமையும், 'என்பலசொல்லின்' என்றதிற் பெறப்படும்.

[அது கேட்டுக் குந்தி வருந்துதல்.]

கஙக. என்றலுங்குந்திசாலவிரங்கினளெதிர்ந்தபோரில்
வென்றிடுவார்கள்யாரோவிதியினாலமர்க்களத்திற்
பொன்றிடுவார்கள்யாரோவென்றுளம்புலர்ந்துநொந்தா
ளன்றவடன்னைத்தேற்றியாழியானுரைக்கலுற்றான்.

(இ - ள்.) என்றலும் - என்று (கண்ணன்) அருளிச்செய்தவளவிலே, குந்தி—, சால இரங்கினள்-மிகவும் இரக்கமுற்றவளாய், 'எதிர்ந்த போரில்- இனிச் சமீபிக்க இருக்கின்ற யுத்தத்தில், வென்றிடுவார்கள் யாரோ - சயித்திடுபவர் யாவரோ? விதியினால் - ஊழ்வினையால், அமர் களத்தில் - யுத்த களத்திலே, பொன்றிடுவார்கள் யாரோ - அழிந்திடுபவர்கள் யாவரோ?' என்று - என்று சொல்லி, உளம் பொலிந்து மனம்வாடி, நொந்தாள் - வருந்தினாள்; அன்று - அப்பொழுது, ஆழியான் - சக்ராயுதத்தையுடைய கண்ணன், அவள் தன்னை தேற்றி - அந்தக் குந்திதேவியைச் சமாதானப் படுத்தி, உரைக்கல் உற்றான் - (சிலவார்த்தை) கூறத் தொடங்கினான்; (எ - று.)—அவற்றை, மேல் ஏழு கவிகளிற் காண்க.

விதியினால் என்பதை **மத்திமதீபமாக** வென்றிடுவார்கள் என்பதனோடுங் கூட்டுக. ஆகூழால் வெற்றியும், போகூழால் அழிவும் நேர்ந்திடும். விதி, ஊழ், பால், முறை, உண்மை, தெய்வம், நியதி என்பன - ஒரு பொருட்சொற்கள். அஃதாவது - இருவினைப்பயன் செய்தவனையே அடைவதற்கு ஏதுவாகிய நியமம். ஆழியான் - திருப்பாற்கடலிற் பள்ளிகொண்ட கடவுளுமாம். (கஙக)

[இதுமுதல் ஏழுகவிகள் - ஒருதொடர்: கண்ணன் கர்ணனது பிறப்பு முதலியவற்றைக் குந்திக்குக் கூறுவன.]

கஙஉ. தன்மைநானுரைப்பக்கேணின்றந்தைதன்மனையினீயுங்
கன்னியாயிருந்துவாழுங்காலையோர்முனிவன்வந்து
சொன்னமந்திரமோரைந்தினொன்றினாற்சூரன்றன்னை
முன்னினையவனுமன்றுவந்துநின்முன்புநின்றான்.

(இ - ள்.) தன்மை நான் உரைப்ப கேள் - (முன்பு நடந்ததொரு உண்மையான செய்தியின்) தன்மையை நான்சொல்ல (நீ இப்பொழுது) கேட்பாய்: நின் தந்தைதன் மனையில் - உன்னுடைய பிதாவான குந்தி போஜராஜனது அரண்மனையிலே, நீயும் கன்னிஆய் இருந்து வாழும் காலை - நீயும் மணமில்லாத இளமகளாயிருந்து வாழ்கிற காலத்தில், ஓர் முனிவன் -

ஒப்பற்ற (துருவாச) முனிவன், வந்து சொன்ன—, மந்திரம் ஓர்ஐந்தின் - ஐந்து மந்திரங்களுள், ஒன்றினால் - ஒரு மந்திரத்தினால், சூரன்தன்னை - சூரியனை, முன்னினை - (நீ) நினைத்தாய்; அவனும் - அச்சூரியனும், அன்று - அப்பொழுது, நின்முன்பு - உன்னெதிரில், வந்துநின்றான்—; (எ - று.)

சாபத்தாலும் கோபத்தாலும் பேர்படைத்த பயங்கரனான துர்வாச முனிவன் ஒரு காலத்தில் குந்திபோஜராஜனது அரண்மனைக்கு எழுந்தருள- அங்கு அவ்வரசன் அம்முனிவற்கு எல்லாப் பணிவிடைகளும் இயற்றும்படி நுண்ணறிவுடைய கன்னிகையான குந்தியை நியமிக்க, அவளும் அங்ஙனமே தவறாமல் ஒரு வருஷகாலம் உபசரித்துவர, அம்முனிவன் அங்கு நின்று செல்கையில் மிக மனமுவந்து குந்திக்குச் சில மந்திரமுபதேசித்து அதனால் தேவர்களை வரவழைக்கவும் அவரருளால் புத்திரபாக்கியத்தைப் பெறவு மாகுமென்று கூறிப்போக, பெண்களுக்கு இயற்கையான பேதைமையையுடைய குந்தி அதனைப் பரீக்ஷித்துப்பார்க்க விரும்பித் தனியே மேல்மாடத்துச் சென்று ஏகாந்தமாக இருந்து ஒரு மந்திரத்தைச் சொல்லிச் சூரியனைத் தியானிக்க, உடனே சூரியன் உக்கிரமானவடிவத்தைவிட்டுச் சாந்தமான வடிவத்தோடு அருகில் வந்து சேர்ந்தான். சூரன் - ஸூரன்: வடசொற்றிரிபு; வீரன்என்ற பொருளில் ஶூரன் என்னும் வடசொல்லின் திரிபாம். மந்திரம் - மறைபொருள். (கருஉ)

கருங. கதிரவனருளினாலோர்கணத்திடைக்காதல்கூர
மதலையங்கொருவன்றன்னைப்பயந்தபின்வடுவென்றஞ்சி
மிதவையம்பேழைதன்னிற்பொதிந்துநீவிடவப்போதந்
நதியுமம்மகவைக்கங்கைநதியிடைப்படுத்ததன்றே.

(இ - ள்.) கதிரவன் - ஆயிரங்கிரணங்களையுடைய சூரியன், அருளினால்-கருணையினால், ஓர் கணத்திடை - ஒருகணப்பொழுதிலே, காதல் கூர - இன்பமடைய, (அதனால்), அங்கு-அப்பொழுது [அவ்விடத்தில்], மதலை ஒருவன்தன்னை - ஒருபுத்திரனை, பயந்த பின் - (நீ) பெற்றபின்பு, வடு என்று அஞ்சி - (இது உனக்கும் உன்மரபுக்கும்) பழிப்பாமென்று பயந்து, நீ—, மிதவை அம் பேழைதன்னில் பொதிந்து - நீரில்மிதக்குந்தன்மையதாகிய ஒரு மரப்பெட்டியிலே (அக்குழந்தையை) அடக்கஞ்செய்து, விட - (அப்பெட்டியை யமுனாநதியிலே) செலுத்திவிட, அப்போது—, அ நதியும் - அவ்யமுனையாறும், அ மகவை கங்கை நதியிடை படுத்தது-அக்குழந்தையை (ப் பெட்டியுடனே) கங்காநதியிற் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தது; (எ - று.)— அன்றே - தேற்றம்; ஈற்றசையுமாம்.

தேவர்களது அநுக்கிரகத்தாலுளதாங்கருப்பம் காலதாமதமின்றி உடனே பிறந்திடுமென்பது மரபு. பேழைதன்னில் அம்மகவை அப்போது பொதிந்து கங்கைநதியிடைவிட (அப்பேழையை) அன்றே [அன்றைய தினமே] அந்நதியும் படுத்தது [கொண்டுவந்தது] என்று அநுவயித்தும்

உரைக்கலாம். மிதவை, ஐ - கருத்தாப்பொருள்விகுதி. பேழை - பேடிகா என்னும் வடமொழியின் சிதைவென்பர். (கடுங)

கடுச. காதனின்புதல்வன்றன்னைக்கண்ணிலாவரசன்பொற்றேர்ச்
சூதன்வந்தெடுத்துக்கொண்டுசுதனெனவளர்த்தகாலை
யாதபனிவனையாருங்கன்னனென்றழைக்கவென்றான்
றாதையும்விசும்பிற்சொன்னநாமமேதக்கதென்றான்.

(இ - ள்.) காதல் நின் புதல்வன்தன்னை - அன்புக்கு உரிய உனது புத்திரனை, கண் இலா அரசன் பொன் தேர் சூதன் - திருதராட்டிரராசனது பொன்மயமான இரதத்தைச்செலுத்தும்பாகனான அதிரதனென்பவன்,வந்து எடுத்துக்கொண்டு - அக்கங்கையாற்றுக்கு வந்து எடுத்துக்கொண்டு சென்று, சுதன் என வளர்த்த காலை - தன்புத்திரனாகப்பாவித்து வளர்த்தகாலத்தில், ஆதபன் - சூரியன், இவனை யாரும் கன்னன் என்று அழைக்க - 'இப்புதல்வனை எல்லோரும் கர்ணனென்று அழைப்பாராக,' என்றான்-என்று (அசரீரிவாணியாகச்) சொன்னான்; தாதையும் - (வளர்க்கிற) தந்தையான அதிரதனும், விசும்பின் சொன்ன நாமமே தக்கது என்றான்-'ஆகாயத்திற்சொல்லப்பட்ட பெயரே தகுதியுடையது' என்று கூறினான்; (எ - று.)

இப்புத்திரன் பிறந்தபொழுதே கர்ணகுண்டலங்களோடு கூடியிருந்தமைபற்றிக் கர்ணனென்ற பெயர் இவனுக்குத் தகுந்ததென்றதாகவுங் கொள்ளலாம். ஸூதன், ஸுதன்-வடசொற்கள். 'குழந்தையினிடம் மனப்பூர்வமாக அன்பில்லாதவளல்லள் என்பது தோன்ற, 'காதல்நின்புதல்வன்' என்றார். (கடுச)

கடுரு. பண்புடைக்குமரன்கற்றபடைத்தொழில்பலவுங்கண்டு
நண்புடையுரிமையெல்லாநல்கிமாமுடியுஞ்சூட்டி
வண்பணியுயர்த்தகோமான்வாழ்வவற்களித்தான்மற்றைத்
திண்பரித்தேர்வல்லோரிலவனையார்செயிக்கவல்லார்.

(இ - ள்.) பண்பு உடை - (இத்தன்மையான) சிறப்பையுடைய, குமரன் - (உனது) குமாரனான கர்ணன், கற்ற-(பரசுராமரிடத்துக்) கற்றறிந்த, படை தொழில் பலவும்-ஆயுதவித்தைகளெல்லாவற்றையும், கண்டு-பார்த்து, வள் பணி உயர்த்த கோமான் - அழகிய பாம்புக்கொடியை உயர எடுத்த துரியோதனராசன், அவர்க்கு - அக்கர்ணனுக்கு, நண்பு - சிநேகத்தால், உடை உரிமை எல்லாம் - தன்னுடைய உரிய அரசாட்சிச்செல்வங்கள் பலவற்றையும், நல்கி - கொடுத்து, மா முடியும் சூட்டி - பெரியகிரீடத்தையுந் தரிப்பித்து, வாழ்வு அளித்தான் - (அங்கதேசத்து இராச்சியாதிபத்தியத்தின்) வாழ்வைக் கொடுத்திட்டான்; அவனை - அக்கன்னனை, மற்றை திண் பரி தேர் வல்லோரில் - வலியகுதிரைகளைப்பூட்டிய தேரையுடைய மற்றைவீரர்களில், யார் செயிக்க வல்லார் - எவர் வெல்லவல்லவர்? [ஒருவரும் இல்லையென்றபடி.]

கர்ணனது படைத்தொழில் பலவற்றைத் துரியோதனன் கண்டது - பாண்டவரும் துரியோதனுதியரும் கிருபாசாரிய துரோணசாரியர்களிடத்து வில்வித்தை முதலியவற்றைக் கற்றுப்பயின்று முடிந்தபின், பீஷ்மர் விதுரர் முதலிய பலரது முன்னிலையில் தம்தமது அஸ்திரசஸ்திரப் பயிற்சியைக் காட்டுகையில், கர்ணனும் இடையில் எழுந்துவந்து தனதுதிறமையைக்காண் பித்தபொழுதி லென்க. "அன்று சூதன் மதலைதன்னை யங்கராசனுக்கினன், மின் தயங்கு முடிகவித்து வேந்தெலாம் வியக்கவே," "தானிருந்த வரிமுகஞ் செய் தாள்சுமந்த தவிசின்மே, லூனிருந்த படையினனை யுடனிருத்தி வண்டுசூழ், தேனிருந்த மாலை வாகு சிகரமீது தெண்டிரைக், கானிருந்த மண்டலங் கருத்தினு லிருத்தினன்" என்றார் கீழ் ஆதிபருவத்தில். ஜயிக்க என்பது - மோனைத்தொடைநோக்கி, செயிக்க வெனத்திரிந்தது. (கருரு)

கருசு. அந்தநின்மைந்தன்றானேயருஞ்சிலைவிசயனோடு
வந்தெதிர்மலையநின்றானுறவுமற்றறியமாட்டான்
சிந்தையினையந்தீரவிதனைநீதெளியச்சொல்லிக்
கொந்தவிழலங்கலானைக்கூட்டுகவிரைவினம்மா.

(இ - ள்.) அந்த நின் மைந்தன் தானே - அப்படிப்பட்ட உனது புத்திரனுன கர்ணனே, அருஞ் சிலை விசயனோடு - அருமையான வில்வித்தை வல்ல அருச்சுனனுடனே, வந்து எதிர்மலைய நின்றான் - வந்து எதிர்த்துப் போர்செய்ய இருக்கிறான்; உறவு மற்று அறியமாட்டான் - (அருச்சுனன் தனக்குத் தம்பி யென்ற) பந்துத்துவமுறைமையை (அவனும்) அறிகின்றானில்லை; (ஆதலால், அவனுக்கு), இதனை - இவ்வுறவுமுறைமையை, சிந்தையின் ஐயம் தீர - மனத்திற் சந்தேகம் நீங்கும்படி, தெளிய நீ சொல்லி - நம் புதலோடு அறியும்படி நீ (சென்று) கூறி, கொந்து அவிழ் அலங்கலானை - பூங்கொத்துக்கள் விரியப்பெற்ற மாலையையுடைய அக்கர்ணனை, விரைவின் கூட்டுக - சீக்கிரத்தில் (பாண்டவர்களோடு) கூடும்படி செய்வாயாக; (எ-று.) —அம்மா என்பதை - ஈற்றசையென்றாவது, கேட்பித்தற்பொருளதாகிய அம்மவென்னும் முன்னிலை யிடைச்சொல் நீட்டப்பெற்ற தென்றாவது, மரியாதைபற்றிய அம்மையென்பதன் ஈறுதிரிந்த விளியென்றாவது கொள்க.

உறவு - தொழிற்பெயர்; உறுதல், தொடர்ச்சி; உறு-பகுதி. அ-சாரியை, உ - விகுதி, மற்று-வினைமாற்று; மலையநின்றான், உறவறியமாட்டான் என வேறுபட்ட வினைகளின் இடையே வந்ததனுல். முன்னே கர்ணன் அருச்சுனன் விஷயமாக "முனைந்தபோரின் முடிதுணித் துன் முகசரோருகத்தினுற், சினந்தணிந் தரங்கபூசைசெய்வன்" என்று வீரவாதமும், கர்ணன்விஷயமாக அருச்சுனன், "பகலவன்றன் மதலையுயிர் பகைப்புலத்துக்கவர்வன்" என்று சபதமுஞ் செய்துள்ளது முதலியனபற்றி 'மலையநின்றான்' என்றது. தனக்கும் இவனுக்குமுள்ள உறவை அறிந்தால் இங்ஙனஞ்செய்யான் என்பது தோன்ற 'உறவுமற்றறியமாட்டான்' என்றார். 'சிந்தையினையந்தீர' என்

றது,இதற்குமுன் பலமகளிர் தாம்தாம் கர்ணனனுக்குத் தாயென்று சொல்லி அவனிடமிருந்த பொருள்பெற விரும்பிவந்து வீண்போயின ராதலால். கொந்து - எதுகை நோக்கிய மெலித்தல். (கறுசு)

கறுஎ. தம்பியரைந்துபேருந்தனித்தனியேவல்செய்ய
வம்பவிழலங்கலோடுமாமணிமகுடஞ்சூட்டி
யம்புவிமுழுதுநீயேயாளலாம் வருகவென்று
ழும்பர்காவனையகையானுன்னுரைமறுத்தானாகில்.

(இ - ள்.) 'தம்பியர் ஐந்து பேரும் - (பஞ்சபாண்டவராகிய) தம்பிமார் ஐவரும், தனி தனி ஏவல் செய்ய - வெவ்வேறாகப் பணிவிடைபுரிய, வம்பு அவிழ் அலங்கலோடு - நறுமணம்வீசும் மலர்மாலையுடனே, மா மணி மகுடம் சூட்டி - பெரிய இரத்தினக்கிரீடத்தைத் தரித்து, அம் புவி முழுதும்-அழகிய பூலோகமுழுவதையும், நீயே ஆளலாம் - நீயே தனிப்பட அரசாளலாம்; (ஆகையால்), வருக - (பாண்டவர்பக்கல்) வந்துசேர்ந்திடுவாயாக,' என்றால்-என்றுசொல்லி (ஆசைகாட்டி) அழைத்தால், (அப்பொழுது), உம்பர்கா அனைய கையான் - (தானத்தில்) தேவர்களது கற்பகச்சோலையை யொத்த கையையுடைய கர்ணன், உன் உரை மறுத்தான் ஆகில்-உனதுவார்த்தைக்கு இசையாமல் தடுத்திடுவானானால்,—(எ-று.)—"விசயன்மேல்மறுகணைதொடுக்காவண்ணம் வரம்வேண்டுக" என மேற்கவியோடு குளகமாகத்தொடரும்.

கர்ணன் மிகக் கொடையாளியாதலால்,அவனுக்குக் கற்பகவிருக்ஷங்களை உவமை கூறினர். (கறுஎ)

கறுஅ. எரியமுதருந்தக்கானமெரித்தநாளகன்றுபோன
வரவினையங்கர்கோமானாசுகமாகக்கொண்டான்
வரிசிலைவிசயன்றன்மேன்மறுகணைதொடுக்காவண்ண
மொருவரம்வேண்டுகென்றானுற்றவர்க்குறுதிசூழ்வான்..

(இ - ள்.) எரி - அக்கினிதேவன், அமுது அருந்த-உணவாக உண்ணும்படி, கானம் - காண்டவவனத்தை, எரித்த நாள் - தகித்தகாலத்தில்,அகன்று போன - (அங்கிருந்து) நீங்கிச்சென்ற, அரவினை - (தக்ஷகுமாரனான அசுவசேனனென்னுஞ் சிறு) பாம்பை,அங்கர்கோமான்-அங்கநாட்டார்க்குத் தலைவனான கர்ணன், ஆசுகம் ஆக கொண்டான் - அஸ்திரமாகக் கொண்டுள்ளான், (ஆதலால், அவன்), வரி சிலை விசயன் தன்மேல்-கட்டமைந்த வில்லையுடைய அருச்சுனன்மேலே, மறு கணை தொடுக்காவண்ணம் - அந்த அஸ்திரத்தை இரண்டாம்முறை பிரயோகியாதபடி, ஒரு வரம் வேண்டுக - ஒருவரத்தை (நீ கர்ணனை)க் கேட்டுப் பெறுவாயாக, என்றான்-என்று (குந்திக்கு உபாயம்) கூறினான்:(யாவனெனில்),—உற்றவர்க்கு உறுதிசூழ்வான்-(தன்னை) அடைந்தவர்க்கு நன்மையையே ஆலோசிப்பவனாகிய கண்ணபிரான்; (எ - று.)

கிருஷ்ணனும் அருச்சுனனும் ஒருநாள் பூம்பந்தேறிட்டு விளையாடிக் கொண்டிருக்கையில், அக்கினிபகவான், மிகப்பசித்து அந்தணவடிவத்தோடு வந்து, இந்திரனது காவற்காடாய் யாவர்க்கும் அழிக்கவொண்ணுதபடி நில வுலகத்தி லிருக்கின்ற காண்டவவனமென்னும் பூந்தோப்பை அதிலுள்ள சரா சரங்களுடனே எனக்கு விருந்திடவேண்டுமென்று வேண்ட, கிருஷ்ணுர்ச் சுனர்கள், அங்கேபுக்கு ஒதுங்கியிருக்கின்ற அசுரர் முதலிய துஷ்டர்களை அழித்தருளவேண்டுமென்னும் நோக்கத்தால் 'நீ இதனைப்புசி' என்று இசைந்து அளிக்க, உடனே நெருப்புப்பற்றி எரித்ததென்பதுகதை. ஆசுகம் என்னும் வடசொல்லுக்கு-விரைவிற்செல்வதென்று பொருள்; அப்பொழுது அக்கினிபகவானல் அருச்சுனனுக்குக் காண்டீவமென்னும் வில்முதலியன கொடுக்கப்பட்டமையும், அக்கினி எரிப்பதற்கு அருச்சுனன் அப்பொழுது தனது வில்வல்லமையைக்கொண்டு மிக உதவிசெய்து நின்றமையும்தோன்ற இங்கு 'வரிசிலைவிசயன்' என்ருர். (கருஅ)

[இதுவும், மேற்கவியும் - ஒருதொடர்; அதுகேட்ட குந்தி வருந்திக் கூறுதல்.]

கருசு. மன்றலந்தெரியல்வெய்யோன்மதலையென்மைந்தனென்ப
தன்றெனக்குறைத்தாயாயினவனுடனணுகவொட்டேன்
சென்றுயிரொழிக்குமாறுசெருவினைவிளைத்துப்பின்னை
யின்றெனக்குரைத்தாயையாவென்னினைந்தென்செய்தாயே.

(இ - ள்.) மன்றல் அம் தெரியல் வெய்யோன் மதலை - பரிமளமுள்ள அழகிய பூமாலையையுடைய சூரியனது குமாரனாக வழங்கப்படுகிற கர்ணன், என் மைந்தன் என்பது- எனதுபுத்திரனென்ற செய்தியை, அன்று எனக்கு உரைத்தாய் ஆயின் - முன்னமே எனக்குச் சொல்லியிருந்தாயானல், அவனு டன் அணுக ஒட்டேன் - அத்துரியோதனனுடனே (இக்கர்ணனைச்) சேரச் செய்யாதிருப்பேன்; சென்று உயிர் ஒழிக்கும் ஆறு செருவினை விளைத்து - (போர்க்களத்திற்) போய் உயிரைமாய்த்துக்கொள்ளும்படி போரை மூட்டி விட்டு, பின்னை - அதன்பின்பு, இன்று-இப்பொழுது, எனக்கு—, உரைத் தாய்-(நீ இந்தச்செய்தியைக்) கூறினுய்; ஐயா - ஐயனே! என் நினைந்து என் செய்தாய் - என்ன எண்ண மெண்ணி என்ன காரியஞ் செய்தாய்? (எ - று.) இது தகுதியன்று என்றபடி.

தெரியல் - விளங்குதல்; விளங்கும்மாலைக்குத் தொழிலாகுபெயர்: அவ னுடன் நணுக என்றும் பதம் பிரிக்கலாம். ஐயா என்றுமருகனைக் கூறினது, அன்புபற்றிவந்த மரபு வழுவமைதி. ஈற்று ஏகாரம் - இரக்கம். (கருகூ)

கசுO. கான்பட்டகனலிற்பாயுங்கடுங்கணைவிலக்கினேனேல்
வான்பட்டபுரவித்தேரோன்மகன்படுமகவான்மைந்தன்
றான்பட்டுமடியுஞ்சென்றுதடாதினியிருந்தேனுகில்
யான்பட்டகொடுமைநன்றென்றென்பட்டாளிரங்கிவீழ்ந்தாள்.

(இ - ள்.) கான் - காண்டவவனத்திலே, பட்ட - பற்றின, கனலின் - அக்கினியினின்றும், பாயும் - (வெளியிற்புறப்பட்டுச்) செல்லலுற்ற, கடுங் கணை - கொடுமையான நாகாஸ்திரத்தை, விலக்கினேன் ஏல் - (இரண்டாம் முறை அருச்சுனன்மேற் பிரயோகிக்காதபடி கர்ணனைத்) தடுத்தேனானால், வான்பட்ட புரவி தேரோன் மகன் படும்-ஆகாயத்திற்செல்லுகின்ற குதிரையைப் பூட்டிய தேரையுடைய சூரியனது குமாரனான கர்ணன் இறப்பான்; இனி சென்று தடாது இருந்தேன் ஆகில் - இப்பொழுது போய் (அந்த அஸ்திரத்தை)த் தடுக்காமலிருந்தேனானால், மகவான் மைந்தன் தான் பட்டு மடியும் - இந்திரகுமாரனான அருச்சுனன் தான் அந்த அஸ்திரம்பட்டு இறப்பான் [இங்ஙனம் இருவகையிலும் எனக்குத் தீதாய்முடிகிறது]; (ஆதலால்), யான் பட்ட கொடுமை - நான் அடைந்த கொடியநிலைமை, நன்று - நன்றாயுள்ளது! என்று - என்று சொல்லி, (குந்திதேவி), என் பட்டாள் - என்ன பாடுபட்டாள்? (எனின்) இரங்கி வீழ்ந்தாள் - புலம்பிக்கொண்டு கீழேவிழுந்திட்டாள்; (எ - று.)

கான்பட்டகனலின்பாயும் என்பதற்கு - காட்டுத்தீப்போல உக்கிரமாகப் பாய்கிற என்றும் உரைக்கலாம். என்பட்டாள் என்பது, மிகுந்ததுன்பமடைந்தாள் என்பதை விளக்கும். நன்று தீது என்றபடி; பிறகுறிப்பு. (கசூ0)

[இதுவும், அடுத்தகவியும் - கண்ணன் சிலகூறிக் குந்தியைத் தேற்றுதல்.]

கசூக. தேக்குந்தியகிலுஞ்சாந்துஞ்சிந்துநீர்நதிசூழ்செல்வக்
கோக்குந்தியரசன்பாவைகுலைந்தழுங்கொடுமைகண்டு
மீக்குந்தியுறிகடோறும்வெண்ணெயுந்தயிருமுண்ட
வாக்குந்திமலரோன்பின்னுமனத்தளர்வகற்றினானே.

(இ - ள்.) தேக்கு - தேக்குமரங்களை, உந்தி - தள்ளி, அகிலும் - அகிற்கட்டைகளையும், சாந்தும் - சந்தனமரங்களையும், சிந்தும் - அடித்துக்கொண்டு வருகின்ற, நீர்வளமுள்ள, நதி - ஆற்றினால், சூழ் - சூழப்பட்ட, செல்வம் கோ - பொருளையும் சிறப்பையுமுடைய, குந்தி - குந்திதேசத்து, அரசன் - அரசனுடைய, பாவை - பெண்ணான குந்திதேவி, குலைந்து - மனநிலை கலங்கி, அழும் - புலம்புகிற, கொடுமை - கொடியநிலைமையை, கண்டு - பார்த்து,—மீ குந்தி - (உயரமான ஏணி உறல் முதலியவற்றின்) மேல் ஏறி உட்கார்ந்து, உறிகள்தோறும் வெண்ணெயும் தயிரும் உண்ட - (இடையர்களது) உறிகளி லெல்லாமுள்ள வெண்ணெயையுந் தயிரையும் அமுது செய்தருளிய, வாக்கு - திருவாய்மலரையும், உந்தி மலரோன் - திருநாபித் தாமரைமலரையுமுடைய கண்ணன், பின்னும் மனம் தளர்வு அகற்றினான் - மீண்டும் (அவளது) மனத்தளர்ச்சியை நீக்கியருளினான்; (எ - று.)

கீழ் கருக - ஆங்கவியில் அவளது துன்பத்தைத் தேற்றினமை ஒருகால் கூறப்பட்டதனால், இங்கு 'பின்னும்' என்றார். தேக்கு முதலியன - மலைபடு பொருள்கள். மலையிலிருந்து உற்பத்தியாகும் நதியாதலால், குறிஞ்சிநிலப்

பொருள்களை அங்குநின்று கொழித்துக்கொண்டு வருவதாயிற்று. குந்தி-யது குலத்துச் சூரராசனது மகள்; இவளைத் தந்தை தனது நண்பனும்புத்திரனுமாகிற குந்திபோகதேசத்தரசனான குந்தியென்பவனுக்குத் தத்துக்கொடுத்திருந்ததனால், 'குந்தியரசன்பாவை' என்றார். இவளுக்கு, இதுபற்றியே, குந்தி யென்று பெயர். பிருதை யென்பது, இவளது இயற்பெயர். உறி - உறப்படுவ தென்னும் பொருளில், இ என்னுஞ் செயப்படுபொருள்விகுதி பெற்ற பெயரென்பர். வாக் - வடசொல். வாக்குமலர், உந்திமலர் என இரண்டுக்கும் மலர் என்பதைக் கூட்டுக. "சேயாறு, தேக்குந்திச் சந்திடறிச் சேயணைக்குந் தண்பணைசூழ், மாக்குந்திக் கோமான்மகள்" என்ற பாரதவெண்பாவோடு இதனை ஒப்பிடுக. (கசுக)

கசுஉ. பைவருந்தலைகளைந்துபடைத்தபன்னகமேபோல
வைவரும்படுதனன்றோவங்கர்கோன்படுதனன்றோ
வுய்வருஞ்சமரிலாவியொருவர்போயொருவருய்யார்
நைவருந்துயரமாறிநடப்பதேகருமமென்றான்.

(இ - ள்.) (மனத்தளர்வகற்றின கண்ணன் அக்குந்தியை நோக்கி),— 'பை வரும் - படத்தோடு பொருந்தின, ஐந்து தலைகள் - ஐந்து தலைகளை, படைத்த - பெற்ற, பன்னகமே போல - பாம்புபோல, ஐவரும் - பாண்டவர் ஐந்துபேரும், படுதல் - இறத்தல், நன்றோ - நல்லதோ? அங்கர் கோன் - அங்கநாட்டார்க்கு அரசனாகிய கர்ணனொருவன், படுதல்-இறத்தல், நன்றோ - நல்லதோ? உய்வு அருஞ் சமரில் ஆவி ஒருவர்போய் ஒருவர் உய்யார் - தப்பிப்பிழைத்தலரிதாகப்பெற்ற யுத்தத்தில் (பஞ்சபாண்டவருள்) ஒருவர் இறக்க (மற்றைநால்வரில்) ஒருவரும் பிழைத்திரார்; (ஆதலால்), நைவரும் துயரம் மாறி நடப்பதே - (நீ) மனந்தளர்கிற துன்பம் நீங்கி(க் கர்ணன்பக்கல் செல்வதே, கருமம்-(செய்தற்குரிய) தொழிலாம்,' என்றான்-என்றுகூறினான்.

கர்ணன் சமாதானத்தில் பாண்டவரோடு கூடாவிடின், உன்மக்கள் அறுவருள் கர்ணனாவது அருச்சுனனாவது இறத்தல் திண்ணம், அவ்விருவருள் அருச்சுனன் இறப்பானாயின் அது, மற்றைநால்வர் பாண்டவரும் அழிதற்குக் காரணமாய் முடியும்; ஆதலால், அதனினும் கர்ணனொருவன் இறப்பதே மேல்; ஆகையால், அவனைப்பாண்டவரோடு கூட்டுதற்கும், கூட்டமுடியாவிடின் நாகாஸ்திரத்தை இரண்டாமுறைசெலுத்தாதபடி வரங்கேட்டற்குமாகச் செல்வதே தகுதியான தொழிலெனக் கண்ணன் உறுதிகூறினான். தலைகளைந்துபடைத்த பன்னகம் - ஐந்தலைநாகம். உய்வுஅருஞ்சமர் - நேராதபடி தப்புவித்தற்குக் கூடாத போர் என்றுமாம். துயரம் ஆறி என்றும்பிரிக்கலாம். ஓகாரங்கள்-வினாவகையால், முன்னது நன்றன்றென்றும், பின்னது நன்றே யென்றும் உணர்த்தும். "ஐவர்க்குமோருயிரே யைந்துறுப்புமாதலா, லைவருஞ்சாகை யழகிதோ—வைவே, லொருவனுமேசாகை யழகன்றோ வென்றான், திருமகள்சேர்மார்பன்சிறந்து" என்பது பாரதவெண்பா. (கசுஉ)

[இதுவும், அடுத்தகவியும் - சூரியாஸ்தமனவருணனை.]

கசுரு. காளமாமுகிலின்மேனிகரியநாயகனுந்தேற்றி
மீளமாதவத்தின்மிக்கவிதுரன்வாழ்மனையினெய்த
வாளமால்வரையில்வெய்யோன்குறுகினன்வருணன்றிக்கி
னீளமால்யானைநெற்றிநிறத்தசெந்திலகம்போன்றே.

(இ - ள்.) காளம் மா முகிலின் - கரியபெரிய மேகம்போல, மேனி கரிய - திருமேனிநிறம் கறுத்துள்ள, நாயகனும்-கண்ணபிரானும்,—தேற்றி - (இங்ஙனம் குந்தியைச்) சமாதானப்படுத்தி அனுப்பிவிட்டு,—மா தவத்தின் மிக்க விதுரன் வாழ் மனையின் - சிறந்ததவத்தில் மிகுந்த விதுரன் வசிக்கிற திருமாளிகையிலே, மீள எய்த - மறுபடியும் போய்ச்சேர,—வெய்யோன் - சூரியன், நீளம் மால் யானை நெற்றி செம் நிறத்த திலகம் போன்று - நீட்சியையுடைய பெரியதொரு யானையினது நெற்றியிலமைந்த சிவந்த நிறத்தையுடைய (சிந்தூரத்) திலகத்தையொத்து, வருணன் திக்கில்-வருணனைத் தெய்வமாகவுடைய மேற்குத்திக்கிலே, வாளம் மால் வரையில் - பெரிய சக்கரவாளகிரியில், குறுகினன் - போய்ச்சேர்ந்தான் [அஸ்தமித்தானென்றபடி]; (எ - று.)

உவமையணி. மேற்குத்திக்கில் அஸ்தகிரியை யடைந்தானென்பதைச் சக்கரவாளகிரியில் ஒரு பகுதியை அடைந்தானெனக் கூறியது. வாள எனப் பதம்பிரித்து, வாள்என்பதன்மேற் பிறந்த குறிப்புப்பெயரெச்சமாக்கொண்டு, ஒளியையுடைய என்றுமாம். அஷ்டதிக்பாலகருள், மேற்குத் திக்குக்குத்தலைவன், வருணன். கண்ணன் விதுரன்மனையிற் சேர்கையில், சூரியன் வாளமால்வரையிற்குறுகினன் என உடனிகழ்ச்சிப்பொருளைத் தருதலால், எய்த வென்னுஞ் செயவெனெச்சம் - நிகழ்காலத்தது. (கசுரு)

கசுச. நாற்றிசையுலகுதன்னினான்மறையுணர்ந்தோர்தாமும்
போற்றிசைமாலையென்னும் பொற்புடையணங்குவைக
மாற்றிசைவிலாதசெம்பொன்மண்டபந்தன்னிலாதி
மேற்றிசைக்கடவுளிட்டவெயின்மணிப்பீடம்போன்றான்.

(இ - ள்.) நால் திசை - நான்கு திக்குக்களுக்கும் உட்பட்ட, உலகுதன்னில் - உலகத்திலுள்ள, நால் மறை உணர்ந்தோர்தாமும்-நான்குவேதங்களை யறிந்த அந்தணர்களெல்லோரும், போற்று இசை - துதிமொழியைக் கூறப்பெற்ற, மாலை என்னும் - சந்தியென்கிற, பொற்பு உடை அணங்கு-அழகையுடைய சிறந்த தெய்வப்பெண், வைக - வீற்றிருக்கும்படி, மாற்று இசைவு இலாத செம் பொன் மண்டபந்தன்னில் - உரைமாற்றுக் கூறுதற்குமுடியாத [மிகவும்மாற்றுயர்ந்த] சிவந்தபொன்னினாலாகியதொரு மண்டபத்திலே, ஆதிமேல் திசை கடவுள்-பழமையான மேற்குத்திக்குக்குத்தலைவனான வருணதேவன், இட்ட - போகட்ட, வெயில் மணி பீடம் - வெவ்விய ஒளியை

யுடைய இரத்தினமயமானதொரு ஆசனவட்டத்தை, போன்முன் - (அப் பொழுது சூரியன்) ஒத்தான்; (எ - று.)

உவமையணி. சந்தியாகாலங்களில் அந்தணர் யாவரும் வேதமந்திரங் களைச்சொல்லி நமஸ்காரம் முதலியன செய்து வைதிகச்சடங்கு புரிதலால், 'நான்மறையுணர்ந்தோர்தாமும் போற்றிசை மாலை' என்றது. ஸந்த்யா என் பது - வடமொழியிற் பெண்பாற்சொல்லாதலால், அதனை 'மகள்' என்றது மிகஏற்கும். மண்டபம் - அந்திச்செவ்வானத்துக்கும், அதிலிட்ட பலகாற் பீடம் - ஆயிரங்கதிரிரவிக்கும் உவமை. பொற்பு - அழகுணர்த்தும் உரிச் சொல். இனி, இது - பொன் பு எனப் பகுதியும் விகுதியுமாகப் பிரிந்து, பொன்னின்தன்மை யென்றும் பொருள்படும். இப்பாட்டில், 'ஆதி' என் பதற்கு - (தேவருள்) முதல்வனை சூரியனென்று உரைத்து, அதனை 'போன்முன்' என்பதற்கு எழுவாயாக்குவாரு முளர். (கசூச)

[இது - அவ்வந்திப்பொழுதில் இயல்பாகத் தாமரை குவிதலையும், செவ்வல்லி மலர்தலையும் வருணிப்பது.]

கசூரு. கொண்டமென்சிறைவண்டென்னுங்கொழுநருக்கிடங்கொ
முண்டகக்குலத்துமாதர் முகங்குவிந்தூடிநிற்பக் [டாமன்
கண்டெதிர்நின்றகாதற்கயிரவக்கணிகைமாதர்
வண்டுறைநின்றுதங்கள்வாய்மலர்ந்தழைக்கலுற்முர்.

(இ - ள்.) மெல் சிறை வண்டு என்னும் - மென்மையான இறகுகளை யுடைய வண்டுகளாகிய, கொண்ட கொழுநருக்கு - (தம்மை உரிமைப்பொரு ளாகப்) பெற்ற கணவருக்கு, இடம் கொடாமல் - (தம்பக்கல்வந்துசேர இணங்கி) இடம்தராமல், முண்டகம் குலத்து மாதர் - தாமரைகளாகிய குடிப் பெண்கள், ஊடி - ஊடல்கொண்டு, முகம் குவிந்து நிற்ப-முகம்வாடிநிற்க,— கண்டு - (அச்செய்தியைப்) பார்த்து, (இதுவே தமக்கு நல்லசமய மென்று அறிந்து),—எதிர்நின்ற கயிரவம் காதல் கணிகை மாதர்-எதிரில்நின்ற செவ் வல்லிகளாகிய ஆசைகாட்டும் வேசைமகளிர், வள் துறை நின்று - அழகிய இறங்குதுறைகளிலே நின்று, தங்கள் வாய் மலர்ந்து அழைக்கல் உற்முர் - தங்கள் (பூவாகிய) வாயைத் திறந்து (வண்டுகளாகிய அப்புருஷரை) அழைக் கத்தொடங்கினுர்கள்; (எ - று.)

கருத்து - வெளிப்படை. **உருவகவணி.** வண்டுக்கு 'மென்சிறை' என்ற அடைமொழி கொடுத்ததற்கு ஏற்ப, கொழுநரை அழகியமேனியையுடை யவரெனக் கருதுக. துறை - நீர்க்கரையும் வாயில்முன்னிடமுமாம். குலஸ் திரீகள் கணவரோடு சிறிதுபிணங்கின சமயம் பார்த்து அவ்வாடவரை விலை மாதர்தாம் இழுத்து வசப்படுத்துதலாகிய உலகவியல்பு, இதில் உணர்த்தப் பட்டது. ஊடல் - கணவன் மனைவியருள் விளையாட்டுவகையா லுண்டா குஞ் சிறு கலகம். (கசூரு)

[இதுவும், மேற்கவியும் - சந்திரோதயவருணனை.]

கசுசு. கானெலாமலர்ந்தமுல்லைக்ககனமீதெழுந்ததென்ன
வானெலாம்வயங்குதாரைநிரைநிரைமலர்ந்துதோன்ற
வேனிலான்விழவின்வைத்தவெள்ளிவெண்கும்பமென்னத்
தூநிலாமதியம்வந்துகுணதிசைத்தோன்றிற்றம்மா.

(இ - ள்.) கான் எலாம் மலர்ந்த முல்லை - காடுகளிலெல்லாம் மலர்ந்த முல்லைமலர்கள், ககனம் மீது எழுந்தது என்ன - ஆகாயத்தின்மேல் எழுந்து தோன்றினால் அதுபோல, வான் எலாம் வயங்கு தாரை-ஆகாயமுழுவதிலும் விளங்குகிற நட்சத்திரங்கள், நிரை நிரை மலர்ந்து தோன்ற - வரிசைவரிசையாகவிளங்கி (வெண்ணிறமாக)க் காணப்பட,--வேனிலான் விழவின் வைத்த வெள்ளி வெள் கும்பம் என்ன - வசந்தகாலத்துக்கு உரிய மன்மதனது உத்ஸவகாலத்தில் (மங்களகரமாக) வைக்கப்பட்ட வெள்ளியினாலாகிய வெண்ணிறமான பூர்ணகும்பம்போல, தூ நிலா மதியம் வந்து குணதிசை தோன்றிற்று - சுத்தமானநிலாவையுடைய பூர்ணசந்திரமண்டலம் வந்து கிழக்குத் திக்கில் உதித்தது; (எ - று.)—அம்மா - ஈற்றசை.

முன்னிரண்டடி - நட்சத்திரப்பிரகாசமும், பின்னிரண்டடி - சந்திரோதயமுங் கூறிற்று. வேனில் - இங்கே சித்திரையும் வைகாசியுமாகிய இளவேனிற்பருவம். அக்காலத்தில் மன்மதனுக்குப் போர்த்தொழிலில் ஊக்கமிகுதி உண்டாதல்பற்றி, அவனுக்கு 'வேனிலான்' என்று பெயர். வேனிலான் விழவுக்குரியகாலம்-இரவு. கும்பம்-குடம்: வடசொல். உவமையணி. (கசுசு)

கசுஎ. தூவியனிலவுதோன்றத்துணைவரைப்பிரிந்தோர்கண்கள்
காவியுமாம்பலும்பைங்குருவிளமலரும்போன்ற
மேவியமகளிர்கண்கண்மீனேறிபரவையேழுந்
தாவியலுழையுங்காதற்சகோரமும்போன்றமாதோ.

(இ - ள்.) தூ இயல் நிலவு தோன்ற - சுத்தமான தன்மையையுடைய சந்திரகாந்தி விளங்குகையில், துணைவரை பிரிந்தோர் கண்கள் - கணவரைப் பிரிந்த மனைவியரது கண்கள், (இராமுழுவதுந் தூங்குவதின்றி மூடாமலிருத்தலால்), காவியும் ஆம்பலும் பை கருவிளமலரும் போன்ற - நீலோற்பலமலர்களையும் ஆம்பல்மலர்களையும் குளிர்ந்தகருவிளமலர்களையும் ஒத்தன; மேவிய மகளிர் கண்கள் - (கணவரைக்)கூடியுள்ள மனைவியரது கண்கள், (நிலாவைக் கண்டு மிகக்களித்தலால்), மீன் ஏறி பரவை எழும் - மீன்களைவீசுகிற ஏழு கடல்களையும், தாவு இயல் உழையும் - தாவிப்பாயுந்தன்மையையுடைய மான்களையும், காதல் சகோரமும் - (நிலாவில்) விருப்பத்தையுடைய சகோர பட்சிகளையும், போன்ற - ஒத்தன; (எ - று.)—மாது, ஓ - ஈற்றசை.

இச்செய்யுள் - நிலாத்தோற்றத்தில் விரகிகளுக்குத் துன்பமும், மற்றையோர்க்கு இன்பமும் உண்டாதலைக் கூறியது. 'துணைவரைப் பிரிந்தோர்'

என்ற சொல்லில், நாயகியரைப்பிரிந்த நாயகரும் அடங்குவராயினும், பின் வாக்கியத்தில் 'மேவியமகளிர்' என வந்ததை நோக்கி, தலைவரைப்பிரிந்த தலைவியரென்று உரைக்கப்பட்டது. சகோரம் - நிலவை உணவாககொள்வதொரு பறவைவிசேஷம்: வடசொல். தூ வியல் நிலவு எனப்பிரித்து, வியல்- பரந்த என்று முரைக்கலாம்; ''வியலென்கிளவி யகலப்பொருட்டே,' என்பர் தொல்காப்பியனுர்: அது-உரிச்சொல். உழையென்றது, சந்திரனிடத்துள்ள மானை யாகலாம். (கசுஎ)

[இது - கவிக்கூற்று.]

கசுஅ. அரவியலல்குலாருமகிழ்நருமன்புகூர
விரவியவமளியெய்திவீதிமாநகரியெங்கும்
பரவையினிமிர்ந்தவோதையமர்ந்தபின்பரித்தேர்வேந்த
னிரவிடைச்சூழ்ந்தவண்ணமின்னதென்றியம்புகின்ருேம்.

(இ - ள்.) அரவு இயல் அல்குலாரும் - பாம்பின்படம்போன்ற அல்குலையுடைய மகளிர்களும், மகிழ்நரும் - கணவர்களும், அன்பு கூர - அன்புமிக, விரவிய அமளி எய்தி - பொருந்தினசயனத்தையடைந்து, வீதி மா நகரி எங்கும்-நெடுந்தெருக்களையுடைய பெரியஅப்பட்டணமுழுவதிலும், பரவையின் நிமிர்ந்த ஓதை - கடலொலிபோல மிகுந்துள்ளதாகிய ஓசை, அமர்ந்த பின்- அடங்கியபின்பு,—இரவு இடை-நடுராத்திரியிலே, பரி தேர் வேந்தன் - குதிரைகளைப் பூட்டுந் தேரையுடைய துரியோதனராசன், சூழ்ந்த வண்ணம் - ஆலோசித்த விதத்தை, இன்னது என்று இயம்புகின்ருேம் - இத்தன்மையதென்று கூறத்தொடங்குகிருேம்; (எ - று.)—அதனை, மேற் பதினன்கு கவிகளிற் காண்க.

மகிழ்நர் - மகிழ்ச்சியுள்ளவர்; ந - பெயரிடைநிலை. எய்தி - எய்தவெனச் செயவெனெச்சமாத் திரிக்க. நள்ளிரவில் ஜனங்கள் ஒலியடங்குதல், இயல்பு.

துரியோதனன்முதலியோர் இரவிற்செய்த சதியாலோசனை.

[துரியோதனன்முதலியோர் ஆலோசனைசெய்யச் சபாமண்டபமடைதல்.]

கசுகூ. தந்தையுந்தம்பிமாருங்கன்னனுஞ்சகுனிதானும்
சிந்தையிற்றெளிந்தகல்விச்செழுமதியமைச்சர்தாமு
முந்தரவுயர்த்தகோமானேவலான்முழுதுமெண்ணி
மந்திரமிருப்பான்வந்தோர்மண்டபங்குறுகினுரே.

(இ - ள்.) தந்தையும்-பிதாவான திருதராட்டிரனும், தம்பிமாரும்-தம்பியரான (துச்சாதனன் முதலிய) தொண்ணூற்ருென்பதின்மரும், கன்னனும்—, சகுனிதானும்—, சிந்தையில் தெளிந்த கல்வி செழு மதி அமைச்சர் தாமும்-மனத்திலே ஐயந்திரிபற அறிந்த கல்வியையும் சிறந்த நுண்ணறிவையு முடைய மந்திரிகளும்,—முந்து அரவு உயர்த்த கோமான் ஏவலால் -

சிறந்த பாம்புக்கொடியை உயரஎடுத்த துரியோதனராசனது கட்டளையி ஞல், முழுதும் எண்ணி மந்திரம் இருப்பான் - நன்ருக ஆராய்ந்து ஆலோ சனை செய்திருக்கும்பொருட்டு, ஓர் மண்டபம் வந்து குறுகினர் - ஒரு மண்டபத்தை வந்து அடைந்தார்கள்; (எ - று.)

ஏவலால் வந்து குறுகினர் என இயையும். இருப்பான் - பானீற்வ எதிர்காலவினையெச்சம். கல்வியாலும் - செழுமதியாலும் தாம்தெளிந்த பொருள்களைத் துரியோதனனிடத்து அச்சத்தால் வெளிக்கூருது நிற்பறு ரென்பது தோன்ற, 'சிந்தையிற் றெளிந்த கல்விச் செழுமதி யமைச்சர்' என்ருர். முந்துஉயர்த்த என இயைத்து, முன்னிடத்திலே உயரஎடுத்த என்றும் உரைப்பர். (கசுகூ)

[துரியோதனன் மற்றையோரை வினவுதல்.]

கஎ0. தீதறுமதிவல்லோரைச்செழுமதிகுடையானேக்கிப்
பாதவவனத்திற்போனபாண்டவர்தம்மைமீண்டு
மேதகவழைத்துநாடுவேண்டுமினென்றுமூட்டும்
யாதவன்றனித்துவந்தானென்செய்வதியம்புமென்ருன்.

(இ - ள்.) செழு மதி குடையான் - கலைநிறைந்த பூர்ணசந்திரன் போன்ற வெண்கொற்றக் குடையையுடைய துரியோதனன்,—தீது அறு மதி வல்லோரை நோக்கி - குற்றமற்ற அறிவில் வல்ல தந்தை முதலியோ ரைப் பார்த்து, 'பாதவம் வனத்தில் போன - மரங்களையுடைய காட்டிற்குச் சென்ற, பாண்டவர்தம்மை - பாண்டவர்களை, மேதக அழைத்து - மேன்மை யாகக்கூப்பிட்டு, நாடு மீண்டும் வேண்டுமின் என்று - (உங்கள்நாட்டை) மறுபடிவிரும்பிக்கேளுங்க ளென்று சொல்லி, மூட்டும் - கலகத்தையுண் டாக்குகிற, யாதவன் - யதுகுலத்தவனுகிய கண்ணன், தனித்து வந்தான் - தனியனக இங்கு வந்துள்ளானன்ருே? என் செய்வது - (நாம் இப்பொ ழுது) என்னசெய்யத்தக்கது? இயம்பும் - சொல்லுங்கள்,' என்ருன் - என்று கூறினன்; (எ - று.)

பாதபம் - வடசொல்; காலால் நீரைக்குடிப்பதென்று பொருள்; பாதம்- அடி: "நின்று, தளரா வளர்தெங்கு தாளுண்டநீரைத், தலையாலே தான் தருதலால்" என்பதுங் காண்க. மேதகமே - மேன்மையென்னும் பண் பினடி. (கஎ0)

[திருதராட்டிரன் 'கண்ணனைக்கொல்லவேண்டும்' என்றுகூறுதல்.]

கஎக. பொரும்படைமைந்தன்கூறத்தந்தையும்பொருந்தச்சொல்வா
னிரும்புலிவலையிற்பட்டால்விடுவாரோவெயினராஞேர்
வரம்பில்வெஞ்சேனையோடும்வளைந்தினிமாயன்றன்னைக்
கரும்பொழுதகலுமுன்னேகொல்வதேகருமமென்ருன்.

(இ - ள்.) பெரும் படை மைந்தன் கூற - போர்செய்தற்குரிய சேனையையுடைய குமாரனான துரியோதனன் இவ்வாறுசொல்ல,—தந்தையும் - பிதாவான திருதராட்டிரனும்,—பொருந்த சொல்வான் - (தன்மகன் மனத்துக்கு இசையும்படி கூறுபவனாய், 'இரு புலி வலையில் பட்டால் - பெரிய புலியொன்று (தானாகவந்து) வலையிலே அகப்பட்டுக்கொண்டால், எயினர் ஆனோர் - வேடர்களானவர்கள், விடுவரோ - (அதனைக்கொல்லாமற்) புறத்துச் செல்லவிட்டிடுவார்களோ? [விடாரன்றோ?]; (ஆதலால்), இனி - இப்பொழுது, கரும்பொழுது அகலும் முன்னே - (இருளாற்) கரிய இவ்விராப்பொழுது கழியுமுன்னமே, மாயன் தன்னை - கண்ணனை, வரம்பு இல் வெம் சேனையோடும் வளைந்து - எல்லையில்லாத கொடியசேனையுடனே, (சென்று) சூழ்ந்து, கொல்வதே - கொன்றுவிடுவதே, கருமம் - செய்யத்தக்க தொழில்,' என்றான் - என்று கூறினான்; (எ - று.)

எடுத்துக்காட்டுவமையணி. படை - ஆயுதமாம். இரும்புலி என்றது- வலையிற்சிக்குவிக்கவொண்ணாத புலி யென்றபடி, இருளின்கருமை, பொழுதின்மேல் ஏற்றப்பட்டது. பகலிற் கொல்லமுடியாது என்பான் 'கரும்பொழுதகலு முன்னே' என்றும், தனியே கொல்ல முடியாதென்பான் 'வரம்பில் வெஞ்சேனையோடும் வளைந்து' என்றுங் கூறினான். (௧௭௧)

[இதுமுதல்மூன்றுகவிகள் - அதனை விகர்ணன் தடுத்ததைக் கூறுவன.]

௧௭௨. **கண்ணிலானுரைத்தமாற்றங்கேட்டலுங்காவலோரின்**
மண்ணிலாரிதற்குமுன்புதூதரைவளைந்துகொன்றா
ரெண்ணிலாவிந்தவெண்ணமெவ்வுழிக்கற்றதென்று
வெண்ணிலாமுறுவல்செய்துவிகன்னனும்விளம்பலுற்றான்.

(இ - ள்.) கண் இலான் உரைத்த மாற்றம் - ஊனக்கண்ணோடு ஞானக்கண்ணு மில்லா திருதராட்டிரன் (இவ்வாறு) சொன்ன வார்த்தையை, கேட்டலும் - கேட்டவளவிலே,—விகன்னனும் - விகர்ணனென்னுந் துரியோதனன் தம்பியும்,—'மண்ணில் - உலகத்தில், காவலோரில்-அரசர்களுள், இதற்குமுன்பு—, தூதரை வளைந்து கொன்றார் - தூதுவந்தவரைச் சூழ்ந்து கொலை செய்தவர், ஆர் - யார்? [எவருமில்லை யென்றபடி]; எண் இலா இந்த எண்ணம் - ஆலோசனையில்லாத இந்த நினைப்பு, எ உழி கற்றது - எந்த இடத்தினின்று அறிந்துகொண்டது?' என்று—, வெள் நிலா முறுவல் செய்து விளம்பல் உற்றான்-வெண்ணிறமான சந்திரகாந்திபோல வெள்ளிய புன்சிரிப்பைச் செய்து கூறத்தொடங்கினான்; (எ - று.)—அதனை, மேலிரண்டு கவிகளிற் காண்க.

விகன்னன் - விகர்ணன்: வடசொற்றிரிபு; இவன் - துரியோதனனது இறுதித்தம்பி: இராவணன் தம்பியருள் விபீஷணன்போல, நீதிகளை நன்கு உணர்ந்து நியாயவழியையே பேசுகிற நற்குணமுடையவன்: கீழ்ச் சூதுபோர் நடந்தகாலத்தில் துரியோதனனேவலால் துச்சாதனன் திரௌபதியை முடிபிடித்திழுத்துவந்த பொழுதும் இவன் நீதியெடுத்துக்கூறினான்: இது

பற்றியே, மேல் யுத்தத்தில் வீமன் இவனை விதியாற் கொல்லவேண்டிய பொழுதும் மிகஇரங்குமாறு காண்க. இங்கே, நகைப்பு-தந்தையது பேதைமை நோக்கி யுண்டானது. 'எண்ணிலாவிந்தவண்ணமெவ்வழிக்கேற்றது' என்னும் பாடம். எண்ணிலா - நினைக்கத்தகாத என்றபடி. (கஎஉ)

[கொல்லத்தகாதவர்.]

கஎ௩. மூத்தவரிளையோர்வேதமுனிவரர்பிணியின்மிக்கோர்
தோத்திரமொழிவோர்மாதர்தூதரென்றிவரைக்கொல்லிற்
பார்த்திவர்தமக்குவேறுபாவமற்றிதனினில்லை
பூத்தெரிதொடையாய்பின்னுநரகினும்புகுவரென்றான்.

(இ - ள்.) 'பூ தெரி தொடையாய் - மலர்களாலமைந்த விளங்குகின்ற மாலையை யுடையவனே!—மூத்தவர் - முதியவர்களும், இளையோர் - இளம் பிராயமுள்ளவர்களும், வேதம் முனிவரர் - வேதங்களையறிந்த பிராமணச் சிரேஷ்டர்களும், பிணியில் மிக்கோர் - நோயில் மிகுந்தவர்களும், தோத்திரம் மொழிவோர் - ஸ்துதிபாடகர்களும், மாதர் - மகளிரும், தூதர் - தூதர்களும், என்ற இவரை - என்றுசொல்லப்பட்ட இவர்களை, கொல்லின் - கொன்றால், பார்த்திவர்தமக்கு - அரசர்களுக்கு, இதனின் - இதுபோல(க்கொடிய), வேறுபாவம்—, இல்லை—; பின்னும் - மேலும், நரகினும் புகுவர் - (இவர்களைக்கொன்றவர்) நரகத்திலுஞ் சேர்வார்கள்,' என்றான்-என்று (விகர்ணன்) கூறினான்; (எ று.)—மற்று - அசை.

"இரவல ரிளையவ ரேத்துநாவலர், விரவியதூதுவர் விருத்தர் வேதியர், அரிவையர் வெஞ்சமரஞ்சுவோர் பெருங், குரவரென்றிவர்களைக்கோறல் பாவமே" என்றார் கீழ் நிரைமீட்சிச்சருக்கத்தும். இராமதூதனை அநுமானைக் கொல்லத்துணிந்த இராவணனுக்கு விபீஷணன் "மாதரைக்கொலைசெய் தார்களுளரென வரினும் வந்த, தூதரைக் கொன்றுளார்களியாவரே தொல்லை நல்லோர்" என்பதுமுதலாக நீதிகூறியவாறுங் காண்க. அறிவினாலும் வயதினாலும் ஒழுக்கத்தாலும் முதிர்ந்தவர்களாகிய ஞானவ்ருத்தர் வயோவ்ருத்தர் சீலவ்ருத்தர் என்னும் மூவகைப்பெரியோரும் அடங்குதற்கு, பொதுப்பட 'மூத்தவர்' எனப்பட்டது, தோத்திரம் - ஸ்தோத்ரம்: வடசொல். தோத்திரமொழிவோர் அரசரை எப்பொழுதும் அருகிலிருந்து புகழ்ந்துபாடும் ஒரு சாதியார்; இனி, ஒருவரைத் துதித்துக் கீழ்ப்படிபவருமாம். 'பாவமற்றிதனினில்லை'—இது எந்தப்பிராயச்சித்தத்தாலுந் தீராமல் மறுமையில் அநுபவித்தே தீரத்தக்க பாவமாகும் என்பதை விளக்கும் பொருட்டு, 'பின்னும் நரகினும்புகுவர்' என்றான். தூதரைக்கொல்லலாகாதென்றற்கு இனமாகப் பிறரையும் எடுத்துக்கூறினான். 'பூத்தெரிதொடையாய்' என்ற விளியைத் திருதராட்டிரனை நோக்கிய தென்றாவது, துரியோதனனை நோக்கியதென்றாவது கொள்க. இது - பூத்து எரி எனப் பிரிந்து, அமங்கலப்பொருள்தருமாறுங் காண்க. (கஎ௩)

கஎச. பழியுடைப்பகைஞரேனுந்தன்பெரும்பதியில்வந்தா
லழிவுறக்கோறல்பாவமாண்மையுமன்றுமென்பார்
கழிகடற்சேனைசூழக்கங்குலின்வளைந்திட்டாலு [மென்றான்.
மெழிலுடைக்கொண்டல்வண்ணனகப்படானெவர்க்கு

(இ - ள்.) (இன்னும் அவ்விகர்ணன்), 'பழி உடை பகைஞர் எனும்- (தன்னைப்) பழித்தலையுடைய பகைவர்களாயிருப்பினும், தன் பெரு பதியில் வந்தால் - (அவர்கள்) தனது பெரியஊருக்கு வந்தால், அழிவு உற கோறல் - (அவர்களை) அழிவையடையும்படி கொல்லுதல், பாவம் - தீவினையாம், (அது), ஆண்மையும் அன்று ஆம் - ஆண்தன்மைக்கு உரியதும் ஆகாது; என்பார் - என்று (அறிவுடையபெரியோர்கள்) கூறுவார்கள்; கழி கடல் சேனை சூழ - மிகுந்தகடல்போற் பெரிய சேனைகள் வந்து சுற்றிலும்நிற்க, கங்குலின் வளைந்திட்டாலும் - இராத்திரிகாலத்தில் சென்றுசூழ்ந்திட்டாலும், எழில் உடைகொண்டல் வண்ணன் - அழகையுடைய மேகம்போன்ற நிறமுடையவனான கண்ணன், எவர்க்கும் அகப்படான் - எப்படிப்பட்ட வலிமையையுடையோர்க்கும் (பிடித்துக்கொல்லக்) கிடைக்கமாட்டான்', என்றான் - என்றுகூறினான்.

பழிஉடை - எல்லாராலும் பழிக்கப்படுதலையுடைய என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். கழிகடல், கழி - மிகுதியுணர்த்தும் உரிச்சொல்; ஆனதுபற்றியே, வருமொழிமுதல்வலி இயல்பாயிற்று: [நன் - மெய். ௩௬.] கீழ்த்திருதராட்டிரன் 'மாயன் தன்னைக் கரும்பொழுதகலுமுன்னே கொல்வது' எனக் கரியோனைக் காரிருளிலேயே கொல்லவேண்டு மென்பது படக் கூறியதனை மறுத்து, இவன் 'கங்குலின்வளைந்திட்டாலு மெழிலுடைக்கொண்டல் வண்ணனகப்படான்' என்றதனால், கறுத்தவனைக் கரியஇருளிற் கண்டுபிடிப்பது கஷ்டமென்பதுபடக் கூறி, கண்ணனது வெல்லுதற்கரிய மாயை நிலையை வெளியிட்டவாறு. பகைஞர், ஞ் - பெயரிடைநிலை. (கஎச)

[இதுவும் - அடுத்தகவியும் - துச்சாதனன் வார்த்தை.]

கஎரு. வெம்புயவலியான்மாதைவிரிதுகிலுரிந்தவீரன்
றம்பியைமுனிந்துசீறித்தமையனைநோக்கிச்சொல்வான்
வம்பவிழலங்கன்மார்பமந்தணமுரைக்கலுற்று
லிப்பர்மற்றியாதுசொல்லவிளைஞரையழைத்ததென்றான்.

(இ - ள்.) (இங்ஙனம் விகர்ணன் சொல்லக் கேட்டவளவில்),—வெம்புயம் வலியால் மாதைவிரி துகில் உரிந்த வீரன் - கொடியதோள்களின் வலிமையால் அழகிய திரௌபதியினது பெரிய ஆடையை அவிழ்க்கலுற்ற துச்சாதனன்,—தம்பியை முனிந்து சீறி-தம்பியாகிய அவ்விகர்ணனை மிகக்கோபித்து, தமையனை நோக்கி சொல்வான்-தமையனான துரியோதனனைப்பார்த்துச் சொல்பவனாய்,—'வம்பு அவிழ் அலங்கல் மார்ப - வாசனை வீசுகிற பூமா

லையையணிந்த மார்பையுடையவனே! மந்தணம் உரைக்கல் உற்றால் - இரக சியமான ஆலோசனை சொல்லத்தொடங்கினால், இம்பர் - (அதற்குரிய) இவ் விடத்தில், யாது சொல்ல - எந்த ஆலோசனையைச் சொல்லும்பொருட்டு, இளைஞரை அழைத்தது - சிறியோர்களைக் கூப்பிட்டது', என்றான் - என்று சொன்னான்: (எ - று.)—மற்று - அசை.

இப்பாட்டின் முதலடி - இவனது தோள்வலிமை போர் முதலிய ஆற் றல்தொழில்களுக்கு அமைந்ததன்று, ஒருபெண்ணைத்துகிலுரியும் இழி தொழிலுக்கே அமைந்ததுபோலும் எனக் கவி இகழ்ந்தவாறு. இங்கே வீர னென்றது, இகழ்ச்சி. விரிதுகில் எதிர்காலவினைத்தொகையாக, (கண்ணன் திருவருளால்) விரிவதாகுஞ்சேலையென்றும் பொருள்படும். இதனால், அந்த அற்பச்செய்கையையும் இவன்செய்து முடிக்கமாட்டாத இழிதகைமை தோன்றும். முனிந்து சீறி - ஒருபொருட்பன்மொழி. (கஎரு)

கஎசு. அதிரதர்முதலாவுள்ளவவனிபர்வளைந்துநிற்ப
வெதிர்முகிறவழுங்கோயிலெரியினையெங்குமூட்டி
விதுரனுமவனுஞ்சேரவெந்திடமலைவதல்லான்
மதிபிறிதில்லையின்னேவல்விரைந்தெழுமினென்றான்.

(இ - ள்.) (இன்னும் அச்சுச்சாதனன், 'அதிரதர் முதல்ஆ உள்ள அவ னிபவர் எதிர் வளைந்து நிற்ப - அதிரதர்முதலாக இருக்கிற அரசர்கள்(பலர்) (நம்முடன்) எதிரிலே வளைந்துகொண்டு நிற்க, முகில் தவழும் கோயில் எங் கும் எரியினை மூட்டி - மேகங்கள் தவழப்பெற்ற [மிகவுயர்ந்த] (விதுரனது) சிறந்த வீட்டிலே எல்லாப்பக்கத்தும் நெருப்பைப்பற்றவைத்து, விதுரனும் அவனும் சேர வெந்திட மலைவது அல்லால் - விதுரனும் அக்கண்ணனும் ஒருசேர வெந்திறக்கும்படி அழிப்பதல்லாமல், பிறிது மதி இல்லை - வேறு ஆலோசனை யில்லை; (ஆதலால் , இன்னே - இப்பொழுதே, வல்விரைந்து - மிகத்துரிதப்பட்டு, எழுமின்-புறப்படுங்கள்' என்றான் - என்று கூறினான்.

தேர்வீரர் - அதிரதர், மகாரதர், சமரதர், அர்த்தரதர் என நால்வகைப் படுவர். அதிரதர் - முழுத்தேரரசர்; அவராவார்-தாம் ஒருதேரில் எதிர்நின்று தம் தேர் குதிரை சாரதிகளுக்கு அழிவுவராமற் காத்துப் பலவாயிரந்தேர் வீரரோடு வேறுதுணையில்லாமலே போர்செய்துவெல்லும் வல்லமையுடை யார். அவரிற்சிறிதுதாழ்ந்தவர் - மகாரதர்; இவர் - பதினோராயிரந் தேர்வீர ரோடுவேறுதுணையில்லாமலே போர்செய்து வெல்லும் வல்லமையுடையார். சமரதர் - ஒருதேர்வீரனோடு தாமும் ஒருவராய் எதிர்க்கவல்லவர். அவ்வாறு எதிர்த்துப்போர்செய்யுமளவில் தமது தேர் முதலியவற்றை இழந்துபோம் படியானவர் - அர்த்தரதர்; இவர்கள் இருவர் சேர்ந்தால் ஒருசமரதனுக்கு ஒப்பாவர். இந்நால்வகையாருள்ளும் அதிரதர் சிறந்தவராதலால், அவர் களையே தலைமையாகக் கூறினது. முகில் எதிர்தவழும் என இயைத்து, மேகங்கள் நேரில்வந்து தவழப்பெற்ற என்றுங் கொள்ளலாம்; இவர்களை

எரிகிறவீட்டில் நின்று வெளியில் ஓடிச்செல்லாதபடி பொருதுஅடித்துத் தள்ளவேண்டுமென்பான், 'மலேவது' என்றான். வல்விரைந்து - ஒருபொருட் பன்மொழி; வல்-விரைவுணர்த்து மிடைச்சொல். விதுரன்மீதுள்ள கோபத்தாலும், இருவரும் ஒருமனையில் வசித்தலாலும், அவனையும் உடன்கொல்ல வேண்டுமென்றான். இதனால், கண்ணனொருவனைக்கொல்லவேண்டுமென்ற திருதராட்டிரனினும், கண்ணன் விதுரன் என்ற இருவரையுங் கொல்ல வேண்டுமென்ற துச்சாதனனது மிக்ககொடுமை நன்குவிளங்கும். வல் விரைந்து - நள்ளிரவு கழிந்திடுதற்குமுன்னே. (கஎசு)

[கர்ணன் தற்புகழ்ச்சியாகக் கூறுதல்.]

கஎஎ. செங்கதிரெழுந்துசீறிற்செறியிருணிற்பதுண்டோ
விங்கிவனிருந்தவில்லிலெரியிடவேண்டுமோதான்
வெங்கணையொன்றினாலேவிளிந்திடவென்றுமீள்வேன்
கங்குலினெழுமினென்றுகன்னனுங்கனன்றுசொன்னான்.

(இ - ள்.) (அதுகேட்டு), கன்னனும்—, 'செம்கதிர்எழுந்துசீறின் - சிவந்தகிரணங்களையுடைய சூரியன் உதித்து அழிக்கத்தொடங்கினால், செறி இருள் நிற்பது உண்டோ - நெருங்கின இருள் அழியாமல்நிற்பது (எங்கேனும்) உள்ளதோ? [இல்லை யென்றபடி]; இங்கு இவன் இருந்த இல்லில் எரி இடவேண்டுமோ தான் - (இக்கண்ணனைக்கொல்வதற்காக) இவ்வூரில் இவன் வந்துதங்கியிருக்கிற வீட்டில் நெருப்புப்பற்றவைக்க வேண்டுமோ? [வேண்டுவதில்லை]; வெம் கணை ஒன்றினாலே விளிந்திட வென்று மீள்வேன்-கொடிய ஒருபாணத்தாலே (நான் அவனை) இறக்கும்படி சயித்துத் திரும்புவேன்; கங்குலின் எழுமின் - இவ்விரவிலேயே (போர்க்குப்) புறப்படுங்கள்', என்று—, கனன்று சொன்னான்-கோபித்துக் கூறினான்; எ - று.)

கன்னன்எப்பொழுதும்தனதுபலபராக்கிரமங்களை மிக்கனவாகத்தானே மதித்துள்ளவனாதலால், இங்ஙனந் தைரியத்தோடு கூறினான். செங்கதிர் என்பது-வெண்கதிராகிய சந்திரனைப் பிரித்தலால்: செம் - இனம்விலக்க வந்த அடைமொழி. முதலடியிற்சொன்ன உபமானம் - யான் போர்க்கு எழுந்து கோபித்துச்சென்றால் கண்ணன் இறவாதிருப்பனோ? என்ற உபமேயத்தை உணர்த்தலால், **பிறிதுமொழிதலாம்**. சூரியபுத்திரனான தனக்குச் சூரியனையும், கருநிறமுடைய கண்ணனுக்கு இருளையும் ஏற்குமாறு உவமை கூறினான். (கஎஎ)

[இதுவும், அடுத்தகவியும் - சகுனி 'கண்ணனைப் படுகுழிபாய்ச்சிக் கொல்லவேண்டும்' என்றல்.]

கஎஅ. பதிப்பெயர்ந்தேகிநாளைப்பகைவரைக்கூடுமாயின்
விதிப்பயனென்னநம்மைவெஞ்சமர்வெல்லவொட்டான்
மதிப்பதென்வேறுகள்ளமாயனைமனையிற்கோலிச்
சதிப்பதேகருமமென்றுசௌபலன்பின்னுஞ்சொல்வான்.

(இ - ள்.) (அதுகேட்டு), சௌபலன் - (காந்தாரநாட்டரசனான) சுபல னென்பவனது புத்திரனாகிய சகுனி,—'(இக்கண்ணன்), பதி பெயர்ந்து ஏகி - இவ்வூரைவிட்டுநீங்கிச்சென்று, நாளை - நாளைக்கு, பகைவரை கூடும் ஆயின் - பகைவர்களான பாண்டவர்களைச் சேர்ந்திடுவானானால், விதி பயன் என்ன - (முற்பிறப்பிற்செய்த கொடிய) ஊழ்வினைப் பயன்போல, நம்மை வெம் சமர் வெல்ல ஒட்டான் - நம்மைக் கொடியபோரிற் சயிக்கவிடமாட் டான்; (ஆதலால்) வேறு மதிப்பது என் - வேறே ஆலோசிக்கவேண்டுவது என்ன? கள்ளம் மாயனை-வஞ்சனையையுடைய கண்ணனை, மனையில் கோலி - (நம்முடைய) வீட்டிலே (வரவழைத்து) வளைந்துகொண்டு, சதிப்பதே - வஞ் சனையாக வெல்வதே, கருமம் - செய்தொழிலாம்', என்று-என்றுசொல்லி, பின்னும் சொல்வான் - மறுபடியுங் கூறுவான்; (எ - று.)—அதனை, மேற் கவியிற் காண்க.

விதிப்பயன் தவறாததுபோல, இவன் நம்மை வெற்றியடைவியாமை தவறா தென்பான், 'விதிப்பயனென்ன நம்மை வெஞ்சமர் வெல்லவொட் டான்' என்றான். கள்ளம் - தொழிற்பெயர்; கள் - பகுதி, அம் - விகுதி: இது - வேறுவிகுதி பெற்று, களவு என்றும் வரும்; இதன் எதிர்மறை - கள் ளாமை. கோலுதல் - அகப்படச்செய்தலும், சூழ்தலுமாம். 'மனையிற்கோலிச் சதிப்பது' என்பதற்கு - விதுரன் வீட்டிலேயே வளைந்து கொல்லுவதென உரைப்பினுமாம். சௌபலன் - தத்திதாந்தநாமம். (௧௭அ)

௧௭௯. கொல்லுவதியற்கையன்றுகுழிபறித்தரக்கரோடு
மல்லரையிருத்திமேலோராசனம்வகுத்துநாளை
யெல்லிடையழைத்துவீழ்த்தியிகலுடன்விலங்குபூட்டித்
தொல்லருஞ்சிறையில்வைத்தறாதருக்குரிமையென்றான்.

(இ - ள்.) 'கொல்லுவது - (தூதரைக்) கொல்லுதல், இயற்கை அன்று - (நல்லரசர்க்குத்) தக்கதன்று; குழி பறித்து - பெரும்பள்ளந்தோண்டி, அரக்க ரோடு மல்லரை இருத்தி - இராக்கதர்களையும் மற்போர்வீரரையும் (அத னுள்ளே மறைவாக) இருக்கவைத்து, மேல் - மேலே, ஓர் ஆசனம் வகுத்து - ஒரு ஆசனத்தை அமைத்து, நாளை எல்லிடை அழைத்து - நாளைப்பகலிலே வரவழைத்து, வீழ்த்தி - (அக்குழியிலே) விழும்படிசெய்து, இகலுடன் - வலிமையோடு, விலங்குபூட்டி - விலங்கைப்பூட்டி, தொல் அருஞ் சிறையில் வைத்தல்-பழமையான பொறுத்தற்கரிய சிறைச்சாலையிலே வைத்திடுதலே, தூதருக்கு உரிமை - தூதர்களுக்குச் செய்தற்குரிய தண்டனை', என்றான் - என்று சொன்னான், (சகுனி); (எ - று.)

இயற்கை - தொழிற்பெயர்: இயலுதலென்க: இயல் - பகுதி, கை - விகுதி. நிலத்திற் குழிந்துள்ளது, குழி. (௧௭௯)

[இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - ஒருதொடர்: துரியோதனன் படுகுழியமைத்ததைக் கூறும்.]

கஅ௦. மாதுலனுரைத்தமாற்றமருகனுமிசைந்துகங்குற்
போதிடையனேகமல்லர்வருகெனப்புகன்றுதானு
நீதியினிருந்தாழநிலவறைசமைத்தபின்ன
ராதிநூறுயிரம்போரரக்கரையதனுள்வைத்தான்.

(இ - ள்.) மாதுலன் - மாமனான சகுனி, உரைத்த-சொன்ன, மாற்றம் - வார்த்தையை, மருகனும் - மருமகனான துரியோதனனும், இசைந்து உடன்பட்டு [அங்கீகரித்து], கங்குல் போது இடை - அந்தநடுராத்திரிப்பொழுதில் தானே, அனேக மல்லர் வருக என புகன்று - பலமற்போர்வீரர்கள் வருவாராக வென்று கூறி, (வரவழைத்து), தானும்—, நீதியின் இருந்து - (அவ்வாலோசனைக்குரிய) முறைமையிலே இருந்துகொண்டு, நிலம் அறை தாழ சமைத்த பின்னர் - நிலவறையை ஆழமாக உண்டாக்கினபின்பு, ஆதி நூறு ஆயிரம் போர் அரக்கரை - பழமையான போரில்வல்ல இராக்கதர்கள் லட்சம் பேரை, அதனுள் வைத்தான்-அந்நிலவறையினுள்ளே இருத்தினான்; (எ-று.)

மாதாவினுடன்பிறந்தவன், மாதுலன். நிலவறை - பூமிக்குள் வெட்டப்படும் பள்ளம். 'நூறுயிரம் போரரக்கர்' என்றும் பாடம். நீதியின்தாழ இருந்து என இயைத்து - நியாயத்தினின்று கீழ்ப்பட இருந்து [வழுவி] என்று உரைப்பாருமுளர். (கஅ௦)

கஅக. மல்லர்பப்பரவர்தம்மைமற்றதினிரட்டிவைத்தான்
வில்லுடைவீரர்தம்மைவேறதினிரட்டிவைத்தான்
பல்படைவல்லோர்தம்மைப்பதின்மடங்கதனில்வைத்தா
னல்லிலோர்கடிகைதன்னிலறிவனையழைக்கவென்றே.

(இ - ள்.) அறிவனை அழைக்க என்று - நுண்ணறிவுடைய கண்ணனை (மறுநாள்)'அழைக்கவேண்டுமென்று கூறி, (அங்ஙனம்வருகையிற் பிடித்திடுதற்கு), அல்லில் ஓர் கடிகைதன்னில் - அவ்விராத்திரியில் ஒரு நாழிகைப்பொழுதினுள்ளே, மல்லர் பப்பரவர்தம்மை - மல்லர்களையும் பப்பரர்களையும், அதின் இரட்டி வைத்தான்-அவ்விராக்கதர்தொகையினும் இரண்டுமடங்காக [இரண்டுலட்சம்பேரை] (அந்நிலவறையினுள்) இருக்கச்செய்தான்; வில் உடை வீரர்தம்மை - வில்லையேந்திய வீரர்களை, வேறு - தனியே, அதின் இரட்டி வைத்தான் - அத்தொகையினும் இரண்டுமடங்காக [நாலுலட்சம்பேரை] வைத்திட்டான்; பல் படை வல்லோர்தம்மை - பல ஆயுதங்களிலும் வல்ல சூரர்களை, அதனில் பதின்மடங்கு வைத்தான் - அத்தொகையினும் பத்துமடங்காக [நாற்பதுலட்சம்பேரை] அங்கு இருத்தினான்; (எ - று.)— மற்று - அசை; பின்பு என்றுமாம்.

பப்பரவர் - பப்பரநாட்டிலுள்ளவர்; இவர் - மிலேச்சசாதி வகையினுட் பட்டவர். மல்லர்பப்பரவர்தம்மை - மற்போர் வல்லவராகிய பப்பரவரை யென்றுமாம். இரட்டுதலையுடையது இரட்டி; இரட்டுதல் - இரண்டாதல்; இ - கருத்தாப்பொருள்விகுதி. கடிகை - கடிகா என்னும் வடமொழியின் திரிபு; அது, இருபத்துநான்கு நிமிஷம்கொண்டநேரம். 'அழிக்க' என்றும் பாடம். (கஅக)

கஅஉ. பெரும்பிலவறையைவேயின்பிளப்பினுனிரைத்துமூடி
யரும்பெறன்மணிகளாலோராசனமதன்மேலாக்கிச்
சுரும்பிமிர்மாலைதூக்கித்தொழிலுடைவிதானமேற்றி
வரம்பிலாவென்றிவேலான் மாறிலாவண்ணஞ்செய்தான்.

(இ- ள்.) வரம்பு இலா வென்றி வேலான் - எல்லையில்லாத வெற்றியைத் தருகின்ற வேலாயுதத்தையுடைய துரியோதனன், (தன் வேலையாட்களைக்கொண்டு), பெரும் பிலம் அறையை - பெரிய பள்ளமான அந்நிலவறையை, வேயின் பிளப்பினுல் நிரைத்து மூடி - மூங்கில்களின் பிளப்புக்களினுல் மேலே வரிசையாய்ப் பரப்பிமூடி, அதன்மேல் - அம்மூடியதன் மேல், அரும் பெறல் மணிகளால் ஓர் ஆசனம் ஆக்கி - அருமையான பெறுதலையுடைய இரத்தினங்களால் ஒரு பீடத்தைச் சித்தஞ்செய்து, சுரும்பு இமிர் மாலை தூக்கி தொழில் உடை விதானம் ஏற்றி - வண்டுகள் மொய்த்து ஒலிக்கப்பெற்ற பூமாலைகளைத் தொங்கவிடப்பெற்று(ப் பலவகை விசித்திர) வேலைப்பாட்டையுடைய மேற்கட்டியை (அவ்வாசனத்திற்குமேல்) உயரத்தில் அமைத்து, மாறு இலா வண்ணம் செய்தான் - வேறுபாடுதோன்றாதபடி (எல்லாவற்றையும்) அமைத்துவைத்தான்; (எ - று.)

'அரும்பெறல்மணி' என்றது - வடமொழிநடை; இதனை "அருங்கேடன்," "சென்றுசேர்கல்லாப்புள்ள புள்ளி, லென்றாழ்வியன்குளம்" என்பன போலக் கொள்க. இனி, பெறலருமணி என மாற்றி இயைத்து, பெறுதற்கு அருமையான மணியெனினுமமையும். பிளப்பு - பிளக்கப்பட்ட பொருளுக்குத் தொழிலாகு பெயர்; பு - விகுதி. தூக்கியென்னும் வினையெச்சம், உடைய என்னுங் குறிப்புப் பெயரெச்சத்தைக் கொண்டது. விதாநம் - வடசொல். மாறிலாவண்ணம் என்றது, நிலவறையின்மேல் அமைத்துவைத்தது தோன்றாதபடி என்றவாறு. (கஅஉ)

[இதுமுதல் மூன்று கவிகள் - சூரியோதய வருணனை.]

கஅங. அடியவர்மனத்திலுள்ளவாரிருட்கங்குறீர்க்கு
நெடியவனிருக்கவென்றுநிலவறைவிரகிற்செய்த
கடியனியற்கையஞ்சிக்கங்குலுங்கடிதிற்போகப்
படியவர்துயிலும்போகப்பரிதியுமுதயஞ்செய்தான்.

(இ - ள்.) 'அடியவர் மனத்தில் உள்ள - (தனது) தொண்டர்களது உள்ளத்திலுள்ள, ஆர் இருள் கங்குல் - (மற்றையோர்க்குப்போக்குதற்கு) அரிய (அஞ்ஞாந) அந்தகாரமாகிய இரவை, தீர்க்கும் - அழித்தருளுகிற, நெடியவன் - பெருமைக்குணமுடைய கண்ணபிரான், இருக்க - வீற்றிருக்க வேண்டும்,' என்று - என்று கருதி, விரகின் - வஞ்சனையாக, நிலம் அறை செய்த - நிலவறையைச் செய்துமுடித்த, கடியவன் - கொடுந்தன்மையுடைய துரியோதனனது, இயற்கை - துஷ்டசுபாவத்துக்கு, அஞ்சி-பயந்து, கங்குலும் - இராத்திரியும், கடிதின் போக - விரைவாகக்கழிய, பரிதியும் - சூரியனும், படியவர் துயிலும் போக - நிலவுலகத்திலுள்ளாரது நித்திரையும் ஒழியும்படி, உதயம் செய்தான் - உதித்தலைச்செய்தான்; (எ - று.)—உதித்தானென்றபடி.

ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணி. இரவு இயல்பாகக் கழிந்ததைத் துரியோதனனது கொடுமைக்கு அஞ்சி விரைவிற்போனதாக உத்பிரேக்ஷித்தார். ஆரிருள் - முச்சுடர்க்குந்தீராத இருளென்றபடி. இருள்தீர்க்கும் நெடியவன் இருக்கவென்று நிலவறை விரகின் கங்குலிற்செய்த என்று இயைப்பினும் அமையும். (கஅங)

கஅச. சிரந்தருசுடிகைநாகத்திரண்மணிபலவுஞ்சிந்தி
நிரந்தரமருவிவீழுநிறந்திகழுதயக்குன்றிற்
பரந்தெழுமருக்கன்சூழ்ந்தபடரிருட்கங்குல்கண்டு
புரந்தரன்கோயிலிட்டபொங்கொளித்தீபம்போன்றான்.

(இ - ள்.) சிரம் தரு சுடிகை - தலையிற்பொருந்திய உச்சிக்கொண்டையையுடைய, நாகம் - பாம்புகளின், திரள் மணி பலவும் - தொகுதியான பல மாணிக்கங்களும், சிந்தி-சிதறப்பெற்று, நிரந்தரம் அருவி வீழும் - இடைவிடாமல் சிந்தூர அருவி விழப்பெற்ற, நிறம் திகழ் - (அதனால்) செந்நிறம் விளங்குகிற, உதயம் குன்றில் - உதயகிரியிலே, பரந்து எழும் - பரவிய வடிவமாய் உதித்த, அருக்கன் - சூரியன்,—சூழ்ந்த படர் இருள் கங்குல் கண்டு - சுற்றிலும் பரவிய மிகுந்த இருளைப் பார்த்து, புரந்தரன் - இந்திரன், கோயில் இட்ட - தன் அரண்மனையில் வைத்த, பொங்கு ஒளி தீபம் - மிகுந்த ஒளியையுடைய திருவிளக்கை, போன்றான் - ஒத்தான்; (எ - று.)

தற்குறிப்பேற்றவுவமையணி. இந்திரன் கிழக்குத்திக்குப் பாலகனாதலால், கீழ்த்திசையிலுதித்த சூரியனை அவன் கோயிலிலிட்ட தீபமென்றார். அக்கினிவடிவமான தீபத்தினொளியினும் சூரியனொளிக்கு உள்ள மிகுதி விளங்க, 'பொங்கொளி' என உபமானத்துக்கு அடைமொழி கொடுத்தது. சிந்தாமணியுரையில் நச்சினார்க்கினியர் 'உதயகிரியிற் சிந்தூர அருவி வீழ்ந்த சிந்தூராகரத்திற்பிறந்து பதினாறுசதுர்யுகஞ் சிவப்பேறின முழுமாணிக்கம் இருளைக் கெடுத்தலின், இருள்பருகுமருமணி யென்றார்' என உரைத்ததுகொண்டு, இங்கே, அருவி - சிந்தூர அருவியெனப்பட்டது

இனி, நீரருவியுமாம். பரந்து - விரைந்து என்றுமாம். அந்தரம் - இடையீடு, அது இன்மை, நிரந்தரம். (அகசு)

கஅரு. தொடர்ந்தொளிருதயராகத்தோடுறநெருங்கிமேன்மே
லடர்ந்தரிபரந்துகாமனாகமவேதம்பாடத்
தடங்கயன்மலேந்துலாவத்தாமரைமுகமுங்காதன்
மடந்தையர்முகமுஞ்சேரமணம்பெறமலர்ந்தமாதோ.

(இ - ள்.) தொடர்ந்து ஒளிர் - (இடைவிடாது) தொடர்ச்சிபெற்று விளங்குகிற, உதயம் ராகத்தோடு - சூரியோதயகாலத்துக்கு உரிய பண்ணுடனே, உற - பொருந்த, நெருங்கி - சமீபித்து, மேல்மேல் அடர்ந்து-மேலே மேலே நெருங்கி, அரி - வண்டுகள், பரந்து - விரைவாகப்பரவி, கா மன ஆகமம் வேதம் - சோலைகளிற் பொருந்தின மரங்களின் பகுப்புக்களிலே, பாட - இசைபாடவும், தட கயல் - பெரிய கயல் மீன்கள், மலேந்து உலாவ - மேலே தாக்கிச் சஞ்சரிக்கவும், தட கயல் - பெரிய கயல்மீன்கள்போற் பிறழுந்தன்மையனவான கண்கள், தொடர்ந்து ஒளிர் உதயம் ராகம் தோடு உற நெருங்கி - நெடுந்தூரம் விடாது சென்று விளங்குகின்ற உதயகாலத்துச் சூரியனையொத்தசெந்நிறத்தையுடைய (இரத்தினங்களாலாகிய) தோடென்னுங் காதணியை அளாவும்படி சமீபித்து, மேல்மேல் அடர்ந்து - (அக்காதுகளின்) மேலே மேலே நெருங்கி, அரி பரந்து - சிவந்த இரேகைகள் பரவப்பெற்று, காமன் ஆகமம் வேதம் பாட - மன்மதனது சாஸ்திரங்களையும் வேதத்தையும் வெளிக்கூறுமாறு, மலேந்து உலாவ - (பக்கங்களிற்) சென்று சஞ்சரிக்கவும், தாமரை முகமும் - தாமரைமலர்களின் மேலிடங்களும், காதல் மடந்தையர் முகமும் - அன்புள்ள மகளிரது முகங்களும், சேர - ஒருசேர, மணம் பெற - நறுமணத்தைப் பெறும்படி, மலர்ந்த - மலர்ந்தன; (எ - று.)

இப்பாட்டு - சூரியோதயகாலத்தில் தாமரை மலர்தலும், பெண்கள் கண்விழித்து முகமலர்தலும் ஆகிய இரண்டுதன்மைகள் நிகழ்தலை ஒன்றோடொன்று உபமானஉபமேயத்தன்மைபடச் சிலேடைவகையோடு வருணித்தது; **சிலேடைவுவமையணி.** தாமரைமேற் செல்லுகையில், ஆகமம் - மரம். அகமம் - வடசொல், நடத்தலில்லாததென்று பொருள். வேதம் - பேதம் என்னும் வடசொல்லின்விகாரம்; காமன் ஆகமவேதம்பாட என்றது - இரவில் தாமரைகுவிந்திருத்தலால் அங்குநின்று மற்றைவிருட்சவருக்கங்களிற் சென்றுசேர்ந்த வண்டுகள் பகலில் தாமரைமலர்தலை அங்கு நின்று நோக்கி மகிழ்ச்சியாற் பாட்டுப்பாட என்றபடி. தடம் கயல் எனப்பிரித்து தடாகத்திற் கயல்களென்றுமாம். உதயம் ராகம் தோடு உற எனப்பிரித்து, உதயகாலத்துக்குரிய செந்நிறத்தையுடைய பூவிதழ்களிலே பொருந்த என்றும் உரைப்பர். இனி, முகத்தின்மேற் செல்லுகையில், கண்கள் சிறியனவல்லாமல் பெரியனவாகப் பரவிநீண்டிருத்தலை, கவிகள், கண்கள் காதுகளை அளாவியுள்ளன என்று வருணித்தல் மரபு. பெண்களுக்குக் கண்களிற் சில சிவந்த

ரேகைகள் பரவியிருத்தல் உத்தமவிலக்கணம். பெண்கள் கண்கள் காமனுகம வேதம் பாட என்றது, இங்கிதப் பார்வைகளால் [குறிப்புநோக்கத்தால்] ஆடவர்களை அழைத்தல் பேசுதல் மகிழ்வித்தல் முதலியன செய்வதை. கயல் - கண்களுக்கு உவமையாகுபெயர். உத்தமசாதிப்பெண்களது முகம் பரிமளமுடைத்தாயிருக்குமென்பது நூல் மரபாதலால், 'மணம்பெற' எனப் பட்டது. இனி, மணம்பெற என்பதற்கு - மங்களகரமாக என்று உரைத்தலு மொன்று. மலர்ந்து உலாவுதல் - பிறழ்ந்து பலவாறு நோக்குதல். (கஅரு)

[அரசர் யாவரும் துரியோதன னரண்மனைசேர்தலும், கண்ணன் எழுந்து காலைக்கடன் முடித்தலும்.]

கஅசு. இருந்துயி லுணர்ந்துவேந்தர்யாவருமிரவிற்சற்றும்
வருந்துயிலிலாதகண்ணன்வாழ்பெருங்கோயில்புக்கார்
பெருந்துயிலநந்தபோகம்போணைதுறந்தமாலு
மருந்துயிலெழுந்துகாலையருங்கடன்முறையிற்செய்தான்.

(இ - ள்.) (இங்ஙனம் சூரியன் உதித்தபின்பு), வேந்தர் யாவரும் - அரசர்களெல்லோரும், இருந்துயில் உணர்ந்து-பெரியதூக்கம் தெளிந்து எழுந்து, இரவில் வரும் துயில் சற்றும் இலாத கண்ணன் வாழ்பெருங் கோயில் புக்கார் - இராத்திரி முழுவதும் இயல்பாக வருந்தன்மையதான தூக்கம் சிறிதும் பெறாத கண்களையுடைய துரியோதனன் வாழ்கிற பெரிய அரண்மனையை வந்து அடைந்தார்கள்; அநந்தன் போகம் பேர் அணை பெருந் துயில் துறந்த மாலும் - ஆதிசேஷனது உடம்பாகிய பெரிய சயனத்திலே நெடுங்காலம் யோகநித்திரைசெய்தலைவிட்டு (இங்கு) அவதரித்த திருமாலாகிய கண்ணனும், அருந்துயில் எழுந்து - (பிறர்க்கு) அருமையான அறிதுயில் நீங்கி எழுந்திருந்து, காலை அருங் கடன் முறையின் செய்தான் - உதயகாலத்திற் செய்தற்குரிய அரிய (ஸ்நாநம் ஸந்தியாவந்தநம் முதலிய) கடமையான அநுஷ்டாநங்களைச் செய்யவேண்டும் முறைமைதவறுமற் செய்துமுடித் தருளினன்; (எ - று.)

துரியோதனனை 'இரவில்சற்றும் வருந்துயிலிலாதகண்ணன்' என்றது, அவன் அவ்விராமுழுதிலும் பெரிய சதியாலோசனையில் இருந்தனனாதலால். அநந்தனென்னும் வடசொல்லுக்கு, - (பிரளயகாலத்திலும்) அழிதலில்லாதவனென்று பொருள்; ந + அந்த அன் என்று பிரிக்க; அந்தம் - இறுதி. பாம்பினுடலுக்குப் போகமென்று வடமொழியிற் பெயர்; இதனை யுடைமைபற்றி, பாம்பு - போகியென்று ஒருபெயர்பெறும். அநந்தம் போகம் பேர் அணை என்பதற்கு-எல்லையில்லாத பேராநந்தத்தை யனுபவித்தற்குரிய சிறந்த திருப் பள்ளிமெத்தை யென்றும் உரைக்கலாம். (கஅசு)

[தூதுவர் வந்துஅழைக்க, கண்ணன் துரியோதனனரண்மனை சேர்தல்]

கஅஎ. மாதவனிருந்தகோயில்வந்தடிவணங்கிமன்னன்
றூதுவராழியங்கைத்தோன்றலைதுளபமாலை

யாதவகுலத்தோரேறேயெழுந்தருள்கென்றானின்றெம்
மேதகுமரசனென்றார்முகுந்தனும்விரைந்துசென்றான்.

(இ - ள்.) (அப்பொழுது), மன்னன் தூதுவர் - துரியோதனனது தூதர்கள், மா தவன் இருந்த கோயில்வந்து-திருமகள்கொழுநனான கண்ணன் எழுந்தருளியுள்ள (விதுரனது) மாளிகைக்கு வந்து, அடி வணங்கி-(கண்ணனது) திருவடிகளை நமஸ்கரித்து, (அவனை நோக்கி), 'ஆழி அம் கை தோன்றலே - சக்கராயுதத்தையேந்திய அழகிய திருக்கையையுடைய அரசனே! துளபம் மாலே - திருத்துழாய்மாலையையுடைய கண்ணபிரானே! யாதவ குலத்தோர் ஏறே - யதுவினது சம்பந்தமான குலத்து அரசர்கட்குச் சிங்கம் போலச் சிறந்தவனே!—இன்று - இப்பொழுது, எம் மேதகும் அரசன் - எங்களது மேன்மையுள்ள அரசனான துரியோதனன், எழுந்தருள்க என்றான் - (நீ தன்னிடம்) வந்தருளவேண்டுமென்று கூறினான்', என்றார் - என்று சொன்னார்கள்; முகுந்தனும் - திருமாலாகிய கண்ணனும், விரைந்து சென்றான் - துரிதமாகப் புறப்பட்டுப் போயருளினான்; (எ - று.)

ஆழியங்கை - கையுந் திருவாழியுஞ் சேர்ந்த சேர்த்தியா லாகிய அழகு; கைக்குத் திருவாழி ஆபரணம்போல அழகுகொடுத்து நிற்பதென்க. தோன்றல் - யாவரினுஞ் சிறந்து விளங்குபவனுக்குத் தொழிலாகுபெயர்; இது - ஆண்பாற் சிறப்புப்பெயர். (கஅஎ)

[**துரியோதனன் சபையில் வீற்றிருந்தற் சிறப்பு.**]

கஅஅ. கந்தடுகளிற்றுவேந்தன்கண்ணிலாவரசுங்கங்கை
மைந்தனுமுதலாவுள்ளமன்னருமதிவல்லோருந்
தந்திரவகையுமேனையிளைஞருந்தன்னைச்சூழ
விந்திரனிருக்கையன்னகோயிலூடினிதிருந்தான்.

(இ - ள்.) (அங்ஙனம் தூதரால் அழைக்கப்பட்டுக் கண்ணன் செல்லுகையில்), கந்து அடு களிறு வேந்தன்-கட்டுத்தறியைமுறிக்கின்ற மதயானைச்சேனையையுடைய துரியோதனராசன்,—கண் இலா அரசும்-திருதராட்டிரனும், கங்கை மைந்தனும் - வீடுமனும், முதல் ஆ உள்ள - முதலாகவுள்ள, மன்னரும் - அரசர்களும், மதி வல்லோரும்-அறிவில்வல்ல அமைச்சர்களும், தந்திரம் வகையும் - சேனையின் பகுப்புக்களும், ஏனை இளைஞரும் - மற்றுந் தம்பிமார்களும், தன்னை சூழ-தன்னைச்சுற்றிலுமிருக்க, இந்திரன் இருக்கை அன்ன கோயிலூடு - தேவேந்திரனது இருப்பிடத்தை யொத்த தனது சபா மண்டபத்தின் மத்தியிலே, இனிது இருந்தான் - (கண்ணனுக்கு) இனிமையாக வீற்றிருந்தான்; (எ - று.)

இருக்கை - இருப்பிடத்துக்குத் தொழிலாகுபெயர்; கை - தொழிற்பெயர்விகுதி. தந்த்ரம் - வடசொல், (கஅஅ)

[கண்ணனைமாத்திரம் உள்ளேவிடுமாறு துரியோதனன் ஏவலாளர்க்குக் கட்டளையிடுதல்.]

கஅசூ. நாமவேலரசரோடுநால்வகைச்சேனையோடு
மாமுகில்வண்ணன்வந்தானென்றனர்வரவுகண்டோர்
வீமலர்த்தொடையினானும்வேத்திரத்தவரைநோக்கித்
தாமரைத்தடங்கண்மாயன்றன்னையேவிடுமினென்றான்.

(இ - ள்.) (அப்பொழுது), வரவு கண்டோர் - (கண்ணபிரானது) வருகையைப் பார்த்தவர்கள், 'நாம வேல் அரசரோடும் - (பகைவர்க்கு) அச்சத்தைத்தருகிற வேலாயுதத்தையுடைய பல அரசர்களுடனும், நால்வகை சேனையோடும் - சதுரங்கசைனியத்துடனும், மா முகில் வண்ணன் - கரிய மேகம்போன்ற திருநிறமுடைய கண்ணன், வந்தான்—,' என்றனர் - என்று (துரியோதனனுக்குக் கூறினார்கள்); (அதுகேட்டு), வீ மலர் தொடையினானும் - வண்டுகள் மொய்க்கப்பெற்ற பூக்களால் தொடுக்கப்பட்ட மாலையையுடைய துரியோதனனும், வேத்திரத்தவரை நோக்கி - (கையிற்) பிரம்பேந்தியுள்ள காவலாளரைப்பார்த்து, தாமரை தடகண் மாயன் தன்னையே விடுமின் என்றான் - 'தாமரைமலர்போன்ற பெரியகண்களையுடைய கண்ணனொருவனைமாத்திரமே உள்ளேவரவிடுங்கள்' என்று கட்டளையிட்டான்; (எ - று.)

ஏ - பிரிநிலை; மற்றையரசர்களையுஞ் சேனையையும் விலக்கிற்று. பறவைப்பொதுப்பெயராகிய வி என்னும் வடசொல் - இங்கே சிறப்பாய் வண்டைஉணர்த்தி, வீஎன நீண்டுநின்றது. வேத்ரம்-வடசொல்; பிரப்பங்கோல்.

[உட்சென்ற கண்ணபிரானுக்குத்துரியோதனன் பொய்யாசனமளித்தல்.]

கசூ0. தன்பெருஞ்சேனைநிற்கத்தண்டுழாயலங்கலானு
மின்புறநகைத்துவேந்தரிருந்தபேரவையினெய்த
மின்புணர்துவசநாகவிடநிகர்மனத்தினானு
மன்பொடுதிகிரியானையதன்மிசையிருக்கவென்றான்.

(இ - ள்.) (அத்துரியோதனன் கட்டளையை வாயில்காவலாளர் கூறியதனால்), தன் பெருஞ் சேனை நிற்க - தனது பெரியசேனை (உள்ளே செல்லாது வெளியிலேயே) நிற்க, தண் துழாய் அலங்கலானும் - குளிர்ந்ததிருத்துழாய் மாலையையுடைய கண்ணனும், இன்பு உற நகைத்து-(கண்டவர்க்கு) மகிழ்ச்சி யுண்டாம்படி புன்சிரிப்புச்செய்து, வேந்தர் இருந்த பேர் அவையின் எய்த - (துரியோதனன் முதலிய) அரசர்கள் வீற்றிருந்த பெரிய சபையினுள்ளே செல்ல, (அப்போது), மின் புணர் துவசம் நாகம்விடம்நிகர் மனத்தினானும் - ஒளிபொருந்திய கொடியில் பாம்பையும் அப்பாம்பின் விஷத்தையொத்த [மிகக்கொடிய] கருத்தையுமுடைய துரியோதனனும், திகிரியானை-சக்கராயுதத்துக்குரிய கண்ணனை, அன்போடு - அன்புடனே, அதன்மிசை இருக்க என்றான் - 'அந்த ஆசனத்தின்மேல் வீற்றிருப்பாயாக' என்று சொன்னான். (எ - று.)

மாயவனுகிய தன்னை வஞ்சிக்க நினைத்த பேதைமையை நோக்கிக் கண்ணன்நகைத்தான். விஷம் தவருமற் கொல்லுங்கொடுமைக்கு உவமை. அதன் மிசை - இரவில் வெகுசிரமப்பட்டு அமைத்த பீடத்தின்மேல், அன்பொடு - அன்புடையான்போலக் காட்டி, வேண்டுமாயின் மிகப் பலரையும் அழிக்கக் கூடிய ஆற்றலைவிளக்க 'திகிரியான்' என்ருர். (கக0)

வே று.

[இதுமுதல் உஉ கவிகள் - கண்ணன் விசுவரூபங்கொள்ளுதலும்: அதனல் மற்றையோர் படும் பாடுகளும் கூறும்.]

கக௧. இறைவனெழிற்கதிர்மணிகளழுத்தியதவிசினிருத்தலுமே
நெறுநெறெனக்கொடுநிலவறையிற்புகநெடியவனப்பொழுதே
மறலியெனத்தகுநிருபனியற்றியவிரகைமனத்துணரா
முறுகுசினத்துடனடியதலத்துறமுடிககனத்துறவே.

இதுவும், மேற்கவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) (துரியோதனன் சுட்டிக்காட்டியவண்ணம்), இறைவன் கண்ணபிரான், எழில் கதிர் மணிகள் அழுத்திய தவிசின் இருத்தலுமே - அழகையும் ஒளியையுமுடைய இரத்தினங்களைப் பதிக்கப்பெற்ற அவ்வாசனத்தில் வீற்றிருந்தவளவில், நெறுநெறென - (அந்நிலவறையைமூடிய மூங்கிற் பிளப்புக்கள்) நெறுநெறுஎன்று ஒலிபடமுறிய, நிலவறையில் கொடு புக - (அவ்வாசனம் உள்ளிறங்கித் தன்னை) நிலவறையிற் கொண்டுசெல்ல,—நெடியவன் - பெருமையுடைய கண்ணன்,—அப்பொழுதே—, மறலி என தகு நிருபன் இயற்றிய விரகை மனத்து உணரா - (கொடுமையில்) யமனென்று சொல்லத்தக்க துரியோதனராசன் செய்த வஞ்சனையைத் திருவுள்ளத்திலறிந்து, முறுகு சினத்துடன் - மூண்டெழுந்த கோபத்துடனே, அடி அதலத்து உற-(தனது) திருவடி பாதாளத்தில் செல்லவும், முடிககனத்து உற- (தனது) திருமுடி வானத்திற் செல்லவும், (எ - று)—'நிமிர்ந்தனன்' என அடுத்த கவியோடு தொடரும்.

நெறு நெறென - ஒலிக்குறிப்பு; சப்தாநுகரணம். துரியோதனனது வஞ்சனையினின்று மாயவன் தப்புதற்கு அவன் சூழ்ச்சியை முன்னமே அறிய வேண்டுவதில்லை யென்பார், 'அப்பொழுதே உணரா' என்ருர். மறல்- கொடுமை: அதனையுடையவன், மறலி; இ - பெயர்விகுதி: இனி, இப் பெயர்க்கு - மறுக்கப்படாதவனென்றும் பொருளுரைக்கப்படும். கொடுநில வறையில் என எடுத்து, கொடுமையான நிலவறையிலே யென்றும் உரைக்கலாம். 'நெடியவன்' என்றது - திரிவிக்கிரமாவதார கதையைச் சுட்டும்; மேல், 'அடியதலத்துற முடிககனத்துற' என்பதற்கு ஏற்ப வென்க.

இதுமுதல் முப்பதுகவிகள் - பெரும்பாலும் ஈற்றுச்சீரொன்று விளங்காய்ச்சீரும், மற்றையைந்தும் விளச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள். (கக௧)

கசூஉ. அஞ்சினமஞ்சினமென்றுவிரைந்துயரண்டர்பணிந்திடவுந்
துஞ்சினமின்றெனவன்பணியின்கிளை துன்பமுழந்திடவும்
வஞ்சமனங்கொடுவஞ்சகனின்றிடுவஞ்சனைநன்றிதென
நெஞ்சில்வெகுண்டுலகொன்றுபடும்படிநின்றுநிமிர்ந்தனனே.

(இ - ள்.) (கண்ணன்), வஞ்சகன் வஞ்சகம் மனம் கொடு இன்று இடு வஞ்சனை இது நன்றுஎன - ('பாண்டவரை இராச்சியம்) வஞ்சித்தவனாகிய துரியோதனன் வஞ்சனையான எண்ணத்தைக்கொண்டு இப்பொழுது செய்த வஞ்சிப்பு நன்றாயிருந்தது' என்றுகருதி, நெஞ்சில் வெகுண்டு - மனத்திற் கோபங்கொண்டு,—(தனது வடிவத்தின் பெருமையை நோக்கி,) உயர் அண்டர் அஞ்சினம் அஞ்சினம் என்று விரைந்து பணிந்திடவும் - மேலிடத்திலுள்ள தேவர்கள் பயந்தோம் பயந்தோமென்று கூறி நமஸ்கரிக்கவும், வல் பணியின் கிளை இன்று துஞ்சினம் என துன்பம் உழந்திடவும் - (கீழுலகிலிருந்து பூமியைத் தாங்கும்) வலிய பாம்புவருக்கங்கள் (அப்பெருவடிவத்தின் பாரமிகுதியை நோக்கி) இப்பொழுது (சுமக்கலாற்றாது சிதைந்து) இறந்தோமென்று கருதித் துன்பத்தை மிகுதியாக அடையவும், உலகு ஒன்று படும்படி நின்று நிமிர்ந்தனன் - எல்லாவுலகங்களிலும் பொருந்தும் படி உயர்ந்துநின்றருளினன்; (எ - று.)—என்றது, விசுவரூபங்கொண்டானென்றதாம்.

அஞ்சினம் அஞ்சினம் - அடுக்கு, மிகுதிவிளக்குவது. உயர் அண்டர் - எல்லாப்பிறப்புக்களுள்ளுஞ் சிறந்த தேவருமாம். துஞ்சுதல் - தூங்குதல். இறத்தலைத் துஞ்சுதலென்பது, மங்கலவழக்கு. கீழ்ப்பாட்டில், 'அடி அதலத்துற முடி ககனத்துற' என்றதற்கேற்ப, முறைப்படுத்தாது, இப்பாட்டின் முதலிரண்டடிகளை மாறுபட நிறுத்தியது, **எதிர்நிரனிறைப்பொருள்கோள்.** அண்டர் - அண்டகோளத்தின் மேலிடத்துள்ளவர். வஞ்சநா என்ற வடசொல், ஈறுதிரிந்தது. இன்று துஞ்சினம் - விரைவுந் தெளிவும் பற்றிய காலவழுவமைதி; வழா நிலையாயின், இன்று துஞ்சுகின்றனம் என்று நிற்கும். (கசூஉ)

கசூந. மல்லரரக்கர்குலத்தொடுபப்பரர்வாளினர்வேலினர்போர்
வில்லினரிப்படிதுற்றநிலத்தறைமேவியவீரரெலாந்
தொல்லையிடிக்கயர்வுற்றுயிரிற்றுறுசுடிகையராவெனவே
கல்லெனவுட்கினர்தத்தமுடற்பலகால்கொடுதைத்திடவே.

(இ - ள்.) (அப்பொழுது)—மல்லர் - மற்போர்வீரர்களும், அரக்கர் குலத்தொடு - இராக்கதர் கூட்டமும், பப்பரர் - பப்பரநாட்டு வீரர்களும், வாளினர் - வாள்வீரர்களும், வேலினர் - வேல்வீரர்களும், போர் வில்லினர்-போர் செய்தலில் வல்ல வில் வீரர்களும், (ஆக), இப்படி - இவ்வாறு, துற்ற-நெருங்கியுள்ள, நிலத்து அறை மேவிய வீரர் எலாம் - நிலவறையினுட் பொருந்தியிருந்த வீரர்களெல்லோரும், தத்தம் உடல் பல கால் கொடு

உதைத்திட - தங்கள் தங்கள் உடம்பை'க் கண்ணன் தனது) அநேகங் கால்களைக்கொண்டு உதைத்திடுதலால், தொல்லை இடிக்கு அயர்வுற்று உயிர் இற்று உறு சுடிகை அரா என - பழமையான [முதிர்ந்த] பேரிடிக்குச் சோர்வடைந்து உயிரொழிந்து கழிகின்ற உச்சிக்கொண்டையையுடைய பாம்புகள்போல, கல் என உட்கினர் - கல்லென்ற ஒலிபட அஞ்சினார்கள்; (எ - று.)

இடியோசைக்குப்பாம்புகள் அஞ்சியொடுங்கியழியுமென்பது, நூற்றுணிபு; "விரிகிற நாகம் விடருளதேனும், உருமின்கடுஞ்சினஞ் சேணின்றுமுட்கும்" என்ற நாலடியாரிலுங் காண்க; நிலத்தின் கீழ்ப்பிலத்தில் தங்குதல்பற்றி மல்லர் முதலியோர்க்கு நாகங்களும், இவரையஞ்சுவித்து அழித்தல் பற்றித் திருமால் திருவடிகளுக்கு இடியும் உவமையாதற்கு மிக ஏற்கும். கல்லென என்றது, அப்பொழுது அவர்கள் அச்சத்தால் நடுங்கி வாய்குளறிப் பேரிரைச்சலிட்டதை. பலகால் - விசுவரூபத்திற்கொண்டவை. துற்ற - இறந்த காலப்பெயரெச்சம்; துறு - பகுதி; அது இரட்டிக்காலங் காட்டிற்று. தொல்லையிடி - துன்பந்தரும் இடியுமாம். (ககூங)

கசுஉச. அற்புதபங்கயநற்பதமுந்தலினக்குழியின்புடையே
சற்பதலந்தொறுமற்றுவிழுந்தனதத்தநெடுந்தலைபோய்
முற்பவனன்பொரமுக்குவடுந்துணிபட்டுமுடங்கியபொன் [ரே.
வெற்பெனநின்றனர் வெற்றுடலங்கொடுவிற்படை கொண்டவ

(இ - ள்.) அ குழியின் புடையே - அப்பிலவறையின் உள்ளிடத்திலே, வில் படை கொண்டவர்-வில்லாகிய ஆயுதத்தை யேந்திநின்ற வீரர்கள், அற்புத பங்கயம் நல் பதம் உந்தலின் - ஆச்சரியகரமான தாமரைமலர்போன்ற அழகிய (கண்ணனது) திருவடிகள் உதைத்தலால், தத்தம் நெடுந் தலைஅற்று போய் சற்ப தலம் தொறும் விழுந்தன - தங்கள் தங்களது பெரியதலைகள் அறுபட்டுப் போய் நாகங்கள் வசிக்கிற இடமாகிய அப்பாதாளலோகம்முழுவதிலும் விழுந்திட்டனவாக,—வெறு உடலம் கொடு - (தலையில்லாத) [உயிரற்ற] வெற்றுடம்புகளைமாத்திரங்கொண்டு, முன் பவனன் பொர முக் குவடும் துணிபட்டு முடங்கிய பொன் வெற்பு என நின்றனர் - முன்னே வாயுதேவன் மோதுதலால் மூன்று சிகரங்கள் அறுபட்டு அழகொழிந்த மேருமலை போல நின்றார்கள்; (எ - று.)

மூன்றமடியிற் குறித்த வரலாறு:—முன்னொருகாலத்தில் வாயுதேவனுக்கும் ஆதிசேஷனுக்கும் தமக்குள் யார் பலசாலியென்று விவாதமுண்டாக, அதனைப் பரீட்சித்தறியும்பொருட்டு, வாயுதேவன் மேருமலையின் சிகரத்தைப் பெயர்த்துத்தள்ளுவதென்றும் ஆதிசேஷன் அது பெயரவொட்டாமற் காத்துக்கொள்வதென்றும் ஏற்பாடுஉண்டாக்கி, அங்ஙனமே இருவரும் தேவர் முதலியோரது முன்னிலையில் தத்தம் வலிமையைக் காட்டத் தொடங்கிய பொழுது, ஆதிசேஷன் தனதுஆயிரம்படங்களாலும் மேருமலையின் ஆயிரஞ்

சிகரங்களையும் கவித்துக்கொண்டு பெயரவொட்டாமல் வெகுநேரங்காக்க,பின்னர் வாயுதேவன் தன்வலிமையால் அம்மலைச்சிகரங்களில் மூன்றைப்பெயர்த்துக் கொண்டுபோய்த் தெற்கு திசையில் தள்ளிவிட்டானென்பது.

பிறவிப்பிணிக்கு மருந்தாகலின், 'நற்பதம்' என்றார்: "வாலறிவ னற்றாள்" என்றார் திருவள்ளுவனாரும், வெறுமை + உடல் = வெற்றுடல்; பண்புத் திரிபு. பெருவடிவத்துக்கு மலையும், அதன் தலைக்குச் சிகரமும், அதனைப் போக்கிய எம்பிரான் திருவடிக்கு வாயுதேவனும் உவமை. (கசூ)

கஎரு. மேல்வலியுற்றெதிர்வீசியெழிற்கருமேகநிறத்திருமால்
கால்விசையிற்படமோதுதலிற்பொருகாமர்புயத்துணைபோய்
நீலநிறக்கவின்வாசவன்வச்சிரநீள்படையிற்சிறகீர்
மால்வரையொத்தனர் வாகைபெறக்கதிர் வாள்களெடுத்தவரே.

(இ - ள்.) வாகை பெற கதிர் வாள்கள் எடுத்தவர் - (கண்ணனைச் சிறைபிடித்து) வெற்றியைப் பெறும்பொருட்டு ஒளியையுடைய [அல்லது கூர்நுனியுள்ள] வாளாயுதங்களை யேந்திநின்ற வீரர்கள்,—எழில் கரு மேகம் நிறம் திருமால் - அழகிய காளமேகம்போன்ற திருமேனி நிறத்தையுடைய கண்ணபிரான், மேல் - தங்கள்மீது, வலி உற்று-மிகவலிமைகொண்டு, எதிர் வீசி - எதிராகவீசி, கால்-திருவடிகளால், விசையின்பட - உக்கிரமாகப்படும்படி, மோதுதலின் - தாக்குதலினால், பொரு காமர் புயம் துணை போய் - போர்செய்தற்குஉரிய அழகிய (தமது) தோள்களிரண்டும்அற்று, நீலம் நிறம் கவின் வாசவன் நீள் வச்சிரம் படையின் சிறகு ஈர் மால் வரை ஒத்தனர் - நீலநிறத்தையும் அழகையு முடைய இந்திரனால் பெரிய தனது வச்சிராயுதத்தைக்கொண்டு இறகறுக்கப்பட்ட பெரியமலைகளைப் போன்றனர்; (எ - று.)

இந்திரன் வச்சிராயுதத்தால் மலைகளின் சிறகறுத்த வரலாறு:—முன்னொருகாலத்தில் மலைகளெல்லாம் பறவைகள்போல இறகுடையனவாயிருந்து அவற்றால் உலகமெங்கும் பறந்துதிரிந்து பலவிடங்களின்மேல் உட்கார்ந்து அவ்விடங்களையெல்லாம் பிராணிகளுடனே அழித்துவர, அதனை முனிவர் முதலியோராலறிந்த தேவேந்திரன், சினந்துசென்று தனது வச்சிராயுதத்தால் அவற்றின் இறகுகளை அறுத்துத்தள்ளிவிட்டானென்பதாம்.

இந்திரன் நீலநிறமுள்ளவனாதலை "வில்லாலொளிர் மேகமெனப் பொலிவான்" என்ற கம்பராமாயணத்தாலும் அறிக. வாகையென்னும் மரத்தின் பெயர், அதன் மலரினாலாகிய மாலைக்கு இருமடியாகுபெயர். வாகை - காட்டுவாகையென்னும்மரம்: வாகைப்பூமாலை பகைவரைவென்றோர் சூடுவதாதலை, "வெட்சிநிரைகவர்தல் மீட்டல்கரந்தையாம், வட்கார்மேற்செல்வது வஞ்சியாம்—உட்கா, தெதிரூன்றல்காஞ்சி யெயில்காத்தல் நொச்சி, யதுவளைத்தலாகு முழிஞை யதிரப், பொருவது தும்பையாம் போர்க்களத்து மிக்கோர், செருவென்றது வாகையாம்" என்பதனாலும் அறிக. மலைகள் - பெரு வடிவுகொண்ட வீரர்க்கும், அம்மலைச்சிறகுகள் - அவர்களது கைகளுக்கும், கருநிற

முடைய இந்திரன் - கருநிறமுடைய கண்ணனுக்கும், தவறாது பகைவரை யழிக்கும் இந்திரனது வச்சிராயுதம் - அப்படிப்பட்ட எம்பிரான் திருவடிக்கும் உவமை. ஈர்வரை - வினைத்தொகை. (கசுரு)

கசுசு. வெயில்விடுபைத்தலைபமளிமிசைத்துயில்விபுதர்களுக்கரியோ
பயிலவுதைத்தலினவர்களுரத்திடைபதமலர்பட்டுருவா [ன்
மயில்கடவிக்கடவுளர்பகையைக்கதிர்மகுடமுருக்கியவே
ளயில்கொடுகுத்தியநெடுவரையொத்தனரயில்களெடுத்தவரே.

(இ - ள்.) அயில்கள் எடுத்தவர் - வேலாயுதங்களை யேந்திநின்ற வீரர்கள்,—வெயில் விடு பை தலை அமளிமிசை துயில்விபுதர்களுக்கு அரியோன் பயில உதைத்தலின் - (மாணிக்கத்தால்) ஒளியை வீசுகிற படத்தையுடைய தலைகளையுடைய (ஆதிசேஷனாகிய) சயனத்தின்மேல் யோகநித்திரைசெய்தருள்பவனும் தேவர்கட்கு (அறிதற்கு) அருமையானவனுமாகிய கண்ணபிரான் உறுத்தும்படி உதைத்திடுதலால்;—அவர்கள் உரத்திடை பதம் மலர் பட்டு உருவா - தந்தமது மார்பினிடையிலே (அப்பிரானது) தாமரைமலர் போலுந் திருவடிபட்டு ஊடுருவித்துளைக்கப்பெற்று, (அதனால்), மயில் கடவி கடவுளர் பகையை கதிர் மகுடம் முருக்கிய வேள் அயில் தொடு குத்திய நெடு வரை ஒத்தனர் - மயில்வாகனத்தை யேறிச்சென்று தேவர்களது பகைவர்களாகிய (சூரபதுமன் முதலிய பல) அசுரர்களை ஒளிபொருந்திய கிரீடத்தையுடைய தலைகளை யழித்திட்ட சுப்பிரமணிய மூர்த்தியால் வேலாயுதத்தைக்கொண்டு துளைக்கப்பட்ட பெரிய (கிரௌஞ்சமென்னும்) மலையை ஒத்தார்கள்; (எ - று.)

சிவபிரானது இளைய குமாரனைத் தேவர் வேண்டுகோளால் அசுரர்களை யொழித்தற்குத் தேவசேனாதிபதியாம் பொருட்டு அவதரித்த முருகக் கடவுள், சூரபதுமனைப் பொருது அழித்தற்குச் செல்லும் வழியிடையே, கிரௌஞ்சனென்னும் அசுரன் பெரிய மலைவடிவங்கொண்டு அவனை நலிவதாக எதிர்வந்துநிற்க, அதன்மேல் அப்பெருமான் தனது தெய்வத்தன்மையுள்ள வேற்படையை யேவி அதனைத் துளைத்து அழித்திட்டன னென்பது பின்னிரண்டடிகளிற்குறித்த கதை: பரசுராமனும் சுப்பிரமணியனும் பரமசிவனிடம் வில்முதலிய ஆயுதப்பயிற்சியைச் செய்து முடித்தபின்பு, இவர்களுள் உயர்வு தாழ்வு அறியும்பொருட்டுச் சிவபிரான் உமாதேவியின் முன்னிலையிலே இவர்களுக்குக் கிரௌஞ்சமலையைச் சுட்டிக்காட்டி 'இதனைக் துளைத்திடும்' என்று நியமிக்க, பரசுராமபிரான் அம்பெய்து அதனைத் துளையிட்டுக்காட்ட, முருகக்கடவுள் வேலாயுதத்தை வீசியெறிந்து அம்மலையைப் பிளந்திட்டனனென்றும் கதை கூறப்படும்.

துயில் அரியோன் என இயையும். விபுதர் - விசேஷபுத்திமான்கள்: இதுபற்றி, தேவர்க்குத் தமிழில் 'புலவர்' என்று ஒருபெயர். மகுடம் - சிரசுக்குத் தானியாகுபெய ரென்றுவது, கதிர்மகுடம் - வேற்றுமைத்தொகையன்

மொழி யென்றுவது கொள்க. முருக்கிய - முருங்கிய என்பதன் பிறவினை; முருங்குதல் - அழிதல், வேளென்னும் ஆண்பாற்சிறப்புப்பெயர்க்கு - விரும் பப்படும் அழகுடையவனென்று காரணப்பொருள்கூறலாம்; செயப்படு பொருள் விகுதி புணர்ந்து கெட்ட தென்க. இச்சொல் - முன்னேவந்த அடைமொழியால், காமவேளை விலக்கிநின்றது. (கசகசு)

கசஎ. மின்சுடிகைப்புயகங்கள்வெருக்கொளும்வெங்கருடக்கொடி
வன்பதபற்பநகங்கொடெடுத்துயர்வண்ககனத்திடலான்[யோன்
முன்புவனத்திடைவந்துகவிக்கிறைமொய்ம்புணரப்புகல்போ
தென்புமலைக்குறுபண்பையடுத்தனரெஞ்சியபப்பரரே.

(இ - ள்.) மின் - (மாணிக்கத்தின்) ஒளிபொருந்திய, சுடிகை - உச்சிக் கொண்டையையுடைய, புயகங்கள் - பாம்புகள், வெரு கொளும் - அச்சங் கொள்ளுதற்குக் காரணமான, வெம் கருடன் - வெவ்விய கருடப்பறவையின் வடிவத்தை யெழுதிய, கொடியோன் - துவசத்தையுடைய கண்ணபிரான், பற்பம் பதம் வல் நகம் கொடு - தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளின் வலிய நகத்தினால், எடுத்து - தூக்கி, உயர் வள் ககனத்து இடலால்-உயர்ந்தபெரிய ஆகாயத்திலே வீசியெறிதலால், எஞ்சிய பப்பரர் - அழிந்த பப்பரநாட்டுவீரர் கள், முன்பு - முன்னே [ஸ்ரீராமாவதாரகாலத்தில்], வனத்திடைவந்து - தண்டகாரணியத்திலே வந்து, கவிக்கு இறை மொய்ம்பு உணர புகல் போது- வாநரங்களுக்குத் தலைவனான சுக்கிரீவன் (இராமபிரானது) வலிமையை அறிவதற்குக் கூறியபொழுது, என்பு மலைக்கு உறு பண்பை - (துந்துபியின்) எலும்பு மலைக்கு நேர்ந்த தன்மையை, அடுத்தனர் - ஒத்தார்கள்; (எ - று.)

பின்னிரண்டடியிற் கூறிய வரலாறு:—இராமபிரான் அநுமான் மூல மாகச் சுக்கிரீவனோடு சிநேகஞ்செய்து அவனது மனைவியைக் கவர்ந்து கொண்டு அவனை இராச்சியத்தினின்று துரத்திவிட்ட அவனது அண்ண னான வாலியை அவன் வேண்டுகோளால் தாம் கொல்வதாக வாக்குத்தத்தஞ் செய்ய, வாலியைக் கொல்லவல்ல வலிமை இவருக்கு உளதோ வென்று சுக்கிரீவன் சிறிது சந்தேகிக்க, அந்த ஐயத்தை அகற்றுதற்பொருட்டு ஸ்ரீராமமூர்த்தி, அங்கே ஒருபால் மலைபோலக் குவிந்துகிடந்த (முன்பு வாலி யாற் கொல்லப்பட்ட) துந்துபியென்னும் பேரசுரனது உடம்பின் என்புக் குவியலை அச்சுக்கிரீவன் கருத்தின்படி தமது கால்விரலால் எடுத்தெறிந்து வெகுதூரத்தில் வீசி அவனுக்கு நம்புதலுண்டாக்கினா ரென்பதாம்.

கிருஷ்ணாவதாரமூர்த்திக்கு இராமாவதாரமூர்த்தியையும், கொடியபப் பரருக்குக் கொடிய அரக்கனென்பையும் உவமைகூறினார். பாம்பைக் கருடன் எளிதில் அஞ்சுவித்தல்போல, பாம்புக்கொடியோனைக் கருடக்கொடியோன் எளிதில் அஞ்சுவிக்கவல்லவ னென்பார், இங்ஙனங் கூறினார். பத பற்பம் - முன்பின்னாகத்தொக்க உவமத்தொகை. பற்பம் - பத்மம் என்னும் வடமொழி யின் திரிபு; 'பற்பநாபன்' என்பதிலுங் காண்க. (கசஎ)

ககூஅ. மைந்துபடைத்துயர்பஞ்சவர்சொற்படிவந்தமலர்க்கழலா
லுந்தியுதைத்துடலம்புதையப் பிலமொன்றியொளித்திடலா
லந்தணன்முற்பகல் வந்துபுடைத் திடவஞ்சிநிலத்திடைவீழ்
விந்தமொடொத்தனர்வன்குழியிற்றிகழ்வெங்கணரக்கருமே.

(இ - ள்.) மைந்து - வலிமையை, படைத்து - பெற்று, உயர் - சிறந்த, பஞ்சவர் - பாண்டவர்களது, சொல்படி - சொல்லின்படி, வந்த - தூதுவந்த, மலர் கழலால் - தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளைக்கொண்டு, உந்தி உதைத்து - (கண்ணபிரான்) தள்ளி உதைத்தலால், உடலம் புதைய - உடம்புகள் அழுந்திடும்படி, பிலம் ஒன்றி ஒளித்திடலால் - நிலவறையினுட்படிந்து மறைந்துவிடுதலால், வல் குழியில் திகழ் வெம் கண் அரக்கரும் - வலிய நிலவறைப் பெரும்பள்ளத்திலே விளங்கிய பயங்கரமான கண்களையுடைய இராக்கதரெல்லோரும்,—அந்தணன் - அகத்தியமுனிவன், முன் பகல்-ஆதிகாலத்தில், வந்து புடைத்திட - அருகில்வந்து அழுத்தியிட, அஞ்சி-பயந்து, நிலத்திடை வீழ் - பூமியிலே யொடுங்கிய, விந்தமொடு - விந்தியமலையுடனே, ஒத்தனர் - போன்றார்கள்; (எ - று.)

பின்னிரண்டடியிற் குறித்த வரலாறு:—முன்னொரு காலத்தில் விந்தியமலை மேரு முதலிய எல்லா மலைகளினுந் தான் உயரவேண்டுமென்று கருதி, ஆகாயத்தையளாவி உயர்ந்து, சூரியன் முதலிய கிரகங்களும் நட்சத்திரங்களுஞ் செல்லுகின்ற வழியை யெல்லாம் மறுத்துநின்றபொழுது, தேவர் முனிவர் முதலிய யாவரும் வந்து அதனை யடக்கியருளவேண்டுமென்று அகஸ்தியரைப் பிரார்த்திக்க, அவர் அங்கு எழுந்தருளி, அப்பொழுது தம்மைக்கண்டு வணங்கிநின்ற அம்மலையை 'இனி யான் வடதிசையிலிருந்து தென்திசைக்குச்சென்று மீண்டு வருமளவும் இவ்வாறே குறுகிக் கிடப்பாய்' என்று சொல்லிக் கையாலமைத்து அடக்கியருளி அம்மலையின்மேலேறி அப்பாற் சென்றன ரென்பது.

உபமேயத்தில் 'மலர்க்கழலாலுந்தி' என வருதலால், உபமானத்திலும் 'புடைத்திட' என்பதற்கு - காலாலேறிமிதிக்க எனப் பொருள்கொள்ளுதல் பொருத்தம். "யோகமுறு பேருயிர்கள்தாம் உலைவுறும, லேகுநெறியாதென மிதித்து அடியினேறி, மேகநெடுமாலைதவழ் விந்தமெனும் விண்தோய், நாக மது நாகமுற நாகமென நின்றான்" என்றார் கம்பரும். விந்தம் - விந்த்யம். வடசொற்றிரிபு. 'ஒடு' என்னும் மூன்றனுருபு, ஒப்புப்பொருளில் வந்தது. அந்தணன் என்ற பொதுப்பெயர், இங்கே இடம்நோக்கிச் சிறப்பாக அகத்தியரைக் குறித்தது. வெங்கண் - கொடுந்தன்மையுமாம். (ககூஅ)

ககூகூ. அந்தவிடத்தெறிபம்பரமொத்துடலஞ்சுழலச்சுழலக்
குந்தியுறித்தயிருண்டவர்பொற்கழல்கொண்டுசுழற்றுதலான்
முந்தமரர்க்கமுதந்தரமைக்கடன்முன்சுழலச்சுழலு
மந்தரமொத்தனர்குந்தமெடுத்தெதிர்வந்துமலைந்தவரே.

(இ - ள்.) அந்த இடத்து - அவ்விடத்திலே, எறி பம்பரம் ஒத்து-வேகமாகவீசியெறியப்பட்ட பம்பரத்தைப் போன்று, உடலம் சுழல சுழல-உடம்பு இடைவிடாது மிகச்சுழலும்படி, குந்தி உறி தயிர் உண்டவர் - (உயரமான விடத்திலேறி) உட்கார்ந்துஉறியில்வைத்த தயிர்களையெல்லாம் (இளமையில்) அமுதுசெய்தருளிய கண்ணபிரான், பொன் கழல் கொண்டு - (தமது) அழகிய திருவடிகளைக்கொண்டு, சுழற்றுதலால் - சுழலச்செய்தலால், குந்தம் எடுத்து எதிர் வந்து மலைந்தவர்-எறியீட்டிகளை யெடுத்துக்கொண்டு எதிரில் வந்து போர்செய்யலுற்ற வீரர்கள்,—முந்து - முன்னொருகாலத்திலே, அமரர்க்கு அமுதம் தர - தேவர்களுக்கு அமிருதந்தருகையில், மை கடல் முன் - கரியபாற்கடலிலே, சுழல - (அக்கடல்வெள்ளஞ்) சுழிக்கும்படி, சுழலும் - (தான்) சுழன்ற, மந்தரம் - மந்தரமலையை, ஒத்தனர் - (தனித்தனி) போன்றார்கள்; (எ - று.)

இதிற்குறித்த கதை, பிரசித்தம். திருப்பாற்கடல் வெளுத்த நிறத்ததாயினும், திருமாலினது திருமேனியின் நிழலீட்டாலே கறுத்தநிறத்ததாகுதலால் 'மைக்கடல்' என்றார்; "நீலக்கடலுள் நெடுங்காலங் கண்வளர்ந்தான்," "கருந்தணமாகடற் கண்டுயின்றவன்", "நீலக்கடல் கடைந்தாய்" என்றார் பெரியாரும்: "மையாழியிற்றுயிலு மாலனையான்" எனப் புகழேந்திப்புலவர் கூறியதுங் காண்க; வடமொழியிற் போஜராஜனும் இவ்வாறுகூறுவன். இனி, இருண்டுள்ள நிலவறைக்கு உவமையாதல்நோக்கி, மைக்கடல் என இல்பொருளுவமை கூடியதாகவுங் கொள்ளலாம். சுழலச் சுழல-அடுக்கு, இடைவிடாமை பற்றியது. பொற்கழல் - பொன்னாலாகிய வீரக்கழலையணிந்த பாதமெனினுமாம். குந்தம் - வடசொல். (ககக)

உ00. முட்டியதொல்குருதிக்கடன்மல்கலின்முட்டிகொள்பல்விரலா
னெட்டுடலம்வகிர்பட்டதனுள்விழநித்தர்செய்கொல்வினையான்
மட்டறவல்விறலுற்றெதிர்செல்கவிமைக்கடலெல்லையிலே
யிட்டனகல்வரையொத்தனர்வெல்கழலெக்குலமல்லருமே.

(இ - ள்.) முட்டிய தொல் குருதி கடல் மல்கலின்-(அந்தநிலவறைமுழுவதிலும்)பாய்ந்த பழமையான இரத்தவெள்ளம் நிறைந்ததனால், முட்டிகொள் பல் விரலால் நெடுஉடலம் வகிர்பட்டு அதனுள் விழ-கைப்பிடியாகக்கொண்ட (கண்ணனது) பலவிரல்களால் நீண்ட தம்தம் உடம்பு பிளவுபட்டு அக்குருதிக் கடலினுள்ளே விழும்படி, நித்தர் செய் - ஆதிமத்தியாந்தரகிதனான அக்கண்ணபிரான் செய்திட்ட, கொல் வினையால் - கொலைத்தொழிலால்,—வெல் கழல் எ குலம் மல்லரும்-வெல்லுதற்கடையாளமான வீரக்கழலையுடைய சிறந்த மல்லர்கள்யாவரும்,—மட்டு அற வல் விறல் உற்று எதிர்செல் கவி - அளவில்லாமல் மிகுந்த வலிமைகொண்டு (இராவணனை) எதிர்த்துச்சென்ற குரங்குகள், மை கடல் எல்லையிலே இட்டன - கரியகடலிலே (அணைகட்டுதற்குப்) போகட்டனவாகிய, கல் வரை - கல்மயமான மலைகளை, ஒத்தனர் - போன்றார்கள்; (எ - று.)

சீதையைக் கவர்ந்துசென்ற இராவணனை வெல்லுதற்கு இராமபிரான் சேனையாக்கூட்டிக்கொண்டுபோன வாநரவீரர்கள் தென்கடலில் அணைகட்டு தற்பொருட்டுப் பலமலைகளைக்கொணர்ந்து கடலில்இட்டனரென்பது கதை. இரத்தவெள்ளத்துக்கு உவர்நீர்க்கடலும், மல்லர்க்கு மலைகளும் உவமை. முட்டி - முஷ்டி, நித்தர் - நித்யர்; வடசொற்கள். (உ௦௦)

உ௦க. எப்புவிநிற்பனவெக்கிரிநிற்பனவெக்கடனிற்பனவென்
றிப்புவனத்துயிர்முற்றுமயக்குறவுட்கினரெய்த்திமையோர்
மைப்புயலொத்தொளிர்பச்சைநிறத்தினன்வர்க்கமலர்க்கழலா
லொப்பறமட்குழியுற்றவரைப்படவொத்திமிதித்தலுமே.

(இ - ள்.) மை - கரிய, புயல் - மேகத்தை, ஒத்து - போன்று, ஒளிர் - விளங்குகின்ற, பச்சை நிறத்தினன் - பசியதிருநிறத்தையுடையவனான கண்ணபிரான், வர்க்கம் மலர் கழலால்-பலவாகிய தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளால், ஒப்புஅற - உவமையில்லாதபடி, மண் குழி உற்றவரை - நிலவறைப் பெரும்பள்ளத்திற் பொருந்திய வீரர்களை, பட - அழியும்படி, ஒத்தி மிதித்தலும் - அழுத்திமிதித்தவளவிலே,—இ புவனத்து உயிர் முற்றும் - இந்த நிலவுலகத்திலுள்ள பிராணிகளெல்லாம்,—'எ புவி நிற்பன-(இப்பொழுது அழியாமல்) எந்தவுலகங்கள் நின்றிடுவன? எ கிரி நிற்பன - எந்தமலைகள் (சலியாது) நிலைநிற்பன? எ கடல் நிற்பன - எந்தக்கடல்கள் (கரைபுரளாது) நிலைநிற்பன?', என்று - என்று எண்ணியும் சொல்லியும், மயக்குஉற-திகைப்பையடைய, இமையோர் - தேவர்களும், எய்த்து - சோர்ந்து, உட்கினர்-அஞ்சினார்கள்; (எ - று.)

வர்க்கம் - கூட்டம்: வடசொல். ஒத்திமிதித்தல் தாள அடைவுபட மிதித்தலுமாம். 'ஒற்றி' எனவும் பாடம். (உ௦க)

உ௦உ. கொண்டன்முழக்கெனவம்புவியைக்கடல்கொண்டெழுதற்கெ
சண்டமுழக்கெனவன்பவனக்கிளைதந்தமுழக்கெனவே [திருஞ்
வண்டினமொய்த்தெழுவண்டுளவத்தொடைவண்டுவரைத்திருமா
லண்டமுகட்டுறநின்றுசிரித்தனனங்கணெருப்பெழவே.

(இ - ள்.) (அப்பொழுது,—வண்டு இனம் - வண்டுகளின் கூட்டங்கள், மொய்த்து எழு - நெருங்கிப் பறக்கப்பெற்ற, வள் துளவம் தொடை - அழகிய திருத்துழாய் மாலையையுடைய, வள் துவரை திருமால் - வளப்பங்களையுடைய துவாரகாபுரிக்கு அதிபதியான சிறந்த கண்ணபிரான்,—கொண்டல் முழக்கு என - மேகத்தின் இடிமுழக்கம்போலவும், அம் புவியை கடல் கொண்டு எழுதற்கு எதிரும் சண்டம் முழக்கு என-அழகிய நிலவுலகத்தைப்(பிரளய)க் கடல் தனக்கு உள்ளாக்கிக்கொண்டு மேற்கிளர்தற்குப் பொங்குகையில் உண்டாகின்ற பயங்கரமான ஆரவாரம்போலவும், வல் பவனம் கிளைதந்த முழக்கு என - வலியகாற்றின் வருக்கத்தாலுண்டாகிற பேரொலி

போலவும், அம் கண் நெருப்பு எழ-அழகிய தனது கண்களினின்று நெருப்பு உண்டாக, அண்டம் முகடு உற நின்று சிரித்தனன் - அண்டகோளத்தினது மேல் முகட்டையளாவும்படி உயர்ந்துநின்று நகைத்திட்டான்; (எ - று.)

இங்கே, சிரிப்பு - பெருவெகுளிபற்றியது: இது வீராட்டகாச மெனப் படும். சண்டம் - கொடுமை; வடசொல். இப்பாட்டில் வந்த உவமை மூன்றனுள், இடையிற்கூறிய கடலைப் பிரளயக்கட லென்றதனால், அதுவே உபலக்ஷணமாக, கொண்டல் பவனம் என்பனவற்றையும் பிரளயகாலத்தில் பெருமழை பொழிந்து உலகையழிக்கவரும் மேகங்களாகவும், அக்காலத்து உலகையழிக்கும் பெருஞ் சுழல்காற்றாகவுங் கொள்க. பவனக்கிளை என்றது - ஸப்தமருத்துக்களையும். (உ0உ)

உ0௩. ஒன்றுபடக்கடலம்புமுகப்பனவும்பர்குலத்தருவுஞ்
சென்றுமுறிப்பனவெண்டிசையிற்குலசிந்துரமெற்றுவவெண்
குன்றமுடைப்பன பைம்பொனுரக்கிரிகொண்டு திரிப்பனவா
லன்றுதனித்தனிநின்றுமலைத்தருளங்கைகள்பற்பலவே.

(இ - ள்.) (அந்த விசுவரூபமூர்த்திக்கு,) அன்று - அக்காலத்தில், தனி தனி நின்று மலைத்தருள் - வெவ்வேறாக நின்று போர் செய்கிற, அம் கைகள் பல பல - அழகிய மிகப்பலவான திருக்கைகள்,—கடல் அம்பு ஒன்று பட முகப்பன - கடல்நீரை முழுவதும் ஒருங்கே மொண்டெடுக்கவல்லனவும், உம்பர் குலம் தருவும் சென்று முறிப்பன - மேலுலகத்திலுள்ள தேவர்களது சிறந்த கல்பகவிருட்சங்களையும் அளாவிப்போய் முறிக்கவல்லனவும், எண் திசையில் குல சிந்துரம் எற்றுவ - எட்டுத் திக்குக்களிலுமுள்ள சிறந்த நிலை யானைகளை அப்பால் தள்ளவல்லனவும், எண் குன்றம் உடைப்பன - எட்டுக் குலமலைகளையும் உடைக்கவல்லனவும், பைம் பொன் உரம் கிரி கொண்டு திரிப்பன - பசும்பொன்மயமான வலிமையையுடைய மகாமேரு மலையை எடுத்துச் சுழற்றவல்லனவுமாக இருந்தன; (எ - று.)—ஆல்-ஈற்றசை.

அஷ்டகுலபருவதங்களாவன - கைலாசம், இமயம், மந்தரம், விந்தியம், நிஷதம், ஏமகூடம், நீலகிரி, கந்தமாதநம் என்பன. பைம்பொனுரக்கிரி என வருதற்கு ஏற்ப 'வெண்குன்றம்' என எடுத்து - வெள்ளிமலையான கைலாசமென்று உரைத்தலுமொன்று. கொடியவர்களைக் கொல்லுதல் நல்லவர்களைப் பாதுகாத்தற்காதலால், 'மலைத்தருள்' என்றது. (உ0௩)

உ0௪. துகிரிதழ்வைத்துநல்வளைகண் முழக்கினதொடர் சிலகைத்தல
யகிலம்வெருக்கொளவரிமழுவெற்றினவடுசிலகைத்தலமே [மே
புகலும்வடிக்கணையுதணமெடுத்தனபொருசிலகைத்தலமே
திகழ்விசயத்தொடுசிலைகள்குனித்தனசிலசிலகைத்தலமே.

(இ - ள்.) தொடர் சில கை தலம் - (ஒன்றையொன்று) தொடர்ந்த (விசுவரூபமூர்த்தியினது) சில கைகளின் இடங்கள், துகிர் இதழ் - பவழம்

போலச் சிவந்த வாயிலே, நல் வளைகள் - சிறந்த (வலம்புரிச்) சங்கங்களை, வைத்து முழக்கின - வைத்து ஒலிப்பித்தன; அடு சில கை தலம் - (பகைவரைக்) கொல்லவல்ல சில கைகள், அகிலம் வெரு கொள-உலகமுழுவதும் அஞ்சும்படி, அரி மழு எற்றின-துணிக்கவல்ல கோடாலிப்படையை வீசின; பொரு சில கை தலம் - போர் செய்யவல்ல சில கைகள், புகலும் - (சிறப்பித்துச்) சொல்லப்படுகின்ற, வடி கணை - கூர்மையான அம்புகளையும், உதணம் - கூர்மை குறைவான மொட்டம்புகளையும், எடுத்தன - ஏந்தின; சில சில கை தலம்—, திகழ் விசயத்தொடு - விளங்குகின்ற வெற்றியுடனே, சிலைகள் குனித்தன - விற்களை வளைத்தன; (எ - று.)

உதணம் - அலகில்லா அம்பு; இனி, 'உவணம்' எனப் பாடங்கொண்டு கருடாஸ்திரமென்பாரும், அரிமழு என்பதற்கு - அனல்வடிவமான எரியிரும்புப்படையென்று உரைப்பாரும் உளர். வடிக்கணை - வடித்தலையுடைய அம்பு; வடித்தல் - நெருப்பில் வைத்துக் காய்ச்சியடித்து அராவிக்கூராக்குதல். (உ0சு)

உ0௫. வெங்கணையத்திரள்குந்தநிறப்படைவெம்புமுலக்கைகள்போர்
பொங்கியவச்சிரமுந்துகலப்பைகள்புண்கழுவர்க்கமயி
லெங்குமலைத்தெழுசெஞ்சுரிகைத்திரடண்டமிவற்றினொடுந்
தங்கியசக்கரபந்திதரித்தனதண்பலகைத்தலமே.

(இ - ள்.) தண் - குளிர்ந்த [காண்டற்கு இனிய], பல கை தலம் - அநேகங்கைகள்,—வெம் கணையம்திரள்-கொடிய வளைதடிகளின் கூட்டமும், நிறம் குந்தம் படை - ஒளியையுடைய கைவேலாகிய ஆயுதங்களும், வெம்பும் உலக்கைகள் - பயங்கரமாகவுள்ள உலக்கைகளும், போர் பொங்கிய வச்சிரம் - போர்த்தொழிலில் மிகுந்த வச்சிராயுதங்களும், உந்து கலப்பைகள் - செலுத்தப்படுகிற கலப்பைகளும், புண் கழு வர்க்கம் - (பகைவரது) தசை தோய்ந்த இருப்புமுட்படைகளின் கூட்டமும், அயில் - பெருவேல்களும் எங்கும் மலைத்து எழு செம் சுரிகை திரள் - எவ்விடத்தும் போர்செய்து சிறக்கின்ற (குருதி தோய்தலாற்) சிவந்த உடை வாள்களின் கூட்டமும், தண்டம் - கதாயுதங்களும், இவற்றினொடும் - (ஆகிய) இப்படைகளுடனே, தங்கிய சக்கரம் பந்தி - தனக்கு ஏற்ற சக்கராயுதங்களின் வரிசைகளையும், தரித்தன - தாங்கியிருந்தன; (எ - று.)

சக்கரபாணியாதலால், 'தங்கியசக்கரபந்தி' என்றார். பந்தி, சுரிகை - பங்க்தி, க்ஷுரிகா என்னும் வடசொற்களின் திரிபு. முந்து எனப் பதம் பிரித்து - சிறந்த என்றும், அலைத்து எனப் பதம்பிரித்து - வருத்தி என்றும் உரைப்பினுமாம். (உ0௫)

உ0சு. மேலெழுமங்கதிர்வாளுநறைபோம்படிவீசினவான்புடையே
தோலினமேந்தினநீள்கவணேந்தினசோரிகள்சோர்ந்திடவே

ஞாலமெலாம்பொருதோமரம் வாங்கினநாவொருமூன்றனவாஞ்
சூலமொடோங்கினபாசமொடோங்கினசூழ்சிலபூங்கரமே.

(இ - ள்.) சூழ் சில பூகரம் - சுற்றிலுமுள்ள சில அழகிய கைகள்,— மேல் எழும் அம் கதிர் வாள்-மேலே எழுந்து விளங்குகின்ற அழகிய ஒளியை யுடைய வாளாயுதங்களை, உறைபோம்படி - உறைகழியும்படி, வீசின - எடுத்து மேலெறிந்தன; வான் புடையே-ஆகாயத்தினிடத்தே [மிகஉயரத்தி லென்றபடி], தோல் இனம் ஏந்தின - தோலினாலமைந்த பல கேடகமென் னும் ஆயுதங்களைத் தரித்தன; நீள் கவண் ஏந்தின - நெடுந்தூரஞ்செல்லுந் தன்மையனவான கவண்கற்களை எறிதற்கு எடுத்தன; சோரிகள்சோர்ந்திட - (பகைவருடல்களில்) இரத்தவெள்ளமொழுகும்படி, ஞாலம் எலாம் பொரு தோமரம் வாங்கின - உலகத்தவரெல்லாரோடும் போர்செய்து அழிக்கவல்ல தோமரமென்னும் ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டன; நா ஒரு மூன்றன ஆம் சூலமொடு ஓங்கின -மூன்றுநாக்குக்களை யுடையனவாகிய சூலாயுதங்களோடு உயர்ந்தன; பாசமொடு ஓங்கின-கயிற்றுவடிவமான பாசமென்னு மாயுதங்க ளோடு உயர்ந்தன; (எ - று.)

இப்பாட்டில் எல்லா வாக்கியங்களுக்கும் 'சிலகரம்' என்பதே எழுவாய். கீழ்ப்பாட்டில், சுரிகை என உடைவாள் வந்ததனால், இங்கே வாள் என்றது- பெரிய வாளை. மேலெழும் அங்கதிர்வாள் என்பதற்கு - ஆகாயத்தில் விளங்குகின்ற சூரியன்போல் ஒள்ளிய வா ளெனினும் அமையும். தோல் - கருவியாகு பெயர். ஞாலம் - இடவாகுபெயர். கவண் - எறிகல். தோமரம் - பேரீட்டி. நாவொரு மூன்றனவாஞ் சூலம் - முத்தலைவேல். (உ0சு)

உ0எ. சிலசிலகைத்தலமடுகழலிற்பலதிணிகழல்கட்டினவே
சிலசிலகைத்தலமறுகுபுயத்திடைசெறிதொடையிட்டனவே
சிலசிலகைத்தலமணிகொளுரத்திடைபணிகடிருத்தினவே
சிலசிலகைத்தலம்விரல்கொடுசுட்டினசெறுநர்திகைத்திடவே.

(இ - ள்.) சிலசில கை தலம்—, அடு கழலில்-(பகைவரைக்) கொல்லுகிற திருவடிகளில், பல செறி கழல் - அநேகமான நெருங்கின வீரக்கழல்களை, கட்டின—; சில சில கை தலம்—, மறுகு புயத்திடை - சுழல்கிற தோள் களில், செறி தொடை - அடர்ந்த பூமாலைகளை, இட்டன - தரித்தன; சில சில கை தலம்—, அணி கொள் உரத்திடை-அழகைக்கொண்ட மார்பினிடத் தில், பணிகள் - ஆபரணங்களை, திருத்தின - ஒழுங்காக அணிந்தன; சில சில கை தலம்—, செறுநர் திகைத்திட - பகைவர்கள் (அச்சத்தால்) திகைப் படையும்படி, விரல்கொடு சுட்டின - (அவர்களை) விரல்களாற் குறித்துக் காட்டின; (எ - று.)

மணிகொள் எனப்பதம்பிரித்து - கௌஸ்துபரத்தினத்தை யணிந்துள்ள என்றும் உரைக்கலாம். செறுநர் - பகைப்பவர்; இப்பகுபதத்தில், ந் - பெய

ரிடைநிலை. இப்பாட்டில், எந்த அடியை எடுத்து எந்த இடத்திற் கூட்டினாலும் பொருளும் செய்யுளோசையும் வேறுபடாதிருத்தலால், **பொருளிசை மாட்சிமாற அடிமறிமாற்றுப்பொருள்கோள்;** கீழ் உ0௪-ஆம் பாட்டிலும் இது. 'அவிர்கழல்' என்ற பாடத்திற்கு, அவிர்தல்-விளங்குதல். (உ0எ)

உ0அ. மாயிருஞாலமெலாம்வெளியாயொளிர்மரகதசோபையுறப்
போயிருபாலும்வளைந்துவளைந்தெதிர்பொருமுனைவெம்படை
டாயிரமாயிரமங்கைபுறப்படவண்டருமாதவரும் [யோ
பாயிரநான்மறைபாடிவியந்துபணிந்துபுகழ்ந்தனரே.

(இ - ள்.) மா இரு ஞாலம் வெளி எலாம் ஆய் - மிகப்பெரிய பூலோகத்திலுள்ள வெளியிடங்களிலெல்லாம் பொருந்தி, ஒளிர் மரகதம் சோபை உற - விளங்குகிற பச்சையிரத்தினத்தின் காந்தி பொருந்த, இரு பாலும் போய் வளைந்து வளைந்து - இரண்டுபக்கத்திலுஞ் சென்று சூழ்ந்து சூழ்ந்து, எதிர் பொரு முனை வெம் படையோடு - எதிர்த்துப்போர்செய்யவல்ல கூர்நுனியையுடைய கொடிய ஆயுதங்களுடனே, ஆயிரம் ஆயிரம் அம் கை - அனேகமாயிரம் அழகிய திருக்கைகள், புறப்பட - (அவ்விசுவரூபத்தினின்று) வெளிப்பட்டுத்தோன்ற, (அதனைக் கண்டு,) வியந்து-அதிசயித்து, பணிந்து-வணங்கி, அண்டரும்-தேவர்களும், மா தவரும் - மிக்க தவமுடைய முனிவர்களும், பாயிரம் நால் மறை பாடி - முகவுரையையுடைய நான்கு வேதங்களைச் சுரத்துடனே சொல்லி, புகழ்ந்தனர் - துதித்தார்கள்; (எ - று.)

வியத்தல் - மனத்தின்தொழிலும், புகழ்தல்-வாக்கின்தொழிலும், பணிதல் - உடம்பின் தொழிலுமாகத் திரிகரணங்களாலும் கொண்டாடினமை விளங்கும். மா + இரு = மாயிரு: ஒருபொருட்பன்மொழி; உரிச்சொற்புணர்ச்சியாதலால், பொதுவிதிப்படி வகரமெய்பெறாது யகரம்பெற்று முடிந்தது: [நன் - மெய்யீறு - உசு]; "மாமுன்னுயிர்வரின் யகரமெய்தோன்றும்" என வழங்குஞ் சூத்திரத்தையும் உணர்க. பாயிரம் என்றது - வேதத்தின் முதலிலுள்ள பிரணவ மகாமந்திரத்தை; இனி, பாயிரம் - புகழ்ச்சி எனக்கொண்டு, பாயிரமறை - கடவுளைத் துதிப்பனவான வேதமென்றுமாம். ஞாலமெலாம் வெளியாய் என்று எடுத்து - உலகமுழுவதும் விளக்கமடைய என்று உரைப்பினும் அமையும். ஆய்-ஆக; எச்சத்திரிபு. மரகதஸோபா-வடசொல். ஆயிரமாயிரம் - ஆயிரத்தாற் பெருக்கிய ஆயிரம். (உ0அ)

உ0௯. ஆரணனேயரனேபுவனங்களனைத்தையுமன்றுதவுங்
காரணனேகருணாகரனேகமலாசனிகாதலனே
வாரணமேபொதுவேயொருபேரிடவந்தருளும்புயலே
நாரணனேமுனியேன்முனியேலெனநாகர்பணிந்தனரே.

(இ - ள்.) 'ஆரணனே - பிரமரூபியே! அரனே-உருத்திரரூபியே! புவனங்கள் அனைத்தையும் அன்று உதவும் காரணனே-உலகங்களெல்லாவற்றையும் அக்காலத்தில்[சிருஷ்டிகாலத்தில்]படைத்தருளியமூலகாரணக்கடவுளே!

கருணு ஆகரனே - திருவருளுக்கு இருப்பிடமாகவுள்ளவனே; கமலா ஆசனி காதலனே - தாமரைமலரைத் தங்குமிடமாகவுடைய திருமகளுக்கு அன்புள்ளகொழுநனே! வாரணம்-ஒரு யானை [கஜேந்திரன்], பொதுவே-பொதுவாகவே, ஒரு பேர் இட - (ஆதிமூலமேஎன்று) ஒருபெயரை இட்டுக் கூவியழைக்க, வந்து-உடனே எழுந்தருளிவந்து முன்நின்று, அருளும் - கருணைசெய்த, புயலே - காளமேகம்போன்றவனே! நாரணனே - நாராயணனே! முனியேல் முனியேல்-கோபியாதே கோபியாதே, என-என்றுகூறி, நாகர் - சுவர்க்கலோக வாசிகளான தேவர்கள், பணிந்தனர்-வணங்கினர்கள்; (எ-று.)

ஆரணம் - வேதம். பிரமன் எப்போதும் நான்குமுகங்களாலும் நான்கு வேதங்களையும் ஓதுதல்பற்றி ஆரணன்என்று பெயர். திருமால் பிரமரூபியாய் நின்று படைத்தலையும் தானனிலையில் நின்று காத்தலையும் உருத்திரரூபியாய் நின்று அழித்தலையுஞ் செய்கின்றன னென்பது நூற்கொள்கை யாதலால், 'ஆரணனே யரனே' என அபேதமாகக்கூறினர்; "நீராய் நிலனாய்த் தீயாய்க் காலாய்நெடுவானாய்ச், சீரார்சுடர்களிரண்டாய்ச் சிவனாயயனாய்", "முனியே நான்முகனே முக்கண்ணப்பா" என்றார் திருவாய்மொழியிலும். "மூவர்காரியமுந் திருத்தும் முதல்வன்" எம்பிரான் என்றபடி. கஜேந்திராழ்வான் ஆதிமூலமேயென்று பொதுப்படக்கூப்பிட்டபொழுது எம்பெருமானல்லாத பிறதேவரெல்லோரும் தாம்தாம் அச்சொல்லுக்குப்பொருளல்லரென்று கருதியொழிய, திருமால் தாமேவந்து அருள்செய்தனரென நூல்கள்கூறும்: "அழைத்தது செவியிற்கேட்டு மயனரனாதியாயோர், புழைக்கை வெங்கரிமுன்காப்பப் பகுந்தில ராதியாகித், தழைத்தகாரணனேயென்ற தனிப்பெயர்ப்பொருள் யாமல்லோ, மிழைத்தகாரியம் யாமாவோ மென்செய்துமா லின்றென்றார்" எனப் பாகவதத்திலுங் காண்க: "அண்டரெலாம்யாம் மூலமலேமென் றகல் போழ்திற், புண்டரிகக்கட் புண்ணியனன்புள் ளரசின்மேற், கொண்டெதிரெய்திக் கரியரசெய்துங் கொடுவெந்நோய், கண்டுளனெக்கானஞ்சலையஞ்சேல் களிறென்னு" என (க் காஞ்சிபுராணத்து)ப் பிறசமயத்தார் கூறியவாறு முணர்க. நாரணன் - வடசொற்றிரிபு. நாராயணன் = நார + அயந + அன் எனப் பிரிக்க: சிருஷ்டிப்பொருள்களுக்கெல்லாஞ் சேர்விடமானவனென்று பொருள்: சிருஷ்டிப்பொருள்களைத் தனக்கு இருப்பிடமாகவுடையவனென்றும், பிரளயகாலத்து நீரைத் தனக்கு இருப்பிடமாகவுடையவ னென்றும் பொருள்கள் படும். நாகம்-சுவர்க்கம். முனியேல் முனியேல் - அடுக்கு, அன்பு பற்றியது. வாரணமே, ஏ - அசை; சிறப்புமாம். ()

உகo. மாதவனேமுனியேலெமையாளுடைவானவனேமுனியேல்
யாதவனேமுனியேலிதயத்திலிருப்பவனேமுனியே
லாதவனேமுனியேன்மதிவெங்கனலானவனேமுனியே
ணீதவனேமுனியேன்முனியேலெனநின்றுபணிந்தனரே.

(இ - ள்.) 'மாதவனே - திருமகள்கொழுநனே! முனியேல் - கோபித்தருளாதே; எமை ஆள் உடை வானவனே - எம்மை அடிமையாகவுள்ள கட

வுளே! முனியேல்—: யாதவனே யதுகுலத்தில் திருவவதரித்தவனே! முனியேல்—; இதயத்தில் இருப்பவனே - (எல்லோருடைய) மனதிலும் எழுந்தருளியிருப்பவனே! முனியேல்—; ஆதவனே - சூரியசொரூபியானவனே! முனியேல்—; மதி வெம் கனல் ஆனவனே - சந்திரன் வெவ்விய அக்கினி இவர்களின் சொரூபமானவனே! முனியேல்—; நீதவனே - நீதிமுறைமையுடையவனே! முனியேல் முனியேல்—, என - என்றுகூறி, நின்று பணிந்தனர் - (முனிவர்கள் எங்கும்) நின்று வணங்கினார்கள்; (எ - று.)

கீழ் "மாயிருஞாலம்" என்ற கவியில், தேவர்களும் முனிவர்களும் புகழ்ந்தனரெனக் கூறியதில், தேவர்கள் புகழ்ந்த விதத்தை அடுத்த "ஆரணனேயரனே" என்ற கவியாற் கூறி, முனிவர்கள் புகழ்ந்த விதத்தை அதற்கு அடுத்த இக்கவியாற் கூறுகிறாராதலின், 'முனிவர்' எனத் தோன்றாஎழுவாய் வருவிக்கப்பட்டது. இனி, கீழ்க்கவியில் 'நாகர்' என்பதற்கு - பாதாளலோகவாசிகளென்று உரைத்து, மூவுலகத்தாருள் மேலுலகத்தாருங் கீழ்வுலகத்தாரும் துதித்து வணங்கியமை கீழிரண்டுகவிகளிலுங் கூறப்பட்டதெனக் கொண்டு, இக்கவிக்கு நிலவுலகத்தாரென்று எழுவாய் வருவித்தலுமொன்று. அன்பால் நினைவாரது உள்ளக்கமலத்தின்கண் அவர்நினைந்த வடிவோடு கடவுள் விரைந்துசென்று வீற்றிருத்தலின், 'இதயத்திலிருப்பவனே' என்றார். (உ௪௦)

உ௪௧. கங்கைமகன்கதிரோன்மகனம்பிகைகாதன்மகன்றனய
ரங்கவையின்கணிருந்தநராதிபரடையவெழுந்தடைவே
செங்கைகுவித்தசிரத்தினராயுணர்வொன்றியசிந்தையரா
யெங்கள்பிழைப்பினையின்றுபொறுத்தருளென்றுபணிந்தனரே.

(இ - ள்.) கங்கை மகன்-கங்காபுத்திரனான வீடுமனும், கதிரோன்மகன்-சூரியபுத்திரனான கர்ணனும், அம்பிகைகாதல் மகன்-அம்பிகையினது விருப்பமுள்ள புத்திரனான திருதராட்டிரனும், தனயர்-(அவனது) புத்திரர்பலரும், அங்கு அவையின்கண் இருந்த நரஅதிபர்-(இன்னும்) அப்பொழுது அச்சபையிலிருந்த அரசர்களும், அடை - எல்லோரும், எழுந்து - எழுந்திருந்து அடைவே - முறைப்படி, செம் கை குவித்த சிரத்தினர் ஆய் - சிவந்த கைகளைத் தலைமேற் கூப்பியவர்களாய், உணர்வு ஒன்றிய சிந்தையர் ஆய் அறிவுள்ள மனமுடையவர்களாய்,-எங்கள் பிழைப்பினை இன்று பொறுத்தருள் என்று-'எங்கள் குற்றங்களை இப்பொழுது' (நீ) பொறுத்தருள்வாயாக என்று சொல்லி, பணிந்தனர் - வணங்கினார்கள்; (எ - று.)

இது - பரவசமாக நிகழ்ந்தது. குற்றம் துரியோதனனது ஆயினும், அதனைத் தாங்கள் தடுக்காமலே உடன்பட்டாற்போலிருந்ததனால், 'எங்கள்பிழைப்பு' என்றது. பிழைப்பு - பிழைசெய்தல்; தொழிற்பெயர். செங்கைகுவித்த சிரத்தினர் - செங்கை சிரத்திற்குவித்தனரென விகுதிபிரித்துக்கூட்டப்பட்டது. நராதிபர் - மனிதர்க்குத் தலைவர்; நர + அதிபர் எனப்பிரியும். தலைமேற் கைகளைக் குவித்து வணங்குதல், திரியங்கநமஸ்கார மெனப்படும். (உ௪௧)

உகஉ. கண்ணபொறுத்தருள் வெண்ணெயருந்திய கள்வபொறுத்தருள்கார், வண்ணபொருத்தருள்வாமபொறுத்தருள் வரதபொறுத்தருணீ, திண்ணமனத்துணர்வொன்றுமிலாதவர் செய்தபெரும்பிழையென், றண்ணன்மலர்க்கழல் சென்னியில்வைத்தெதிரன்றுதுதித்தனரே.

(இ - ள்.) 'கண்ண - ஸ்ரீகிருஷ்ணனே! மனத்து திண்ணம் உணர்வு ஒன்றும் இலாதவர் செய்த பெரும் பிழை - மனத்தில் உறுதியான அறிவு சிறிதுமில்லாத நாங்கள் செய்த பெரிய குற்றங்களை, நீ பொறுத்தருள்—; வெண்ணெய் அருந்திய கள்வ - வெண்ணெயைக் களவுகொண்டு அமுதுசெய்தவனே! பொறுத்தருள்—; கார் வண்ண - மேகம்போன்ற கருநிறமுடையவனே! பொறுத்தருள்—: வாம - பேரழகுடையவனே! பொறுத்தருள்—; வரத - (அடியார்களுக்கு வேண்டிய) வரங்களைத் தருபவனே! பொருத்தருள்—,' என்று - என்றுசொல்லி, அண்ணல் மலர் கழல் சென்னியில் வைத்து - பெருமையிற்சிறந்த கண்ணபிரானது தாமரைமலர்போலுந் திருவடிகளைத் தம்தலையின்மேல் வைத்துவணங்கி, அன்று - அப்பொழுது, எதிர் - எதிரில், துதித்தனர் - துதிசெய்தார்கள்; (எ - று.)—இதற்கு, முற்பாட்டிலுள்ள 'கங்கைமகன்' முதலியோர்களே எழுவாய்.

க்ருஷ்ணனென்னும் வடமொழி, பிராகிருதபாஷைமூலமாய்க் கண்ணன் எனத் திரிந்துவந்தது: 'கண்ணனென்பது-கரியானென்னும் பொருளதோர் பாகதச்சிதைவு' என்று திருக்கோவையாருரையில் பேராசிரியர் கூறியவாறு காண்க. இலாதவர் - தம்மைப் பிறர்போர்கூறியது; தன்மையிற் படர்க்கை வந்த இடவழுவமைதி. (உகஉ)

[கண்ணன் விசுவரூபத்தை அடக்கிக்கொள்ளுதல்.]

உகங. தேவரும்வாசவனுந்தவருந்திசைமுகனுநராதிபரும்
யாவருமன்பினொடாயிரநாமமுமெண்ணியிறைஞ்சுதலான்
மூவருமொன்றெனநின்றருணாதனுமுனிவுதவிர்ந்தருளா
மீவருமண்டமுறுந்திருமேனியொடுங்கினன்மீளவுமே.

(இ - ள்.) தேவரும் - தேவர்களும், வாசவனும் - (தேவர்களுக்கு அரசனான) இந்திரனும், தவரும் - தவஞ்செய்துள்ள முனிவர்களும், திசைமுகனும் - நான்கு திக்கையும் நோக்கின நான்குமுகத்தையுடைய பிரமனும், நர அதிபரும் - மனிதர்க்குத்தலைவரான அரசர்களும், யாவரும் - (மற்றும்) எல்லோரும், அன்பினொடு - பக்தியுடனே, ஆயிரம் நாமமும் எண்ணி - (எம்பெருமானது) ஆயிரந்திருப்பெயர்களையுந் தியானித்து, இறைஞ்சுதலால் - வணங்கினதனால்.—மூவரும் ஒன்று என நின்றருள் நாதனும் - திரிமூர்த்திகளும் ஏகமூர்த்தி யென்னும்படி (அவ்வவ்வடிவமாய்) நின்றருளுகிற தலைவனான கண்ணனும், முனிவு தவிர்ந்து அருளா - கோபந்தணிந்தருளி, மீவரும்

அண்டம் உறும் திரு மேனி - மேன்மைபொருந்திய அண்டகோளமுழுவதி லும் பரந்த (தனது) பெரிய அவ்விசுவரூபம், மீளவும் ஒடுங்கினன் - மறுபடி ஒடுங்கப்பெற்றான்; (எ - று.)

ஆயிரநாமம் - ஸஹஸ்ரநாமம். இறைஞ்சுதலால் ஒடுங்கினன் என்று இயையும். தவர் என்பதற்கு - தபோலோகத்தவரென்று உரைப்பாரு முளர். சர்வசங்காரகாலத்தில் பிரமருத்திரர் திருமாலின் திருமேனியில் ஒடுங்குத லால், 'மூவருமொன்றெனநின்றருள்நாதன்' என்றார். (உகங)

[துரியோதனன் சிறிதும் மனஞ்சலியாமை.]

உகச. தன்னினுயர்ந்தவர்யாருமிலாமுகில்சதுர்மறையின்படியே
யெந்நிலமுந்திருவடியின்மறைந்திடவிப்படி நின்றிடவும்
பின்னையுமஞ்சியயர்ந்திலனெஞ்சுபெயர்ந்திலனாசனமுஞ்
சென்னியிலுங்கரம்வைத்திலன்வண்புகழ்சிறிதுமொழிந்
[திலனே.

(இ - ள்.) தன்னில் உயர்ந்தவர் யாரும் இலா முகில் - தன்னைக்காட்டி லுஞ் சிறந்தவ ரெவரையும் பெறாத காளமேகம்போன்ற கண்ணபிரான், சதுர்மறையின்படியே - நான்குவேதங்களிற் கூறியுள்ளபடியே, எந்நிலமும் திரு அடியில் மறைந்திட - பூலோகம்முழுவதும் தனதுதிருவடியின்கீழ் மறைந்துபோம்படி, இப்படி நின்றிடவும் - இவ்வாறு (பெரிய விசுவரூபத் தைக்கொண்டு) நிற்கையிலும், பின்னையும் - அவ்வடிவமொடுங்கிய பின்பும், (துரியோதனனொருவன்), அஞ்சி - பயந்து, நெஞ்சு அயர்ந்திலன் - மனம் சோர்ந்தானில்லை; ஆசனமும் பெயர்ந்திலன் - (தான் வீற்றிருந்த) சிங்காத னத்தினின்று சிறிதுஎழுந்தானுமில்லை; சென்னியிலும் கரம் வைத்திலன் - தன் தலையின்மேற் கைகளைவைத்தானுமில்லை; வள் புகழ் சிறிதும் மொழிந் திலன் - சிறந்த (அப்பிரானது) கீர்த்தியைச்சிறிதாயினுங் கூறினானுமில்லை; (எ - று.)—இதற்குக் காரணம், துரியோதனனது விபரீதகாலமே.

பூலோகம் திருமாலின் திருவடியில் உதித்ததென்றும், அங்குத்தானே ஒடுங்குவதென்றும் நூல்கள்கூறும். சதுர்மறையின்படியே தன்னிலுயர்ந்த வர் யாருமிலா என்றும் இயைத்து உரைக்கலாம். சதுர்-வடசொல். (உகச)

[இதுவும், மேற்கவியும் - ஒருதொடர்; கண்ணன் துரியோதனனை நோக்கிக் கூறியன.]

உகரு. தொல்லவையின்கணிருந்தநராதிபதுன்மதியாலெனைநீ
கொல்லநினைந்ததுநன்றெனவன்றிறல்கூறினனெம்பெருமா
னெல்லையினின்குலமுற்றுமடிந்திடவுற்றுமலைந்தொர்கணத்
தெல்லையின்வெஞ்சமர்நூறுவன்யாவருமேறுவர்வானுலகே.

(இ - ள்.) 'தொல் அவையின்கண் இருந்த நர அதிப-தொன்றுதொட்டு வருகிற (சந்திரவமிசத்து) இராசசபையிலே வீற்றிருந்த அரசனே! துன்மதியால் - தீயஅறிவினல், எனை - என்னை, நீ கொல்ல நினைந்தது—, நன்று - நல்லது,' என-என்றுகூறி, எம்பெருமான்-நமதுதலைவனுன கண்ணபிரான், வல்திறல் கூறினன்-தனதுமிக்கவலிமையைக்கூறுபவனுனன்:—ஒல்லையில் - விரைவிலே; நின் குலம் முற்றும் மடிந்திட - உனது வம்சம் முழுவதும் அழியும்படி, உற்று மலைந்து-எதிர்த்துப் போர்செய்து, ஓர் கணத்து எல்லையின் - ஒரு நொடிப் பொழுதினுள்ளே, வெம் சமர் - கொடிய யுத்தத்தில், நூறுவன் - பொடியாக்குவேன்; யாவரும் - (என்னையெதிர்ப்பவர்) எல்லோரும், வான் உலகு ஏறுவர் - (தவருமலிறந்து) மேலே வீரசுவர்க்கத்துக்குச் செல்வர்; (எ - று.)

துன்மதி - துர்மதி: வடசொல். ஒல்லை - விரைவுணர்த்தும் இடைச்சொல். (உகரு)

உகசு. அஞ்சினநின்னையழித்திடநின்னுடனன்றுபெருஞ்சமர்வாய்
வெஞ்சுடராயுதமொன்றுமெடுக்கிலமென்றுவிளம்பியது [யே
மெஞ்சமலைந்தெதிர்வந்துயிர்கொள்ளுதுமென்றுதனித்தனி
பஞ்சவர்கூறியவஞ்சினவாசகமும்பழுதாமெனவே.

(இ - ள்.) அன்று - அக்காலத்தில் [நீ நம்மைப் படைத்துணை வேண்டியபொழுது], பெருஞ் சமர்வாய் வெம் சுடர் ஆயுதம் ஒன்றும் எடுக்கிலம் என்று - 'பெரிய போரில்-கொடிய ஒளியையுடைய படைக்கலமொன்றையும் (உனக்கு எதிராக) எடுக்கமாட்டோம்' என்று, நின்னுடன் விளம்பியதும் - (உன்னோடு நாம் பிரதிஜ்ஞை வார்த்தை) கூறினதும்,—(அன்று)- அக்காலத்தில் [திரௌபதியைத் துகிலுரிந்தபொழுது], எதிர் வந்து எஞ்ச மலைந்து உயிர் கொள்ளுதும் என்று - 'எதிரில்வந்து (நீங்கள்) இறக்கும்படி போர்செய்து உயிரைவாங்குவோம்' என்று, தனி தனியே பஞ்சவர் கூறிய - தனித்தனி பாண்டவர் சொன்ன, வஞ்சினம் வாசகமும் - சபத வார்த்தையும்,' பழுது ஆம் எனவே - (இப்பொழுது நாம் உன்னைக் கொன்ருல்) வீணுய்ப் போய்விடுமென்று கருதியே, நின்னை அழித்திட அஞ்சினம் - உன்னைக் கொல்லுதற்கு நாம் பயந்தோம்; (எ - று.)

'அஞ்சினம்' முதலிய தனித்தன்மைப்பன்மைகள், உயர்வு தோன்ற நிற்கும். உன்னையும் உனக்குத் துணையாக வருபவரையும் இப்பொழுது நான் கொல்லாமைக்குக் காரணம், அதற்கேற்ற ஆற்றலில்லாமையன்று: எனதும் பாண்டவரதும் வார்த்தை தவறலாகாதென்பதே என்றபடி. (உகசு)

[கண்ணன் வெளியிற் செல்லுதல்.]

உகஎ. என்றுரையாடிநெடுங்கடல்வண்ணனெழுந்தருளப்பிறகே
சென்றனரெம்முடிமன்னவரும்பணிசேர்கொடியோனையலார்
நின்றுபசாரமுரைத்தவர்தம்மைநிறுத்தியனந்தரமே
வன்றிறலங்கர்பிரானெடுகூறினன்மற்றொருவாசகமே.

(இ - ள்.) என்று உரை ஆடி - என்று வீரவார்த்தை சொல்லி, நெடுங் கடல் வண்ணன் - பெரிய கடல்போலுங் கருநிறமுடைய கண்ணன், எழுந்தருள-(சபையைவிட்டு வெளிச்) செல்ல, (அப்பொழுது),—பணிசேர் கொடியோனை அலார் எ முடி மன்னவரும் - பாம்பின் வடிவு பொருந்தின துவசமுடைய துரியோதனனை யொழிந்தவராகிய கிரீடாதிபதிகளான எல்லாவரசரும், பிறகே சென்றனர் - பின்னே (வழிவிடுவதற்குத்) தொடர்ந்து போனார்கள்; (அப்பொழுது கண்ணன்), நின்று—, உபசாரம் உரைத்து - (ஏற்ற) உபசார வார்த்தைகளைக் கூறி, அவர் தம்மை நிறுத்தி - அவர்களையெல்லாந் தொடராது நிற்கச்செய்து, அனந்தரமே - அதன் பின்பாக, வல் திறல் அங்கர் பிரானொடு - மிக்க வலிமையையுடைய அங்கநாட்டார்க்குத் தலைவனான கர்ணனுடனே, ஒரு வாசகம் கூறினன் - ஒருவார்த்தையை (இரகசியமாகச்) சொன்னான்; (எ - று.)— அதனை, மேல் மூன்று கவிகளிற் காண்க. மற்று - வினைமாற்று; அசையுமாம். மற்றொரு என எடுத்து, வேறொரு என்றுமாம்.

உபசாரமுரைத்தவர் தம்மையென எடுத்து, தனக்கு உபசாரவார்த்தை கூறின அவர்களை யெனினுமாம். அநந்தரம் - வடசொல்.

[இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - ஒருதொடர்: கண்ணன் கர்ணனுக்குப் பிறப்புணர்த்துவன.]

உகஅ. வண்மையினலுயரங்கர்குலாதிபமதிகுலம்வாழ்வுறவந்
துண்மையினலுயர் மன்னவரைவருமுன்னிலுனக்கிளையோர்
பெண்மையினலுயர் குந்திவயிற்றிடைபெருமையினலிதயத்
திண்மையினலுயர்நின்னையுமன்பொடுதினகரனல்கினனே.

(இ - ள்.) வண்மையினல் உயர் - தானத்தாற் சிறந்த, அங்கர் குல அதிப - அங்கநாட்டிலுள்ளாரது கூட்டத்துக்குத் தலைவனே!—மதி குலம் வாழ்வு உறவந்து - சந்திரகுலம் சிறப்படையும்படி (அதில்) வந்துபிறந்து, உண்மையினல் உயர் - சத்தியத்தாற் சிறந்த, மன்னவர் ஐவரும் - பாண்டவராசர் ஐந்து பேரும், உன்னில் உனக்கு இளையோர் - ஆலோசித்துபார்க்குமிடத்து உனக்குத்தம்பியராவர்; (எவ்வாறெனின்),—பெண்மையினல் உயர் குந்தி வயிற்றிடை - பெண்மைக்குணங்களாற் சிறந்தகுந்திதேவியினது வயிற்றிலே, பெருமையினல் இதயம் திண்மையினல் உயர் நின்னையும் - பெருந்தன்மையினலும் மனவுறுதியினலுஞ் சிறந்த உன்னையும், அன்பொடு - அன்புடனே, தினகரன் - சூரியன், நல்கினன் - (அவர்களுக்குமுன்பு) பெற்றான் (எ - று.) (உகஅ)

இதயத்திண்மை - தைரியம். வண்மை-ஏற்றோர்க்கு மாற்றாது கொடுத்தல்.

உகக. ஏயுநெடுங்கொடிமுரசுடையோனையெதிற்றருமன்றரவே
வாயுவழங்கினன்வீமனைநல்கினன்விசயனைவாசவனு
மாயுநிகழ்ந்திடுவேதமருத்துவரன்பொடளித்தனர்செந்
தேயுவெனுந்திறனகுலனையுஞ்சகதேவனையும்பெரிதே,

(இ - ள்.) (உன்னைச் சூரியன் பெற்றபின்பு குந்தியினிடத்தில்), ஏயும் நெடு கொடி முரசு உடையோனை-பொருந்திய பெரியமுரசக்கொடியுடைய யுதிட்டிரனை, எழில்தருமன் - அழகிய யமதருமராசன், தர - உண்டாக்க, வாயு—, வீமனை - பீமசேனனை, வழங்கினன் - பெற்றான்; வாசவனும் - இந்திரனும், விசயனை - அருச்சுனனை, நல்கினன் - பெற்றான்; ஆயு நிகழ்ந்திடு வேதம் மருத்துவர் - ஆயுளைப்பற்றிக் கூறுகிற வேதத்தை யறிந்த தேவவைத்தியர்களான (இரட்டையராகிய) அசுவிநீதேவர்கள், செம் தேயு எனும் திறல் நகுலனையும் சகதேவனையும் - செந்நிறமுள்ள அக்கினியெனத் தக்க பராக்கிரமத்தையுடைய நகுலன் சகதேவன் என்னும் இரட்டைப் பிள்ளைகளை, பெரிது அன்பொடு அளித்தனர் - மிகுதியான அன்புடனே பெற்றார்கள்; (எ - று.)

மாத்திரியினிடம் பிறந்தவரான நகுலசகதேவரை இங்கே குந்திமைந்தராக அபேதமாகக் கூறியது-அந்தமாத்திரிக்கு அந்த மந்திரத்தை உபதேசித்தவள் குந்தி யாதலாலும், பாண்டுவோடு மாத்திரி சககமனஞ்செய்து இறந்துவிட இவ்விருவரையுங் குந்தியே அன்போடுவளர்த்தன ளாதலாலு மென்க. குந்தி நினைத்த அப்பொழுது கூற்றுவன் கோரவடிவமின்றிச் சாந்தமானதொருவடிவங்கொண்டு வந்தமை தோன்ற, 'எழிற்றருமன்' என்றார். மருத்துவர் - மருந்தின் தன்மையறிந்து செய்துதருபவர்; இதில், பகுதி - மென்றொடர் வன்றொடராயிற்று. பராக்கிரமத்தைச் செந்நிறமுடையதென்று வருணித்தல் கவிமரபாதலாலும்,பராக்கிரமம் பிறரையழிக்கவல்லதாதலாலும், 'செந்தேயுவெனுந்திறல்' எனப்பட்டது. வெற்றிக்கு ஏற்ற கொடி யென்பார், 'ஏயு நெடுங்கொடிமுரசு' என்றார். (உகக)

உஉ0. அந்தணன்முன்றருமந்திரமைந்தினிலறுவரையுங்கடவுட்
குந்திபயந்தனள்யானினியென்பலகூறுவதுங்களினீ
ரிந்தநிலம்பெறுவீர்தவிர்கிற்பெறயாரினிவேறுரியார்
வந்தினிநும்பியர்தம்மொடுசேர்கெனமாயன்மொழிந்தனனே.

(இ - ள்.) அந்தணன் - துருவாசமுனிவன், முன் தரு - முன்னே (கன்னிகையாயிருக்கையில்] உபதேசித்த, மந்திரம் ஐந்தினில் - ஐந்துமந்திரங்களால், அறுவரையும் - உங்களாறுபேரையும், கடவுள் குந்தி பயந்தனள் - தேவ சம்பந்தமுள்ள குந்திதேவி பெற்றாள்; யான் இனி பல கூறுவது என் - நான் இனிமேற் பலவார்த்தை சொல்லவேண்டுவ தென்ன? உங்களில் நீர் இந்த நிலம் பெறுவீர் - உங்களுக்குள்ளே நீங்கள் இந்த இராச்சியத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளக்கடவீர்; தவிர்கின் - அங்ஙனம் பெறாது விட்டால், இனி பெற உரியார் வேறு யார் - இனிப்பெறுதற்கு உரியவர் வேறுயாவர்? [எவருமல்லரென்றபடி]; (ஆதலால்), இனி-இப்பொழுது, நும்பியர்தம்மொடு வந்து சேர்க - உன் தம்பிமாரோடு வந்து கூடுவாயாக, என-என்று, மாயன் மொழிந்தனன் - கண்ணன் (கன்னனுக்குக் கூறியருளினான்; (எ - று.)

"கரியவன் கன்னற்கு அன்று பிறப்பினைத் தேற்றியாங்கு" என இவ் வரலாற்றைச் சீவகசிந்தாமணியில் பிற [அருக] சமயத்தாரும் உவமையெடுத் துக் கூறியிருக்குமாறு காண்க. கீழ்ச் சம்பவச்சருக்கத்தில், "தெரிவைகே ளெனச் செவிப்படுத்தொருமறை தேவரில்யார்யாரைக், கருதி நீ வரவழைத் தனை யவரவர் கணத்துநின்கரஞ்சேர்வார்" எனத் துருவாசமுனிவர் தேவர் பலரைக்கருதத்தக்க ஒருமந்திரமளித்ததாகக் கூறியதனோடு இது மாறு கொளக் கூறலாகாதபடி, அப்பெரியமந்திரமொன்றின் பகுதிகள் இவ்வைந்து மெனக் கொள்க. நும்பியர் - பாண்டவர்; நீர் - பகுதி; அது நும் எனத் திரிந்தது: [நன்-உருபு-அ.] 'வந்தினிதும்பியர்' என்ற பாடத்துக்கு - இனிது வந்தென்க. வந்து - துரியோதனனை விட்டுவந்து. தவிர்கின், கு - சாரியை. தந்திரமாகக்கூறி மித்திரபேதஞ் செய்யலுற்ற சூழ்ச்சியை நோக்கி இங்கே கண்ணனை 'மாயன்' என்றார். (உஉ௦)

வேறு.

[இதுவும், மேற்கவியும் - ஒருதொடர்: கன்னன் கண்ணனை நோக்கிக்கூறும் உத்தரம்.]

உஉக கன்றால்விளவின்கனியுகுத்துங்கழைபானிரையின்கண
மழைத்துங், குன்றான்மழையின்குலந்தடுத்துங்குலவுஞ்செல்வக்
கோபாலா, வின்றெனதுபிறப்புணர்ந்தேனென்றன்புருகியெம்பியர்
பாற், சென்றாலென்னைநீயறியச்செகத்தாரென்றுஞ்சிரியாரோ.

(இ - ள்.) கன்றால் விளவின் கனி உகுத்தும் - ஒரு மாயக்கன்றைக் கொண்டு (ஒருவஞ்சனை) விளாமரத்தின் பழங்களைக் கீழ்ச்சிந்துவித்தும், கழையால் நிரையின் கணம் அழைத்தும் - வேய்ங்குழலிசையால் பசுக்களின் கூட்டத்தை ஒருங்கு வரவழைத்தும், குன்றால் மழையின் குலம் தடுத்தும் - கோவர்த்தன மலையினால் மேகங்களின் கூட்டத்தை மறுத்தும், குலவும் - மகிழ்கின்ற, செல்வம் - எல்லாச் செல்வங்களையுமுடைய, கோபாலா - கோபாலனென்னுந் திருநாமமுடையவனே! இன்று எனது பிறப்பு உணர்ந் தேன் - இப்பொழுது (நீ சொல்ல) என்னுடைய பிறந்தவரலாற்றை யறிந் தேன், என்று-என்ற காரணத்தால், அன்பு உருகி-அன்பால் மனங்கரைந்து, எம்பியர்பால் - என் தம்பியரான அப்பாண்டவரிடம், சென்றால்-(இப்போது துரியோதனனை விட்டு நான்) போனால், நீ அறிய—, செகத்தார் - நிலவுல கத்துச் சனங்கள், என்றும் - எப்பொழுதும், என்னை—, சிரியாரோ (பரிகா சஞ்செய்து) சிரிக்கமாட்டார்களோ? [நன்குசிரிப்பரே என்றபடி], (எ - று.)

கழை - மூங்கில்; அதனாலாகிய குழலுக்குக்கருவியாகுபெயரும், அத னிசைக்கு முதலாகு பெயருமாகஇருமடியாகு பெயராம். பகல்முழுவதும் முல்லைநிலத்திற் பரவிச்சென்று மேய்ந்தபசுக்களை மாலைப்பொழுதில் ஒன்று சேர்த்தற்கு இனிதாக வேய்ங்குழலூதுதல் இயல்பு; அக்கீதத்தின் இனிமை யைப் பசுக்கள் அறிந்து நன்குகேட்டற்கு அருகில்வந்து திரளுமென்க.

பின்னே 'கணம்' என வந்ததனால், முன்னே 'நிரை' - பசுக்கூட்டத்தை யுணர்த்தாமல், பசுமாத்திரத்தை யுணர்த்திற்று.

இதுமுதற் பதினேழு கவிகள் - பெரும்பாலும் மூன்று ஆறுஞ் சீர்கள் காய்ச்சீர்களும், மற்றை நான்கும் மாச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட **அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள்.** (உஉக)

உஉஉ. ஆரென்றறியத்தகாதவெனையரசுமாக்கிமுடிசூட்டிச்
சீருந்திறமுந்தனதுபெருந்திருவு மெனக்கே தெரிந்தளித்தான்
பாரின்றறியநூற்றுவர்க்கும்பழிதீர்வென்றிப்பாண்டவர்க்கும்
போரென்றறிந்துஞ்செய்ந்நன்றிபோற்றாதவரிற்போவேனோ.

(இ - ள்.) (துரியோதனன்), ஆர் என்று அறிய தகாத எனை - இன்னானென்று அறிந்துகொள்ளுதற்குந் தகுதியில்லாத என்னை, அரசும் ஆக்கி - இராசகுலத்தவனாகவும் வைத்து, முடி சூட்டி - கிரீடாபிஷேகஞ் செய்வித்து, தனது சீரும் திறமும் பெரு திருவும்-தனக்குரியசிறப்புக்களையும் அதிகாரத்தையும் மிக்கசெல்வத்தையும், எனக்கே தெரிந்து அளித்தான் - எனக்கு ஒருவனுக்கே தன்மனமறிந்து கொடுத்தான்; (அங்ஙனமிருக்க), இன்று-இப்பொழுது, பார் அறிய - உலகத்தார்யாவரும் அறியும்படி, நூற்றுவர்க்கும் - (துரியோதனனுதியர்) நூறுபேருக்கும், பழி தீர் வென்றி பாண்டவர்க்கும் - பழிப்புக்கிடமில்லாத சயத்தையுடைய பாண்டவர்களுக்கும், போர் என்று - சண்டை நேர்வதென்று, அறிந்தும் - தெரிந்திருந்தும், செய் நன்றி போற்றாதவரின் - (ஒருவர்) செய்த உபகாரத்தை நினையாது மறப்பவர்போல, போவேனோ - (துரியோதனனைவிட்டுப் பாண்டவரிடத்துச்) செல்வேனோ? [செல்லமாட்டேன் என்றபடி]; (எ - று.)

ஆர் - யார்; மரூஉ. இங்கே, கர்ணனது வார்த்தையில் பாண்டவர்க்கு 'பழிதீர்வென்றி' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டதனால், அக்கன்னன் பாண்டவர்பக்கல் சிறிது அபிமானங்கொண்டா னென்பது விளங்கும். பழிதீர்வென்றி - தருமயுத்தத்தாற் சயித்தல்; புகழ்தரும் வெற்றி. (உஉஉ)

[கண்ணன் கர்ணனுக்கு விடைகொடுத்து அனுப்பிவிட்டு, அசுவத்தாமனை அழைத்தல்.]

உஉங. இரவிக்குரியதிருமதலையிவ்வாறுரைக்கவிசைவண்டு
விரவிப்பயி லுந்துழாய்முடியோன்வேறோர்மொழியும்விளம்பாம
லுரவிற்றடந் தோளரவோனை யேகென்றருளியொருசார்வெம்
புரவித்தாமாநின்றானைவருகென்றழைத்துப்புகல்கின்றான்.

(இ - ள்.) இரவிக்கு உரிய திரு மதலை - சூரியனுக்குஉரிய செல்வப் புதல்வனான கர்ணன், இ ஆறு உரைக்க-இந்தப்படி சொல்ல, (அதன்பின்பு), இசை வண்டு விரவி பயிலும் துழாய் முடியோன் - கீதம்பாடுகிற வண்டுகள்

கலந்து மொய்க்கப்பெற்ற திருத்துழாய் மாலையையணிந்த திருமுடியையு டைய கண்ணன், வேறு ஓர் மொழியும் விளம்பாமல் - வேறொருவார்த்தை யெதையுஞ் சொல்லாதுவிட்டு, உரம் வில் தட தோள் உரவோனை - வலிமை யையுடைய வில்லை ஏந்திய பெரியதோள்களின் வலிமையுடைய அக்கன்னனை, ஏகு என்று அருளி - நீ செல்வாயென்று அன்போடு அனுப்பிவிட்டு, ஒருசார் வெம்புரவித்தாமா நின்றானை - (அங்கு) ஒருபக்கத்தில் நின்றிருந்தவனாகிய (போரிற்) கொடிய அசுவத்தாமனை, வருக என்று அழைத்து - வருவாயாகவென்று அருகிற்கூப்பிட்டு, புகல்கின்றான்-இரகசியமாக(ச் சிலவார்த்தை) கூறுகிறவனானான்; (எ - று.)—அதனை, மேலிரண்டு கவிகளிற் காண்க.

திருமதலை யென்பதற்கு - சிறந்தகுமார னென்றும், உரவோன் என்பதற்கு - புத்திபலமுடையவ னென்றுங் கூறலாம். புரவி, அசுவம் என்பன- குதிரையாகிய ஒரு பொருளைக் குறிப்பன வாதலால், அசுவத்தாமாவைப் புரவித்தாமா வென்றார்; பரித்தாமா, இவுளித்தாமா என்றுங் கூறுவர். துரோணர்மனைவியாகிய கிருபியின் அழகைக்கண்டு மிகக்காமுற்ற சிவபிரானது அருளினாற் குதிரையினிடம் பிறந்தவ னிவனென்று வரலாறு அறிக. அசுவத்தாம னென்பதற்கு - குதிரையைப் பிறப்பிடமாகவுடையவனென்று பொருள். 'வேறோர்மொழியும் விளம்பாமல்' என்றது, கர்ணனிடத்து நாகாஸ்திரத்தைப்பற்றிக் குந்திகூறவேண்டு மென்று நினைத்துத் தான் கூறாமல் விட்டதை. (உஉ௩)

[இதுமுதல் நான்குகவிகள் - கண்ணன் அசுவத்தாமனை மீத்திர பேதஞ்செய்தல்.]

உஉ௪. போயேகானம்பலதிரிந்துபுகன்றவிரதம்பொய்யாதோ
ராயேவந்தபாண்டவர்களைந்தூர்வேண்டமறுத்ததற்குச்
சேயேயனையசிலைமுனிவன்சேயேநாளைச்செருக்களத்தி
னீயேகரியென்றெடுத்துரைத்தானெடியோன்றுளபமுடியோனே.

(இ - ள்.) சேயே அனைய - முருகக்கடவுளையே ஒத்த, சிலைமுனிவன் சேயே - வில்லாசிரியனாகிய துரோணாசாரியனது புத்திரனே! கானம் பல போயே திரிந்து - காடுகள்பலவற்றிற் சென்றுகொண்டே அலைந்து, புகன்ற விரதம் பொய்யாதோர் ஆயே - (வனவாச அஜ்ஞாதவாசங்களைப்பற்றிக்) கூறிய விரதமொழியைத் தவறாமல் நிறைவேற்றினவர்களாகியே, வந்த - மீண்டு வந்த, பாண்டவர்கள்-பாண்டுபுத்திரர்களுக்காக, ஐந்து ஊர் வேண்ட- (யான்) ஐந்துஊரையாயினும் (கொடுத்திடும்படி) பிரார்த்திக்க, மறுத்தற்கு - (துரியோதனன் சிறிதுங் கொடுக்கமாட்டேனென்று) தடுத்துச் சொன்னதற்கு, நாளை செரு களத்தில் - இனிவிரைவில்நடக்கும் போர்க்களத்தில், நீயே கரி - நீயே சாட்சியாவாய்,' என்று—, எடுத்து உரைத்தான் - (அசுவத்தாமனை நோக்கி) எடுத்துக் கூறியருளினான்; (யாரெனில்),—நெடியோன் -

எல்லாப்பெருமையையு முடையவனும், துளபம் முடியோன் - திருத்துழாய் மாலையை யணிந்த திருமுடியையுடையவனுமாகிய கண்ணபிரான்; (எ - று.)

அசுவத்தாமனுக்குச் சுப்பிரமணியன் உவமை - பலபராக்கிரமங்களால் மாத்திரமேயன்றி, சிவனருளாற் பிறந்தவனுதலாலும் ஏற்கும். இங்கு அசுவத்தாமனை, 'சேயேயனைய' எனக் கண்ணன் உவமைகூறி விளித்ததனுல், முருகக்கடவுள் தேவசேனுதிபதியானதுபோல இவன் துரியோதனனுதியர் சேனைக்குத் தலைவனுவனுயின் அவர்களை வெல்லுதல் அரிதென்ற கருத்தால் இவனிடஞ்சிறிது பேதஞ் செய்யலுற்ற கருத்தும் புலப்படும். கரி - சாட்சியென்னும் பொருளதாதலை "இந்திரனே சாலுங்கரி", "உய்த்தீட்டுந் தேனீக்கரி" எனத்திருக்குறள் நாலடியார்களிலுங் காண்க. மறுத்ததற்குக்கரி-இங்கோனான்கனுருபு, தகுதிப்பொருளது. "பிதுஸ்ஸதகுணம்புத்ரஃ" என்றபடி தந்தையினும் பலமடங்கு கல்வி கேள்வி அஸ்திரசஸ்திர சாஸ்திரப்பயிற்சி முதலியவற்றிற் சிறந்தவனென்பது விளங்க, 'சிலைமுனிவன்சேயே' என்ருர். 'நீயேகரி' எனப் பிரிநிலையேகாரங்கொடுத்துக் கூறியதனுல், பிறரெவரும் இங்கு உன்னளவு தகுதியுடையவரில்லையெனப் புகழ்ந்து கூறியவாறு. விரதம் - கொள்கைதவருமல் ஒழுகுதல். சிரஞ்சீவி யாதலால் இவன் அழியானென்று இவனைக் கரிபோக்கியது. ஏகாரங்களுக்கு ஏற்றபடி பொருளுணர்க. (உஉச)

உஉரு. ஆனுவுனதாண்மைக்குநிகரவனிதலத்தில்வேறுண்டோ
ஞானுதிபனேபோர்க்களத்திஞகக்கொடியோன்பணிந்துன்
சேனுபதியாகென்ருலுஞ்செலுத்தேனென்றுநீமறுத்தி[னைச்
யானுலுய்வரைவருமற்றவர்பாலுனக்குமன்புண்டே.

(இ - ள்.) ஞான அதிபனே-அறிவுக்குத் தலைவனுகவுள்ளவனே! ஆனு-(எப்பொழுதும்) நீங்காத, உனது ஆண்மைக்கு - உனது பராக்கிரமத்துக்கு, நிகர் - சமானமாக, அவனிதலத்தில் - பூலோகத்தில், வேறு உண்டோ - வேறு யாருடையதேனும் பராக்கிரமமுள்ளதோ? [எதுவுமில்லை யென்றபடி]; போர் களத்தில் - யுத்தகளத்திலே, நாகம் கொடியோன் - பாம்புக் கொடியுடைய துரியோதனன், உன்னை—, பணிந்து - வணங்கி, சேனுபதி ஆகு என்ருலும் - சேனைத்தலைவனுவா யென்று சொன்னுலும், செலுத்தேன் என்று - அச்சேனைத்தலைமையை நடத்தமாட்டேனென்று, நீ மறுத்தி ஆனுல் - நீ தடுத்துவிடுவாயானுல், ஐவரும் - பாண்டவரைந்துபேரும், உய்வர் - பிழைத்திடுவார்கள் [இல்லாவிடின் அரிதென்றபடி]; அவர்பால் உனக்கும் அன்பு உண்டே - அப்பாண்டவர்பக்கல் உனக்கு அன்புள்ளதன்ருே? (எ - று.)

இது, அசுவத்தாமனைநோக்கிக் கண்ணன் அருளிச்செய்தது. இதில், அசுவத்தாமனது மிகுந்த பராக்கிரமம் விளங்கும். மற்று - அசை. (உஉரு)

உஉசு. ஆயோதனத்திலடலரியேறனையான் றன்னையிவ்வாறு[ழ்த்தான்
மாயோனுரைத்துத் தன்விரலின்மணியாழியை மண்ணிடைவீ
சேயோனதனையெடுத்தவன்றன் செங்கைகொடுக்கவாங்காமற்
றூயோயூர்கோள்பரிதிதனைச்சூழ்ந்ததகல்வான்மீதென்றே.

இதுவும், மேற்கவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) இ ஆறு - இந்தப்படி, மாயோன் - கண்ணபிரான், ஆயோதனத்தில் அடல் அரி ஏறு அனையான் தன்னை - போரில் வலிமையையுடைய ஆண்சிங்கத்தைப் போன்றவனான அசுவத்தாமனை (நோக்கி), உரைத்து - கூறி, தன் விரலின் மணி ஆழியை - தனது கைவிரலிலுள்ள இரத்தினமிழைத்த மோதிரத்தை, மண்ணிடை வீழ்த்தான் - பூமியிலே (தானாகவிழுந்ததுபோலத் தோன்ற) நழுவவிட்டருளினான்; (அப்பொழுது), அதனை - அம்மோதிரத்தை, சேயோன் - (பலபராக்கிரமங்களில்) முருகக்கடவுள் போன்ற அசுவத்தாமன், எடுத்து - கையிலெடுத்து, அவன்தன் செம் கை கொடுக்க - அக்கண்ணபிரானது சிவந்தகையிலே கொடுத்திட, (அவ்வெம்பெருமானும்), வாங்காமல் - (அதனை உடனே கையில்) வாங்கிக்கொள்ளாமல் [வாங்குவதற்கு முன்பு என்றபடி], (அவ்வசுவத்தாமனைநோக்கி), 'தூயோய் - பரிசுத்தியுடையவனே! அகல்வான்மீது - பரந்த ஆகாயத்தில், பரிதிதனை - சூரியனை, ஊர்கோள் - மண்டலம், சூழ்ந்தது - சுற்றிற்று', என்று - என்றுசொல்லி, (எ - று.)—'வான்வாய் நோக்க' என மேற்கவியோடு தொடரும்.

இங்கே கண்ணன் வீழ்த்தின மணியாழியை அசுவத்தாமன் எடுத்து அவன்கையிற் கொடுக்கலுற்றான். இதிற் கண்ணன் செய்யும் மாயை, மேற்கவியில் விளங்கும். ஆயோதநம் - வடசொல். அநேக யானைகளை எளிதில் ஒருங்கு அழிக்கவல்ல சிங்கம்போலப் போரில் பல அரசர்களை ஒருங்கே அழிக்கவல்ல வீரனென்றற்கு, 'அடலரியேறனையான்' என்றார். வட்டவடிவமாக வுள்ளதுபற்றி, ஆழியென்று மோதிரத்திற்குப் பெயர். சேயோன் - சேய்என்னும் உயர்திணை ஒருமைப்பெயரின்மேல் ஆன்என்ற ஆண்பால்விகுதி தொடர்ந்து, ஆ ஓ வாயிற்று; இனி செய்யோன் என்பது - சேயோன் என விகாரப்பட்டதென்றுங் கொள்ளலாம். சேயோன் என்பதற்கு - செம்மைக்குணமுடையோன் என்று உரைத்து, கபடமில்லாதவனென்று கருத்துக்கொள்வாரும் உளர். ஊர்ந்துகொள்வது பற்றி, பரிவேஷத்திற்கு ஊர்கோள் என்று பெயர். முதனிலைதிரிந்த தொழிலாகுபெய ரென்றாவது, கருத்தாப்பொருள்விகுதி புணர்ந்து கெட்டுப் பகுதி விகாரப்பட்ட தென்றாவது கொள்க: ஊர்தல் - சூழ்தல். (உஉசு)

உஉஎ. வரித்தாமரைக்கட்டிருநெடுமால்வான்வாய் நோக்கவரி
விற்கைப், பரித்தாமாவு மாழியுடன் பரிதிவடிவந்தனைப்பார்த்தான்,

கிரித்தாழ்கவிகைக் கருங்கள்வன்கிளர் நூன்முனிவன்மைந்தனையும்,
பிரித்தானவனுஞ் சூளுற்றானென்றா ரிருந்தபே ரவையோர்.

(இ - ள்.) வரி-(சிவந்த) இரேகைகளையுடைய, தாமரை - செந்தாமரை மலர்போன்ற, கண்-திருக்கண்களையுடைய, திரு நெடு மால் - சிறந்த பெரிய கண்ணபிரான், வான் வாய் நோக்க-ஆகாயத்தினிடத்தைப் பார்க்க, வரி வில் கை பரித்தாமாவும் - கட்டமைந்த வில்லில் வல்ல கையையுடைய அசுவத்தாமனும், ஆழியுடன் - (தன்கையிற்கொண்ட கண்ணன்) மோதிரத்துடனே, பரிதிவடிவந்தனை பார்த்தான் - சூரியனது உருவத்தைப் பார்த்திட்டான்; (இச்செயல்களைநோக்கி), இருந்த பேர்அவையோர் - (அங்குப்) பெரிய சபையிலிருந்தவர்களெல்லாரும், 'கிரி தாழ் கவிகை கரு கள்வன் - கோவர்த்தனமலையாகிய கவிந்த குடையையேந்திய கருநிறமுள்ள மாயவனாகிய கண்ணன், கிளர் நூல் முனிவன் மைந்தனையும் - விளங்குகின்ற முப்புரி நூலையுடைய துரோணாசாரியனது புத்திரனான அசுவத்தாமனையும், பிரித்தான் - (துரியோதனனினின்று) பேதப்படுத்தினான்; அவனும் - அவ்வசுவத்தாமனும், சூள் உற்றான் - (ஏதோ) சபதஞ் செய்துகொடுத்தான்', என்றார் - என்று (தங்களுக்குள்) கூறினார்கள்; (எ - று.)

இங்குக் கண்ணன் அசுவத்தாமனிடத்து இயற்கைபோலச் செய்வித்த செய்கையால், பிறன்கைம்மோதிரத்தை அவன் கையினின்று தான் கையில் வாங்கிப் பூமியைத்தொட்டு ஆகாயத்தை நோக்கிச் செய்வதாகிய ஒரு சபதத்தை அசுவத்தாமன் கண்ணனுக்குச் செய்து கொடுத்ததாகப் பார்ப்பவர்க்குத் தோன்றிற்று. இங்ஙனம் கண்ணன் அசுவத்தாமனிடத்தில் கௌரவர் யாவர்க்கும் நம்பிக்கை கெடும்படி சூழ்ச்சி செய்ததுபற்றியே இக்கவியில் 'கள்வன்' என்று கூறினர். பரிதி என்று சூரிய மண்டலத்துக்கும் வடமொழியிற் பெயர். "நூலே கரக முக்கோல் மணையே, யாயுங் காலை யந்தணர்க் குரிய" எனத் தொல்காப்பியத்துக்கூறிய மரபுபற்றி, 'கிளர்நூல் முனிவன் மைந்தன்' என்றார். இனி, இத்தொடர்க்கு - விளங்குகின்ற வேத சாஸ்திரங்களையும் வில்வித்தையையும் உணர்ந்தவன் என்றும் உரைக்கலாம். இருந்த பேரவையோர் - பேரவையிருந்தோர். (உஉஎ)

[துரியோதனன், அசுவத்தாமனை இனி நம்பலாகா தென்றல்.]

உஉஅ. தனிவந்தகலுந் தூதனைப்போய்த் தானேயணுகித் தடஞ்சாப, முனிவன்புதல்வன் மோதிரந்தொட்டருஞ்சூண் முன்னர்மொழிகின்றா, னினிவந்துறவாய் நின்றாலுமெங்ஙன் றெளிவதிவனையெனத், துனிவந்தரசர் முகநோக்கிச் சொன்னானிடியே றன்னானே.

(இ - ள்.) (அப்பொழுது), இடி ஏறு அன்னான் - பேரிடியையொத்த [மிகக்கொடிய] துரியோதனன், துனி வந்து - (அதுநோக்கிக்) கோபம்

மிருந்து, அரசர் முகம் நோக்கி - மற்றையரசர்களது முகத்தைப்பார்த்து "தட சாபம் முனிவன் புதல்வன் - பெரிய வில்வித்தையில் வல்ல துரோணா சாரியனது புத்திரனான அசுவத்தாமா, தனி வந்து அகலும் தூதனை - தனியே வந்து செல்கிற தூதனான கிருஷ்ணனை, தானே போய் அணுகி - தானாகவே போய்ச்சேர்ந்து, மோதிரம் தொட்டு - (அவனது) மோதிரத்தைக் கையில்வாங்கி, முன்னர் - எதிரில், அருசூள் - அருமையான பிரதிஜ்ஞையை, மொழிகின்றான் - சொல்லுகிறவனானான்; (ஆகையால்), இனி வந்து உறவு ஆய் நின்றாலும் - (இவன்) இனிமேல் (நம்மிடம்) வந்து நட்புடையவனாய் நின்றாலும், இவனை எங்ஙன் தெளிவது - இவனை எவ்வாறு நம்புவது?' என - என்று, சொன்னான்—.

தூரத்திலிருந்து பார்த்த துரியோதனனுக்குக் கண்ணன் அசுவத்தாமனைக் கூப்பிட்டதும், அசுவத்தாமன் பூமியினின்று மோதிரத்தை யெடுத்ததும் முதலியன தெரியாவாதலால், இங்ஙனங் கூறினான். இனி, தானே யணுகி என்பதற்கு - நமது கட்டளையில்லாமல் தானே சென்று என்றும் உரைக்கலாம். மேல் வீட்டும பருவத்தில் "வீரசாபமுடனுரைக்கும் வெய்ய சாபம் வல்ல வத்தீரன்" என்றபடி துரோணன் சாபாநுக்கிரகசக்தியுமுடையவனாதலால், 'தடஞ்சாமமுனிவன்' - என்பதற்கு பெரிய சாபங் கொடுக்க வல்ல முனிவனென்று முரைக்கலாம்; இரட்டுறமொழிதல். உறவு - சேர்தல்; உறவினனுக்குத் தொழிலாகு பெயர். ஏறு - ஆண்பாற்பெயர்; பெரியதையுஞ் சிறந்ததையும் ஏறென்றல், மரபு; பெரிய அலையை ஆணலையென்றலுங் காண்க. (உஉஅ)

[அதுகண்டு அசுவத்தாமன் வருந்துதல்.]

உஉகூ. துளியார்மதுவின் வலம்புரித்தார்த் துரியோதனன்றான் சொல்லியது, மொளியாரவையில்வாள்வேந்த ரொருவர்க்கொருவ ருரைத்தனவுங், களியானையனான்செவிப்படலுங் கலங்கிச்சித்த மிவரென்னைத், தெளியாவண்ணம் பேதித்தான் றிருமாலென்றே சிந்தித்தான்.

(இ - ள்.) துளி ஆர் - துளித்தல் பொருந்திய, மதுவின் - தேனையுடைய, வலம்புரி தார் - நஞ்சாவட்டைப் பூமாலையையுடைய, துரியோதனன்—, தான்—, சொல்லியதும் - சொன்ன வார்த்தையும், ஒளி ஆர் அவையில் - விளக்கம்பொருந்தின அச்சபையிலே, வாள் வேந்தர் - ஆயுதங்களையுடைய அரசர், ஒருவர்க்கு ஒருவர் உரைத்தனவும் - ஒருத்தருக்கு ஒருத்தர் சொன்ன வார்த்தைகளும், களி யானை அனான் செவி படலும் - மதக்களிப்பையுடைய ஆண் யானையைப்போன்ற அசுவத்தாமனது காதுகளிற் கேள்விப்பட்டவளவிலே,—(அவன்),—சித்தம் கலங்கி - மனம் நிலைகுலைந்து, 'இவர் என்னை தெளியாவண்ணம் - இவர்கள் என்னை நம்பாதபடி, திரு

மால் - கண்ணன், பேதித்தான் - மாறுபாடு செய்தான்', என்றே சிந்தித்தான் - என்று எண்ணினான்; (எ - று.)

[கண்ணன் விதுரன் மாளிகையிற்சென்று இந்திரனை நினைத்தல்.]

உருO. தண்ணந்துளப முடியோனுந் தனித்தங்கிருந்து தன் மனத்தி, னெண்ணம்பலித்த தெனமகிழ்ந்தே யிளையோன்றனக்கு விடைநல்கி, விண்ணின்றமரர் மிகத்துதிக்க விதுரன்மனையின் மேவியபின், றிண்ணங்கடவுட்குலவரசன் வருமாறறிந்துசிந்தித்தான்.

(இ - ள்.) தண் அம் துளபம் முடியோனும் - குளிர்ந்த அழகிய திருத்துழாய் மாலையையணிந்த முடியையுடைய கண்ணனும்,—இளையோன் தனக்கு விடை நல்கி - அசுவத்தாமனுக்குச் செலவு கொடுத்தனுப்பி, (அதன் பின்), தனித்து அங்கு இருந்து - அங்கு ஓரிடத்தில் தனியனாயிருந்து, தன் மனத்தின் எண்ணம் பலித்தது என மகிழ்ந்தே - தன்மனத்திற்கருதிய கருத்து முழுவதும் நிறைவேறிவிட்டதென்று மகிழ்ச்சிகொண்டே, விண் நின்று அமரர் மிக துதிக்க விதுரன் மனையில் மேவிய பின் - ஆகாயத்திலே வந்து நின்று தேவர்கள் மிகுதியாகத் துதிசெய்யாநிற்க விதுரனது மாளிகையில் எழுந்தருளியபின்பு, திண்ணம் கடவுள் குலம் அரசன் வரும் ஆறு அறிந்து சிந்தித்தான் - கலங்காத மனவுறுதியையுடைய தேவர் கூட்டத்துக்கு அரசனான இந்திரன் அருகில் வரும்படி ஆலோசித்து நினைத்தான்; (எ - று.)

'அங்குத் தனித்திருந்து' என்பதை 'விதுரன் மனையின் மேவியபின்' என்றதன்பின் எடுத்துக்கூட்டினும், 'திண்ணம்' என்பதை 'பலித்தது' என்பதனோடு கூட்டினும் அமையும். 'பலித்தது' என்றது, சாதியொருமையால். (உருO)

[கண்ணன் அங்குவந்த இந்திரனை நோக்கிக் கூறத்தொடங்குதல்.]

உருக. அந்தக்கணத்தில்வந்திறைஞ்சுமாகண்டலனைமுகநோக்கிக்
கந்தத்துளபமுடியோனுங்கண்ணுங்கருத்துங்களிகூரத்
தந்தத்தொழிலினரிசுமந்ததவிசினிடையேயுடனிருத்தி
முந்தக்கருதுகின்றவினைமுடிப்பானுபாயமொழிகின்றான்.

(இ - ள்.) அந்த கணத்தில்-அங்ஙனம் வரும்படி நினைத்த அந்தநிமிஷத்திலேயே, வந்து—, இறைஞ்சும் - வணங்கின, ஆண்டலனை - இந்திரனை, முகம் நோக்கி - முகத்தைப் பார்த்து, கந்தம் துளபம் முடியோனும் - நறுமணத்தையுடைய திருத்துழாய்மாலையைத் தரித்த திருமுடியையுடையவனான கண்ணனும், கண்ணும் கருத்தும் களி கூர-(தனது) கண்களும் மனமுங் களிப்புமிக, தந்தம் தொழிலின் அரி சுமந்த தவிசின் இடையே உடன் இருத்தி - யானைத்தந்தத்தா லமைந்த விசித்திர வேலைப்பாட்டையுடைய சிங்கஞ் சுமந்த வடிவமாகச் செய்யப்பட்டதொரு ஆசனத்தினிடத்திலே

உடனே (அவனை) வீற்றிருக்கச் செய்து, முந்த கருதுகின்ற வினை முடிப்பான் - பிரதானமாகத் தான் நினைக்கின்ற காரியத்தை நிறைவேற்றுதற் பொருட்டு, உபாயம் மொழிகின்றான் - தந்திரத்தைக் கூறுகின்றவனானான். (எ - று.)

மைந்தனுக்கு நன்மைசெய்யும்பொருட்டுத் தந்தையான இந்திரனை வரவழைத்தான். ஆகண்டலன் என்னும் வடசொல்லுக்கு - நன்றாக(ப் பகைவரைத்) துணிப்பவனென்று பொருள். கண்களிகூர்தல், பார்த்தலால். கருத்துக் களிகூர்தல், எண்ணம் முடியுமென்ற தெளிவால். முந்தக் கருதுகின்ற - முன்னமே தொடங்கி எண்ணிவருகின்ற என்றும், தவிசினிடையே உடனிருத்தி - தானிருந்த ஆசனத்திலேயே உடன் வீற்றிருக்கச்செய்து என்றும் உரைக்கலாம். முந்தக் கருதுகின்ற வினை - கர்ணனைப் போரில் அருச்சுனன் கொல்லப்படாதபடி காத்தல் கருதுகின்ற வினை. பெயரெச்சம் செயப்படுபொருள் கொண்டது. (உருக)

[இதுமுதல் ஆறு கவிகள் - ஒரு தொடர்: கண்ணன் இந்திரனுக்கு உபாயங்கூறுதல்.]

உருஉ. கிரியின்சிறகைஅரிபடையாய்கேண்மோ வாண்மைக்களமீதில்
வரிவெஞ்சிலைக்கைவிசயனுக்குமாறாய்முனிந்துவருகின்ற
வெரியுங்கனல்வாய்விடவரவொன்றிவனுக்குற்றபகையான
வரியின்புதல்வன்றனக்கொருபேரம்பாகியதாரறியாதார்.

(இ - ள்.) கிரியின் சிறகை அரி படையாய் - மலைகளின் இறகுகளை அறுத்திட்ட வச்சிராயுதமுடையவனே! கேண்மோ - (யான் சொல்வதைக்) கேட்பாயாக; ஆண்மை களம் மீதில் - பராக்கிரமத்தைக் காட்டுதற்கிடமான போர்க்களத்து முனையில், வரி வெம் சிலை கை விசயனுக்கு மாறு ஆய்-கட்டமைந்த கொடிய வில்லையேந்திய கையையுடைய அருச்சுனனுக்குச் சத்துருவாகி, முனிந்து வருகின்ற - (நெடுநாளாகக்) கறுக்கொண்டுவருகிற, எரியும் கனல் வாய் விடம் அரவு ஒன்று - பற்றியெரிகிற நெருப்புப்போன்ற நுனியையுடையதொரு விஷப்பாம்பு, இவனுக்கு உற்ற பகைஆன அரியின் புதல்வன் தனக்கு - இவ்வருச்சுனனுக்கு மிகுந்த பகையாளியாகிய சூரிய புத்திரனான கர்ணனுக்கு, ஒரு பேர் அம்பு ஆகியது - ஒரு பெரிய அஸ்திரமாயமைந்திருப்பதை, அறியாதார் ஆர் - (உலகத்தில்) அறியாதவர் எவர்? [யாருமில்லை; மிகப் பிரசித்தமாக எல்லோரும் அறிவர் என்றபடி]; (எ - று.)

எரியுங் கனல்வாய் அரவு என்பதற்கு - (காண்டவவனத்தில்) எரிகிற அக்கினியினின்று எழுந்த அம்பென்றும் உரைக்கலாம். கேண்மோ, மோ முன்னிலையசை. அரியென்னும் பலபொருளொருசொல், இங்கே சந்தருப்பத்திற்கேற்பச் சூரியனைக் குறித்தது: (இருளை) அழித்தல்பற்றி, ஹரியென்று சூரியனுக்கு வடமொழியிற் பெயர். இனி, ஆய் என்பதை ஆக

வென்பதன் திரிபெனக் கொண்டு, மாறு ஆய் - சத்துருவாதற்கு என்றுமாம். (உருஉ)

உருரு. கன்னன்விசயன்றனைக்கொல்லிற்கடற்பார்முழுதுங்கண்ணில்லா, மன்னன்புதல்வன்றனக்கேயாமொழிந்தோர்தாமுமடிந்திடுவார், முன்னஞ்சூதின்மொழிந்தபகை முடியாதிருக்கினவர்க்கன்று, நின்னெஞ்சறியயானறியநினக்கேவசையுநிலையாமே.

(இ - ள்.) (அந்த அம்பைக்கொண்டு), கன்னன் விசயன்தனை கொல்லின் - கர்ணன் அருச்சுனனைக் கொன்றிட்டால், கடல் பார் முழுதும்-கடல் சூழ்ந்த பூலோகம் முழுவதும், கண்இல்லா மன்னன் புதல்வன் தனக்கே ஆம்- திருதராட்டிர புத்திரனான துரியோதனனுக்கே உரியதாய்விடும்; (அன்றியும், அருச்சுனன் இறந்தால்,) ஒழிந்தோர்தாமும் மடிந்திடுவார் - மற்றைப் பாண்டவரும் இறந்துவிடுவார்கள்; (இங்ஙனம்), முன்னம் சூதில் மொழிந்த பகை முடியாது இருக்கின் - முன்னே சூதுபோர் நிகழ்ந்தபொழுது (அருச்சுனன் முதலியோர் கன்னன் முதலியோரைக் கொல்வதாகக்) கூறின சபதவார்த்தை நிறைவேறாமலிருந்தால், அவர்க்கு அன்று-(அருச்சுனன்முதலிய) அப்பாண்டவர்க்கு மாத்திரமே பழியாகாது: நின் நெஞ்சு அறியயான் அறிய - உன்மனம் அறியவும் நான் அறியவும், நினக்கே வசையும் நிலை ஆம் ஏ - (அருச்சுனனது தந்தையான) உனக்கே பழிப்பும் (என்றும் அழியாது நிச்சயமாய்) நிலைநிற்பதாகும்; (ஏ - று.)—ஈற்றேகாரம் - தேற்றம்.

இங்ஙனம் கண்ணன் இந்திரனைத் தந்திரமாகத் தன் வழிப்படுத்தற்குக் கூறுகிறான். வசையும் என்ற உம்மை - புத்திரசோகம் மாத்திரமேயன்றி என்ற பொருளை விளக்குதலால், எச்சப்பொருள தென்னலாம். (உருரு)

உருச. கவசங்கனககுண்டலமென் றிரண்டுபுனையிற் கற்பாந்த திவசம் பொரினுங் கன்னனுயிர் செகுப்பார்மண்ணிற் சிலருண்டோ வவசுங்கிளைஞருறத் துணைவரரற்றக் களத்திலடு குரங்குத் துவசம்படைத்தோன்படும் பயந்ததுணைவா வின்னேசொன்னேனே.

(இ - ள்.) (தான்பிறந்தபொழுதே உடம்புடன் பிறந்த), கவசம் - கவசமும், கனக குண்டலம் - பொன்மயமான குண்டலமென்னுங் காதணியும், என்ற இரண்டு - என்று சொல்லப்பட்ட இவ்விரண்டையும், புனையின் - தரித்திருப்பானானால், கற்ப அந்த திவசம் பொரினும்-கல்பகாலத்தின் முடிவு நாள் வரையிற் போர்செய்தாலும், கன்னன் உயிர் செகுப்பார் - கர்ணனது உயிரை ஒழிப்பவர், மண்ணில் சிலர் உண்டோ - பூமியில் (எவரேனுஞ்) சிலருளரோ? [எவருமில்லை யென்றபடி]; (ஆதலால்), கிளைஞர் அவசம் உற - பந்துக்கள் (சோகத்தாற்) பரவசத்தை யடையவும், துணைவர் அரற்ற-உடன் பிறந்தவர்கள் கதறிப்புலம்பவும், களத்தில் - போர்க்களத்தில், அடு குரங்கு துவசம் படைத்தோன் - (பகையை) அழிக்கவல்ல குரங்கின் வடிவத்தை

யெழுதின கொடியைப் பெற்ற அருச்சுனன், படும் - (கன்னனால்) இறப்பான்; பயந்த துணைவா - (அவனைப்) பெற்றவனும் (எனக்குச்) சிநேகிதனுமாகிய இந்திரனே! இன்னே சொன்னேனே - (அதனை முன்சாக்கிரதையாக) இப்பொழுதே (உன்னிடங்) கூறிவிட்டேன்; (எ - று.)

குரங்குக்கொடி - தேருடன் காண்டவதகனகாலத்தில் அக்கினிதேவனால் அருச்சுனனுக்கு அளிக்கப்பட்டது; பின்பு வீமசேனன் புட்பயாத்திரையாக அளகாபுரிக்குச் சென்றபொழுது, இடையில் அநுமானைக்கண்டு வணங்கி வேண்டிப் போர்க்களத்தில் அருச்சுனன் தேர்க்கொடியில் வந்து நின்று மகிழ்ந்து கூத்தாடும்படி வரம்பெற்றான். கல்பாந்ததிவஸம் - வடசொற்றொடர். கல்பம் - பிரமனாயுள். கவசகுண்டலங்களுக்கு இத்தன்மை - சூரியனது வரத்தினால் அமைந்தது. இங்கே "உய்ய உடன்பிறந்த வொண் கவசங் கன்னனுடன், செய்யுஞ் செருவிற் சிதைக்கவல்லான்—ஐயனே, இந்திரனேயன்றி யிணையாரு மில்லையே, வந்துபோர் செய்வார்கள் மற்று" என்ற பாரதவெண்பாவை யறிக. ந + வசம் = அவசம். (உ௩௪)

உ௩௫. வல்லார்வல்ல கலைஞருக்கு· மறைநூலவர்க்குங் கடவுளர்க்கு, மில்லாதவர்க்கு முள்ளவர்க்கு மிரந்தோர்தமக்குந் துறந்தவர்க்குஞ், சொல்லாதவர்க்குஞ் சொல்பவர்க்குஞ் சூழுஞ்சமயாதிபர்களுக்கு, மல்லாதவர்க்கு மிரவிமகனரியதான மளிக்கின்றான்.

(இ - ள்.) வல்லார் வல்ல கலைஞருக்கும் - வல்லவர்களுள்ளும் வல்லவராகிய சாஸ்திரஞானமுடையோர்க்கும், மறை நூலவர்க்கும் - வேதமாகிய நூலில்வல்ல பிராமணர்களுக்கும், கடவுளர்க்கும் - தேவர்களுக்கும், இல்லாதவர்க்கும் - பொருளில்லாத ஏழைகளுக்கும், உள்ளவர்க்கும் - பொருளுள்ள செல்வவான்களுக்கும், இரந்தோர்தமக்கும் - யாசித்தவர்களுக்கும், துறந்தவர்க்கும் - (சம்சாரப்பற்றுக்களை) விட்ட துறவிகளுக்கும், சொல்லாதவர்க்கும் சொல்பவர்க்கும் - (தமது குறையைச்) சொல்லாதவர்களுக்குஞ் சொல்பவர்களுக்கும், சூழும் சமய அதிபர்களுக்கும் - ஆராய்ச்சிசெய்கின்ற வெவ்வேறு மதங்களுக்குத் தலைவர்களானவர்களுக்கும், அல்லாதவர்க்கும் - இவரொழிந்த மற்றுமெல்லோர்க்கும், (சிறிதும் வேறுபாடு இல்லாமல்), இரவிமகன் - சூரிய புத்திரனான கர்ணன், அரிய தானம் அளிக்கின்றான் - (பிறராற்கொடுத்தற்கு) அரியனவான தானங்களைக் கொடுக்கிறான்; (எ - று.)

இனி, வல்லார் வல்ல கலைஞருக்கு - வல்ல ஆசிரியரிடத்துக் கல்வி பயின்று வல்லவரான மாணாக்கர்களுக்கு, என்றும், மறைநூலவர்க்கு-வேதங்களையும் சாஸ்திரங்களையும் அறிந்தவர்களுக்கு என்றும், துறந்தவர்க்கு - (ஆதரவாகவுள்ளவர்களாற்) கைவிடப்பட்டவர்க்கு என்றும், (இரத்தலைத்) துறந்தவர்களுக்கு என்றும், சொல்லாதவர்க்கு-தன்னைப் புகழ்ந்து கூறாதவர்களுக்கு என்றும், சொல்பவர்க்கு - தன்னைப் புகழ்ந்து கூறுபவர்களுக்கு என்றும், அல்லாதவர்க்கு - பகைவர்க்கு என்றும் உரைப்பாரு முளர். பொரு

ளிலாரையும் பொருளுடையாரையும், இல்லாதவர் உள்ளவர் என்பது - உலக வழக்கு; "உடையார் முனில்லார்போல்" எனத்திருக்குறளிலுங் காண்க. ()

உ௱சு. மைந்தற்குறுதிநீவேண்டின்வல்லேமுனிவர்வடிவாகிச்
சந்தப்பனுவலிசைமாலைத்தானாகரனைவிரைந்தெய்தி
யந்தக்கவசகுண்டலங்களளிப்பாயென்றாலவனென்று
மிந்தப்புவியின்மறுத் தறியானுயிரேயெனினு மீந்திடுவான்.

(இ - ள்.) நீ—, மைந்தற்கு உறுதி வேண்டின் - உன்மகனான அருச்சுனனுக்கு நன்மையைப்பெற விரும்புவாயானால், வல்லே - விரைவிலே, முனிவர் வடிவு ஆகி - முனிவர்க்குரிய உருவத்தையுடையவனாய், சந்தம் பனுவல் இசைமாலை தான ஆகரனை - அழகிய பாடல்களிலமைந்த கீர்த்தி விரிசையையுடைய தானகுணத்துக்கு இருப்பிடமான கர்ணனை, விரைந்து எய்தி - துரிதமாக அடைந்து, அந்த கவச குண்டலங்கள் அளிப்பாய் என்றால் - அவனுடம்பிலுள்ள கவசத்தையுங் குண்டலங்களையுங் கொடுத்திடுவாயென்று வேண்டினால், இந்த புவியில் அவன் ஒன்றும் மறுத்து அறியான் - இந்த வுலகத்தில் அக்கன்னன் ஒருபொருளையும் (கொடுக்க இயலாதென்று சொல்லி) மறுத்தறியமாட்டான்; உயிரே எனினும் ஈந்திடுவான் - (இரக்கப்படுவது தனது) உயிரேயானாலும் (அதனையுந் தவறாது) கொடுத்திடுவான்; (எ - று.)

கொடுப்பானது உயர்வும் பெறுவானது இழிவுந் தோன்ற 'ஈந்திடுவான்' என்றது; இங்கே "ஈதாகொடுவெனு மூன்று முறையே, இழிந்தோனெப்போன் மிக்கோ னிரப்புரை" என்றதைக் காண்க. தானாகரன - தீர்க்கசந்திபெற்ற வடசொற்றொடர். உரையும் பாட்டும் என இருவகைப் பட்ட புகழில், பாட்டின்புகழ் இவனுக்குச் சிறப்பாக அமைந்துள்ளவாற்றை 'சந்தப்பனுவலிசை மாலை' என்ற அடைமொழியால் விளக்கினர்; இந்த அடைமொழிக்கு - பலசந்தங்களையுடைய நூல்களாகிய கவிமாலைகளை யேற்ற என்று உரைப்பாருமுளர். உயிரினும் இனிதாய் இன்றியமையாதது எவர்க்கும் வேறொன்று இன்றாதலால், 'உயிரேயெனினும்' என்ற ஏகாரமும், உம்மையும் - உயர்வு சிறப்பு. அந்தணர்க்குஉரிய அறுவகைத் தொழிலில், இரத்தலும் ஒன்றாதலால், அதற்குஉரிய அவ்வடிவமாகப் போகச் சொன்னான். (உ௱சு)

உ௱எ. இரண்டுமவன்பானீகவரினிருந்தேரூர்ந்திப்படியரசர்
திரண்டுவரினும் வெஞ்சமரிற்றிண்டோர் விசயனெதிர்நில்லார்
முரண்டுபொருவிற்கன்னனுந் தன்முன்னேயெய்திமுடிசிதறிப்
புரண்டுமறியுமெனவணங்கிப்புத்தேளரசன்போகின்றான்.

(இ - ள்.) இரண்டும் - (மேற்கூறிய கவச குண்டலமாகிய) இரண்டு பொருளையும், அவன்பால் நீ கவரின் - அக்கன்னனிடத்தினின்று நீ பெற்

றுக் கொண்டுவந்தால், இ படி அரசர் - இந்தப்பூலோகத்திலுள்ள அரசர்க ளெல்லோரும், இருந் தேர் ஊர்ந்து - பெரியதேரின்மேலேறிச்செலுத்தி, திரண்டுவரினும் - (ஒரு தொகையாகக்) கூடிவந்தாலும், வெம் சமரில் - கொடியயுத்தத்தில், திண் தேர் விசயன் எதிர் நில்லார் - வலிய இரதத்தை யுடைய அருச்சுனனுக்கு எதிரில் நிற்கமாட்டார்கள்; முரண்டு பொரு வில் கன்னனும் - பகைத்தும் போர்செய்கிற வில்லில்வல்ல அக்கர்ணனும், தன் முன்னே எய்தி - அவ்வருச்சுனனுக்கு எதிரில் வந்து, முடி சிதறி - (அவ னம்பால் தன்) தலை சிதறப்பெற்று, புரண்டு - கீழ்விழுந்து உருண்டு, மறி யும் - இறப்பான், என - என்று (ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தி உபாயங்) கூற, (உடனே,)புத்தேள் அரசன் - தேவர்களுக்கு அரசனான இந்திரன், வணங்கி- (கண்ணபிரானை) நமஸ்கரித்து, போகின்றான் - (கன்னனிடஞ்) செல்பவ னானான்; (எ- று.)

கவரின் - தந்திரமாகக் கிரகித்துவிட்டால், முரண்டு என்னுந் தெரிநிலை வினையெச்சத்தில், முரண் - வினைப்பகுதி. புத்தேள் - தேவன்; இதன் பன்மை - புத்தேளிர். (உ௬எ)

வேறு.

[இந்திரன் கிழவடிவங்கொண்டு கர்ணன் மாளிகைவாயிலை யடைதல்.]

உ௬அ. தண்டுதாளெனக்குனிந்துடலலமரத்தாளிணைதளர்ந்து தள்ளாடக், கண்டியாவருங்கைதொழக்கவித்தகைக்குடையுடன்கங் கைநீர்நுரையை, மொண்டுமேலுறச்சொரிந்ததாமெனநரைதிரையு டன்மூப்பொரு வடிவங், கொண்டதாமெனவொரு முனியாகியே கொற்றவன்வாயில்சென்றடைந்தான்.

(இ - ள்.) தண்டு தாள் என - (நடக்கும் ஆற்றல்குறைதலால் முன்னே கையிலூன்றிப்பிடித்த) தடி கால் போல (உடம்புக்கு ஓர் ஆதாரமாய்) நிற்க வும், உடல் குனிந்து அலமர-உடம்பு கூன்வளைந்து தளரவும், தாள் இணை தளர்ந்து தள்ளாட - இரண்டு கால்களும் சோர்வையடைந்து (நன்கு நடக்க மாட்டாமல்) நடுங்கவும், யாவரும் கண்டு கைதொழ - எல்லோரும் (தனது வ்ருத்தவேதிய வடிவத்தைப்)பார்த்து நன்குமதித்துக் கைகூப்பி வணங்கவும், கவித்த கை குடையுடன்-மேலே கவியுமாறு பிடித்த சிறிய குடையுடனே, கங்கை நீர் நுரையை மொண்டு மேல் உற சொரிந்தது ஆம் என நரை-கங்கா நதியினது நீரின் நுரையை மொண்டெடுத்து மேலே மிகுதியாகச் சொரிந் ததுபோல வுள்ள வெள்ளை மயிர்களும், திரையுடன் - தோல் சுருங்குதலும் ஆகிய இவற்றுடனே, மூப்பு ஒரு வடிவம் கொண்டது ஆம் என - முதுமைப் பருவமே ஒரு புருஷரூபத்தைக் கொண்டாற்போன்றதாமென்று சொல்லும் படி, ஒரு முனி ஆகி - அந்தணனது வடிவங்கொண்டவனாய், (இந் திரன்), கொற்றவன் வாயில் சென்று அடைந்தான் - வெற்றியையுடைய கர்ணனது வீட்டின் வாயிலைப் போய்ச்சேர்ந்தான்; (எ - று.)

"தண்டுகாலா வூன்றியூன்றித் தள்ளி நடவாமுன்" என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும். கங்காநதி இயல்பில் வெண்ணிறமான நீரையுடையதாதலால், நரையின் மிக்க வெண்மைக்கு அதன் நுரையை உவமையெடுத்துக்கூறினர். அலமர என்னுஞ் செயவெனெச்சத்தில், அலமா - பகுதி. நரைப்பது, நரை; திரைப்பது, திரை: வினைமுதல்பொருள்விகுதி புணர்ந்துகெட்ட பெயர்கள். நரைத்தல் - மயிர் வெளுத்தல்: திரைத்தல் - தோல் சுருங்குதல்; இவையெல்லாம், முதுமைப்பருவத்தின் இயற்கை. மூப்பு - மூத்தல், பிராயம் முதிர்தல்; மூஎன்னும் வினைப்பகுதியடியாப் பிறந்த தொழிற்பெயர். இப்பாட்டில், **தன்மைநவிற்சியணி**, மூன்று உவமைகளை அங்கமாகக் கொண்டு வந்தது, "நூலே கரகம்" என்ற சூத்திரத்து 'ஆயுங்காலை' என்றதனால் குடை முதலிய சிலவும் அந்தணர்க்கு உரியனவென்று கொள்ளப்பட்டவாறும், "எறித்தருகதிர்தாங்கி யேந்தியகுடைநீழல்" எனக் கலித்தொகையிற் கூறப்பட்டவாறுங் காண்க. "தண்டொடு பிடித்ததாழ்கமண்டலத்துப், படிவவுண்டிப் பார்ப்பனமகனே" என்றபடி அந்தணர்க்குத் தண்டும் உரியதாம்.

இதுமுதற் பதின்மூன்று கவிகள் - பெரும்பாலும் முதற்சீரும் ஈற்றுச்சீரும் மாச்சீர்களும், மற்றவையைந்தும் விளச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடி நான்குகொண்ட **எழுசீராசிரியவிருத்தங்கள்.** (உ௩அ)

[கர்ணன் உள்ளேவந்த இந்திரனை வணங்கி உபசரித்தல்.]

உ௩௯. அடுத்ததானமும்பரிசிலுமிரவலர்க்கருளுடன் முற்பகலளவுங், கொடுத்துநாயகன்புகுந்தனனாளைநீர்குறுகுமினென்றவன்கோயிற், றடுத்தவாயிலோர்மீளவுமுணர்த்தலிற்றலைவனுந்தருகெனவிரைவின், விடுத்தநான்மறை முனியைமுன் காண்டலும் வேந்தனுந் தொழுதடிவீழ்ந்தான்.

(இ - ள்.) (இங்ஙனம் இந்திரன் பெருங்கிழவனாய் மிகமெதுவாகச்சிரமப்பட்டுச் சென்று சேர்கையில் காலதாமதப்பட்டதனால்), இரவலர்க்கு-யாசகர்களுக்கு, அடுத்த தானமும் - செய்தற்கு உரிய தானங்களையும், பரிசிலும் - வெகுமானங்களையும், அருளுடன் - கருணையுடனே, முன் பகல் அளவும் - பகலின் முற்பொழுது கழியும் வரையிலும், கொடுத்து—, நாயகன் - எங்கள் தலைவனான கர்ணன், புகுந்தனன் - உள்ளே சென்றுவிட்டான்; (ஆதலால்,) நாளை நீர் குறுகுமின் - நாளைக்கு நீர் வாரும்,' என்று - என்று சொல்லி, தடுத்த - (முதலில்) தடைகூறின, அவன் கோயில் வாயிலோர் - அக்கன்னனது அரண்மனையின் வாசற்காவலாளர்கள், மீளவும் - மறுபடி சென்று, உணர்த்தலின் - (இந்த வ்ருத்த வேதியனது வருகையைக் கன்னனுக்குத்) தெரிவித்ததனால், தலைவனும் - எசமானனான கர்ணனும், தருக என - (அவரை உள்ளே) வர விடுங்களென்று சொல்ல, விரைவின் விடுத்த - துரிதமாக உள்ளே யழைத்து வந்துவிடப்பட்ட, நால்மறை முனியை - நான்கு வேதங்களும் வல்ல அம்முனிவனை, முன் காண்டலும் - எதிரிற்

பார்த்தவளவிலே, வேந்தனும் - கர்ணமகாராஜனும், தொழுது - கைகூப்பி அஞ்சலிசெய்து, அடி வீழ்ந்தான் - (அவனது) திருவடிகளில் வீழ்ந்து (சாஷ்டாங்கமாக) நமஸ்கரித்தான்; (எ - று.)

தடுத்தவாயிலோர் மீளவும் உணர்த்துதற்குக் காரணம், இவனது மூப்பின் முதிர்ச்சியை நோக்கி யெழுந்த இரக்கம். நீர் குறுகுமின் - சிறப்புப் பன்மை. முற்பகல் - பின்முன்னாகத்தொக்க ஆறும் வேற்றுமைத்தொகை: இலக்கணப் பொலியெனவும்படும். முற்பகல் - பகலின் முன்பாதி. முன்னிடத்திலிருந்து கொடுத்தல் இயல்பாதலால், 'கொடுத்துப்புகுந்தனன்' என்றார். (உ௩௯)

['நீ விரும்பியவற்றைக் கொடுப்பேன்' என்று கர்ணன் இந்திரனுக்குக் கூறுதல்.]

உ௪0. என்னமாதவம் புரிந்தனன் பரிந்துநீ யீண்டெழுந்தருளுதற்கென்று, பொன்னினாசனத் திருத்திமெய் யருளுடன்பூசையு முறைமுறைபுரிய, வன்னவேதியன் றளர்ந்தவென் னடையினாலான தே பிற்பகலென்று, சொன்னவேலையி னகைத்துனக்களிப்பனீ சொன்னவை யாவையுமென்றான்.

இ - ள்.) (கர்ணன் நமஸ்கரித்தபின் அவ்வந்தணனைப் பார்த்து), நீ—, ஈண்டு - இவ்விடத்தில், பரிந்து - அன்புகொண்டு, எழுந்தருளுதற்கு - கருணையோடு வருவதற்கு, என்ன மா தவம் புரிந்தனன் - (நான்) என்ன பெருந்தவத்தைச் செய்துள்ளேனோ?' என்று - என்று (உபசாரவார்த்தை) கூறி, பொன்னின் ஆசனத்து இருத்தி - (அப் பிராமணனைப்) பொன்மயமானதொரு ஆசனத்திலே யெழுந்தருளப்பண்ணி, மெய் அருளுடன் உண்மையான கருணையுடனே, பூசையும் - (அதிதியாகவந்த அந்தணனுக்குச் செய்தற்குரிய) உபசாரங்களையும், முறை முறை புரிய - நூல் முறைமைப்படி செய்ய, (அப்பொழுது), அன்ன வேதியன் - அந்தப் பிராமணன், 'தளர்ந்த என் நடையினால் - மிகத் தளர்ச்சி பெற்றுள்ள எனது நடையினாலே, பின் பகல் ஆனதே - (இங்கு நான் வந்து சேர்தற்குப்) பிற்பகற் பொழுதாய்விட்டது,' என்று சென்ன வேலையின் - என்று சொன்ன பொழுது, (கன்னன்), நகைத்து - சிரித்து, நீ சொன்னவை யாவையும் உனக்கு அளிப்பன் என்றான் - ('காலங்கடந்தாலும் இப்பொழுது) நீ விரும்பிச் சொன்ன பொருள்களையெல்லாம் (உனக்கு நான்) கொடுப்பேன்' என்று கூறினான்; (எ - று.)

முற்பகல் கழிந்துவிட்டது காரணமாக இவன் வேண்டிய பொருளைக் கொடுக்கமாட்டான் என்று தன்பக்கல் இந்திரன் இகழ்ச்சியான கருத்துக் கொண்டமையை நோக்கிக் கர்ணன் சிரித்தான்; மிகுந்த அன்பால் முகமலர்ந்து சிரித்தா னென்றுமாம்; அன்றி, பரிகாசமாகச் சிரித்தானெனக் கொள்ள

லாகாது; அது வள்ளன்மைக்குக் குறைவுபாடாதலால். இரப்பானது சிறுமையும் ஈவானது பெருமையுந் தோன்ற, 'மெய்யருளுடன்' எனப்பட்டது. மூப்புடைய பூதேவனது சிறப்பை நோக்கி, 'பூசை' என்றார். (உசഠ)

[கர்ணனது சபதமொழி.]

உசக. அருத்தியீதல்பொற் சுரதருவினுக்குமற் றரிதுநீயளித்தியோவென்று, விருத்தவேதியன் மொழிந்திடநகைத்துநீ மெய்யுயிர்விழைந் திரந்தாலுங், கருத்தினோடுனக் களித்திலேனெனி னெதிர்கறுத்தவர் கண்ணிணைசிவப்ப, வுருத்தபோரினிற் புறந்தருநிருபர்போ யுறுபதமுறுவ னென்றுரைத்தான்.

(இ - ள்.) 'அருத்தி ஈதல் - (எனக்கு) விருப்பமான பொருளைக் கொடுத்தல், பொன் சுர தருவினுக்கும் - பொன்மயமான தேவதருவாகிய கற்பக விருட்சத்துக்கும், அரிது - அருமையானதாம்; (அங்ஙனமிருக்க), நீ அளித்தியோ - நீ கொடுத்திடுவாயோ?' என்று—, விருத்த வேதியன் - அந்தக் கிழப் பிராமணன், மொழிந்திட-சொல்ல,—(கர்ணன்),—நகைத்து - சிரித்து, 'மெய் உயிர் நீ விழைந்து இரந்தாலும் - எனது உடம்பிலுள்ள உயிரை நீ விரும்பிக்கேட்டாலும், கருத்தினோடு - மனச் சம்மதியுடனே, உனக்கு அளித்திலேன் எனின் - உனக்குக் கொடாமற் போவேனானால், (யான்),—எதிர் கறுத்தவர் - எதிரிற் கோபித்துநின்ற பகைவர்கள், கண் இணைசிவப்ப-இரண்டு கண்களுஞ் சிவக்கும்படி, உருத்த - உக்கிரமாகச் செய்கிற, போரினில் - யுத்தத்தில், புறந்தரு - முதுகு கொடுத்துச் செல்கிற, நிருபர் - அரசர்கள், போய் உறு - (மறுமையிற்) போய்ச் சேர்கிற, பதம் - துர்க்கதியை, உறுவன்-அடைவேன்', என்று உரைத்தான்-என்று கூறினான்; (எ - று.)—மற்று - வினைமாற்று.

கருத்தின்றிக் கொடுத்தல், சிறப்புடைய தானமாகாது. கருமை யென்ற பண்படி திரிந்து வினைப்பகுதித் தன்மைப்பட்ட கறுத்தல் என்பது - ஒருவகை நிறத்தை மாத்திரமே யன்றிக் கோபத்தையும் உணர்த்துவதாதலை, "கறுப்புஞ் சிவப்பும் வெகுளிப்பொருள" என்னுந் தொல்காப்பியத்தாலும் அறிக. வீரர்க்குப் போரிற் புறந்தருதல் மிகப்பாவம். இங்கே, நகைத்தல் - தன்னை பிறன் இகழ்ந்தமை காரணமாக வந்தது. அளித்தியோ, ஓகாரம் - வினாவோடு எதிர்மறை குறிக்கும். விருத்தன் - வ்ருத்தன்: வடமொழி.

[கர்ணன் இந்திரனுக்குக் கவசகுண்டலங்களை அளித்தல்.]

உசஉ. வந்தவந்தணன் கவசகுண்டலங்களை வாங்கிநீவழங்கெனக்கென்னத், தந்தனன்பெறுகெனவவன்வழங்கவிண்டலத்திலோர் தனியசரீரி, யிந்திரன்றனைவிரகினான்மாயவனேவினான்வழங்கனீயெனவுஞ் சிந்தையின் கணோர்கலக்கமற் றளித்தனன் செஞ்சுடர்த் தினகரன் சிறுவன்.

(இ - ள்.) (அதுகேட்டு), வந்த அந்தணன்-(இரப்பதற்கு) வந்த அந்தப் பிராமணன், கவச குண்டலங்களை வாங்கி நீ எனக்கு வழங்கு என்ன-'கூடப் பிறந்த) கவசத்தையுங் குண்டலங்களையும் (உன் உடம்மினின்று) கழற்றி நீ எனக்குக்கொடு' என்று கேட்க, (உடனே), அவன்-அக்கன்னன், தந்தனன் பெறுக என வழங்க - 'கொடுத்துவிட்டேன் பெற்றுக்கொள்வாயாக' என்று சொல்லி (அவற்றை அவனுக்குக்) கொடுக்கலுறுகையில்,—விண் தலத்தில் - ஆகாயத்தினிடத்திலே, ஓர் தனி அசரீரி - ஒப்பில்லாதொரு ஆகாயவாணி, (கன்னனைநோக்கி) 'மாயவன் இந்திரன்தனை விரகினல் ஏவினன்-கண்ணன் இந்திரனை வஞ்சனையால் (இங்ஙனம் இரக்க) அனுப்பினன்; (ஆதலால்), நீ வழங்கல்-நீ கொடுத்திடாதே,' எனவும் - என்று சொல்லவும்,—(அதுகேட்டு இல்லையென்னமல்), செம் சுடர் தின கரன் சிறுவன் - சிவந்த கிரணங்களை யுடைய சூரியனது புத்திரனை கர்ணன், சிந்தையின்கண் ஓர்கலக்கம்அற்று- மனத்திற் சிறிது கலங்குதலுமில்லாமல், அளித்தனன் - (அவனுக்கு அவற் றைக்) கொடுத்திட்டான்; (எ - று.)

இதனல், கர்ணனது வரம்புகடந்த வள்ளன்மை விளங்கும். வடமொழி முடிபான கவசகுண்டல மென்னும் உம்மைத்தொகை, பன்மைமீறுபெற்றது. தந்தனன் - தெளிவும் விரைவும் பற்றி, எதிர்காலம் இறந்தகாலமாயிற்று. அசரீரி - உடம்புடையதல்லாத சொல்தெய்வம்; ஒருருவமுங் கண்ணுக்குப் புலப்படாமற் பேச்சுமாத்திரங் கேட்பது. இது, இங்குச் சூரியனேவலால் இங்ஙனங் கூறிற்று. உண்மையை யுணர்ந்து எடுத்துக்கூறின உயர்வை நோக்கி இதற்கு 'தனி' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. சூரியனது தொழில் எதனுலுந் தடைப்படாததுபோல, இவனது தொழிலும் எதனுலுந் தடுக்கப்படாதது என்ன, 'தினகரன் சிறுவன்' என்றார். (உசஉ)

[இதுவும், மேற்கவியும் - குளகம்: இந்திரன் கர்ணனுக்கு வேல் கொடுத்தல்.]

உசங. அண்டர்யாவருமலர்மழை பொழிந்தனரந்தரதுந்துபியார்ப் பக், கொண்டல்வாகனன்கொண்டமெய்யொழிந்துதன்கோலமெய்யு டன்வெளிநின்றான், கண்டுமாமனமுருகியேகளித்திடுங்கன்னனுக்கந் நெடுங்கடவுண், மண்டுபோரினில்வயந்தருமிதுவெனமற்றொருகொற் றவேலெடுத்தே.

(இ - ள்.) (அங்ஙனங்கொடுத்தபொழுது), அண்டர் யாவரும்-தேவர்க ளெல்லோரும், அந்தர துந்துபி ஆர்ப்ப - ஆகாயத்திலுள்ள தேவதுந்துபி வாத்தியங்கள் முழங்க, அலர் மழை பொழிந்தனர் - புஷ்பவருஷத்தைச் சொரிந்தார்கள்; கொண்டல் வாகனன் - மேகத்தை வாகனமாகவுடைய இந் திரன், கொண்ட மெய் ஒழிந்து - (தான் கபடமாக) எடுத்த கிழப்பிராமண வடிவம் நீங்கி, தன் கோலம் மெய்யுடன் வெளி நின்றான் - தனது அழகிய இயற்கையாகிய வடிவத்துடனே வெளிப்பட்டு நின்றான்; கண்டு-(அங்ஙனம்

தேவராசனான இந்திரன் தன்னிடம் வந்து இரந்து பெற்றதைப்) பார்த்து, மா மனம் உருகி - பெருமைக்குணமுடைய தனது மனங் கரைந்து, களித்திடும் - மிகமகிழ்கிற, கன்னனுக்கு - கர்ணனுக்கு, அ நெடுங் கடவுள்-அந்தச் சிறந்ததேவனான இந்திரன், மற்று - பின்பு, மண்டு போரினில் வயம் தரும் இது என - 'கொடுமையாகிய மிக்க யுத்தத்தில் வெற்றியைக்கொடுக்கும் இவ்வாயுதம்' என்று கூறி, ஒரு கொற்றம் வேல் எடுத்து - வெற்றியைத்தருவதொருவேலாயுதத்தைக் கையிலெடுத்து, (எ - று.)—'கொடுப்ப' என மேற்கவியோடு தொடரும்.

அலர்மழைபொழிதல் - பூக்களை மழைபோல மிகுதியாகச்சொரிதல், அந்தர துந்துபி - வடசொற்றொடர். வாஹநம் - வகிப்பதென்று பொருள்; வகித்தல் - சுமத்தல். காளமேகத்தை இந்திரனுக்கு வாகனமெனக் கூறுதல், கவிசமயம். தெய்வத்தன்மையால், நினைத்தமாத்திரத்தில் வேல் இந்திரன் கைக்கு வந்தது. யாவரும் மலர் என்றும் பிரிக்கலாம். (உசங)

உசச. வெலற்கருந் திறல்விசயன்மேலொழித்துநீ வெஞ்சினமடங்கல்போனெஞ்சிற், கலக்கமொன்றறப்பொருதிறல்புனைந்திடுகடோற்கசக்காளை தன்னுயிரே, யிலக்குவந்தெதிர்மலைந்தபோதிதற்கெனவேவெனமறையையுமியம்பிச், சொலற்கரும்புகழ்ச்சுரபதிகொடுப்பவத்தோன்றலுந்தொழுதுகைக்கொண்டான்.

(இ - ள்.) '(இந்த வேலாயுதத்தை),நீ—,வெலற்கு அருந் திறல்விசயன் மேல் ஒழித்து-(எவராலும்) வெல்லுதற்கு முடியாத வல்லமையையுடைய அருச்சுனன்மேற் பிரயோகிப்பதை விட்டு, வெம் சினம் மடங்கல்போல் - கொடியகோபத்தையுடைய ஆண்சிங்கம்போல, நெஞ்சில் கலக்கம் ஒன்று அற-மனத்தில் நிலைகலங்குதல் சிறிதுமில்லாமல், பொரு - போர்செய்கிற, திறல் - வல்லமையை, புனைந்திடு - மேற்கொண்டுள்ள, கடோற்கசன் காளைதன்-(வீமன் மகனாகிய) கடோத்கசனென்னும் இளவீரனது, உயிரே - பிராணனே, எதிர் வந்து மலைந்த போது-(அவன்) எதிரில் வந்து போர்செய்தபொழுது, இதற்கு இலக்கு என - இந்த ஆயுதத்துக்குக் குறியாக இருக்க, ஏவு-(இதனை அவன்மீது) பிரயோகிப்பாய்,' என-என்றுசொல்லி, மறையையும் இயம்பி-(அதற்குஉரிய) மந்திரத்தையும் உபதேசித்து, சொலற்கு அரும் புகழ் சுரபதி-(எவராலுஞ்) சொல்லுதற்குமுடியாத கீர்த்தியையுடைய தேவராசனான இந்திரன், கொடுப்ப - (அந்த வேலைக்) கொடுக்க, அ தோன்றலும்-அந்தக்கர்ணராசனும், தொழுது-(இந்திரனை) வணங்கி, கைக்கொண்டான் - (அவ்வாயுதத்தைப் பணிவோடு) பெற்றுக்கொண்டான்; (எ - று.)

வீமசேனன், மற்றைப்பாண்டவர் நால்வரையுங் குந்தியையுந் தோளிலேந்திக்கொண்டு, அரக்குமாளிகையினின்று தப்பிப்பிழைத்து, இடிம்பவனமென்னும் பெருங்காட்டை யடைய, அங்கு இடிம்பியென்னும் இராக்கதப்பெண் வந்து வீமனைக் கண்டுகாதலித்து விவாகஞ்செய்துகொள்ளவேண்டு

கையில், அவளது அண்ணனான இடிம்பனென்னும் இராக்கதன் வந்து வீமனை யெதிர்த்துப் போர்செய்ய, வீமன் தனது வலிமையால் அவனைக் கொன்று தள்ளிவிட்டு, அவளை மணந்து, அவளிடம் கடோத்கசனென்றுங் குமாரனை யுண்டாக்கினனென்ற வரலாற்றை, கீழ் வேத்திரகீயச்சருக்கத்திற் காண்க. அக்கடோற்கசன் பாண்டவர்க்குத் துணையாகவந்து போர்செய்யுமாறும், அப்பொழுது இவ்வேலினால் கன்னன் அவனைக்கொல்லுமாறும், மேற் பதினான்காம்போர்நாளிரவில் நிகழும். மடங்கல் - பிடரிமயிர் மடங்கு தலையுடையதெனத் தொழிலாகுபெயராகிய காரணக்குறி யென்பர்; அடிக்கடி பின்னே திரும்பிபார்ப்ப தென்றதனால் வந்த பெய ரென்பாருமுளர். (உசச)

[இந்திரன் கண்ணனிடம்சென்று நடந்ததைக் கூறுதல்.]

உசரு. நிரந்தரம்புகழ்நிலைபெறுங்கன்னனை நெஞ்சுறமகிழ்ந்தவ னிறுத்திப், புரந்தரன்பசுந்தண்டுழாயணிந்திடும் புயல்வணனிருந்து ழிப்போந்தே, யிரந்துசென்றுதான்மொழிந்ததுமவ்வளவீந்ததுமாங் கவற்கிசைந்தான், வரந்தருந்திருமாலதைவினவியவ் வாசவன்றனக் குரைவழங்கும்.

(இ - ள்.) (பின்பு), புரந்தரன் - இந்திரன், நெஞ்சுஉற மகிழ்ந்து - மனம் மிகமகிழ்ச்சிபெற்று, நிரந்தரம் புகழ் நிலைபெறும் கன்னனை அவன் நிறுத்தி - இடைமாறாமல் [எப்பொழுதுங்] கீர்த்திநிலைபெற்று கர்ணனை அவ்விடத்திலே நிற்கச்செய்து [தான் விடைபெற்றுக்கொண்டு], பசுந் தண் துழாய் அணிந்திடும் புயல் வணன் இருந்த உழி போந்து - பசுநிறமான குளிர்ந்த திருத்துழாய்மாலையைத் தரித்திட்ட காளமேகவர்ணனாகிய கண்ணபிரான் எழுந்தருளியுள்ள இடத்தை அடைந்து,—தான் சென்று இரந்து மொழிந்தலும் - தான் (கன்னனிடம்) போய் யாசித்துச்சொன்னதையும், அவ்வளவு ஈந்ததும் - அம்மாத்திரத்தில் (அவன் தனக்குக்) கொடுத்ததையும், ஆங்கு அவற்கு இசைத்தான் - அவ்விடத்தில் [அப்பொழுது] அக்கண்ணனுக்குக் கூறினான்; வரம் தரும் திரு மால் - (வேண்டுவார்க்கு வேண்டிய) வரங்களை யெல்லாங் கொடுத்தருளுகிற திருமகள் கொழுநனான கண்ணன், அதை வினவி - அந்த இந்திரன் வார்த்தையைக் கேட்டு, அவ்வாசவன் தனக்கு உரை வழங்கும் - அந்த இந்திரனுக்குத் தான் ஒருவார்த்தை கூறுவான்; (எ - று.)

புயல்வண்ணன் இருந்தவுழி - விதுரன்மாளிகை. மனம் மிகமகிழ்தற்குக் காரணம், கண்ணன் கட்டளைப்படியும் தான் விரும்பினபடியும் அருச்சுனனுக்கு அபாயமுண்டாகாதவாறு கன்னனிடம் கவசகுண்டலங்களைப் பெற்றுவிட்டது. 'அவ்வளவீந்ததும்' என்றபாடத்துக்கு - வரையாதுகொடுப்பவனாகிய அக்கர்ணன் கொடுத்ததையு மென்க; வளல் - வள்ளல். எல்லாவரங்களையும் எல்லோர்க்குந்தரவல்ல எம்பெருமான் இங்குத் தான் ஒருவனை இரந்த

தும் மற்றொருவனை யிரக்ும்படி பிறனைத்தூண்டினதும் ஆகிய இவையெல்லாம், மனிதனாக அவதரித்ததற்கேற்ற திருவிளையாடலேயா மென்பது தோன்ற, இங்கு 'வரந்தருந்திருமால்' என்றார். (உ௪௫)

[கண்ணன் இந்திரனுக்குச் சிலகூறுதல்.]

உ௪௬. உண்மையாகவெஞ்சமர்முகத்தெறிபடையொன்றும்வந்துடலுறவொட்டாத், திண்மையாலுயர்கவசகுண்டலங்களைச்சென்றிரந்தவற்கிவன்கொடுத்தா, னெண்மையாயினுங்கிளைஞரேயேற்பினுமியல்பிலாப்புன்செல்வரீயார், வண்மையாளர்தம்மாருயிர்மாற்றலார் கேட்பினுமறுக்கிலாரென்றே.

இதுவும், மேற்கவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) 'வெம்சமர்முகத்து - கொடிய போர்முனையிலே, எறி படை ஒன்றும் வந்து - (பகைவர்) வீசுகிற ஆயுதமொன்றும் வந்து, உண்மை ஆக உடல் உற ஒட்டா - மெய்யாக உடம்பிற் படுதற்கு இடங்கொடாத, திண்மையால் - வலிமையினாலே, உயர் - சிறந்த, கவச குண்டலங்களை - கவசத்தையுங் குண்டலங்களையும், சென்று இரந்தவர்க்கு - போய் யாசித்தவனுக்கு, இவன் கொடுத்தான் - இக்கர்ணன் கொடுத்திட்டான்; இயல்பு இலா புல் செல்வர் - இயற்கையில் நற்குணமில்லாத இழிவான செல்வமுடையவர்கள், எண்மை ஆயினும் - (இரக்கப்படும் பொருள் தம்மாற் கொடுக்கப்படுதற்கு மிக) எளியதாயிருந்தாலும், கிளைஞரே ஏற்பினும் - அதனையிரப்பவர் (நெருங்கிய) உறவினர் (அல்லது நண்பர்களே) ஆனாலும், ஈயார் - (ஒன்றையும்) கொடுக்கமாட்டார்கள்; வண்மையாளர் - கொடையாளிகளோ வெனின், தம் ஆர் உயிர் - (இரக்கப்படுவது) தமது அரியஉயிரேயானாலும், மாற்றலார் கேட்பினும் - (அதனைப்) பகைவர்கள் வந்து இரந்தாலும், மறுக்கிலார்-தடுத்துக்கொடாதொழியார்கள், என்று - என்று சொல்லி, (எ - று.)—'விடை கொடுத்ததன்பின், என மேற்கவியோடு தொடரும்.

உத்தமரது தானச்சிறப்பை யெடுத்துக்கூறுவார், அதற்கு எதிராகிய அதமரது லோபகுணத்தின் இழிவையும் உடனெடுத்துக் காட்டினார். இங்கே 'கர்ணன் மிகுந்த கொடையாளி' என்ற சிறப்புப் பொருளை 'உத்தமரது உதாரகுணம் இத்தன்மையது' என்ற பொதுப் பொருள்கொண்டு விளக்கியது **வேற்றுப்பொருள் வைப்பணி.** இரந்தவற்கு - இரந்த உனக்கு என முன்னிலைப்படர்க்கை. உயிரினும் அரியது இன்றாதலின், 'ஆருயிர்' எனப்பட்டது. ஆருயிர் - பண்புத்தொகை; இனி, வினைத்தொகையாக்கொண்டு, நிறைந்த [பஞ்ச] பிராணன்களென்றுமாம். எண்மையாயினும், கிளைஞரேயேற்பினும், ஆருயிர்மாற்றலார் கேட்பினும் என்றவற்றால், உலோபிகளுக்கும் உதாரகுணமுடையார்க்கும் உள்ள வேறுபாடு நன்குவிளக்கப்பட்டது. வண்மையாளர் - வண்மைக்குணத்தை

யாள்பவர். - மாற்றலார் - தம்மிடத்து மனத்தை மாற்றுதலுடையவரென உடன்பாட்டுக் குறிப்பு வினையாலணையும் பெயராகிய காரணக்குறி. பின் இரண்டடி - உலக இயற்கை கூறியது. எண்மை என்னும் பண்புப்பெயரில் என் - பகுதி; அது இகரம் பெற்று எளிமையென்றும் நிற்கும். செல்வம் படைத்தற்குப் பயன் பிறர்க்குக் கொடுத்தலே யாதலால், அத்தன்மையில் லாதாரை, 'இயல்பிலாப் புன்செல்வர்' என்றார். (உசசு)

[கண்ணன் குந்தியைக் கர்ணனிடம் அனுப்புதல்.]

உசஎ. வாசவன்றனக்குவிடைகொடுத்ததன்பின் வந்தகாரியந் தனைமுடிப்பான், கேசவன்றனதுதாதையோடுதித்த கேண்மைகூர் தெரிவையைக்கிட்டித், தேசவன்றந்தகுரிசில்பால்விரைவிற் செல்கெனப்பயந்தசேயிழையும், பாசமுன்னுறமாலேவலாற்றனது பாதபங் கயஞ்சிவப்பித்தாள்.

(இ - ள்.) வாசவன் தனக்கு - இந்திரனுக்கு, விடைகொடுத்ததன்பின் - செலவு கொடுத்தனுப்பியபின்பு, கேசவன் - கண்ணன், வந்த காரியந்தனை முடிப்பான் - (தான் திருவுள்ளத்திற்கருதி) வந்த தொழிலை நிறைவேற்றும் பொருட்டு, தனது தாதையோடு உதித்த கேண்மை கூர் தெரிவையை கிட்டி - தனது தந்தையாகிய வசுதேவருடன் பிறந்த [தனது அத்தையாகிய] (யாவரிடத்தும்) அன்புமிக்க குந்திதேவியை அடைந்து, தேசவன் தந்த குரிசில்பால் விரைவின் செல்க என-ஒளிமிகுதியையுடைய சூரியன் பெற்ற குமாரனான கர்ணனிடத்திற் சீக்கிரமாகச் செல்வாயென்று சொல்ல,—பயந்த சேயிழையும் - (அவனைப்) பெற்றவளான குந்திதேவியும், பாசம் முன்உற - (மைந்தனாகிய கன்னன்பக்கல்) அன்பு (தனக்கு) முன்செல்ல,மால் ஏவலால்- கண்ணனது கட்டளைப்படி, தனது பாதபங்கயம் சிவப்பித்தாள்-தன்னுடைய தாமரைமலர்போன்ற கால்களைச் சிவக்கச்செய்தாள்; (எ - று.)—கன்னன் பக்கல் நடந்துசென்றாள் என்பதாம்.

முன்னே இராமாவதாரத்தில் சூரியகுமாரனான சுக்கிரீவன் பக்கத்திற் சேர்ந்து இந்திர புத்திரனான வாலியை வதைத்ததற்குப் பிரதியாக இவ்வவதாரத்தில் இந்திரகுமாரனான அருச்சுனன்பக்கல் சேர்ந்து சூரியபுத்திரனான கர்ணனை அழித்தருளுகின்றான் போலும். தெரிவை - இங்கே பெண்ணென்னும்மாத்திரமாய் நின்றது; அப்பருவத்துக்கு வயதெல்லை - இருபத்தாறுமுதல் முப்பத்தொன்றளவும். தேசு - கிரணம்; அதனையுடையவன், தேசவன். சேயிழை யென்பதற்கு - சிவந்த [செம்பொன்னாலாகிய] ஆபரணங்களையுடையவ ளென்று பொருள்; பண்புத்தொகை யன்மொழி; செம்மை இழை யெனப் பிரிக்க. இழை - இரத்தினங்களை யிழைத்துச் செய்வதென ஆபரணமாம்; இனி, இழையென்னும் நூலின்பெயர் சினையாகுபெயராய், ஆடையையுணர்த்துவ தென்றுங் கொள்ளலாம். (உசஎ)

[தனதுமாளிகைக்கு வந்த குந்திதேவியைக் கர்ணன் எதிர்கொண்டு சென்று உபசரித்தல்.]

உசஅ. வந்துகுந்திநின்கோயிலெய்தினளெனவாயிலோருரைத் திடமைந்தன், முந்துமன்புடன்றொழுதெதிர்கொண்டுநன்முறைமை யாலாசனத்திருத்தி, யிந்துவின்கதிர்கண்டுமேன்மேலுமுற்றிரங்கி வான்கரைகடந்தேறுஞ், சிந்துவெண்டிரைச்சிந்துவொத்துருகுந் தெரிவையோடுரைசிலசெப்பும்.

(இ - ள்.) (இங்ஙனம் குந்தி கர்ணன்வீட்டுக்கு நடந்து சென்று சேர் - கையில்), குந்தி வந்து நின் கோயில் எய்தினள் என வாயிலோர் உரைத்திடல்- குந்திதேவி வந்து உனது சிறந்த அரண்மனையை அடைந்தாளென்று வாயில் காவலாளர் (கன்னனிடஞ்) சொல்ல, மைந்தன்-புத்திரனாகிய கர்ணன், முந்தும் அன்புடன் - மிகுந்த அன்புடனே, எதிர்கொண்டு-எதிர்கொண்டுவந்து, தொழுது - வணங்கி, நல் முறைமையால் - (சாஸ்திரங்களில் தாய்க்குச் செய் யும்படி சொன்ன) நல்ல உபசாரமுறைதவறாமல், ஆசனத்து இருத்தி - (சிறந்ததோர்) ஆசனத்திலே வீற்றிருக்கச்செய்து, இந்துவின் கதிர் கண்டு மேல் மேலும் உற்று இரங்கி வான் கரை கடந்து ஏறும் சிந்து வெள் திரை சிந்து ஒத்து உருகும் தெரிவையோடு - சந்திரனது கிரணத்தைப் பார்த்து (மிகமகிழ்ந்து) மேலேமேலே பொங்கி ஒலித்துப் பெரிய கரையைக்கடந்து மீதெழுகிற வீசுகிற வெண்மையான அலைகளையுடைய கடலைப்போன்று மனம்மிக மகிழ்கிற அக்குந்தியுடனே, சில உரை செப்பும் - சிலவார்த்தை களைக் கூறுவான்; (எ - று.)

சந்திரனைக் கண்டமாத்திரத்தில் கடல் பொங்குவது, பிரசித்தம். சூரிய புத்திரனான கர்ணனுக்குச் சந்திரனையும், அவனது தாய்க்குச் சந்திரனுக்கு உற்பத்தி ஸ்தானமான கடலையும் உவமை கூறினார். இந்து-வடசொல். நான்கா மடியிலுள்ள சிந்துவென்னுஞ்சொல் இரண்டனுள், முன்னது-தமிழ்வினைப் பகுதி; பின்னது - ஸிந்துவென்னும் வடமொழிப்பெயர். (உசஅ)

[குந்தி கர்ணனைநோக்கி 'நான் உனக்குத் தாய்' என்றல்.]

உசகூ. அன்னைவந்ததென்னருந்தவப்பயனெனவன்பினாலின் புறவணங்கி, யென்னைவந்தவாறென்னமற்றவளுமே யீன்றதாயா னுனக்கென்று, முன்னைவந்தொருமந்திரந்தவமுனி மொழிந்ததுங் கதிரவனருளாற், பின்னைவந்ததும்பேழையில்விடுத்ததும்பிழையிலா துரைத்திடக்கேட்டே.

இதுமுதல் மூன்று கவிகள் - ஒரு தொடர்.

(இ - ள்.) 'அன்னை - தாயே! வந்து - (நீ என்னிடம்) வந்தது, என் அரு தவம் பயன் - எனது அருமையான தவத்தின் பயனும்', என - என்று

சொல்லி, அன்பினால்—, இன்பு உற வணங்கி-மகிழ்ச்சி பொருந்த (அவளை) நமஸ்கரித்து, வந்த ஆறு என்னை என்ன - '(நீ இங்கே) வந்த காரியம் என்ன?' என்று கேட்க,—மற்று - பின்பு, அவளும் - அக்குந்தியும், யான் உனக்கு ஈன்ற தாய் என்று - 'நான் உனக்குப் பெற்றதாயாவேன்' என்று (முதலிற் சுருக்கமாகக் கூறி,) (உடனே)—தவம் முனி - தவத்திற்சிறந்த துர்வாசமுனிவன், முன்னை - இளம்பிராயத்திலே, வந்து—, ஒரு மந்திரம் - ஒரு மந்திரத்தை, மொழிந்ததும் - (தனக்கு) உபதேசித்தருளினதையும், கதிரவன் அருளால் - சூரியனது அனுக்கிரகத்தால், பின்னை - பின்பு, வந்ததும் - (கன்னன்) பிறந்ததையும், பேழையில் விடுத்ததும்-(தான் அவனைப் பெட்டியில் (வைத்து நதியிற்) செலுத்தினதையும், (ஆகிய வரலாறுகளை), பிழை இலாது உரைத்திட - தவறுதலில்லாமற்சொல்ல, கேட்டு - (கர்ணன்) செவியுற்று,—(எ-று.)—'மதித்து' என மேற்கவியோடு குளகமாக இயையும்.

அன்னை-அண்மைவிளி; அன்னையாகிய நீ என முன்னிலைப் படர்க்கையுமாம். "சாபத்தாலுஞ் சாபமொழிதன்னால் வளருந் தவத்தாலுங், கோபத்தாலும் பேர்படைத்த கொடிய முனிவன் துருவாசன்" ஆதலால், 'தவமுனி' என்றார். உனக்கு ஈன்ற தாய் - நான்காம் வேற்றுமை முறைப்பொருளது.

[கர்ணன் சில கூறி அதனை மறுத்தல்.]

உருO. மாயனார்விரகிது வெனமனத்தினின் மதித்துவந் தளித்திடும்வள்ள, லீயநாளெனைப் பயந்தவளென்னினு நின்மொழி நெஞ்சுறத்தேறேன், பேயனார்சிலர் பேரறிவின்மையாற் பெற்றதா யெனக்கெனவந்து, தூயநாகரின மைந்ததோர்துகி லாற்றுன்பமுற் றென்புருவானார்.

(இ - ள்.) உவந்து அளித்திடும் வள்ளல் - (தன்னை வந்து அடையவர்க்கு வேண்டிய பொருள்களை) மகிழ்ச்சியோடு கொடுத்திருக்கிற உதார குணமுள்ளவனாகிய கர்ணன்,—இது மாயனார் விரகு என மனத்தினில் மதித்து - (இங்ஙனம் இவள் சொல்லும்) இது கண்ணபிரானது வஞ்சனையாக இருத்தலுங் கூடுமென்று மனத்திலே நினைத்து, (அவளை நோக்கி),—'நீ அ நாள் எனை பயந்தவள் என்னினும் - நீ அக்காலத்தில் என்னைப் பெற்றவ ளென்று சொன்னாலும், நின் மொழி நெஞ்சு உற தேறேன் - உன் வார்த்தையை மனத்திற் பொருந்த நம்பமாட்டேன்: பேய் அனார் சிலர் - பேயையொத்தவராகிய சில மகளிர், பேர் அறிவு இன்மையால் - சிறந்த அறிவு இல்லாமையால், எனக்கு பெற்ற தாய் என வந்து - எனக்கு ஈன்ற தாயாவேனென்று (தனித்தனி உறவு) கூறி வந்து, தூய நாகரின் அமைந்தது ஓர் துகிலால் - பரிசுத்த குணமுள்ள தேவர்களால் அமைக்கப்பட்டதொரு வஸ்திரத்தால், துன்பம் உற்று - மரணவேதனையடைந்து, என்பு உரு ஆனார் - எலும்பு மாத்திரம் மிகுந்த வடிவமானார்கள்; (எ - று.)

இன்னாள் பெற்ற பிள்ளையென்று ஏற்படாத கர்ணன் மிகுந்த உதார குணமுடையவனாக இருந்ததனால் உலகத்தில் பணப்பித்துக்கொண்ட பல மகளிர் இவனிடம் வந்து தாம் தாம் தாயென்று கூறிச் செல்வம் பறிக்க முயல, அதனை நோக்கிக் கர்ணன் தேவர்களை வேண்டவே, அவர்கள் தெய்வத்தன்மையுள்ள ஓராடையைத் தந்து 'உண்மையான தாயொருத்தியொழிய வேறு எவரேனும் தாயென்று வருபவர் இதனை உடுத்தால் இறப்பர்' என்று சொல்லிப் போக, அங்ஙனம் அவனாற் பரீட்சிக்கப்பட்டுப் பல தாய்மார் அச்சேலையால் உடலெரிபட்டு ஒழிந்தன ரென வரலாறு காண்க. பேய் - கண்ணனுக்குத் தாயாக வஞ்சனையால் வந்த பூதனையென்னும் பேய் மக ளாகவுமாம். அந்நாள் - அநா ளென எதுகைப் பொருத்த நோக்கிய தொகுத்தல். (உ௫௦)

வேறு.

[கர்ணனளித்த ஆடைகளைத் தரித்துக் குந்தி அழியாதிருத்தல்.]

உ௫க. அடாதுசெய்தவர் படாதுபட்டனரெனு மங்கர்கோ
னருண்மொழிகேட்டுத், தடாதவன்புடைக்கெடாததூமொழி பகர்
தையலு மையலிற்றவிர்ந்து, படாமதென்கையிற் றருகெனவருதலும்
பயந்திலேனெனி லெனைமுனியென், றெடாவிரித்தலைத் துடற்
படப்போர்த் தெதிரீன்றதாயா மெனவிருந்தாள்.

(இ - ள்.) 'அடாது செய்தவர் - தகாத காரியத்தைச் செய்தவர்கள், படாது பட்டனர் - படுதற்கரிய பாடுபட்டு இங்ஙனம் ஒழிந்தார்கள்,' எனும் - என்று சொன்ன, அங்கர் கோன் அருள் மொழி - கர்ணனது கருணையோடு கூடிய வார்த்தையை, கேட்டு—, தடாது அன்பு உடை கெடாத தூ மொழி பகர் தையலும் - (எவராலுந்) தடுக்கப்படாத அன்புடையவளும் குற்றமில்லாத பரிசுத்தமான சொற்களைச் சொல்பவளு மாகிய அழகிய அக்குந்தியும், மையலின் தவிர்ந்து - மயக்கத்தினின்று நீங்கி, படாம் அது என் கையில் தருக என - 'அந்த வஸ்திரத்தை எனது கையிலே கொடுப்பாய்' என்று சொல்லி, வருதலும் - (அவனாற்கொடுக்கப்பட்டு அது தன் கைக்கு) வந்தவளவிலே,— பயந்திலேன் எனில் எனை முனி என்று - ('யான் இவனைப் பெற்றவளல்லேனானால் என்னைக் கோபித்தழிப்பாய்' என்று (அத்தெய்வ வஸ்திரத்தை நோக்கிச்) சொல்லி, எடா விரித்து அலைத்து உடல் படப் போர்த்து - (அதனை) எடுத்துப் பிரித்து உதறித் தன் உடம்பிலே படும்படி போர்த்துக்கொண்டு, எதிர் - (அக்கர்ணனது) எதிரிலே, ஈன்ற தாய்ஆம் என - பெற்றதாய் இவளேயாம் என்று தெளியும்படி, இருந்தாள் - வீற்றிருந்தாள்; (எ - று.)

அடாது - பொய்யுறவுகூறுதல். அடாது, படாது - எதிர்மறை ஒன்றன்பால் வினையாலணையும் பெயர்கள். "அறந்துறந்தென்று மடாதனசெய்தா

லார்கொலோ படாதனபடாதார்" என்றார். கீழ்ச் சடாசுரன்வதைச்சருக்கத்தும். 'அடாதுசெய்தவர் படாதுபடுவர்' என்பது, ஒரு பழமொழி. எனும் மொழியென இயையும். இவள் பொய்த்தாயாயின் வீணே இறக்கலாகாது என்ற நல்ல கருத்தோடுங் கூறியதனால், "அருள்மொழி" எனப்பட்டது. தையல் - அழகுடையவர்க்குப் பண்பாகுபெயர். மையலிற்றவிர்ந்து - என்னாகுமோ வென்ற சங்கையில்லாமலென்றபடி; இவள் இங்ஙனம் மையலிற்றவிர்ந்தது, கண்ணன்பேச்சிலுள்ள விசுவாசத்தால். படாம் - படமென்னும் வடசொல்லின் திரிபு; 'முகபடாம்' என்பதிலுங் காண்க.

இதுமுதற் பதினான்குகவிகள் - பெரும்பாலும் இரண்டு நான்கு ஏழாஞ் சீர்கள் மாச்சீர்களும், மறை நான்கும் விளச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடி நான்குகொண்ட எழுசீராசிரியவிருத்தங்கள்; கீழ் உ௬எ-ஆம் கவியும் இவ்வாறே. (உ௬க)

[அதுகண்டு வியந்த கர்ணனை நோக்கிக் குந்தி சிலகூறுதல்.]

உ௬உ. இருந்ததாயீன்றவன்றுபோலுருகி யிருதடங்கொங்கை பால்சொரிந்தா, ளருந்துவான்போல விரவிசேய்விரும்பியாதரத்துடன் புளகானான், புரிந்ததாயன்போடிறுகுறத்தழுவிப்பொன்முடிமோயினளுயிராப், பரிந்துநானன்றேயுனைவளர்த்தெடுக்கப்பாக்கியஞ்செய்திலேனென்றாள்.

(இ - ள்.) இருந்த தாய் - (இங்ஙனம் ஆசனத்தில்) வீற்றிருந்த தாயான குந்திதேவி, ஈன்ற அன்று போல் - பெற்ற அந்நாளிற்போல, உருகி - மனம் மிக அன்பு கொண்டு, இருதட கொங்கைபால் சொரிந்தாள் - தனது பெரிய இரண்டு தனங்களினின்றும் பாலைச்சொரியவிட்டாள்; (அப்பொழுது) இரவி சேய் - சூரியபுத்திரனான கர்ணன், விரும்பி - (தாய்பக்கல்) அன்புகொண்டு, அருந்துவான்போல - (அம்முலைப்பாலை) உண்பவன்போல, ஆதரத்துடன் - ஆசையுடனே, புளகு ஆனான் - உடம்பு மயிர் சிலிர்க்கப்பெற்றான்; புரிந்த தாய்-(இங்ஙனஞ்)செய்த தாயான அக்குந்தி, அன்போடு—,இறுகுற தழுவி-(அவனை) நன்றாக அணைத்துக்கொண்டு, பொன் முடி மோயினள் • உயிரா - அழகிய அவனது உச்சியை மோந்து பெருமூச்சுவிட்டு, நான் உனை அன்றே பரிந்து வளர்த்து எடுக்க பாக்கியம் செய்திலேன் என்றாள் - 'நான் உன்னைப் பெற்ற அக்காலத்திலேயே அன்புகொண்டு எடுத்துவளர்க்க நல்வினைப்பயன் பெற்றேனில்லை' என்று கூறினாள்: (எ - று.)

மிக்க அன்பினால், இப்பொழுது தனங்களிற் பால் சுரந்தது. "அன்றன்போ டெடுத்தணைத்து முலைக்கணூற லமுதூட்டி" என்பர் மேற்கன்னபருவத்தும். மோயினள் - முற்றெச்சம்; "மோயினளுயிர்த்தகாலை." என்றார் பிறரும். மோ - பகுதி, ய் - எழுத்துப்பேறு, இன்-இறந்தகால இடைநிலை, அள் - பெண்பால்விகுதி. உடம்பில் மயிர் சிலிர்த்தல், அன்பின்மெய்ப்பாடு. ஆதரம், புளகம், பாக்யம் - வடசொற்கள். பாக்கியம் - அதிருஷ்டம்; நல்

லூழ்ப்பேறு. இறுகுற - அழுந்த, 'பால்சுரந்தாள்' என்றும் பாடம். "பொங்கு முலைப்பாலூட்டிப் பூந்தடங்கண் மையெழுதி,மங்கையர் பாராட்ட வளராதே யெங்குநின் பானுறு மின்சொற் பவளவன்ன வாய்முத்தை, யானுரப் பெற் றிலே னுங்கு" என்றார் பாரதவெண்பாவிலும். (உருஉ)

உருங. வருகவென்மதலாயிளைஞரைவருநின் மலரடியன்பினால் வணங்கி, யுரிமையான்மனமொத்தேவலேபுரிய வொருதனிச்செய்ய கோலோச்சி, யரசெலாம்வந்துன்கடைத்தலைவணங்க வாண்மையுஞ் செல்வமும்விளங்கக், குருகுலாதிபர்க்குங்குரிசிலாய்வாழ்வுகூர்வதே கடனெனக்குறித்தாள்.

(இ - ள்.) (பின்பு குந்தி கர்ணனைப்பார்த்து), 'என் மதலாய் - எனது புத்திரனே! வருக - (என்னுடன்) வருவாயாக; இளைஞர் ஐவரும்-(பாண்டவர்களாகியஉன்) தம்பியரைந்துபேரும், நின்மலர் அடி அன்பினால் வணங்கி- உனது தாமரைமலர்போலும் பாதங்களை அன்பால் நமஸ்கரித்து, உரிமையால் - க்ஷத்ரியதருமமுறைப்படி, மனம் ஒத்து ஏவலே புரிய - மனம் ஒருமித்து நீயேவின சிறுகுற்றேவல்தொழில்களையே செய்ய, ஒரு - தனி ஒப்பற்ற தனியாய், செய்ய கோல் ஓச்சி-(நீ) செங்கோலை நடத்தி, அரசு எலாம் வந்து உன் கடைத்தலை வணங்க-அரசர்களெல்லாரும் வந்து உனது வாயிற்புறத்தில் நின்று வணங்கவும், ஆண்மையும் செல்வமும் விளங்க - வீரமும் செல்வமும் விளங்கவும், குரு குல அதிபர்க்கும் குரிசில் ஆய் - குருகுலத்து அரசர்கட்கெல்லாம் அரசனாய், வாழ்வு கூர்வதே - வாழ்க்கை மிகவேண்டுவதே, கடன் - (நீ செய்தற்கு உரிய) கடமை,' என - என்று, குறித்தாள் - குறிப்பிட்டுக் கூறினாள்; (எ - று.)

மதலாய் - மதலையென்பது ஈறுதிரிந்த விளி. ஏவலே புரிய - அரசுபுரியாமலென்றபடி. ஒருதனி - தன்னந்தனியே, ஓச்சி, ஓச்சி - பகுதி. தலைக்கடை-கடைத்தலையென முன்பின்னாகமாறிய இலக்கணப்போலி. (உருரு)

[இதுவும், மேற்கவியும் - ஒருதொடர்; அதுகேட்டுக் கர்ணன் குந்தியை நோக்கிக் கூறுவன.]

உருச. பெற்றநீர்மகவன்பிலாமையோவன்றிப்பெரும்பழிநாணியோவிடுத்தீ, ரற்றைநாட்டொடங்கியென்னை யின்றளவுமாருயிர்த்துணையெனக்கருதிக்,கொற்றமாமகுடம்புனைந்தரசளித்துக்கூடவுண்டுரியதம்பியருஞ், சுற்றமானவருமென்னடிவணங்கத்தோற்றமுமேற்றமுமளித்தான்.

(இ - ள்.) பெற்ற நீர்-(என்னை) ஈன்ற நீர், மகவு அன்பு இலாமையோ- புத்திரவாற்சலிய மில்லாமையினாலோ? அன்றி - அல்லது, பெரு பழி நாணியோ - பெரியலோகாபவாதத்துக்கு வெட்கப்பட்டோ? விடுத்தீர் - (என்னை) விட்டுவிட்டீர்; அற்றை நாள் தொடங்கி - அன்றையதினம் முதல், இன்று

அளவும்-இன்றைவரையிலும், என்னை—, ஆர் உயிர் துணை என கருதி-அருமையான உயிரோடொத்தநண்பனாக நினைத்து, (துரியோதனன்), கொற்றம் மா மகுடம் புனைந்து - வெற்றியை விளக்குகிற சிறந்தகிரீடத்தை (எனக்குச்) சூட்டி, அரசு அளித்து-(அங்கதேசத்து) அரசாட்சியையுங் கொடுத்து, கூட உண்டு (என்னை) உடன்வைத்துக்கொண்டு புசித்து, உரிய தம்பியரும் சுற்றமானவரும் என் அடி வணங்க - (அவனுக்கு) உரியதம்பிமார்களாகிய துச்சாதனன் முதலியோரும் (மற்றும் அவனுடைய) உறவினரானவர்களும் எனது பாதங்களை நமஸ்கரிக்க, தோற்றமும் ஏற்றமும் அளித்தான் - பிரசித்தியான பேரையும் உயர்வையும் (எனக்குக்) கொடுத்தருளினான்; (எ - று.)

இவள் பழிநாணி விடுத்தது, அன்பில்லாது விடுத்ததுபோலு மாதலால் இதுவோ அதுவோ என விகற்பித்தான். அன்று + நாள் = அற்றைநாள்; தோற்றம் - தோன்றுவதான புகழுக்குக் காரணப்பெயர். ஏற்றம் - ஏறுதல்; மேம்பாடு; தொழிற்பெயர். (உ௫௪)

உ௫௫. மடந்தைபொற்றிருமேகலைமணியுகவேமாசறதிகழு
மேகாந்த, விடந்தனிற்புரிந்தேநானயர்ந்திருப்பவெடுக்கவோகோக்
கவோவென்றான், றிடம்படுத்திடவேலிராசராசனுக்குச்செருமுனைச்
சென்று செஞ்சோற்றுக், கடன்கழிப்பதுவேயெனக்கினிப்புகழுங்
கருமமுந்தருமமுமென்றான்.

துரியோதனனுக்குத் தன்னிடத்தில் மிகுந்த விசுவாசம் [நம்பிக்கை] எனத் தெரிவித்தற்கு, முன்னே நடந்ததொரு அந்தரங்கமான செய்தியைக் கர்ணன் எடுத்துக் கூறுகிறான்.

(இ - ள்.) மாசு அற திகழும் ஏகாந்தம் இடந்தனில் - குற்றமில்லாமல் விளங்குவதொரு இரகசியமான இடத்திலே, நான்—,மடந்தை பொன் திரு மேகலை மணி உக புரிந்து - (துரியோதனன் மனைவியான) பானுமதியினது பொன்னினாலாகிய அழகிய மேகலாபரணத்தின் மணிகளைச் சிந்தும்படி செய்து, அயர்ந்து இருப்ப - செயலற்றுச் சிந்தித்திருக்க, (அப்பொழுது துரியோதனன் வந்து), எடுக்கவோ கோக்கவோ என்றான் - ('இம்மணிகளை நான்) எடுத்துக்கொடுப்பேனாகவா? கோத்துக்கொடுப்பேனாகவா?' என்று (எனக்கு அச்சம்நீங்கும்படி அன்போடு) கேட்டான்; (அப்படிப்பட்ட), வேல் இராச ராசனுக்கு-வேலில்வல்ல துரியோதனராஜனுக்கு, திடம் படுத்திடல்-உறுதியைஉண்டாக்குதற்கு, செருமுனை சென்று - (நான் போர்க்களத்திலே போய், செம் சோறு கடன் கழிப்பதுவே-(அவன்) செவ்வையாகப்போகட்டு வந்த சோற்றுக்கு உரிய கடனைத்தீர்ப்பதே, எனக்கு இனி புகழும் கருமமும் தருமமும் - எனக்கு இனிமேல் கீர்த்திதருவதும் செய்தக்கதொழிலும் அறமுமாம், என்றான் - என்று (கன்னன் குந்தியைநோக்கிக்) கூறினான் (எ - று.) இங்ஙனஞ் சொல்லித் துரியோதனனைவிட்டுப் பாண்டவரிடம் வரமாட்டேனென்று கன்னன் தடுத்தான்.

"வெஞ்சோற்ருே டினிதருந்தி யமுதருந்தும் விண்ணவர்போ லிந்நெடு நாள் விழைந்து வாழ்ந்தேன்,செஞ்சோற்றுக் கடனின்றே கழியேனுகில் திண் டோள்கள் வளர்த்ததனுற் செயல்வே றுண்டோ," செருவிலென துயிரனையு தோழற்காகச் செஞ்சோற்றுக் கடன்கழித்தேன்" எனக் கன்னுருவத்துக் கூறுமாறுங் காண்க. முன்பு ஒருநாள் கர்ணன் துரியோதனன் மனைவியான பாநுமதியோடு தனிமையான இடத்திற் சூதாட்டமாடிக்கொண்டிருக்கையில் துரியோதனன் தூரத்தில்வருதலைக் கண்டு பாநுமதி எழுந்துசெல்ல, அவன் வருதலைப்பாராத கர்ணன் ஆட்டத்தின்நடுவில் எழுந்து செல்லலாகாதென்று அவள்மடியைப்பற்றி இழுத்தபொழுது, மேகலையறுந்து மணிகள் உதிரவே, அச்சமயத்தில் துரியோதனன் வந்ததை நோக்கிக் கன்னன் அஞ்சி வெள்கி என் செய்வதென்று அலமருகையில், அத்துரியோதனன், கன்னன்அஞ்சாத படி 'இம்மணிகளை நான் எடுத்துக்கோத்துக் கொடுக்கட்டுமா?' என்று கேட் டனனென்பது வரலாறு. செஞ்சோறு - சிறந்த அன்னம்; அறுசுவையோடு கூடிய உணவு; மானக்குறைவு இல்லாதபடி இட்டுவந்தது. மேகலை - எட்டுக் கோவையுடையது; "என்கோவை மேகலை" என்பது காண்க. ஏகாந்தம் - வடசொல். "பன்மணிகள் சிந்திப்பரந்து கிடந்ததுகண், டின்மணிக் கென் புகுந்த தென்னும்-னன்மணியைக், கோக்கவோ பொறுக்கவோ வென்ருனுக் கென்னுயிரைப், போக்கா தொழிவனே புக்கு," "மைத்தடங்கண் மாதேவி வார்துகிலை யான்பிடிக்க, வற்று விழுந்த வருமணியை—மற்றவற்றைக், கோக்கேனே வென்றுரைத்த கொற்றவர்க்கென் ஞுருயிரைப், போக்கேனே வெஞ்சமத்துப் புக்கு" என்ருர் பாரதவெண்பாவிலும். (உருரு)

[குந்தி வருந்துதல்.]

உருசு. பின்னையும்பற்பன்மொழிந்தபின்பலவும்பேசியென்பூச லோவிளைந்த, துன்னிநீரிங்குவந்ததென்கரவாதுண்மையா லுள்ள வாறுரைமி, னென்னமைந்தனுமிப்பரிசினுலுரைப்ப வீன்றறத்துறந் தவன்றையினு, மன்னைநெஞ்சழிந்தேயிருகணீர்சொரியவலறிவாய் குழறி நொந்தழுதாள்.

(இ - ள்.) மைந்தனும் - புத்திரனுன கர்ணனும், பின்னையும் பலபல மொழிந்த பின் - பின்னும் அநேகவார்த்தைகளைச் சொன்னபின்பு, 'பலவும் பேசி என் - பலவார்த்தைகளையுஞ் சொல்லிப் பயன் என்ன? பூசலோ விளைந்தது - யுத்தமோ உண்டாய்விட்டது; நீர் இங்கு உன்னி வந்தது என் - நீர் இவ்விடத்தில் [என்னிடத்தில்] நினைத்துவந்த காரியம் யாது? கரவாது உண்மையால் உள்ள ஆறு உரைமின் - ஒளிக்காமல் மெய்யாக உள் ளபடிசொல்லும்,' என்ன - என்று, இ பரிசினுல் உரைப்ப - இந்தவிதமாகச் சொல்ல,—அன்னை - தாயான குந்தி, ஈன்று அற துறந்த அன்றையினும்- பெற்று (உடனே) நீங்கும்படி விட்ட அந்நாளினும் (அதிகமாக), நெஞ்சு அழிந்து - மனம்வருந்தி, இருகண் நீர் சொரிய - தனது இரண்டு கண்களி

னின்றும் நீர் பெருக, அலறி - கதறி, வாய் குழறி - வார்த்தைதடுமாறி, நொந்து - வருந்தி, அழுதாள் - புலம்பினாள்; (எ - று.)

இங்கே 'பெற்றமனம்பித்து, பிள்ளைமனங்கல்லு' என்ற பழமொழியை அறிக. 'இன்னி நீர் இங்குவந்தது என்' என்பதற்கு - இப்பொழுது நீர்கருதி வந்ததனாலென்னபயனென்று உரைப்பினும் அமையும். 'அறற்றுறந்த' என்ற பாடத்துக்கு—அறல் - நீரிலே, துறந்த-விட்ட என்க. பழிக்கு அஞ்சி விட்டவளேயன்றி அன்பின்றி விட்டவளல்லளாதலால்: அக் காலத்து மிகுந்த சோக முற்றேயிருப்பள். விளைந்தது என இறந்தகாலத்தாற் கூறினது, இனித் தவறாதென்ற துணிவால். (உ௫௬)

[குந்தியைக் கர்ணன் தேற்றுதல்.]

உ௫௭. ஆண்டுமாமகனுமிருகணீர்துடைத்தவ்வன்னையைப்பன்முறைதேற்றி, மூண்டவல்வினையின்பயனலாதியார்க்குமுயற்சியால் வருவதொன்றுண்டோ, வேண்டும்யாவையுமே தருகுவேனீரும் வேண்டியவேண்டுகவென்னப், பாண்டுவின்றிருமாமனைவியுமதற்குப் பண்பினாலின்னனபகர்வாள்.

(இ - ள்.) ஆண்டு - அப்பொழுது, மா மகனும் - பெரிய முதற்புத்திரனை கர்ணனும், இரு கண் நீர் துடைத்து-(அவளது) இரண்டுகண்களினின்றும் பெருகுகிற நீரைத்துடைத்து, அ அன்னையை பல் முறை தேற்றி - அப்படி அழுகிற தாயைப் பலதரம் சமாதானப்படுத்தி, 'மூண்ட வல்வினையின் பயன் அலாது யார்க்கும் முயற்சியால் வருவது ஒன்று உண்டோ - (முற்பிறப்பிற் செய்யப்பட்டு இப்பிறப்பிற்) பயன்தரநின்ற வலியகருமத்தின் பயன் நேர்வதேயல்லாமல் எவர்க்கும் தமது பிரயத்தனத்தால் விளைவதொரு பயன் உண்டோ? [இல்லையென்றபடி]; வேண்டும் யாவையுமே தருகுவேன் - (யான் எல்லோர்க்கும்) விரும்பிக்கேட்ட பொருள்களெல்லாவற்றையுமே கொடுக்கும் இயல்புடையேன்; (ஆதலால்), நீரும் வேண்டிய வேண்டுக - நீரும் (இது தவிர) உமக்கு வேண்டிய பொருள்களை வேண்டுவீராக,' என்ன - என்று சொல்ல,—பாண்டுவின் திரு மா மனைவியும் - பாண்டுமகாராசனது சிறந்த பெரிய மூத்தமனைவியான குந்தியும், அதற்கு-அக்கன்னன் வார்த்தைக்கு, பண்பினால் - இனிமையாக, இன்னன பகர்வாள் - இவ்வார்த்தைகளைக் கூறுவாள்; (எ - று.)—அவற்றை, மேற்கவியிற் காண்க.

முன்னைய ஊழ்வினைப் பயன்படியே நடக்கும்; நான்வரும்படி நீர் செய்கிற முயற்சி பயன்படாததைப்பற்றி வருந்தவேண்டா என்பது, இரண்டாமடியின் கருத்து. வேண்டிய - பெயர். (உ௫௭)

[குந்தி கர்ணனிடம் வரம்வேண்டுதல்.]

உ௫அ. பார்த்தன்வெஞ்சமரினின்னுடன்மலைந்தாற் பகைப்பெரும்பாந்தளம்பகழி, கோத்தலும்பிழைத்தான்மறித்துநீவிடுத்துக்

கோறலென்றொருவரங்குறித்தாள், வாய்த்தமற்றவர்களிளைளுரென் றவரைமலேயலென்றொருவரங்குறித்தாண், மூத்தவன்காதலிளைஞர் தம்பொருட்டான்மொழிந்தமைகேட்டிவைமொழிவான்.

(இ - ள்.) 'பார்த்தன் - அருச்சுனன், வெம்சமரில்-கொடியயுத்தத்தில், நின்னுடன் மலேந்தால்-உன்னுடன்போர்செய்தால், (அப்பொழுதுநீ), பகை பெரு பாந்தள் அம் பகழி - (அவனுக்கு முன்னே தொடங்கிப்) பகையாயுள்ள பெரிய சிறந்த நாகாஸ்திரத்தை, கோத்தலும் - (அவன்மேல் ஒருதரந்) தொடுத்தவளவில், பிழைத்தால் - (அவன் அதற்குத்) தப்பிப்பிழைப்பானுல், மறுத்தும் நீ விடுத்து கோறல் - மறுபடியும் (அந்த அஸ்திரத்தை) நீ (அவன்மேற்) பிரயோகித்து (அவனை)க் கொல்லாதே,' என்று ஒரு வரம் குறித்தாள் - என்று சொல்லி ஒரு வரத்தைக் குறிப்பிட்டு வேண்டினுள்; 'வாய்த்த மற்றவர்கள் - பொருந்தின மற்றைப்பாண்டவர்கள் நால்வரை, இளைஞர் என்று - தம்பிமார்களெனக் கொண்டு, அவ்ரை மலேயல் - அவர்களைக் கொல்லாதே,' என்று ஒருவரம் குறித்தாள்—; மூத்தவன்-தமையனுன கர்ணன், காதல் இளைஞர்தம் பொருட்டு - அன்புக்கு உரிய தனது தம்பியர்களுக்காக, மொழிந்தமை-(தாய் இங்ஙனஞ்) சொன்னதை, கேட்டு—,இவை மொழிவான் - இவ்வார்த்தைகளைக் கூறுவான்; (எ - று.)—அவற்றை, மேற்கவியிற் காண்க.

அம்பகழி—பகழிக்கு அழகு, குறித்த இலக்குத் தவருமை; இனி, அம்-அல்வழிச்சாரியை யெனவுமாம். கோறல், மலேயல் - எதிர்மறையொருமை ஏவல்கள். மலேயல் என்பதற்கு - போர்செய்யாதே என்று கூறுதல் மேல் யுத்த பருவங்களோடு மாறுபடுமென விடுக்க. ஆல் - அசை. (உ௩அ)

[கர்ணனது மறுமொழி.]

உ௩௯. தெறுகணையொன்று தொடுக்கவுமுனைந்துசெருச்செய் வோன்சென்னியோடிருந்தான், மறுகணைதொடுப்பதாண்மையோ வலியோமானமோமன்னவர்க்கறமோ, வுறுகணையொன்றேபார்த்தன் மேற்றொடுப்பனெழிந்துளோருய்வ்ரென்றுரைத்தான், தறுகணர லர்க்குந்தறுகணனவர்க்குந்தண்ணளிநிறைந்தசெங்கண்ணன்.

(இ - ள்.) 'தெறு கணை ஒன்று தொடுக்கவும்-அழிக்கவல்ல அஸ்திரத்தை ஒருமுறை பிரயோகிக்கவும், முனைந்து செரு செய்வோன் சென்னியோடு இருந்தால் - எதிர்த்துப் போர்செய்யும் பகைவன் தலைதுணிக்கப்படாமல் அதனேடு பிழைத்திருந்தால், மறு கணை தொடுப்பது - (அவன்மேல் அந்த அஸ்திரத்தை) இரண்டாம் முறை விடுப்பது, மன்னவர்க்கு-அரசர்களுக்கு, ஆண்மையோ - பராக்ரமமாகுமோ? வலியோ - வல்லமையோ? மானமோ - பெருமையோ? அறமோ - தருமமாகுமே? [ஆகாதென்றபடி]; உறுகணை ஒன்றே பார்த்தன்மேல் தொடுப்பன் - (நான்) அடைந்துள்ள நாகாஸ்திரத்தை ஒரு

தரமே அருச்சுனன்மேற் பிரயோகிப்பேன்; ஒழிந்துளோர் உய்வர் - அவ ஞெழிந்த பாண்டவர் நால்வரும் (என்னுற் கொல்லப்படாமற்) பிழைத்திடு வார்கள்' என்று உரைத்தான் - என்று கூறினுன்; (யாவனெனில்)—தறுக ணர் அலர்க்கும் - கொடியவரல்லாத நல்லவர்க்கும், தறுகண் ஆனவர்க்கும் - கொடுமையையுடையோர்க்கும், (வேறுபாடின்றி), தண் அளி நிறைந்த - குளிர்ச்சியான கருணை நிரம்பின, செம் கண்ணுன் - சிவந்தகண்களையுடைய கர்ணன். (எ - று.) (உ௩௯)

[இதுவும், மேற்கவியும் ஒருதொடர்: கர்ணன்குந்தியைநோக்கிக்கூறுவன.]

உ௪௦. பெருவரமிரண்டும்பெற்றபின்றன்னைப்பெற்றதாயினைக் கரங்குவித்துத், தருவரமெனக்குமிரண்டுளவுலகிற்சராசரங்களுக் கெலாந்தாயீர், வெருவருமமரிற்பார்த்தனுலடியேன் வீழ்ந்தபோத வனிபரறிய, மருவருமுலைப்பாலெனக்களித்துந்தமகனெனும்வாய் மையு முரைப்பீர்.

(இ - ள்.) பெரு வரம் இரண்டும் பெற்ற பின் - பெரிய வரங்களை இரண்டையும் (குந்தி தன்னிடம்) பெற்றபின்பு, (கன்னன்), தன்னை பெற்ற தாயினை கரம்குவித்து - தன்னைப்பெற்றதாயாகிய அவளைக் கைகூப்பி வணங்கி, 'உலகில் சர அசரங்களுக்கு எலாம் தாயீர் - உலகத்திலுள்ள சரா சரப்பொருள்களெல்லாவற்றிற்குந் தாயாகவுள்ளவரே! எனக்கும் தரு வரம் இரண்டு உள - எனக்கும் (நீர்) கொடுக்கவேண்டிய வரங்கள்இரண்டு உண்டு; (அவை யாவையெனின்),—வெருவரும் அமரில் - அஞ்சத்தக்கயுத்தகளத் திலே, பார்த்தனுல் அடியேன் வீழ்ந்த போது-அருச்சுனனுல் நான் இறந்து விழும்பொழுது, அவனிபர் அறிய - அரசர்களெல்லாருமறியும்படி, மரு வரு முலை பால் எனக்கு அளித்து - மனம்பொருந்திய (உமது) முலைப்பாலை எனக்குக் கொடுத்து, உம்தம் மகன் எனும் வாய்மையும் உரைப்பீர் - உம்மு டைய புத்திரன் யானென்கிற உண்மையையும் வெளியிட்டுக் கூறுவீர்; (எ - று.)

'மன்னனுயிர்த்தே மலர்தலையுலகம்' என உலகத்திலுள்ள எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் உயிராகக்கூறப்படுகிற அரசனைப் பெற்ற தாயாதல்பற்றி, குந்தியை, 'உலகிற்சராசரங்களுக்கெலாந்தாய்'என்றது; அன்றியும், தாயைத் தெய்வமாகப் பாவிக்கவேண்டு மென்பதுபற்றி, இங்ஙனம் கூறியதாகவுங் கொள்ளலாம். மருவுஅரு - பெறுதற்கு அருமையான என்றுமாம். "தாய்ப் பொலியுந் தோளான் தடஞ்சிலைக்கைப் பார்த்தனுற், போர்க்களத்தில் யான் மாண்ட போதகத்துத்—தாக்கமருட், டேர்வேந்தர் காணச் செருக்களத்தே நீர்வந், தாரமுலை தருவீ ராங்கு" என்றார் பாரதவெண்பாவிலும். (உ௪௦)

உ௪௧. உய்வருந்திறல்வெம்போர் முடிப்பளவு முமக்குநான்மக னெனுந்தன்மை, யைவருமறியாவண்ணநீர்காப்பீ ரல்லதங்கவர்சிறித றியின், மைவருங்கடற்பாரனைத்தையுமெனக்கே வழங்குவர்வழங்கி

னல்யானென், கைவருந்துணைவன்றனக்கலால்வழங்கேன்கடைப்பிடி கருமமீதென்றான்.

(இ - ள்.) உய்வு அரு திறல் வெம் போர் முடிப்பு அளவும் - தப்புதலருமையான வலியகொடிய பாரதப்போர் முடிக்கிறவரையிலும், உமக்கு நான் மகன் எனும் தன்மை ஐவரும் அறியா வண்ணம் நீர் காப்பீர் - உமக்கு நான் புத்திரனென்கிற உண்மையைப் பாண்டவர் ஐந்துபேரும் அறியாதபடி நீர் மறைத்துவைக்கக்கடவீர்; அல்லது - அங்ஙனமன்றி, அங்கு அவர் சிறிது அறியின் - அப்படி அவர்கள் சிறிதாயினும் அறிந்தாரானால், மைவரும்கடல் பார் அனைத்தையும் எனக்கே வழங்குவர்-கருநிறம்பொருந்திய கடல் சூழ்ந்த பூமிமுழுவதையும் எனக்கே கொடுத்திடுவார்கள்; வழங்கினல் - (அங்ஙனங்) கொடுத்தால், யான்—, என் கை வரும் துணைவன்தனக்கு அலால் வழங்கேன் - எனக்குப் (பலகாலமாகப்) பயின்று வந்த சிநேகிதனான துரியோதனனுக்கே (அதனைக்கொடுப்பேனே) யல்லாமல் (பிறர்க்குக்) கொடுக்கமாட்டேன்; ஈது கடைப்பிடிகருமம் - இது உறுதியாகக்கொண்ட செயலாம், என்றான் - என்று (கர்ணன் குந்தியைநோக்கிக்) கூறினான்; (எ - று.)

இனி, ஈதுகருமம் கடைப்பிடி என யாற்றி, இக்காரியத்தை மறவாமல் உறுதியாகக்கொள்வாய் எனவுரைத்தல்,கீழ்ப்பலவிடத்தும் மரியாதைபற்றிய முன்னிலைப் பன்மையாகக் கூறியவற்றோடு மாறுகொள்ளு மென விடுக்க. கைவருந்துணைவன் - கையையொத்து உதவும் நண்பனென்றுமாம். "உன்னுடைய மைந்தர்க்கிவ் வுண்மைதனை யுரைக்கி, லன்னவர்கள் பாகமெனக் களிப்பர்—பின்னதனை, யீங்கெனது தோழற்கே யான்கொடுப்ப னுதலா, லாங்கவர்கட் கில்லை யரசு" என்ற பாரதவெண்பாவையுங் காண்க. (உசுக)

[குந்தி கண்ணனிடம் சேர்தல்.]

உசுஉ. என்றலுமதுகேட்டீன்றதாயொக்குமென்றுகொண்டிவ் வரநேர்ந்து, வன்றுயர்மேன்மேல்வளரயான்றளராவகையுயிருனக்கு முற்பெயர்வ,தென்றினியெனத்தன்கண்கணீர்சொரியவினைந்துநைந் தழுதழுதிரங்கி, யென்றருண்[illegible]லைதனைத்தழீஇநிறுத்தியாதவனிருந்துழிச்சென்றாள்.

(இ - ள்.) என்றலும் - என்று (கன்னன்) சொன்னவளவிலே,—அது கேட்டு—, ஈன்ற தாய் (அவனைப்) பெற்ற தாயாகிய குந்தி,—ஒக்கும் என்று கொண்டு (இவை) தகுமென்று உடன்பட்டு, இ வரம்நேர்ந்து-இந்த இரண்டு வரங்களையுங் கொடுத்து, வல்துயர்மேன்மேல் வளர-கொடியதுன்பம்மேலே மேலே அதிகப்பட்டுவளர, 'யான் தளரா வகை - நான் தளர்ச்சியடையாதபடி, உனக்கு முன் உயிர் பெயர்வது-உனக்குமுன்னே (நான்) உயிர் நீங்குவது, இனி என்று - இனி எக்காலத்திலோ? என என்றுசொல்லி, தன்கண்கள் நீர் சொரிய - தனது கண்கள் நீரைப்பெருக்க, இனைந்து - சோகித்து,

நைந்து - வாடி, அழுது அழுது-மிகப்புலம்பி, இரங்கி - இரக்கமுற்று, என்று அருள் மதலைதனை தழீஇ - சூரியன் பெற்ற பிள்ளையான அக்கன்னனைத் தழுவி, நிறுத்தி - (அங்கே அவனை) நிறுத்திவிட்டு [விடைபெற்று], யாதவன் இருந்த உழி சென்றாள்-கண்ணன் இருந்த இடத்துக்குப் போனாள்; (எ - று.)

என்று - ஒளியையுடையதெனக் காரணப்பெயர்: ஏல்-ஒளி: பகுதி.

[கண்ணன் மகிழ்ந்து மீண்டு பாண்டவரிடம் வருதல்.]

உசரு. கண்ணனுங்குந்திகன்னனோடுரைத்தகருத்தெலாந்திருத்தமாக்கேட்டாங், கெண்ணமுமுடிந்ததெனமகிழ்ந்தந்தவணங்கையுமில்லிடையிருத்தித், தண்ணளியுடன்றன்பின்வருநிருபர்தம்மையுமுறைமுறைநிறுத்திப், பண்ணமைதடந்தேர்மீதுகொண்டன்றேபாண்டவருறைநகரடைந்தான்.

(இ - ள்.) கண்ணனும்—, குந்தி கன்னனோடு உரைத்தகருத்து எலாம் - குந்தி கர்ணனுடன் சொன்ன எண்ணங்களையெல்லாம், தி[ருத்]தம் ஆ கேட்டு-செவ்வையாக்கேட்டு, ஆங்கு எண்ணமும் முடிந்தது எனமகிழ்ந்து-அக்கன்னனிடத்திலுந் தான் எண்ணியஎண்ணம் நிறைவேறிற்றென்று சந்தோஷித்து, அந்த அணங்கையும் இல்லிடை இருத்தி - சிறந்தமகளாகிய அக்குந்தியையும் வீட்டி லிருக்கச்செய்து, தண் அளியுடன் தன் பின் வரும் நிருபர் தம்மையும் முறை முறை நிறுத்தி - குளிர்ச்சியான அன்புடனே தன் பின்னே தொடர்ந்துவருகிற அரசர்களையும் ஒருவரை யொருவரையாகநிற்கச்செய்து விட்டு, பண் அமை தட தேர் மீது கொண்டு - அலங்காரம் அமைந்த பெரிய தனது தேரின் மேலேறிக்கொண்டு, அன்றே பாண்டவர் உறைநகர் அடைந்தான் - அப்பொழுதே புறப்பட்டுப் பாண்டவர்கள் வசிக்கிற (உபப்பிலாவிய) நகரத்தைச் சேர்ந்தான்; (எ - று.) (உசரு)

[கண்ணன் நடந்தவற்றைப் பாண்டவர்க்கு உரைத்தல்.]

உசசு. தூதுபோயரவத்துவசனோடுறுதிசொன்னதுமறுத்தவன்சினந்து, மோதுபோர்புரியத்துணிந்ததும்விதுரன்மூரிவில்லிறுத்ததுங்கங்குற், போதுபோர்வஞ்சம்விளைத்ததுங்கன்னன்புரந்தரற்கீந்ததும்பயந்த, மாதுபோய்வரங்கள்பெற்றவையொழியமற்றெலாமைத்துனர்க்குரைத்தான்.

(இ - ள்.) தூது போய் - (தான்) தூதுசென்று, அரவம் துவசனோடு - துரியோதனனுடனே, உறுதி சொன்னதும் - நன்மைதருவதான சமாதான வார்த்தையைக் கூறியதையும், அவன் - அத்துரியோதனன், மறுத்து (அதனை உடன்படாது) தடுத்து, சினந்து - கோபித்து, மோது போர் புரிய துணிந்ததும் - தாக்குகின்ற யுத்தத்தைச் செய்ய நிச்சயித்ததையும், விதுரன்—, மூரிவில் இறுத்ததும்-வலிமையையுடைய [அல்லது பழைய] தனது

வில்லை யொடித்துப் போகட்டு விட்டதையும், கங்குல் போது - இராக்காலத்தில், (ஆலோசித்துத் துரியோதனன்), வஞ்சம் போர் விளைத்ததும் - வஞ்சனையான யுத்தத்தை (நிலவறையில்) அமைத்துவைத்ததையும், கன்னன்—, புரந்தரற்கு ஈந்ததும் - இந்திரனுக்கு (த் தனது கவச குண்டலங்களைக்) கொடுத்ததையும், பயந்த மாது போய் வரங்கள் பெற்றவை ஒழிய மற்று எலாம் - பெற்றதாயான குந்தி சென்று (கர்ணனிடத்து) வரங்கள் பெற்றவற்றைத் தவிர மற்றுமுள்ள எல்லாச்செய்திகளையும், மைத்துனர்க்குஉரைத்தான் - (ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் தனது) மைத்துனர்களாகிய பாண்டவர்களுக்குக் கூறியருளினான்; (எ - று.)

பயந்த மாது போய் வரங்கள்பெற்றவற்றைக் கூறாததற்குக் காரணம் கீழே விளக்கப்பட்டது. அத்தைமகனை மைத்துனனென்பது - முற்காலத்து வழக்கம்போலும். மற்றெலாம் என்றதில், அசுவத்தாமனைப் பேதித்தது அடங்கும். (உகூச)

கிருட்டிணன்தூதுசருக்கம் முற்றிற்று.

R. G. Press, G. T. Madras.

ஐந்தாவது

படையெழுச்சிச்சருக்கம்.

பாண்டவர் துரியோதனாதியர் என்னும் இவரது சேனைகள் போரின் பொருட்டுத் தனித்தனி திரண்டெழுந்துநின்ற செய்தியைக் கூறுகின்றதொரு நூற்கூறுபாடென்பது பொருள். இம்மூன்று சொற்கள்தொடர்ந்ததொரு தொடர்மொழியிலுள்ள இரண்டு புணர்ச்சியுள், முன்னது-படை எழுதல் என எழுவாய்த்தொடராகவாயினும், படையினது எழுதல் என ஆறும் வேற்றுமைத் தொகைநிலைத்தொடராகவாயினுங்கொள்ளத்தக்கது. பின்னது - எழுச்சியைக் கூறுஞ் சருக்கமென இரண்டனுருபும் பயனும் உடன்தொக்க தொகை; இனி, எழுச்சியினது சம்பந்தமான சருக்கமென விரித்து, விஷயமாகவுடைமையாகிய சம்பந்தப்பொருளில்வந்தஆறும்வேற்றுமைத்தொகை யென்றுங் கொள்ளலாம். படை - (பகைவரைப்)படுத்தற்குக் கருவியானது எனக் காரணப்பெயர்; படு-பகுதி: படுத்தல்-அழித்தல்; ஐ - கருவிப்பொருளீறு. எழுச்சி - தொழிற்பெயர்; சி - விகுதி. இச்சருக்கத்தில் முதற்பதின்மூன்று பாடல்கள் - கண்ணன் தூதுசென்று வந்தவுடனே தருமபுத்திரன் பகைமுடித்தற்பொருட்டுச் சேனைதிரட்டின செய்கையையும், பின் பதினொருபாடல்கள்-அங்ஙனமே துரியோதனன் சேனைதிரட்டின வரலாற்றையுங் கூறுதல் காண்க.

[கடவுள் வணக்கம்.]

க. படர்ந்தகானகந்திரிந்துமீண்டன்புடன்பணிந்தபஞ்சவர்க்காகக்
கடந்தஞானியர்கடவுளர்காண்கலாக்கழலிணைசிவப்பேறத்
தொடர்ந்தநான்மறைபின்செலப்பன்னகதுவசன்மாநகர்த்தூது
நடந்தநாயகன்கருமுகில்வண்ணமென்னயனம்விட்டகலாதே.

(இ - ள்.) படர்ந்த - பரவியுள்ள, கான் அகம் - காட்டினிடத்திலே, திரிந்து - (பலவருஷகாலம்) அலைந்து, மீண்டு - திரும்பிவந்து, அன்புடன் பணிந்த - அன்போடு (தன்னை) வணங்கின, பஞ்சவர்க்கு ஆக - பஞ்சபாண்டவர்கள் பொருட்டு,—கடந்த ஞானியர் - (இவ்வுலகப் பற்றுக்களை) வென்ற தத்துவஞானமுள்ள முனிவர்களும், கடவுளர் - தேவர்களும், காண்கலா - (உள்ளபடி) காணவொண்ணாத, கழல் இணை - (தனது) திருவடிகளிரண்டும், சிவப்பு ஏற - செந்நிறம்மிகப்பெறவும்,—தொடர்ந்த-(தன்னைத்) தேடுந்தன்மையுள்ள, நால் மறை-நான்கு வேதங்களும், பின் செல-(விடாது) தன்பின்னேவரவும்,—பன்னக துவசன் மா நகர் - பாம்புக்கொடியையுடைய துரியோதனனது பெரிய அஸ்திநாபுரியிலே, தூது நடந்த - தூதனாய் நடந்து சென்ற, நாயகன்-(எல்லாவுயிர்க்குந்)தலைவனான கண்ணபிரானது, கருமுகில் வண்ணம் - கரிய மேகம்போன்ற திருமேனி நிறம், என் நயனம் விட்டு அகலாது - (எப்பொழுதும்) எனது கண்களை விட்டு நீங்காது; (எ - று.)—ஏகாரம் - தேற்றம்; ஈற்றசை யெனினும் அமையும்.

பஞ்சவர்க்காக ஏறச் செலத் தூதுநடந்த நாயக னென்க. கான்-கானநம் என்னும் வடமொழித்திரிபு. வாளா 'கான்' என்னுமல் 'கானகம்'என்றதில் அஞ்ஞாதவாசத்தையும் அடக்குக; கான் - காட்டிலும், அகம் - விராடனது வீட்டிலும் திரிந்து என்க. இனி, அகம் என்பதை ஏழனுருபாகக் கொள்ளுதலுமொன்று. இனி, கானகம் என்ற வடசொல்தானே கானகம் என முழுச்சொல்லாகத் திரிந்த தெனினும் அமையும். கான் - காமியம், துவைதம் முதலியன. 'அன்பென்பது - தான் கருதப்பட்ட பொருளின்கண் தோன்றும் வேட்கை' என்பர் நக்கீரர். 'அன்புடன்' என்றவிடத்து, 'உடன்' என்னும் மூன்றனுருபு அடைமொழிப்பொருளது; அன்புடையராய்ப் பணிந்த என்க. பஞ்சவர் - ஐவர்; இங்கே, பாண்டவர்களைக்குறித்தனால், தொகைக்குறிப்பு. ஞானமாவது - பிறப்புவீடுகளையும் அவற்றின் காரணங்களையும் விபரீதஐயங்களாலன்றிஉண்மையால்அறியும்மெய்யுணர்வு. கடந்த என்பதை ஞானியர்க்கு அடைமொழியாக்காமல் ஞானத்துக்கு அடைமொழியாக்கின், உலகத்தாரது அறிவினெல்லையின் மேம்பட்ட உண்மை யுணர்வென்க. கடவுளர் - (இவ்வுலக சம்பந்தத்தைக்) கடத்தலையுடையவர். 'ஞானியர் கடவுளர்'என்ற தொடரில் உயர்வுசிறப்போடு எண்ணுப்பொருள் தரும் உம்மை தொக்குநின்றது. கழலிணை, நான்மறை என்றவற்றின்பின், இனத்தென்றறிபொருளில் வரும் முற்றும்மை செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கதென்க. செம்மையென்னும் பண்பினடி விகாரப்பட்டுச் சிவப்பு எனத் தொழிற்பெயராயிற்று. கழலிணை சிவப்பேற - இடத்துநிகழ்பொருளின்தொழில் இடத்தின்மேல் ஏற்றிக் கூறப்பட்டது;ஒருவகை உபசாரவழக்கு. நான்மறை - இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வணம் என்பன; இனி, தைத்திரியம், பௌடியம், தலவகாரம், சாமம் என்றுங் கூறுவர். பின்செல்லல்-அனுசரித்தல்; "உரலும் வேதமுந் தொடர" என்பர் மேல் ஏழாம் போர்ச் சருக்கத்தும்; "வேதத்தின் முன்செல்க மெய்யுணர்ந்தோர் விரிஞ்சன் முதலோர், கோதற்ற ஞானக் கொழுந்தின் முன் செல்க...... தொல்லை மூலப் பரஞ்சுடரே" எனக் கம்பர் கூறியவாறுங் காண்க; வேதம் எப்போதும் பகவானைப் பின்தொடர்வது என்பதுபற்றியன்றே, இப்பொழுதும் திருக்கோயில்களில் வேதபாராயணஞ் செய்பவர் எம்பெருமானது பின்புறத்தே செல்வது. பந்நகத்வஜன் என்னும்வேற்றுமைத்தொகை, வடநூல் முடிபு. பந்நகமென்னும் வடசொல்லுக்கு - கால்களால் நடவாதது [மார்பினால் ஊர்ந்துசெல்வது]என்றாவது, வக்கிரகதியாய் வளைந்து செல்வதுஎன்றாவதுபொருள்கொள்க. 'பந்நகதுவசன்'என்றது, அவன்கொடியே அவனது கொடுந்தன்மையையும், நாவிரண்டுடைமையையும், நன்றியறிவின்மையையும், எப்பொழுதும் வக்கிரகதியிற் செல்லுந் தன்மையையும் விளக்கும் என்றற்குப் போலும். பன்னகம் - அதன் வடிவுக்கு ஆகுபெயர்; அடுத்தகவியில் 'மூரசு' என்பதும் அது.

பக்தி மிகுதியால் எம்பெருமானது உருவெளிப்பாட்டை எங்கும் என்றுங் காண்பே னென்பார், 'என்னயனம்விட் டகலாதே' என்றார். "கமலக் கண்ண னென்கண்ணினுள்ளான் காண்ப னவன் கண்களாலே, அமலங்களாகவிழிக்கு மைம்புலனு மவன்மூர்த்தி" என்ற ஆழ்வாரருளிச்செயலின்

பொருளை இங்கே அறிக. "பத்துடையடியவர்க் கெளியவன் பிறர்களுக் கரிய வித்தகன்" எனப் பெரியார் திருவாய்மலர்ந்தருளியபடி எம்பெருமானுக்கு அடியார்களிடத்துள்ள சௌலப்பியத்தை 'அன்புடன்பணிந்தபஞ்ச வர்க்காகக் கழலிணைசிவப்பேறப் பன்னகதுவசன்மாநகர்த்தூதுநடந்த நாயகன்' என்றதனாலும், எம்பெருமானது எவரும் எளிதில் அறிதலரிய பரத்துவத்தை 'கடந்த ஞானியர்கடவுளர் காண்கலாக்கழல்', 'தொடர்ந்தநான் மறைபின்செல' என்றவற்றாலும் வெளியிட்டார். இங்ஙனம் யோகிகட்கும் பிரமனாதியோர்க்கும் வேதங்கட்கும் எட்டாத முழுமுதற்கடவுள் வரம்பு கடந்தெழுந்த பெருங்கருணையால் பாண்டவதூதனாய்ச் சென்றான் என்று கீழ்க்கிருட்டிணன்தூதுசருக்கத்தில் வரலாறு கூறிவந்தபொழுது அப்பிரானிடத்து இவ்வாசிரியர்க்கு உண்டான ஈடுபாடு அச்சருக்க முடிந்தபின்பும் ஆராது தலையெடுத்து நின்றதனால், அவற்றையேகுறித்து அடுத்தஇச்சருக் கத்துக்குக் கடவுள்வாழ்த்துக் கூறினார். "பஞ்சபாண்டவர்க்காகி வாயுரை தூதுசென்றியங்கு, மென்துணை"என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும்; "நடந்த வடி பஞ்சவர்க்குத் தூதாக நடந்தவடி", "நூற்றுவர்பால் நாற்றிசையும் போற்றத், தொடர்ந்தாரண முழங்கப் பஞ்சவர்க்குத் தூது, நடந்தானை யேத்தாத நாவென்னநாவே"எனச்சிலப்பதிகாரத்துக்கூறியவாறுங்காண்க. "பெரியவனை மாயவனைப் பேருலகமெல்லாம், விரிகமல வுந்தியுடை விண்ணவனைக் கண்ணுந், திருவடியுங் கையுங் கனிவாயுஞ் செய்ய, கரியவனைக் காணாத கண்ணென்ன கண்ணே கண்ணிமைத்துக் காண்பார்தங் கண்ணென்ன கண்ணே", 'நேசமுடன், கண்ணனையே காண்க விருகண்,' "கேசவனைக்காண்க விழி" என்றபடி கண்படைத்தபயன் எம்பெருமானது திவ்வியசொரூபத்தைக் காணுதலேயாதலால், இங்ஙனங் கூறினார்.

ஆசீர்வாதம், நமஸ்காரம், வஸ்துநிர்த்தேசம் என்ற மூன்றுவகை மங்களங்களுள் இது ஈற்றதன்பாற்படு மென்க. படர்ந்த கான் - (தாம்)சென்ற காடு. தொடர்ந்த நான்மறை - (சொற்கள் ஒன்றோடொன்று) தொடரப் பெற்ற வேதம் எனப் பொருள்கொள்வாரும் உளர். இங்ஙனம் கொடியவர்களையழித்து அடியவர்களையளித்தருளுகிற ஆதிதேவன் விஷயமான காப்புக் கூறியதனால், எடுத்தகருமம் இடையூறின்றி இனிது முடியு மென்பது கருத்து. "சூடுகின்ற துழாய்முடியோன் சுரருடனே முனிவர்களுஞ் சுருதி நான்குந், தேடுகின்ற பதஞ்சிவப்பத் திருநாடு பெறத் தூதுசெல்ல" எனக் கீழ்க் கிருட்டிணன் தூது சருக்கத்தில்வந்த அடிகளோடு இப்பாட்டை ஒப்பிடுக.

இதுமுதற் பதின்மூன்றுகவிகள் - பெரும்பாலும் முதற்சீர் மாச்சீரும், ஆறாஞ்சீர் மாங்காய்ச்சீரும், மற்றைநான்கும் விளச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள். (க)

[தருமபுத்திரன் தனதுநண்பரான அரசர்க்குச் செய்திதெரிவித்தல்.]

உ. முகுந்தன்வாசகங்கேட்பதன்முன்னமேமுரசுயர்த்தவன்முன்னி
மிகுந்தகோபமோடிக்கணமுடிப்பன்யான் வெம்பகையினியென்ன
தகுந்தராதிபர்தன்னுடனியைந்தவர்தமக்குவெஞ்சமர்மூளப் த்
புகுந்தவாறெலாந்தூதரிற்போக்கினானிலையின்புறத்தம்மா.

(இ - ள்.) முகுந்தன் - கண்ணனது, வாசகம் - வார்த்தையை, கேட்ப தன் முன்னமே - கேட்பதற்கு முன்பே [கேட்டவுடனே விரைவில் என்றபடி],—முரசு உயர்த்தவன் - முரசக்கொடியை உயர எடுத்துள்ள தருமபுத்திரன், முன்னி - ஆலோசித்து,—மிகுந்த கோபமோடு - மிக்க கோபத்துடனே, 'யான் - நான், இனி - இனிமேல், வெம் பகை - கொடிய பகைவர்களான துரியோதனாதியரை, இ கணம் - இந்த க்ஷணத்திலேயே [மிக விரைவில் என்றபடி], முடிப்பன் - அழிப்பேன்', என்று - என்றுகூறி,— வெம் சமர் மூள புகுந்த ஆறு எலாம்-கொடியபோர்உண்டாகும்படி நேர்ந்த விதங்களையெல்லாம், ஓலையின் புறத்து-ஓலையில் (எழுதி), (அத்திருமுகங்களை), தன்னுடன் இயைந்தவர் தகும் தராதிபர் தமக்கு - தன்னுடன் மனமிணங்கினவரான தக்க அரசர்களுக்கு, தூதரின் போக்கினான்-தூதர்கள் மூலமாக அனுப்பினான்; (எ - று.)

அம்மா - ஈற்றசை; அம்மஎன்னும் அசைச்சொல் நீண்டதென்பது, தொல்காப்பியனார் கொள்கை: இனி, துரியோதனனது அக்கிரமங்களைக் கேள்விப்பட்ட மாத்திரத்திலே மிக்க பொறுமைசாலியான தருமபுத்திரனுக்கும் பெருங்கோபமுண்டாய்விட்டதென்ற அதிசயம்பற்றிக் கவிகூறின வியப்பிடைச்சொல்லெனினும் அமையும். முகுந்தன் என்னும் வடசொல்லுக்கு-முத்தியுலகவின்பத்தையும் இவ்வுலகவின்பத்தையும் (தன் அடியார்க்குத்) தருபவ னென்று பொருள்; மு - முக்தி, கு - பூமி, த-கொடுப்பவன். துஷ்ட அசுரர்கள் பலரும் கெட்ட அரசர்கள்பலரும் ஒருங்கே கூடி வசிப்பதா லுண்டான பூமிபாரத்தை நிவிருத்திசெய்யும்பொருட்டு அப்பூமிதேவியின் பிரார்த்தனையின்படி தேவர்கள் வேண்டுகோளால் திருமால் வசுதேவகுமாரனாய்க் கண்ணனாகத் திருவவதரித்தருளினான்; இது - திருமாலின் ஒன்பதாம் அவதாரம் கேட்பதன் முன்னமே தூதரிற்போக்கினான் எனக் காரியத்தை முன்னும் காரணத்தைப் பின்னும் நிகழ்ந்தனவாகச் சொல்லுதல் மிகையுயர்வுநவிற்சியணி; இதனை வடநூலார் அத்யந்தாதிசயோக்தியென்பர்: இதில், காரணகாரியங்களின் முன்பின் நிகழ்தலாகிய முறையில் முறைபிறழ்வு ஆரோபிக்கப்பட்டது; இது, காரியவிரைவைச் சொல்வது: கேட்டவுடனே சிறிதுங் காலதாமதஞ்செய்யாமல் அரசர்க்குத் தூதனுப்பினா னென்க. இங்கே 'முகுந்தன்வாசகம்' என்ற விவரத்தைக் கீழ்ச் சருக்கத்தினிறுதியில் "தூதுபோ யரவத் துவசனோ டுறுதி சொன்னது மறுத்தவன் சினந்து, மோதுபோர்புரியத் துணிந்ததும் விதுரன் மூரிவில் லிறுத்ததுங் கங்குற், போதுமோர் வஞ்சம் விளைத்ததுங் கன்னன் புரந்தரற் கீந்ததும் பயந்த, மாதுபோய் வரங்கள் பெற்றவையொழிய மற்றெலா மைத்துனர்க் குரைத்தான்" என்ற செய்யுளில் விளங்கக் காண்க. முரசு - அதன்வடிவையெழுதிய கொடிக்கு இருமடியாகுபெயர். தனது வெற்றிக்கு அடையாளமாகவும் மங்கலகரமாகவும் முரசத்தின்வடிவைத் தருமன்கொடியிற் கொண்டனன் போலும். உத்தியோகபருவத்தின் முதலில் இவ்வரசர்கள் "இந்தவந்தண னீயிசைத்தனவெலா மியல்புட னினிதாக, அந்தவந்தணனோடுரைத்தபினவனினதவனிதந்திலனாகில், முந்தவந்தண்வாமுரசகேதன திருமுகம் வரவிடுகென்று, வந்தவந்த மன்னவர்களுந் தத்தமாநகரடைர்

தனர்'' ஆதலால், இவர்களுக்குக் கண்ணன் தூதுபோய்வந்தவுடன் போர் செய்ய முடிந்ததைத் தருமன் தெரிவித்தான். (உ)

[இதுமுதல் ஐந்துகவிகள் - பலதேசத்தரசர்கள் வந்து திரளுதலைக் கூறும்.]

௩. எட்டுத்திக்கினுமுள்ள மன்னவருடன் யாகசேனனும்வந் தான், றிட்டத்துய்மனுந்திட்டகேதுவும் விறற்சிகண்டியு முறைவந் தா, ரொட்டிப்போர்பொரு முத்த மோசாவும்வேலுதாமனுமுடன் வந்தார், பட்டப்போதகந் தேர்பரியாளெனும்'படையுடைப்பாஞ் சாலர்.

(இ - ள்.) (அதனைச் செய்தியறிந்தவுடனே),—பட்டம் - நெற்றிப்பட் டத்தைத்தரித்த, போதகம் - யானையும், தேர் - இரதமும், பரி - குதிரை யும், ஆள் - காலாளும், எனும் - என்கிற, படை - (நால்வகைச்) சேனையை யும், உடை - உடைய, பாஞ்சாலர் - பாஞ்சால தேசத் தரசர்களுள், யாக சேனனும் - துருபதராசனும், எட்டு திக்கினும் உள்ள மன்னவருடன் - எல்லாத்திக்குகளிலுமுள்ள அரசர்களுடனே, வந்தான் - (உபப்பிலாவியத் துப் பாண்டவரிடம்) வந்தான்; திட்டத்துய்மனும் - திருஷ்டத்யும்நனும், திட்டகேதுவும்-திருஷ்டகேதுவும், விறல் சிகண்டியும்-வலிமையையுடைய சிகண்டியும், முறை வந்தார் - முறையே வந்தார்கள்; ஒட்டி - (முன்னமே) சபதஞ்செய்து, போர் பொரும்- (அங்ஙனமே) போர்செய்து முடிக்கவல்ல, உத்தமோசாவும் - உத்தமோஜஸ் என்பவனும், வேல் உதாமனும் - வேலை யேந்திய யுதாமந்யுஎன்பவனும், உடன்வந்தார்-உடனேவந்தார்கள்;(எ-று.)

யாகசேனன் - திரௌபதியின் தந்தை திருஷ்டத்யும்நன், சிகண்டி - யாகசேனனது புதல்வர். திருஷ்டத்யும்நனது மகன் திருஷ்டகேது வென ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்தால் விளங்கும். அங்கிவேச முனிவ னிடத்தில் துரோணாசாரியருடன் வில்வித்தையைக் கற்றுவந்த பொழுது 'எனக்கு இராச்சியங் கிடைத்தபின்னர்ப் பாதி உனக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுப்பேன்' என்று வாக்குத்தத்தஞ்செய்திருந்த பாஞ்சாலராசனாகிய துருபதன், பின்பு ஒருகாலத்தில் அத்துரோணன் தன்குழந்தைக்குப்பாலுக்காகப்பசுவேண்டு மென்றுசென்றுகேட்டபொழுது, முகமறியாதவன்போல 'நீ யார்'? என்று வினவிச் சில பரிகாச வார்த்தைகளைச் சொல்லிச் சபையிற் பங்கப்படுத்த, அப்பொழுது அவன் 'என் மாணாக்கனைக்கொண்டு உன்னைவென்றுகட்டிக் கொணரச்செய்து உன் அரசையுங் கைக்கொள்வேன்' என்று சபதஞ் செய்துவந்து, பின் அங்ஙனமே அருச்சுனனைக்கொண்டு பங்கப் படுத்தி அந்தப்பிரதிஜ்ஞையை நிறைவேற்றிவிட, அவ்யாகசேனன் துரோணன்மீது மிகக்கறுக்கொண்டு அவனைக் கொல்லும்பொருட்டு ஒருபுத்திரனும், அருச் சுனது பலபராக்கிரமங்களைக் கண்டு மகிழ்ந்து அவனுக்கு மணஞ்செய்து கொடுக்கும் பொருட்டு ஒருபுத்திரியும் உதித்தல் வேண்டுமென்று புத்திர காமயாகஞ் செய்விக்க, அவ்வோமத்தீயினின்றும் திரௌபதியுடன்தோன் றினபுத்திரனே திட்டத்துய்மனெனஅறிக; இவன், கௌரவபாண்டவர்க்கு

வில்லாசிரியனும் மிக்க ஆற்றலுடையவனுமான துரோணனைக் கொல்லும் வல்லமையுடையா னாதலால், இவன்பெயரை முதலில் எடுத்துக் கூறினர் 'விறற்சிகண்டி' எனச் சிகண்டியை விசேஷித்துக் கூறினது, அவன் மகா பலபராக்கிரமசாலியான வீடுமனை விண்ணுலகேற்றும் ஆற்றலுடையவனாத லின்: காசிராசனது பெண்கள் மூவரைத் தன் தம்பியான விசித்திரவீரிய னுக்கு மணம்புரிவிக்கும் பொருட்டுச் சுயம்வரத்தில் வீடுமன் வலியத்தே ரேற்றிக்கொண்டு செல்லுகையில், அரசர்கள் பலர் வந்து பொருது தோல் வியடைய, அவர்களுள் சிறிது போரில்முன்னிட்ட சாலுவனிடத்து அம்பை யென்பவள் மனத்தைச் செலுத்தி வீடுமனினின்று நீங்கிச் சாலுவனிடஞ் சென்று சேர, அவன் 'பகைவன் கவர்ந்துபோன உன்னையான்தொடேன்' என்று மணம் மறுத்துவிட்டதனால், அவள் பின்பு வீடுமனைமணஞ்செய்யும் பொருட்டுப் பலவாறுமுயன்றும் பயன்படாமையால், வனஞ்சென்று தவஞ் செய்து அவ்வீடுமனைக் கொல்லும்பொருட்டுச் சிகண்டியென்னும் அலிவடி வாகத் துருபதனிடத்துப் பிறந்தனள் என்பது வரலாறு.

மூன்றாமடியிற் குறித்தவர் இருவரும் - துருபதனுக்கு உறவினரான பாஞ்சாலராசர். ஸம்சப்தகர்போலப் போர் தொடங்கு முன்னமே பலவ கைச் சபதஞ்செய்து பின் அவ்வாறே நடத்திக்காட்டும் வீர னிவ னென் பார், 'ஒட்டிப்போர்பொரு முத்தமோசா' என்றார். வேல்-மற்றை ஆயுதங் களுக்கும் உபலக்ஷணம்; காத்தற்றொழிலன்றி அழித்தற்றொழில் பூண்ட முக்கட்கடவுட்குச் சூலவேல்படையாதலாலும், அழித்தற்றொழிலை நிகழ்த் துங் கூற்றுவற்குக் காலவேல் படையாதலாலும், அமரரை யோம்ப அசு ரரை யழிக்கும் முருக மூர்த்திக்கு வேல் படையாதலாலும், சான்றோர் வேற்படையையே சிறப்பப் பெரும்பான்மைகூறுதல்பற்றி, இங்கேவேலைக் கூறி, மற்றைய படைகளை யெல்லாம் 'மொழிந்த பொருளோ டொன்ற அவ்வயின் மொழியாததனையும் முட்டின்று முடித்தல்' என்னும்உத்தியாற் பெறவைத்தார். உதாமன் - வடசொற்றிரிபு; யுதாமந்யு என்னும் வட சொல்லுக்கு - போரிற் கோபமுடையா னென்று பொருள். போதகம் - பத்துவருஷத்து யானைக்கன்று; வடசொல். "படைதனக்கி யானைவனப்பா கும்," "யானையுடைய படைகாண்டல் முன்னினிதே" என நால்வகைச் சேனையுள்ளும் யானைசிறப்பித்துக்கூறப்படுதலால், மதத்தாற்கதஞ்சிறந்து தானும் போர்செய்யும் யானையை முதலில் வைத்துக் கூறினர்; கம்பரும் "கசரததுரகமாக்கடல் கொள்காவலன்" என இவ்வாறு கூறியிருத்தல் காண்க: இது - தமிழர்வழக்கு; வடநூலார் 'ரத கஜ துரக பதாதி' என முறைப்படுத்திக்கூறுவர். பரி - (பாரங்களைப்) பரிப்பது [சுமப்பது] என்க் கருத்தாப்பொருள்விகுதி புணர்ந்துகெட்ட காரணப்பெயர். பாண்டவர்க் குப் பெண்கொடுத்த நெருங்கிய உறவுமுறையா ராதலால், பாஞ்சாலர் வருகையை முதலிற் கூறினர். (ந)

ச. விராடபூபனுஞ்சதானிகநிருபனும்விறற்சிவேதனுமாதி
வராககேதுவுமுத்தரகுமரனுமச்சநாட்டவர்வந்தார்
பராவுபேருடைச்சேரசெம்பியருடன்பாண்டியன்முதலோருங்
குராநறும்பொழிற்கேகயத்தலைவருங்குந்திபோசரும்வந்தார்.

(இ - ள்.) மச்சநாட்டவர் - மத்ஸ்யதேசத்தவராகிய, விராட பூபனும்- விராடமகாராசனும், சதானிகநிருபனும் - சதாநீக னென்னும் அரசனும், விறல் சிவேதனும் - வெற்றியையுடைய சுவேதனென்பவனும், ஆதி வராக கேதுவும் - தலைமைபெற்ற வராககேது வென்பவனும், உத்தர குமரனும் - உத்தரகுமாரனும்,வந்தார்—; பராவு பேர் உடை-(யாவராலும்)புகழப்படும் பெயரையுடைய, சேர செம்பியருடன்-சேரசோழமன்னவருடனே, பாண்டியன் முதலோரும் - பாண்டியராசன் முதலானவர்களும், குரா நறு பொழில் - குரவ மலர்களின் பரிமளத்தையுடையசோலைகளையுடைய, கேகயம்- கேகயநாட்டின், தலைவரும் - அரசர்களும், குந்திபோசரும் - குந்திபோச தேசத்து அரசர்களும், வந்தார்—; (எ - று.)

விராடபூபன், சதாநீகநிருபன், ஆதிவராககேது, உத்தரகுமாரன் இவ்விருபெயரொட்டுப் பண்புத் தொகைகள்-வடநூல்முடிபு. பூபன்-பூமியைக் காப்பவன். சதாநீகன் - நூறு [மிகப்பல] பெருஞ்சேனையை யுடையான்; சத அநீகம் அன் எனப் பிரியும். நிருபன் - மனிதர்களைக் காப்பவன். சதாநீகனும், வராககேதுவும் - விராடனுடைய உறவினர். சுவேதன் - விராடனது மூத்தகுமாரன்; இளையவன் - உத்தரன். மேல் பாண்டவர்க்கு முதற் சேனாதிபதியாதற் கேற்ற சிறப்புத்தோன்ற, 'விறற்சிவேதன்' என விசேடித்தது. வராககேது - பன்றியின் வடிவமெழுதப்பெற்ற கொடியையுடையவன். அநீகம், குமாரன் என்பன-இங்குக் குறுகின. குமாரனென்பதற்கு- மன்மதனையும் குற்சிதரூப முடையவனுக்கவல்ல கட்டழகுடையானென்று பொருள்; கு - குத்ஸிதம், மாரன் - மன்மதன். மச்சம்-வடசொற் சிதைவு; நீர்வள மிகுதியால் எங்கும் மீன்கள் மலிந்திருத்தல்பற்றி, மத்ஸ்யதேசமெனப்பெயர்போலும். தமிழ்நாட்டு மூவேந்த ராதலின், சேரசோழ பாண்டியரை 'பராவுபேருடை' எனச் சிறப்பித்துக் கூறினர். செம்பியன்-சைப்யனென்னும் வடசொல்லின் சிதைவுபோலும்; சிபிசக்கரவர்த்தியின் மரபிற் பிறந்தவனென்று பொருள். ஒரு [சூரிய] குலத்தவராதலின், சோழனைச் செம்பியனென்பது; மேற் பதினேழாம்போர்ச்சருக்கத்தில் "விறலுடைப் புலிக்கொடி வீரன் மெய்யெலாம், புறவினுக் கரிந்தநாட்போல மேல்விடுந், திறலுடை வாளியாற் சிவப்பித்தானரோ"எனச் சோழனிடத்துச் சிபியின் தன்மையை ஏற்றிக் கூறியவாறுங் காண்க. குரா - ஓர்மரம். குந்திபோசர்- பாண்டவர்தாயாகிய குந்தியின் சுவீகாரத் தந்தை மரபினர். (௪)

௫. அரக்கிதந்தருள் கடோற்கசக்காளையு மபிமன்னுடிராவானும், விரிக்கும்வெண்குடை விந்தனுஞ் சோமனும் வீரகீர்த்தியும் போரிற், செருக்குநெஞ்சுடைப்புண்டலன்செயசெனன்செருவிடைத்தெவ்வோடத், துரக்கும்வெம்பரித் துரௌபதரைவருஞ் சூழ்படையுடன்வந்தார்.

(இ - ள்.) அரக்கி - (இடிம்பியென்னும்) இராக்கதப்பெண், தந்து அருள் - பெற்றுவளர்த்த, கடோற்கசன் காளையும்-கடோத்கசனென்னும் வீரனும், அபிமன்னு - அபிமந்யுவும், இராவானும்-இராவானென்பவனும், விரிக்கும் வெள் குடை - விரித்துப்பிடிக்கும் வெண் கொற்றக் குடையை

யுடைய, விந்தனும்—, சோமனும்—, வீரகீர்த்தியும்—, போரில் - யுத்தத்தில், செருக்கும் - மிகக்களிப்புக்கொள்ளும், நெஞ்சு உடை - மனத்தையுடைய, புண்டலன் - புண்டலனும், செயசெனன்-ஜயசேனனும், (ஆகிய), செரு இடை தெவ் ஓட துரக்கும் வெம் பரி துரௌபதர் ஐவரும் - போரிலே பகைவர்கள் (முன் நிற்கமாட்டாமல்) தோற்றேடும்படி துரத்தும் உக்கிர வேகமுள்ள குதிரைகளையுடைய திரௌபதியின் மக்கள் ஐந்துபேரும், சூழ்படையுடன் வந்தார்-(தந்தம்மைச்) சூழ்ந்துள்ள சேனைகளுடனே வந்தார்கள்; (எ - று.)

கடோத்கச னென்னுங் குமாரன் தனது தாதையான வீமனையும் மற்றை அவனுடன்பிறந்தவரையும் விட்டுப் பிரிந்து செல்லுகையில், அன்போடு வணங்கி அவர்கள் தன்னை வேண்டியகாலத்து நினைக்கும்படியாகவும், அங்ஙனம் நினைத்தமாத்திரத்தில் தான் வந்து உதவுவதாகவும் வாக்குத் தத்தஞ்செய்து போய் அங்ஙனமே செய்து வந்தனன் என்பது - கீழ்ப்பருவங்களின் வரலாறு. அர்ச்சுனன் தீர்த்தயாத்திரை சென்றபொழுது, அவனுக்கு உலூபியென்னும் நாககன்னிகையினிடம் பிறந்தவன் இராவானும், கண்ணனது தங்கையான சுபத்திரையினிடம் அருச்சுனனுக்குப் பிறந்தவன் அபிமந்யுவும் என அறிக. விந்தன் முதலிய ஐவரும் - பஞ்சபாண்டவர்க்கு முறையே திரௌபதியினிடம் பிறந்தவர்; உபபாண்டவரெனப்படுவர். விந்தனென்பது - பிரதி விந்த்யனென்றும், சோமனென்பது - ஸுதசோமனென்றும் வடமொழியில் வழங்கும். அருச்சுனன் மகனுக்குச் சுருதகருமா வென்றும், நகுலன் மகனுக்குச் சதானீகனென்றும், சகதேவன் மகனுக்குச் சுருதசேன னென்றும் பெயர் வியாசபாரதத்திற் காண்கிறது; அருச்சுனன் மகனுக்குச் சுருதகீர்த்தி யென்ற பெயரும் உண்டு. பாண்டவர்களுள் மூத்தவனும் அரசுக்குஉரிய தருமபுத்திரனது மகனாதலின் விந்தனை 'விரிக்கும் வெண்குடை' என விசேடித்தும், குந்திபௌத்திரர்போலவே மாத்திரிபௌத்திரரும் பல பராக்கிரமங்களிற் சிறந்தவ ரென்பார் 'போரிற் செருக்கு நெஞ்சுடைப் புண்டலன் செயசெனன்' என்றுங்கூறினர். துரௌபதர்-த்ரௌபதேயர்; தத்திதாந்தவடமொழி. (ங)

சூ. சீனர்சாவகர்மத்திரர்மாளவர்தெலுங்கர்வெங்கலிங்கேசர்
சோனகாதிபர்கன்னடர்மாகதர்துலுக்கர்குச்சரரொட்ட
ரானவெம்படையாதியாய்நடப்பனதானையிரண்டெண்பூமித்
தானைமன்னரும்வந்தனரிந்தமண்டலத்திலார்வாராதார்.

(இ - ள்.) சீனர் - சீனதேசத்தரசரும், சாவகர்—, மத்திரர்—, மாளவர்—, தெலுங்கர்—, (என்னும் இவ்வரசர்களும்), வெம் கலிங்க ஈசர் - (போரிற்) கொடிய கலிங்கதேசத்தரசரும், சோனக அதிபர் - சோனகதேசத்தரசரும், கன்னடர் - கர்ணாடகதேசத்தரசரும், மாகதர் - மகததேசத்தரசரும், துலுக்கர்-துருஷ்கதேசத்தரசரும், குச்சரர் - கூர்ச்சரதேசத்தரசரும், ஒட்டர் - ஒட்ரதேசத்தரசரும், ஆதி ஆய் ஆன-முதலாக உள்ள, வெம் படை நடப்பன தானை - கொடிய ஆயுதங்களோடு செல்வனவான

சேனைகளையுடைய; ஐயிரண்டு எண் பூமி மன்னரும்-ஐம்பத்தாறுதேசத்து அரசர்களும், வந்தனர்—; இந்த மண்டலத்தில் ஆர் வாராதார் - இந்தப் பூமண்டலத்தில் எவர் வாராதவர்? [எவருமில்லை, எல்லோரும் வந்தன ரென்றபடி]; (எ - று.)

தெலுங்கம் - த்ரிலிங்கதேச மெனப்படும். ஐயிரண்டு - ஐந்தும் இரண் டும்; எழு: ஐயிரண்டு எட்டு-ஏழாகிய எட்டு; ஐம்பத்தாறும். இனி, ஐயிரண் டெண் என்ற தொடரில், முன்னது பண்புத்தொகையும் பின்னது உம் மைத்தொகையுமெனக் கொண்டு, பதினெட்டுத் தேசமென்றும் பொருள் உரைக்கலாம். இனி, எண் எனப் பிரித்து, தொகையென்று கொண்டு, ஐயிரண்டு எண்பூமி-எழுதீவுகள் என்றலு மொன்று. மண்டலமென்பதை - வடமொழியொருமொழியென்றுவது, மண் தல மெனத் தென்மொழித் தொடர்மொழி யென்றுவது கொள்க. (சு)

எ. பாங்கினால்வருமகுடவர்த்தனருடன்பட்டவர்த்தனருள்ளார்
வாங்கும்வெஞ்சிலைமன்னவகுமாரரின்மண்டலீகரினுள்ளார்
தாங்குமாமொழிமந்திரிகளினிகற்றந்திரிகளினுள்ளா [பார்.
ரோங்குநீள்கொடிப்பதாகினிதிரண்டவாறுன்னியாருரைக்கிற்

(இ - ள்.) பாங்கினால் வரு - (பாண்டவர்பக்கல்) உரிமையால் வந்த, மகுடவர்த்தனருடன் - கிரீடந்தரித்த அரசர்களோடு, பட்டவர்த்தனர்உள் ளார் - (கிரீடமில்லாமல்) பட்டம் மாத்திரம் அணியும் அரசர்களாக உள்ள வர்களும், வாங்கும் வெம் சிலை - வளைந்த கொடிய வில்லையுடைய, மன்ன வர் குமாரரின் - இராசகுமாரர்களுள்ளும், மண்டலீகரின் - சிற்றரசர்க ளுள்ளும், உள்ளார் - உள்ளவர்களும், தாங்கும் - (அரசர்களால்) ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்க, மா மொழி-சிறப்பான சொற்களையுடைய, மந்திரிகளின்- மந்திரிகளுள்ளும், இகல் தந்திரிகளின் - பராக்கிரமமுள்ள சேனைத்தலைவ ருள்ளும், உள்ளார் - உள்ளவர்களும், (ஆகிய இவர்களுடைய), ஓங்கும் நீள் கொடி பதாகினி-உயரவெடுத்த நீண்ட துவசங்களையுடைய சேனைகள், திரண்ட ஆறு - (தம்மில்) ஒருங்குகூடிய விதத்தை, உன்னி - (இத்தன் மையதென்று) எண்ணி, உரைக்கிற்பார் - சொல்லவல்லவர், யார் - (இவ் வுலகத்தில்) யாவருளர்? [எவருமிலர் என்றபடி]; (எ - று.)

எனவே, மனத்தால் எண்ணுதற்கும் வாயாற் சொல்லுதற்குங்கூடாத படி அளவிறந்த சேனைகள் ஒருங்கே குவிந்தன வென்க. பாங்கினால் - அன்பினால் என்றபடி. மண்டலீகர்-நாற்பதுகிராமம் ஆள்பவர். ஒருகோடி கிராமம் ஆள்பவன் மகுடவர்த்தன னென்றும், மகுடவர்த்தனர் நாலாயிர வரை வணக்கியாள்பவன் மண்டலீக னென்றும் கூறுவர் ஒருசாரார். "ஒரு தலையாச், சொல்லலும் வல்ல தமைச்சு", "அறனறிந் தான்றமைந்த சொல்லான்", "தலைமகன் வெகுண்ட போதும், வெம்மையைத் தாங்கி நீதி விடாது நின்றுரைக்கும் வீரர்" என்ற அமைச்சிலக்கணத்தின்படி அர சன் அங்கீகரிக்குமாறு சமயத்துக்கு ஏற்ற ஆலோசனைகளை உறுத்திக்கூற வல்லவ ரென்பார் 'தாங்குமாமொழிமந்திரிகள்' என்றார். மந்திரம்-ஆலோ சனை ; அதனையுடையவன், மந்திரி. தந்திரி - சேனையையுடையான் ; தந்

திரம் - சேனை. 'இயல்தந்திரி' என்றும் பாடம். பதாகினீயென்னும் வட சொல்லுக்கு - கொடிகளையுடையதென்று பொருள்; [பதாகா - கொடி]: இது, இங்கே, காரணப்பொருள் கருதாது பெயர் மாத்திரமாய் நிற்றலால், 'ஓங்குநீள்கொடி' என விசேடிக்கப்பட்டது. இனி, திரண்ட என்பதை முற்றாகவும், ஆறு என்பதை எண்ணுப்பெயராகவுங் கொண்டு, மகுடவர்த்தனர் முதலாகக்கூறிய ஆறுதிறத்தவரது ஆறுவகைச் சேனைகள் திரண்டன வெனப் பொருள் கொள்ளினும் அமையும். (எ)

[தருமபுத்திரன் வந்த அரசரை எதிர்கோள்ளுதல்.]

அ. யானை தேர் பரி யாளெனுந் திறத்தினலிலக்கணத் தெண் பட்ட, சேனையேழுமக்குரோணிக டிரண்டன திரைக்கடலேழென் னச், சோனைமாமுகிலேழுமொத் ததிர்ந்தன துந்துபிக்குலம்வந்த, தானைமன்னரைத்தனித்தனிமுறைமையாற் றருமனுமெதிர்கொண் டான்.

(இ - ள்.) யானை தேர் பரி ஆள் எனும் திறத்தினல் - கஜ ரத துரக பதாதியென்னும் வகையினல், இலக்கணத்து எண்பட்ட-(அக்ஷௌஹிணி) இலக்கணத்தில்வைத்துக் கணக்கிடப்பட்ட, சேனை ஏழுஉம் அக்குரோணிகள் - ஏழு அக்ஷௌஹிணிசேனைகளும், திரை கடல் ஏழு என்ன - அலைகளையுடைய ஏழுகடல்கள்போல, திரண்டன - ஒருங்குகூடின; துந்துபி குலம்-(அவற்றில் அடிக்கப்படுகிற) ரணபேரிகையின் கூட்டங்கள், சோனை மா முகில் ஏழும் ஒத்து - இடைவிடாப்பெருமழைபொழியும் பெரியமேகங்கள் ஏழையும் போன்று, அதிர்ந்தன - ஒலித்தன; வந்த-(இவ்வாறு தனக்குப் படைத்துணையாக) வந்த, தானை மன்னரை - சேனைகளையுடைய அரசர்களை, தருமனும் - தருமபுத்திரனும், முறைமையால் - (அவரவர்க்குரிய) முறைப்படி, தனி தனி—, எதிர் கொண்டான் - எதிர்சென்று அழைத்து வந்து உபசரித்தான்; (எ - று.)

இலக்கணம் - லக்ஷணம், அக்குரோணி - அக்ஷௌஹிணீ; வடசொற்றிரிபுகள். அக்குரோணி - யானை இருபத்தோராயிரத் தெண்ணூற்றெழுபது, தேர் இருபத்தோராயிரத் தெண்ணூற்றெழுபது, குதிரை அறுபத்தையாயிரத்து அறுநூற்றுப்பத்து, காலாள் - லட்சத்தொன்பதினாயிரத்து முந்நூற்றைம்பது; ஆகஇரண்டுலட்சத்துப் பதினெண்ணாயிரத்து எழுநூறு கொண்டது. இத்தொகை, வியாசபாரதத்தில் இரண்டாம் அத்தியாயத்திற் கண்டது. கடலேழ்-உவர்நீர், கருப்பஞ்சாறு, கள், நெய், தயிர், பால், நன்னீர் என இவற்றின் மயமானவை. ஏழ் என் முகரமெய்யீற்றுப்பெயரென்பது, ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் மதம்; ஏழு என முற்றியலுகரவீற்றுப்பெயரென்பர், நன்னூலார். முகிலேழ் - சம்வர்த்தம், ஆவர்த்தம், புட்கலாவர்த்தம், சங்காரிதம், துரோணம், காளமுகி, நீலவர்ணம்என்பன. தருமத்தினின்றுந் தவறினவர்களுக்குத் தகுந்த தண்டனைசெய்து தருமத்தைக்காத்தலால், எமனுக்குத் தருமனென்று பெயர்; 'தந்தையே மைந்தனைப் பிறக்கிறான்'என்னும் நூல்வழக்குப்பற்றி, தருமபுத்திரனை 'தருமன்' என்றது. (அ)

[தருமன் தனக்கு அரசுரிமைகோடாமல் துரியோதனன் மறுத்ததை அரசர்கட்குக் கூறுதல்.]

கூ. தான்வணங்குநர் தன்கழல்வணங்குநர் தங்களைத் தழீஇக்கொண்டு
தேன்வணங்குதார்மன்னவரிருந்தபின்சென்றவர்முகநோக்கி
யான்வணங்கிமாமாயனைத்தூதுவிட்டெனதுபாரெனக்கென்ன
வான்வணங்கினும்வணங்கலாமுடியினான் மறுத்தமர்புரிகென்றான்.

இதுவும், அடுத்த கவியும் - ஒரு தொடர்.

(இ - ள்.) (தருமபுத்திரன்,) தான் வணங்குநர் தன் கழல் வணங்குநர் தங்களை - தன்னால்வணங்கத்தக்கவரும் தனதுபாதங்களை வணங்குபவரும் ஆகிய, அவ்வவ்வரசர்களை, தழீஇக்கொண்டு - (அவரவர் தகுதிக்கு ஏற்ப) ஆதரித்து உபசரித்து,—தேன் வணங்கு தார் மன்னவர் இருந்தபின்-வண்டுகள்மொய்க்கும் பூமாலையையணிந்த அவ்வரசர்கள் (தக்க ஆசனங்களில்) வீற்றிருந்தபின்பு, சென்று - (அவரருகிற்) சென்று, அவர் முகம் நோக்கி- அவர்களது முகத்தைப் பார்த்து,—'யான்—, வணங்கி - பணிந்து, மா மாயனை தூது விட்டு - மிக்கமாயையுடைய கண்ணபிரானைத் தூதனுப்பி, எனது பார் எனக்கு என்ன - யான் முன்ஆண்டுவந்த இராச்சியம் (இப்பொழுது) எனக்கு(த் தரத்தக்கது) என்று கேட்க,—வான் வணங்கினும் வணங்கலா முடியினான் - தேவர்கள் (வந்து தன்னைப்) பணிந்தாலும் எதிர் பணியாத சிரத்தையுடைய துரியோதனன், மறுத்து - (சிறிதுங்கொடேனென்று என்வேண்டுகோளை) உபேட்சித்து, அமர் புரிக என்றான் - (வல்லவராயின்) போர்புரிவாராக என்று கூறிவிட்டான்; (எ - று.)

இப்பாட்டில் இரண்டாமடியில் 'நோக்கி'என்றவினையெச்சம், அடுத்த கவியிறுதியில் 'என்றான்' என்ற முற்றோடுமுடியும். தேன் - வண்டின் ஓர் சாதி; அது-நல்லமணத்தேசெல்வது. இனி, தேன் வணங்கு தார்-தேனொழுகும் மாலை யென்றுமாம். 'வினைப்பகுதிகள் வேண்டியபொருளை விளைக்கும்' என்ற வடமொழிநியாயத்தால், 'வணங்கு' என்பதற்குச் சந்தர்ப்பத்திற்கு ஏற்பப் பொருள்கொள்ளப்பட்டது. 'தார்' என்றதில், போர்வெற்றிக்குரிய பூமாலையும் அவரவர்க்குரிய அடையாளப்பூமாலையும் ஆக இரண்டும் அடங்கும். சென்றவர் என ஒருசொல்லாக எடுத்து, வந்தவரெனக் கொள்ளலுமாம். வணங்கி என்றதற்கு - கண்ணனை நமஸ்கரித்து என்றுவது, கீழ்ப்படிந்து துரியோதனனோடு சாமவுபாயத்திற் பொருந்தி யென்றுவது கருத்துக்கொள்க. மாயையாவது - கூடாததையுங் கூட்டுவிக்குந் திறம்: அகடிதகடநா சாமர்த்தியம்: பிரபஞ்சகாரணமான பிரகிருதியுமாம்; ஆச்சரியகரமான குணங்களுஞ் செயலுமாகலாம். மாயவன் - மாயைபோற் கருநிறமுடையா னெனினுமாம். வான்-அதிற்சஞ்சரிக்குந் தேவர்க்கு இடவாகுபெயர். துரியோதனனுக்கு 'வணங்கா முடிமன்னன்' என்று ஒரு பெயர். 'மன்னவன்' என்றும் பாடம். (கூ)

[இதுவும் அது.]

கо. கேண்மையாலெனதரசுநீதருகெனக்கேட்கவுமதியாம
லாண்மையாலவன்மறுத்தமையெனக்குயிரனையநீரறிமின்கள்
வாண்மையால்வரிவின்மையான்மேன்மையால்வலியுரைக்கலனுங்க
டோண்மையாலமர்தொலைத்தடல்வாகையுஞ்சூடுவனினியென்றான்.

(இ - ள்.) கேண்மையால் - சினேகதருமத்தால் [சமாதானவழியால் என்றபடி], எனது அரசு நீ தருக என - எனக்கு உரிய இராச்சியத்தை நீ கொடுப்பாயாக வென்று, கேட்கவும் - (யான் கண்ணனைக்கொண்டு வேண்டிக்) கேட்டிடவும், அவன் - அத்துரியோதனன், மதியாமல் - இலட்சியஞ் செய்யாமல், ஆண்மையால் - (தனது) பராக்கிரமத்தால், மறுத்தமை (இராச்சியங் கொடுக்கமாட்டேனென்று) மறுத்துவிட்டதை, எனக்கு உயிர் அனைய நீர் - எனக்கு உயிரைப்போலச் சிறந்த ஆதாரமான நீங்கள், அறிமின்கள் - அறிந்திருங்கள்; வாண்மையால் - வாளின்தொழில்வன்மையாலும், வரிவின்மையால் - கட்டமைந்த வில்லின்தொழில் வன்மையாலும், மேன்மையால் - பெருமையாலும், வலி உரைக்கலன் - (நான்) பராக்கிரமங் கூறிக்கொள்கிறேனில்லை; இனி - இனிமேல், உங்கள் தோண்மையால் - உங்களது புஜபலத்தால், அமர் தொலைத்து - போரில் (பகைவரை) ஒழித்து, அடல் வாகையும் சூடுவன் - அவ்வெற்றிக்கு அடையாளமான 'காட்டுவாகைப் பூமாலையையுந் தரிப்பேன்,' என்றான் - என்று (தருமன் அரசரை நோக்கிக்) கூறினன்; (எ - று.)

கேண்மை - (ஒருவர்க்கொருவர் யோகக்ஷேமசமாசாரங்களைக்) கேட்குந் தன்மை யென நண்புக்குக் காரணப்பெயர்; வினைப்பகுதியடியாகப் பிறந்த பண்புப்பெயர். ஆண்மை - ஆண்தன்மை: பௌருஷம்; அரசாளுந் தன்மையுமாம். உயிருவமையால் இன்றியமையாமைகூறி அவரைப்புகழ்ந்தபடி. வாண்மை, வின்மை என்றவற்றில், 'மை' விகுதி தன்மைப் பொருளையுணர்த்தும். அடல் - (பகைவரைக்)கொல்லுதல். வாகை யென்னும் ஓர் மரத்தின்பெயர் - அதன் மலரினாலாகிய மாலைக்கு இருமடி யாகுபெயர். வாகைப்பூமாலை பகைவரைவென்றோர் சூடுவதாதலை "வெட்சி நிரைகவர்தல் மீட்டல் கரந்தையாம், வட்கார்மேற்செல்லுவது வஞ்சியாம்—உட்கா, தெதிரூன்றல் காஞ்சி யெயில்காத்தல் நொச்சி, அதுவளைத்த லாகு முழிஞை - யதிரப், பொருவது தும்பையாம் போர்க்களத்து மிக்கோர், செருவென்றது வாகையாம்" என்றதனாலும் அறிக. (௧0)

[வந்த அரசர்கள் தருமனுக்குத் தைரியங் கூறுதல்.]

௧௧. வெங்கண்மாமுரசுயர்த்தவனிம்மொழிவிளம்பலும்விளக்கஞ்செய், திங்கள்சூழ்தருதாரையின் கணமெனச் சேர்ந்தமன்னவரெல்லா, மெங்களாவியுமெம்பெருஞ்சேனையும் யாவையுநினவென்றோர், தங்கள்வீரமுமானமுமரபுநல்வாய்மையுந்தவறில்லார்.

(இ - ள்.) வெம் - (பகைவர்க்குப்) பயங்கரமான, கண் - தன்மையையுடைய, மா முரசு - பெரிய முரசத்தின் வடிவத்தையெழுதின கொடியை, உயர்த்தவன் - உயரஎடுத்தவனான யுதிட்டிரமகாராசன், இ மொழி விளம்பலும் - இந்தவார்த்தையைக் கூறினவுடனே,—தங்கள் வீரமும் மானமும் மரபும் நல் வாய்மையும் தவறு இல்லார் - தங்களது பராக்கிரமமும் மானமும் குலப்பெருமையும் சிறந்த சத்தியமும் (என்றும்)பிறழ்தலில்லாதவராகிய, விளக்கம் செய் திங்கள் சூழ்தரு தாரையின் கணம் என சேர்ந்த மன்னவர் எல்லாம் - பிரகாசத்தைச் செய்கிற பூர்ணசந்திரனைச் சூழ்ந்துள்ள நட்சத்

திரங்களின் கூட்டம்போல (த் தருமனை) ச் சூழ்ந்துள்ள அவ்வரசர்கள் யாவரும்,—எங்கள் ஆவியும்எம் பெரு சேனையும் யாவையும் நின என்றார் - 'எங்கள் உயிரும் எங்கள் பெரிய சேனைகளும் ஆகிய எல்லாப்பொருளும் உனக்கே உரியனவாம்' என்று (தருமனுக்கு) உறுதிகூறினார்கள்; (எ - று.)

இனி, வெங்கண் என்பதில், கண் என்பதற்கு வாத்தியத்தில் அடிக்கப்படும் இட மென்றும், வாரினாற் கட்டப்படுகிற கண்க ளென்றும் பொருள் கொள்ளலாம்: "கடிப்பிடு கண்முரசம்" என்றார் நாலடியாரிலும். விளம்பலும் என்றார் என இயையும். சந்திரன் நட்சத்திரங்களுக்குஅதிபதியாதல்போல, இவ்வரசரெல்லாம் தருமனைத்தமக்குத் தலைவனாகக் கொண்டதனால், இங்கே இவ்வுவமை கூறினார். 'நினதென்றார்'என்றபாடத்துக்கு பன்மையொருமைமயக்கமாய், தனித்தனி நின்னுடைய தென்க. எங்களாவி - உடைமையும் உடையதும் வேறாகாத ஒற்றுமைக்கிழமைப்பொருளில் வந்த ஆறும் வேற்றுமைத்தொகை. மானமாவது - எப்பொழுதுந் தம் நிலையினின்று தாழாமையும், ஊழ்வினையால் தாழ்வுவந்தவிடத்து உயிர் வாழாமையுமாம். மரபு - அதன்சிறப்புக்கு ஆகுபெயர். "யாமெய்யாக் கண்டவற்று ளில்லை யெனைத்தொன்றும், வாய்மையி னல்ல பிற" என்பவாதலால், 'நல்வாய்மை' எனப்பட்டது. சொன்னவார்த்தை தவறாமல் பராக்கிரமங்கொண்டு பகைவென்று மானங்காக்கவல்ல உயர்குடிப் பிறப்பினரென்பார் 'தங்கள்வீரமுமானமுமரபுநல்வாய்மையுந்தவறில்லார்'என்றார்.()

[தருமன் சுவேதனைச் சேனாபதியாக்கலும், இராவான் வீரம் பேசுதலும்.]

௧௨. சுற்றுமன்னவர்சொற்றசொற்களிற்பகைதொலைத்தனன் போலாகிச், செற்றுவார்கழற்சிவேதனைத் தன் பெருஞ்சேனையின் பதியாக்கி, யற்றைநாண்முரசறைந்தமர்குறித்தலு மரவமின்மகன் றெவ்வர், கொற்றவெம்படையனைத்துமோரம்பினாற்கொல்வனோர் தினத்தென்றான்.

(இ - ள்.) (தருமபுத்திரன்), சுற்று மன்னவர் சொற்ற சொற்களின் - (தன்னைவந்து) சூழ்ந்த அரசர்கள் கீழ்ச்சொன்ன வார்த்தைகளால், பகை தொலைத்தனன் போல் ஆகி - பகைவர்களை ஒழித்தவன்போலக் கவலையற்றவனாய், செற்று வார் கழல் சிவேதனை - நெருங்கிய நீண்ட வீரக்கழலையுடைய சுவேதனென்னும் (விராடன்மூத்த)மகனை, தன் பெரு சேனையின் பதி ஆக்கி - தனது பெரிய சேனைக்குத் தலைவனாக நியமித்து, அற்றை நாள் - அந்நாளிலே, முரசு அறைந்து - பேரிகை முழக்கி, அமர் குறித்தலும்-போர்நிகழ விருப்பதை வெளிப்படுத்தினவளவில், (அப்பொழுது)—, அரவம் மின் மகன் - (உலூபியென்னும்)நாககன்னிகையினது குமாரனான இராவான், 'தெவ்வர் கொற்றம் வெம் படை அனைத்தும்-பகைவர்களது வெற்றியையுடைய கொடிய சேனைகளை யெல்லாம், ஓர் தினத்து - ஒரு நாளிலே, ஓர் அம்பினால் - ஒருபாணத்தாலே, கொல்வன் - (யான்)கொன்றிடுவேன்,' என்றான் - என்று (வீரவாதம்) கூறினான்; (எ - று.)

சுவேதன் பாண்டவசேனுபதியா யிருத்தற்கு ஏற்ற திறமையுடையவ ஞதலைக் கீழ் வெளிப்பாட்டுச்சருக்கத்தில் "சிவன்றன்னை நோக்கிச் சிவேதன் தவஞ்செய்த வாறும், அவன்ற னருளாற் பலவாயுதம் பெற்றவாறும், இவன் தன் பகை செற்றதும் யாவு மியம்பி யுள்ளங், கவன் றன் புருமல் விராடன்றன் கவற்சி தீர்த்தான்" என்றதனுலுங் காண்க. "வரிசிலையும் பல் படையு மாதவஞ்செய் தீசன், றிருவருளாற் பெற்ற சிவேதன் குரு பதியர்க், கச்சஞ்சூழ் வேலன்றன் றண்பணைசூழ் தண்கிடங்கின்; மச்சஞ் சூழ் நாடன் மகன்" என்பது பாரதவெண்பா. தீர்த்த யாத்திரையாகப் புறப்பட்ட அருச்சுனன் கங்காநதியில் நீராடுகையில், அங்கு நீர் விளையாட வந்த நாககன்னிகைகளுள் உலூபி யென்பவள் அருச்சுனனைக் கண்டு காமுற்று அவனைப் பிலத்துவாரவழியாய்த் தன்னுலகத்துக்கு அழைத்துச் சென்று அவனை மணஞ்செய்துகொண்டு இராவானென்னும் புத்திரனைப் பெற்ருள். 'பிதுச்சதகுணம்புத்ரஃ' என்றபடி இவன் தந்தையாகிய அருச்சுனனினும் பலமடங்கு பலபராக்கிரமங்களிற் சிறந்தவனுதலின், இங்ஙனங் கூறினுன். கழல் - வீரர்கள் தமது வீரத்துக்கு ஓர் அறிகுறியாகக் காலில் அணிவதோர் ஆபரணம்; "வீரத்தின் வீக்கிய, கழலே யாடவர் கான்மிசை யணிவடம்" என்பதனுலும் அறிக. மின் - மின்னல்போல மெல்லியளாய் விளங்கும் பெண்ணுக்கு உவமையாகுபெயர். மின்னுவது, மின் எனக் காரணக்குறி. முரசறைந்து என்பதற்கு, தருமன் - ஏவுதற்கருத்தா; முரசறைவித்து என்க. (கஉ)

[கவிக்கூற்று.]

கங. பாண்டுவின்றிருமைந்தர்களைவரும்பார்த்திவருடன்கூடி
யீண்டிருந்தனரிவ்வுழிச்செருக்குறித்தெழிலிமேனியனேடுந்
தூண்டுவெம்பரித்தேர்த்துரியோதனன் றாதுபோய்ப்பரந்தாம
மீண்டுவந்தபின்னவ்வுழிப்புரிந்தனவிளம்புகின்றனமன்னே. [ன்

(இ - ள்.) பாண்டுவின் திரு மைந்தர்கள் ஐவரும்-பாண்டுமகாராசனது சிறந்த குமாரர்களான (தருமன்முதலியோர்) ஐந்துபேரும், பார்த்திவருடன்கூடி - மற்றையரசர்களுடனே சேர்ந்து, செரு குறித்து - போர்செய்ய விருப்பந்த வெளிப்படுத்தி, எழிலி மேனியனேடும் - மேகம்போலக் கரிய திருமேனியையுடைய கண்ணபிரானுடனே, இ உழி-இவ்விடத்தில் [உபப்பிலாவியத்தில்], ஈண்டு இருந்தனர்-இவ்வாறு இருந்தார்கள்; (இது நிற்க), அ உழி-அவ்விடத்தில் [அஸ்திநாபுரியில்], தூண்டு வெம் பரி தேர் துரியோதனன் - செலுத்தப்படுங் கொடிய குதிரைகள் பூட்டுந்தேரையுடைய துரியோதனராசன், பரந்தாமன் தூது போய் மீண்டு வந்த பின் - கண்ணபிரான் தூதுசென்று திரும்பிவந்த பின்பு, புரிந்தன - செய்த காரியங்களை, விளம்புகின்றனம் - (இனிச்) சொல்லத் தொடங்குகிறேம்; (எ - று.)— அதனை, மேற் பதினெருகவிகளிற் கூறுகிருர். மன், ஓ - ஈற்றசை.

அரசாட்சிச்செல்வம் இவர்களை நணுக இருத்தல்பற்றியும், 'திரு மைந்தர்கள்' என்ருர்போலும். மைந்து - வலிமை, இளமை, அழகு; அதனையுடையவர் - மைந்தர். பார்த்திவர் - பிருதிவியை ஆள்பவர்; தத்திதாந்த

வடமொழி. பிருதிவி - பூமி. ஈண்டு என்பதில், இகரச்சுட்டிடைச்சொல் நீண்டது. எழிலி எழுதலையுடைய தென மேகத்துக்கு ஏதுப்பெயர். தேர்-மற்றை அங்கங்களுக்கும் உபலட்சணம். பரந்தாமன் -(எல்லாவுலகத்திலும்) மேலான இடத்தை [பரமபதத்தை]யுடையவன்; சிறந்த சோதிவடிவானவ னென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். தாமம் - இடமும், ஒளியுமாம். துர்யோதநன் என்பதற்கு - (பகைவர்க்குக்) கொடிய போரை யுடையா னென்று பொருள்; யோதநம் - யுத்தம். (கங)

வேறு.

[தனக்குப் போர்த்துணையாகும்படி துரியோதனன் எல்லாவரசர்க்கும் செய்தி தெரிவித்தல்.]

கச. முந்தரவுயர்த்தோனோலைமுடியுடையரசர்காண்க
வெந்திறலைவரோடும்வெஞ்சமர்விளைந்ததம்மா
தந்தமகிளைஞரோடுஞ்சாதுரங்கத்தினோடும்
வந்தவர்தமக்கேவாழ்வுமுழுதுமென்றெழுதிவிட்டான்.

(இ - ள்.) 'முந்து - முன்பக்கத்திலே, அரவு உயர்த்தோன் - பாம்புக் கொடியை உயர எடுத்துள்ள துரியோதனனது, ஓலை-திருமுகத்தை, முடி உடை அரசர் - கிரீடத்தையுடையவராய் அரசாளும்இராசாக்கள், காண்க- காண்பாராக:—வெம் திறல் ஐவரோடும் - கொடிய வலிமையையுடைய பஞ்சபாண்டவருடனே, (நமக்கு), வெம் சமர் விளைந்தது-கொடிய யுத்தஞ் செய்ய நேர்ந்தது; (ஆதலால்), தம் தம கிளைஞரோடும் - தங்கள் தங்களுடைய சுற்றத்தாரோடும்; சாதுரங்கத்தினோடும் - சதுரங்கசேனையோடும், வந்தவர் தமக்கே - (நமக்குத்துணையாக) வந்த அரசர்களுக்கே, வாழ்வு முழுதும்-எல்லாவாழ்க்கைகளும் (உண்டு) [பிறர்க்கில்லை]',என்று எழுதி—, விட்டான் - (அப்பத்திரிகைகளைத் தூதர்கள் மூலமாக எல்லா அரசர்களுக்கும்) அனுப்பினான்; (எ - று.)

முந்து - இடப்பொருளுணாநின்ற இடைச்சொல்; இனி, வினைத்தொகையாகக்கொண்டு, சிறந்த என்னினுமாம். பிறருடைய உதவி தனக்கு அவசியம் வேண்டுவ தென்றற்கு, 'வெந்திறலைவர்'என்றான். அம்மா-வியப்பிடைச்சொல்; எல்லாவலிமைகளையுமுடையராய் அரசாட்சி செய்கிற நம்மோடு அரசிழந்த பாண்டவர் படைதிரட்டிப் போர்செய்ய வரலாயிற்றே என்ற அதிசயம் பற்றியது. தாம்தாம் என்ற அடுக்கு, முதல் குறுகி, வருமொழி பன்மையா யிருக்கையில் வருதற்குரிய அ என்னும் ஆறனுருபை ஏற்றது. சாதுரங்கம் - யானை முதலிய நான்கு அங்கங்கள்; சதுரங்கமென்பதன்விகாரம். இங்ஙனம் எழுதியதனால், துணை வேண்டும் பொழுதும் வணக்கமில்லாது மிடுக்குடன் நிற்கிற துரியோதனனதுசெருக்கு விளங்கும். "முழுதென் கிளவி யெஞ்சாப் பொருட்டே" என்ற தொல்காப்பியத்து உரிச்சொல்லியற் சூத்திரத்தால் முழுது என்பது - எஞ்சாமைப்பொருளுணர்த்துவதோர் உரிச்சொல்லா மென்க. முடியுடையரசர் என்றும்,

'தந்தமாக்கினைகள்' என்றும் பாடம். "அரவுயர்த்தோனேலை யகலிடத்தார் காண, முரசுயர்த்தோ னேடும் போர் மூண்டோம்—வரவியற்ற, தங்கிருந்தார் நாடு மணி நகரு மானைகளு, மிங்கிருந்தார்க் கின்றே யெழுது" என்பது பாரத வெண்பா; (இவ்வார்த்தை, துரியோதனன் கர்ணனை நோக்கிச் சொன்னது.)

இதுமுதல் மேல் களப்பலியூட்டுசருக்கம் முடிகிறவரையில் இருபத்துநான்கு கவிகள் - பெரும்பாலும் முதற்சீரும் நான்காஞ்சீரும் விளச்சீர்களும், மற்றைநான்கும் மாச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள்; இவற்றில் மூன்று ஆறுஞ் சீர்கள் தேமாச்சீர்களாகவே நிற்கும். (கச)

[இதுமுதல் ஏழுகவிகள் . பலதேசத்தரசர்கள்வந்து திரளுதலைக் கூறும்.]

கரு. மித்திரரானமன்னர்விறலுடைத்துணைவரோடும்
புத்திரரோடுந்தத்தம்போர்புரிசேனையோடுஞ்
சத்திரநிழல்விடாததன்மையராகிச்சூழ
மத்திரபதியும்வென்றிமருகருக்காகவந்தான்.

இதுவும், மேற்கவியும் - ஒருதொடர்; இவற்றால் முன்பே சல்லியன் துரியோதனனுக்கு வஞ்சனை வழியால் துணைவனாய்விட்ட செய்தியைக் கூறுகிறார்.

(இ - ள்.) மித்திரர் ஆன மன்னர்-(தனது) நண்பர்களான அரசர்கள், தத்தம் - தங்கள் தங்களுடைய, விறல் உடை துணைவரோடும்-வலிமையையுடைய உடன் பிறந்தவர்களுடனும், புத்திரரோடும் - பிள்ளைகளுடனும், போர் புரி சேனையோடும் - போர்செய்யவல்ல சேனைகளுடனும், சத்திரம் நிழல் விடாத தன்மையர் ஆகி - குடைநிழலைவிட்டு நீங்காத தன்மையுடையவர்களாய், சூழ - (தன்னைச்) சூழ்ந்துவர, மத்திர பதியும்-மத்திரதேசத்தரசனை சல்லியனும், வென்றி மருகருக்கு ஆக-வெற்றியையுடையவல்ல (தனது) மருமக்களான பாண்டவர்களுக்கு உதவியாகும் பொருட்டு, வந்தான்-(தனது ஊரிலிருந்துஉபப்பிலாவியத்துக்கு)வருகிறவனானான்; (எ-று.)

துணைவர் - சகாயமாகவுள்ளவருமாம்; புத்திர ரென்பதற்கு - (தமது தாய்தந்தையரைப்)பும்என்னும் நரகத்தினின்றும் (நீக்கிக்)காப்பவரென்று பொருள்; பும்-பிள்ளையில்லாதவர்அடைவதோர் நரகம். சல்லியன்-பாண்டு மகாராசனது இரண்டாவது மனைவியாகிய மாத்திரிக்கு உடன்பிறந்தவனாதலால், நகுலசகதேவர்க்கு மாமனானவன். மருகர் - சகோதரிமக்கள். மருகருக்கு வென்றியாக வந்தான் என அநுவயித்து - தன்மருமக்களுக்கு வென்றியுண்டாகக் கருதிவந்தான் எனினுமமையும். இவன் நகுலசகதேவரிடத்திற்போலவே தருமபுத்திரன் முதலிய மூன்று பாண்டவரிடத்தும் மிகுந்த அன்புடையவனாதலால், 'மருகர்' எனப் பொதுப்படக் கூறினர். மித்திரரான மன்னரோடும் துணைவரோடும்புத்திரரோடும் அவரவர்சேனையோடும் அவரவர் சத்திரநிழல் விடாத தன்மையராய்த் தன்னைச்சூழ மத்திரபதியும் வென்றி மருகருக்காக வந்தானெனப் பதவுரை கூறினும் பொருந்தும். (கரு)

கசு. இடைப்படுநெறியில்வைகுமிவனது வரவுகேட்டுத்
தொடைப்படுதும்பைமாலைச்சுயோதனன்சூழ்ச்சியாக
மடைப்படுவிதியிற்செய்தவிருந்தினுன்மருண்டவற்கே
படைப்படுசேனையோடும்படைத்துணையாயினானே.

(இ - ள்.) இடை படு நெறியில் - (மத்திரதேசத்துக்கும் உபப்பிலாவியத்துக்கும்) நடுவி லுள்ள வழியில், வைக்கும் - வந்து தங்கியிருக்கிற, இவனது - இச்சல்லியனுடைய, வரவு - வருதலை, கேட்டு - கேள்விப்பட்டு, தொடை படு தும்பை மாலை சுயோதனன் - தொடுத்தல் பொருந்தின தும்பைப்பூமாலையைச் சூடிய துரியோதனன், சூழ்ச்சி ஆக - வஞ்சனையாக, மடைபடு விதியின் செய்த - சமைத்தற்றொழிலுக்குப் பொருந்தின முறைமைப்படி செய்வித்த, விருந்தினால் - விருந்துணவினால், மருண்டு - பிரமித்து, படைபடு சேனையோடும் அவற்கே படை துணை ஆயினான்-ஆயுதங்களோடு பொருந்தின தன்சேனைகளுடனே (சல்லியன்) அத்துரியோதனனுக்கே போர்த்துணைவனானான்; (எ - று.)

இவன் பாண்டவர்க்குப் போர்த்துணை செய்யும் பொருட்டுத் தன் நாட்டிலிருந்து வரும்வழியில், துரியோதனன் தருமபுத்திரன் செய்ததென்றுதோன்றும்படி ஆங்காங்குத் தண்ணீர்ப்பந்தல் முதலியன வைத்து எல்லாப்பொருளுங் குறைவற அமைத்து வஞ்சனையாக விருந்துசெய்விக்க, சல்லியன் அதனை ஆராயாது உண்டு, அங்ஙனந் தன்னை உபசரித்தவர்க்குத் துணைசெய்யத் தான் கடமைப்பட்டிருப்பதாக வாக்களித்து, பின்னர் அது துரியோதனன் செய்ததென்று தெரிந்து கலுழ்ந்தும், வாக்குத்தத்தஞ் செய்துவிட்டதுபற்றி, துரியோதனன் வேண்டுகோளின்படி அவனுக்கே துணையாயினன்; இவ்வரலாற்றைக் கீழ்வெளிப்பாட்டுச் சருக்கத்தில் "விரைதுற்றுதார்ச்சல்லியன் முனபுவிளைந்த வெல்லாம், பரசுற்றகன்றன் பிழைகொன்ற பகடு போல்வான்," "கரடக்கடவெங் களியானை கவனமான்றேர், துரகப் பதாதிப் படைதம்மொடுஞ் சூழ்ச்சி யாக, விரகிற் புகுந்து நெறியின்கண் விருந்து செய்த, உரகக் கொடியோற் கரும்போரி லுதவிசெய்வான்," "நஞ்சோடுசாலுமமரின்க ணமர்களென்று, நெஞ்சோர்டியைந்த துணையென்று நினைத்தல்செய்யார், செஞ்சோறு சாலவலிதென்று மண்செப்பும் வார்த்தை, வெஞ்சோரிவேலா னிலையிட்டனன் மீண்டுமீண்டும்" என்ற கவிகளிலுங் காண்க. கீழ்க்கூறிநின்ற வரலாற்றையே, இங்கு இருதிறத்தும் படைத்துணையாயினவர் இவரிவரெனப் பகுத்துக்காட்டும் பொருட்டு மீண்டுங் கூறினமையின், இது - கூறியதுகூறலாகாது அநுவாதமாம்; ஒருகாற் கூறியதை மீண்டுங் காரணமின்றி எடுத்துக் கூறுதல் கூறியது கூறலென்னுங் குற்றமென்றும், அங்ஙனம் ஒருகாற் கூறியதையே மீண்டும் ஒரு காரணம்பற்றி எடுத்துக்கூறுதல் அநுவாதமென்னுங் குணமா மென்றும் வேறுபாடு அறிக. இப்பாடலின் முதலடியால், இடைநெறியில் வைகுகையில் சல்லியனது வருகையைத் துரியோதனன் கேள்விப்பட்டனனென்க.

தும்பைமாலை, போருக்கு உரியது. தும்பைமாலைச் சுயோதனன் என்றது, அவன் யுத்தத்திற்குச் சித்தனாயிருந்ததை விளக்கும். ஸுயோதனன் என்னும் வடமொழிப்பெயர்க்கு - நல்ல [வெற்றியைத்தருகிற] போரையுடையவனென்று பொருள்; ஸு - நன்மை, யோதநம் - யுத்தம். சூழ்ச்சி-தந்திரம். விருந்து - புதுமை; இங்கு இருமடியாகுபெயராய், புதியராய் வந்தவர்க்குச் செய்யும் உபசாரத்தைக் குறித்தது. செய்தலென்னும் வினைக்கு, சுயோதனன்-ஏவுதற்கருத்தா. மடைப்படுவிதி - பாகசாஸ்திரவிதி. "மத்திரத்தார் கோமான் மருமகன்றன் பாலணைய, வித்திரத்து மேல்வந்தா னென்றென்று - சித்திரத்து,மானாகமுன்னுயர்த்த மன்னன் வழிவிருந்து, தானாகச் செய்தான் சமைத்து," "அரவுயர்த்தோன் சல்லியனுக் காங்குவழி தன்னில், விரவுதரு மன்விருந்தென்று - கரவினெடுஞ், சோற்றின் வலியாற் றுவக்குண்டா னீதன்றோ, மாற்றரசர் வஞ்சித்த வாறு" என்பன பாரதவெண்பா. (௧௬)

௧௭. சல்லியன்றானுமாயச்சகுனியுந்தறுகண்வெம்போர்
வல்லியமனையவென்றிமாகதபதியுங்கொற்ற
வில்லியல்கடகத்திண்டோள்விந்தரன்விந்தனென்று
சொல்லியநிருபர்தானையாறொடுங்கடலிற்சூழ்ந்தார்.

(இ - ள்.) சல்லியனும் - (கீழ்க்கூறிய) சல்லியனும், மாயம் - வஞ்சனையையுடைய, சகுனியும்—, தறுகண் வெம் போர் - அஞ்சாமையோடு செய்யத்தக்க கொடியயுத்தத்தில், வல்லியம் அனைய - புலியை யொத்த [பராக்கிரமத்தை யுடைய], வென்றி மாகதபதியும்-வெற்றியையுடையமகததேசத்தார்க்குத் தலைவனான அரசனும், கொற்றம்-வெற்றியைத்தரத்தக்க, வில் - விற்றொழில் வன்மை, இயல் - பொருந்தின, கடகம் திண் தோள்-கடகமென்னும் அணியையணிந்த வலிய தோள்களையுடைய, விந்தரன் விந்தன் என்றுசொல்லிய நிருபர் - விந்தரனென்றும் விந்தனென்றும் பேர் சொல்லப்பட்ட அரசர்களும், தானை ஆறொடும் - அறுவகைச்சேனையுடனே, கடலின் சூழ்ந்தார்-சமுத்திரம்போல (த் துரியோதனனை வந்து) சூழ்ந்தார்கள்; (எ.- று.)

அளவிறந்த பரப்புக்கும், ஆரவாரத்துக்கும், அணியணியாக வருதற்கும் உவமை. அறுவகைச்சேனை - மூலப்படை, கூலிப்படை, நாட்டுப்படை, காட்டுப்படை, துணைப்படை, பகைப்படை என்றார் பரிமேலழகர்; தேர், யானை, குதிரை, வில்வீரர், வாள்வீரர், வேல்வீரர் எனினுமமையும்: "வேற்றானை வாட்டானை விற்றானை மேலோர், தேர்த்தானை பரித்தானை களிற்றுத் தானையென, ஆற்றல் சான்ற வறுவகைத்தானை" என்பது திவாகரம். இனி, தானை யாறொடு என்பதற்கு - சேனைகளாகிய நதிகளோடு என்று உரைத்தல் சிறவாமை காண்க. சல்லியன் - (பகைவர்க்கு) அம்புநுனி போல் (வருத்தஞ்செய்) பவன்; சல்யம் - அம்புமுனை. தான்-அசை. சகுனி-காந்தாரதேசத்தரசன்; திருதராட்டிரனது மனைவியான காந்தாரியி னுடன்

பிறந்தவன்: ஆதலால், துரியோதனனாதியர்க்கு மாமன். இவன்வஞ்சகச்சூதில் வல்லவனாதலால், 'மாயச்சகுனி' என்றார். கடகம் - ஓர்வகைக்கைவளை. விந்தன் அநுவிந்தன் என இருவர் அவந்தி தேசத்தரசர்கள் என்று வியாச பாரதத்திற் காணப்படுகிறது. (கஎ)

கஅ. கலிங்கர்கோன்சோமதத்தன்கௌசிகன்காம்பிலீசன்
றெலுங்கர்கோன்போசனாதிகேகயன்றிகத்தபூபன்
வலங்கொள்வேற்கவுடராசன்மாளவன்வளவன்சேரன்
றுலங்குநீரோகனீகனெனும்பலவேந்தர்தொக்கார்.

(இ-ள்.) கலிங்கர்கோன் சோமதத்தன்-கலிங்கநாட்டார்க்கு அரசனான சோமதத்தனென்பவனும், கௌசிகன் காம்பிலி ஈசன் - காம்பிலிதேசத்தரசனான கௌசிகனென்பவனும், தெலுங்கர் கோன் - தெலுங்கதேசத்தார்க்கரசனும், போசன் - போசதேசத்தரசனும், ஆதி கேகயன் - முதன்மையான கேகயதேசத்தரசனும், திகத்த பூபன் - திரிகர்த்ததேசத்தரசனும், வலம் கொள்வேல் - வெற்றியைக் கொள்ளும் வேலாயுதத்தை யேந்திய, கவுட ராசன் - கௌடதேசத்தரசனும், மாளவன் - மாளவதேசத்தரசனும், வளவன் - சோழனும், சேரன் - சேரனும், துலங்கு நீர் ஓகனீகன் - விளங்குகின்ற குணங்களை யுடைய ஓகநீகனும், எனும் - என்கிற, பல வேந்தர் - பல அரசர்கள், தொக்கார் - வந்துகூடினார்கள்; (எ - று.)

கீழ்நான்கு ஆறுங்கவிகளிற்கூறிய தேயங்களுள் சிலவற்றையே மீண்டும் இங்குக் கூறியதனால், அந்தந்தத்தேசத்து அரசகுலத்தாருள் சிற்சிலர் பாண்டவர் பக்கத்தும் சிற்சிலர் துரியோதனனாதியர் பக்கத்தும் வந்துகூடினரென்க. கௌசிகன் - குசிகுலத்தான்; தத்திதாந்தநாமம். நீர்வளமுதலிய வளங்களிற்சிறந்த நாட்டை யுடைமையின், சோழனுக்கு வளவனென்று பெயர்; வளவன் எல்லாவளங்களையு முடையான். 'இலங்குநீ ரோதைவேலை யெனும்பல வேந்தர்' என்றும் பாடம். (கஅ)

கக. பங்களங்குகுரஞ்சீனம்பப்பரங்கொப்பம்வங்கஞ்
சிங்களந்துளுவமங்கமாரியந்திகத்தஞ்சேதி
கொங்கணங்கடாரங்கொங்கங்கூபகமிரட்டமொட்ட
மெங்கணுமுள்ளவேந்தரியாவருமீண்டிமொய்த்தார்.

(இ - ள்.) பங்களம் குகுரம் சீனம் பப்பரம் கொப்பம் வங்கம் சிங்களம் துளுவம் அங்கம் ஆரியம் திகத்தம்சேதி கொங்கணம் கடாரம் கொங்கம் கூபகம் இரட்டம் ஒட்டம்—, (என்கிற இத்தேசங்கள் முதலாக), எங்கணும் - எல்லாவிடங்களிலும், உள்ள—, வேந்தர் யாவரும் - அரசர்களெல்லோரும், ஈண்டி மொய்த்தார் - கூடி நெருங்கினார்கள்; (எ - று.)

பங்களம் - பங்காள மென வழங்கும். எங்கண் - எக்கண் என்பதன் மெலித்தல். வேந்தரியாவர் - தன்னொழிமெய்ம்முன் யகரம் வர இகரந் தோன்றிற்று. (கக)

உ0. அண்ணலந்துரகத்தாமாவாதியாங்குமரராலு
மெண்ணிருபத்துநூறும்யாதவகுமரராலும்
வண்ணவேற்பூரிகௌரிமாமுதற்குமரராலு
மெண்ணருஞ்சேனைவெள்ளமெங்கணும்பரந்தமாதோ.

(இ - ள்.) அண்ணல் - பெருமையையுடைய, அம் - அழகிய, துரகத்தாமா ஆதி ஆம் - அசுவத்தாமன் முதலான, குமரராலும் - இளவீரர்களாலும், எண் இரு பத்து நூறு ஆம்—பதினாயிர மென்னுந் தொகையுள்ளவரான, யாதவகுமாரராலும் - யதுகுலத்து இளவீரர்களாலும், வண்ணம் வேல் - அழகிய வேலாயுதத்தை யுடைய, பூரி - பூரிச்ரவசு என்பவனும், கௌரிமா - கௌரிமா வென்பவனும், முதல் - முதலான, குமாரராலும் - இளவீரர்களாலும், (ஆகிய) எண் அரு சேனை வெள்ளம் - கணக்கிட முடியாத [அளவிறந்த] சேனைகளின் கூட்டம், எங்கணும் பரந்த - எல்லாவிடங்களிலும் பரவின; (எ - று.)—மாது, ஓ - ஈற்றசை.

எண்ணிரு பத்து நூறு - பண்புத்தொகைப் பன்மொழித்தொடர்; எண்ணிரண்டு - பதினாறு பத்து நூறு - ஆயிரம்: எண்ணிரண்டாகிய பத்து நூறென்க. யாதவர் - யதுவின் குலத்தவர்; தத்திதாந்த நாமம்: யது - சந்திரவமிசத்து ஓரரசன். எண்ணிருபத்து நூறும் யாதவகுமர ரென்றது,கண்ணனுக்குப் பதினாறாயிரம் கோபஸ்திரீகளிடம் பிறந்தவர்களான நாராயண கோபாலர் முதலியோரை; கீழ்த் துரியோதனன் கண்ணனைப் படைத்துணையழைக்கப் போனபொழுது அவனால் துரியோதனனுக்குத் துணையாகக்கொடுக்கப் பட்டனர் இவ ரென அறிக. எண் அரு - (மனத்தால்) நினைத்துப் பார்த்தற்கும் முடியாதஎனினுமாம். வெள்ளம் - ஓர்பெருந்தொகை; இனி; சேனை வெள்ளம் - சேனைகளாகிய பிரவாகங்க ளென்றுமாம். ()

உக. தம்பியரனைவரும்துச்சாதனன்முதலாவுள்ளோர்
வெம்பரிதடந்தேர்வேழம்வேல்சிலைவடிவாள்வல்லோ
ரம்பரத்தளவுமுந்நீரம்பரமெழுந்ததென்ன
வும்பருமிம்பராருமுரகரும்வெருவவந்தார்.

(இ - ள்.) வெம் பரி - வேகமான குதிரைகளைச் செலுத்துந் தொழிலிலும், தட தேர் - பெரிய தேர்களை நடத்துந் தொழிலிலும், வேழம் - யானைகளை யோட்டுந் தொழிலிலும், வேல் - வேற்றொழிலிலும், சிலை - விற்றொழிலிலும், வடி வாள் - கூர்மையான வாளின் தொழிலிலும், வல்லோர் - வல்லவர்களாகிய, துச்சாதனன் முதல் ஆ உள்ளோர் - துச்சாசனன் முதலாக உள்ளவரான, தம்பியர் அனைவரும் - (துரியோதனனது) தம்பிமார்களெல்லோரும்,—முந் நீர் அம்பரம் - மூன்று நீர்மையையுடைய கடல், அம்பரத்து அளவும் எழுந்தது என்ன - ஆகாயத்தளவும் பொங்கியெழுந்தாற்போல,—உம்பரும் இம்பராரும் உரகரும் வெருவ - மேலுலகத்துள்ள தேவரும் இவ்வுலகத்திலுள்ள மனிதரும் கீழுலகத்துள்ள நாகரும் (ஆக மூவுலகத்தாரும்) அஞ்சும்படி, வந்தார்—; (எ - று.)

தம்பியர், தொண்ணூற்றொன்பதின்மர். துச்சாஸநன் என்றவடசொல்லுக்கு - கொடிய கட்டளை யுடைய னென்று பொருள்;சாஸநம் - ஆஜ்ஞை. வெம்பரி தடந்தேர் வேழம் வேல் சிலை வடிவாள் வல்லோர் என்ற இது, அவரது அறுவகைச் சேனையாரையு மாகலாம். வேல் - வெல்லுதற்குரிய கருவி யென்பதுபற்றிய காரணக்குறி போலும். வடிவாள் - வடிக்கப்பட்ட வாள்; வடித்தல் - உலைநெருப்பில் வைத்துக் காய்ச்சி யடித்துக் கூராக்குதல். முந்நீர் - மூன்றாகிய தன்மையையுடைய தெனப் பண்புத்தொகையன்மொழிக் காரணப்பெயர். மூன்று, ஈறு கெட்டு முதல்குறுகி னகரமெய் வருமெய்யாகத் திரிந்தது. மூன்று தன்மைகள்-பூமியைப் படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்பன; நீரினின்று நிலம் பிறந்த தென வேத மோதுதலால் படைத்தலும், நீரின்றி உலகம் பிழையாதாதலால் காத்தலும், இறுதியில் நீரினால் மூடப்பட்டு உலகம் அழிதலால் அழித்தலும் ஆக முத்தொழில்களுங் கடலுக்கு உரியனவாயின. இனி, ஆற்றுநீர் ஊற்றுநீர் வேற்றுநீர் [மழைநீர்] என்னும் மூவகை நீரையுடைய தென்பாரு முளர்; ஆற்றுநீர் மழைநீ ராதலாலும், அவ்விரண்டு மில்லாதவிடத்து ஊற்றுநீரும் இல்லையாமாதலாலும், அது பொருந்தாது. இனி, முதிய நீரென்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; ஆதியில் கடவுள் நீரையே படைத்தாரென்றும் புராணம் கூறுதலின்: முதுமை யென்னும் பண்புப்பெயர் விகாரப் பட்ட தென்க. இனி, முன்னீர் என்று நகரத்தை மாற்றிப்பாடங் கொள்ளின், பழமையான நீரென்று பொருள் படும். அம்பரம் என்பது இவ்விரு பொருளுமுடையதாதலை "அம்பரங் கடலு மாடையு மாகாயமும்" என்ற பிங்கலந்தையாலும், "அம்பரங் கடல்விண் ணாசாம்" என்ற நிகண்டினாலுங் காண்க. உம்பரென்னும் மேலிடத்தின் பெயர், அதிலுள்ள தேவர்க்கு இடவாகு பெயர். உம்பர் இம்பர் என்பவற்றில், உகர இகரச் சுட்டுக்கள் - முறையே மேலுள்ள பொருளையுஞ் சமீபத்திலுள்ள பொருளையுங் குறித்தன. உரகராவார் - படமும் வாலு முடையராய் மனிதவடிவமுந் தெய்வப்பிறப்புமான தொரு சர்ப்பசாதியார். (உக)

[துரியோதனன் சேனையின் சிறப்பு.]

உஉ. வீடுமன்கிருபன்கன்னன்விற்கையாசிரியன்வையம்
பாடுசீர்விகத்தசேனன்பகதத்தன்முதலாவுள்ளோ
ராடல்வெம்பரிதேர்யானையனீகினித்தலைவர்செம்பொற்
கோடுயர்குன்றஞ்சூழ்ந்தகுலகிரியேழுமொத்தார்.

(இ - ள்.) வீடுமன் - பீஷ்மனும், கிருபன் - கிருபாசாரியனும், கன்னன் - கர்ணனும், வில் கை ஆசிரியன் - விற்றொழிலில் வல்ல கையையுடைய துரோணாசாரியனும், வையம்பாடு சீர் - நிலவுலகத்தவரால் (கொண்டாடிப்) பாடப்படுகிற சிறப்பையுடைய, விகத்தசேனன் - விகத்தசேனனும், பகதத்தன் - பகதத்தனும், முதல் ஆ - முதலாக, உள்ளோர் - உள்ளவர்களான, ஆடல் வெம் பரி தேர் யானை அனீகினி தலைவர் - ஆட்டத்

தையுடைய வேகமான குதிரைகளையும் தேர்களையும் யானைகளையு முடைய சேனைகட்குத் தலைவரானவர்கள், செம் பொன் கோடு உயர் குன்றம் சூழ்ந்த குல கிரி ஏழும் ஒத்தார் - சிவந்த பொன்மயமான சிகரங்களுயர்ந்த மேருமலையைச் சுற்றிலுமுள்ள ஏழு குலபர்வதங்களையும் போன்றார்கள்; (எ - று.)

வீடுமன் முதலிய சேனைத்தலைவர்கள் துரியோதனனைச் சூழ்ந்தது, மலைகளுட் சிறந்த மகாமேருவைக் குலபருவதங்கள் சூழ்தலைப் போன்ற தென்க. புகழ் தான் உரையும் பாட்டும் என இருவகைப்படும்; அவற்றுள் பாடப்படும் புகழைக் கூறுவார், 'வையம் பாடுசீர்' என்றார்: "புலவர் பாடும் புகழ்" என்றார் புறநானூற்றிலும். பகதத்தன் - பிராக்சோதிஷ புரத் தரசனும் திருமாலுக்குப் பூமிதேவியினிடம் பிறந்தவனும் கண்ணனாற் கொல்லப்பட்டவனு மாகிய நரகாசுரனது மகன். ஆடல் - வெற்றியுமாம். குலகிரி ஏழு - கைலை, இமயம், மந்தரம், விந்தம், நிடதம், ஏமகூடம், நீலகிரி என்பன. குலகிரி யென்பதில், குலம் என்பதற்கு - சிறந்த தென்று பொருள். நாணற்காட்டிற் பிறந்திருந்த முனிமக்களை வேட்டைக்கு வந்த சந்தனு மகாராசன் பார்த்துக் கிருபையினாற் பரிக்கிரகித்ததனாற் கிருப னென்றுங் கிருபியென்றும் பெயருண்டாயின வென விஷ்ணுபுராணத்தால் அறிக. ()

[இதுவும் அது.]

உரு. நதியெனைப்பலவும்வந்துசிந்துவினண்ணுமாபோ
லெதிரறப்பொருதுவெல்லுமிராசமண்டலங்களெல்லாஞ்
சதமகற்குவமைசாலுந்தரணிபன்றன்னைச்சூழ்ந்து
பதினொரக்குரோணிசேனைபார்மிசைப்பரந்தவன்றே.

(இ - ள்.) எதிர் அற - பகை யொழிய, பொருது-போர்செய்து, வெல்லும் - சயிக்குந்தன்மையுள்ள, இராச மண்டலங்கள் எல்லாம் - அரசர் கூட்டங்கள் யாவும், நதி எனை பலவும் வந்து சிந்துவில் நண்ணும் ஆ போல் - மிகப்பலவான ஆறுகளெல்லாம் வந்து கடலிற்சேரும் விதம்போல, சதமகற்கு உவமை சாலும் தரணிபன் தன்னை சூழ்ந்து - இந்திரனுக்கு உபமானமாகச் சிறந்த துரியோதனமகாராசனை வந்து சூழ்ந்ததனால், பதினொரு அக்குரோணி சேனை பார்மிசை பரந்த - பதினொரு அக்ஷௌஹிணிசைநியம் பூமியின்மேற் பரவின; (எ - று.)—அன்றே - ஈற்றசை; தேற்றமுமாம்: அப்பொழுதே யென்றுங் கொள்ளலாம்.

எனை - எத்தனையென்பதன் மரூஉ. ஸிந்து - வடசொல். சதமகனென்னும் வடசொல்லுக்கு - நூறு யாகங்களை யுடையவ னென்றும், தரணிப னென்னும் வடசொல்லுக்கு - பூமியைக் காப்பவ னென்றும் பொருள். இவ்வுலகத்தில் நூறு அசுவமேதயாகங்களைச் செய்தவன் மறுமையில் தேவேந்திர பதவி பெறுகின்றன னென்பது, நூற்கொள்கை. தரணி - (எல்லாப் பொருள்களையுந்) தரிப்பது. 'நதியினம்' என்றும், 'எதிருற'என்றும்பாடம். சூழ்ந்து - சூழ; எச்சத்திரிபு. சதமகற்குவமைசாலும் என்பதற்கு - இந்திர

னினுஞ் சிறந்த வென்று பொருள்; உபமேயத்தினும் உபமானஞ் சிறந் திருக்க வேண்டுமென்பது, அலங்காரநூலார் கொள்கை. (உங)

[துரியோதனன் வீடுமனைச் சேனாதிபதியாக்குதல்.]

உச. பரசுடையிராமன்பாதபங்கயஞ்சென்னியேந்தி
வரிசிலைவேதங்கற்றுமற்றவன்றனையும்வென்ற
குரிசிலைக்கங்கைதந்தகுருகுலக்கோமான்றன்னை
யரசன்வெஞ்சேனைக்கெல்லாமதிபதியாக்கினனே.

(இ - ள்.) பரசு உடை இராமன் - கோடாலிப்படையையுடைய பார்க்கவ ராமனது, பாத பங்கயம் - திருவடித்தாமரைமலர்களை, சென்னி ஏந்தி- (தனது) முடியின்மேற் கொண்டு, வரி சிலை வேதம் கற்று - கட்டமைந்த வில்வித்தையை (அவனிடத்து)க் கற்று, மற்று - பின்பு, அவன்தனையும் வென்ற - அப்பரசுராமனையே சயித்த, குரிசிலை - பெருமையிற் சிறந்தவனும், கங்கை தந்த - கங்காநதி பெற்ற, குரு குலம் கோமான் தன்னை-குரு வமிசத்துக்குத் தலைவனு மான வீடுமனை, அரசன் - துரியோதனராசன், வெம் சேனைக்கு எல்லாம் அதிபதி ஆக்கினான் - உக்கிரமான சேனைகளெல்லாவற்றிற்குந் தலைவனாக்கினான்; (எ - று.)

உலகத்திலே எவரும் அழிப்பவரில்லாமையாற் கொழுத்துத்திரிந்து கொடுமையியற்றிவந்த க்ஷத்திரிய வம்சங்கள் பலவற்றைப் பற்றற நாசஞ் செய்யும் பொருட்டு, நாராயணமூர்த்தி ஜமதக்நிமுனிவரது மனைவியான ரேணுகையினிடம் ராமனாய்த்திருவவதரித்து, பரசு என்னுங் கோடாலிப் படையையே ஆயுதமாகக் கொண்டு, தமது தந்தையின் ஓமதேனுவைக் கவர்ந்து அவரைக் கொன்றிட்டது காரணமாகக் கார்த்தவீரியார்ச்சுனனையும் அவனது குமாரர்களையுங் கொன்று அழித்து அதனாலேயே க்ஷத்திரிய வம்சம் முழுவதன்மேலுங் கோபாவேசங்கொண்டு, உலகத்திலுள்ள அரசர் பலரையும் இருபத்தொரு தலைமுறை பொருது ஒழித்திட்டார்: இவர், திருமாலின் ஆறாவது திருவவதாரம்: ஏழு சிரஞ்சீவிகளுள் ஒருவர்; மற்றையோர் - அசுவத்தாமா, பலி, வியாசன், அநுமான், விபீஷணன், கிருபன் என இவர். இவரிடம் வீடுமன் வில்வித்தைகற்றுத் தேர்ந்ததை "பூந்துழாய் மாலைப் போர்மழுபடையோன் பொன்னடி பொலிவுற வணங்கி, யேந்துநீள் சிலையும் பலகலை மறையு மேனைய படைகளும் பயின்றான்" எனக் கீழ்க் குருகுலச்சருக்கத்திலுங் காண்க. வீடுமனால் மணம் மறுக்கப்பட்ட அம்பை முடிவில் அவனது குருவான பரசுராமனைச் சரணமடைய, அப்பிரான் அருளால் விரைந்து வந்து வீடுமனை அவளை மணஞ்செய்யும்படி வற்புறுத்த, விரதவுறுதியை யுடைய வீடுமன் அதனை மறுக்கவே, அது காரணமாக அவன் கோபங்கொண்டு அறைகூவிப் பெரும்போர் செய்ய, அப்போரில் வீடுமன் பரசுராமனை வென்றிட்டன னென்பது, வரலாறு; இதனையுங் கீழ்க் குருகுலச் சருக்கத்திற் காணலாம். பரசுராமனிடம் ஆவேசித்திருந்த திருமாலின் சக்தி அத்திருமாலின் அம்சாவதாரமான ரகுராமனாற்

கவர்ந்துகொள்ளப்பட்டு நீங்கின பின்பு அவன் வீடுமனிடந்தோல்வியடைந்தன னென்ன உண்மை யுணர்க.

திருவடிக்குத் தாமரை யுவமை - செம்மை மென்மை அழகுகளுக்கென்க. பாதத்தைப் பங்கயமென்றதற் கேற்ப, 'சென்னியேந்தி' என்றார். பின்னே 'சென்னியேந்தி' என உருவத்துக்கு ஏற்றவினை வந்ததனால்,இங்கே 'பாதபங்கயம்' என்பதை, பங்கயம்போன்ற பாதமென, முன்பின்னாகத் தொக்க உவமைத் தொகையாகக் கொள்ளவேண்டுவ தில்லை. பாதபங்கயஞ் சென்னியேந்தி யென்றது, அவனுடைய திருவடிகளிலே தனது முடிபடும்படி சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து தண்டனிட்டு என்றபடி. சிலைவேதமாவது - வில் முதலிய ஆயுதங்களிற் பயிலும் வகைகளையும், சத்துருவை வெல்லுதற்குரிய மந்திரம் முதலிய பிரயோகங்களையும் அறிவிக்கிற ஆயுதசாஸ்திரம். 'அவன்தனையும்' என்ற உம்மை - உயர்வுசிறப்பு; அது மனிதர் தேவர் முதலாக யாவரையுந் திக்குவிஜயஞ் செய்து வென்ற இராவணனை எளிதிற் சிறையிலிட்ட கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் முதலாக நிலவுலகத்து அரசர் பலரையும் வேரறுத்த வெற்றியை விளக்கும். குரு - சந்திரவமிசத்திற்பிரசித்தி பெற்ற ஓரரசன்; இவனால் இக்குலம் குருகுல மென்றும், இக்குலத்தவர் கௌரவ ரென்றும், இந்நாடு குருநா டென்றும் பெயர்பெறுதல் காண்க. வேதம் என்னும் வடமொழிக்கு - அறிவிப்ப தென்று அவயவப்பொருள்; வித் என்னும் வினைப்பகுதியினின்று பிறந்தது. "இருபத் தொருகா லிருநிலத்து வேந்தர், குருதிப் புனல்குளித்த கோவைச்—செருவழிய, வெற்றிச் சிலைவென்றான் வேல்வேந்தன் மூதாதை, கொற்றக் குரு குலத்தார் கோ" என்றார் பெருந்தேவனாரும். 'அரசர்வெஞ்சேனை' என்ற பாடத்துக்கு, துரியோதன னெனத் தோன்றா எழுவாய் வருவிக்க. (உச)

படையெழுச்சிச்சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆறாவது

முகூர்த்தங்கேள்விச்சருக்கம்.

துரியோதனன் தனக்கு வெற்றியுண்டாகுமாறு போர்க்களத்துக்கு உரியதெய்வத்துக்குப் பலிசெலுத்துவதற்கு நல்லதொரு வேளையைக்குறித்துத் தரும்படி, பாண்டவருள் இளையவனான சகதேவனைக் கேட்ட செய்தியைக் கூறும் பாகம். முஹூர்த்தம் - வடசொல்; பொழுதென்று பொருள்: இரண்டு நாழிகை [நாற்பத்தெட்டு நிமிஷங்] கொண்ட காலத்துக்கு முகூர்த்த மென்று பெயர். கேள்வி-கேட்டல்; தொழிற்பெயர்: வி-விகுதி.

[கடவுள் வணக்கம்.]

க. கயம்படுமனத்தனயகண்ணிலாவரசன்மைந்தன்
வயம்படநினைந்துகங்குல்வகுத்ததோர்சூழ்ச்சிதன்னாற்

பயம்படுமல்லரோடுபாதலமடியநீண்ட
சயம்படுகமலத்தாளென்றலைமிசையகல்கிலாவே.

(இ - ள்.) கயம் படு மனத்தன் ஆய - கீழ்மை பொருந்தின மனத்தை யுடையவனான, கண் இலா அரசன் மைந்தன் - பிறவிக்குருடனான திருதராட்டிர மகாராசனது குமாரனான துரியோதனன், வயம்பட நினைந்து - (தனக்கு) வெற்றி யுண்டாகுமாறு ஆலோசித்து, கங்குல் வகுத்தது-இராத்திரி காலத்திலே அமைத்துவைத்ததான, ஓர் சூழ்ச்சிதன்னால் - ஒரு தந்திரத்தினால், பயம்பு அடு மல்லரோடு பாதலம் மடிய நீண்ட-பெருங்குழியிலே பொருந்தின மல்லர்களுடனே பாதாளலோகத்தவரும் அழியும்படி நெடிதாக வளர்ந்த, சயம்படு கமலம் தாள் - வெற்றி பொருந்திய செந்தாமரை மலர் போன்ற (ஸ்ரீகண்ணபிரானது) திருவடிகள், என் தலைமிசை அகல் கிலா - எனது சிரத்தின்மேல் (எப்பொழுதும்) நீங்கமாட்டா; (எ - று.)—ஏ-தேற்றம்; ஈற்றசையுமாம்.

'கயமையாவது - நற்குணங்கள் யாவு மிலராய கீழோரது தன்மை'என்றார் பரிமேலழகர். இனி, கய படு எனப் பிரித்து, பெருமை யொழிந்த என்றாவது, மென்மை நீங்கின என்றாவது பொருள்கொள்ளினும்அமையும்; "தடவுங் கயவு நளியும் பெருமை", "கயவென் கிளவி மென்மையுஞ் செய்யும்" என்பன - தொல்காப்பியம். விசித்திரவீரியன் மனைவிகளுள் ஒருத்தியான அம்பிகை கணவனையிழந்தபின் சந்ததிவிருத்தியின் பொருட்டு மாமியார் கட்டளைப்படி மைத்துனனான வியாசமாமுனிவனோடு சேருகையில் கூச்சத்தாற் கண்விழியாதிருந்ததனால், அவளிடம் திருதராட்டிரன் பிறவிக் குருடனாகப் பிறந்தான். 'கயம்படுமனத்தனாய்' என்ற அடைமொழி - கண்ணிலாவரசனுக்கும், அவன் மைந்தனுக்கும் இயையும். 'கண்ணிலாவரசன் மைந்தன்' என்ற சொற்போக்கு - தந்தை ஊனக்கண்குருடன், மைந்தன் ஞானக்கண்குருடன் என்ற இழிவைத் தொனிப்பிக்கும். பயம்படுஎன்பதைப் பயப்படு எனப் பிரித்து, பயனற்ற என்றும், அச்சமொழிந்த என்றும், அச்சமுற்ற என்றும், அச்சந்தருகிற என்றும் உரைப்பினும் அமையும். வயம்பட - (கண்ணன்) தன் வசப்பட வென்றலுமாம். மல்லர் - ஆயுதமில்லாமலே கை கால் முதலிய உறுப்புக்களைக் கொண்டு போர்புரியும் மல்லுத்தொழிலில் வல்லவர். "கோளில் பொறியிற் குணமிலவே யெண்குணத்தான், தாளை வணங்காத் தலை" என்றபடி, எம்பெருமான் திருவடிகளை வணங்குபவரே தலைபடைத்த பயன் பெறுவராதலால், இவ்வாறு கூறினார். தாளென்தலைமிசை யகல்கிலா - எப்பொழுதுந் திருவடிகள் அடியேனது முடியின்மீதுபடும்படி சாஷ்டாங்கமாகவிழுந்து நமஸ்கரிப்பேன்என்றதாம்.

[இதுவும், அடுத்தகவியும் - வீடுமன் துரியோதனனை நோக்கிக் களப்பலிக்கு நிர்ணயம் செய்தல்.]

௨. அளப்பிலாச்சேனைநாதனடிபணிந்தவனிவேந்தன்
களப்பலிக்குரியார்யாவர்கடவநாள்யாவதென்னத்

தளப்பிலாமுகூர்த்தம்வல்லோன்சாதேவனல்லதில்லை
யுளப்பொலிவுடையாயின்றேயுற்றவற்கேண்மினென்றான்.

(இ - ள்.) அவனி வேந்தன் - பூமியையாளும் அரசனான துரியோதனன், (பின்பு), அளப்பு இலா சேனை நாதன் அடி பணிந்து - அளவிடுதல் கூடாத தனது சேனைகளுக்கெல்லாந் தலைவனான வீடுமனது பாதங்களை வணங்கி, 'களப்பலிக்கு உரியார் யாவர் - போர்க்களத்தில் (போர்தொடங்குதற்குமுன் நம்மால்) பலிகொடுக்கப்படுதற்குத் தகுந்தவர்எவர்?கடவநாள் யாவது-(அதற்கு) ஏற்றநாள் எது?', என்ன-என்றுகேட்க,—(அவ்வீடுமன்), 'தளப்பு இலா முகூர்த்தம் வல்லோன் (பயன்) தவறுதலில்லாத நல் முகூர்த்தத்தை அமைக்கவல்லவன், சாதேவன்அல்லதுஇல்லை-சகதேவனேயன்றி வேறெவரு மில்லை; (ஆதலால்), உளம் பொலிவு உடையாய் - மனவெழுச்சியையுடையவனே! இன்றே உற்று - இப்பொழுதே (அவனிடம்) போய், அவன் கேண்மின் - அவனை (நீங்கள்)கேளுங்கள்', என்றான்-என்று கூறினான்; (எ - று.)

சிறந்ததொரு முகூர்த்தத்திற் சிறந்த வொருவீரனைப் போர்க்களத்திற் குரிய தேவதைக்கு முன்னர்ப் பலிகொடுப்பவர், தவறாமல் வெற்றி பெறுவர் என்றல் மரபு. 'நாள்செய்வது நல்லோருஞ் செய்யார்' என்றபடி சிறந்த நேரத்தில் தொடங்கின காரியந் தவறாது பயன்தருதலால், 'தளப்பிலா முகூர்த்தம்' என்றது. தளம்பல் - நிலைகலங்குதல். உளப்பொலிவு உடையாய் - மனவெழுச்சி கெடாதவனே யென்றுமாம். அவன் தங்கள் பக்கத்துக்காக நல்நாள்அமைத்தற்கு முன்னமே சென்று கேட்டல் வேண்டு மென்பார், 'இன்றே' என்றார்; ஏகாரம் - தேற்றவகையால் விரைவுகுறிக்கும். அவற் கேண்மின் - உயர்திணையில் ஐயுருபு தொக்கது; இரண்டாம் வேற்றுமைச் சிறப்புவிதியால் உயர்திணைப்பெயரீறு திரிந்தது. 'கேண்மின்' என ஏவற்பன்மையாற் கூறினது, துச்சாதனன் கர்ணன் சகுனி முதலிய இனத்தவரை உளப்படுத்தி யென்க; இதற்கு - நீயாவது உன்.இனத்தவராவது சென்று கேட்க வென்று கருத்து: இது - ஒருமைப் பன்மை மயக்கத்தின் பாற்படும்; "வணங்கா முடியுடைய மன்னவனே கேண்மின்" எனப் பாரத வெண்பாவிலுங் காண்க. 'திருவொப்பார் நின்னுடைய செஞ்சோ திடத்தி, லுருவொப்பா ராரென் றுரைக்கின் - மருவொப்பான், மாதேவரல்லரே மன்னு மிரட்டையரிற், சாதேவற் குண்டோ தரம்'' என்றார் பெருந்தேவனார். (உ)

ரூ. ஒன்றநம்படைகளெல்லாமொருபகற்பொழுதிற்கொல்வா
னின்றனனிராவானென்பானீயவன்றன்னைவேண்டிற்
கொன்றெனைப்பலிகொடென்றுகூறுமக்குமாற்கொன்றால்
வென்றுனக்கரசும்வாழ்வுமெய்தலாம்விரைவினென்றான்.

(இ - ள்.) '(எதிர்ப்பக்கத்தில்), இராவான் என்பான் - இராவானென்பவன், நம் படைகள் எல்லாம் ஒன்ற ஒரு பகல் பொழுதில் கொல்வான் -

நமது சேனைக ளெல்லாவற்றையும் ஒருசேர ஒருதினத்துப் பகற்பொழுதி னுள்ளே கொல்ல, நின்றனன் - (உறுதிகூறி) நின்றுள்ளான்; அவன் தன்னை நீ வேண்டின் - அந்தச்சுத்தவீரனை நீ (போய்ப்) பிரார்த்தித்தால், 'என்னை கொன்று பலிகொடு' என்று கூறும் -(அவன்சம்மதித்து)என்னைக்கொன்று பலிகொடுப்பாய் என்று(உன்னை நோக்கிச்)சொல்வான்; அக்குமரன்கொன் றால் - அந்த இளவீரனைக்கொன்று பலிகொடுத்து விட்டால், விரைவின் வென்று அரசும் வாழ்வும் எய்தல் உனக்கு ஆம் - துரிதத்தில் (பாண்டவ ரைச்) சயித்து அரசாட்சியையும் நல்வாழ்க்கையையும் அடைதல் உனக்குக் கைகூடும்,' என்றான் - என்றும் (துரியோதனனை நோக்கிக்) கூறினான், (வீடுமன்); (எ - று.)

"அரவமின்மகன் தெவ்வர், கொற்ற வெம்படை யனைத்துமோ ரம்பி னாற் கொல்வனோர் தினத் தென்றான்" எனக் கீழ்ச்சருக்கத்து வந்தமையுங் காண்க. என்பா னெனச் செயப்படுபொருள் வினைமுதல்போலக்கூறப்பட் டது; "இல்வாழ்வா னென்பான்" என்ற திருக்குறளிற்போல: இது செய் வினை செயப்பாட்டுவினைப்பொருளில் வந்த வழுவமைதி யென்றும், இதில் அகரச்சாரியையும் படுவிகுதியுந் தொக்குநின்றன வென்றுங் கூறுவர். "ஊரெனப்படுவது உறையூர்" என்ற விடத்துப் போல, இங்கே என்பா னென்பது - என்று சிறப்பித்துக் கூறப்படுவா னென உயர்வுதோன்ற நிற்கு மென்க. 'குமரற்கொன்றால்' என்பதை, கீழ்க்கவியில் 'அவற் கேண் மின்' என்றதுபோலக் கொள்க. (௩)

[சகதேவன் களப்பலிக்கு முகூர்த்தம் நிச்சயித்தல்.]

௪. என்றலுமவனுமாங்கோரியந்திரவெகினமூர்ந்து
சென்றனனவனுங்கேட்டுச்சிலையில்வெங்கதிரைத்திங்க
ளொன்றியபகலிராவிற்களப்பலியூட்டினல்லால்
வென்றிடலரிதென்றிட்டான்கிளைஞரைவேறிடாதான்.

(இ - ள்.) என்றலும் - என்று (வீடுமன்) சொன்னவுடனே, அவனும் - அத்துரியோதனனும், ஓர் இயந்திரம் எகினம் ஊர்ந்து - ஒரு ஹம்ஸயந்தி ரத்தின்மேல் ஏறி, ஆங்கு சென்றனன் - அச்சகதேவனிடம் போனான்; கிளைஞரை வேறு இடாதான் - (தனது) சுற்றத்தாரைப் பேதமாகக் கொள் ளாதவனாகிய, அவனும் - அச்சகதேவனும், கேட்டு - (துரியோதனன் வந்த காரியத்தை) விசாரித்து, (உடனே), 'சிலையில் - தநுர் [மார்கழி] மாசத் தில், வெம்கதிரை திங்கள் ஒன்றிய பகல் - சூரியனைச் சந்திரன் கூடிய நாளில் [அமாவாசையில்], இராவில் - இராத்திரியில், களம் பலி ஊட்டின் அல்லால் - போர்க்களத்துக்குரிய பலியைக் கொடுத்தா லல்லாமல், வென் றிடல் அரிது - (பகையைச்) சயித்திடுதல் அரியதாம்,' என்றிட்டான் - என்று உண்மை கூறினான்; (எ - று.)

தனது தாயாதிகளான துரியோதனாதியரை அபேதமாக நினைக்குந் தூயநெஞ்சுடையவ னாதலால் இங்ஙனம் உள்ளபடி கூறினா னென்பார்,

'என்றிட்டான் கிளைஞரை வேறிடாதான்' என்றார். இயந்திரவெகினம் - அன்னப்பறவையின் வடிவமைத்துச் செய்யப்பட்ட யந்திரவாகனம். சிலை - வில்வடிவமான தோர் இராசி; அதிற் சூரியன் பிரவேசிக்கும் மாதம் அதனாற் பெயர்பெறும். வெங் கதிர் - உஷ்ணமான கிரணங்களை யுடையது; பண்புத்தொகை யன்மொழி யென்றாவது, அடையடுத்த சினையாகுபெயரென்றாவது இதற்கு இலக்கணங் கூறுக. சந்திரன் தனது பதினாறுகலைகளுள் இரண்டு கலைமாத்திரம் மிகுந்தவனாய்ச் சூரியகிரணங்களில் மறைகிற தினமே அமாவாசை யாதலால், 'வெங்கதிரைத் திங்க ளொன்றிய பகல்' என்றார். பலி யூட்டுதல் - ஒருவனைக்கொய்து பலியாகத் தேவதைக்கு நைவேத்தியஞ் செய்தல்; பலி - தேவர்க்கு இடும் உணவு. "பைம்பொற் றனுவின் பருவத் தினைப்பெற்ற, அம்பொன் செயங்கார வாரத்து—வம்பு, கொளப்பலிக்குந் தார்வேந்தே குன்றமற் சென்று, களப்பலியூட் டென்றான் கடிது" என்பது பாரத வெண்பா. கீழே "இன்றே யுற்றவற்கேண்மின்" என்று வீடுமன் கூறியதற்கு ஏற்ப, விரைந்து செல்லவேண்டி, இயந்திரவெகினமூர்ந்து சென்றனனென்க. 'இந்திரவிமானமூர்ந்து' என்றும் பாடம்; துரியோதனன் அன்றிரவிலேயே நள்ளிருளில் எவருமறியாமல் உபப்பிலாவியம் புக்குச் சகதேவனைக்கண்டு நன்முகூர்த்தங் கேட்டு மீளவேண்டித் தேவசில்பியான விசுவகருமாவைத் தியானித்து வரவழைத்துப் பிரார்த்தித்து ஆகாசத்திலேயோடவல்ல தொரு மாயத்தேரைப் பெற்றுச் சென்றான் என்று பெருந்தேவனார்பாரதத்து உரை நடை. (ச)

[இராவான் தன்னைப் பலியிட உடன்படுதல்.]

ரு. ஐவரிலிளையோன்றன்பான்முகூர்த்தங்கேட்டவர்சேயான
பைவருமுடியோன்றன்பாற்சேறலும்பணிந்துதாதை
யுய்வருவரங்கேட்டென்னையூட்டுகபலிநீயென்றா
னெய்வருசிலையினானும்பெற்றனனென்றுமீண்டான்.

(இ - ள்.) (இவ்வாறு துரியோதனன்), ஐவரில் இளையோன்தன்பால் முகூர்த்தம் கேட்டு - பஞ்சபாண்டவர்களுள் இளையவனான சகதேவனிடம் (களப்பலியூட்டுதற்கேற்ற) நல்முகூர்த்தத்தை விசாரித்தறிந்துகொண்டு, அவர் சேய் ஆன பை வரு முடியோன் தன்பால் சேறலும் - அப்பாண்டவர்களுள் ஒருவனது [அர்ச்சுனனது] குமாரனான படம்பொருந்தின தலையையுடைய இராவானிடத்திற் போனவளவிலே, (அவன்), பணிந்து - வணங்கி, தாதை - (தனக்குத்) தந்தைமுறையான துரியோதனன் (கூறின), உய்வரு வரம் - (அவன்) பிழைத்தற்குக் காரணமான வரத்தை, கேட்டு - (இன்னதெனக்) கேட்டறிந்து, (மறுக்காமல் அவ்வேண்டுகோளுக்கு உடன்பட்டு), 'என்னை நீ பலி ஊட்டுக' என்றான் - என்னை நீ (கொன்று) பலிகொடுத்திடுவாயாக என்று கூறினான்; (கூறினவுடனே), எய்வரு சிலையினானும் - (அம்புகளை) எய்து வருகிற வில்லையுடைய துரியோதனனும், பெற்றனன்

என்று மீண்டான் - (இனி யான் எல்லாவாழ்க்கையும்) பெற்றவனுவே னென்று (மகிழ்ச்சியோடு தன்னூர்க்குத்) திரும்பிவந்தான்; (எ - று.)

செம்மை யென்னும் பண்புப்பெயர், ஈறுபோய் ஆதிநீண்டு முன்நின்ற மகரமெய் யகரமாகத்திரிந்து, 'சேய்' என நிற்கும்; இது - முதலில்செம்மை நிறத்தையுடைய முருகக்கடவுளுக்குப் பண்பாகுபெயராய், பின்பு (குமார னென்னும்வடமொழிபோல)அச்சுப்பிரமணியமூர்த்திபோலப் பலபராக்கிர மங்களிற் சிறந்த இளவீரனுக்கு உவமையாகுபெயராக வழங்குதலால், இரு மடியாகுபெயர்: இனி, 'செய்யவன் என்பது சேய் என விகாரப்பட்டது' என்பாரு முளர். நாககன்னிகைகுமாரனுதலால், 'பைவருமுடியோன்' எனப்பட்டான்; இனி, பை என்பதைப் பசுமையென்னும் பண்புப்பெயர்த் திரிபெனக்கொண்டு, (சிறந்த பொன்மயமானதனுல்) பசுமையாய் வரு கிற கிரீடத்தை யுடையவ னென்று உரைத்தலு மொன்று. தாதை - தாத என்னும் வடமொழியின் திரிபு. பெரியவன் வார்த்தையை மறுத்தற்கு அஞ்சி அரிய இதற்கு உடன்பட்டனன் என்பார், 'தாதை யுய்வருவரங் கேட்டு'என்ருர்.தாதை உய்வு அருவரம்-தன் தாதையான அருச்சுனன்பிழை த்தல்கூடாதவரம் எனினும் ஒக்கும். வரம்-வேண்டுவன கொள்ளுதல்; வட சொல். துரியோதனன் அற்றைநாளிரவிலேயே இராவானிடஞ் சென்று "இவ்வளவும் யார்பாலுஞ் சென்றேன் றிரந்தறியே, னெவ்வளவும் வந்த றியே னென்மகனீ—செவ்வி, வரந்தருவா யாகென்று" வாழ்த்திவேண்ட அதுகேட்டு இராவான் 'நீ வேண்டும்வரம் வேண்டுக, தவருது தருவேன்' என்ன, இவன் 'உன்னைப் பலி கொடுக்க வேண்டும்' என்ன, அங்ஙனமே அவன் அவ்வேண்டுகோளை மாருது 'எங்களில் உங்களைப்போல மறுத்து இரண்டு உரைப்பார் இல்லைகண்டாய்' என்றுகூறி உடன்பட்டனன் என் பர் பாரத வெண்பாவில். (ரு)

முகூர்த்தங்கேள்விச்சருக்கம் முற்றிற்று.

ஏழாவது

களப்பலியூட்டுசருக்கம்.

பாண்டவர் தாம் வெற்றிபெறுதற்பொருட்டுப் போர்க்களத்துக்குரிய தேவதைக்குப் பலிகொடுக்கும் பாகம் 'ஊட்டுச் சருக்கம்' என்ற பாடத்து க்கு - ஊட்டுதலைக் கூறும் பாக மென்க.

[கடவுள் வணக்கம்.]

க. குன்றெடுத்தாயர்மாதர்குரவைகொண்டொருவிளாவிற்
கன்றெடுத்தெறிந்துவெய்யகாளியற்கிருதாணல்கி
யன்றெடுத்திறுத்தவில்லேயனையவில்விழவுகாண்பான்
சென்றெடுத்திறுத்துநின்றசெங்கண்மாலெங்கள்கோவே,

(இ - ள்.) குன்று எடுத்து - (கோவர்த்தன) கிரியை (க் குடையாக) எடுத்துப் பிடித்து, ஆயர் மாதர் குரவை கொண்டு - இடைப்பெண்களோடு குரவைக் கூத்தாடி, ஒருவிளாவில் கன்று எடுத்து எறிந்து - ஒரு விளாமரத்தின்மேற் கன்றை யெடுத்து வீசி, வெய்ய காளியற்கு இரு தாள் நல்கி - கொடிய காளியனென்னும் நாகத்துக்கு (த் தனது) 'இரண்டு திருவடிகளையுங்கொடுத்து, அன்று எடுத்து இறுத்த வில்லே அனைய வில் விழவு காண்பான்சென்று - ஆக்காலத்தில் [முன்னொரு காலத்தில், ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் என்றபடி] எடுத்து ஒடித்த சிவதனுசையே போன்ற [சிறந்த] வில்லின் திருவிழாவைப் பார்க்கும்பொருட்டுப் போய், எடுத்து இறுத்து நின்ற - (அங்கிருந்தவில்லை) எடுத்து ஒடித்து நின்ற, செம் கண் மால் - சிவந்த திருக்கண்களையுடைய திருமாலின் திருவவதாரமூர்த்தியான கண்ணபிரான், எங்கள் கோ - எங்கள் தலைவனாவன்; (எ - று.)—எ - தேற்றம்.

திருவாய்ப்பாடியில் ஆயர்களெல்லோருங் கூடி மழையின்பொருட்டாக இந்திரனை ஆராதித்தற்கென்று சமைத்த சோற்றைக்கண்ணபிரான் அவனுக்கு இடாதபடி விலக்கிக் கோவர்த்தனமலைக்கு இடச் சொல்லித் தானே ஒரு தேவதாரூபங்கொண்டு அமுதுசெய்தருள, அவ்விந்திரன் கோபத்தோடு புஷ்கலாவர்த்தம் முதலிய பல மேகங்களை யேவிக் கண்ணன் விரும்பிமேய்க்கிற கன்றுகளுக்கும்பசுக்களுக்கும்கண்ணனுக்குஇஷ்டரான இடையருக்கும் இடைச்சியருக்கும் தீங்கு தரும்படி கல்மழையை ஏழுநாள் இடைவிடாது பெய்வித்தபொழுது, கண்ணன் கோவர்த்தனமென்னும் மலையை யெடுத்துக் குடையாகப் பிடித்து மழையைத்தடுத்து எல்லாவுயிர்களையும் இடையூறு சிறிதுமின்றிக் காத்தருளின னென்பதும்;—கண்ணன் கோப ஸ்திரீகளுடனே ராஸக்கிரீடை செய்கையில், தான் விரைவாய்ப்பாயும் லாகவ சமத்காரத்தினாலே, தன்னைவிட்டு நீங்க மனமில்லாமல் தன் கையையே தனித்தனி பிடித்திருகக் கருதிய அவ்வாயர்மகளிர்யாவர்க்கும் பக்கத்திலிருந்தவன்போலக் காணப்பட்டது மாத்திரமேயன்றி, ஏககாலத்திற் பலவடிவங் கொண்டு அவர்க ளிடையிடையே நின்று ஒவ்வொருத்தியது இவ்விருகைகளிலுந் தன்கைகளிரண்டும் பொருந்த ஆடியருளின னென்பதும்;—கம்ஸனாலேவப்பட்ட கபித்தாசுரன் விளாமரத்தின் வடிவமாய், கண்ணன் தன்கீழ் வரும்போது மேல்விழுந்து கொல்வதாக எண்ணி வந்து நிற்க, அதனையறிந்து கிருஷ்ணபகவான், அவ்வாறே தன்னை முட்டிக் கொல்லும்பொருட்டுக் கன்றின் வடிவங்கொண்டு வந்து தான்மேய்க்குங் கன்றுகளோடு கலந்திருந்த வத்ஸாசுரனைப் பின்னிரண்டு கால்களையும் பிடித்து எடுத்துச்சுழற்றி விளாமரத்தின்மே லெறிய, இருவரும் இறந்து தமது அசுர வடிவத்துடனே விழுந்திட்டனரென்பதும்;—யமுநாநதியில் ஓர்மடுவிலிருந்துகொண்டு அந்நதிமுழுவதையுந் தன் விஷாக்கினியினாற் கொதிப்படைந்த நீருள்ளதாய்ப் பானயோக்கிய மாகாதபடி செய்துவந்த காளியனென்னுந் துஷ்டநாகத்தைக் கிருஷ்ணபகவான் தண்டிக்க வேண்டுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அம்மடுவிற்குச் சமீபத்திலுள்ளதொரு கடம்ப

மரத்தின்மேலேறி அம்மடுவிற் குதித்துக் கொடிய அந்நாகத்தின் படங்களின்மேல் ஏறி இருகாலாலுந் துவைத்து நர்த்தனஞ்செய்து நசுக்கி வலியடக்கி, பின்பு, மங்கலியபிக்ஷையிட வேண்டுமென்று தன்னை வணங்கிப் பிரார்த்தித்த நாககன்னிகைகளின் விண்ணப்பத்தின்படி உயிரோடு கடலிற் சென்று வாழுமாறு அந்தக்காளியனை விட்டருளினனென்பதும்;— ஸ்ரீராமலக்ஷமணர் விசுவாமித்திர மகாமுனிவனது வேள்வியை முடித்த பின்னர் அம்முனிவனுடனே மிதிலாபட்டணத்துக்குச் சென்று அங்குச் சனகமகாராசனுற் கந்யாசுல்கமாக வைக்கப்பட்டிருந்ததும், அறுபதினாயிரம் வீரர் அரிதின் எடுத்து வரற்பாலது மாகிய சிவதனுசை ஸ்ரீராமமூர்த்தி எடுத்து வளைத்து நாணேற்ற முயலுகையில், அது முறிபட, பின் சீதாபிராட்டியைத் திருமணம் புரிந்தன னென்பதும்;—கம்ஸன் கிருஷ்ண பலராமர்களைக் கொல்ல நிச்சயித்துத் தநுர்யாகமகோத்ஸவ மென்று ஒரு வியாஜம்வைத்து அவர்களை வரவழைக்க, அங்ஙனமே கண்ணபிரான் நம்பி மூத்தபிரானுடனே கோகுலத்தினின்று மதுரைக்குவந்து வில்லின் சாலையிலெழுந்தருளி, அங்குக் காவலாளராற் காட்டப்பட்ட வில்லையெடுத்து வளைத்து நாணேற்றிடுகையில், அவ்வில் ஒடிந்த தென்பதும் - இதிற் குறித்த கதைகள்.

ஆயர் - பசுக்களையுடையவ ரென இடையர்க்குக் காரணப்பெயர். "மாதர் காதல்" என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தின்படி விருப்பத்தை யுணர்த்தும் மாதர் என்னும் உரிச்சொல், விரும்பப்படுகிறஅழகுள்ள பெண்களுக்கு ஆகுபெயர். குரவையாவது - கைகோத்தாடும் கூத்து: "குரவைக் கூத்தே கைகோத்தாடல்" என்பது திவாகரம்; இதற்கு வடமொழியில் 'ராஸம்' என்று பெயர்; பலபேர் வட்டமாய் நின்று சித்திரமான தாள லயைகளுடன் மெதுவாகவும் உன்னதமாகவும் கூத்தாடுதல் இதன் இலக்கணமாம். 'குரவை யென்பது காமமும் வென்றியும் பொருளாகக்குரவைச்செய்யுள் பாட்டாக எழுவரேனும் எண்மரேனும் ஒன்பதின்மரேனும் கைபிணைந்து ஆடுவது; "குரவை யென்பது கூறுங்காலைச், செய்தோர் செய்த காமமும் விறலும், எய்தக் கூறுமியல்பிற் றென்ப" எனவும், "குரவை யென்ப தெழுவர் மங்கையர், செந்நிலை மண்டலக் கடகக்கை கோத்து, அந்நிலை கொட்பநின் றாட லாகும்" எனவுஞ் சொன்னு ராதலின்' என்பது, சிலப்பதிகாரத்து அடியார்க்கு நல்லாருரை. கன்று - பசுவின் இளமைப் பெயர்; "யானையுங் குதிரையுங் கழுதையுங் கடமையு, மானோ டைந்துங் கன்றெனற் குரிய" என்பது, தொல்காப்பியத்து மரபியல். "வரைக்குலம் வெருக்கொள வளர்ந்ததிணி தோளால், சிரித்தெயி லெரித்தவிறை செஞ்சிலை யிறுத்தான், கரைக்கு மதவேழமோர் கரும்பினை வளைத்து, முரித்தென வெடுத்து நெடுமேரிவி லிறுத்தான்" என்றார் ஸ்ரீபாக வதத்தும். அடியார்களை அருளுடன் நோக்கி நோக்கிக் கண்கள் சிவந்திட்டன போலுமென்பார் 'செங்கண்மால்' என்றார். மால் - பெருமை; அல்லது, மாயை; அல்லது, அடியவர்களிடத்து மிகுந்த விருப்பம்; அதனை யுடையவனுக்குப்

பண்பாகுபெயர். தானொருவன் கடவுளையறிந்து அன்புகூர்ந்து வணங்கி அப்பயனைத் தான்மாத்திரமே யடைதலினும் சிருஷ்டி தொடங்கித் தன் கோத்திரத்தாரையுந் தன்னொடு கூட்டி வணங்கி அவர்க்கும் அப்பயனை அடைவித்தலே சிறந்ததெனக் கருதி, அவர்களை உளப்படுத்திய தன்மைப் பன்மையால் 'எங்கள்கோ'என்றார். ஈற்றேகாரத்தைப் பிரிநிலையாக்கி மால் என்பதனோடு கூட்டின், "மறந்தும் புறந்தொழாமாந்தர்" என்றபடி தேவ தாந்தரங்களைத் தமக்கு நாயகனாகக் கொள்ளாதவர் இவ்வாசிரியரென விளங்கும். (க)

[கண்ணன் சதுர்த்தசியை அமாவாசையாக மாற்றுதல்.]

உ. கொடுத்தனன்பலிக்குத்தன்னைக்குமரனென்றறிந்துகுன்ற
மெடுத்தவன்றிதிபன்னான்கினிடையுவாவின்றென்று
தொடுத்தநான்முனிவரோடுஞ்சொல்லினன்சுடர்கடம்மி
லடுத்ததிங்கென்னையென்னவன்றதுவாயதன்றே.

(இ - ள்.) குமரன் - (அருச்சுனனது) குமாரனான இராவான், தன்னை பலிக்கு கொடுத்தனன் - தன்னைப் பலியிடும்படி (துரியோதனனுக்குக்) கொடுத்திட்டான், என்று—,குன்றம் எடுத்தவன் - கண்ணன், அறிந்து—, திதி பன்னான்கின் இடை - (அமாவாசைக்கு முந்தின தினமான) சதுர்த்தசி திதியினன்றைக்கே, இன்று உவா ஆக என்று - இன்றையதினம் அமாவாசையாகக்கடவதென்று, தொடுத்த நூல் முனிவரோடும் சொல்லினன் - (ஒன்றோடொன்று சொற்கள்) தொடரப்பெற்ற சாஸ்திரங்களை வல்ல முனிவர்களுடனே கூறியருளினான்; (சொன்னவளவிலே), சுடர்கள் தம்மில் இங்கு அடுத்தது என்னை என்ன - சூரிய சந்திரர் தங்களுக்குள்இப்பொழுது நேர்ந்தது என்னவென்று ஆராய்ச்சிசெய்ய, அன்று அது ஆயது- அப்பொழுது அமாவாசையாயிற்று; (எ - று.)—அன்றே - ஈற்றசை.

"களப்பலி நாக கன்னிகை புதல்வன் கருதலான் றனக்கு நேர்ந்திடவுங், கிளப்பருந் திதியை மயக்கி வான் மதியங் கிளரொளி யருக்கனைக் கேட்ப, வளப்படுந் திதியை முந்துற வெமக்கே வழங்கிடும் படி மதி கொளுத்தி, புளப்பொலி வுடனே விசயனுக் கருளா லுருளுடைக் கொடிகொள் தேரூர்ந்தாய்" என்பர் மேற் பதினேழாம்போர்ச்சருக்கத்தும். துரியோதனனுக்குச் சகதேவன் நாள்வைத்துக் கொடுத்ததையும் அவனுக்கு இராவான் களப்பலிக்கு உடன்பட்டதையும் கண்ணபிரான் அறிந்து, அந்நாளை மாற்றவும் இராவானைத் தமக்காக்கிக்கொள்ளவுங் கருதி, முந்தின நாளாகிய சதுர்த்தசி யன்றைக்கே அமாவாசையை வரும்படி தமது திவ்வியசக்தியால் செய்து, முனிவர்கள் முதலிய பலரை நோக்கி இன்றைக்கே அமாவாசையென்று கூற, யாவருங் கண்ணன் கட்டளைப்படியே அதனைக் கொண்டாடினர்; அப்பொழுது சூரியசந்திரர் பார்த்து, 'இதென்ன காரணம்' என்று தமக்குள் ஆலோசித்துக் கண்ணபிரானை ஒருங்கே வந்தடைந்து 'இன்றைக்கு எப்படி அமாவாசை?' என்று வினவ, அவ்வெம்

பெருமான் 'அமாவாசை யென்பது, நீங்களிரண்டுபேருங் கூடுந் தினமன்றோ? நீவிர் இருவரும் இப்பொழுது கூடிவந்த இத்தினத்தை அமாவாசை யென்று சொல்லத் தடையென்ன?' என்று விடைகூற, அவர்கள் உவந்து சென்றன ரென்க.

பன்னுன்கு - பதினுன்கு என்பதன் மரூஉ; இனி, 'பன்னிரண்டு' என்னுமிடத்துப்போல, பத்தென்னும் நிலைமொழி ஈறுகெட்டு அயல் தகரமெய் னகரமாயிற் றெனினும் அமையும். உவா - பதினைந்தாந்திதி; இங்கு இடத்திற்கு ஏற்ப அமாவாசையாயிற்று. பஞ்சைக்கொண்டு நூல் நூற்கப்படுதல் போலச் சொற்களைக்கொண்டு அமைக்கப்படுதலாலும், மரம் முதலியவற்றின் கோணலைப் போக்கும் எற்றுநூல்போல மனிதர்களது மனத்தின் கோணலைப் போக்குதலாலும், நூல் என்றது - உவமவாகுபெயராம்; "பஞ்சிதன் சொல்லாப் பனுவ லிழையாகச்,செஞ்சொற்புலவனேசேயிழையா—எஞ்சாத, கையேவா யாகக் கதிரே மதியாக, மையிலா நூன் முடியுமாறு", "உரத்தின் வளம்பெருக்கி யுள்ளிய தீமைப், புரத்தின் வளமுருக்கிப் பொல்லா—மரத்தின், கனக்கோட்டந் தீர்க்குநூ லஃதேபோன் மாந்தர், மனக்கோட்டந் தீர்க்குநூன் மாண்பு" என்றார் நன்னூலார்: 'இனி, நூலென்ற சொற்குப் பொருளுரைக்கப்படும்:—நூல்போறலின் நூலென்ப; பாவைபோல்வாளைப் பாவையென்றது போல. நூல்போற லென்பது - நுண்ணிய பலவாய பஞ்சின் றுனிகளாற் கைவல்மகடூஉத் தனது செயற்கை நலந் தோன்ற ஓரிழைப்படுத்தலாம், உலகத்து நூல்நூற்ற லென்பது; அவ்வாறே சுகிர்ந்துபரந்த சொற்பாவைகளாற் பெரும்புலவன் தனது உணர்வுமாட்சியின் பிண்டம் படலம் ஓத்துச் சூத்திரமென்னும் யாப்பு நடைபடக் கோத்தலாயிற்று, நூல்செய்தலாவது: அவ்வகை நூற்கப்படுதலின், நூலெனப்பட்டது. இனி, ஒருசாரார், நூல்போலச் செப்பஞ் செய்தலின் நூலென்ப. இனி, தந்திரமென்னும் வடமொழிப்பொருளை நூலென வழங்குதல் தமிழ்வழக்கெனக் கொள்க. இது, நூலென்றசொற்குப் பொருள்' என்ற இறையனுரகப்பொருளுரைநடையையும் இங்கே அறிக. தொடுத்த நூல் முனிவர் என்பதற்கு-தரித்த முப்புரிநூலையுடைய முனிவரென்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; "நூலே கரகம் முக்கோல் மணையே, ஆயுங்காலை யந்தணர்க் குரிய" என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனுர். முனியென்னும் வடசொல்லுக்கு - (கடவுளைத்) தியானஞ்செய்பவ னென்றும், (முக்காலத்து) ஞானமுடையவ னென்றும் பொருள்: (எல்லாப்பற்றுக்களையும்) முனிந்தவன் [வெறுத்துவிட்டவன்] ஆதலால், முனியென்று காரணப்பொருள் கூறலாகாது; வடசொல்லாதலின். சுடர் - ஒளி; அதனையுடைய சூரியசந்திரர்க்கு ஆகுபெயர்.

"நீதியா நின்ற பதினுலா நாள்தன்னை, யாதி யமாவாசை யாக்கலாஞ்—சோதிமதி, யாதித்தனோடே யமர்ந்திருக்கும் வேதியராற், சாதித்துக் கொள்வதுகாண் சார்வு" என்று திருவுள்ளம்பற்றி, கண்ணபிரான் பூன்னீராயிரம் பிராமணர்க்கு மகாதானங்கற்பித்து அவர்களை வரவழை

த்து 'சதுர்த்தசியை அமாவாசையாக்கித் தரவேண்டும்' என்றும், "தேவ ரா வாருந்திசைபால ராவாரு, மூவராய் நிற்கின்ற மூர்த்தியுமாய்—யாவரு ந்தான், கொந்தலருஞ் சோலைக் குருநாட்டுப் பூசுரர்காள், அந்தணரா லன்றோ வவர்" என 'பிராமண ருச்சரித்த மந்திரமன்றோ, தெய்வம்: உங்கள் பணி மறுக்குந் தன்மையுடையார் யாவருமுண்டோ?' என்றும் உரைக்க, கேட்டு அந்தணர் அந்த ஸ்ரீவாசுதேவன் பணியை மறாது தலைமேற்கொண்டு ஒருங்குகூடி அநேகமந்திரங்களை உத்கோஷித்து அமாவாசைக்குரிய சடங்குடனே சூரிய சந்திரரைத் துதிக்குமளவிலே, அந்தச் சந்திராதித்தர்களுந் தம்மிற் கூடி 'இது என்கொலோ' என்னுமளவில், சதுர்த்தசியும் அமாவாசையாயிற்று அப்பொழுது, எனப் பெருந்தேவனார் பாரதத்துக் கூறியுள்ளதனால், அதற்கு ஏற்பவே இப்பாட்டுக்குப் பொருள் கூறுதலும் பொருத்தமுடைத்தென அறிக. "மாமறையோர் வாக்குப் பழுதாமோ மண்ணின்மேல், யாமறியோ மிவ்வார்த்தை நன்றென்னச்—சோமன், சுடர்நாயிற் றுள்ளொளிக்கே தோன்றினான் கொல்லோ, வுடனாயிற் றன்றே யுவா" என்பதும் அவ்வெண்பாவே. (உ)

[கண்ணன் முதலில் தன்னைப் பலியிடும்படி தருமனுக்குக் கூறுதல்.]

௩. ஆயபின்றருமற்குற்றவாறெலாம்விளம்பியின்று
நீயவன்றனக்குமுன்னேகளங்கொளநேரினல்லாற்
போயவன்றன்னைவேறலரிதெனப்புகன்றுசெய்கண்
மாயவனென்னைவல்லேவன்பலியூட்டுகென்றான்.

(இ - ள்.) ஆய பின் - (இவ்வாறு) ஆனபின்பு [திதி மாறினபின்னர் என்றபடி], செம் கண் மாயவன் - சிவந்த திருக்கண்களையும் மாயையுமுடைய கண்ணபிரான், உற்ற ஆறு எலாம் - நடந்தசெய்கைகளை யெல்லாம், தருமற்கு விளம்பி - யுதிட்டிரனுக்குக் கூறி, 'நீ—, இன்று - இன்றைக்கு, அவன்தனக்கு முன்னே - அத்துரியோதனன் பலியூட்டுதற்கு முன்பே, களம் கொள - களப்பலிகொடுக்க, நேரின் அல்லால் - உடன்பட்டாலல்லாமல், போய் அவன்தன்னை வேறல் அரிது - (போரிற்) சென்று அத்துரியோதனனை வெல்லுதல் (உனக்குக்) கூடாதாம்,' என புகன்று - என்று கூறி, 'என்னை வல்லே வல்பலி ஊட்டுக' என்றான் - 'என்னை விரைவிலே வலிய பலியாகக் கொடுக்கக் கடவாய்' என்றுங் கூறினான்; (எ - று.)

துரியோதனன் நமக்குமுன்னே பலிகொடுத்துவிட்டால், சயம் அவனதேயாய்விடும்; ஆதலின், 'உத்தமவிலக்கணமுடையவனைப் பலிகொடுக்க வேண்டும்' என்னும் முறைமைப்படி எல்லாவிலக்கணமும் அமைந்துள்ள என்னையே இப்பொழுது துரிதமாகப் பலிகொடுத்திடுங்க ளென்று கபடமாகக் கூறியருளினான். உற்றவாறு எலாம் - சகதேவன் நாள்வைத்ததும், இராவான் துரியோதனனுக்குக் களப்பலிக்கு உடன்பட்டதும் முதலியன. களம் - களப்பலிக்கு ஆகுபெயர். கபடமாகக்கூறினது தோன்ற,'மாயவன்' என்றார். வல் - விரைவுகுறிக்கும் இடைச்சொல்: ஏ - சாரியை - ஐகாரச் சாரியை பெற்று, 'வல்லை' என்றும் வரும். (௩)

[பாண்டவர் அதுகேட்டு வருந்துதல்.]

ச. தருமனுந்தம்பிமாருஞ்சாற்றியமாற்றங்கேட்டே
யுருமெறிபுயங்கம்போலவுள்ளழிந்துள்ளாய்நின்ற
கருமுகில்வண்ணன்பாதகமலத்தில்வீழ்ந்துவாழ்வும்
பொருமுனைவயமும்வேண்டேம்பொன்றுதலமையுமென்றார்.

(இ - ள்.) (அப்பொழுது), தருமனும்—, தம்பிமாரும் - (அவனது) தம்பிகளாகிய வீமன்முதலிய நால்வரும், சாற்றிய மாற்றம் கேட்டே - (கண்ணன்) கூறிய அவ்வார்த்தையைக் கேட்டமாத்திரத்திலே, உரும் எறி புயங்கம் போல - இடிவிழப்பெற்ற பாம்புபோல, உள் அழிந்து - மனமழிந்து, உள் ஆய் நின்ற கருமுகில் வண்ணன் பாத கமலத்தில் வீழ்ந்து - எல்லாப் பொருள்களுள்ளும் வியாபித்து மறைந்துநின்ற காளமேகம்போலும் கரிய நிறத்தையுடைய அக்கண்ணபிரானது திருவடித்தாமரைமலர்களிலே விழுந்து நமஸ்கரித்து, '(இனி நாங்கள்), வாழ்வும் பொரு முனை வயமும் வேண்டேம் - செல்வவாழ்க்கையையும் போர்க்களத்துவெற்றியையும் விரும்பமாட்டோம்; பொன்றுதல் அமையும் - (நாங்கள்)இறத்தலே தகுதி,' என்றார் - என்று கூறினார்கள்; (எ - று.)

இங்ஙனங்கூறினது, கண்ணனை அவர்கள் தம்தம்உயிராகப் பாவித்திருந்த மிக்க அன்புடைமையா லென்க. புயங்கம் - புஜங்கமென்னும் வடமொழியின் திரிபு; இதற்கு - (கால்களில்லாமையால்) மார்பினால் ஊர்ந்து செல்வதென்றும், வக்கிரகதியாய்ச் செல்வதென்றும் பொருள்: புஜம் - வக்ரம்; புஜமென்னுந் தோளின்பெயர், மார்புக்கு இலக்கணையாம். இடியோசை கேட்டமாத்திரத்திற் பாம்புகள் அஞ்சியொடுங்கியழியும் என்பது, நூற்றுணிபு; "விரிநிற நாகம் விடருளதேனும், உருமின்கடுஞ்சினஞ் சேணின்று முட்கும்" என நாலடியாரிலுங் காண்க. உள் - உள்ளிடம்; அகத்துறுப்பான மனத்துக்கு இடவாகுபெயர். சரீரத்தினுள் சீவான்மா இந்திரியமையாததாய் மறைந்துநின்று அதனைக்கொண்டு தொழில்களையெல்லாம் நடத்துதல் போல, சர்வாந்தரியாமியாய்ப் பரமாத்மா எல்லாப்பொருள்களினுள்ளும் மறைந்துநின்று தொழில் நடத்துதலால், 'உள்ளாய்நின்ற' என விசேடித்தது; "எள்ளுமெண்ணெயும்போல், நீங்கா துலகத் துயிர்க்குயி ராகி" எனத் திருவரங்கத்து மாலையிலும், "வானின்றிழிந்து வரம்பிகந்த மாபூதத்தின் வைப்பெங்கும், ஊனு முயிரு முணர்வும்போ லுள்ளும் புறத்துமுளனென்ப" எனக் கம்பராமாயணத்தும், "திடவிசும் பெரிவளி நீர் நிலமிவைமிசைப், படர்பொருள் முழுவது மாயவை யவைதொறும், உடன்மிசை யுயிரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்துளன்" எனத் திருவாய்மொழியிலும் வருதல் காண்க. இனி வண்ணம் என்பதற்கு - குணமென்று பொருள் கொண்டால் தண்மையுங் கைம்மாறு கருதாது கருணைமழைபொழிதலுமாகிய இக்குணங்களிற் கருமுகிலையொப்பவன் கண்ண னென்க. பாதகமலம்- முன்பின்னாகத் தொக்குவந்த உவமைத்தொகை: வடநூல் முடிபு; பாதமாகிய கமல மென உருவகமாக்கியுரைத்தற்கு இங்கே இயைபின்று. உன்னைக்

கொன்று பலிகொடுத்தபின் அதனல்வரும் வாழ்வும் வெற்றியும் எங்களுக்கு வேண்டா வென்றார். "இச்சொற் பணித்தனை நீ யெம்பெருமானெங்கட்கு, நச்சுச்சொல் லென்று நடுநடுங்கி - யிச்செல்வம், வேண்டோமியாமென்று வீழ்ந்தழுதார் தம்முடைய, வாண்டார்தம் பாதத்தே யாங்கு" என்றார் வெண்பாவினுள்ளும். (ச)

[இராவான் தன்னைக் களப்பலியிடும்படி உடன்படுதல்.]

ரு. அப்பொழுதரவமைந்தனரவுயர்த்தவற்குநேர்ந்தே
னிப்பொழுதுமக்குநேர்ந்தேனெனைப்பலியிடுமினென்ன
மைப்புயல்வண்ணனின்னையல்லதுமண்ணிலென்னை
யொப்பவரில்லைநம்மிலொருவரேவேண்டுமென்றான்.

(இ - ள்.) (அப்பொழுது), அரவம் மைந்தன் - நாககன்னிகை குமாரனான இராவான், 'அரவு உயர்த்தவற்கு அப்பொழுது நேர்ந்தேன் - பாம்புக்கொடியை உயரஎடுத்துள்ள துரியோதனனுக்கு (அவன் என்னை வேண்டிக்கொண்ட) அச்சமயத்தில் (பலிக்கு) உடன்பட்டேன்; உமக்கு இப்பொழுது நேர்ந்தேன் - உங்களுக்கு இப்பொழுது (பலிக்கு) உடன்படுகிறேன்; (ஆதலால்), எனை பலி இடுமின் - என்னைப் பலியிடுங்கள்,' 'என்ன - என்றுகூற, (அதுகேட்டு), மை புயல் வண்ணன் - கரிய மேகம் போலுந் திருமேனி நிறமுடைய கண்ணன்,'நின்னை அல்லது மண்ணில் என்னை ஒப்பவர் இல்லை - உன்னைத்தவிர உலகத்தில் என்னை யொக்குந் தன்மையார் வேறு எவரும் இல்லை; (ஆதலின்), நம்மில் ஒருவரே வேண்டும் - (ஒத்த உத்தம விலக்கண முடைய) நம்மிருவருள் ஒருவரே பலியாகவேண்டும்,' என்றான் - என்றுகூறினான்; (எ - று.)

அமாவாசையில் தான் பலியாவதாக முன்பு துரியோதனனுக்கு வாக்களித்தபடி அமாவாசை வந்தும் பலிகொடுத்தற்குத் துரியோதனன் வரக்காணாமையால், இராவான் இப்பொழுது பாண்டவர்க்குப் பலிக்கு உடன்பட்டான். மைப்புயல் - உம்மைத்தொகையாய், மைப் புயல் வண்ணன் - அஞ்சனமும் மேகமும் போலும் வருணமுடையவனென்றுங் கொள்ளலாம். வேண்டும் - ஒருவகை வியங்கோள். இது, நச்சினார்க்கினியர்கருத்து; இதற்கு - வெவ்வேறு பலவகையாகப் பிறஆசிரியர் இலக்கணங்கூறுவராயினும், வியங்கோளென்றலே தகுதியுடையதெனத் தோன்றுகின்றது. (ரு)

[இராவான் கண்ணனிடம் தான் சிலநாள் வரையில்
உயிரோடிருக்கும்படி வரம்வேண்டுதல்.]

சு. அடியனேனிருக்கநீயேயரும்பலிக்கிசைவாய்போரின்
மடியநேரலரைக்கொன்றுவாழ்விவர்களிக்கின்றாய்
கடியநேர்பலிதந்தாலுங்காயமர்சிலநாட்கண்டு
முடியநேரலர்வெம்போரின்முடிவெனக்கருளுகென்றான்,

(இ - ள்.) (அதற்கு இராவான்), 'போரில் - யுத்தத்திலே, மடிய - அழியும்படி, நேரலரை - பகைவர்களை, கொன்று—, இவர்க்கு - இப்பாண்டவர்க்கு, வாழ்வு அளிக்க நின்றாய் - செல்வவாழ்க்கையைக் கொடுத்தருள நின்றவனே! அடியனேன் இருக்க - அடியேன் பலிசெலுத்தத்தக்கவனாக இருக்கையில், நீயே அரு பலிக்கு இசைவாய் - நீயோ அரிய பலி செலுத்தப்படுதற்கு உடன்படுவாய்; நேர் பலி கடிய தந்தாலும் - ஏற்ற பலியாக (என்னை) விரைவிற் கொடுத்திட்டாலும், காய் அமர் சில நாள் கண்டு - உக்கிரமான போரைச் சிலதினங்களில் (அடியேன்) பார்த்து, நேரலர் முடிய - (பல) பகைவர்கள் அழிய, (அதன்பின்), வெம் போரில் முடிவு எனக்கு அருளுக - கொடிய போரில் இறந்தொழியும் வரத்தை எனக்குத் தந்தருளுவாயாக', என்றான் - என்று பிரார்த்தித்தான்; (எ - று.)

அடியேன் - உனக்கு அடியவனாகிய யான்; அடிமையென்னும் பண்பினடியாப்பிறந்த தன்மை யொருமைக் குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர். நீயே என்ற ஏகாரம் - வினாவகையால், நீ பலிக்கு இசையத்தக்கவனல்லனென்ற எதிர்மறைப் பொருளைக் குறிக்கும். 'நீயேன்' என்ற பாடமுங்கொள்ளலாம். நேரலர் - தம்மோடு இணங்காதவர். காயமர் - (பகைவரைக்) காயும் அமரென வினைத்தொகை; காய்தல் - சீறியொழித்தல். இரட்டுறமொழிதலால், கண்டு என்பதற்கு - செய்து என்றும் பொருள் கொள்க. அவன் பலவடிவங்கொண்டு போர்செய்து வென்று முடிவில் பகாசுரனது தம்பியான அலம்புசனென்பவனால் இறந்தானென்பர், மேல் எட்டாம் போர்ச்சருக்கத்தில்; அதனை அச்சருக்கத்துப் பதினெட்டாங் கவிமுதல் ஆறு கவிகளிலும், உ௫, உ௬, ௩௮ - இக்கவிகளிலுங் காண்க. (௬)

[இராவான் போர்க்களத்திற் சென்று காளியினெதிரில் தானே தனது உறுப்புக்களை அறுத்துப் பலியிடுதல்.]

எ. அவ்வரமவற்குநல்கியத்தினத்தவ்விராவிற்
றெவ்வரையொளித்துத்தங்கள்சென்மதேயத்திற்சென்றார்
மெய்வருகாளிமுன்னர்மெய்யுறுப்பனைத்தும்வீரன்
கொய்வருநிலையிற்கொய்துகொடுத்தனனென்பமன்னோ.

(இ - ள்.) (கண்ணபிரான்), அ வரம் - அந்த வரத்தை, அவற்கு - அவ்விராவானுக்கு, நல்கி - கொடுத்தருளினபின்பு, (பாண்டவர்கள்), அ தினத்து - அந்த மாறுபட்ட அமாவாசை நாளில், அ இராவில் - அந்த இராத்திரியிலே, தெவ்வரை ஒளித்து - பகைவர்களான துரியோதனாதியர்களுக்குத் தெரியாதபடி, தங்கள் சென்மதேயத்தில் சென்றார் - தங்களது பிறப்பிடமான குருநாட்டிற் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்; (அந்தநாளிரவிலேயே), வீரன் - சுத்தவீரனான இராவான், மெய் வரு காளி முன்னர் - (போர்க்களத்துக்கு உரிய தெய்வமான) உண்மை பொருந்தின காளியி னெதிரில், மெய் உறுப்பு அனைத்தும் - (தனது) உடம்பின் அவயவங்களையெல்லாம், கொய்

வரு நிலையின் கொய்து-அறுக்கவேண்டிய முறைமைப்படி(தானேவாளால்) அறுத்து, கொடுத்தனன் - பலிகொடுத்தான்; (எ - று.)—என்ப - அசை; மன், ஓ - ஈற்றசைகள்.

"என்னுறுப்பை யானே யறுத்திட் டிழிகுருதி, முன்னியற்ற வல் லேன் முகில்வண்ணா - என்னுறுப்பைக், காட்டப்பெறுமா விதியொன்றில் லாதேற்குப், பூட்டப் பெறவேண்டும் போர்", "பாரதப் போர்தா னவர் பொருது போமளவும், பாரின்மேல் வீரசத்தி யுள்ளாரை யான் வினவிப், போர்புக்குப் பின்னையே சாவப் பெருவரந்தா,வென்றுரைத்தான் தானேரி னின்று," "பாரதப் போர்பொருது போமளவும் போர்கண்டு, வீரருட னெட்டாநாள் மேற்சென்று - போர்பொருது, மற்றவர்கள் கையாலே வானுலகம் போவாயென், றுற்றவர மீந்தா னுகந்து" என்பன - பாரத வெண்பா. நல்கி - நல்கவென்னுஞ் செயவெனெச்சத்தின் திரிபு;செய்தெ னெச்சம் வேறு கருத்தாவின் வினையைக் கொண்டு முடிதற்கு ஏலாதாத லால், இங்குப் பாண்டவர் வினையாகிய சென்றார் என்பதைக் கொண்டு முடியும். நல்கியென்னுங் கண்ணன் வினையாகிய செய்தெனெச்சம் வேறு கருத்தாவின் வினையையுங் கொண்டு முடிதற்கேற்ற செயவெனெச்சமாகத் திரித்துப் பொருள்கொள்ளப்படு மென்க. சென்மதேயம் - ஜந்மதேசம்; வடசொற்றொடர். காளி - துர்க்கை- பார்வதியின் அம்சமான பெண்தெய் வம். காளியென்னுஞ் சொல்லுக்கு - கருநிறமுடையவளென்று பொருள்; காளம் - கருமை. தெவ்வரை ஒளித்து - தெவ்வர்க்கு ஒளித்து என உருபு மயக்கமாகக் கொள்க. மெய் வரு - வடிவம் பொருந்தி விளங்குகிற என்று மாம். இவ்வடைமொழியை வீரனுக்குக் கூட்டி, சத்தியந்தவறாத இராவா னெனினும் அமையும். நிலையில்லாமையாற் பொய்யாகிய உடம்பை மெய் யென்பது-மங்கலவழக்கு. கொய்வு அரு நிலையின் எனப்பிரித்து, (பிறர்க்கு) அறுத்தற்கு அருமையான முறையின் என்றுங் கொள்ளலாம்; மிகக்கொடி தாக என்று கருத்து. வீரனாதலின் இங்ஙனங்கொய்தனனென்பார், 'வீரன் கொய்துகொடுத்தனன்'என்றார். என்ப என்னும் அசையை சீவகசிந்தாமணி யுரையில் "கிளந்த வல்ல வேறுபிற தோன்றினுங், கிளந்தவற்றியலா னுணர்ந்தனர் கொளலே" என்னுந் தொல்காப்பியப் புறனடைச் சூத்திரத் தாற் கொள்க என்பர் நச்சினார்க்கினியர். (எ)

[பாண்டவர் மற்றும் சிலபலிகளிட்டு வரம்வேண்டி வருதல்.]

அ. ஆண்டகைகன்னிமுன்னரவயவமனைத்துமீந்து
காண்டகமலர்ந்ததீபமெனமுகங்கவினநின்றான்
பாண்டவர்யாமளத்தின்படிபகடாதியாக
வேண்டியபலிகளீந்துவென்றியும்வேண்டிமீண்டார்.

(இ - ள்.) ஆண்தகை - ஆண்மைக்குணத்தை யுடைய இராவான், கன்னிமுன்னர் - காளியின் முன்னிலையில், அவயவம் அனைத்தும் ஈந்து - உறுப்புக்களையெல்லாம் அறுத்துப் பலிகொடுத்து, காண்தக மலர்ந்த தீபம்

என முகம் கவின - (யாவரும்) காணத்தகுமாறு (அழகிதாய்) விளங்குகிற விளக்குப்போலத் தன்முகம் ஒளிபெற்று விளங்க, நின்றான் - (சிறிதுந் துயரமின்றி மகிழ்ந்து) நின்றான்; (அதன்பின்), பாண்டவர் - பாண்டு குமாரர் ஐவரும், யாமளத்தின்படி - யாமளநூல் முறைமைப்படி, பகடு ஆதி ஆகயானை முதலாக, வேண்டிய பலிகள் ஈந்து - இன்றியமையாத பலிகளைக் கொடுத்து, வென்றியும் வேண்டி - (தமது) சயத்தையும் பிரார்த்தித்து, மீண்டார் - திரும்பினார்கள்; (எ - று.)

"தொல்லரச ரீண்டப்போய்ச் சோரிப் புனல்சிந்தி, யெல்லையில் சீர் மாகாளிக் கேந்தெழிலார் - நல்ல, மனிதரொடு மாவு மதக்களிறு மற்றுங், குனிசிலைய ரூட்டினார் கூர்ந்து" என்றார் பாரதவெண்பாவிலும். கீழ்க்கவியின் பின்னிரண்டடிகளிற் கூறிய கருத்தையே இக்கவியின் முன்னிரண்டடிகளில் மீண்டும் எடுத்து அநுவதித்துக்கூறியது, அப்பொழுது அவன் சிறிதும் வருந்தாது முகமலர்ந்திருந்த சிறப்பை விளக்கவேண்டி யாதலின், கூறியது கூறலாகாது. ஆண்டகை - பண்புத்தொகை யன்மொழி. கன்னி- கந்யா என்னும் வடசொல்லின் திரிபு; இளமகளென்று பொருள். 'நீபமென' என்ற பாடத்துக்கு—காண்டகம் - காட்டிலே, மலர்ந்த - பூத்த, நீபம் என- கடப்பமரம்போல வென்க; அதன் மலர்கள் மிக்க செந்நிறமாய் எங்கும் விளங்குதல்போல, இவனுடம்பு முழுவதும் இரத்தப்பெருக்காற் சிவந்து நிற்க வென்றவாறு. யாமளையென்று காளிக்குப் பெயராதலால், யாமள மென்பது - அவளுக்குப் பலிகொடுத்தல் முதலியவற்றைக் கூறும் நூலைக் குறிக்கும்: அது - அதர்வண வேதத்தின் ஒருபகுதிபோலும்; "அருகு நடிப்பன அலகைகள் பாடுவ யாமளவாரணமே." என்பர் மேற்பதினாறாம்போர்ச் சருக்கத்தும். பகடு - யானை எருமை பசு இவற்றின் ஆண்பாற் பெயர். 'ஈர்ந்து' என்றும் பாடம். (அ)

களப்பலியூட்டுசருக்கம் முற்றிற்று.

எட்டாவது

அணிவகுப்புச்சருக்கம்.

பாண்டவருந் துரியோதனாதியருந் தத்தஞ்சேனைகளைப்பகுத்து ஒழுங்குபடுத்திப்போருக்குச் சித்தஞ்செய்யுஞ் செய்தியைக் கூறும் பாகம். அணி - வரிசை. வகுப்பு - வகுத்தல்; தொழிற்பெயர்: பு - விகுதி. இச்சருக்கத்தில், முதற்பதினாறுகவிகள் - பாண்டவர் அணிவகுத்தலையும், பின்பதினெட்டுக் கவிகள் - துரியோதனாதியர் அணிவகுத்தலையுங் கூறும்.

இந்தச்சருக்கத்திற் கடவுள்வாழ்த்துச் செய்யுள் காணப்படவில்லை; மானஸிகமாத்திரமாகக் கடவுள்வணக்கம் நிகழ்ந்துவிட்டதென்றாவது, கடவுள் வாழ்த்தாக நூலாசிரியராற் பாடப்பட்டதொரு செய்யுள் பிற்காலத்தில் ஏடெழுதுவோரால் எழுதாது விடப்பட்டு எஞ்சியதென்றாவது, இங்

சருக்கத்து முதற்செய்யுளில் போருக்குச்செல்லவேண்டும் வகையைக் கண்ணன் சுவேதனுக்குக் கூறினு னென்பதுவே வஸ்துநிர்த்தேசரூபமான மங்களமாக ஆசிரியராற் கருதப்பட்ட தென்றுவது கொள்க.

வேறு.

[கண்ணன் படையெடுத்துச்செல்லும்படி
சுவேதனுக்குக் கட்டளையிடுதல்.]

க. மற்றைநாள்வசுதேவன்மாமகன்மண்டலீகருமன்னருஞ்
செற்றுநீடவைபுக்கிருந்தசிவேதனோடிவைசெப்பினு
னிற்றைநாளதிரதர்மகாரதர்சமரதாதியரெவரொடுஞ்
கொற்றவஞ்சிமிலைச்சியேகுககுருநிலத்திடையென்னவே.

(இ - ள்.) மற்றை நாள் - மறுநாள் உதயத்திலே, வசுதேவன் மா மகன் - வசுதேவனது சிறந்த குமாரனான கண்ணபிரான், மண்டலீகரும் மன்னரும் செற்றும் நீடு அவை புக்கு - மண்டலாதிபதிகளான அரசர்களும் (மற்றும் பலவகையான) அரசர்களும் நெருங்கியுள்ள பெரிய பாண்டவ சபையிற் சென்று, இருந்த சிவேதனோடு - (அங்கு வந்து) வீற்றிருந்த (பாண்டவசேனாதிபதியான) சுவேதனுடனே, 'இற்றை நாள் - இன்றைத் தினம், அதிரதர் மகாரதர் சமரத ஆதியர் எவரொடும் - அதிரதர் மகாரதர் சமரதர் முதலியோரான எல்லாரோடும், கொற்றம் வஞ்சி மிலைச்சி - வெற்றியைக்கொடுப்பதான வஞ்சிமாலையைச் சூடி, குரு நிலத்திடை ஏகுக - குருக்ஷேத்திரத்திற் (போருக்குப் புறப்பட்டுச்) செல்வாயாக,' என்ன - என்று, இவை செப்பினுன் - இவ்வார்த்தைகளைக் கூறியருளினான்; (எ - று.)

வசுதேவன் - கண்ணனைப் பெற்ற தந்தை; தேவகியின் கணவன். 'ஆதியர்' என்றது, அர்த்தரதரை. அதிரதர், மகாரதர், சமரதர், அர்த்தரதர் எனத் தேர்வீரர் நால்வகைப்படுவர். அதிரதர் - முழுத்தேரரசர்; அவராவார், - தாம் ஒருதேரில்ஏறிநின்று தம் தேர் குதிரை சாரதிகளுக்கு அழிவு வராமற் காத்துப் பலவாயிரந்தேர்வீரரோடு எதிர்த்து வேறுதுணையில்லாமலே போர்செய்து வெல்லும் வல்லமையுடையார். அவரிற் சிறிது தாழ்ந்தவர் - மகாரதர்; இவர் - பதினோராயிரந் தேர்வீரரோடு பொருபவர். சமரதர் - ஒருதேர்வீரனோடு தாமும் ஒருவராய் எதிர்க்கவல்லவர். அர்த்தரதர் - அவ்வாறு எதிர்க்குமளவில் தம்தேர் முதலியவற்றை இழந்துபோம்படியானவர்; இவர் இருவர்சேர்ந்தால், ஒரு சமரதனுக்கு ஒப்பாவர். வஞ்சிப்பூமாலை - பகைவர்மேற் பொரச்செல்வோர் அணிவதற்கு உரியது. 'இருந்து' என்றும் பாடம்.

இதுமுதற் பதினாறுகவிகள் - பெரும்பாலும் முதல்மூன்று ஐந்தாஞ்சீர்கள் மாச்சீர்களும், மற்றை நான்கும் விளச்சீர்களு மாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட எழுசீராசிரிய விருத்தங்கள். (க)

[இதுவும், மேற்கவியும் - ஒருதொடர். பாண்டவர் சேனைவீரரைச் சுவேதன் வகுத்தமையைக் கூறும்.]

உ. அதிரதாதிபர்தானும்வீமனும்விசயனுந்திறலபிமனுஞ்
சிதைவிலாதசிகண்டிசாத்தகிதிட்டத்துய்மன்விராடர்கோன்
மதுரமாமொழிதருமனோடிவர்மாரதாதிபர்சமரதப்
பதிகளானவர்யாகசேனனுதாமனுத்தமபானுவே.

(இ - ள்.) தானும்—[சுவேதனும்], வீமனும் - வீமசேனனும், விசயனும் - அருச்சுனனும், திறல் அபிமனும் - போர்வல்லமையுடைய அபிமந்யுவும், (என்னும் இவர்), அதிரத அதிபர் - அதிரதத்தலைவர்களாகவும்; சிதைவு இலாத - (போரில்) வலியழிதலில்லாத, சிகண்டி—, சாத்தகி—, திட்டத்துய்மன்—, விராடர் கோன் - விராடராசன், மதுரம் ஆ மொழி தருமனோடு - இனிமையாகப் பேசுகிற யுதிட்டிரனுடன், இவர் - இவர்கள், மாரத அதிபர் - மகாரதத்தலைவர்களாகவும்; யாகசேனன் - துருபதராஜன், உதாமன் - யுதாமந்யு, உத்தமபானு - உத்தமோசா, (என்னும் இவர்), சமரதர் பதிகள் ஆனவர் - சமரதத் தலைவர்களாகவும்; (எ - று.)—மேற்கவியிலுள்ள 'ஆக' என்பது, இக்கவியிலும் ஆங்காங்கு எடுத்துக்கூட்டத் தக்கது.

வீமன் - பீமன்; இவ்வடசொல்லுக்கு - (பகைவர்க்குப்) பயங்கரனானவனென்று பொருள். விசயன், பற்குனன், பார்த்தன், கிரீடி, சுவேதவாகனன், பீபற்சு, கிருஷ்ணன், சவ்வியசாசி, தனஞ்சயன் (பாகசாஸநி, நரன், ஜிஷ்ணு) என்பன - அருச்சுனனது மறுபெயர்களாம்; "பார்த்த னருச்சுனன் கரியோ விசயன் பாகசாதனி சவ்வியசாசி பற்குனன் பா, ரேத்துதனஞ்சயன் கிரீடி சுவேதவாகனெனு நாமம் படைத்த பிரான்" எனக் கீழ்த்தீர்த்தயாத்திரைச்சருக்கத்துக் கூறியதையும், "அர்ஜுநஃ பல்குநஃ பார்த்தஃகிரீடி ஸ்வேதவாஹநஃ பீபத்ஸுர் விஜயஃ க்ருஷ்ணஃ ஸவ்யஸாசீ தநஞ்சயஃ" என்னும் வடநூல்மேற்கோளையுங் காண்க. விசயன் - விஜயனென்னும் வடமொழியின் திரிபு; இதற்கு - விசேஷமான வெற்றியை யுடையவனென்றுபொருள்: இராசசூயயாகத்திற்காக வடக்கிற்சென்று பல அரசர்களைச் சயித்ததனாலும், காண்டவதகனகாலத்துத் தேவர்களை வென்றதனாலும், பாசுபதம்பெறுங்காலத்துப் பரமசிவனை யெதிர்த்து விற்கழுந்தால் முடியிலடித்ததனாலும், பின்பு தேவர்க்குப் பகைவராகிய நிவாதகவசர் காலகேயர்களை வதைத்ததனாலும், இவை முதலிய வெற்றிகளால் இவனுக்கு இப்பெயர் அமைந்தது. இனி, விசயன் - தன்னைச் சயிப்பார் எவருமில்லாதவனென்றும் பொருள்கொள்வர்; "பயிற்றிய படையால் வாகு வலியினாற் பாரிலெவன்னைச், செயித்தவ ரிலாத பண்பால் விசயனா நாமஞ்செய்தார்" என்றார் நல்லாப்பிள்ளை பாரதத்தும். முன்னையபொருளில், வி - விசேஷமும், பின்னையபொருளில், வி - எதிர்மறையுங் குறிப்பனவாம்; இருபொருளிலும், சயம் - வெற்றி. மற்றைய பெயர்களின் பொருட்காரணம் அவ்வப்பெயர்

வருமிடத்துக் கூறப்படும். பிராயத்திலிளையனுயினும் போரில் இளையா னென்பார்,'திறலபிமன்' என்ருர். யதுகுலத்தரசர்களுள் வசுதேவனுக்கு உடன்பிறந்த முறையாகிற சத்யகனதுகுமாரனை சாத்யகி, பிராயத்தில் கண்ணனினும் இளையவனுதலால், கண்ணனுக்குத் தம்பிமுறையாவன்: ஸாத்யகி யென்னும் வடமொழித்தத்திதாந்த நாமம் திரிந்தது; இவன் - இலக்குமணன் இராமனிடத்திற்போலக் கண்ணனிடம் மிகுந்த அன்பு கொண்டு அவனது கருத்துக்குச் சிறிதும் மாறுபடாது நடப்பவன்: அன்றி யும், இவன் அருச்சுனனிடம் வில்வித்தையைக்கற்றறிந்த மாணுக்கனுத லால், ஆசிரியனுகிய அருச்சுனனிடத்தும் மற்றைப்பாண்டவரிடத்தும் அன்புகொண்டு ஒழுகுபவன். விராடர்கோன் - விராடதேசத்திலுள்ளார்க் குத் தலைவன். மொழி தருமன் - வினைத்தொகை. மதுரம் ஆம் மொழி யென்ருவது, மதுரம் மா மொழியென்ருவது பிரித்து, இனிமையான சிற ந்த சொற்களையுடைய எனப்பொருள்கொள்ளின், இரண்டாம் வேற்றுமை யுருபும் பயனு முடன்தொக்க தொகையாதலால், மொழித்தருமனென வலி மிக்கே வருமென்க. உத்தமோஜா என்பது - உத்தம ஓஜஸ்எனப்பிரிந்து, மேலான ஒளியை யுடையானெனப் பொருள்படுமாதலால், அப்பெயரின் பொருள்பற்றி, உத்தமபானு என்ருர்; பானு - ஒளி. சிகண்டிமுதலியனவும், யாகசேனன் முதலியனவும் - எண்ணும்மை தொக்கதனுல், பெயர்ச்செவ் வெண். (உ)

௩. நண்ணுமர்த்தரதர்க்குநாயகர்நகுலனுஞ்சகதேவனு
மெண்ணும்வெற்றிபெறுங்கடோற்கசனென்னும்வீரனுமாகவே
மண்ணகத்தணியணிகளாகமகீபர்தம்மைவகுத்துளான்
விண்ணகத்தணிவிபுதர்சேனையில்வேளொடொத்தனன்வீரனே.

(இ - ள்.) நகுலனும்—, சகதேவனும்—, எண்ணும் வெற்றி பெறும் - (யாவராலும்) நன்குமதித்துக் கருதப்படுகிற சயத்தை அடையவல்ல, கடோற்கசன் என்னும் வீரனும்—, நண்ணும் அர்த்தரதர்க்கு நாயகர் ஆக - பொருந்தின அர்த்தரதத் தலைவர்களாகவும், மண் அகத்து மகீபர்தம்மை - நிலவுலகத்து அரசர்களையெல்லாம், அணி அணிகள் ஆக வகுத்துளான் - இனமினமாகப் பிரித்திட்டான்: (யாவனெனில்), விண் அகத்து அணி விபு தர் சேனையில் வேளொடு ஒத்தனன் வீரன் - சுவர்க்கலோகத்திற்கு பொ ருந்தின தேவர்களுடைய சேனையில் தலைவனுகவுள்ள சுப்பிரமணியக் கடவுளோடு ஒத்த பலபராக்கிரமசாலியான சுவேதராசன்; (எ - று.)

எண்ணும் வெற்றி பெறும் - தான் மனத்தில் நினைக்குஞ் சயத்தை நினைத்தவாறே பெறத்தக்க என்றுமாம். மகீபர், விபுதர் - வடசொற்கள்; பூமியைக் காப்பவ ரென்றும், விசேஷபுத்தியுடையோ ரென்றும் பொருள்: தேவர்க்கு 'புலவர்' என்றதொரு தமிழ்ப்பெயருங் காண்க. மஹீ - பூமி; பெரியது. வேள் என்னும் பகுதிக்கு - விரும்புதலென்று பொருளாதலால், யாவராலும் விரும்பப்படுங் கட்டழகுடைய மன்மதனுக்கும் முருகனுக்கும்,

வேள் என்பது - காரணப்பெயர். இங்கே காமவேளை விலக்குதற்கு,'விபுதர் சேனையில்வேள்' என்றார். தேவாமிசமான பாண்டவரது சேனைக்குத் தலைவனாதல் சுவேதனுக்குத் தேவசேனாதிபதியை உவமை கூறினர். (௬)

[பாண்டவரும் கண்ணனும் போர்க்குச் சித்தஞ்செய்ய, பலராமன் தீர்த்தயாத்திரை செல்லத் தொடங்குதல்.]

௭. நெருங்குவெம்படைகண்டுவந்தபினைம்புலன்களுநெஞ்சமு
மொருங்குசென்றெனமன்னரைவருமாலும்வெஞ்சமமுன்னவே
மருங்குநின்றவிராமனும்பின்மதித்தபோர்முடிவளவும்யான்
பொருங்கடும்புனனதிகளாடுவனென்றுநண்பொடுபோயினன்.

(இ - ள்.) நெருங்கு வெம் படை கண்டு - (இங்ஙனம் அணிவகுக்கப்பட்டு) நெருங்கின உக்கிரமான சேனையைப் பார்த்து, உவந்தபின் - மகிழ்ந்தபின்பு, ஐம்புலன்களும் நெஞ்சமும் ஒருங்கு சென்று என - பஞ்ச இந்திரியங்களும் மனமும் ஒருமித்துப்போனாற்போல, மன்னர் ஐவரும் மாலும் - பஞ்சபாண்டவர்களுங் கண்ணனும், (ஒருமித்து), வெம் சமம் உன்ன - கொடிய போரைக் குறித்துநிற்க,—மருங்கு நின்ற இராமனும் - பக்கத்திலேயிருந்த பலராமபிராமனும், பின் - பின்பு, 'மதித்த போர் முடிவு அளவும் (நீங்கள்) நினைத்த யுத்தம் முடிகிறவரையிலும், யான்—, பொரும் கடு புனல் நதிகள் ஆடுவன் - அலைமோதும் விரைவான புண்ணிய தீர்த்தத்தையுடைய ஆறுகளிற் (சென்று) நீராடுவேன்,' என்று - என்று சொல்லி, நண்பொடு போயினான் - (யாவரிடத்துஞ்) சிநேகமாகவே போயருளினான்; (எ - று.)

"நளியிரு முந்நீ ருடுத்தமா நிலமு நானிலம் பொறுத்தவா ளரவு,நெளியமா கடலந் தானைவர் தீண்ட நெய்ம்முகங் கமழும்வே லவர்க், களையுறையரவ முயர்த்தவ னுடுபோ ரடுத்திட நடுநிலை யமைந்த, வளைமருள் மேனியொருகுழை யொருவன் வண்புன லாட்டின்மே லெழுந்தான்" என்றார் ஸ்ரீபாகவதத்தும். பலராமன் - கண்ணனுக்குத் தமையன்: திருமாலின் எட்டாம் அவதாரம்; இவனிடத்து ஆதிசேஷனது அம்சமுங் கலந்திருந்தது: வசுதேவனுடைய பத்தினிகளுள் தேவகியின் கருப்பத்தில் ஆறுமாசமும், ரோகிணியின் கருப்பத்தில் ஆறுமாசமும் இருந்து பிறந்தவன், இவன். இவனிடந் துரியோதனன் கதாயுதப்பயிற்சியை விசேஷமாகக் கற்றுக்கொண்டது பற்றி, இவனுக்குத் துரியோதனனிடம் மிகுந்த பக்ஷபாதமுண்டு: தனது தங்கையான சுபத்திரையைத் துரியோதனனுக்கும், தனது மகளான வற்சலையைத் துரியோதனனது மகனான லக்ஷணகுமாரனுக்கும் மணஞ்செய்விக்கக் கருதியிருந்த எண்ணம் நிறைவேறாதபடி, கிருஷ்ணன் சுபத்திரையை அருச்சுனனுக்கும் வற்சலையை அருச்சுன குமாரனான அபிமந்யுவுக்குந் தந்திரமாக மணஞ் செய்துவைத்தும், இவனுக்குப் பழைய அபிமானந் துரியோதனனிடத்தில் நீங்காதிருந்தது; அங்ஙனமிருந்தும் பாண்டவ சகாயனான கண்ணனுக்கு மாறாகத் தான் எதிர்ப்பக்கத்தி

லிருந்து போர்செய்தல் தகாதென்றும் துரியோதனனழிதலைத் தான் அருகிலிருந்து கண்ணுற்பார்க்க மனமில்லாமலும் புறப்பட்டுத் தீர்த்தயாத்திரை போய்விட்டனன் இவனென்க. "இங்கிவர்க்காய் நீநிற்க யானவர்க்காய்ப் போர்மலைதல், நங்குடிக் கேலா தெனநாணிக் - கொங்கசைய, வண்டாடுங் கண்ணி வளைவண்ணன் போயினான், கொண்டாடுந் தீர்த்தங் குறித்து" என்ற பெருந்தேவனார் பாரதத்தையும் அறிக. 'உலக, நின்ன தெனல் பொம்மையல வங்கவர டங்கவுயிர் நீங்குவது திண்ணமினியான், பன்னரவகேதனன் விளிந்திடுத லென்விழிபடாதகல்வ னீர்படியவே" என்றார் நல்லாப்பிள்ளைபாரதத்தில்.

"நயனங்கள் முதலான வைம்புலனு மனமும்போ னகரியெய்திப், பயன்விஞ்சு தொழிலினராய்ப் பாண்டவருந் திருமாலும் பயிலும் வேலை" எனக்கீழ் இராசசூயச்சருக்கத்திலும் பஞ்சபாண்டவர்க்குப் பஞ்சேந்திரியங்களும், கண்ணனுக்கு மனமும் உவமை கூறப்பட்டவாறு காண்க. பஞ்ச இந்திரியங்களைக்கொண்டு தொழில் நடத்துவது மனமேயாதல் போல, பஞ்சபாண்டவர்களைக்கொண்டு தொழில் நடத்துபவன் ஸ்ரீகிருஷ்ணமூர்த்தியே யாதலால், இவ்வுவமை ஏற்கும். ஐம்புலன்கள் ஐவர்க்கும், நெஞ்சம் மாலுக்கும் உவமையாக முறையே சென்று இயைதலால், முறை நிரனிறைப்பொருள்கோள்; இதனை வடநூலார் கிரமாலங்கார மென்பர். ஐம்பொறிகள் - மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி என்பன: அவற்றின் புலன்கள் - முறையே ஸ்பர்சம் ரஸம் ரூபம் கந்தம் சப்தம் என்பன; ஊறு சுவை ஒளி நாற்றம் ஓசை எனப்படும். ஒருங்கு - இடைச்சொல். 'முன்ன' எனப் பிரித்து உரைத்தல், மோனைத்தொடைக்குச் சிறிதும் பொருந்தாதாம். 'பின் மதித்த போர்' என எடுத்து, தனக்குப்பின் பிறந்த[தம்பியான] கண்ணன் நடத்தக்கருதின போரென்று உரைப்பாரு முளர்; அவ்வுரைக்கு, பின் - காலவாகு பெயராம். கடும்புனல் என்பதில், கடுமை யென்னும் பண்புப்பெயர் விகாரப்பட்ட தென்றாவது, கடியென்னும் உரிச்சொல் ஈறு திரிந்த தென்றாவது கொள்க. இங்கே 'நதிகள்' என்றது, மற்றைப் புண்ணிய தீர்த்தங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். நண்பொடு - பக்ஷபாதமில்லாமல் நடுவுநிலைமையாகவே யென்றபடி. (௪)

[பலராமனும் விதுரனும் பலதேயங்களில் தீர்த்தயாத்திரைக்குச் செல்லுதல்.]

௫. போனவெம்பலபத்திரன்பொருபூசலிற்புகுதேனென
மானவெஞ்சிலைமுன்னிறுத்தவிதூரனோடுமகிழ்ந்துபோய்க்
கானகங்களில்வரையில்வாழ்முனிகணம்விரைந்தெதிர்கொள்ளவே
நானமெங்கணுமாடுவானிருநாலுதிக்கினுநண்ணினான்.

(இ - ள்.) போன - (இவ்வாறு) புறப்பட்டுச்சென்ற, வெம் - (பகைவர்க்குக்)கொடிய, பலபத்திரன் - பலராமன், பொரு பூசலில் புகுதேன் என மானம் வெம் சிலை முன் இறுத்த விதூரனோடு - 'எதிர்க்கிற யுத்தத்

தில் (எவர்பக்கத்துஞ்) சேர்ந்து போர்செய்யமாட்டேன்' என்று (தன்போலவே) கூறிப் பெருமையையுடைய கொடிய வில்லை முன்னமே முறித்துப் போகட்ட விதுரனுடனே, மகிழ்ந்து போய் - மனமுவந்து சென்று, கான் அகங்களில் வரையில் வாழ் முனி கணம் விரைந்து எதிர்கொள்ள - காட்டினிடங்களிலும் மலைகளிலும் வசிக்கிற முனிவர்கூட்டம் (ஆங்காங்கு) விரைந்துவந்து (தம்மை) எதிர்கொண்டு உபசரிக்க, எங்கணும் நானம் ஆடுவான் - எல்லாவிடங்களிலும் [புண்ணிய தீர்த்தங்களிலெல்லாம்] ஸ்நாநஞ் செய்யும்பொருட்டு, இரு நாலு திக்கினும் நண்ணினன் - எட்டுத்திக்குகளிலுஞ் சேர்ந்தான்; (எ - று.)

"மிக்கசிலை சீறி யொடித்த விதுரனையு, மொக்க வுடன்கொண் டுயர்நிலத்து - மிக்கதொரு, தீர்த்தங்க ளாடிவரப் போனான் செழுமுனிவ, ரேத்தியெதிர் கொள்வா ரினிது" என்றார் வெண்பாப் பாரதத்தும், "சதமகன் மகன் தேர்ப் பாகன் றன்வயிற் கேண்மை விஞ்சி, விதுரனு மமர் செய் யாமல் வெஞ்சிலை யிறுத்துப் பின்னு, மெதுகுலத் தலைவனான விராமனுந் தானும் பாரி, னதிமுதற் றீர்த்தம் யாவு மாடுவா னயந்துபோனான்" என மேற்பதினேழாம் போர்ச்சருக்கத்துக் கூறுதலுங் காண்க. பலபத்திரன் என்பதற்கு - வலிமையாற் சிறந்தவனென்று பொருள்; பத்ரன் - சிரேஷ்டன். கீழ்க் கிருட்டிணன் தூது சருக்கத்தில் "வில்லிரண்டினுமுயர்ந்தவில்" என்றபடி சிவதனுசு விஷ்ணுதனுசு என்ற இரண்டிலுஞ் சிறந்த வில்லாதலால், 'மானவெஞ்சிலை' எனப்பட்டது. கானகங்களில் வரையில் வாழ் முனிகணம் விரைந்து எதிர்கொள்ள - "மலர்தலை யுலகமேத்து மாதவக் கிழவ ரெல்லாம், இலைவிரி சாலை நின்று மெழுந்தன ரெதிர்கொண் டாரால்" எனப் பாகவதத்துக் கூறுமாறுங்காண்க. வரையென்னுங் கணுவின்பெயர், அதனையுடைய மூங்கிலுக்குச் சினையாகு பெயராய், அது பின் அம்மூங்கில் விளையும் மலைக்குத் தானியாகுபெயராதலால், இருமடியாகுபெயர். (கு)

[இதுமுதல் நான்கு கவிகளால், பாண்டவர் பக்கத்தில் அணிவகுக்கப்பட்டு நின்ற சதுரங்கசேனைகளை முறையே வருணிக்கிறார்: அவற்றுள், இது - யானை வருணனை.]

கூ. இடிபடப்படவருமுகிற்குலமெனநிரைக்கடலெனநெடுங்
கடிபடப்படவதிர்பணைக்குலமெனவதிர்ப்பனகறைகள்போ
லடிபடப்படவுரகர்பைத்தலையணிமணிக்கணமடையவும்
பொடிபடப்படவுடனடப்பனபுகர்முகக்கரிநிகரமே.

(இ - ள்.) புகர் முகம் - செம்புள்ளிகளையுடைய முகத்தையுடைய, கரி - யானைகளின், நிகரம் - கூட்டம்,—இடி பட பட வரும் முகில் குலம் என - இடிகள் மிகுதியாகவுண்டாக (நீருண்டு மழைபெய்ய) வருகிற காளமேகங்களின் கூட்டம் போலவும், நிரை கடல் என - வரிசையாகப் பொங்கி வருகிற கடல்கள் போலவும், நெடு கடி பட பட அதிர் பணை குலம் என -

மிக்க ஓசை மேன்மேல் உண்டாக முழங்குகிற வாத்தியங்களின் கூட்டம் போலவும், அதிர்ப்பன - கர்ச்சிப்பன; கறைகள்போல் அடி பட பட - உரல்கள்போன்ற (தமது) கால்கள் (அடியெடுத்துவைக்குந்தோறும்)மேன் மேற்படுதலால், உரகர் பை தலை அணி மணி கணம் அடையவும் பொடி பட பட - (கீழுலகத்திலுள்ள) நாகரது படத்தையுடைய தலையிற் பொருந்தியுள்ள மாணிக்கங்களின் கூட்டமெல்லாம் மிகப் பொடியாகும்படி, உடன் நடப்பன - விரைந்து செல்வன; (எ - று.)

முன்னிரண்டடி - உவமையணி. படப்பட - அடுக்குக்கள், மிகுதிப் பொருளன. கடி - பலபொருளுணர்த்தும் உரிச்சொல்; "கடியென் கிளவி காப்பே கூர்மை, விரையே விளக்க மச்சஞ் சிறப்பே, விரைவே மிகுதி புதுமையார்த்தல், வரைவே மன்றல் கரிப்பினாகும்" என்பது நன்னூல். நெடுங்கடி - மிக்க தூரத்துஞ் சென்றொலிக்கும் ஓசை. இனி, கடியென்பதைக் கடிப்பு என்பதன் விகாரமெனக்கொண்டு, பெரிய குறுந்தடி யெனினும் அமையும். உரல் - யானைக்காலுக்கு, வடிவாலும் வலிமையாலும் உவமம். "உரற்கால் யானை" என்றார் முன்னோரும். இனி கறைகள்போல் நடப்பன என இயைத்து, கறுத்த இருட்டொகுதிபோல நடப்பன வென்று உரைப்பாருமுளர் பின்னிரண்டடிகளில் யானைகள் அடிவைக்கும் வன்மையால் கீழுள்ள நாகர்களது தலைமணிகள் பொடியாகு மென்றது - உயர்வுநவிற்சியணி; இதனை வடநூலார் அதிசயோக்தியென்பர். உடன்நடப்பன - ஒன்றோடொன்று தொடர்ச்சியாக நடப்பன எனவுமாம். யானைகளுக்கு முகத்திற் செம்புள்ளிக ளிருத்தல், உத்தமவிலக்கணம்; "தீயுமிழ் சிறுகணுஞ் செம்புகரு முடைத்தாய்" எனப் பிங்கலந்தையிலுங் காண்க. "மதம்பொழியாழிகை யளவும் புகரா லழகெய்தி," "செம்புகர் பட்டின் தொழிலிற் பயில்கிற்பது" என்பர் மேற் பதினாறாம்போர்ச்சருக்கத்தும். கரி - கர்த்தையுடையது; கரம் - கை: இங்கே, துதிக்கை; இதற்குக் கருநிறத்தையுடையதெனப் பொருள்கூறலாகாது; வடசொல்லாதலின். மேகமுங் கடலும் யானைக்கு ஒலியினாலே யன்றி, கரியபெரிய வடிவத்தாலும், மதநீர்வெள்ளத்தாலும் உவமையாம். (சு)

[இது - தேர் வருணனை.]

எ. உருண்மணித்திகிரியின்முனைப்படிலுயர்பொருப்பையுமுரகர்வா
ழிருநிலத்திடைபுதைபடப்படவெதிர்நடப்பனவிவுளியின்
குரதுகட்கொடுகலகமிட்டணிகொடிநிரைத்துகில்கொடுபொலந்
தருநிலத்தவர்விழிதுடைப்பனசரதமிப்படியிரதமே.

(இ - ள்.) இரதம் - தேர்கள்,—உருள் மணி திகிரியின் முனை படில் - உருண்டுசெல்லும் அழகிய சக்கரங்களின் எதிரிற் பட்டால், உயர் பொருப்பையும் - உயர்ந்த மலைகளையும், உரகர் வாழ் இரு நிலத்திடை - நாகர்கள் வாழும் பெரிய பாதாளலோகத்திலே, புதைபட - நன்றாகப் புதைந்தழுந்தும்படி, எதிர் நடப்பன - எதிரே செல்லுந்தன்மையன; இவுளியின் - (தம்மிற் கட்டிய) குதிரைகளினுடைய, குரம் தூகள் கொடு - காற்குளம்பு

களால்எழுப்பப்பட்ட தூளிகளால்,கலகம்இட்டு-(மேலுள்ளதேவர்களோடு) போரைச் செய்து, அணி கொடி நிரை துகில் கொடு- (தம்மீது கட்டியுள்ள) அழகிய துவசங்களுடைய வரிசைகளின் சீலைகளால், பொலம் தரு நிலத்தவர் விழி துடைப்பன - பொன்மயமான கற்பகவிருட்சங்களையுடைய சுவர்க்கலோகத்தி லுள்ள அத்தேவர்களது கண்களைத் துடைப்பன; இப்படி சரதம் - இவ்வாறுசெய்தல் உண்மையாம்; (எ - று.)

முன்னிரண்டடி உயர்வுநவிற்சி. மணித் திகிரி யென்பதற்கு - இரத்தினங்கள் பதிக்கப்பட்ட சக்கர மென்றும், திகிரியின் முனை படில் என்பதற்கு - சக்கரங்களின் நுனி பட்டா வென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். பிறர்க்கு வருத்தமுண்டாம்படி முன்னே கலகம்விளைத்துப் பின்பு அவரைக் கண்துடைத்துச் சமாதானப்படுத்துபவரது தன்மை தேரினிடத்து ஏற்றிக் கூறப்பட்டதனால், பின்னிரண்டடி - தற்குறிப்பேற்றவணி; வடநூலார் உத்ப்ரேக்ஷாலங்கார மென்பர். "அன்னபோலெனு மவைமுதலாகிய, சொன்னிலை விளக்குந் தோற்றமு முடைத்தே" என்றபடி அன்ன, போல, நினைக்கின்றேன், நிச்சயம், உண்மை, துணிவு முதலியசொற்களைப் புணர்த்து விளக்குதல் இவ்வணிக்கு ஓரிலக்கண மாதலு முள்ளதாதலால், 'இப்படி சரதம்' என்றார். தேர்க்குதிரைக்காற்புழுதிகள் வானத்து எழுந்து சென்று தேவர்களது இமையாக்கண்களிற் படிந்து அவர்கள் கண்களை வருத்து மென்பார் 'குரதுகட்கொடுகலகமிட்டு' என்றும், அங்ஙனந் துகள்பட்டு வருந்துங் கண்களைத் தேர்க்கொடிச்சீலைகள் துடைத்து அவ்வருத்தமொழிவிக்கு மென்பார் 'அணிகொடி நிரைத்துகில் கொடு பொலந்தரு நிலத்தவர் விழி துடைப்பன' என்றுங் கூறினார். பொன் + தரு = பொலந்தரு: இது - "பொன்னென் கிளவியீறுகெட முறையின், முன்னர்த்தோன்றும் லகார மகாரஞ், செய்யுண் மருங்கிற் றொடரிய லான" என்னுந்தொல்காப்பியவிதியாற் புணர்ந்தது: இதனை நன்னூலின்படி பொலம் தரு எனப்பிரித்து மகரவீற்று விதியாற் புணர்க்க: பிற்காலத்து நிகண்டு திவாகரங்களில் "தேசிகங் கனகங் கைத்துச் செந்தாது பொலமே யத்தம்," "பொலமென் றின்னவை பொன்னெனப் படுமே" எனப்பொலமென்றே ஒருபெயர் கூறியவாறுங் காண்க. பொன்னுலகமாகிய தேவலோகத்தி லுள்ள பொருள்களெல்லாம் பொன்மய மாதலால், பொலந்தரு எனப்பட்டது. இனி, பொலம் என்பதை நிலமென்பதனோடு கூட்டலுமாம். தரு-வடசொல்; சந்தானம், மந்தாரம், பாரிசாதம், கல்பகம், அரிச்சந்தன மெனத் தேவதரு ஐந்தாம்: இவை - தன்னிடம் வந்து வேண்டுவார் வேண்டும் பொருளை வேண்டியவாறே விளைப்பன. பெரியமலைகளையும் பாதாளத்தில் அழுத்தவல்லன என்றது - தேரின் வலிமைமிகுதியையும், இவுளியின்குரதுகட்கொடு கலகமிட்டு என்றது - குதிரைகளின் வலிமையையும், அணிகொடி நிரைத்துகில் கொடு பொலந்தரு நிலத்தவர் விழிதுடைப்பன என்றது - தேர்களின் உயர்ச்சியையுங் குறிப்பிக்கும். பொலந்தரு - (வேண்டிய) செல்வத்தை விளைக்குந் தருவுமாம்; பொன் - பொருள். (எ)

[இது - குதிரை வருணனை.]

அ. பலவகைப்படுகவனமெய்க்கதிபவனமொப்பனபரவைசூ
ழுலகனைத்தையும்வெளியிலுய்த்தலி னுரகருக்குமொருதவியா
யிலகுசக்கரசிகரிசுற்றடியெனவளைப்பனவெழுபெயர்க்
குலமுகிற்றலைகிழியவைப்பனகுரவிதத்தனபுரவியே.

(இ - ள்.) புரவி - குதிரைகள்,—பல வகை படு கவனம் - அநேக வகைப்பட்ட நடைகளையுடைய, மெய் கதி - உடம்பின் விரைந்துசெல்லுதலிலே, பவனம் ஒப்பன - காற்றை ஒத்திருப்பன; பரவை சூழ் உலகு அனைத்தையும் - கடல் சூழ்ந்த பூலோகம் முழுவதையும், வெளியில் உய்த்தலின் - (தம்கால்களால் எழுப்பப்படுந்துகள்கள்மூலமாக) ஆகாயத்திற் செலுத்துதலால், உரகருக்கும் ஒர் உதவி ஆய் - (கீழிருந்து நிலத்தைத்தாங்கும்) நாகர்களுக்கும் (தலைப்பாரத்தைக்குறைத்து) ஒப்பற்ற உதவியாகி, இலகு சக்கரசிகரி - (உலகத்தைச்சூழ்ந்து) விளங்குகின்ற சக்கரவாளகிரியை, சுற்று அடி என - (தாம் வட்டமாக ஓடுதற்குஅளவாக அமைத்த சுற்றெல்லையென்னும்படி, வளைப்பன - மண்டலகதியாய்ச்சுற்றிவருவன; எழு பெயர் குலம் முகில் தலை கிழியவைப்பன - எழுபெயர்களையுடைய சிறந்த மேகங்களின் தலை கிழியும்படி (அவற்றின்மேல்) வைப்பனவான, குரம் விதத்தன - காற்குளம்புகளின் வகையையுடையன; (எ - று)

பலவகைப்படுகவனம் ஐவகைநடை; அவை - "விக்கிதம் வற்கிதம் வெல்லுமுபகண்டம், மத்திமஞ் சாரியோடைந்து" என்பன: ஆஸ்கந்திதம், தோரிதகம், ரேசிதம், வல்கிதம், புலுதம் எனவும்படும்; இவற்றுள், நிச்சலமாக அதிவேகமும் அதிமந்தமு மாகாமல் சமமான கதி - ஆஸ்கந்திதம்; அதனினும் அதிகமாய்ச் சதுரமான கதி - தோரிதகம்; தாளகதியுடன் வட்டமிட்ட கதி - ரேசிதம்; வேகத்தினால் முன்னங்கால்களைத் தூக்கி வரும் நடை - வல்கிதம்; அவ்வளவு வேகமாகவுஞ் சமமாகவும் போகுகை - புலுதம்: வேகமும் மெதுவுமின்றிச் சமமானநடை ஆஸ்கந்திதமென்றும், வேகமான சமத்காரமுள்ள நடை தௌரிதகமென்றும், கோணலில்லாத நேர்நடை ரேசிதமென்றும், நாலுகாற்பாய்ச்சல் வல்கிதமென்றும் குதித்துக்குதித்துப்போதல் புலுதமென்றுங் கூறுவாருமுளர்; இவை - பஞ்சகதியெனவும், பஞ்சதாரை யெனவும்படும்: இனி, மல்லகதி, மயூரகதி, வியாக்கிரகதி, வானரகதி, ருஷபகதி எனவுமாம்; இனி, இவற்றோடு பஞ்சளி, முரளி, சுடாலம், வலனம் என்னும் நான்குங் கூட்டி நவகதி கூறுதலுமுண்டு. ஒருவிதமாய் - சிறிதுஉதவியாய் என்றுமாம். பூமியைச்சூழ்ந்துள்ள கடலைச்சுற்றிலும் கோட்டைமதில்போல வளைந்துள்ளதொரு பெருமலைக்குச் சக்கரவாளமென்று பெயர். சக்கரம்போல வட்டவடிவாக வுண்மையால், சக்கரவாளமெனப்படும். சர்ப்பராசனான ஆதிசேஷனும் அவற்குத் துணையாக அஷ்டமகாநாகங்களும் கீழுலகத்திலிருந்து தம்தலைகளால் பூமியைப் பரிக்கின்றனவென்பது நூன்மரபு. குலம் முகில் தலை - கூட்ட

மான மேகங்களி னிடம் என்றுமாம். குரவிதம் என்றது, இங்கே முன்னிரண்டுகால்களை. இப்பாட்டில் தற்குறிப்பேற்றவணியும், தொடர்புயர்வு நவிற்சியணியும் விரவிவந்தது. சக்கரவாளகிரி உட்பக்கம் சூரியகிரணங்களால் விளங்கியும் வெளிப்பக்கம் அவற்றால் விளங்காமலும் 'லோகாலோகம்' எனப் பெயர்பெறுந் தன்மை தோன்ற, 'இலகு சக்கரசிகரி' என்றார். 'சக்கரசிகரி சுற்றடியென வளைப்பன' என்பதற்கு - கடல்சூழ்ந்த பூமிமுழுவதையும் மிகவிரைவிற் சூழ்ந்துவரவல்லனவென்பது தேர்ந்தகருத்து; "புவனதலமுற்றுமுடன் வளைய வொ ரிமைப்பொழுதில் வருவன" என்பர் மேல் இருபத்துமூன்றாம்பாட்டிலும். 'ஒத்தெழு பரவைசூழ்' என்றும் பாடம். மெய்க்கதி - இலக்கணந்தவறாத கதியுமாம். (அ)

[இது - காலாள் வருணனை.]

கூ. புருவவிற்குனிவெழவுயிர்ப்பொடுபுகையெழத்துகிர்புரையும்வாய்
மருவுமுத்திளநிலவெழத்தனிமனநெருப்பெழவளர்தடக்
கரதலத்தயில்வெயிலெழப்புனைகலன்வனப்பெழமிளிருநீ
ணிரையிமைப்பெறுவிழிசிவப்பெழநிருதரொத்தனர்விருதரே.

(இ - ள்.) விருதர்-காலாள்வீரர்கள்,—புருவம் வில் குனிவு எழ - (தத்தம்) புருவங்களாகிய விற்களின் வளைவு தோன்றவும், உயிர்ப்பொடு புகை எழ-(தமது) சுவாசத்தோடு புகை கிளம்பவும், துகிர் புரையும் வாய் மருவும் முத்து இள நிலவு எழ-பவழத்தையொத்த [மிகச்சிவந்த] (தமது) வாயிற் பொருந்திய முத்துப்போன்ற பற்களில் இளஞ்சந்திரகாந்திபோன்ற ஒளி (வீரநகை செய்யுங்காலத்து) வெளித்தோன்றவும், தனி மனம் நெருப்பு எழ-ஒப்பில்லாத (தமது) மனத்தில் (கோபமாகிய) தீ பொங்கவும், வளர் தட கரதலத்து அயில் வெயில் எழ-நீண்டுவளர்ந்த பெரிய (தமது) கையினிடத்துப் பொருந்தின வேல்களில் சூரியகாந்திபோன்றஒளி வீசவும், புனைகலன் வனப்பு எழ-(தாம்) அணிந்துள்ள ஆபரணங்களின் அழகுவிளங்கவும், மிளிரும் நீள் நிரை இமை பெறுவிழி சிவப்பு எழ-ஒளிசெய்கிற நீண்டஒழுங்கான இமைகளைப் பெற்ற கண்களில்(கோபமிகுதியால்)செந்நிறம் பொருந்தவும்; (இக்காரணங்களால்), நிருதர் ஒத்தனர்-அரக்கரைப் போன்றனர்;(எ-று.)

கோபத்தாற் புருவம் வளைதல், கோபத்தோடு விடும் பெருமூச்சில் புகைகிளம்புதல்,சிவந்தவாயிற்பொருந்தின கோரப்பற்களின் வெள்ளொளி வெளிவிளங்குதல்,பிறரோடுகூடாது தனிப்பட்டு மனம் கோபாக்கினியாற் கொதித்தல், கையில்வேலேந்துதல், உடம்பில் ஆபரணமணிதல், கோபத்தாற் கண்கள் சிவத்தல் என்னும் இவை அரக்கர்க்கும் உண்மை காண்க; அன்றியும், வில்வளைவு, புகை, நிலா, நெருப்பு, வெயில், அழகு, கொடுங்கண் முதலியவற்றை மாயைபால் ஒருங்குகாட்டுவ ராதல்பற்றியும், அரக்கரை உவமை கூறிய தென்னலாம். முத்து-வெள்ளிய பல்லுக்கு உவமையாகுபெயர். 'ஆஜாநுபாஹு' என்றபடி கைகள் முழங்காலளவும் நீண்டு தொங்குதல் உத்தம இலக்கண மாதலால், 'வளர்தடக்கரதலம்' என்றது. விருது-வெற்றி; அதனையுடையவர், விருதர். உவமையணி. 'இமைப்பறு' என்றும் பாடம்.

[இது - அரசர் வருணனை.]

கo. கொடிநெருக்கவுமதியெனத்திகழ்குடைநெருக்கவுநடைகொளா
ளடிநெருக்கவுமிபநெருக்கவுமயநெருக்கவுமெழுதுகட்
பொடிநெருக்கவும்வளர்புயத்தொடு புயநெருக்கவுமொளியரு
முடிநெருக்கவுமுறைநெருக்கினர்முரசமொத்தசொல்லரசரே.

(இ - ள்.) முரசம் ஒத்த-பேரிகைமுழக்கத்தைப் போன்ற, சொல்-(கம்பீரமான) சொற்களையுடைய, அரசர்—,கொடி-துவசங்கள் நெருக்கவும்-இடைவிடாதுசெறியவும் மதி என திகழ் குடை-பூர்ணசந்திரன்போல விளங்குகிற வெண்கொற்றக்குடைகள், நெருக்கவும்—, நடைகொள் ஆள்அடி-நடத்தலைக்கொண்ட பதாதிகளின் கால்கள்,நெருக்கவும்-,இபம்-யானைகள், நெருக்கவும்—,அயம்-குதிரைகள், நெருக்கவும்—,எழு துகள்பொடி-மேலெழுகிற புழுதிகள், நெருக்கவும்—,வளர்புயத்தொடுபுயம்நெருக்கவும்-(உயர்ந்தும் பருத்தும்) வளர்ந்த(தமது)தோள்களோடு(பிறர்)தோள்கள் அடரவும், ஒளி அரு முடி நெருக்கவும்-பிரகாசம்நீங்காதகிரீடங்கள்(ஒன்றையொன்று) உராயவும், முறை நெருங்கினர் - (ஒருவரையொருவர்) முறையே நெருக்கிச் சென்றனர்; (எ - று.)

மதி-(யாவராலும்)மதிக்கப்படுவ தெனக் காரணப்பெயர். சந்திரன் பலராலும் மதிக்கப்படுதலை,"ஒண்கதிர் வாண்மதியஞ் சேர்தலாலோங்கிய,வங்கண் விசும்பின் முயலுந் தொழப்படூஉம்,, என நாலடியாரிலும், "அங்கண் விசும்பி னிருள்போழ்ந் தகல்வா னெழுந்த, திங்கண் மறுவுஞ் சிலர்கை தொழச் செல்லு மன்றே" எனச் சூளாமணியிலுங் காண்க. சந்திரன் - குடைக்கு வட்டவடிவாலும் தண்மையாலும் வெண்ணிறத்தாலும் மேல் விளங்குதலாலும் உவமை. நடையென்னுந் தொழிற்பெயரில், நட என்னும் பகுதி ஈற்றகரம் தொக்கது. இபம் - வடசொல். அயம் - ஹயம்; வடசொல்லின் திரிபு. துகட்பொடி-ஒருபொருட்பன்மொழி, செவிக்குச் சொல்லின்பந்தோன்ற நின்றது; என்றது, நுண்தூளிகளை யாகலாம். தன்மைநவிற்சியணி; வடநூலார் ஸ்வபாவோக்தி யென்பர். முரசமொத்த சொல் உவமையணி. 'நடைகொள் தே, ரடி' எனவும் பாடம். (கo)

[இது - தேர்துவச வருணனை.]

கக. பகன்மறைத்திருள்வரவிடுத்தெறிபவனமெய்க்கதியுடனுலா
யகனிலத்திடைவருநதிப்புனலருவருத்துயர்நதியின்வா
யுகள்வரிக்கயலினமுமொத்தனவுடுகுலத்துட னொளிர்பெருங்
ககனவட்டமுமறையவிட்டனகவசமொத்தனதுவசமே.

(இ - ள்.) துவசம் - கொடிசீலைகள்,—பகல் மறைத்து - (மேலே தாம் நெருங்கிப்பரந்திருத்தலால்)சூரியனொளியை மறைத்து,இருள் வர விடுத்து (அதனால்பூமியிலே) இருளைவரும்படி செய்து, எறிபவனம் மெய் கதியுடன் உலாய்-வீசுகின்ற காற்றினதுஉண்மையானசஞ்சாரத்துக்குஏற்பஅசைந்து, அகல்நிலத்திடை வருநதி புனல் அருவருத்து உயர் நதியின்வாய் உகள்வரி கயல் இனமும் ஒத்தன - பரந்த பூலோகத்தினிடத்திலே ஓடுகின்ற நதிக

னெல்லாவற்றின் நீரையும் (மிக்கசுவையுடைத்தன்றென்று) வெறுத்து மேலுள்ள ஆகாசகங்காநதியில் (சென்று) சஞ்சரிக்கிற (உடம்பிற்) கோடுகளையுடைய கயல்மீன்களின் கூட்டத்தையும் போன்றன; உடு குலத்துடன் ஒளிர்பெரு ககனவட்டமும் மறைய இட்டன கவசம் ஒத்தன - நக்ஷத்திரக் கூட்டத்தோடு விளங்குகிற பெரிய ஆகாயவட்டமும் மறைபடும்படி போகட்ட கவசத்தையும் போன்றன; (எ - று.)

தற்குறிப்பேற்றஉவமையணி. உகளுதல்-பிறழ்தல், புரளுதல். கயல் - மீனின் ஓர்சாதி. விட்டன எனப் பதம்பிரித்தல் சிறவாதாம். கவசம்-உடம்பின்மேற்சட்டை. 'இனமொடொத்தன' எனவும் பாடம். (கக)

[இது - அறுவகைத் தானை வருணனை.]

கஉ. உறவின்மிக்கவர்பகையினெய்த்தவருதவுமப்படைகுடைநிழற்
செறிதலத்தினில்வளர்நகர்ப்படைதிரள்வனப்படைபொருள்விலைத்
தறுகண்மெய்ப்படையுறுதியிற்பொருதமதகப்படையெனவிரா
யறுவகைப்படைகளும்வகுத்தனவணிகளுட்கினபணிகளே.

(இ - ள்.) உறவில் மிக்கவர் (உதவும் அ படை) - (பந்துத்துவம் சிநேகம் முதலிய) சம்பந்தத்திலே மிகுந்த துணைவர்கள் (தமக்கு) உதவியாகக் கொடுத்த அந்தச்சேனையும் [துணைப்படையும்], பகையின் எய்த்தவர் உதவும் அ படை-பகைமையினால் (தம்மோடு எதிர்த்துப்போர்செய்து) தோற்றவர்கள் (தமக்குத்) திறைகொடுத்த அந்தச்சேனையும் [பகைப்படையும்], குடை நிழல் செறி தலத்தினில் வளர் நகர் படை - (தமது) குடையின் நிழலிலே [அரசாட்சியிலே]பொருந்தின நாட்டிலுள்ள நகரங்களினின்று வந்த சேனையும் [நாட்டுப்படையும்], வனம் திரள் படை-காட்டினின்று திரண்டு வந்த சேனையும் [காட்டுப்படையும்], பொருள் விலை தறுகண் மெய் படை - (தாம்கொடுக்குந்) திரவியமாகிய விலையைப் பெற்றுக்கொண்டு ஊழியஞ்செய்யும் அஞ்சாமையையும் (வலிய) உடம்பையுமுடைய சேனையும் [கூலிப் படையும்], உறுதியின் பொரு தமது அகம் படை-நெஞ்சுறுதியோடு போர் செய்கிற தம்முடைய அந்தரங்கமான சேனையும் [மூலப்படையும்], என - என்று, அறுவகை படைகளும் - அறுவகைச் சேனைகளும், விராய்-சேர்ந்து, அணிகள் வகுத்தன - அணிவகுக்கப்பட்டு நின்றன; (அப்பொழுது), பணிகள் உட்கின - (கீழிருந்து பூமியைத்தாங்குகின்ற)நாகங்கள்(பாரமிகுதியை நோக்கி) அஞ்சின; (எ - று.)

எய்த்தவர்-இளைத்தவர். நீதிதவறாது குடிகளுக்கு நன்மையைச்செய்யும் அரசாட்சியைக் குடைநிழலென்றல், கவிமரபு. இனி, பொருள்விலை:-பொருளுக்குத் தம்மை விற்றல்செய்கிற என்றும் உரைக்கலாம். மெய்ப்படை - தொழிலில் உண்மையுள்ள சேனை யென்றுமாம். அறுவகைப்படையுள்ளும், மூலபலம்-மற்றையவைபோல அப்பொழுதப்பொழுது அரசனாற் சேர்க்கப்படுவதன்றி, முன்னோரைத்தொடங்கி வந்து அரசனிடத்தே தொன்றுதொட்டு உளதாகிவரும் அன்புடைமையும் தனக்கு அழிவுவருங்காலத்தும் அஞ்சி நீங்காத வன்புடைமையுமாகிய சிறப்பை யுடைமையால், 'உறுதியிற்

பொரு தமநகப்படை' எனப்பட்டது; "உலேவிடத் தூறஞ்சா வன்கண் தொலேவிடத்துத், தொல்படைக் கல்லாலரிது" என்றார்,தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவனாரும்: இதனே இறுதியில் நிறுத்தினதற்குக் காரணமும் இது வே. பணியென்னும் வடசொல்லுக்கு-படத்தையுடையதென்று பொருள்; பணம்-படம். 'வகுத்தன' என்பதை முற்றெச்சமாகக்கொண்டு, வகுக்கப் பட்டனவாக எனப்பொருளுரைத்தல், நேராம்; இல்லாவிடின், ஏகவாக் கியமாகாமற் பின்னவாக்கியமாகிப் பொருள்சித்தியாது என்பர். (கஉ)

[இது - முரசம், குடை, கோடி, ஆயுதம் என்பவற்றின் வருணனே.]

கங. சதியெனேப்பலவெனமுழக்கினசதவிதப்பணேதவளமா
மதியெனேப்பலவெனநிழற்றினமகிபர்பொற்குடைமழைகொள்வா
னதியெனேப்பலவெனநிரைத்தனநவமணிக்கொடிநளினவெம்
பதியெனேப்பலவெனவெறித்தனபலவகைப்படைகுலவவே.

(இ - ள்.) (அந்தச்சேனேயில்), சதம் விதம் பணே - நூறுவகைப்பட்ட வாத்தியங்கள், எனே பல சதி என-மிகப்பலவான தாளவகைகளேயொத்து, முழங்கின-ஒலிசெய்தன; மகிபர் பொன் குடை-அரசர்களது அழகிய குடைகள், தவளம் மா மதி எனே பல என - வெண்ணிறமான பெரிய பூர்ணசந்திரன் மிகப்பல என்னும்படி [அனேக சந்திரர் இருந்தாற்போல], நிழற்றின-நிழலேச்செய்தன; நவ மணி கொடி - நவரத்நங்களிழைக்கப்பெற்ற கொடிகளின் சீலேகள், மழைகொள்வான் நதிஎனே பல என-குளிர்ச்சியைக் கொண்ட ஆகாசகங்காநதி மிகப்பல என்னும்படி [பலகங்கைகள் இருந்தாற் போல], நிரைத்தன - ஒழுங்காய்நிறைந்தன; பலவகை படை - அநேகவகை ஆயுதங்கள், நளினம் வெம் பதி எனே பல என - தாமரைக்கு விரும்பப்படுந் தலேவனுன சூரியன் அநேகமென்னும்படி [பலசூரியர் ஒருங்குவிளங்கினுற் போல], குலவ எறித்தன-விளங்க ஒளிவீசின; (எ - று.)

தாளங்கள் நூற்றெட்டுவகை யாதலால், 'சதியெனேப்பல' என்றது. நூறென்னும் பொருளேத்தருகின்ற சதமென்னும்வடசொல், இங்கே மிகப் பலவென்றமாத்திரமாய் நின்றது. பணே-பறைப்பொது. இரண்டு முதலிய மூன்றடிகள் - இல்பொருளுவமை. பொன் குடை-பொற்காம்பிட்டகுடையென்றுமாம்;பொன்-கருவியாகுபெயர்.மேலேவரிசைவரிசையாகஅசைந்து நெடுந்தூரம் தொடர்பட்டு நிற்றலால், கொடிவரிசைக்கு வான்நதி உவமையாம். நவமணி-கோமேதகம், நீலம், பவழம், புஷ்பராகம், மரகதம், மாணிக்கம், முத்து, வைடூரியம், வைரம் என்பன; "மரகதங் கோமேதகந் துகிர் தாளம் வைரம் வைதூரியம் நீலம், எரிமணி புட்பராக மென்றிவற்றிற்கு" என்றார் கீழ்இந்திரப்பிரத்தச்சருக்கத்தும்.தாமரைசூரியனுளியைக்கண்டவிடத்து மலர்தலும், அதனேக் காணுதவிடத்துக் குவிதலுமாகிய இயல்பு பற்றி, தாமரையாகிய பெண்ணுக்குச் சூரியனேக் கணவனென்றல் மரபு. வெம்மை யென்பது - பண்புச்சொல்லாய் வெப்பத்தையுணர்த்துவதே யன்றி, உரிச்சொல்லாய் விருப்பத்தையும் உணர்த்துதலே "வெம்மைவேண்டல்" என்னுந் தொல்காப்பியத்தால் அறிக. பலவகைப்படை-எய்வன எறிவன வெட்டுவன குத்துவனவாகிய அம்புவேல் வாள்ஈட்டி முதலியன.(கங)

[இது - சேனைப்போது வருணனை.]

கச. பிடர்வலிக்கடகரிகளிற்செறிபிடிகளிற்புனைமுடிகளிற்
படர்நிழற்கவிகையின்மிசைத்துகள்பரவிமொய்த்தெழுபுரவியிற்
சுடர்விதப்படைகளினிரைப்படுதுகிலுடைக்கொடிகளின்விரா
யடர்பொருப்பினமிடையிடைப்பயிலடவியொத்ததுபுடவியே.

(இ - ள்.) பிடர் வலி கட கரிகளின்-பிடரியில் வலிமையுடைய மதத்தையுடைய ஆண்யானைகளாலும், செறிபிடிகளின்-நெருங்கினபெண்யானைகளாலும், புனை முடிகளின்-(அவரவர்) அணிந்துள்ள கிரீடங்களாலும், படர் நிழல் கவிகையின்-பரந்தநிழலையுடைய குடைகளாலும், மிசை துகள் பரவி மொய்த்து எழு புரவியின்-ஆகாயத்திலே தூளிகள் பரவுவதற்குக் காரணமாய் நெருங்கி வருகிற குதிரைகளாலும், சுடர் விதம் படைகளின்-விளங்குகிற பலவகைப்பட்ட ஆயுதங்களாலும், நிரை படு துகில் உடை கொடிகளின் - வரிசைகளாய் அமைந்த சீலையையுடைய துவசங்களாலும், விராய்-கலந்து, புடவி-(சேனைபரவிய) அப்பூமியானது, அடர் பொருப்பு இனம் இடை இடை பயில் அடவி ஒத்தது-நெருங்கிய மலைகளின் கூட்டம் நடுநடுவே பொருந்தப்பெற்ற வனத்தைப்போன்றது; (எ - று.)

யானைகள்-மலைபோலுதலாலும், குடை குதிரை கொடிகள்-அடர்ந்த மரங்கள் போலுதலாலும், கிரீடமும் ஆயுதங்களும் பொன்மணிகள்போல விளங்குதலாலும், இங்ஙனம் வருணித்தார். உவமையணி. பிடர்-கழுத்தின் பின்புறம். கடமென்னும்யானைக்கன்னத்தின்பெயர், அதனினின்றுவழியும் மதநீருக்கு இடவாகுபெயர்; பின்னர் 'பிடி' என் வருதலாலும், 'கடம்'என்ற அடைமொழியாலும், கரி-இங்கே ஆண்யானையாயிற்று. பிடி-யானையின் பெண்மைப்பெயர்; "பிடியென்பெண்பெயர் யானைமேற்றே" என்றார்தொல்காப்பியனார். முடி-முடியில் தரிப்பது. கவிகை-கவிந்துள்ளது; தொழிலாகுபெயர். 'பரவ'எனச்செயவெனெச்சமாகவும் பாடங்கொள்ளலாம். (கச)

[இது - பலவகை வாத்திய கோஷ வருணனை.]

கரு. வளைமுழக்கினகிடுகுகொட்டினவயிரொலித்தனமகுடியின்
கிளையிமிழ்த்தனமுழவதிர்த்தனகிணையுரற்றினபலவிதத்
துளையிசைத்தனமுரசிரைத்தனதுடியரற்றினசெவிடுபட்
டுளையவிப்படிபடைபுறப்படவுலகமுற்றதுகலகமே.

(இ - ள்.) (அந்தச்சேனையில்), வளை-சங்குகள், முழக்கின-ஒலித்தன; கிடுகு-கிடுகென்னும் (ஓர்வகைப்) பறைகள், கொட்டின - அடிக்கப்பட்டன; வயிர் - ஊதுகொம்புகள், ஒலித்தன—; மகுடியின் கிளை - மகுடியென்னும் வாத்தியத்தின் இனங்கள், இமிழ்த்தன - ஒலித்தன; முழவு-மிருதங்கங்கள், அதிர்த்தன-ஒலித்தன; கிணை-கிணையென்னும்பறைகள், உரற்றின - ஒலித்தன; பலவிதம் துளை-பலவகையான துளைக்கருவிகள், இசைத்தன - ஒலித்தன; முரசு - பேரிகைகள், இரைத்தன - ஒலித்தன; துடி - உடுக்கைகள், அரற்றின - ஒலித்தன; செவிடு பட்டு உளைய - (இவ்வோசைமிகுதிகளால் கேட்பவர்) காதுகள் செவிடாகி வருந்தும்படி, இப்படி படை புறப்பட-இவ்

வாறு (பாண்டவர்) சேனை புறப்பட்டதனால், உலகம் கலகம் உற்றது-உலக முழுவதுங் குழப்பமடைந்தது; (எ - று.)

உலகத்திலுள்ளவர் காது செவிடாகிக்கலங்கினரென்பதாம். வளை-உள் சுழிந்துள்ளது. "முழக்கு இரட்டு ஒலி கலி இசை துவை பிளிறு இரை, இரக்கு அழுங்கு இயம்பல் இமிழ் குளிறு அதிர் குரை, கனைசிலைசும்மை கௌவை கம்பலை, அரவம் ஆர்ப்போடு இன்னன ஓசை" என்பது-நன்னூல் உரியியற் சூத்திரம். 'முழக்கின' முதல் 'அரற்றின' ஈறாக உள்ள ஒருபொருள் மேல் நின்ற பலசொற்கள் அடுத்துவந்ததனால், பொருட்பின்வருநிலையணி; வடநூலார் அர்த்தாவர்த்திதீபக மென்பர்: "முன்வருஞ் சொல்லும்பொருளும் பலவயின், பின்வரு மென்னிற் பின்வரு நிலையே" என்றார் தண்டியலங்காரத்தும். கிணை - மருதப்பறை; துடி-குறிஞ்சிப்பறை:பலவகைநிலத்தினின்றும் படைகள் திரண்டுவந்ததனால், பலநிலப்பறைகளும் அவற்றிற்கு உரியனவாம். துளை - துளையுள்ள கருவிக்கு ஆகுபெயர். (கஇ)

[இது - இங்ஙனம் அணிவகுக்கப்பட்டுப் போருக்குச்சென்றுநின்ற பாண்டவர்சேனைத்தொகையின் தோற்றத்தை வருணிப்பது.]

கசு. செங்கண்மாலுயிர் தருமன்மார்புசிவேதனனனமிருபுயம்
வெங்கண்வீமனும் விசயனுந்திறல்வின் மருத்துவர்மைந்தர்தா
ளங்கண்மாமுடியரசர்மற்றுளவவயவாதிகளாகவே
தங்கள்பூமியிலானபோதொருவடிவமொத்ததுதானையே.

(இ - ள்.) செம் கண் மால்-சிவந்த திருக்கண்களையுடைய கண்ணபிரான், உயிர்-உயிராகவும், தருமன் - தருமபுத்திரன், மார்பு-மார்பாகவும், சிவேதன்-சுவேதன், ஆனனம்-முகமாகவும்,வெம் கண் வீமனும் விசயனும்-(பகைவர்க்குக்) கொடிய தன்மையையுடைய வீமசேனனும் அருச்சுனனும், இரு புயம்-இரண்டு தோள்களாகவும், திறல் வில் மருத்துவர் மைந்தர்-வலிமையையுடைய வில்லையுடைய அசுவிநீதேவர்களது குமாரர்களான நகுல சகதேவர்கள், தாள்-(இரண்டு) கால்களாகவும், அம் கண் மாமுடி அரசர்-அழகிய தன்மையையுஞ் சிறந்த கிரீடத்தையுமுடைய மற்றையரசர்கள், மற்று உள அவயவ ஆதிகள் ஆக-இன்னுமுள்ள (வேறு)உறுப்புக்கள் முதலியவையாக, தானை-அந்தச்சேனை, தங்கள் பூமியில் ஆனபோது-தங்களது [பாண்டவரது] இராச்சியமான குருக்ஷேத்திரத்திற் சேர்ந்தபொழுது, ஒரு வடிவம் ஒத்தது-ஒருரூபத்தை யொத்திருந்தது; (எ - று.)

உவமையணி. சேனையின்தோற்றத்தை ஒருபுருஷரூபத்துக்கு ஒப்பிட்டவாறு. உயிர்உடம்பிலிருந்து அதனைக்கொண்டு தொழில்நடத்துதல் போலப் பரமாத்மா எல்லாச்சீவாத்மாக்களிலும் உள்ளிருந்து அவற்றைக் கொண்டு தொழில் நடத்துதலால் 'செங்கண்மால்உயிர்' என்றும், வீரர்க்கு எல்லாவுறுப்பினும் மரபுசிறந்து முற்படவிளங்குமாறுபோலத் தருமன் எல்லோரினுஞ்சிறந்து முற்படவிளங்குதலால் 'தருமன் மார்பு' என்றும், முகம் முக்கியஅவயவமாய் முன்விளங்குதல்போலச் சுவேதன் சேனாபதியாய்ச் சேனைமுகத்தில் நின்று விளங்குதலால் 'சிவேதன் ஆனனம்' என்றும், தமது

வலிமையாற் பகைதொலைத்து வெற்றிதரவல்ல தோள்கள்போலவீமார்ச்சுனர் தமது திறமையாற் சத்துருசங்காரஞ்செய்து வெற்றிவிளைப்பவ ராதலால் 'வெங்கண் வீமனும் விசயனு மிருபுயம்' என்றும், கால்கள் தாழ்ந்த வுறுப்புக்களாய்த் தம்மையுடையவன் நினைத்தவிடஞ் செல்லுதற்கேற்ற கருவியாயிருத்தல்போல நகுலசகதேவர் இளையவர்களாய்த் தருமன் முதலிய மூத்தவர் மூவரும் விரும்பினபடி தொழில்செய்பவ ராதலால் 'திறல்வில் மருத்துவர்மைந்தர்தாள்' என்றும், தேகத்தில் பிறவுறுப்புக்களெல்லாம் ஏற்றபடி உதவுதல்போலப் போரிற் படைத்துணையாகவந்த அரசரெல்லாம் சமயோசிதமாகத் தொழில்செய்தலால் 'அங்கண்மா முடியரசர் மற்றுளவவயவாதிகளாக' என்றும் உருவகப்படுத்தினர். முதல் மூன்றடிகளிற் கூறிய இவ்வுருவகம்-ஈற்றடியிலுள்ள உவமைக்கு அங்கமாய்க்கலந்து வந்ததனால், உறுப்புறுப்பிக்கலவையணி; இதனை வடநூலார் 'அங்காங்கிபாவேஸங்கரம்' என்பர். உருவகத்தை விளக்கும் 'ஆக'என்னும் உருபைப் பிறவிடத்தும் எடுத்துக்கூட்டுக. மார்பு என்பது-இடவாகுபெயராய் நெஞ்சைக் குறிப்பதெனக் கொண்டால், புறத்துறுப்பாகிய முகம் கை கால் முதலியனவெல்லாந்தொழில்செய்தற்கு அகத்துறுப்பாகிய நெஞ்சின்நினைப்பே காரண மாதல்போல, மற்றையோர் தொழில்செய்தற்கெல்லாம் பிரதான ஞன யுதிட்டிரனது கருத்தேகாரணமாதலால், 'தருமன்மார்பு' என்றாரென்னலாம். ஆநநம்-வடசொல். தறுகண் என்பதுபோல, வெங்கண்என்பதும் அஞ்சாமையைக் குறிக்கும்; இனி, பகைவர்க்குப் பயங்கரமான கண்களையுடைய என்றுமாம். மருத்துவர்-மருந்தையுடையவர்: மருந்தின் தன்மையை அறிந்து வியாதிக்குஏற்றபடி தரவல்லவரென வைத்தியர்க்கு இது ஏதுப்பெயர்; மருந்து என்னும் மென்றொடர்ப்பகுதி வன்றொடராய், (சிறுபான்மை) உயிர்வர உகரம் கெடாது வகரவுடம்படுமெய் பெற்று நின்றது. அசுவினீதேவர் தேவவைத்தியராதலால், 'மருத்துவர்' எனப்பட்டார். அங்கண்-அவ்விடத்துள்ள எனினுமாம். மற்றுள என்பதை அரசரோடுங் கூட்டுக. தங்கள் பூமி-தங்களுக்கு உரிய போர்க்களமுமாம். 'விண்மருத்துவர்' என்றும், 'அவயவத்திரளாக' என்றும் பாடம். (கசு)

வேறு.

[துரியோதனன் வீடுமனுக்குச் சில கூறுதல்.]

கஎ. இங்கிவர்வயப்படைகுறித்தகுருபூமியிடையிவ்வகையெழுந்ததினிமே, லங்கவர்சயப்படையெழுச்சியுரைசெய்குவமருந்திதிமயக்கிவிரையக், கங்குலினழைத்துரககன்னிமகனைப்புகல்களப்பலிகொடுத்தனரெனச், செங்கணரவத்துவசமீளியு முணர்ந்துதனசேனைமுதல்வற்குரைசெய்வான்.

(இ - ள்.) இங்கு - இந்தப்பக்கத்தில், இவர் - இப்பாண்டவரது, வயம்படை - வெற்றியைத்தரவல்ல சேனை, குறித்த குருபூமியிடை-(போர்செய்யும் இடமாக இருதிறத்தாருங்) குறித்த குருக்ஷேத்திரத்திலே, இ வகை எழுந்தது - இவ்வாறு(போருக்குச்)சித்தமாய்நின்றது; இனிமேல்—, அங்கு-

அந்தப்பக்கத்தில், அவர் - அத்துரியோதனுதியரது, சயம் படை - வெற்றியைத் தரவல்ல சேனை, எழுச்சி-(போருக்கு) எழுந்த தன்மையை, உரைசெய்குவம் கூறுவோம்; அரு திதி மயக்கி-(மாற்றற்கு) அரிய திதியை மாற்றி [சதுர்த்தசியை அமாவாசையாக்கி], விரைய-விரைவாக [தம்மினும் முற்பட என்றபடி], உரககன்னி மகனை-நாககன்னிகைகுமாரனுன இராவானை, கங்குலின் அழைத்து-இரவிலே கூப்பிட்டு, புகல் களம் பலி கொடுத்தனர்-(சிறப்பித்துக்) கூறப்படுகிற போர்களத்துக்குரிய பலியாகக்கொடுத்துவிட்டார்கள், (பாண்டவர்கள்), என-என்று, செம் கண் அரவம் துவசம் மீளியும் உணர்ந்து-(கோபத்தால்) சிவந்த கண்களையுடைய பாம்புக்கொடியையுடையவீரனுன துரியோதனனும் அறிந்து, தன சேனை முதல்வற்கு உரைசெய்வான் - தன்னுடைய சேனுதிபதியான வீடுமனுக்குக் கூறுபவனுனான்; (எ - று.)—அதனை மேற்கவியிற் காண்க.

வயப்படை யென்றும், சயப்படை யென்றும் கவி இரண்டையும் பக்ஷபாதமின்றிக் கூறினுர். வய எனப் பிரித்தால், வலிமையென்று பொருள்படும் உரிச்சொல்லாம்; "வயவலியாகும்" என்றூர் தொல்காப்பியனுர். இப்பாட்டில் 'உரைக்குவம்' என்பது வரையில் (கதாசம்பந்தமில்லாத) கவிக்கூற்று. கண்சிவத்தல்-கோபக்குறி. மீளி-வலிமையிற் சிறந்தவன்; ஆண்பாற்சிறப்புப்பெயர். முதல்வன்-முதன்மையுடையவன். முதல்வற்கு உரைசெய்வான்-நான்காமுருபு, கொடைப்பொருளின்பாற்படும்.

இதுமுதல் இச்சருக்கம் முடியுமளவும் பதினெட்டுக்கவிகள் - பெரும்பாலும் முதல் ஐந்துசீர்கள் விளங்காய்ச்சீர்களும், ஆருஞ்சீர் தேமாச்சீரும், ஏழாஞ்சீர் புளிமாச்சீரு மாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட எழுசீராசிரிய விருத்தங்கள். (கஎ)

[தானதுசேனைவீரரை நால்வகைத் தேர்வீரராகப் பிரிக்கும்படி வீடுமனுக்குத் துரியோதனன் கூறுதல்.]

கஅ. கொதிகொள்சினநெஞ்சின்வலியின்றியவரஞ்சுபுகொடுத்
தனர்களப்பலிநமக், கெதிரொருவர்நிற்குமவரில்லையெனும்வீரநிலை
யானறிவனீயறிவையே, யதிரதர்கண்மாவிரதர்சமரதர்களர்த்தரத
ராகநம்மனீகினியின்மா, மதுகைமுடிமன்னரைவகுத்தெழுகவென்
றனன்மனத்தரைவிலாதவலியோன்.

(இ - ள்.) 'கொதி கொள் சினம்-பொங்குதலைக்கொண்ட கோபத்தையுடைய, நெஞ்சின்-மனத்திலே, வலி இன்றி - தைரியவுறுதி யில்லாமல், அவர்-அப்பாண்டவர்கள், அஞ்சுபு-(நமக்குப்) பயந்து, களம் பலி கொடுத்தனர் - (நமக்குமுன்) போர்க்களத்துக்குரிய பலியைக் கொடுத்திட்டார்கள்; நமக்கு எதிர் ஒருவர் நிற்குமவர் இல்லை எனும் வீரம் நிலை-நமக்கு எதிராக நிற்குந்தன்மையர் ஒருத்தருமில்லையென்கிற பராக்கிரமத்தன்மையை, யான் அறிவன் நீ அறிவையே-நான் அறிவேன் நீயும் அறிவாயன்றோ? (ஆதலின்; இப்பொழுது), நம் அனீகினியில்-நமது சேனையிலுள்ள, மா மதுகை முடி மன்னரை-மிக்க வலிமையையுடைய கிரீடாதிபதிகளான அரசர்களை அதி

ரதர்கள் மா இரதர் சமரதர்கள் அர்த்தரதர் ஆக - அதிரதரும் மகாரதரும் சமரதரும் அர்த்தரதரு மாக, வகுத்து-அணிவகுத்து, எழுக - (போருக்குப்) புறப்படுவாயாக', என்றனன்-என்று(வீடுமனைநோக்கிக்) கூறினான்:மனத்து அசைவு இலாத வலியோன் - மனத்திலே தளர்ச்சியில்லாத உறுதியை யுடைய துரியோதனன்; (எ - று.)

கொதி - முதனிலைத் தொழிற்பெயர். நெஞ்சின்வலி, மனத்துவலி-மனோபலம். அஞ்சுபு-செய்புஎன்னும் வாய்பாட்டு இறந்தகாலவினையெச்சம். நமக்குஎன்பதை மத்திமதீபமாக அஞ்சுபுஎன்பதனோடுங் கூட்டுக. ஒருவர் என்பதன் இறுதியில் இழிவுசிறப்பும்மை விகாரத்தால் தொக்கது. நம் - முன்னிலையை உளப்படுத்திய தன்மைப்பன்மை; வீடுமனைக் கூட்டும். அசைவு-சலனம்;கலக்க மென்றபடி. அநீகினி-வடசொல்; அநீகங்களையுடைய தென்று பொருள்: அநீகம்-குதிரை முதலியவற்றின் கூட்டம். "பலியூட்ட வேண்டுமோ பாரதப்போர் வெல்ல, வலிகெட்டார் போலநீர் மன்னீர்-கலி நாட்டித், தேர்க்கோலஞ் செய்ம்மின் சிறுகாலே நீரெல்லாம், போர்க்கோலஞ் செய்ம்மின் பொர" என்பது பாரதவெண்பா. (கஅ)

[இதுவும், மேற்கவியும் - குளகம்: வீடுமன் அரசரைப் பிரிக்க கர்ணன் மனஸ்தாபப்படுதல்.]

கக. ஆனதெனவீடுமனுமதிரதரின்மிக்கதனுவாசிரியனும்புதல்வனுந்
தானுமுயர்பூரிசரவாவுமிவர்சோமவரதத்தபகதத்தர்கள்வழா
மானமிகுதுன்மருடனற்றலைவர்மாரதரில்வன்கிருதபற்பவரசன்
ஞானகிருபன்சகுனிசல்லியசயத்திரதர்நன்சமரதத்தலைவரே.

(இ - ள்.) (இவ்வாறு கூறின துரியோதனன் வார்த்தையைக் கேட்ட வுடனே), வீடுமனும்-பீஷ்மனும், ஆனது என-(அணிவகுப்பு இப்பொழுதே) முடிந்ததென்று கூறி, மிக்க தனு ஆசிரியனும் - (பாண்டவதுரியோதனாதி யர்க்குச்) சிறந்த வில்வித்தையைப் போதித்த ஆசாரியனான துரோணனும், புதல்வனும்-(அவனது) குமாரனான அசுவத்தாமனும், தானும்-(வீடுமனாகிய) தானும், உயர் பூரிசரவாவும்-சிறந்தபூரிசிரவஸ் என்பவனும், இவர்-(ஆகிய) இவர்கள், அதிரதரில் (நல் தலைவர்) - அதிரதர்களில்நல்ல சிரேஷ்டர்கள்; வர சோமதத்த பகதத்தர்கள்-சிறந்த சோமதத்தனும் பகதத்தனும், வழா மானம் மிகு துன்மருடன்-(போரில்) தவறாத மானம்மிகுந்த துர்மர்ஷண னென்பவனும், (ஆகியஇவர்), மாரதரில் நல் தலைவர்-மகாரதர்களில் சிறந்த சிரேஷ்டர்கள்; வல் கிருதபற்ப அரசன்-வலிய கிருதவர்ம ராசனும், ஞான கிருபன்-நல்லறிவுடைய கிருபாசாரியனும், சகுனி - சகுனியும், சல்லியன் சயத்திரதன்-சல்லியனும் ஜயத்ரதனும், (ஆகியஇவர்), நல்சமரதர் தலைவர் - சிறந்த சமரதசிரேஷ்டர்கள்; (எ - று.)

இப்பாட்டில் 'வீடுமெனும்' என்ற எழுவாயும், 'ஆனதென' என்ற வினை யெச்சமும், அடுத்தகவியில் 'என இம்முறைவகுத்து உரைசெய்தான்' என் றதனோடு முடியும்.

ஆனது விரைவுபற்றி எதிர்காலம் இறந்தகாலமாகச் சொல்லப்பட்ட காலவழுவமைதி: துரிதத்தில் முடியுமென்றவாறு. இனி, ஆய்விட்டதென்று

கண்டோர் கூறும்படி யென்றும் உரைக்கலாம். வரசோமதத்த பகதத்த ரென மாறுக. சோமதத்தபகதத்தர்-பலர்பாலால் முடிந்த உயர்திணையும் மைத்தொகை. துர்மர்ஷணன் என்ற வடசொல்லுக்கு-(பகைவராற்) பொறுக்க வொண்ணாதவ னென்று பொருள். கிருதபற்பன் - வடசொற்றிரிபு; இவன்-துரியோதனன் கண்ணனைப்படைத்துணை யழைக்கப்போன பொழுது, அவ்வெம்பிரானால் அவனுக்குத் துணையாகக்கொடுக்கப்பட்ட யாதவ சேனைக்குத் தலைவனாக அனுப்பப்பட்டவன்; யதுகுலத்தில் இருதிகனென்பவனது குமாரன்:"கிருதவன்மா வக்குரோணி கிளர்படையோடு நின்பால், வருவன்" எனக் கீழ் வாசுதேவனைப் படைத்துணையழைத்தசருக்கத்தும், "திருந்தலர் புகழும் போசனன் மதலை யிருதிகனிருதிகன் சிறுவன்,......... பொருந்துநல்லெழில்சேர் கிருதவன் மாவாம் புரவல னெனப்புகலுவரால்" என ஸ்ரீபாகவதத்தும் வருதல் காண்க. ஜயத்ரதன் - சிந்துதேசத்தரசன்; ஆதலால், ஸைந்தவனென்றும் இவனுக்கு ஒருபெயர் வழங்கும்: இவன்-துரியோதனுடனுதியருடன் பிறந்தவளான துச்சளையின் கணவன். "துன்மருடணன்றலைவர்" என்றும் பாடம். (கக)

உ0. அங்கர்பெருமான்விருடசேனனரசற்குரியவனுசரிவரர்த்
தரதரிற், றுங்கவயவீரரெனவிம்முறைவகுத்துரகதுவசனுடனேயு
ரைசெய்தான், கங்கைமகனோடுபலகூறிநனிசீறியுயிர்காய்வனென
வாளுருவிநீ, பொங்கமரின்மாளுமளவும்படைதொடேனெனமொ
ழிந்தனனிசாரிபுதல்வன்.

(இ - ள்.) அங்கர் பெருமான் - அங்கதேசத்தார்க்கு அரசனான கர்ணனும், விருடசேனன்-விருஷஸேனனும், அரசற்கு உரிய அனுசர் - ராஜராஜனான துரியோதனனுக்குஉரிய தம்பிமாரான துச்சாதனன்முதலிய தொண்ணூற்றொன்பதின்மரும், இவர்-(ஆகிய) இவர்கள், அர்த்தரதரில் துங்க வய வீரர்-அர்த்தரதர்களில் சிறந்த வலிமையையுடைய வீரர்கள், என-என்று, இ முறை வகுத்து-இவ்வாறுபிரித்து, உரகதுவசனுடனே உரைசெய்தான்-பாம்புக்கொடியனான துரியோதனனோடு (வீடுமன்)கூறினான்; (இதுகேட்டவளவில்), நிசாரி புதல்வன்-சூரியகுமாரனான கர்ணன், நனி சீறி-மிகக் கோபித்து, கங்கை மகனோடு பல கூறி-கங்கையின் புத்திரனான வீடுமனோடு பல வார்த்தைகள்சொல்லி, உயிர் காய்வன் என வாள் உருவி - (உன்) உயிரை மாய்ப்பேனென்று (வீரவாதங்கூறித் தன்) வாளாயுதத்தை (உறையினின்று) எடுத்து, (முடிவில்), 'பொங்கு அமரில் நீ மாளும் அளவும் படை தொடேன்' எனமொழிந்தனன்-'கொடியயுத்தத்தில் நீ இறக்கும்வரையிலும் நான் ஆயுதந் தொடவும்மாட்டேன் [வந்து போர்செய்யேன்]' என்று சபத வார்த்தை கூறினான்; (எ - று.)

வீடுமன் கர்ணனை அதிரத மகாரத சமரதரில் எவ்வகுப்பிலும் சேர்க்காமல் ஈற்றதான அர்த்தரதரினத்திற் சேர்க்கவே, அவன் மிகக்கோபங்கொண்டு பலநிந்தனைகளும் வீரவாதங்களும் கூறி வீடுமனைக் கொல்ல வாளுருவ, அதுகண்ட துரியோதனன் முதலியோர் விலக்கினவளவிலே, அவன் 'போரில் வீடுமன் இறக்குமளவும் தான் வந்து போர்செய்வதில்லை'

என்று சபதங்கூறிப் போயினன் என்றதாம். பரமசிவனது நெற்றிக்கண்ணின் நெருப்புக்கு இரையாகி எரிபட்ட மன்மதனது அங்கம் [உடம்பு] விழுந்த இடத்திற்கு அக்காரணத்தால் அங்கதேசமென்று பெயர்; "வாரணத் துரிவையான் மதனனைச்சினவுநாள், ஈரமற் றங்கமிங் குகுதலா லிவணெலா, மாரணத் துறையுளா யங்கநாடு" என்பது கம்பராமாயணம். பெருமான்-பெருமையுடையவன். விருடசேனன்-கர்ணனது புத்திரருள் மூத்தவன்; "யாமினியி லெவ்வுயிர்க்கு மேற்றதுயில் மாற்றுவோன், மாமதலை கோமதலை மான்தேர் விடசேனன்" என்பர்மேற் பதினேழாம் போர்ச்சருக்கத்தும். அநுஜர்-வடசொல்; பின்பிறந்தவ ரென்றுபொருள். நனி-மிகுதியுணர்த்தும் (விசேடித்த) உரிச்சொல். "உறு தவ நனியென வரூஉ மூன்றும், மிகுதி செய்யும் பொருளவென்ப" என்பது தொல்காப்பியம்: நிசாரி-நிசா+அரி; வடமொழிப்புணர்ச்சி, தீர்க்கசந்தி: இரவிற்குப் பகைவனென்று பொருள்; இருளை யொழிப்பவ னென்று கருத்து. இது உயர் திணைப்பெயராதலால், இதன்முன் புதல்வனென்பதன் வலி மிகவில்லை. துங்கம்-வடசொல். கர்ணனை அர்த்தரதனாக வைத்ததற்குக் காரணம்-தன்னுடன்பிறந்தனவும் அழியாவலிமை தருவனவு மான கவச குண்டலங்களை இந்திரனுக்குத் தானஞ்செய்து இழந்ததும், கற்ற வில்வித்தையெல்லாந் தக்க சமயத்திலே உதவாமல் மறந்துபோய்விடும்படி குருவாகிய பரசுராமனாற் சபிக்கப்பட்டதும், தன்னுடம்பு பகைவரம்பாற் சிதைபடவும் தேர்ச்சக்கரம் போர்க்களத்தில் அழுந்திவிடவும் ஓரந்தணனாற் சாபம்பெற்றதும், இதற்குமுன் பல போர்களிற் செருக்குக்கொண்டு சென்று எதிர்த்து ஒன்றிலேனும் வெற்றிபெறாது தோற்றுமீண்டதும் முதலியனவெனவடமொழி வியாசபாரதத்தால் விளங்குகிறது. துரியோதனன் ராசராசனாய் அரசாள்கிறவனாதலால், அவனைப் படைவகுப்பில் எந்தவகையிலுஞ் சேர்க்கவில்லை; தருமபுத்திரனும் மகாராஜனேயாகிலும் அவனைமாத்திரம் மகாரதனாகக் கணக்கிட்டது, தற்காலத்தில் அவன் அரசாட்சியின்றி க்ஷத்திரியவீரனாக மாத்திரம் இருத்தலா லெனக்காண்க. எவன் போர்செய்து தன்திறமையால் வென்றாலுங் கீர்த்தி சேனைத்தலைவனுக்கே செல்லுதல் இயல்பாதலால், வீடுமன் சேனாபதியாய் வாழ்ந்திருக்கையில் தான் யுத்தஞ்செய்து அருச்சுனனாதியோரைச் சயித்தால் அந்தப்புகழ் தனக்கு வாராமல் வீடுமனுக்குச் சென்றிடுமே யென்று கருதி, கர்ணன் வீடுமனுள்ளவரையில்'நான் போர்செய்யேன்' என்றான்; அன்றியும், வீடுமனது சேனாதிபத்தியத்திற்குள் நிற்கத் தனக்கு மனமில்லாமையும் இங்ஙனங்கூறினதற்குக் காரணமாம். "தான்போ லதிரதனு மாரதனு மாகுவான், யான்போலு மர்த்தரதனாகுவேன்-ஊன்பாயு,மின்னாங்கு செய்தா னுயிர்செகுப்பேனென்றுரையா, மின்னாரும் வாளெடுத்தான் மிக்கு," "உன்னை யுடையேனென்னார்த முன்னி, லின்ன மதுகேட்டிருப்பேனோ-வன்னவன்றன், போர்மாளு மவ்வளவும் போர்பொரே னென்றுரைத்தான், கார்மாளுங்கையான் கறுத்து" என்பன - பெருந்தேவனார் பாரதம். - துங்கவயவீரர் - அக்கிரகண்ணியரென்க. (உ0)

[துரியோதனன் பெருஞ்சேனையோடு போர்க்களத்துக்குச் செல்லுதல்.]

உக. யானைமிசைதேரின்மிசையிவுளிமிசைபோம்வயவரேதி
சிலைவேல்வயவலரிற், றானைகளோராறுமுகிலேழுமெனவண்பணை த
ழங்குதிசைசூழவரவு, மேனைநரபாலரணிதோறும்வெயில்வாளிரவி
யென்னவிருபாலும்வரவுஞ், சேனைமுதனாதனொடுமெய்த்துணைவர்
தங்களொடுசென்றனனிராசதிலகன்.

(இ - ள்.) யானைமிசை தேரின்மிசை இவுளிமிசைபோம் வயவர்-யானை களின்மேலும் தேர்களின்மேலும் குதிரைகளின்மேலும் (தனித்தனி) ஏறிச் செல்லும் வீரரும், ஏதி சிலை வேல் வயவரின்-வாளையும் வில்லையும் வேலையும் (தனித்தனி) ஏந்திய வீரர்களும் (ஆகிய) இவர்களால், (ஆகிய), தானைகள் ஓர் ஆறும்-அறுவகைச்சேனைகளும், முகில் ஏழும் என வண் பணை தழங்கு திசை-ஸப்தமேகங்கள்போலப் பெரியபேரிகைகள் முழங்கப்பெற்ற திக்குக்களிலெல்லாம், சூழவரவும்-சுற்றிலும் வரவும், ஏனை நரபாலர் - மற்றை அரசர்கள், அணிதோறும்-படைவகுப்பு வரிசைகளிலெல்லாம், வெயில் வாள் இரவி என்ன - உஷ்ணகிரணமுடைய சூரியன்போல, (மிக்கவிளக்க முற்று), இருபாலும் வரவும்-இரண்டுபக்கத்திலும் வரவும், சேனை முதல் நாதனொடு-சேனைக்குப் பிரதானதிபதியான வீடுமனுடனும், மெய்த்துணைவர் தங்களொடு-(தன்னிடத்து) உண்மை யன்புள்ள தன்தம்பிமார்களுடனும், இராசதிலகன் - அரசரிற் சிறந்தவனான துரியோதனன், சென்றனன் - (போர்க்களத்துக்குப்) போயினான்; (எ - று.)

"ஒத்த வில் வேல் வாள் யானை யுயர்பரி தேரோ டாறே" என்றதிகண்டையுங் காண்க. வயவர், வய அல்லது வயம் - பகுதி; வலிமை அல்லது வெற்றி யென்று பொருள். ஏதி - ஹேதி யென்னும் வடமொழியின் திரிபு; இந்த ஆயுதப்பொதுப்பெயர், இங்கே சிறப்பாய் இடத்திற்கு ஏற்ப வாளை உணர்த்திற்று. நரபாலர்-மனிதரைக் காப்பவரென்றுபொருள்; வடமொழி. வாள்-ஒளியை உணர்த்தும்போது, உரிச்சொல்; "வாள் ஒளியாகும்" என்பது தொல்காப்பியம். வெயில்வாள் - வெயிலாகிய ஒளி யென இருபெயரொட்டுப்பண்புத்தொகை. வீடுமனுக்கு உட்பட்டுத் துரோணன் கிருபன் பகதத்தன் முதலாக உதவிச்சேனைத்தலைவரும் உளராதலால், வீடுமனை 'சேனை முதல் நாதன்' என்றது; அதனைக் கீழ்ப்படையெழுச்சிச்சருக்கத்தில் இருபத்திரண்டாங்கவியாலுங் காண்க. திலகம் நெற்றிக்குஅழகுசெய்தல்போல, இவன் அரசர்க்கெல்லாம் அழகுசெய்து சிறந்து விளங்குபவனென்பார், 'இராசதிலகன்' என்றார். (உக)

[இதுமுதல் நான்குகவிகளால், முறையே துரியோதனனது சதுரங்க சேனையை வருணிக்கின்றார். அவற்றுள், இது - கஜவருணனை.]

உஉ. பொழியுமுகில்பற்றியெழுமிளவெயிலெறித்தனையபுகரண
பணிக்கைகொடுகார், கிழியும்வகையெற்றிமிசையொளிருநவரத்ந
கணகிரணவுடைக்கவர்வபோர், விழிவழிநெருப்புருகிவழியநுத
லிற்றிலகம்வெயில்வழியமுற்றுசிலவே, வழியுமதியத்தின்வகிர்நிகர்
புணைமருப்பினிடைமகரிகைதரித்தமதமா.

(இ - ள்.) (அச்சேனையில்), மதம் மா - மதயானைகள், —பொழியும் முகில்பற்றி எழும் இளவெயில் எறித்து அனைய-மழைபொழிகிற காளமேகத்தைத் தழுவித் தோன்றுகிற இளவெயில் விளங்கினாற் போன்ற, புகரன - செம்புள்ளிகளையுடையன; பனை கை கொடு - பனைமரம் போன்ற (தமது) துதிக்கையால், கார் கிழியும் வகை எற்றி - மேகங்கள் கிழிபடும்படி மோதி, மிசைவொளிரும் - மேலே [ஆகாயத்திலே] விளங்குகின்ற, நவரத்நகண கிரண உடுவை - ஒன்பதுவகை யிரத்தினங்களின் இனங்கள் போன்ற (பலவேறு நிறத்தனவான) ஒளியையுடைய நட்சத்திரங்களை கவர்வ - (துதிக்கையாற்) பறிப்பன; போர் - யுத்தஞ்செய்கையில், விழி வழி - கண்களின் வழியாக, நெருப்பு உருகி வழிய - கோபத்தீ வெளிப்பட்டுப் பெருகவும், நுதலில் - நெற்றியிலே, திலகம் - சிந்தூரத்திலகம்; வெயில் வழிய - சூரியகாந்திபோன்ற காந்திவீசவும் முற்றும் நிலவே வழியும் மதியத்தின் வகிர் நிகர் பணை மருப்பினிடை - முழுவதும் நிலாப்பொழிகிற சந்திரனது துண்டங்களைப் போன்ற பருத்த தந்தங்களிலே, மகரிகை தரித்த - கிம்புரியென்னும் பூணை அணிந்துள்ளன; (எ - று.)

மேகம் - யானைக்கும், இளவெயில் - செந்நிறப்புள்ளிக்கும் உவமை. கருமை பெருமைகளாலும், ஆரவாரத்தாலும், மதமழைபொழிதலாலும் விரைந்து செல்லுதலாலும், யானைக்கு மேகம் உவமையாம். இளவெயில் - பாலசூரிய கிரணம். பனைமரம் - துதிக்கைக்கு, திரண்டு உருண்டு நீண்ட வடிவத்தால் உவமம். 'பணைக்கை' என்ற பாடத்துக்கு-பருத்த கையென்க. 'மிசை' என்பதை மத்திமதீபமாக 'எற்றி, என்பதனோடும் இயைக்கலாம். "நாணிரைத்தநேக தாரகா கணமா நவமணியுடனவ விதங்கொள், கோணிரைத்து" என இந்நூற்சிறப்புப்பாயிரத்தும் நட்சத்திரங்கள் நவரத்தினங்களையொக்குமெனக் கூறியவாறு காண்க. நவரத்நகணகிரணவுடு - வடசொற்றொடர். கோபமிகுதியாற் கண்மிகச் சிவந்து கொடுமையாகத் தோன்றுதலை 'விழிவழி நெருப்புருகிவழிய' என்றது. திலகம் - நெற்றிப்பொட்டு; வடசொல். நெற்றிச்சுட்டியென்று உரைப்பாருமுளர். மதியத்தின் வகிர் [பிறைச்சந்திரன்] - தந்தத்துக்கு, வெண்மையொளிகளாலும் வளைவாலும் ஒப்பாம். மகரிகை - யானைக்கொம்பிற்பூண்: சுறாமீனின் - திறந்த வாய்வடிவமாகச் செய்யப்படுவது; மகர மென்பதனடியாகப்பிறந்த காரணப்பெயர்: மகரம் - சுறாமீன். "தேயா மதிதன்னை, யொடித்திரு பக்கமும் வைத்தென மகரிகை யொன்றி யொன்றி யென்னார்மெய், யிடிக்கு மருப்பது" என்பர் மேற் பதினாறாம் போர்ச்சருக்கத்தும். இனி, மருப்பினிடை மகரிகை தரித்த - இரண்டுதந்தங்களின் நடுவிலே (துதிக்கைமேலே) மகரிகாபத்திரத்தைத் தரித்தன வென்றும் பொருள் கொள்ளலாம்; அது-சுறாமீன்வடிவமாக எழுதப்படுஞ் சித்திரரேகை. 'பனைக்கைகொடு' என்பதை 'உடுவைக்கவர்வ' என்பதனோடுங் கூட்டுக. மதமா - மதத்தையுடைய விலங்கு; எனவே, யானையாயிற்று. உவமையணியையும் உயர்வு நவிற்சியணியையும் அங்கமாகக்கொண்டு வந்த தன்மைநவிற்சியணி. (உ௨)

[இது - அசுவவருணனை.]

௨௫. யவனசவனத்தினிடைவளர்வனகதத்தினொடுமிரவிபுரவிக்குநிகர்வ, புவனதலமுற்றுமுடன்வளையவொரிமைப்பொழுதில் வருவனபுறப்புணரியைக், கவனமொடெழுப்பிவிடுதுகள்கொடுதுகிர்ப்பவிரைகதிகளின்விதத்தைமொழியிற், பவனகதியைத்தொடர்வபரிமளவுயிர்ப்புடையபலவகைநிறத்தபரிமா.

'ரத கஜ துரக பதாதிஎன வடமொழியிலும்' யானை தேர் குதிரை காலாள்' எனத் தென்மொழியிலும் பெரும்பாலுங் கூறப்பட்டு வழங்கும் இருவகை முறைமைகளுள் ஒருவகையாலு மன்றி இந்நூலாசிரியர் இங்குத் தேருக்குமுன் குதிரையைநிறுத்தினது என்னையோவெனின்;— குதிரை சேனையின் அங்கங்கள் நான்கனுள் தான் ஒன்றாக இருப்பதுமாத்திரமேயன்றி மற்றோரங்கமாகிய நிலைத்திணைப்பொருளான தேரை நடத்துவதாயுமிருக்குஞ் சிறப்புப்பற்றி யெனக்காண்க; வடமொழி அமரநிகண்டிலும் "ஹஸ்த்யச்வரத பாதாதம் ஸேநாங்கம் ஸ்யாச் சதுஷ்டயம்" என இம்முறைபடக் கூறியவாறு உணர்க: கீழ் மணிமான்வதைசருக்கத்து "உந்திக் கரி பரி தேரிவை கொண்டே யுடன் மொய்த்தார்" எனக்கூறியதையும்" நோக்குக; "துங்கவெங்களிறிவுளி தேரொடுதானை மன்னவர் சூழவும் என அடுத்த சருக்கத்தும் இவ்வாறு வருதல் காண்க.

(இ - ள்.) பரிமா - குதிரைகள்,— யவனம் சம் வனத்தின் இடைவளர்வன - யவனதேசத்தி லுண்டான காடுகளின் இடையிலே வளருந்தன்மையன, கதத்தினொடும் - (போரில்) உக்கிரமானதன்மையோடு (கூடி), இரவிபுரவிக்கு நிகர்வ - சூரியனது தேர்க்குதிரைக்கு ஒப்பாவன; ஒர் இமைபொழுதில் - ஒரு மாத்திரைப்பொழுதினுள்ளே, புவன தலம் முற்றும் - பூலோகத்தினிடம் முழுவதும், உடன் வளைய வருவன - விரைவிற் சுற்றி வருந் தன்மையன; கவனமொடு எழுப்பி விடு துகள்கொடு - (தமது) நடைவேகத்தால் மேலே கிளப்பிவிடப்பட்ட புழுதிகளால், புறம் புணரியை - இவ்வண்டத்துக்கு வெளியிலுள்ள பெரும்புறக்கடலையும், துகிர்ப்ப - தூர்க்குந்தன்மையன; விரைகதிகளின் விதத்தை மொழியின்-வேகமான நடைகளின் தன்மையைச் சொல்லப்புக்கால், பவனம் கதியை தொடர்வ - காற்றின் சஞ்சாரத்தைப் பின்தொடருந் தன்மையன; பரிமளம் உயிர்ப்பு உடைய - நல்மணத்தையுடைய சுவாசத்தை யுடையன; பல வகைநிறத்த- அநேகவித வருண முடையன; (எ - று.)

யவநஜவநம் - வட சொற்றொடர். கதத்தினொடும் - வலிமையோடும் என்றுமாம். எப்பொழுதும் வேகமாகவே சென்றுகொண்டிருந்தாலுஞ் சிறிதும் இளைப்புறாத தன்மையில் இரவிபுரவி உவமை. இமைப்பொழுது - இயற்கையில் மனிதன் ஒருகால் கண்ணிமைகளை மூடித்திறக்குங் காலம். அண்டத்துக்கு உள்ளே யிருக்கும் ஏழு கடல்க ளன்றி அண்டத்துக்கு வெளியே எல்லாஅண்டங்களுக்கும் ஆதாரமாக இருப்பதொருபெருவெள்ளத்துக்குப் பெரும்புறங் கடலென்று பெயர். புணரி - (நதிகளோடு) புணர்வது எனக் கடலுக்குக் காரணப்பெயர்; புணர்தல் - கலத்தல். நதிகளாகிய பெண்களுக்குக் கடலைக்கொழுநனென்றல், கவிமரபு; இதனை 'நதிபதி' என்னுங் கடலின் வடமொழிப் பெயராலுங் காண்க. துகிர்ப்ப - தூர்ப்ப என்பதன் மரூஉ; சிறந்த சாதிக்குதிரைகள் நல்மண முடையனவாயிருக்கு மென்பது,

நூல்மரபு; "குங்குமங் கருப்புரங் கொழுந்திண் காரகிற், பங்கமான மதமெனக் கமழும் பாலதாய்ச், சங்கமுமேகஞ் சரபமுங் கொடுஞ், சிங்கமும் போலொலி செய்வ தாம்பரி," "குலமகள்போற் கவிழ்முகமுங் கருநெய்த லெனக்கண்ணுங் கொண்டு கார்போ, னிலவியசீர் வண்ணமுங்கார் நெய்தலெனக் கடிமணமு நிறைந்து நாற்ற, மலரகில்சந் தெரிமணிப்பூ ணலங்கரிக்கிலானுத மகிழ்ச்சி யெய்தி, யிலகுவதுத் தமவாசி யென்றுரைப்பர் பரிவேதமெல்லைகண்டோர்" எனத் திருவிளையாடற் புராணத்திலுங் காண்க. உவமையணியும் உயர்வுநவிற்சியணியும்விரவியது. தனித்தனி ஒவ்வொரு நிறமுடையனவும், ஒவ்வொன்றே பலநிறங் கலந்துள்ளனவும் ஆகிய எல்லாம் அடங்க, 'பலவகைநிறத்த' என்றார். இனி யவன, சவனத்தினிடை வளர்வன என்பதற்கு - யவனக்குதிரைகளுள்ளும் ஜவனக்குதிரைகளுள்ளும் வளர்ந்ததோற்றமுடையன வென்றும் உரைக்கலாம்; யவநம் - யவநதேசத்துக்குதிரை: ஜவநம் - ஜவத்தால் மிக்கது; ஜவம் - வேகம். 'பலமலர் நிறத்த' என்றும் பாடம். (உந)

[இது - இரதவருணனை.]

உச. நடுநிலமுரைக்கிலுயரவனிதலமொக்குமிசை நவமணியழுத்தியனவா, னுடுநிகரமொக்குமுருளுருளைகளருக்கனுடனுடுபதியையொக்குமகுடங், கொடுமுடிகளொக்குமிவுளிகடிசையனைத்துமெறிகுரைபவனமொக்குமடைவே, யிடுதுகினிரைத்தகொடிசொரியருவியொக்குமெழுகுலகிரிகளொக்குமிரதம்.

(இ - ள்.) (அங்குள்ளதேர்களின்), நடு நிலம் - நடுவிடத்தை, உரைக்கில் - கூறத்தொடங்கினால், உயர் அவனி தலம் ஒக்கும் - (அது) உயர்ந்த பூமியின்பரப்பை ஒத்திருக்கும்; மிசை அழுத்தியன நவ மணி - மேலே பதித்துள்ள ஒன்பதுவகை இரத்தினங்கள், வான் உடு நிகரம் ஒக்கும்-ஆகாயத்திற்பொருந்திய நக்ஷத்திரங்களின் கூட்டத்தைப்போலும்;உருள் உருளைகள்-சுழலுந்தன்மையனவான சக்கரங்கள், அருக்கனுடன் உடுபதியை ஒக்கும்-சூரியமண்டலத்தோடு சந்திரமண்டலத்தையும் போலும்; மகுடம்-சிகரங்கள், கொடுமுடிகள் ஒக்கும்-மலைச்சிகரங்களைப்போலும்;இவுளிகள்-(பூட்டிய) குதிரைகள், திசைஅனைத்தும் எறி - எல்லாத்திக்குகளிலும் வீசுகிற, குரைபவனம்-ஒலிக்கின்ற காற்றை, ஒக்கும்—;அடைவே இடு-வரிசையாகக் கட்டப்பட்ட, துகில்நிரைத்த - சீலைகள் ஒழுங்கமையப்பெற்ற, கொடி-துவசங்கள், சொரி அருவி ஒக்கும் - (மலைச்சிகரத்தினின்று) பெருகுகிற நீர்ப்பெருக்கைப் போலும்; இரதம்-(இவற்றோடுகூடிய) தேர்கள், எழு குலகிரிகள் ஒக்கும்- ஏழு குலபருவதங்களையும்போலும்; (எ - று.)

இக்கவியிலுள்ள 'ஒக்கும்' என்ற முற்றுக்கள் பலவற்றுள் இறுதியிலுள்ள தொன்றொழியப் பிறவற்றையெல்லாம் 'ஒப்ப' என முற்றெச்சமாகக் கொண்டு ஏகவாக்கியமாகிப் பொருள் கூறினும் அமையும். நடுநிலம் - வீரன் ஏறி வீற்றிருக்கு மிடம். தக்ஷமகாமுனிவனது பெண்களான அசுவினி முதலிய இருபத்தேழுநட்சத்திரங்களையுஞ் சந்திரன் மணஞ்செய்து

கொண்டன னாதலால், அவனுக்கு 'உடுபதி' என்று ஒருபெயர். தேர்க்குக் குலகிரி உயர்வு வலிமைகளுக்கு உவமை. உவமையணி. (உச)

[இது - பதாதிவருணனை.]

உரு. அரவின்விடமொத்தவெரிசினமுநிலைபெற்றுடையவசல நிகரொத்தமனமும், புரவியுடனொத்தகதிவிரைவுமுருமொத்தவதிர் குரலுமெழுவொத்தபுயமு, முரவனிலமொத்தவலியுரமுமதனொத்த வொளியுருவமுமனைத்தும்விரவிப், பரவைமணலொத்தபலவணிப டவகுத்தபலபடையுடனடக்குநடையார்.

(இ - ள்.) அரவின் விடம் ஒத்த - பாம்பின் விஷத்தைப் போன்ற [எதிர்ப்பவரைத் தவறாது கொல்லவல்ல] எரி சினமும் - பற்றியெரியுங் கடுங்கோபமும், நிலை பெற்று உடைய - (சலியாமல் உறுதியாக) நிற்றலைப் பெற்றுள்ள, அசலம் - மலையை, நிகர் ஒத்த - சமானமாகப் பொருந்தின, மனமும் - (எதற்குஞ்சலியாத உறுதி) நெஞ்சும், புரவியுடன் ஒத்த - குதிரைகளோடு சமமான, கதி விரைவும் - நடையின் வேகமும், உரும் ஒத்த - இடிமுழக்கத்தைப்போன்ற, அதிர் குரலும் - கர்ச்சிக்கிற ஒலியும், எழு ஒத்த - தூண்களைப்போன்ற, புயமும் - தோள்களும், உரம் அனிலம் ஒத்த - வலிமையையுடைய காற்றைப் போன்ற [எதையுந் தாங்கவல்ல], வலி உரமும் - வலிமையையுடைய மார்பும், மதன் ஒத்த - மன்மதனைப் போன்ற [மிக அழகிய], ஒளிஉருவமும் - பிரகாசத்தையுடைய வடிவமும், அனைத்தும் (ஆகிய இவை எல்லாம்), விரவி - கலந்து, பரவை மணல் ஒத்தபல அணி பட வகுத்த - கடற்கரையின் மணலைப் போன்ற [அளவிறந்த] மிகப் பல அணிகளாக வகுக்கப்பட்ட, பல படையுடன் நடக்கும் - அநேக ஆயுதங்களுடனே செல்லுகிற, நடையார்-காலாள்கள், (அச்சேனையிலிருந்தனர்);

எற்றவினை வருவித்து முடிக்கப்பட்டது. நடையான் என்ற பாடத்துக்கு-பதாதிக்கூட்டமெனச் சாதியைக்குறிப்பதாகக் கொண்டு, 'ஒத்த' என்பதை வினைமுற்றாக்கி யுரைக்கலாம். அசலம்-சலியாதது எனக்காரணப் பெயர். உரம் வல் நிலம் ஒத்த எனப்பிரித்து மிக்க வலிமையையுடைய நிலத்தைப் போன்ற மிக்கவலிமை யென்று உரைப்பாருமுளர். மதன் - மதநன், அல்லது மந்மதன் என்பதன் விகாரம். படையுடன் - சேனையுடன் என்றுங் கொள்ளலாம். நடையார்-நடையுடையவர்; எனவே, பதாதியாவர். உவமையணி. எழு-புயத்திற்குத் திரண்டு உருண்டுநீண்ட தன்மையால் உவமம்.

[இது - ராஜவருணனை.]

உசு. குடைநிலவெறிக்கவிருபுறமுமசைபொற்கவரி குளிர்நிலவெறிக்கவெறிகைப், படைவெயிலெறிக்கவணிமுடியுடன்மணிப்பணிகள்பலவெயிலெறிக்கவுடனே, யிடையிடையெடுத்தகொடிநிரையிருளெறிக்கவெழுதுகளிருளெறிக்கவெழுபா, ரடையவொர்தினத்தின்வலம்வருதிகிரியொத்தனர்களவனிபமரனைப்பலருமே.

(இ - ள்.) குடை—, நிலவு எறிக்க-சந்திரகாந்திபோன்ற ஒளியை வீசவும், இருபுறமும் அசை பொன் கவரி - இரண்டுபக்கத்திலும் வீசுகிற அழ

கிய சாமரமும், குளிர் நிலவு எறிக்க-குளிர்ந்த சந்திரகாந்திபோன்ற காந்தியை வீசவும், எறி கை படை-(பகைவர்மேற்) பிரயோகித்தற்கு உரியகையிலுள்ள ஆயுதங்கள்,வெயில் எறிக்க-சூரியகாந்திபோன்ற காந்தியை வீசவும், அணிமுடியுடன் மணியணிகள் பல-அழகிய கிரீடத்தோடு இரத்தினங்கள் பதித்த பிற ஆபரணங்கள் அநேகமும்,வெயில்எறிக்க-சூரியகாந்திபோன்ற காந்தியை வீசவும், உடனே - (இவற்றோடு) கூட, இடை இடை எடுத்த கொடி நிரை-நடுவிலே நடுவிலே தூக்கிப்பிடிக்கப்பட்ட துவச வரிசைகள், இருள் எறிக்க - இருளைச் செய்யவும்,எழு துகள் - (சேனைகளால்) எழுப்பப்பட்ட தூளிகளும், இருள் எறிக்க - இருளைச் செய்யவும், அவனிபர் எனைவரும்-அரசர்களெல்லோரும், எழுபார் அடைய ஒர் தினத்தின் வலம்வரு திகிரி ஒத்தனர்கள்-எழுதீவுகளாகிய பூமிமுழுவதையும் ஒருநாளிலேபிரதக்ஷிணமாகச் சுற்றிவருகிற காலசக்கரத்தைப் போன்றார்கள்; (எ - று.)

காலசக்கரத்தில் நிலவும் வெயிலும் இருளும் மாறிமாறிஉண்மையால், அது இங்கு உவமைகொள்ளப்பட்டது. காலம் சக்கரம்போல மாறிமாறிச் சுற்றிவருதல் பற்றி, காலசக்கர மெனப்படும். பொற் கவரி-பொற்காம்பையுடைய சாமர மென்றுமாம்; பொன்-கருவியாகுபெயர். கவரி - சமரீயென்னும் வடமொழியின் திரிபு; இப்பெண்மானின்பெயர்,அதன்வால்மயிரினாற் செய்யப்பட்டதொருஇராசசின்னத்துக்குஇருமடியாகுபெயர்.'உடனே'என்றது, நிலவுவெயில்களுக்கும்இருளுக்கும் உள்ளமாறுபாட்டைநன்குவிளக்க வந்தது. எழுபார்-ஜம்பு, பிலட்சம், குசம்,கிரௌஞ்சம்,சாகம்,சால்மலி,புஷ்கரம். வலம்வருதல் - வலப்பக்கமாகச்சூழ்ந்துவருதல். (உசு)

[இது - வாத்தியகோஷவருணனை.]

உஎ. முழவுமுதலெற்றுவனகடிபடு பணைக்கருவி முழுமணி முதற்கருவிபைங், குழன்முதலமைத்தபல வகைபடுதுளைக்கருவி குலவளைநரப்பு நிரையா, லுழைமுதலெழுப்புவன விசைபடுமிசைக் கருவி யுழையுழை யதிர்த்தவுடனே, யெழுகடல் கொதித்ததென வெழுபுவிமறித்ததென வெழுமுகிலிடித்ததென்வே.

(இ - ள்.) முழவு முதல் - மத்தளம் முதலாக, எற்றுவன-அடிக்கப்படுவனவான, கடி படு-ஒலிமிக்க, பணை கருவி - பறைகளாகிய தோற்கருவிகளும், முழு மணிமுதல் - பெரிய (அடிக்கும்) மணி முதலான, கருவி-கஞ்சக்கருவிகளும்,பைங்குழல் முதல்-பசுமையான வேய்ங்குழல் முதலாக, அமைத்த - ஒழுங்காகச்செய்யப்பட்ட, பல வகை படு-அநேகவகைப்பட்ட, துளை கருவி-துளையுடைக்கருவிகளும், குலம்வளை-சிறந்த சங்குகளும், நரம்புநிரையால் - நரம்புகளின் வரிசையால், உழை முதல் எழுப்புவன இசை படும் - உழை முதலாக எழுப்பப்படுகிற (எழுவகைச்) சுரங்கள் பொருந்தின,இசை கருவி - சங்கீதக்கருவிகளும், உடனே - ஒன்றாக, எழு கடல் கொதித்தது என-எழு கடல்களும் பொங்கியது போலவும், எழு புவி மறித்தது என-எழு தீவுகளும் எதிர்த்ததுபோலவும், எழு முகில் இடித்தது என - எழுமேகங்

களும் இடிமுழங்கியது போலவும், உழை உழை அதிர்த்த-(அச்சேனையின்) இடந்தோறும் ஒலித்தன; (எ - று.)

இதில் - தோற்கருவி, கஞ்சக்கருவி, துளைக்கருவி, நரப்புக்கருவி என்னும் நால்வகை இசைக்கருவிகளுங் கூறப்பட்டமை காண்க. உழை முதல் எழுப்புவன. இசை-உழை, இளி, குரல், கைக்கிளை, தாரம், துத்தம், விளரி என்பன. நரப்புக்கருவி - யாழ் முதலியன. உழைஉழை - அடுக்கு, தொறுப் பொருளது. (உஎ)

[இது - துரியோதனனது பாம்புக்கோடியின் வருணனை.]

உஅ. முறைமைதவறற்றகடிமுரசெழுதுபொற்றுவசமுதல்வனு யிர்மைத்துனமையால், விறலுதவுதற்குவருகரியவன்மணித்துவச மிசைகருடனிற்குமெனவோ, வெறிகொளுருமுத்துவசன்மதலைவி தலைச்சமரினிறுதியைவிளைக்குமெனவோ, வறைவளியெதிர்த்துவர வெருவொடுபுறக்கிடுவதரசனுரகத்துவசமே.

(இ - ள்.) முறைமை தவறு அற்ற-நீதி தவறுதலில்லாத, கடி முரசு எழுது பொன் துவசம் முதல்வன்-ஒலிக்கின்ற பேரிகைவடிவத்தை யெழுதின அழகியகொடியையுடைய தலைவனை யுதிஷ்டிரனது,உயிர் மைத்துனமையால்-உயிரோடொத்த[மிக்கஅன்புக்கிடமான]மைத்துன உரிமையால், விறல் உதவுவதற்கு வரு-(அவனுக்கு) வெற்றியைத் தருதற்குவருகிற,கரியவன்-கருநிறமுடைய கண்ணபிரானது, மணி துவசம் மிசை-அழகியகொடியின்மேலே, கருடன் நிற்கும்-(எனக்கு இயற்கைப்பகையான) கருடன் நிற்பான், எனவோ-என்று எண்ணியோ? வெறி கொள் - யுத்தாவேசத்தைக் கொண்ட, உருமு துவசன் மதலை-(எனக்குப்பகையான) இடியையெழுதிய கொடியையுடைய இந்திரனது குமாரனை அருச்சுனன், விதலை சமரின் - (காண்பவர்கேட்பவர்க்குஅச்சத்தால்)நடுக்கத்தைத்தருகிற போரிலே,இறுதியை விளைக்கும்-(முன்காண்டவதகனகாலத்தில் சிறந்தபாம்புகளை அழித்ததுபோலஎனக்கு)அழிவையுண்டாக்குவான்,எனவோ-என்றுஎண்ணியோ, வெருவொடு-அச்சத்தோடு, அரசன் உரகம் துவசம்-துரியோதனராசனது பாம்புக்கொடி, அறை வளி எதிர்த்து வர - வீசுகிற காற்று எதிர்முகமாய் வருகையில், புறக்கு இடுவது - பின்னுக்குச்செல்வது; (எ - று.)

துரியோதனனது தேர் மிகவிரைவாகச் செல்லுகையில் வீசும் எதிர் காற்றால் அத்தேரின்மீதுள்ள பாம்புக்கொடி இயற்கையாக அசைந்து பின்னிடுதலை அக்கொடியிலுள்ள பாம்பு சிலகாரணங்களால் அஞ்சிப்புறங்கொடுப்பதாகக் கற்பித்துக்கூறினதனால், இது ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணி; இதனை வடநூலார் ஹேதூத்ப்ரேக்ஷாலங்காரமென்பர். கரியவன்-க்ருஷ்ணனென்னும் வடமொழித்திருநாமத்தின் பொருள்கொண்டது. புறத்துக்கு என்பது புறக்கு என அத்துச்சாரியையின்றி வந்தது; 'பிறக்கிடுவது' என்ற பாடத்துக்கு-பிறகு இடுவது என்பது தன்னொற்றிரட்டிற்று என்னலாம்: நெடிற்றொடர் உயிர்த்தொடர்க் குற்றியலுகரங்களுள் டகர றகர மெய்களொழிந்தவையும் சிறுபான்மை இரட்டும்; இனி, 'பிறக்கு' என ஒரு தனிச்

சொல்லுங் கொள்ளலாம்: "அசைவி லூக்கத்து நசைபிறக் கொழிய" என்ச் சிலப்பதிகாரத்திலும், "நசைதரவந்தோர் நசைபிறக்கொழிய" "நிலம்பிறக் கிடுவதுபோல" எனப் புறநானூற்றிலும், "பிறக்கிடங்கொடான் தன்முகத் தெறிந் தார்ந்து" எனப் பெருந்தேவனர் பாரதத்திலுங் காண்க. 'புறத்திடு வது' என்றும் பாடம். கருட னென்னும் வடசொல்லுக்கு-(பெரிய) சிறகு களாற் பறப்பவ னென்று பொருள். (உஅ)

[இது சேனையாலெழுப்பப்பட்டதூளியின்வருணனை.]

உகூ. உயர்முறைமைதப்புமவர்குடைநிழலிலிற்றையளவுளகு றையகற்றியி னிநா, னியல்புடைநெறித்தருமனொருகுடைநிழற்றவவ னிடை யினிலிருக்குவனென, வியனதிமுழுப்புனலின்முழுகிவருத ற்கவனிமிசையுறநடப்பதெனவே், பயில்படைநடக்கவதன் முகடு றநிரைத்தரிய பகலையுமறைத்ததுகளே.

(இ - ள்.) 'உயர் முறைமை தப்புமவர் - சிறந்த இராசநீதி தவறுந்தன் மையுள்ள துரியோதனதியரது, குடைநிழலில்-அரசாட்சியின்கீழே, இற்றை அளவு உள - இன்றைத்தினமளவும் (நான்) இருந்த, குறை - குற்றத்தை, அகற்றி-ஒழித்து, இனி—, நான்—, இயல்பு உடை நெறி தருமன்-முறை மைதவறுமலுள்ள நீதிமார்க்கத்தையுடைய யுதிட்டிரன், ஒருகுடை நிழற்ற - ஒப்பற்ற அரசாட்சியைச் செய்ய, அவன் இடையினில்-அவனதுகுடை நிழலி னிடத்திலே, இருக்குவன் - இருப்பேன்', என - என்று எண்ணி, அவனி - பூமியானது, வியன் நதி முழு புனலில் முழுகிவருதற்கு-பெரிய தேவகங்கா நதியினது மிக்கநீரிலே நீராடிவரும்பொருட்டு, மிசை உற-மேலேபொருந்த [மேல்நோக்கி யென்றபடி], நடப்பது என-செல்வதுபோல, பயில் படை நடக்க-(போரைப்) பயில்கிற [பழகிய] சேனைகள் செல்லுகையில், துகள் - புழுதிகள், அதன் முகடு உற நிறைத்து - அவ்வாகாயத்தின் மேலிடத்தை அளாவ மிக்கெழுந்து, அரிய பகலையும் மறைத்து-மறைப்பதற்கருமையான சூரியனொளியையும் மறைத்துவிட்டன; (எ - று.)

சேனைகள் ஒருங்கே பூமியின்மேல் நடத்தலால் மேலெழும்பின புழுதி கள் இயல்பாக ஆகாயத்தைநோக்கிச் செல்லுதலை, துரியோதனனுடைகை யின் கீழ்த் தான் இருந்த தோஷத்தை நிவிருத்திசெய்தற்கு ஆகாசகங்கா நதியில் நீராடும்பொருட்டுப் பூமிதேவி மேலேசென்றதாகக் கற்பித்துக் கூறினதனல், இதுவும் ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவணி. வியனென்னும் உரிச் சொல் விசாலமென்னும் பொருளுணர்த்துதலை "வியனென் கிளவி யகலப் பொருட்டே" என்னுந் தொல்காப்பியத்தால் அறிக: வியல் எனப் பதம் பிரித்தாலும் பொருள் இதுவே; இனி, வியத் என்னும் வடசொல் சிதைந்த தாகக் கொண்டால், வானமென்று பொருள்படும். (உகூ)

[இது - இருதிறத்துச் சேனைத்தொகை வருணனை.]

௩௰. பொருபடைகொடிப்படைபுறப்படுபெரும்படைபுகுந்து குருபூமியுறவே, யிருபடையுமொத்துடனெருங்கினசுராசுரரெதிர்

ந்துபொரு பூசலெனவே, யொருபடையெனப்படமோராயிரமு நொந்துரக னுரநெரியவேழுலகமும், வருபடைநிலத்தினிடை வந் தளவில் வேறுததிவையமெனதாய்முடியுமே.

(இ - ள்.) (துரியோதனுதியரது), பொரு படை - போர்செய்யவல்ல (நடுவிலுள்ள) சேனைகளும், கொடி படை - முன்னணிச்சேனைகளும், புறம்படு பெரு படை-பின்னே வருகிற பெரிய [பின்னணிச்] சேனைகளும், குரு பூமி - குருக்ஷேத்திரத்தில், புகுந்து உற - போய்ச் சேர, (இவ்வாறு), இரு படையும் - (பாண்டவகௌரவரது) இருதிறச்சேனைகளும், சுர அசுரர் எதிர்ந்து பொரு பூசல் என-தேவர்களும் அசுரர்களும் (தம்மில்) எதிரிட்டுச் செய்யும் போர்போல, உடன் ஒத்து நெருங்கின-விரைவாக ஒருங்கு அடர்ந்தன; (இங்ஙனம்), ஏழு உலகமும் வரு படை-ஏழுதீவுகளிலும் பொருந்தின சேனைகள், ஒரு படை என - ஒரேதிரளாக, உரகன் படம் ஓர் ஆயிரமும் நொந்து உரம்நெரிய-(கீழிருந்து பூமியைத்தாங்கும்) ஆதிசேஷன் (பாரமிகுதியால்) தனது ஆயிரம்படங்களும் வருந்தி மார்புஞ் சிதையும்படி, நிலத்திடை வந்த அளவில் குருக்ஷேத்திரத்திலே [யுத்தகளத்திலே] வந்தமாத்திரத்தில், உததி வையம்-உவர்க்கடல்சூழ்ந்த இந்தச் சம்பூத்துவீபம், வேறு எனது ஆய்முடியும்-வேறே எத்தன்மையதாய் முடியும்? (எ - று.)

என்றது, ஏழுதீவுச்சேனைகளும்ஒருதீவில் ஓரிடத்தில்ஒருங்கு திரளவே அப்பூமி அதிபாரத்தால் மிகத்தளர்ந்தது என்றவாறும். கொடிப்படை, தார்ப்படை, தூசிப்படைஎன்பன-ஒருபொருளன; முந்நூற்றுப்பொருபடையென்று பொருள். பின்னணி, கூழையெனப்படும். பாற்கடல் கடைந்தகாலத்து அதனினின்று உண்டானதொரு சுரையை [வாருணியென்னும் ஒருவகை மதுவை]ப் பானஞ்செய்ததுபற்றித் தேவர்க்குச் சுரர் என்றும், அதனைப் பானஞ்செய்யாததுபற்றி மற்றொருதிறத்தார்க்கு - அசுரர் என்றும் பெயராயிற்று; "வாருணி நறவம் பிறந்தது பின்னர் மற்றது நுகர்தலாற் றேவர், சீர்கெழுசுரராயின ரஃதுண்ணு ரசுர ராயினர்" என்றார் கூர்மபுராணத்தும். தேவாமிசமாய் நற்குண நற்செய்கையையுடைய பாண்டவரது சேனைக்குத் தேவசேனையும், அசுராமிசமாய்த் தீக்குணந்தீச்செய்கையையுடைய துரியோதனுதியரது சேனைக்கு அசுரசேனையும் உவமையாம். உரம்நெரிய-வலிமையொழிய என்றுமாம். உததி-நீர்தங்குமிடமென்று அவயவப்பொருள்; வடசொல்: உதம் - நீர்; உதகமென்பதன் விகாரம். என்து-எகரவினாவடியாப் பிறந்த ஒன்றன்பாற் குறிப்புமுற்று. 'வந்தளவிலேயுததி' என்றும் பாடம். (௩௦)

[இருதிறத்து சேனைமுழுவதையும் அழிக்க எவ்வளவுநாள்சேல்லும்? என்று துர்யோதனன் வீடுமனை வினவுதல்.]

௩௧. எண்ணறுபரப்பினிடையோசனைகளத்தினிடையிருபடையுநிற்பவெவருந், துண்ணெனவெருக்கொளமுனின்றருள்பகீரதிசுதன்றனைவியாளதுவசன், கண்ணெதிர்நிரைத்தபடையாவையுமுருக்கியுயிர்கவரவெதுநாள்செலுமெனப், பண்ணளிநெருக்கொழியமாதிருகண்ணளிபடாததொடைமீளிபகர்வான்.

(இ - ள்.) (இவ்வாறு), களத்தினிடை-போர்க்களத்திலே [குருக்ஷேத்திரத்திலே] எண் அறு யோசனை பரப்பினிடை - அளவில்லாத [மிகப்பலவான]யோசனையளவுகொண்ட பரந்தஇடத்திலே,இருபடையும்-இருதிறத்துச்சேனைகளும், நிற்ப(போருக்குச்சித்தமாய்)நிற்க,(அப்பொழுது),வியாளதுவசன் - பாம்பையெழுதின கொடியையுடைய துரியோதனன், எவரும் துண்ணென வெருகொள முன்னின்றருள் பகீரதி சுதன்தனை - (கண்டவர்) எல்லோருந் திடுக்கிட்டு அச்சமடையும்படி (தனதுசேனையின்) முன்னிடத்திலே (தன்னிடத்துக்)கருணையோடு(முதற்சேனாதிபதியாய்)நிற்கின்ற கங்கையின் குமாரனை வீடுமனை நோக்கி, கண் எதிர்-(நமது) கண்ணுக்குஎதிரிலே,நிரைத்த அணிவகுக்கப்பட்டுத்திரண்டுள்ள,படையாவைவும்-சேனைகளெல்லாவற்றையும், முருக்கி - அழித்து, உயிர் கவர - உயிரைவாங்குதற்கு [கொல்ல], எது நாள் செலும்-எத்தனைநாள் பிடிக்கும்? என-என்றுவினவ, பண் அளி நெருக்கு ஒழியமாதர் இருகண் அளி படாததொடைமீளி-இசைபாடுகின்றவண்டுகள் நெருங்கிமொய்த்தல் உளதேயன்றி மகளிரதுஇரண்டு கண்களாகிய வண்டுகள் வந்துபொருந்துதலில்லாத மாலையையுடைய வீரனை வீடுமன், பகர்வான் - (அதற்கு உத்தரங்) கூறுவான்; (எ - று.)—அதனை மேற்கவியிற் காண்க.

யோசனை, காதம் என்பன - ஒருபொருண; அது-ஏழரைநாழிகைவழி [பத்துமைல்தூரம்]: நாற்காதத்தை யோஜனையென்பது, ஜைநநூல்வழக்கு. பகீரதி-பாகீரதி யென்னும் வடமொழித் தத்திதாந்தநாமத்தின் குறுக்கல்: பகீரதனாற் கொணரப்பட்டதென்று பொருள்; பகீரதன் - சூரியகுலத்துப் பிரசித்தனான ஓரரசன்: இவன்,கபிலமுனிவரதுசாபத்தாற்சாம்பரானவரும் சகரசக்கரவர்த்திகுமாரரும் தனதுபாட்டனுக்குச் சிற்றப்பன்மாருமாகிற அறுபதினாயிரவரை நற்கதி பெறுவித்தற்பொருட்டுத் தேவலோகத்திலிருந்து ஆகாசகங்காநதியை முன்னர்க் கீழுலகத்துக்குக் கொணர்ந்தானென வரலாறுகாண்க; "சகரர்தம்பொருட் டருந்தவம் பெரும்பகல் தள்ளிப், பகிரதன் கொணர்ந்திடுதலாற் பகிரதியாகி" என்றார் கம்பரும். படையாவையும் என்றது, இருதிறத்துச்சேனைகளையும் என்றபடி. "பண்ணளி நெருக்கொழியமாதரிருகண்ணளிபடாத தொடைமீளி"என்பதற்கு-பெண்களுக்குச் சிறிதும் வசப்படாமல் நித்தியபிரமசாரியாகவே நின்ற சூரனென்று கருத்து; "மாரனுக்கிளையாம லம்பையை மாதவத்துவிடுந், தீரன்" என்பர் மேற்பதினேழாம் போர்ச்சருக்கத்தும்: வரலாறு, கீழே காட்டப்பட்டது. மிக்கவைராக்கியமுடையவனை மங்கையர் காதலித்து நோக்குதலுஞ் செய்யார். கரியவடிவத்தால், வண்டு - மகளிர்கண்களுக்கு உவமை. தொடை என்றது-அடையாளப்பூமாலை போர்ப்பூமாலை என்ற இரண்டையும்; "படையுங் கொடியுங் குடையு முரசு, நடைநவில் புரவியுங் களிறுந் தேருந், தாரு முடியு நேர்வன பிறவுந், தெரிவுகொள் செங்கோ லரசர்க் குரிய" என்றதொல்காப்பியச் சூத்திரத்து உரையில் ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் 'தார் எனவே, போர்ப்பூவுந் தார்ப்பூவும் அடங்கின' எனக் கூறியவாறுங் காண்க. எண் அறுயோசனை பரப்பினிடை - நாற்பத்தெட்டு யோசனை யளவு பரந்த இடத்திலே யென்றுங் கொள்ளலாம். "கங்கை பெரு

மகனே கண்ணுதலே காசினியி, லெங்கள்குலத்துக்கெழில்வீரா—வங்கவர்கள், கம்படையு மெம்படையுந் தார்வேந்தர்க் கொன்ருனல், வெம்படை வெல் வாரை விளம்பு" என்ருர் பெருந்தேவனுரும். (௩௧)

[வீடுமன் கூறும் மறுமொழி.]

௩௨. ஒருபகலில்யான்மலைவன்முப்பகலிலேமலைவனுபநிடத விற்கைமுனியும், வருபகலொரைந்தின்மலைவன்பரிதி மைந்தன் முனி மைந்தனெருநாழிகையினிற், பொருபடையடங்கமலையும்புவியும், வானெடுபுரந்தரனிருந்தவுலகும்,வெருவரமுனைந்தொருகணத்தினிடையேமலைவன்வில்விசயனென்றனனரோ.

(இ - ள்.) 'பொரு படை அடங்க - போர்செய்யவல்ல இச்சேனைகள் முழுவதையும், யான்-நான், ஒருபகலில் - ஒருதினத்திலே, மலைவன்-போர்செய்துகொல்லவல்லேன்: உபநிடதம் - வேதாந்தத்தை யறிந்த, வில் கை-வில்லையேந்திய கையையுடைய, முனியும் - துரோணுசாரியனும், முப் பகலிலே-மூன்றுதினத்திலே, மலைவன் - போர்செய்துகொல்லவல்லான்;பரிதி மைந்தன்-சூரியபுத்திரனுன கர்ணன், வருபகல் ஒர் ஐந்தில் - அடுத்துவருகிற ஒரு அஞ்சுதினத்திலே, மலைவன்—; முனி மைந்தன்-துரோணபுத்திரனுன அசுவத்தாமன், ஒரு நாழிகையினில்-ஒருநாழிகைப்பொழுதிலே, மலையும் - போர்செய்துகொல்லவல்லான்; வில்விசயன் - (காண்டிவமென்னும்) வில்லையேந்திய அருச்சுனனே எனின், புவியும் - பூலோகத்துஉயிர்களும், வானெடு - ஆகாயத்துச்சஞ்சரிக்கும் பிராணிகளும், புரந்தரன் இருந்த உலகும்-இந்திரன் வீற்றிருக்கிற சுவர்க்கலோகத்தார்களும், வெருவர-அஞ்சும்படி, முனைந்து-எதிர்த்து, ஒருகணத்தின் இடையே - ஒருக்ஷணப்பொழுதினுள்ளே, மலைவன்—,' என்றனன் - என்று (வீடுமன்துரியோதனனுக்குக்) கூறினன்; (எ - று.)—அரோ - ஈற்றசை.

இதில், அவரவர்க்குப் போர்த்திறத்துஉள்ள தாரதமியம் [ஏற்றத்தாழ்வு] விளங்குவது காண்க. "இருவகைப்படையிற்பதினெரக்குரோணி, எழுடன் மிடைந்த இப்படை மடிய,......நாழிகைமுப்பதில் நான்கொல்லுவனே" "அந்தணன் துரோணு சாரிய னுகிய, வெந்தொழில் மறையோன் வேதியர்தலைவன்,......மூன்றுநாளையின் முடித்திடுமவனே." "அரசனின் தோழன்கராசன்,இரவிதன் புத்திரனில்லையென்னுதவன்......ஐந்துநாளி லடுவனிப் படையே," "புவியினிற் றுரோணன் புத்திர னுகிய, அந்தணர் கோமா னசுவத்தாமா, நாழிகையொன்றில் நளிகடற் சேனையை, ஊழியி லெரியென வுயிர் கவர்ந்திடுமே," "ஈங்கிது நிற்க ஆங்கு நின்ற, நீல மேனி நெடுமுகில் வண்ணன், சகாயன் சைவன் தனஞ்சயன் விசயன்,...நொடிவரையதனி லடுவனிப்படையே" என்பன பெருந்தேவனுர்பாரம். "இலனென்று தீயவை செய்யற்கசெய்யின்,இலனுகு மற்றும் பெயர்த்து" என்ற திருக்குறளில், 'இலன்' என்றதிற்போல, இப்பாட்டில் மலைவன் என்றதில், அன்விகுதி - முன் தனித் தன்மையிலும், பின் படர்க்கையொருமையிலும் வந்தது. உபநிஷதம் - வடசொல்; இது - வேதத்தின் சாரமான பாகம்;

வதத்தின் முடிவென்றும், பிரமகாண்டமென்றுங் கூறப்படும்; இது - பக ானைப்பற்றிக் கூறுவது. மலையும் என்பதற்கு - பருவதங்களும் என்று உரைத்தால், மலைவன் என்ற வினையை அங்கு வருவித்துமுடித்தல்வேண் ம். புரந்தரன் என்ற வடமொழிப்பெயர்க்கு - (பகைவரது)பட்டணங்களை அல்லது) உடம்புகளை அழிப்பவனென்று பொருள்; புரம் - ஊரும், உட ாம். வில்வித்தைமுழுவதும் வல்லவனாய் எங்கும் என்றுந் தோல்வி டையாதவ னென்பார், வில்விசயன் என்றார். 'வில்விசையன்' என்ற டத்துக்கு-வில்லின் விரைவையுடையவனென்றும் பொருளாம். (௩௨)

[எதிர்ப்பக்கத்துச் சேனையிலுள்ளவர்யாவரும் தனக்கு நெருங்கிய உறவினராயிருந்தது கண்டு அருச்சுனன் கலங்குதல்.]

௩௩. யானையொடுதேர்புரவியாளிவையநேகவிதமெண்ணரிய தானையுடனே, சேனைமுதலாய்முனையினின்றருள்பிதாமகனுமற் ுளசெழுங்குரவருந், தானைநெடுவாரியிடைதேரிடையருக்கனென ன்றதுரியோதனனும்வான், மீனைநிகர்கேளிருமணிந்தநிலைகண்டு ுகிவிபுதபதிமைந்தன்மொழிவான்.

(இ - ள்.) யானையொடு-யானைகளும், தேர்-தேர்களும், புரவி-குதிரை களும், ஆள் - காலாட்களும், இவை - என்னும் இவற்றாலாகிய, அநேகம் தம்-பலவகைப்பட்ட, எண் அரிய-அளவிடவொண்ணாத, தானையுடனே- சேனைகளுடனே, சேனை முதல் ஆய் முனையில் நின்றருள் பிதாமகனும் - சேனைத் தலைவனாய்ச் சேனாமுகத்தில் நின்றருள்கிறதன்பெரியபாட்டனை மெனும், மற்றுஉள செழு குரவரும் -(துரோணாசாரியன் கிருபாசாரியன் சுவத்தாமன் முதலாக) மற்றுமுள்ள சிறந்த பெரியோர்களும், தானை டுவாரிடை தேரிடை அருக்கன் என நின்ற துரியோதனனும்-சேனையா பெரியகடலிலே தேரின்மீது சூரியன்போல நின்ற துரியோதனனும், ன் மீனை நிகர் கேளிரும்-நக்ஷத்திரங்களையொத்த [அநேகரான] (சல்யன் ர்ச்சாதனன் விகர்ணன் சயத்திரதன் சகுனி முதலான) உறவினர்களும், ணிந்த-வரிசைவரிசையாகநின்ற,நிலை-நிலையை, கண்டு-(எதிரிற்)பார்த்து, ுதபதிமைந்தன்-தேவர்களுக்குத் தலைவனாகிய இந்திரனது புத்திரனான ருச்சுனன், உருகி - (இவர்களோடு எங்ஙனம் போர்செய்வதென்று) னங்கரைந்து, மொழிவான் - (கண்ணனைநோக்கிக்) கூறுவான்; (எ - று.) அதனை மேற்கவியிற் காண்க.

எதிர்வந்துநின்ற வீரர்யாவரும் பாட்டனும் அண்ணன் தம்பிமாரும் ாமனும் மற்ற உறவினரும் கல்விபயிற்றிய ஆசாரியரும் நண்பர்களுமா வேயிருக்கக்கண்டு அருச்சுனன் மனமாறிக்கூறுகிறான். பிதாமஹன்-வட சொல்: தந்தைக்குத்தந்தை. குரவர் - குருஎன்பதன் பன்மையான குரவஃ என்னும் வடசொல் ஈறுதிரிந்தது. வாரி-நீர்; கடலுக்கு இலக்கணை - அள விறந்த பரப்பும் ஆரவாரமும் அணியணியாகவருதலும் அச்சந்தருதலும்பற் றிக் கடலைச்சேனைக்கும், கடலினிடையில் தேரின்மீது சிறந்துவிளங்குதல்

பற்றிச் சூரியனைத் துரியோதனனுக்கும், அளவிறந்து நெருங்கிவிளங்குதல் பற்றி நக்ஷத்திரங்களைச் சுற்றத்தார்க்கும் உவமைகூறினர். வான் மீன் - வானத்தில் மின்னுவதெனக் காரணப்பெயர். கரியதாய் அளவின்றிப் பரந்துவிளங்கும் வானமாகிய கடலுக்கு மீன்கள்போல்வன நக்ஷத்திரங்கள் என்றகாரணமுங்கூறலாம்: இக்கருத்துக்கு, மீன்-மீநமென்னும் வடமொழியின் திரிபு. கேளிர்-(ஒருவர்க்கொருவர் யோகக்ஷேமங்களைக்) கேட்குந்தன்மையர்; எனவே, பந்துக்களாவர். நிலை - நிற்குந்தோற்றம். (நகூ)

[தனது உற்றாரைக்கொல்லப் பின்வாங்கி அருச்சுனன் போர்செய்யமாட்டே னென்றல்.]

நகச. நின்றமர்தொடங்கநினை கிற்பவர்பிதாமகனுநீள்கிளைஞருந்துணைவருங், கொன்றிவரைவாகுவலியிற்கவர்வதித்தரணிகொள்பவனுமென்றுணைவனே, யென்றுபலபேசியதிபாதகமெனக்கருதியான்மலைவுறேனினியெனு, வன்றுவசுதேவன்மகனோடுரைசெய்தானமரிலவனுமிவனோடுரைசெய்வான்.

(இ - ள்.) 'நின்று - (எதிரில்) நின்று, அமர் தொடங்க-போரைத்தொடங்கிச்செய்ய, நினைகிற்பவர்-எண்ணியிருப்பவர், பிதாமகனும்-பாட்டனும், நீள் கிளைஞரும் - மிக்க உறவினரும், துணைவரும் - அண்ணன் தம்பிமார்களும், (ஆவர்); இவரை - இவர்களை, வாகு வலியின் - தோள்வலிமையால், கொன்று—, கவர்வது-பறித்துக்கொண்டு அடையப்படுவது, இ தரணி-இந்தப்பூமியாம்; கொள்பவனும் - (அதனை) அடைபவனும், என் துணைவனே-எனது தமையனே,' என்று—, பலபேசி - அநேகவார்த்தைகளைச் சொல்லி, அதி பாதகம் என கருதி - (இவர்களைக்கொல்வது) மிக்க பாவமென்று எண்ணி, இனி யான் மலைவுறேன் எனு - இப்பொழுது நான் போர்செய்ய மாட்டேனென்று, அன்று - அப்பொழுது, அமரில் - யுத்தகளத்தில், வசுதேவன் மகனோடு-வசுதேவபுத்திரனான கண்ணனுடனே, உரைசெய்தான்-(அருச்சுனன்) கூறினன்; அவனும்-அந்தக் கண்ணபிரானும், இவனோடு-இவ்வருச்சுனனோடு, உரை செய்வான்-(அதற்கு உத்தரங்) கூறியருளுவான்; (எ - று.)—அதனை, மேற்சருக்கத்தில் இரண்டாங்கவிமுதல் ஆறுகவிகளிற் காண்க.

"உற்றாரை யெல்லா மூடன்கொன் றரசாளப், பெற்றாலும் வேண்டேன் பெருஞ்செல்வஞ் - சுற்றுழுந்த, வாட்டாக்கை வின்னெகிழ வாளா விருந்திட்டான், தேர்த்தட்டின் மீதே திகைத்து" என்றார் பாரதவெண்பாவிலும். அதிபாதகம் - வடசொற்றொடர். அதிஎன்பது - மிகுதிப்பொருளதோர் இடைச்சொல். மலைவுஉறேன் - பொருதலைச்செய்யேன் என்க, 'உரைசெய்தான் விசயன்' என்றும் பாடம்.

அணிவகுப்புச்சருக்கம் முற்றிற்று.

உத்தியோகபருவம் முற்றுப்பெற்றது.